

Nghề Vương Phi

Contents

Nghề Vương Phi	6
1. Chương 1: Đêm Tân Hôn Náo Động. (1)	6
2. Chương 2: Đêm Tân Hôn Náo Động. (2)	7
3. Chương 3: Đêm Tân Hôn Náo Động. (3)	9
4. Chương 4: Đêm Tân Hôn Náo Động. (4)	10
5. Chương 5: Một Khóc, Hai Nháo, Ba Thất Cổ	11
6. Chương 6: Hưu Thư	13
7. Chương 7: Kiếp Này Là Oan Gia	14
8. Chương 8: Thỏa Hiệp	15
9. Chương 9: Móng Vuốt Tiểu Hầu Thật Là Sắc	16
10. Chương 10: Cáo Già	17
11. Chương 11: Nụ Hôn Đầu Chóng Vánh	18
12. Chương 12: Giả Bệnh. (thượng)	20
13. Chương 13: Giả Bệnh. (hạ)	21
14. Chương 14: Gia Bạo	22
15. Chương 15: Điện Hạ Sợ Bóng Tối	23
16. Chương 16: Kinh Hoàng	24
17. Chương 17: Mất Trí Nhớ	26
18. Chương 18: Đê Sứ Rất Kiêu Ngạo À? Xem Ta Thu Phục Người! (1)	27
19. Chương 19: Đê Sứ Rất Kiêu Ngạo Sao? Xem Ta Thu Phục Người! (2)	29
20. Chương 20: Về Nhà Mẹ Đê	30
21. Chương 21: Vốn Dĩ Là Gả Cho Người	31
22. Chương 22: Dám Xông Vào Khuê Phòng Của Nàng? Chán Sống Rồi Sao	32
23. Chương 23: Nữ Nhân Của Bản Vương Có Diện Mạo Thế Nào?	34
24. Chương 24: Thật Tốt Vì Đã Không Lấy Cô!	35
25. Chương 25: Tìm Vợ	36
26. Chương 26: Một Môi	38
27. Chương 27: Làm Nũng. (1)	39
28. Chương 28: Làm Nũng. (2)	40
29. Chương 29: Vương Gia, Ngài Rất Dính Người! (1)	41
30. Chương 30: Vương Gia, Ngài Rất Dính Người! (2)	43
31. Chương 31: Vương Gia, Ngài Rất Dính Người! (3)	44
32. Chương 32: Kinh Dịch. (1)	45
33. Chương 33: Kinh Dịch. (2)	46
34. Chương 34: Ai Mỏng Manh Yếu Đuối Hơn Ai? (1)	47
35. Chương 35: Ai Mỏng Manh Yếu Đuối Hơn Ai? (2)	48
36. Chương 36: Gặp Lại Tấn Vương. (1)	50
37. Chương 37: Gặp Lại Tấn Vương. (2)	51
38. Chương 38: Manh Mối. (1)	53
39. Chương 39: Manh Mối. (2)	54
40. Chương 40: Thử Nghiệm. (1)	55
41. Chương 41: Thử Nghiệm. (2)	56

42. Chương 42: Tranh Chấp	57
43. Chương 43: Mê Man	59
44. Chương 44: Ác Ma Sống Lại (1)	60
45. Chương 45: Ác Ma Sống Lại (2)	61
46. Chương 46: Ác Ma Sống Lại (3)	62
47. Chương 47: Lần Đầu Giao Thủ	63
48. Chương 48: Bắt Tàng Tại Trận. (1)	64
49. Chương 49: Bắt Tàng Tại Trận. (2)	65
50. Chương 50: Gỗ Mục Không Thể Khắc	66
51. Chương 51: Phúc Hắc Và Nham Hiểm. (1)	68
52. Chương 52: Phúc Hắc Và Nham Hiểm. (2)	69
53. Chương 53: Sói Xám Và Thỏ Trắng. (1)	70
54. Chương 54: Sói Xám Vs Thỏ Trắng. (2)	71
55. Chương 55: Gặp Nạn (1)	72
56. Chương 56: Gặp Nạn (2)	73
57. Chương 57: Hủy Dung	74
58. Chương 58: Thoát Hiểm	75
59. Chương 59: Lời Nói Lạnh Lùng Làm Tổn Thương Lòng Người	76
60. Chương 60: Uy Hiếp	78
61. Chương 61: Lạt Mềm Buộc Chặt	79
62. Chương 62: Không Hiểu Phong Tình	80
63. Chương 63: Ân Ân Ái Ái	82
64. Chương 64: Chống Cự	84
65. Chương 65: Thỏa Mãn Ý Nguyên	86
66. Chương 66: Quyến Luyến	89
67. Chương 67: Gặp Mặt Kẻ Thù	92
68. Chương 68: Tranh Đấu	94
69. Chương 69: Ngăn Cản Treo Sợi Tóc	96
70. Chương 70: Rót Cuộc Ai Mới Vô Lại?	99
71. Chương 71: Quấy Rối	101
72. Chương 72: Dây Dưa Không Ngọt	103
73. Chương 73: Sợ Bóng Sợ Gió	105
74. Chương 74: Không Phải Cô Thì Là Ai	107
75. Chương 75: Thăm Nhà	110
76. Chương 76: Làm Nhục	112
77. Chương 77: Sư Tử Hà Đông	115
78. Chương 78: Trúng Kế	117
79. Chương 79: Trừng Phạt	119
80. Chương 80: Chiến Tranh Lạnh	121
81. Chương 81: Lựa Chọn	124
82. Chương 82: Trêu Chọc	126
83. Chương 83: Muốn Nạp Thiếp, Phải Không?...	128
84. Chương 84: Khó Mà Tin Được	130
85. Chương 85: Tắm Chung	132
86. Chương 86: Dịu Dàng	135
87. Chương 87: Khoảng Cách Xa Distant	137
88. Chương 88: Cầu Kính	139
89. Chương 89: Đi Cùng Ai?	141
90. Chương 90: Thông Báo Có Thai	143
91. Chương 91: Chẩn Đoán Sai	146
92. Chương 92: Cút	148
93. Chương 93: Một Bước Sai, Nhiều Bước Sai	150
94. Chương 94: Là Lam Tranh Hại Nàng Sao???	152
95. Chương 95: Bắt Nội Gián	154

96. Chương 96: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt	157
97. Chương 97: Xử Lý Tần Thị	159
98. Chương 98: Chúng Ta Làm Hòa Đi	161
99. Chương 99: Bức Thư Chí Mạng	163
100. Chương 100: Ra Tay Cứu Giúp	166
101. Chương 101: Đừng Mong Trốn Được	168
102. Chương 102: Lam Tranh Quây Phường Thêu	170
103. Chương 103: Gái Ngoan Cũng Sợ Sói Quẩn. (1)	172
104. Chương 104: Gái Ngoan Cũng Sợ Sói Quẩn. (2)	174
105. Chương 105: Gái Ngoan Cũng Sợ Sói Quẩn. (3)	177
106. Chương 106: Trò Đùa Dai	179
107. Chương 107: Thê Tử Thông Minh	181
108. Chương 108: Đạo Cao Một Trượng	183
109. Chương 109: Mùa Hè Nóng Nực	186
110. Chương 110: Lại Bị Hãm Hại	188
111. Chương 111: Lam Tranh Gánh Tội	190
112. Chương 112: Sự Nghi Ngờ Trời Dậy	193
113. Chương 113: Ngăn Cấm	195
114. Chương 114: Bị Bệnh	197
115. Chương 115: Thẳng Thắn	199
116. Chương 116: Không Ai Nhường Ai	201
117. Chương 117: Tấn Vương Đến Chơi	203
118. Chương 118: Người Xa Lạ Trong Cuộc Hôn Nhân	205
119. Chương 119: Không Ai Chịu Thua Ai	207
120. Chương 120: Thuần Phục	209
121. Chương 121: Cùng Chống Lại Kẻ Thù	212
122. Chương 122: Phát Huy Năng Lượng Thừa	214
123. Chương 123: Say Rượu	216
124. Chương 124: Lừa Gạt	218
125. Chương 125: Bầy Trong Bầy	221
126. Chương 126: Tìm Ra Lời Giải	223
127. Chương 127: Báo Thù Rửa Hận	226
128. Chương 128: Nén Bi Thương Thuận Theo Biến Cố	229
129. Chương 129: Không Thích Người	231
130. Chương 130: Khoảng Cách Về Tâm Hồn	233
131. Chương 131: Vui Đùa Âm Ỉ	236
132. Chương 132: Phản Bội	238
133. Chương 133: Dấu Ấn	241
134. Chương 134: Thỏ Lộ	243
135. Chương 135: Xuất Cung	245
136. Chương 136: Khuyến Giải	247
137. Chương 137: Tấn Vương Thể Hiện Tâm Ý	250
138. Chương 138: Lam Tranh Lại Nổi Sóng Gió	252
139. Chương 139: Vũ Lâu Lại Gặp Nạn.	254
140. Chương 140: Oan Gia Lại Đối Mặt	257
141. Chương 141: Quan Hệ Dị Địa	259
142. Chương 142: Tắm Rửa, Thay Quần Áo	261
143. Chương 143: Thợ Săn Giỏi Cũng Không Đấu Lại Hồ Ly Cao Tay	264
144. Chương 144: Chuyện Của Người, Chẳng Liên Quan Gì Đến Ta Cả	266
145. Chương 145: Chúng Ta Tìm Hiểu Nhau Đi	269
146. Chương 146: Phòng Thủ	271
147. Chương 147: Đánh Cược	274
148. Chương 148: Giảo Hoạt	276

149. Chương 149:	Ngày Đông Ấm Áp Của Hai Người	278
150. Chương 150:	Tranh Cãi Về Thân Phận Của Vũ Lâu	281
151. Chương 151:	Mặc Quân Làm Bậy	283
152. Chương 152:	Quyến Luyến Không Rời	285
153. Chương 153:	Lại Ép Nạp Phi	288
154. Chương 154:	Quyết Định Của Hoàng Hậu	290
155. Chương 155:	Trả Thù	292
156. Chương 156:	Rời Khỏi Kinh Thành	294
157. Chương 157:	Tin Tức Lập Phi	297
158. Chương 158:	Tội Khi Quân	299
159. Chương 159:	Nhập Giáo Phường Tư, Làm Lỡ Cả Cuộc Đời	301
160. Chương 160:	Như Người Xa Lạ	303
161. Chương 161:	Tổn Thương	305
162. Chương 162:	Những Người Đó Là Ai?	308
163. Chương 163:	Sợ Nhất Lam Tranh Biết Võ Công	310
164. Chương 164:	Giải Tỏa Nghi Vấn	312
165. Chương 165:	Có Lễ Có Thể Tha Thứ Cho Nàng	315
166. Chương 166:	Giữ Thể Diện	317
167. Chương 167:	Gương Vỡ Khó Lành	319
168. Chương 168:	Ngôi Mộ Kỳ Quái	321
169. Chương 169:	Cưỡng Bức	323
170. Chương 170:	Bằng Mặt Không Bằng Lòng	326
171. Chương 171:	Vũ Lâu Ngoan Ngoãn. (thượng)	328
172. Chương 172:	Vũ Lâu Ngoan Ngoãn. (hạ)	330
173. Chương 173:	Tin Tức Kinh Thiên Động Địa.	332
174. Chương 174:	Lại Cự Tuyệt Tấn Vương	335
175. Chương 175:	Tiến Thoái Lương Nan	337
176. Chương 176:	Ác Bá	339
177. Chương 177:	Đi Một Vòng Lớn, Lại Quay Về Bên Lam Tranh	341
178. Chương 178:	Quay Về Vương Phủ	344
179. Chương 179:	Khóc Lóc Kẽ Lẽ	347
180. Chương 180:	Chuyện Cũ Khó Quên	349
181. Chương 181:	Lấy Lòng	351
182. Chương 182:	Uống Nhầm Thuốc	354
183. Chương 183:	Chuột Bạch	356
184. Chương 184:	Thế Trận Nghi Binh	358
185. Chương 185:	Diễn Trò Thì Phải Diễn Đủ	361
186. Chương 186:	Phản Kích	363
187. Chương 187:	Nón Ra Máu	366
188. Chương 188:	Đều Không Phải Người Lương Thiện	368
189. Chương 189:	Đại Công Cáo Thành	370
190. Chương 190:	Dời Cung	373
191. Chương 191:	Củ Khoai Nóng Bỏng Tay	375
192. Chương 192:	Nói Về Giả Dối, Thì Hẳn Đúng Là Chuyên Gia	377
193. Chương 193:	Lén Lén Lút Lút	380
194. Chương 194:	Huỳnh Muội?	382
195. Chương 195:	Đau Khổ	385
196. Chương 196:	Là Huỳnh Muội Ừ? Không Sao Cả !	387
197. Chương 197:	Lại Thêm Rắc Rối	389
198. Chương 198:	Bắt Đầu Kế Hoạch	391
199. Chương 199:	Nướng Tựa Vào Nhau	394
200. Chương 200:	Cùng Ăn Tết	396
201. Chương 201:	Đáp Án	398
202. Chương 202:	Đêm Thẩm Vấn	400

203. Chương 203:	Cha Tần Nhớ Lại: Chân Tướng Hai Mươi Năm Trước. (1)	403
204. Chương 204:	Cha Tần Nhớ Lại: Chân Tướng Hai Mươi Năm Trước. (2)	405
205. Chương 205:	Cha Tần Nhớ Lại: Nội Tâm Bị Giày Vò.	407
206. Chương 206:	Cha Tần Nhớ Lại: Tam Vương Tranh Đấu	409
207. Chương 207:	Mẫu Tử Gặp Mặt	412
208. Chương 208:	Cha Tần Nhớ Lại: Xử Lý Huệ Vương	414
209. Chương 209:	Thay Cha Chuộc Tội	416
210. Chương 210:	An Ủi	418
211. Chương 211:	Vuốt Ve An Ủi	421
212. Chương 212:	Tin Dữ (18+)	423
213. Chương 213:	Rượu Độc	425
214. Chương 214:	Giai Đoạn Giằng Co	427
215. Chương 215:	Gặp Nạn Lớn	430
216. Chương 216:	Giải Độc	432
217. Chương 217:	Giải Dược	434
218. Chương 218:	Vân Triệt	437
219. Chương 219:	Lời Đề Nghị Của Thế Tử	439
220. Chương 220:	Chuyển Bại Thành Thắng	442
221. Chương 221:	Một Biển Dám Chua	444
222. Chương 222:	Sự Nghi Ngờ Của Vũ Lâu	447
223. Chương 223:	Thân Thế Của Vân Triệt (thượng)	450
224. Chương 224:	Thân Thế Của Vân Triệt (hạ)	452
225. Chương 225:	Huynh Đệ Gặp Mặt (thượng)	454
226. Chương 226:	Huynh Đệ Gặp Mặt (hạ)	456
227. Chương 227:	Tranh Cãi Không Ngừng	459
228. Chương 228:	Ca Ca, Thật Sự Xin Lỗi!	461
229. Chương 229:	Nơi Ổ Mới (thượng)	464
230. Chương 230:	Nơi Ổ Mới (hạ)	466
231. Chương 231:	“ta Thích Nàng Như Vậy.....”	468
232. Chương 232:	Vui Quá Hóa Buồn	471
233. Chương 233:	Nửa Đêm Thăm Lãng Tầm	474
234. Chương 234:	Quỷ Thần Phá Án	476
235. Chương 235:	Ngoéo Tay	478
236. Chương 236:	Tính Tình Của Phụ Nữ Có Thai	480
237. Chương 237:	Sức Ép Của Phụ Nữ Có Thai	482
238. Chương 238:	Thai Máy	485
239. Chương 239:	Sinh Nở	487
240. Chương 240:	Lần Đầu Làm Cha Mẹ	489
241. Chương 241:	Cổ Nhân Đến	492
242. Chương 242:	Mất Con	494
243. Chương 243:	Tình Hình Nguy Cấp	497
244. Chương 244:	Vô Tình Gặp Được Kẻ Thù	499
245. Chương 245:	Ám Sát!	502
246. Chương 246:	Khiêu Khích	504
247. Chương 247:	Trả Thù	506
248. Chương 248:	Khống Chế Kẻ Địch	508
249. Chương 249:	Đuổi Cùng Giết Tận	510
250. Chương 250:	Quay Về Kinh Thành	512
251. Chương 251:	Lại Vào Cung	515
252. Chương 252:	Gia Đình Sum Hạp	517
253. Chương 253:	Dấu Hôn	519
254. Chương 254:	Nguy Cơ Bị Phế Truất	522
255. Chương 255:	Nội Tâm Mạnh Mẽ	524
256. Chương 256:	Đột Nhiên Băng Hà	526

257. Chương 257: Mưu Hại Đế Vương	529
258. Chương 258: Tránh Hại Tìm Lợi	531
259. Chương 259	533
260. Chương 260	535
261. Chương 261: Khó Xử	538
262. Chương 262: Tâm Tình Biến Đổi	540
263. Chương 263: Lên Tiếng Cầu Xin	542
264. Chương 264: Lên Tiếng Cầu Xin	544
265. Chương 265: Ở Chung Lâu Như Vậy, Vẫn Chưa Hiểu Lòng Nhau. (1)	546
266. Chương 266: Ở Chung Lâu Như Vậy, Vẫn Chưa Hiểu Lòng Nhau. (2)	549
267. Chương 267: Tình Nguyên Đền Tội	551
268. Chương 268: Ai Cao Tay Hơn Ai?	553
269. Chương 269: Cải Nhau Ấm Ấ	555
270. Chương 270: Mâu Thuẫn Tăng Lên	558
271. Chương 271: Đầu Giường Giận, Cuối Giường Lành	560
272. Chương 272: Bỏ Nhà Trốn Đi	562
273. Chương 273: Vũ Lâu Mất Trí Nhớ	564
274. Chương 274: Muốn Tái Giá	566
275. Chương 275: Kết Cục. (1)	568
276. Chương 276: Kết Cục. (2)	571
277. Chương 277: Kết Cục. (3)	573
278. Chương 278: Phiên Ngoại: Ta Đã Yêu Nàng Như Thế Nào?	575

Nghe Vương Phi

Giới thiệu

Để cứu ca ca đang bị giam giữ trong ngục, Tàn Vũ Lâu bị cha đưa vào động phòng với Huệ Vương. F

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-vuong-phi>

1. Chương 1: Đêm Tân Hôn Náo Động. (1)

Đêm động phòng của con gái Binh bộ thị lang Tàn Vũ Lâu.

Ngọn nến long phượng mạ vàng trong tân phòng đã đốt được một nửa, mà tân lang Huệ Vương Độc Cô Lam Tranh vẫn không thấy đâu. Tàn Vũ Lâu từ nhỏ đã được dạy dỗ cẩn thận nên nàng rất nhẫn nại, dưới lớp khăn phượng tân nương là bộ dáng khí định thần nhàn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngồi ngay ngắn trên giường, lẳng lặng đợi phu quân tới.

Qua hồi lâu, tiếng nói nói cười cười ồn ào của hạ nhân Vương phủ đã vọng vào, mà phu quân của nàng thì vẫn không biết ở đâu. Nhưng trong phòng, thân mình của Tàn Vũ Lâu ngồi trên giường tân hôn cũng không

hề di động nửa phân, thậm chí còn chẳng mảy may nhúc nhích.

Để cứu ca ca Tần Viễn Định của nàng, nàng nhất định phải làm thật tốt.

Huệ Vương tới hay không là chuyện của hắn, không phải là sai lầm của Vương phi nàng.

“Tiểu thư, người có mệt không? Hay là chúng ta tháo mũ phượng xuống trước, nô tỳ nghĩ tối nay Vương gia chắc không đến rồi.” Nha hoàn hồi môn Phi Lục của nàng nhìn nhìn sắc trời đang dần tối nói.

“Khăn hỉ của ta phải do phu quân gỡ xuống. Hắn không đến, làm sao ta có thể tự gỡ xuống được.”

“Nếu Vương gia không đến, tiểu thư cũng đâu thể đợi nó cả đời được.”

Tần Vũ Lâu cười nói: “Ta đây sẽ đợi nó cả đời, em tin không?”

“Đương nhiên là tin, em hiểu tính cách của tiểu thư hơn bất kỳ ai khác mà.” Phi Lục đứng đến nỗi cả xương sống đều đau, nhịn không được liền lấy tay xoa xoa thắt lưng: “Hôn lễ từ sớm tới giờ, chắc tiểu thư mệt muốn chết rồi, để em xoa bóp cho người nhé.”

“Không cần, hôn lễ kéo dài cả ngày, so với việc đối mặt với mẫu thân ta ở nhà thì vẫn còn thoải mái hơn.”

Phi Lục nhớ tới Tần phu nhân, bỗng thấy lạnh cả người, vội gật đầu: “Tiểu thư nói rất đúng.”

Khuôn mặt của Tần Vũ Lâu dưới khăn hỉ lộ ra nụ cười khổ. Nàng bỗng thấy Phi Lục dựa sát vào, nhỏ giọng thì thầm nói: “Tiểu thư, Huệ Vương thật là... ma ốm sao?”

Tần Vũ Lâu nhớ tới cha đã từng nói qua với nàng, liền thấy thật ảm đạm. Phụ thân nói, Huệ Vương từ nhỏ thể chất đã yếu ớt nhiều bệnh, ru rú trong nhà, nhìn tình trạng của hắn bây giờ có lẽ không kéo dài được vài năm nữa.

Cuộc hôn nhân này với nàng đã định trước là sẽ mất đi phu quân.

“Đã là bệnh thì chắc chắn sẽ chữa được.” Nàng nhất định sẽ dùng hết khả năng chữa khỏi bệnh cho hắn.

Phi Lục nghĩ tới cảnh ngộ của tiểu thư, không kìm được mà thở dài một hơi, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng tranh cãi âm ỉ, truyền đến là tiếng nói the thé của một thái giám: “Ôi, Vương gia, người cẩn thận một chút, tuyết vừa mới rơi, đường trơn lắm.”

Phi Lục mừng rỡ nói: “Tiểu thư, đến rồi, đến rồi, Vương gia đến rồi.”

“Ta nghe được, không cần phải ngạc nhiên như thế, em lui ra đi.”

“Vâng.” Phi Lục thấy Vương gia đến, cũng mừng thay cho tiểu thư, tự nhiên sẽ không quấy rầy chuyện tốt của hai người, liền xoay người đi ra, đụng phải một nam tử mặc hỷ phục đỏ thẫm, thi lễ xong lại liếc một cái, lập tức đỏ bừng mặt. Thầm nghĩ, dung mạo Vương gia tuấn mỹ như vậy, thật xứng đôi với tiểu thư.

Phi Lục đi rồi, trong lòng Tần Vũ Lâu cực kỳ khấn nguyện, tuy rằng ngoài mặt vẫn trấn định tự nhiên, nhưng lòng bàn tay đầy mồ hôi thì không lừa được chính mình.

Người này là phu quân của nàng, là người để nàng nương tựa cả đời.

Người này, trông thế nào?

Lúc này nàng nghe được Độc Cô Lam Tranh phu quân của nàng nói câu nói đầu tiên: “Vương phi của bản vương ở đâu?”

A?! Tần Vũ Lâu kinh hãi trong lòng.

2. Chương 2: Đêm Tân Hôn Náo Động. (2)

Ngay sau đó là tiếng nói the thé của thái giám: “Kia mà, kia mà, ở bên giường. Còn không phải đang ngồi kia sao. Ai ôi điện hạ của ta, đây là ngọc như ý dùng để gạt khăn nường tử, không thể nghịch được-”

Cách cách! Là tiếng ngọc vỡ.

Thái giám lại nói: “Không thể nghịch, cũng không thể ném đi mà, để nô tài nhặt lại cho ngài, ngọc như ý này để gạt khăn voan cho tân nương, ngài mau cầm lấy hất khăn của Vương phi xuống đi, nô tài xin cáo lui.”

Tiếng đóng cửa vang lên.

Im ắng.

Tần Vũ Lâu chưa bao giờ cảm thấy áp lực thế này, nghe thấy mấy lời thái giám nói, trong lòng vô cùng bối rối.

“A-” đột nhiên có tiếng hét thảm thiết: “Tay! Tay! Tay bản Vương chảy máu!”

Cuối cùng Tần Vũ Lâu cũng không nhịn được nữa, tự mình vén khăn lên, chỉ thấy một nam tử mặc hỷ phục đỏ thẫm ngồi chồm hổm cách đó không xa, đưa lưng về phía nàng, kêu lên đau đớn. Nàng tiến lên vài bước, ân cần hỏi han: “Bị thương ở đâu? Để ta xem nào!”

Lại thấy ngọc như ý rơi trên đất, liền hiểu ngay nhất định là bị nó cắt phải rồi.

Độc Cô Lam Tranh nâng con người trong suốt đầm lệ nhìn Tần Vũ Lâu, vươn tay chỉ: “Đau quá—”

Tần Vũ Lâu ngẩn người, thì ra trên đời này thực sự có nam tử đẹp đến như vậy, dung mạo hoàn mỹ như thế, dù là vẽ cũng không vẽ nổi.

“Mau đưa ta xem nào—” Tần Vũ Lâu vội hỏi, định chạm vào tay Độc Cô Lam Tranh. Ai ngờ đối phương lại giật ngón tay đang chảy máu ra, hừ giọng: “Cho người xem làm gì? Người đâu phải là ngự y, biết gì chứ!”

A? Tần Vũ Lâu lại sững sốt, hóa đá tại chỗ.

Lam Tranh đưa ngón tay vào miệng mút mút, một lát sau, quay sang hỏi Tần Vũ Lâu: “Người là ai?”

“Ta... Ta là...” Bảo ta phải nói làm sao chứ: “Ta là... của điện hạ... Vương phi...”

“Người nói lớn lên xem, nghe không rõ.”

Tần Vũ Lâu muốn ngã gục, hít một hơi nói: “Ta là Vương phi của người!”

Nói xong, cảm giác giống như rơi xuống địa ngục vậy.

Đột nhiên, hắn đưa hai tay ôm lấy mặt của nàng, kéo sát vào mặt hắn, hai chóp mũi chạm nhau, chầm chầm nhìn nàng. Tần Vũ Lâu bị hắn tới gần như thế, lại thấy mặt mày hắn như vẽ, mặt liền đỏ bừng tới mang tai, nàng chưa bao giờ gần gũi một nam tử đến như vậy.

“Đừng nhúc nhích, để bản vương nhìn người cho rõ.”

Đôi mắt của hắn trong suốt, sáng ngời, đẹp đến mức khiến cho người ta say mê mà hận không thể chết trong đó.

Tần Vũ Lâu tim đập dồn dập: “Điện hạ...”

Lúc này Độc Cô Lam Tranh mới đẩy nàng ra, nhú mày nói: “Nhìn người, chẳng thú vị chút nào!”

Thú vị? Bộ dạng như thế nào mới được coi là thú vị chứ? Tần Vũ Lâu hỏi: “Điện hạ có ý gì?”

“Mẫu hậu gạt người, còn nói động phòng chơi rất vui!” Độc Cô Lam Tranh vẻ mặt như đưa đám, hờn dỗi nhìn nàng: “Rốt cuộc là nhìn người một chút thú vị cũng chẳng có.”

Hắn... sao lại thành cái dạng này... Là cố ý giả bộ đến hù dọa nàng sao...

“Điện hạ...”

Độc Cô Lam Tranh tức giận dậm chân: “Chơi không vui, chơi không vui, bản Vương buồn ngủ!”

Phu mệnh như thiên (Ý của chồng là ý trời). Tần Vũ Lâu vội nói: “Để ta hầu Vương gia nghỉ ngơi.” Sự tình quá bất ngờ, khiến cho nàng nhất thời thấy rối loạn, không thể hiểu nổi Độc Cô Lam Tranh thực ra là dạng người gì.

Trước khi xuất giá, mẫu thân đã dạy cho nàng việc cần phải làm trong đêm động phòng, còn lấy xuân cung đồ ra giảng giải cho nàng. Đây là việc phải làm, nội tâm của nàng thật bất an, đối phương lại là người như vậy... Nhưng dù sao, cũng là phu quân của mình, chỉ có thể phục tùng.

“Mau cởi y phục cho bản Vương.”

“Vâng.”

Tần Vũ Lâu giúp hần tháo thắt lưng, cởi bỏ y phục, gấp lại để sang một bên. Chợt nhớ ra còn chưa uống rượu hợp cẩn: “Điện hạ, chúng ta còn chưa uống rượu hợp cẩn mà, chưa đi ngủ được.”

“Người thật phiền phức, bản Vương nói không uống là không uống!”

3. Chương 3: Đêm Tân Hôn Náo Động. (3)

Nhẫn nhịn.

Không uống thì không uống.

Tần Vũ Lâu trải rộng chăn uyên ương, thấy trên nệm gấm đã có một tấm lụa trắng, để nghiệm chứng sự trong sạch của nàng. Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bi thương, khiến nàng không khỏi xoay người lại nhìn phu quân.

“Ô hô — một chết bản Vương rồi!” Độc Cô Lam Tranh đẩy Tần Vũ Lâu ra, lăn lên giường. Chui vào trong chăn, hần nhanh chóng thấy là lạ, với tay lấy mảnh lụa trắng ra, nhú mào, chăm chú nhìn: “Đây là thứ quái quỷ gì!” Rồi vứt xuống đất.

Tần Vũ Lâu nhìn mảnh lụa rơi xuống đất, giống như lòng của nàng lúc này vậy.

Tiếp tục nhẫn.

Hần là một tên ngốc, giờ nàng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Tần Vũ Lâu, người đường đường là một thiên kim tiểu thư hiền lương thực đức, không thể có dáng vẻ thất thố được. Tính mạng của ca ca người còn đang bị phụ thân của đồ ngốc này nắm trong tay.

Độc Cô Lam Tranh bỗng như nhớ ra gì đó, đột nhiên ngồi dậy: “Người nhanh lên, cởi y phục ra, sau đó...”

Tần Vũ Lâu cảnh giác nhìn hần: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó... mẫu hậu nói là người sẽ biết.” Hần hiểu kỳ cười hỏi: “Cuối cùng là chuyện gì? Bản Vương thật muốn biết.”

Tiếp tục nhẫn lần nữa.

Tần Vũ Lâu cứng ngắc tự gỡ mũ phượng xuống, tháo dải lụa, cởi giá y tùy tiện ném trên mặt đất. Bò lên giường, ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Lam Tranh, nói: “Để ta nói cho điện hạ biết nhé, sau đó ấy à, ta sẽ kể cho người một câu chuyện xưa, rồi chúng ta sẽ ngủ say cho đến bình minh.”

“Được, được, bản Vương thích nhất là nghe chuyện xưa!”

Đúng là tên ngốc. Trong lòng Tần Vũ Lâu lệ rơi thành sông, cắn răng nói: “Thuở xưa, có một bé gái, từ nhỏ đã bị thân mẫu của mình đặc biệt huấn luyện, để đủ tư cách trở thành một Vương phi. Ban đầu, nàng muốn được gả ột Vương gia thông minh cơ trí, nhưng vì nhiều nguyên nhân, mà không thể không gả ột người khác...”

“Sau đó thì sao?”

“Cô bé này rất buồn bực, phiền muộn, buồn bực đến mức hận không thể tự sát ngay trong đêm động phòng...”

Hần nghe đến đó, lập tức hứng thú, liền hỏi: “Nàng kia đã chết rồi à?”

“Người thật sự nghe mà không hiểu ta nói gì à?”

“Mau kể cho ta, nàng ta chết rồi sao?”

Tần Vũ Lâu hận không thể chết luôn cho xong: “Đã chết.”

“Rồi sau đó?”

“Không có sau đó, đã chết rồi.”

“Thật nhàm chán.”

“Đúng vậy... Cuộc đời của ta đúng thật nhàm chán.” Ngoại trừ bốn chữ “tâm như tro tàn”, nàng thật sự tìm không ra tính từ khác.

Độc Cô Lam Tranh hừ một tiếng, nằm thẳng trên giường. Kéo hết chăn sang bên người mình. Tần Vũ Lâu sâu nảo ngồi yên một lúc, đau thương dần biến thành phần nộ, tức giận túm lấy góc chăn, kéo qua bên mình.

“Người làm cái gì thế!” Độc Cô Lam Tranh gào thét: “Người đi ra mau—”

“Ta là Vương phi của điện hạ, đương nhiên phải ở chỗ này!”

“Thật đáng ghét!”

“Như nhau thôi!”

“Hừ!”

Độc Cô Lam Tranh hung hăng trừng mắt nhìn Tần Vũ Lâu một lúc, rồi lại nằm xuống, quay lưng về phía nàng. Tần Vũ Lâu tức giận nắm chặt tay, một lần lại một lần tự nhủ, ngàn vạn lần không thể vì tức giận nhất thời mà đánh hấn, đánh hấn không chỉ ca ca mất mạng, mà tính mạng của cả nhà đều bị liên lụy. Kiểm chế lửa giận, nàng cũng đưa lưng về phía hấn rồi nằm xuống.

Chăn trên người bị đối phương kéo đi, làm cho thân mình Tần Vũ Lâu chỉ mặc một lớp trung y mỏng manh lộ ra.

Giăng lại.

Lại bị kéo mất.

Giăng co.

“Hừ—”

Đầu Tần Vũ Lâu bị đập một cái, nàng ngồi dậy, thấy Độc Cô Lam Tranh đang cầm gối, điệu bộ còn muốn đánh nàng tiếp, lại chít chít nói: “Người ước hiệp bản Vương, bản Vương sẽ mách mẫu hậu...”

Không thể chịu nổi.

4. Chương 4: Đêm Tân Hôn Náo Động. (4)

Tần Vũ Lâu cầm lấy gối, ném xuống đất, chỉ vào Độc Cô Lam Tranh nói: “Người rốt cuộc có phải là nam nhân không hả?! Cái đồ ngu ngốc nhà người có lý do gì mà khóc lóc om sòm chứ? Đúng vậy, người là Vương gia, khắp thiên hạ ngoại trừ Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, mọi người đều phải cung kính gọi người một tiếng điện hạ, chúc một lời vạn phúc. Nhưng xin người, dù ngốc thì cũng phải có một chút khí phách chứ, người có biết ta ghét nhất là điều gì không? Chính là đại nam nhân tính toán chi li, chỉ là bị ta giành mất cái chăn thôi mà, nếu gặp phải chuyện hệ trọng, có phải người sẽ chết hay không? Hả? Hả?”

Mắng một trận thống khoái, Tần Vũ Lâu thở phào một cái, lại nhìn thấy Độc Cô Lam Tranh bị mình dạy dỗ đến trợn mắt há hốc mồm, bèn giật mình, nhìn bộ dáng không có tiền đồ của hấn, bực đến không thể đánh hấn một cái, lại nói: “Người ngây ngốc ở đó làm gì, nói chuyện đi xem nào?!”

“Người rút đi— người khi dễ bản Vương—” Độc Cô Lam Tranh túm lấy chăn gối, ném về phía Tần Vũ Lâu.

Tần Vũ Lâu gơ tay đỡ lấy, cười lạnh: “Vậy đừng trách ta vô lễ, không hầu hạ ngài cẩn thận!” Dứt lời, nàng bước xuống giường, đi giày, mở cửa, tiêu sái bước ra ngoài. Nhưng vừa ra khỏi cửa thì một chút cũng không thể tiêu sái.

Gió lạnh thảng mười một thổi qua khiến nàng như đông cứng, hắt xì một cái, quay người lại chạy nhanh trở về tân phòng.

Độc Cô Lam Tranh thấy nàng quay lại, liền la lớn: “Người mau quỳ xuống giải thích cho bản Vương, bản Vương sẽ tha thứ cho người.”

“Ha ha!” Tần Vũ Lâu cười lạnh, nhặt hỷ phục đỏ thẫm dưới đất lên, xoay người đi ra ngoài.

“Người quay lại giải thích cho bản Vương — Quay lại ngay —”

Quay về cái đầu nhà người, đi chết đi!

Tần Vũ Lâu khoác hỷ phục đi ra khỏi tân phòng, vừa ra đến cửa liền đụng phải Phi Lục.

“Tiểu thư, làm sao vậy? Em nghe thấy tiếng ồn nên tới đây, có chuyện gì xảy ra thế?”

“Không có gì. Chúng ta hồi phủ.”

“Nhưng mà... phu nhân...”

Tần Vũ Lâu cười nói: “Mẫu thân ta làm sao? Bà có thể ăn ta sao?”

Đúng là không thể ăn, nhưng lại có thể chém nàng!

Sáng sớm, Tần Vũ Lâu ngồi xe ngựa từ Phủ Huệ vương trở lại Tần phủ. Còn chưa kịp vào đến phòng khách, đã bị Chân thị, mẫu thân của nàng, lao ra chém ngay một kiếm trước mặt, Tần Vũ Lâu lách mình né tránh, hoảng hồn vội hô lên: “Mẹ — đao kiếm không thể tùy tiện dùng được!”

Chân thị thấy một kiếm chưa trúng, lại tiếp tục chém tới: “Đứa con gái bất tài này, người không ở lại Phủ Huệ vương, lại chạy về đây làm gì? Người muốn Hoàng thượng giáng tội lên đầu Tần gia hay sao? Không bằng để ta quân pháp bắt vị thân, chém chết người đi cho đỡ gặp rắc rối!”

Vừa nghe câu này, Tần Vũ Lâu cũng nổi khùng lên: “Ai mới là người gặp rắc rối chứ? Cha?”

Tần Khải Canh đang rón ra rón rén định né tránh ánh mắt của Tần Vũ Lâu để vào triều sớm, không nghĩ tới lại bị con gái bất gặp. Vội cười cười nói: “Con gái ngoan, sao về nhà mà không cho người thông báo trước một tiếng.”

“Cha — người! Người! Người còn nói nữa!” Tần Vũ Lâu ngữ vô luân thứ (Nói năng lộn xộn) nói: “Người nói là thân thể Huệ Vương suy nhược sao? Hắn mà yếu cái gì? Nhìn mặt hắn, dù có sống thêm một trăm tám mươi năm nữa cũng không thành vấn đề!”

Tần Khải Canh cười hắc hắc, chỉ lên đầu đội mũ ô sa của mình nói: “Ồ đây ốm yếu, còn cả đây và đây nữa.” Lại chỉ tiếp xuống mắt và tai.

Tần Vũ Lâu hoàn toàn choáng váng: “Thì ra cha cũng biết, lại gạt con! Huệ Vương không chỉ là tên ngốc, lại còn mù và điếc nữa!”

“Nói là ngốc cũng không hoàn toàn chính xác, Huệ Vương trước kia rất thông minh, đến năm mười ba tuổi mới trở thành như vậy. Nói là điếc và mù thì cũng không chính xác, Huệ Vương có thể nhìn mọi thứ, chỉ là hơi mờ thôi, còn tai thì so với người bình thường có khó nghe hơn một chút.”

5. Chương 5: Một Khóc, Hai Nháo, Ba Thắt Cổ

Tần Khải Canh thần nhiên giải thích khiến Tần Vũ Lâu trợn mắt há mồm, ghen nửa ngày mới nói: “Các người... các người đều gạt con...” Phi Lục đứng bên cạnh, lo lắng hỏi Tần Vũ Lâu: “Tiểu thư, người không sao chứ? Đừng tức giận hại thân.”

“Oa —”

Tiếng hét đột ngột khiến Tần Vũ Lâu hồi phục thần trí, giật mình nhìn mẫu thân Chân thị đang gào khóc, quăng kiếm đi, gạt lệ nhìn Tần Khải Canh nói: “Lão bất tử nhà ông, có biết ta đã bỏ ra biết bao tâm huyết

vì Tần Vũ Lâu không hả? Vậy mà lại khinh suất đem nàng gả ột tên Vương gia gốc nghèo... ôi ôi ôi... Làm sao mà ta chịu nổi.”

Tần Vũ Lâu thấy mẫu thân khóc đến thương tâm, vội an ủi: “Mẹ, người đừng như vậy... Cha cũng vì cứu ca ca thôi.”

“Đúng thế, đúng thế.” Tần Khải Canh lập tức giải thích: “Viễn Địch hiện còn đang bị giam trong ngục, nếu không kết thân cùng Hoàng đế, thì làm sao cứu được Viễn Địch. Hơn nữa, phu nhân à, chẳng phải lúc đó chính miệng bà cũng đáp ứng gả cho Huệ vương hay sao?”

Chân thị càng khóc thương tâm hơn: “Ông còn nói nữa, không phải là ông nói Huệ vương không còn sống bao lâu nữa à, thế nên ta mới kêu Tần Vũ Lâu xuất giá, lấy tư chất của Tần Vũ Lâu, sau khi Huệ vương chết, tìm người khác cũng không phải việc gì khó... ô... ô... ô...” Chân thị vuốt ve tay Tần Vũ Lâu nói: “Ta thực xin lỗi con, ta chỉ biết lấy cái chết tạ tội, con đừng ngăn ta, đừng cản ta... Để ta chết đi...”

Tần Vũ Lâu vội quay sang Tần Khải Canh nói: “Cha, đừng lo lắng, người mau nghĩ cách dừng lại đi, làm sao bây giờ?”

“Chỉ có một biện pháp.” Tần Khải Canh vuốt vuốt cằm râu, vẻ mặt thâm trầm nói: “Con lập tức quay về Phủ Huệ vương đi.”

“Con không về.”

“Vũ Lâu...” Chân thị khóc ròng nói: “Con mau quay về đi, mẫu thân cầu xin con, đã gả sai rồi, phải nhịn thôi.”

“Con không về.” Quay ngoắt đi.

“Hu hu... đều là tại mẹ không tốt, đều là tại mẹ gây ra có sự này. Hu... hu... Viễn Địch à, mẹ thực có lỗi với con, mẫu tử ta hẹn gặp nhau dưới hoàng tuyền thôi, các người đừng cản ta, để ta chết đi... Để ta chết đi...”

Bên này thì mẫu thân đòi tự sát, bên kia thì phụ thân Tần Khải Canh lặng lẽ tháo mũ cánh chuồn xuống, quay về hướng Bắc cúi đầu nói: “Hoàng Thượng, thần giáo nữ vô phương, khiến Huệ vương hổ thẹn, chỉ biết lấy cái chết tạ tội.”

“Được lắm! Được lắm!” Tần Vũ Lâu dậm chân: “Con về là được chứ gì!”

Chính sảnh phòng khách Phủ Huệ vương.

Tần Vũ Lâu bụng đầy oán khí đứng giữa đại sảnh, trừng mắt nhìn cái người gọi là phu quân Độc Cô Lam Tranh đang ngồi trên ghế.

“Vũ Lâu! Còn không mau quỳ xuống nhận lỗi với Vương gia!” Chân thị cả giận nói.

Tần Vũ Lâu hừ lạnh một tiếng. Chân thị quay sang cười tươi với Độc Cô Lam Tranh, sau đó huých vào phía sau đầu gối Tần Vũ Lâu, tay đẩy lưng, cứng rắn ấn nàng quỳ xuống.

“Mẹ, người mau thả con ra!” Tần Vũ Lâu giãy dụa.

“Mau tạ lỗi với Vương gia!”

Tần Vũ Lâu kìm nén lửa giận đang bùng lên, cúi đầu cắn răng nói: “Điện hạ, tối qua là ta mạo phạm ngài, hy vọng ngài đại nhân đại lượng, khoan thứ cho thiếp.” Dứt lời liền ngẩng cao đầu nhìn chằm chằm vào dung nhan tuấn mỹ cao cao tại thượng kia.

“Phi —”

Độc Cô Lam Tranh làm mặt quỷ với nàng.

“Mẹ — mẹ thấy chưa.” Tần Vũ Lâu chỉ vào Độc Cô Lam Tranh nói: “Mẹ nhìn hẩn xem!”

Chân thị cũng bị cảnh tượng này làm cho sửng sốt. Lúc này, Tần Khải Canh chấp tay hạ thấp người nói: “Xin Vương gia tạm tha cho tiểu nữ lần này, chỉ cần thu nhận nàng hồi phủ, muốn đánh hay không, tùy Vương gia xử trí.”

Độc Cô Lam Tranh hừ một tiếng: “Bản Vương không cần nàng, đã cho người tiến cung báo với mẫu hậu rồi.”

6. Chương 6: Hư Thư

Tần Vũ Lâu vui mừng nói: “Tốt quá, được giải thoát rồi. Tốt nhất là Hoàng hậu nương nương hạ chỉ ngay để ngài hưu ta.”

Độc Cô Lam Tranh nghe không rõ Tần Vũ Lâu nói gì, hỏi người hầu bên cạnh: “Nàng nói gì?” Tên người hầu chỉ sợ thiên hạ không loạn liền lập tức đem những lời vừa rồi của Tần Vũ Lâu, thêm mắm thêm muối nói lại cho Độc Cô Lam Tranh nghe.

“Hừ!” Độc Cô Lam Tranh rút từ trong tay áo ra một phong thư, vứt cho Tần Vũ Lâu: “Bản vương cho người hưu thư, người cầm lấy rồi mau cút đi.” Tần Vũ Lâu vùng thoát khỏi bàn tay của mẫu thân đang đặt trên vai, đứng dậy nhặt lá thư lên, nhìn từ đầu tới đuôi, cười nói: “Mang giấy và bút mực đến — ta viết cho Vương gia một bản nữa.”

“Theo ý nàng, để miễn cho nàng đôi ý.” Độc Cô Lam Tranh nói: “Mang giấy bút ra cho nàng!”

Chờ giấy bút được mang ra, Tần Vũ Lâu múa bút vẩy mực, viết viết lên tờ hưu thư. Tần Khải Canh thấy thế hoảng hốt đi lại, hét lớn: “Vũ Lâu, con không thể như vậy!”

“Người! Người!” Độc Cô Lam Tranh tuy không thấy rõ hình dạng của Tần Khải Canh, nhưng thấy hắc lão đảo liên nghĩ không phải người tốt: “Đừng lộn xộn.” Tần Khải Canh không có cách nào, đành phải đứng nhìn con gái viết đầy lên mặt sau tờ hưu thư.

Tần Vũ Lâu viết xong, đưa cho Độc Cô Lam Tranh nói: “Vương gia cầm lấy đi, lần sau trước khi cho người khác hưu thư, thì phải nhớ rõ sửa hết lỗi chính tả đã.” Độc Cô Lam Tranh phân phó người hầu đưa lên tờ hưu thư mình vừa vứt ra, chỉ thấy mặt trên rất nhiều vòng tròn khoanh lỗi chính tả, bên cạnh còn sửa lại rõ ràng. Đảo mắt xem đồng văn tự ở mặt sau tờ hưu thư, nhìn hồi lâu, rồi nhíu mày hỏi: “Người viết cái gì đây? Ta... thiếu niên khí phách...nghe lời cha mẹ, lại vừa ngưỡng mộ..... thanh tú, thành toàn cho ý nguyện của vương...”

“Cho Vương gia hưu thư đó, ha ha, ta biết chắc ngài xem không hiểu, có muốn ta dịch lại cho ngài một lần không?” Tần Vũ Lâu che miệng cười đắc ý.

Độc Cô Lam Tranh mím môi, cúi đầu, lúc sau ngẩng đầu lên, vẻ mặt ủy khuất mang theo tiếng khóc nức nở nói: “... Người khi dễ bản Vương... hu hu hu... Mẫu hậu... Bản vương muốn đi mách mẫu hậu...”

Tần Vũ Lâu nhìn bộ dạng đáng thương của hắc, cũng cảm thấy mình hơi quá đáng.

BA~! Chân thị đánh vào đầu Tần Vũ Lâu: “Vô liêm sỉ!”

Tần Vũ Lâu thở dài: “... Con sai rồi...”

“Xin lỗi mau!”

Độc Cô Lam Tranh ủy khuất nói: “Bản vương... các người khi dễ bản vương...”

Đang ồn ào bỗng truyền đến thanh âm the thé của thái giám: “Hoàng hậu có chỉ — mọi người tiếp chỉ —”

Vừa dứt lời, một thái giám trang phục nội thị đi đến, mặt trát đầy son phấn, ngoắt ngón tay hình hoa lan (Lan hoa chỉ) nói với mọi người Tần gia đang quỳ trên đất: “Khẩu dụ của Hoàng hậu nương nương, con gái của Binh Bộ Thị Lang Tần Khải Canh - Tần Vũ Lâu hiền lương thực đức, là Vương phi do Bản cung đích thân lựa chọn. Chuyện phế Phi, không được phép nhắc lại.”

Thanh âm của thái giám rất lớn, Độc Cô Lam Tranh miễn cưỡng cũng nghe rõ ý chỉ của Hoàng hậu, liền xì mặt, khóc thút thít nói: “Không nghe, không nghe, bản vương không cần nữ nhân này — bản vương muốn vào cung tìm mẫu hậu —.”

Tên thái giám dường như cũng sớm đoán được Huệ vương sẽ làm như vậy, ngay lập tức làm thành tư thế mời: “Vậy mời điện hạ cùng lão nô hồi cung.”

Độc Cô Lam Tranh bực tức hét lớn đi trước, động tác rất mạnh mẽ, nhưng chưa kịp ra đã đụng ngay phải cánh cửa lớn, ôm trán kêu: “Đau — đau —” người hầu cùng thị nữ của hắn vô cùng căng thẳng, nhanh chân vây lấy xem thương thế của hắn.

Nhìn tình cảnh này, Tần Vũ Lâu có chút không biết nói gì.

7. Chương 7: Kiếp Này Là Oan Gia

Tên thái giám quay sang Tần Khải Canh nhỏ giọng nói: “Tần đại nhân yên tâm, chờ một lát, địa vị Vương phi sẽ không có gì thay đổi cả.”

Tần Khải Canh thở dài một hơi: “Chỉ hy vọng thế.”

Một nhà ba người lo lắng thấp thỏm đợi ở Phủ Huệ vương, Tần Vũ Lâu trong lúc đó suy nghĩ rất nhiều, sâu sắc xem xét lại mới thấy chính mình tính táo lý trí mà lại làm ra những hành vi không lý trí cùng một tên ngốc như vậy.

Qua hai canh giờ, đã gần đến trưa, Độc Cô Lam Tranh đã quay trở lại, bực tức hét ầm ỹ, một cước đá văng cửa điện, chỉ vào Tần Khải Canh nói: “Đồ nữ nhân đáng chết nhà người, người thắng rồi.”

Sự sâu sắc kiểm điểm vừa rồi chợt bay biến... làm sao có thể bình tĩnh được với cái ánh mắt cùng đầu óc tệ hại này cơ chứ?!

“Ngu ngốc — ta ở chỗ này!”

Lần này Độc Cô Lam Tranh tìm đúng mục tiêu: “Vương bát đoan, người nói ai ngu ngốc?”

Tần Vũ Lâu cười lạnh: “Vương bát đoan? Vậy Vương gia thử trả lời xem bát đoan là gì?”

(Mình nghĩ anh í định mắng chị í là Vương bát đản nhưng mà nói nhầm :))

Độc Cô Lam Tranh không nói gì, cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ, vừa nói vừa đếm đầu ngón tay: “Hiếu, để (Kính nhường người trên), trung, tín... Ách... sau tín là...”

(*) Mình giải thích một chút cho bạn nào chưa biết nhé.

Vương bát đản: thằng khốn nạn.

Vương bát đản — là một câu chửi thường được dùng trong dân gian. Trên thực tế vốn là do đọc chệch từ “vong bát đoan” — . Thời cổ “bát đoan” gồm có “hiếu, để, trung, tín, lễ, nghĩa, khiên, si”, “bát đoan” này là cái gốc làm người, quên đi “bát đoan” tức là quên đi cái căn bản để làm người, người quên đi “bát đoan” bị mắng là “vong bát đoan”. Có lẽ là do “Vương bát đản” càng thông tục dễ hiểu hơn so với “vong bát đoan”, sau này, câu tục ngữ “vong bát đoan” đã biến thành “Vương bát đản”. Nhưng mà bạn Vương gia lại trộn lẫn hai kiểu để mắng bạn Lâu nên bị bạn Lâu trêu lại ^^ .

“Ha ha, giờ Vương gia trả lời xem, ai là vương bát đoan thế?”

“Người!” Độc Cô Lam Tranh tức giận, chỉ về phía nàng, nói với thị vệ của mình: “Đánh nàng cho bản vương! Nhanh lên, các người thần người ra đó làm gì?”

Tần Vũ Lâu vừa cười lạnh vừa xoa tay: “Ai sợ các người? Được thư giãn gân cốt cũng không tồi.”

BA~! Nhận ngay một quả đấm của mẫu thân vào gáy. Chân thị quắc mắt trừng trừng nhìn Tần Vũ Lâu: “Chỉ có một chút công phu mèo cào mà không biết trời cao đất dày, còn không mau tự vả miệng cầu xin Vương gia tha thứ, xin Vương gia khai ân?”

Tần Vũ Lâu quay lại, cùng mẫu thân mắt to trừng mắt nhỏ, sau hai hồi liền chịu thua, đi đến trước mặt Độc Cô Lam Tranh, tự vả miệng một cái nói: “Xin Vương gia tha thứ cho ta.” Bày ra bộ mặt người chết, không có biểu cảm gì. Thầm nghĩ, dù sao đối phương cũng thấy không rõ lắm.

Quả nhiên Độc Cô Lam Tranh không trách nàng, biểu tình không chịu thua, tách hai chân ra, chỉ xuống dưới háng, vênh mặt nói: “Người chui qua, bản Vương sẽ tạm tha người.”

Yên lặng giây lát, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Chân thị thấy tình huống không ổn, bèn xông lên trước, ôm lấy Tần Vũ Lâu.

“Mẹ, mẹ đừng cản con, con muốn giết hắn, rồi con cũng chết theo!”

“Người muốn giết bản vương, bản vương đi mách mẫu hậu —”

“Vũ Lâu à...” Tần Khải Canh này giờ một mực đứng ở bên xem náo nhiệt lúc này mới lướt đến bên cạnh Tần Vũ Lâu nói: “Con phải nhớ cho kỹ, sinh thần bát tự (Ngày sinh tháng đẻ) của người và Vương gia là thiên hạ đệ nhất xứng đôi.”

Vừa nghe câu này, Tần Vũ Lâu lập tức bình tĩnh lại, giẫy dụa kéo tay Chân thị ra, nghĩ nghĩ, cắn răng nói với Độc Cô Lam Tranh: “Ta chui qua là được chứ gì!”

“Hừ, bản vương cũng chẳng thích thú gì chuyện này, thôi để bản vương tiến cung đi, nói người muốn mưu sát bản vương, kêu phụ hoàng bắt người đi chém đầu.” Nói xong quay người rời đi.

“Ngài dừng bước —” Tần Vũ Lâu cuống quýt túm lấy cánh tay Độc Cô Lam Tranh: “Vừa rồi là ta nói bậy, không, không phải, Vương gia nghe lầm, ta chưa từng nói những câu như thế.”

“Tránh ra — đừng chạm vào bản vương —” Độc Cô Lam Tranh đi phía trước, Tần Vũ Lâu lại túm sau lưng, chân chới với té ngã. Chúng người hầu thấy thế, chạy nhanh tới đỡ, lại phát hiện ra đỡ không được, vì tay Vương gia đang đặt ở...

“Cái gì mà mềm thế này?”

8. Chương 8: Thỏa Hiệp

Tần Vũ Lâu vừa then vừa quẩn, ngã sấp xuống bị đặt dưới thân Độc Cô Lam Tranh không nói, tay hắn lại còn để trúng ngực nàng, nàng khó thở: “Người mau bỏ tay ra—”

Độc Cô Lam Tranh không hiểu lắm: “Chạm vào người một chút thì sao, hứ.” Hắn buông tay ra, quay sang tên tiểu thái giám bên cạnh nói: “Lưu Hi, mau đỡ bản vương.” Lưu Hi vội vàng chạy qua đỡ hắn.

Nhưng đúng lúc ngã sấp xuống vừa rồi, ngọc bội đeo trên người Độc Cô Lam Tranh bị quẩn lại cùng với chuỗi ngọc trang trí trên y phục của Tần Vũ Lâu, nhất thời thân dưới của hắn và Tần Vũ Lâu dính vào không tách ra được. Một đám nha hoàn, thị vệ vội vã xúm vào tháo ra, rốt cục cũng tách được hai người.

Ầm ỉ qua đi, Độc Cô Lam Tranh lại quên chuyện cần làm vừa rồi.

Tần Khải Canh vội nhân cơ hội nói: “Điện hạ cùng Vương phi nghỉ ngơi đi, thần cáo từ.” Sau đó túm lấy thê tử Chân thị mặt đầy lo lắng khom mình hành lễ, đi như bay rời khỏi Phủ Huệ vương.

Tần Vũ Lâu thấy cha mẹ đều đi cả, không còn chỗ dựa, cảnh giác nhìn Độc Cô Lam Tranh.

Độc Cô Lam Tranh đang cúi đầu nghịch ngọc bội bị rối vừa rồi, không rảnh đáp lại nàng. Một lát sau, chờ tên thái giám hầu hạ sửa sang cho hắn xong, hắn mới phát hiện trong phòng còn có một nữ nhân đang đứng đó, không khỏi nói: “Sao người còn ở đây?”

“Ta phải đi đâu đây? Mong Điện hạ chỉ giáo. Ta là Vương phi của ngài, trong cung lại truyền chỉ không cho phép hưu thê, trừ nơi này ra, ta không thể đi đâu được hết.”

Độc Cô Lam Tranh sững sốt một chút, quay sang hỏi Lưu Hi: “Đúng rồi, Vương phi là làm gì?”

“Là chính thê của Vương gia ạ.”

“Thê tử là làm gì?”

“... Cùng ngài ăn, ở, sinh con dưỡng cái cho ngài.”

Độc Cô Lam Tranh sau khi nghe xong, nhú mào hỏi: “Không thể thay đổi được à?”

“Việc này, chỉ sợ rất khó, Hoàng hậu nương nương có chỉ, không cho phép ngài phế phi.” Lưu Hi nói: “Điện hạ và Vương phi nên cùng nhau sống tốt đi.” Nói đến đây, hắn nhìn thoáng qua Tần Vũ Lâu, trong lòng nói, mặc kệ thế nào, rốt cục cũng có thêm một người chiếu cố Vương gia, mình có thể thoải mái chút đỉnh rồi.

Độc Cô Lam Tranh về mặt ghen khuất, đau khổ nói: “Thật là, tại sao mẫu hậu lại phái nữ nhân này tới làm phi tần vương...”

Tần Vũ Lâu lãnh đạm nói: “Thực không tốt, phi tần đến ngài, ta cũng rất muốn nhanh chóng chấm dứt mọi chuyện. Nhưng mà, Hoàng hậu nương nương đã có chỉ, ta và ngài chỉ có thể sống cùng một mái nhà thôi.”

Lưu Hi thấy hai người có vẻ hòa hoãn hơn, lập tức nói với Huệ vương: “Vương gia, phải cho con họa mi mới mua hôm qua ăn,... chúng ta đi nhanh đi.”

“Đúng, mau đi, mau đi.” Độc Cô Lam Tranh nói đi là đi, kết quả là vừa tới cửa lại thoáng dừng một chút.

Tần Vũ Lâu chờ hắn đi khuất, thở dài một tiếng. Nàng đã bị gả sai người rồi, về sau phải cùng với tên Huệ vương ngốc nghếch này sống cùng một chỗ.

Không thể phản kháng, chỉ có thể thích ứng.

Đang nghĩ ngợi, lúc này cửa bị đẩy ra, một thị vệ dẫn một nữ tử tiến vào.

“Phi Lục!” Tần Vũ Lâu biết trước là sau khi cha mẹ hồi phủ, sẽ phái nàng đến đây.

“Tiểu thư, sau này người thật sự muốn ở lại Phủ Huệ vương sao?” Phi Lục hỏi nhỏ: “Huệ vương là tên ngốc mà.”

Tần Vũ Lâu nói: “Đương nhiên là ta không muốn ở chung với hắn, nhưng nếu ta bỏ trốn, đừng nói là ca ca của ta không cứu được, mà toàn bộ Tần gia cũng sẽ bị liên lụy, xử trảm, tịch thu tài sản. Từ tối qua đến giờ ta đã toàn lực phản kháng, nhưng không có hiệu quả. Nếu mệnh đã định, đành phải lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó, gả cho gã ngốc tử cũng đành theo thôi.”

9. Chương 9: Móng Vuốt Tiểu Hầu Thật Là Sắc

Tần Vũ Lâu đi từng bước về phòng, vừa đi vừa tự an ủi, sở dĩ ngày hôm qua người tức giận như vậy, là vì người coi hắn là phu quân của người, từ nay về sau, người cứ coi hắn là người bệnh, mà người tới làm thị nữ chăm sóc hắn, vậy thì cũng không cần phải tức giận như thế.

Thở dài một hơi, tâm tình buồn lòng không ít.

Nhưng vừa đẩy cửa phòng, vẫn là nhìn không được, mạch đập loạn. Chỉ thấy một con khỉ con mặc yếm hồng ngồi chồm hổm trên giường, vừa ăn đào vừa nhìn nàng. Tần Vũ Lâu cảm thấy một cỗ lửa giận hừng hực dâng lên trong lòng, nắm chặt nắm đấm, sau đó... nhìn.

“Con khỉ này cũng không tồi, Vương gia lấy đâu ra thế?”

Độc Cô Lam Tranh vừa nghe có người khen, vội đắc ý nói: “Con khỉ này rất thông thái, rất lanh lợi.” Hắn cầm dây xích kéo tiểu hầu, nói với nó: “Mau hành lễ với mẫu thân.”

Con tiểu hầu kia lập tức đứng lên, ôm quyền hành lễ với Tần Vũ Lâu.

Lại dám nói nàng là mẹ của con khỉ con!

“Vì sao ta lại là mẹ của nó?”

“Bởi vì bản vương là phụ thân của nó, Tiểu Lục tử nói người là Vương phi của bản Vương, đương nhiên người là mẫu thân của nó.” Độc Cô Lam Tranh kéo dây xích của con khỉ, cười nói: “Có phải không?”

Tần Vũ Lâu trong lòng ấm áp, mặc dù hắn là tên ngốc tàn tật, nhưng có lẽ tâm địa cũng không tệ lắm.

“Con khỉ này thật nghe lời Vương gia.”

“Đương nhiên, ta nuôi đã nhiều năm, hôm qua nó bị bệnh, thật làm bản Vương đau lòng.”

Thì ra đêm động phòng hắn chậm chạp không đến, là vì phải đi thăm con khỉ này! Tần Vũ Lâu bi ai nghĩ, địa vị của chính mình còn không bằng một con khỉ.

Độc Cô Lam Tranh nói với nàng: “Người sát lại gần đây, để bản Vương nhìn kỹ lại người.”

Tần Vũ Lâu biết thị lực hắn không tốt, an vị đến bên cạnh hắn. Hắn nhìn không rõ nàng, nàng lại có thể nhìn hắn thật kỹ, da tay của hắn trắng sáng, mắt ngọc mây ngài, làm cho nàng cảm thấy rất tự ti. Nhìn nam nhân người ta lớn lên có thể đẹp như thế này, nữ nhân nhà người còn không biết xấu hổ mà lấy khuôn mặt này đi ra ngoài?!

“Nhìn người đúng là chẳng có gì thú vị.” Độc Cô Lam Tranh túm lấy xích con khỉ, kéo nó tới cạnh mình, nhìn nó, lại nhìn nàng: “Vì cái gì mà mẫu hậu lại bắt bản vương lấy người.”

“Ngài cũng có thể lấy con khỉ này mà.” Nàng nhịn không được bèn nói móc một chút.

“Thật sự có thể?” mắt Độc Cô Lam Tranh sáng lên.

“Trừ phi ngài cũng là con khỉ.”

Độc Cô Lam Tranh liếc nhìn nàng một cái: “Người ôm nó đi, đừng lo. Cho người ôm thì ôm đi!”

Tần Vũ Lâu không có cách nào, đành phải đưa tay ra ôm hầu tử, đột nhiên bàn tay khỉ chợt lóe lên, nàng chỉ cảm thấy má tê rần, vội đưa tay lên chạm vào miệng vết thương, một tia máu trên mu bàn tay đã biểu lộ thương thế của nàng.

“Hắc hắc.” Độc Cô Lam Tranh thấy trò đùa của mình thành công, vỗ tay cười nói: “Trừ bản vương, nó không cho phép ai ôm, ai ôm là cào người đó! Xứng đáng! Quân gia nói, nếu cào người thành người quái dị thì có thể đuổi người đi.”

Tần Vũ Lâu cắn môi nói: “Quân gia là ai?”

“Tất nhiên là Huệ quân gia của Vương phủ, đồ đần.” Độc Cô Lam Tranh dương dương tự đắc làm mặt quỷ nói.

Thái độ hòa ái vừa rồi của hắn, hóa ra là để lừa nàng mắc câu.

Nàng chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, bỗng cười lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

“A?” Độc Cô Lam Tranh sửng sốt một chút, ném cho con khỉ một quả chuối: “Sao lần này nàng lại không phát hỏa, dễ dàng đi như vậy?”

10. Chương 10: Cáo Già

Tần Vũ Lâu vừa ra khỏi cửa, liền lao ngay đến phòng ngủ của Phi Lục, vừa vào cửa lập tức nói: “Nhanh mang nước, được đến cho ta lau vết thương.”

“AAAAAAAA —” Phi Lục hét chói tai một hồi: “Tiểu thư, mặt người — mặt người —”

“Đừng nói nữa, nhanh xử lý vết thương cho ta.”

Phi Lục nhanh chóng lấy kim sáng được bôi lên vết thương của Tần Vũ Lâu, nhìn vết thương trên mặt tiểu thư, khóc nức nở nói: “Hay để y quan trong phủ đến trị cho người, em sợ xử lý không tốt, sẽ để lại sẹo.”

“Không được, lỡ như trong dược bọn hắn lại trộn lẫn những thứ bản thủ không rõ nguồn gốc, đừng nói trị vết thương, chỉ sợ đến lúc đó cả khuôn mặt ta đều nát hết.” Tần Vũ Lâu nhớ tới biểu lộ đắc ý vừa rồi của Độc Cô Lam Tranh, cười lạnh nói: “Chỉ bằng vài chiêu cón con đó mà muốn đuổi ta đi đơn giản như vậy. Đã đến nước này, ta sẽ chơi đùa cùng các người.”

Phi Lục nghe tiểu thư nói vậy, đã biết rõ nàng có ý muốn tranh đấu đến cùng, vội hỏi: “Tiểu thư, người có chủ ý gì?”

“Đưa tai lại đây.”

Phi Lục cúi người đi qua. Tần Vũ Lâu ôm nàng nói nhỏ vào tai một hồi, sau đó nói: “Hãy nhớ cho kỹ, ngày mai sẽ làm.”

“Nô tỳ đã biết.”

Màn đêm buông xuống, Tần Vũ Lâu ở lại tiểu viện của thị nữ Phi Lục.

Ngày hôm sau, tuy không có người dám nói thẳng, nhưng hạ nhân trong Phủ Huệ vương cũng biết vị tân vương phi này bị bỏ rơi rồi, đừng nói là Vương gia sủng ái nàng, căn bản còn không ở cùng phòng với nàng. Vương phi chỉ có thể ở cùng với nha hoàn hồi môn, ai cũng đoán ngày phé phi chắc cũng không còn xa.

Nhưng vị Vương phi này, rõ ràng là không hiểu chuyện, sáng sớm, trên nét mặt còn lộ rõ sự tổn thương, liền gọi Vương Toàn, tổng quản Phủ Huệ vương đến. Vương Toàn năm nay đã hơn năm mươi tuổi, thấy Tần Vũ Lâu, tươi cười hỏi: “Vương phi cho gọi lão nô có chuyện gì?” Trong lòng hắn ít nhiều cũng có chút lo lắng, lẽ nào nàng đã biết ngày hôm qua là hắn đưa ra chủ ý cho Vương gia, làm con khỉ cào mặt nàng?

“Vương quân gia tự xưng lão nô, thật sự là quá khiêm tốn rồi. Ta nghe nói sau khi Phủ Huệ vương xây được 5 năm thì ông đã ở đây rồi, từ sau khi được phái tới từ Tông Nhân phủ, luôn luôn cống hiến sức lực cho Vương phủ, tuy là lão, nhưng cũng không phải là nô, mà coi như cũng là một nửa chủ tử rồi.”

Wương Toàn cúi đầu thấp hơn, nhưng thái độ lại kiêu ngạo hơn rất nhiều: “Sao Vương phi lại nói thế, người mới chính là nữ chủ nhân của nơi này ạ.”

Tần Vũ Lâu cười nói: “Nếu quân gia đã nói vậy, ta cũng sẽ không ngại, thực hiện một chút quyền lợi của nữ chủ nhân thôi. Đem sổ sách ghi chép chi tiêu trong phủ tới đây cho ta xem một chút.”

Wương Toàn xảo quyệt, vừa nghe nàng muốn kiểm tra sổ sách, vội hỏi: “Trong phủ này hàng năm đều thu mấy vạn lượng bạc, tuy rằng mỗi lần thu chi đều ghi lại, nhưng sổ sách đều rất nhiều, sợ rằng Vương phi xem một năm rưỡi cũng không xong.”

“Không phiền Vương quân gia lo lắng. À? Phải chăng ông làm giả sổ sách? Ha ha, ta nói đùa thôi, không có ý mạo phạm, ông đừng để bụng.”

Wương toàn nghĩ thầm, cho người xem thì cho người xem, cho người một chết cũng không xem xong.

“Ta sẽ cho hạ nhân đem sổ sách đến tiểu viện ngài đang ở.”

“Ha ha, quân gia thật sự là rất quan tâm đến chủ tử, đêm qua bản phi ở nơi nào, ông cũng biết.” Tần Vũ Lâu cười, vẻ mặt sáng lạn: “Nhưng mà, hôm nay ta muốn trở về phòng ngủ của Vương gia, báo trước cho ông biết để ông đỡ lo lắng.”

Muốn nói móc lão nương à, tuy người nhiều tuổi nhưng vẫn còn non tay lắm.

Khuôn mặt già nua của Vương Toàn đỏ lên: “Sao Vương phi lại nói thế, nô tài chỉ là buột miệng mà nói thôi.”

“Bản phi cũng chỉ là thuận miệng thì nói thôi. Mọi người đều không có ý gì cả, ha ha.”

Tần Vũ Lâu mặc dù đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng nhìn đến đồng sổ sách cao lút đầu, vẫn không khỏi sửng sốt.

Xem hết chỗ này, thực sự là phí không ít thời gian.

Ừm... ba ngày? Không, vẫn là cố gắng sửa sang trong hai ngày thì hơn.

11. Chương 11: Nụ Hôn Đầu Chóng Vánh

Ban đêm.

“Này.”

Độc Cô Lam Tranh ngồi trên giường. Phi, vo tròn một cục giấy ném về phía Tần Vũ Lâu: “Tối hôm qua người chạy trốn chết đi đâu?”

Tần Vũ Lâu chán ghét quay lại trừng mắt với hắn. Thị lực không tốt mà ném chuẩn thế.

“Qua chỗ Phi Lục.”

Độc Cô Lam Tranh cười gian xảo: “Sao không quay lại? Sợ bị cào à?”

Nhằm chán: “Ừ, đúng rồi, sợ bị cào thành người quái dị.” Tần Vũ Lâu đặt sổ sách đã xem xong sang phía tay phải, lại cầm một quyển khác lật xem, đột nhiên nghe tiếng nói phía sau: “Người đang xem gì thế?”

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy Độc Cô Lam Tranh đang đi qua bên này. Chưa được mấy bước, lại bị vấp vào nếp uốn nhỏ trên thảm, thị nữ đứng hầu bên cạnh thấy thế vội lao ra đỡ, nhưng vẫn không kịp, hắn ngã bổ nhào xuống đất.

“Đau không?” Nàng vội ném sổ sách sang một bên, nâng hắn dậy, xoa đầu gối cho hắn nói: “Người muốn qua thì kêu một tiếng, ta ra đỡ người, lần sau đừng liều lĩnh như vậy, biết chưa?”

Thực sự trong lòng nàng đã coi hắn như một đứa trẻ nhỏ chứ không phải là phu quân của nàng, nhìn hắn ra vẻ ngớ ngẩn thì không thấy tức giận, ngược lại còn thấy hắn thật đáng thương.

Độc Cô Lam Tranh giống như đứa trẻ làm sai việc gì, cúi đầu bĩu môi nói: “Biết rồi.”

“Cũng đã muộn rồi, Vương gia đi nghỉ đi.”

“Được.”

“Ngoan lắm.” Tần Vũ Lâu nhoẻn miệng cười, khen hắn: “Vương gia ngoan như vậy, Hoàng hậu nương nương biết nhất định sẽ rất vui.” Nàng đỡ hắn tới giường, giúp hắn cởi y phục, chuẩn bị cho hắn đi ngủ. Đắp chăn cẩn thận cho hắn xong, nàng cho thị nữ lui hết, còn mình lại trở lại bên bàn, thấp đèn tiếp tục kiểm tra sổ sách.

“Này — người không ngủ à?”

“Vương gia cứ ngủ trước đi, lát nữa ta ngủ sau.”

“Nhưng mà, hôm nay mẫu hậu nói, ta với người phải ngủ cùng nhau.” Độc Cô Lam Tranh ngồi dậy: “Người qua đây mau, người không ngủ, ta cũng không được ngủ.” Thở dài: “Thành thân thật là phiền toái.”

Nhìn hắn có vẻ muốn dây dưa, Tần Vũ Lâu không có cách nào, đành phải nghe theo, thổi tắt nến, đến trước giường cởi xiêm y, buông màn xong liền thuận theo hắn chui vào trong chăn.

Hiểu rõ tình trạng của hắn bây giờ, nên Tần Vũ Lâu cũng không có gì lo sợ. Ngay cả thê tử là gì hắn cũng không biết, thì có gì phải nghĩ ngợi.

“Người không được ngủ.” Độc Cô Lam Tranh lay vai nàng nói: “Phải để ta thân mật với người một chút rồi mới ngủ được.”

Tần Vũ Lâu cả kinh: “Người muốn làm gì?”

Ánh trăng bàng bạc khê soi qua màn, có phải là muốn trêu chọc lòng người hay không.

“Hôm nay mẫu hậu nói, trước khi ngủ phải hôn vào miệng người mới được.” Lam Tranh nói: “Người mau đứng lên, người như vậy ta không nhìn rõ miệng người ở chỗ nào.”

Trời ạ, Hoàng hậu thật là làm khó người mà, quanh co lòng vòng lại đi dạy dỗ tên ngốc này cái chuyện này nọ. Tần Vũ Lâu tâm trạng rối bời, kinh hoàng nhìn chằm chằm Lam Tranh: “Vương gia trước kia có từng hôn ai chưa?”

“Đừng nói nhảm nhiều nữa! Ta mệt rồi.” Dứt lời, Độc Cô Lam Tranh tiến đến trước mặt nàng, ấn nhẹ vào môi nàng một cái rồi nằm xuống.

Nhanh chóng đoạt mất nụ hôn đầu tiên của Tần Vũ Lâu vẫn đang ngẩn ngơ ngồi đó.

Nụ hôn đầu tiên, cứ như vậy mà mất đi...

12. Chương 12: Giả Bệnh. (thượng)

Vẫn còn đang chìm đắm trong việc bị cướp mất nụ hôn đầu tiên, Tần Vũ Lâu lại nghe hắn nói: “Đúng rồi, người tên gì? Ta là Độc Cô Lam Tranh.”

Nàng đỏ khóc đỏ cười: “... Ta là Tần Vũ Lâu.”

“Tần Vũ Lâu, phải làm gì thì người mới rời Vương phủ?”

“Vương gia muốn thế nào?”

“Ta muốn người rời đi ngay lập tức, nhưng mà mẫu hậu không cho... chỉ có thể để người ở lại một thời gian, thật phiền —”

Tần Vũ Lâu không nói nữa, ngồi trong bóng đêm, cũng không ngủ được.

Tia nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu vào trong màn, nàng lấy tay che lên mắt, lười biếng hé hé mắt một chút, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt tuấn tú đang ngủ say bên cạnh, hoảng sợ trong giây lát mới chợt tỉnh ngộ, tự nói với mình, hắn là phu quân, người đã thành thân rồi.

Nhưng mà thằng nhóc này, thật sự là rất đẹp.

“Ừm...” Lam Tranh cũng vừa tỉnh, dụi dụi mắt hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Có lẽ là giờ mao.” Nàng làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, nên thường sẽ tỉnh ngủ vào canh ba giờ mao.

Độc Cô Lam Tranh ừm một tiếng rồi xoay người lại ngủ.

Nàng khẽ đẩy hắn: “Điện hạ, không dậy sao?”

“... Hôm nay ta không muốn đọc sách... Không muốn...” Lam Tranh ôm lấy chăn thềm nói: “Thái phó mắng ta ngu ngốc...”

Nàng xót xa, chính mình cũng đã từng mắng hắn như vậy, hắn cũng đâu muốn là kẻ ngốc... Nàng tự thề với mình, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không nói lời tổn thương hắn.

“Vương gia không muốn đi thì thôi. Nói hạ nhân báo cho thái phó một tiếng là được.” Để hắn nghe rõ, nàng tiến sát lại gần tai hắn nói.

“Thật không?” Hắn nghe xong liền thấy chẳng buồn ngủ nữa, quay lại nhìn nàng, bởi vì đang sát nhau, nên môi của họ khẽ chạm nhẹ.

Tần Vũ Lâu vội lùi lại, che miệng nói: “Đương nhiên là thật, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Nếu thái phó tức giận muốn đánh người, người phải thay ta chịu!”

“Được thôi.” Nàng ra vẻ trượng nghĩa nói: “Bị đánh ta sẽ chịu, Vương gia chỉ cần thoải mái nghỉ ngơi là được.” Tần Vũ Lâu vén màn lên, gọi: “Người đâu —”

Vừa dứt lời, thị nữ sớm chờ phía sau cửa liền bưng chậu rửa mặt bước vào.

Tần Vũ Lâu lộ đầu ra ngoài màn nói: “Không phải các người, gọi thái giám bên người Vương gia đến đây.”

“Vâng, nô tỳ sẽ đi gọi Lưu công công ngay.”

Lưu Hi nhanh chóng đến trước mặt Tần Vũ Lâu hành lễ, không dám nhìn thẳng Vương phi nói: “Không biết Vương phi cho gọi nô tài có việc gì?”

“Nghe nói hôm nay Vương gia phải đọc sách?” Tần Vũ Lâu kỳ quái nói: “Tiên sinh này ở đâu vậy... Vương gia vừa mới đại hôn, sao lại không cho nghỉ vài ngày chứ?”

“Là thầy của hoàng thượng, nội các Đại học sĩ Cổ tiên sinh. Cổ tiên sinh vốn là người rất nghiêm khắc. Có khát khe với Vương gia, cũng là vì muốn tốt cho Vương gia thôi ạ.”

“Ta hiểu, ta cũng không nói Cổ tiên sinh không tốt.” Tần Vũ Lâu ngượng ngừng cười nói: “Chẳng qua... tối hôm qua Vương gia quá mệt mỏi, e là hôm nay không thể đi nghe giảng bài, lại sợ Cổ tiên sinh tức giận, nên muốn nhờ Lưu công công đi báo cho Cổ tiên sinh một tiếng, nói Vương gia bị bệnh.”

Đại hôn, không biết tiết chế, thương tình tổn khí. (Tổn thương tình lực, khí huyết)

Lưu Hi thầm nghĩ, nữ nhân này quả không đơn giản, hôm trước còn âm ỉ đến gà bay chó sủa, ngày hôm qua sẽ hầu Vương gia trên giường sao.

13. Chương 13: Giả Bệnh. (hạ)

Tần Vũ Lâu để thị nữ hầu hạ nàng và Độc Cô Lam Tranh rửa mặt, thị nữ cầm xiêm y Độc Cô Lam Tranh vừa thay định rời đi, bị Vương phi gọi lại.

“Chờ chút, đưa ta xem!”

Tần Vũ Lâu nhìn thấy chỗ khuỷu tay áo khoác ngoài của Lam Tranh bị rách, không phải là bị xé, mà giống như bị cháy.

“Sao lại bị thế này?” Lửa không thể tùy tiện nghịch được.

Lam Tranh hừ giọng: “Ai cần ngươi lo?!”

Khóe miệng Tần Vũ Lâu khẽ run run...

Nhìn...

Lam Tranh được nghỉ học, cảm thấy rất cao hứng, dùng xong đồ ăn sáng đã không thấy đâu nữa. Tần Vũ Lâu đoán chắc hẳn lại cùng mấy bằng hữu động vật đi chơi rồi, nàng cố gắng tập trung xem xét lại hết sổ sách. Quả thật là mất khá nhiều khí lực đối với mấy khoản mục thôi nát không rõ ràng này. Cho tới tận giữa trưa mới phát hiện có điểm sai lệch, liền ghi chép lại, chờ cơ hội sẽ dùng đến.

Nàng thở phào một hơi, đang vươn người thư giãn gân cốt, bỗng nghe thấy ngoài cửa xôn xao, bèn bảo thị nữ ra ngoài tìm hiểu xem có chuyện gì. Thị nữ kia bầy ra một bộ mặt hiển nhiên không muốn bị Vũ Lâu sai phái, hừ một tiếng, một lát sau mặt hầm hừ quay về nói: “Vương gia bị ngã xuống đồng tuyết, đang quay lại rồi.”

Tần Vũ Lâu nhìn nét mặt thản nhiên của đối phương, có lẽ chuyện này rất hay xảy ra, nên mọi người đã thành thói quen rồi.

Rất nhanh sau đó, Lam Tranh một thân đầy tuyết quay về phòng, Tần Vũ Lâu nhìn bộ dạng chật vật của hần, trong lòng có chút chua xót, con người đó ngay cả cuộc sống thường ngày cũng không thể tự lo liệu được, vậy mà mình còn tức giận với hần, thật sự là không nên chút nào.

Thị nữ nhanh chóng đổi xiêm y khô cho Vương gia, lại đưa cho hần một cái ấm lò, cũng bỏ thêm than vào chậu than để hần sưởi ấm.

Đúng lúc này, Lưu Hi trở về, vẻ mặt khó xử nói: “Bẩm Vương gia, Vương phi, Cổ tiên sinh nói không biết Vương gia bị bệnh gì, ông ấy sẽ lập tức gọi ngự y đến khám và cấp thuốc cho Vương gia.”

Độc Cô Lam Tranh tay cầm ấm lò vừa nghe xong lập tức chỉ vào Tần Vũ Lâu nói: “Nhanh đi chịu phạt thay ta, ngươi đã nói rồi, không được đổi ý, đổi ý là con chó con!”

“...” Tần Vũ Lâu cười nhạt: “Ngươi quay lại nói với Cổ tiên sinh, không cần mời ngự y, chỉ cần đưa chút xuân dược qua đây là được.”

Lưu Hi bật cười: “Vương phi, lời này có thể khiến Cổ tiên sinh tức đến hộc máu mắt, nô tài sẽ chuyển lời ngay.”

Lưu Hi vừa rời đi, Vũ Lâu bèn làm một phép thử nhỏ với Lam Tranh.

“Vương gia, người có nhìn rõ ta đang giơ mấy ngón tay đây không?” Tần Vũ Lâu giơ một ngón tay, đứng cách Huệ vương tầm một thước hỏi.

“Một ngón.”

Nàng lui ra sau từng bước một: “Bây giờ thì sao?”

“Ừm... Ba?”

“Đúng rồi, vậy còn đây?” Nàng lại lui về sau hai bước, cách hần tầm hơn một trượng.

“Tay người ở đâu?”

“...”

Tần Vũ Lâu dường như bắt đầu hiểu được bệnh tình của Độc Cô Lam Tranh, thị lực chỉ có thể nhìn được rõ trong vòng một trượng, thính lực thì cũng có thể nghe rõ trong khoảng cách một trượng, xa hơn sẽ không thể nghe. Mà thực ra, kể cả trong vòng một trượng nhưng nói quá nhanh thì hần cũng không nghe được rõ ràng.

Chính xác là nàng và hần chỉ có thể bảo trì khoảng cách trong vòng một trượng, nếu không thì nhìn không thấy mà nghe cũng không ra.

Trượng phu, trượng phu... nàng thật sự được gả cho “phu quân một trượng” rồi.

14. Chương 14: Gia Bạo

(Bạo hành gia đình >.<>)

Vào lúc chạng vạng, Phi Lục trở lại vương phủ, chạy nhanh đến gặp Vũ Lâu, sau khi nhấp ngụm trà nhuận giọng, lập tức ghé vào tai tiểu thư nhà nàng nói: “Đã điều tra rõ, quả thật đúng như lời tiểu thư, cháu của Vương quân gia làm việc ở trong phủ cũng không sạch sẽ, em phải hạ nhân Tần phủ theo dõi hần vài ngày, phát hiện hần hay ra vào một tiệm cầm đồ trong thành, tám phần là tới cầm đồ này nọ...”

Tần Vũ Lâu vừa lòng gật đầu: “Tiếp tục theo dõi hần, nếu có hành động gì thì báo ta biết, ta sẽ đem thúc cháu bọn họ giải quyết một lượt.”

“Tiểu thư, lúc em trở về, thấy quân gia đang nói gì đó với Vương gia, chắc chắn không phải chuyện tốt, lần trước chính lão già đó xui Vương gia kêu con khỉ cào người, lần này không chừng lại là chiêu bài quấy phá gì đó, người nên cẩn thận một chút.”

“Ta sẽ để ý.” Tần Vũ Lâu nói: “Em đi lo công việc đi.”

“Tiểu thư, em đi rồi, người cũng nên cẩn thận.”

Phi Lục rời đi, Tần Vũ Lâu ngồi trước bàn thưởng trà, chờ Độc Cô Lam Tranh về kiểm chuyện với nàng.

Trời vừa tối, Lam Tranh một cước đá văng cửa ra nói: “Tần Vũ Lâu, người lăn ra đây cho bản vương.”

Tần Vũ Lâu đi đến trước mặt hần, cười tươi như hoa nói: “Có chuyện gì vậy Vương gia?”

Bốp!

Hần phất tay tát nàng, khiến nàng ngẩn người ôm mặt, một lúc sau mới hoàn hồn: “Người... người làm gì thế?”

“Tại người, tại người mà hôm nay Cổ tiên sinh mắng ta!” Hần bước vào trong phòng, vừa đi vừa nổi giận dùng dùi: “Tức chết mất, tất cả là lỗi của người, hại ta bị mắng!” Tần Vũ Lâu thấy hần đi nhanh, sợ hần lại ngã, vội đi lên dìu hần: “Người đi chậm một chút.”

“Đừng chạm vào ta! Cút xa ra—”

Lưu Hi khẽ nháy mắt với Tần Vũ Lâu, Tần Vũ Lâu hiểu ý, không tùy tiện chạm vào hần nữa.

Lam Tranh đi tới bên bàn, nhìn thấy lư hương (*Mình nghĩ là cái dùng để đốt hương liệu ấy*), không nói lời nào liền cầm ném về phía Vũ Lâu, vì quá bất ngờ nên nàng không kịp tránh, bị đập trúng vào bả vai.

“Nương nương —- nương nương —” bọn thị nữ vội tiến lên nói: “Để nô tỳ đi gọi y quan.”

Độc Cô Lam Tranh hừ giọng: “Đồ nữ nhân không biết xấu hổ, bao giờ mới chịu rút đi? Bản vương đánh người đó, người mau về tìm cha mẹ mà khóc đi!”

Tần Vũ Lâu xoa bả vai, quay sang mấy thị nữ cười nói: “Không sao, ta không đau...”

Vừa dứt lời, Lam Tranh lại với tay cầm hết trái cây trên bàn ném nài: “Bảo người rút đi, người không nghe thấy à?”

Án tử của ca ca đã được Đại Lý Tự phúc thẩm lại. Đây là thời điểm mấu chốt, nàng phải hầu hạ Huệ vương cho tốt, không thể làm hấn tức giận được. Tần Vũ Lâu cắn răng, cười cười nói: “Ngài đừng tức giận, tiên sinh phạt ngài cái gì, ta sẽ chịu thay là được.”

“Tiên sinh bắt ta chép sách — đều tại người hết!” Lam Tranh càng nói càng tức giận: “Người đưa mắt đây cho ta đánh một cái!”

“Vương gia đánh đi!” Nàng cắn môi đưa má trái ra. Thầm tự an ủi, không sao cả, chỉ là một cái tát, cũng chẳng chết được.

Lam Tranh định tát nàng, lại bị đôi hoa tai bạc chạm rỗng khắc hoa hấp dẫn: “Đây là cái gì, cho ta xem!” vừa nói vừa đưa tay ra giật lấy.

“A—” Tần Vũ Lâu ôm lấy tai, hét lên một tiếng, nhìn lại lại thấy máu trên ngón tay.

Mà Lam Tranh thì vẻ mặt hết sức bất mãn: “Tránh cái gì, đưa cho ta xem!”

Nàng đau đến lạnh cả người, vội chạy đến bên gương đồng, thấy tai mình như muốn rách ra, cả vành tai đều là máu, sự ủy khuất của mấy ngày nay chợt trào lên, hóa thành nước mắt chảy xuống.

15. Chương 15: Điện Hạ Sợ Bóng Tối

Mọi người đều không dám lên tiếng, Tần Vũ Lâu nhìn qua kính thấy bọn thị nữ đang nhìn mình, rơi lệ nói: “Các người lui xuống hết đi.” Lưu Hi biết Vương gia lúc này đang vô cùng tức giận muốn làm âm ỉ, vội đuổi những người khác, rồi cũng đóng cửa đi ra, để lại Vương gia cùng Vương phi tự mình giải quyết.

Không được khóc, không thể khóc.

Tần Vũ Lâu lau lau nước mắt, quay người lại cười nói: “Nếu Vương gia muốn xem hoa tai của ta, để ta tháo cho người xem.” Cố chịu đau, tháo hoa tai đưa đến trước mặt hấn.

Độc Cô Lam Tranh hất tay: “Lề mề lề mề, không muốn coi nữa.” Hoa tai liền bị hất đi không còn thấy đâu nữa.

Nàng biết người trước mắt này căn bản sẽ không thể thông cảm cho nàng, tức giận trong nháy mắt dâng trào, ý thức mơ hồ, đưa tay lên muốn tát hấn một cái, nhưng Lam Tranh trừng ánh mắt vô tội nhìn nàng: “Người muốn làm gì?”

Nàng lập tức kiềm chế, cùng hấn so đo gì chứ, hấn là tên gốc tử chuyện gì cũng không hiểu mà. Ai ngờ lúc này tinh thần Lam Tranh lại cực kỳ tỉnh táo, cầm chén trà dội lên đầu Vũ Lâu, nàng lấy tay áo lau mặt nói: “Vương gia... ngài đừng khinh người quá đáng.”

“Ta bắt nạt người đó, thì sao nào?”

“...Ta đã không thể làm gì, chẳng lẽ còn không biết trốn đi sao.” Vũ Lâu phẩy tay áo bỏ đi, đi được hai bước lại quay người lại, dùng oán khí thổi tắt hết nến trong phòng.

Cả phòng tối đen.

“Người đốt nến lên!” Lam Tranh ngồi trong bóng tối kêu la.

Vũ Lâu mặc kệ hấn, đẩy cửa ra ngoài.

Ban đêm Vương phủ thật im ắng, ở cửa chỉ có hai thủ vệ hộ viện, thấy Vũ Lâu từ trong phòng đi ra vội hỏi: “Vương phi có gì cần sai bảo?”

“Không có gì, ta ra ngoài hít thở chút thôi.”

Một người nói: “Vương phi, lỗ tai ngài... chảy máu rồi, có cần gọi y quan không?”

Vũ Lâu đang định trả lời không cần, thì nghe thấy tiếng khóc của Lam Tranh ở trong phòng: “Người quay lại đi... đừng để ta ở đây một mình... hu hu hu...”

“Vương gia không sao chứ ạ?”

“Không cần để ý đến hần!” Vũ Lâu hừ giọng. Cho người khóc chết đi, xứng đáng!

“Vương gia... người sợ bóng tối. Để một lát nữa mà phát bệnh là rắc rối to ạ.”

“Bệnh gì?”

“Cái này...” Thị vệ muốn nói lại thôi.

Tiếng khóc trong phòng càng lúc càng lớn, trong lòng Vũ Lâu cũng bắt đầu thấy áy náy, lập tức trở về phòng tìm Lam Tranh. Nương theo ánh trăng mới nhìn thấy hần đang ngồi co ro bên chân bàn, lau nước mắt, thấy Vũ Lâu bước vào vội bỏ nhào vào lòng nàng, khóc tím tím: “Ta sợ... Người đừng bỏ ta lại một mình... hu hu hu...”

Vũ Lâu lấy khăn tay lau nước mắt cho hần đỡ dằn: “Ta đã quay về đây còn gì, đều là tại ta, được rồi được rồi, Lam Tranh ngoan, đừng khóc nữa.”

“Các người... các người đều bắt nạt ta...” Hần từ khóc thút thít thành khóc rống nói: “Ta biết mình dốt nát... không ai ưa ta...”

Vũ Lâu lại bắt đầu hối hận vì sự lỗ mãng của mình, đứng lên đốt lại nến, sau đó đỡ Lam Tranh về giường nói: “Ta cam đoan từ nay về sau sẽ không để người khác bắt nạt người. Ai bắt nạt người, ta sẽ bắt nạt lại họ!”

Lam Tranh gương đôi mắt ngập nước nhìn Vũ Lâu: “Thật không?”

“Đương nhiên, ngày mai ta sẽ mắng chết thái phó cho người!”

“Hần rất lợi hại...”

“Không sao, ta không sợ!” Vũ Lâu tiến lại gần Lam Tranh, trán sát vào nhau, cười nói: “Cho nên, điện hạ của ta đừng khóc nữa.”

Lam Tranh nhìn Vũ Lâu, chỉ cảm thấy rung động trong lòng, thôi không khóc nữa, nhìn chằm chằm nàng rồi lau nước mắt.

Vũ Lâu thấy hần nín rồi, bèn gọi thị nữ bưng nước vào cho hần rửa sạch mặt, lại đỡ hần nằm nghỉ rồi mới gọi y quan vào xử lý vết thương trên lỗ tai ỉnh. Cho thị nữ lui hết xuống, Vũ Lâu cũng thở dài một hơi rồi kéo chăn qua định ngủ, lại chợt nhìn thấy hần đang nhìn mình.

Vũ Lâu bị hần nhìn chằm chằm cũng thấy sờ sợ: “Có chuyện gì sao?”

Bỗng nhiên hần đưa tay ôm lấy Vũ Lâu, mặt dán vào ngực nàng: “Thế này thật thoải mái.” Vừa rồi khi nàng ôm, đỡ hần nín khóc cũng tư thế này, cảm giác thật không tệ.

Nàng nắm chặt tay, gân xanh nổi lên.

Cái đồ sắc quỷ !

16. Chương 16: Kinh Hoàng

Ba !

Lam Tranh ôm đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Vũ Lâu: “Người.... người đánh ta.... hu hu hu....”

Nàng đánh hần rồi mới chợt tỉnh, dù thế nào cũng không thể trách phạt người này được, cuống quýt đỡ dằn: “Đừng khóc, đừng khóc, có gì từ từ nói.”

“Sao ngươi lại đánh ta?” Một bụng tức.

“Ngươi không thể tùy tiện chạm vào ta như thế....”

“Tại sao không? Tiểu Lục tử nói ngươi là Vương phi của ta, ta muốn làm gì thì làm.” Ngờ khí của Lam Tranh dần cứng cổ lên, lau nước mắt: “Ngươi còn dám đánh ta, ta sẽ tiến cung mách mầu hậu...”

“Đừng—” Vũ Lâu thống khổ nhắm mắt lại: “Điện hạ muốn làm gì thì làm đi.” Hắn bệnh như vậy, cũng đâu có làm được gì.

Lam Tranh nín khóc mỉm cười, bảo nàng nằm xuống, sau đó gục đầu vào ngực nàng, nằm sấp một hồi, mãi nguyện nằm úp vào đó một hồi. Vũ Lâu vừa then vừa quăn, dù biết rằng vợ chồng sẽ phải có những hành động như vậy, nhưng bị hắn cọ tới cọ lui trên người mình như vậy không tránh khỏi mặt đỏ như ánh hoàng hôn.

Đột nhiên hắn vùng đứng dậy, đưa tay cởi dây lưng áo lót của nàng, Vũ Lâu hoảng hốt hỏi: “Ngươi định làm gì thế hả?”

“Ngươi giấu cái gì bên trong mà mềm vậy? Cho ta xem xem.”

Vũ Lâu ôm lấy ngực lui vào bên trong giường: “Không có gì, đã muộn rồi, Vương gia mau ngủ đi...”

“Mau cho bản vương xem nào!” Lam Tranh nài nỉ không chịu buông tha: “Rốt cuộc là giấu cái gì mà sờ mềm vậy.”

“Thật không có gì mà.”

“Ngươi lừa ta, mau để bản vương nhìn!”

Lam Tranh kéo tuột áo lót của nàng, nàng lại không thể đánh hắn, giãy giụa một lúc vạt áo liền tuột xuống, lộ ra cái yếm bên trong. Lam Tranh tò mò nhìn xem trước ngực nàng giấu cái gì. (Áo lót ở đây là cái trung y, cái áo trắng trắng hay mặc bên trong chứ không phải dạng bra của mình đâu ạ :P)

Tần Vũ Lâu cực kỳ giận dữ, nắm chặt tay, muốn đánh cho hắn xui đi rồi tính sau. Lại bỗng nghe thấy giọng nói sợ hãi của hắn: “Không... Không... Đừng... lại đây...”

Nàng nghe giọng hắn run rẩy, lại nhìn sang thấy sắc mặt hắn trắng bệch, cổ lùi về phía sai.

“Điện hạ, ngài làm sao thế?”

“Cứu... cứu...” Lam Tranh ngã xuống giường, ngất lịm.

“Điện hạ — điện hạ —”

Trán Lam Tranh lấm tấm mồ hôi lạnh, bất tỉnh nhân sự.

Nàng vội vàng kéo lại vạt áo cẩn thận, rồi mở cửa kêu thị vệ đi mời y quan. Mười y quan nhanh chóng đi đến, vây quanh Độc Cô Lam Tranh. Tần Vũ Lâu đứng một bên, tinh thần hơi bất ổn, nàng gọi Lưu Hi qua một bên hỏi nhỏ: “Trước giờ Vương gia đã từng ngất thế này chưa?”

“Cũng có, nhưng không thường xuyên ạ.” Lưu Hi nói: “Chỉ lúc nào bị kích thích rất mạnh mới như thế.”

Tần Vũ Lâu nhớ lại tình cảnh vừa rồi, thật không nghĩ ra có điều gì đáng sợ, chẳng lẽ ngực của nàng dọa người đến thế?! Nàng vội lắc lắc đầu, thời điểm này sao lại nghĩ ra cái lý do khiến người ta đỏ khóc đỏ cười như thế chứ.

“Bình thường thì bao lâu mới hồi phục?”

“Cũng không chắc được ạ...” Lưu Hi mặt mày đăm chiêu nói: “Năm kia bị một lần... Tỉnh dưỡng suốt một tháng mới khỏe.”

“Tình huống lúc đó như thế nào?”

“Vương gia đến làm khách ở Phủ Tấn vương... Đột nhiên ngã bệnh. Ngày đó thân thể nô tài không được khỏe nên không đi theo, vì thế không rõ tình hình thế nào...”

Tần Vương... ôi...Tần Vũ Lâu hơi buồn ngủ, ánh mắt có một chút phiền muộn.

“Tĩnh rồi! Tĩnh rồi!” Y quan kích động kêu lên: “Vương phi, Vương gia tĩnh rồi —”

17. Chương 17: Mất Trí Nhớ

Mọi người nhất thời đều thở dài nhẹ nhõm, vì nếu Huệ vương có chuyện gì xảy ra, thì không ai có thể sống được.

Độc Cô Lam Tranh mở to mắt, nhìn một đám y quan già nua râu dài đứng vây quanh hắn, liền đứng bật dậy mở trừng mắt nhìn khắp nơi: “Tần Vũ Lâu đâu?”

“...Vương phi, điện hạ tìm người kia...” Lưu Hi nhắc Vũ Lâu.

Tất nhiên là Tần Vũ Lâu nghe được, nhưng vừa rồi là nàng dọa hắn quá, giờ hắn tìm nàng tuyệt đối không thể là chuyện tốt được. Tần Vũ Lâu đứng ra xa, không muốn lại gần.

“Tần Vũ Lâu?” Độc Cô Lam Tranh nhìn không thấy Vũ Lâu đâu, tức giận kêu to: “Mau tìm nàng đi!”

Mọi người tách ra hai bên, để Vương gia có thể nhìn thấy người. Lam Tranh nheo nheo mắt nhìn về phía nàng: “Là Vũ Lâu à?” Giọng nói nhẹ nhàng không giống như đang tức giận, nàng mới lên tiếng: “Ta ở đây...”

“Người lại đây!”

Vũ Lâu cẩn thận đi đến trước giường. Lam Tranh thấy nàng, giương mắt nhìn, nhìn chăm chú khiến cả người nàng không được tự nhiên, thầm nghĩ rằng xong rồi, xong rồi, đừng có lại tát ta nhé, ở đây nhiều người lắm, đừng làm mất mặt ta.

“Người đã nói, ngày mai thay ta đi nghe mắng, không được đổi ý.” Hắn cười nói.

Thì ra là việc này.

“Không thành vấn đề.”

Lam Tranh nhìn một vòng, cau mày: “Các người ở đây làm gì, ai kêu các người đến, bản vương còn phải nghỉ ngơi, mau rút đi!”

“Vâng, chúng nô tài xin cáo lui.”

“Tốt.” Lam Tranh ngáp dài rồi nằm xuống.

Tần Vũ Lâu đang thấy lạ, lại nghe thấy Lưu Hi nói một câu giải thích ối nghi ngờ của nàng: “Vương phi, mỗi lần Vương gia phát bệnh, thì đều quên mất đoạn trí nhớ trước đó...” Nói xong cũng lui ra ngoài.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người bọn họ, Vũ Lâu mệt mỏi nhìn Lam Tranh đang nghịch ngón tay, cũng chẳng còn sức lực mà nói gì nữa, chỉ muốn ngủ một giấc. Nằm xuống bên cạnh hắn, đang định nhắm mắt ngủ, chợt nghe hắn nói: “Cái gì nhỉ? Rõ ràng có cái gì đó... mềm nhũn, rất thoải mái...”

Giả vờ ngủ, giả vờ ngủ...

“Kỳ quái... rốt cuộc là cái gì nhỉ...”

Tần Vũ Lâu hận không thể bóp chết hắn, hé mắt nhìn hắn, nhờ ánh trăng chiếu qua màn, mà nàng nhìn thấy ngũ quan xinh xắn của hắn đang được bao phủ bởi một vẻ nhu hòa, dung nhan tuấn mỹ nhìn nàng khiến nàng thấy nao nao, nhưng chỉ trong giây lát, nàng lại càng thêm bi ai, phu quân của nàng, trừ bề ngoài ra thì chẳng có gì tốt cả. Nàng ôm tâm trạng bi quan đi vào giấc ngủ. Ngủ cũng không ngon. Buổi sáng hạ quyết tâm lớn mới dậy được, vừa mở mắt đã cảm thấy áp lực trước ngực, đưa mắt nhìn xuống đã thấy ngay bàn tay hắn đang đặt trên ngực mình.

“Độc... Độc Cô... Lam Tranh!” Tần Vũ Lâu nghiêng răng nghiêng lợi.

Lam Tranh nghe có người gọi mình, nửa tỉnh nửa mê nói: “Tên nghe thật quen tai...” Tên hắn rất ít khi được gọi ra, trừ Tần Vũ Lâu nổi giận gọi hắn, thì không ai dám gọi.

Lửa giận trong lòng Vũ Lâu bùng chốc xẹp xuống, so đo với một kẻ đến tên của mình còn không biết thì thật không đáng chút nào. Nàng gỡ tay hắt ra, đẩy đẩy: “Vương gia, phải dậy thôi!”

“Không muốn...!”

“Ngài mà chậm, Cổ tiên sinh sẽ trách phạt ngài.” Nàng túm lấy hắc: “Mau nghe lời ta, đứng lên đi...”

Lam Tranh âm ức ngồi dậy: “Thực đáng ghét, thực đáng ghét, thực đáng ghét, thực đáng ghét, thực đáng ghét...”

Nàng không thèm đáp lời hắc, để thị nữ hầu hạ hắc rửa mặt chải đầu, mặc quần áo rồi cùng dùng đồ ăn sáng.

Trong lúc ăn sáng:

“Thực đáng ghét, thực đáng ghét, thực đáng ghét, thực đáng ghét, thực đáng ghét...”

Tần Vũ Lâu không nhìn được nữa, đặt đĩa xuống: “Người có thể đổi ba chữ khác hay không? Người cứ lâu lâu từ sáng đến giờ, rốt cuộc là ai đáng ghét chứ. Nói không ngừng nghỉ, người có thấy mệt hay không?”

Lam Tranh phồng má trừng mắt nhìn nàng, sau đó đổi ba chữ khác: “Nữ nhân chết tiệt, nữ nhân chết tiệt, nữ nhân chết tiệt...”

(Ở đây tiếng Trung bạn í đổi thành 3 chữ: si nu ren, nhưng dịch ra tiếng Việt thì thành 4 chữ: nữ nhân chết tiệt. Nhưng tớ vẫn để là 3 chữ đúng nguyên gốc nhé. Nếu dịch là nữ nhân chết thôi thì nghe hơi kỳ cục :D)

18. Chương 18: Đế Sư Rất Kiêu Ngạo À? Xem Ta Thu Phục Người! (1)

(Đế sư: Thầy giáo của Hoàng đế)

Cổ tiên sinh là người đức cao vọng trọng, Hoàng đế cũng từng là học trò của lão nên đối với lão luôn tất cung tất kính (Kính cẩn lễ phép). Với nhi tử của Hoàng đế thì lại càng không cần phải nói, hơn nữa, phẩm cấp của lão như vậy mà mỗi ngày đều phải dài nắng dầm mưa đến tận cửa dạy cho tên Huệ vương ngốc nghếch, thì quả thực là một sự sỉ nhục đối với lão. Cổ tiên sinh kìm nén oán giận, vẫn rất nghiêm túc với việc răn dạy Huệ vương.

Ngày tiểu tuyết đó, Cổ tiên sinh ở thư phòng chờ Huệ vương tới học. (Tiết tiểu tuyết là vào ngày 22, 23 tháng 11)

“Không biết hắc chép sách thế nào rồi...” Lão ngồi trên ghế thái sư, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng bước chân ồn ào truyền tới, tuy biết là Huệ vương đã đến, nhưng lão cũng không động dậy, chờ Huệ vương hành lễ với lão.

Rốt cuộc Tần Vũ Lâu cũng phát hiện được, Độc Cô Lam Tranh đối với nàng thì vênh mặt hất hàm sai khiến, vừa lời kéo vừa kiêu ngạo, nhưng thấy đế sư thì lại co vào như con chuột gặp mèo, không dám ho he, đầu cúi thấp đến mức muốn chui luôn cả vào bụng. Đối với đại danh của Cổ tiên sinh, khi Tần Vũ Lâu còn là khuê nữ cũng có nghe thấy, vì năm cha thi khoa cử, chính người này là quan chủ khảo. Vì không thích văn phong của Tần Khải Canh, nên khi chấm điểm cuộn bài thi ông chỉ đứng hàng thứ hai trong tám gã Trạng nguyên. Đến khi Tần Khải Canh biết, liền ở nhà chửi mắng tới bởi, việc này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong tuổi thơ của Tần Vũ Lâu.

Hôm nay thù mới hận cũ, cùng thanh toán một lượt luôn, hạ gục lão già nhà người để cho cha hả giận.

Lam Tranh cúi đầu thi lễ với Cổ tiên sinh: “Tiên sinh, đệ tử tới rồi.”

“Ừm. Ngày hôm qua ta bảo người chép mười bản ”Luận ngữ“, mau mang ra đây.”

“Dạ! Tiểu Lâu tử, mau mang bản chép phạt của bản vương cho tiên sinh xem!”

“A! Nô tài đáng chết, nô tài sơ ý làm mất rồi.”

Cổ tiên sinh nghe vậy, mệt mỏi mở mắt, chỉ thấy một tên thư đồng môi hồng răng trắng đối diện Huệ vương buông tay nói: “Nô tài tưởng là giấy vụn vô dụng nên ném đi.”

“Cổ tiên sinh, đều là tại tên nô tài này không hiểu chuyện, ta đã chép phạt xong rồi, ngài muốn phạt thì phạt hẳn đi.” Lam Tranh lôi Vũ Lâu đến trước mặt Cổ tiên sinh: “Ngài mắng nàng đi.”

Cổ tiên sinh vừa nghe đã biết là Huệ vương không chịu chép phạt, lôi tên nô tài này đến chịu tội thay, thâm ý nói: “Lão phu biết điện hạ vừa mới đại hôn, nhưng mà... Cổ nhân đã nói, phi bất thuyết tử chi đạo, lực bất túc dã...”(*)

(*)Nhiệm Cầu viết: Phi bất thuyết tử chi đạo, lực bất túc dã.

Nghĩa là: Không phải con không thích đạo của mình, do con không đủ sức mà thôi. Theo mình hiểu thì là: Không phải lão không muốn dạy Huệ vương tài giỏi, chỉ là lực bất tòng tâm mà thôi.

“Tử viết: Lực bất túc giả, trung đạo nhi phế.”(*) Vũ Lâu liền tiếp lời: “ Ung Dã thiên thứ sáu Chương hai mươi tám, đều là giảng về phẩm chất của người quân tử và làm thế nào để tu chỉnh phẩm chất, tiên sinh vừa trích dẫn chương thứ mười giảng giải quân tử học hành phải có định lực, không thể đổ lỗi cho hoàn cảnh mà buông thả mình, nhưng giữa chương thứ mười hai, Tử Du làm quan tể ấp Vũ Thành, Tử viết: ”Nhữ đắc nhân yên nhĩ hồ? Viết: Hữu đạm thai diệt minh giả, hành bất do kính, phi công sự, vị thường chí vụ yển chi thất dã.” (**) Cũng là nói vị trí thích hợp cần có người thích hợp đảm nhận, toàn tâm toàn ý, nếu như ngay cả người dưới cũng không quản lý được... vậy thì...”

(*) Câu này là tiếp theo của câu trên.

Khổng Tử viết: Lực bất túc giả, trung đạo nhi phế, kim nhữ hoạch.

Nghĩa là: Nếu không đủ sức, nửa đường sẽ bỏ dở. Con đã tự vạch giới hạn ỳnh.

Có lẽ là bạn Vũ Lâu bạn í đá đều thái phó là chưa đi đã nản :))

(**) Tử viết: Nhữ đắc nhân yên nhĩ lạc hồ? Viết: Hữu Đạm Đài Diệt Minh giả, hành bất do kính, phi công sự vị thường chí vụ yển chi thất dã.

Nghĩa là: Ở đây người có thích ai không? Trả lời: Có người tên Đạm Đài Diệt Minh, không đi đường tắt, không có việc công không đến.

Đoạn này là tở search trên mạng, thật sự là hoa cả mắt với mấy cái vụ thi từ đối đáp này. Có gì sai thì các bạn góp ý ỳnh với nhé.

Cổ tiên sinh vốn muốn giáo huấn Huệ vương ngốc nghếch, không ngờ lại bị một tên thư đồng thao thao bất tuyệt giáo huấn lại, giận dữ nói: “Người là ai, người châm chọc lão phu không xứng để dạy Huệ vương điện hạ ư?”

“Ôi ~ ngài nghĩ oan cho nô tài rồi, nô tài chỉ là một thư đồng nho nhỏ, làm sao dám châm chọc ngài, ngài đức cao vọng trọng, môn sinh khắp thiên hạ...” Tần Vũ Lâu vội làm ra vẻ sợ hãi nhận lỗi: “Chẳng qua là trong lúc sắp xếp sách vở cho Huệ vương, thì nô tài có nhìn qua, đâu dám châm chọc ngài.”

Người chính là đang khiêu khích lão phu. Cổ tiên sinh vỗ tay vịn ghế đứng lên hét: “Lão phu đọc đủ thứ kinh thư, viết cũng vô số, hôm nay lại bị tên tiểu thư đồng như người xúc phạm, thật là không còn mặt mũi gì nữa.”

Tần Vũ Lâu mĩa mai cười: “Nô tài cũng đọc qua vài cuốn sách, chỉ nhớ rõ một ít chi tiết trong đó, nhưng cũng không thấu hiểu, mong được tiên sinh chỉ giáo cho.”

Lúc này một đám hạ nhân trong phủ đã vây quanh thư phòng xem náo nhiệt, thị nữ trong thư phòng cũng đều chăm chú nhìn lão, Cổ tiên sinh hiểu được lai giả bất thiện (Việc đến không phải việc tốt), đây chính là khiêu khích lão mà.

“Người nói đi.”

Cứ việc xuất chiêu đi!

19. Chương 19: Đế Sư Rất Kiêu Ngạo Sao? Xem Ta Thu Phục Người! (2)

“Nhân sinh xử thế, như bạch cầu quá khích nhĩ. Nhất hồ chi tửu, túc dĩ dưỡng tính; nhất đan chi thực, túc dĩ di hình. Sinh tại bồng hao, tử táng câu hác, ngỗ quan thạch quách, hà dĩ dị tư?”

(Đời người, giống như thời gian trôi nhanh. Một bình rượu, đủ để dưỡng tính, một bát cơm, cũng thấy vui lòng. Sinh ra là cỏ dại, chết táng ở khe sông, áo quan là đất đá, vì sao lại như vậy?) Thực sự là tứ dịch thoáng nó ra như thế, không biết có đúng không.

Cổ tiên sinh ngăn người, những lời này ý tứ không có gì mới mẻ, đâu cũng thấy được, hiểu được, cũng quen tai, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là viết ở đâu, nhất thời ghen lời, sững người. Tần Vũ Lâu thấy lão không trả lời được, cảm khái: “Xem ra, dù tiên sinh học rộng hiểu nhiều, nhưng trí nhớ cũng không tốt lắm.”

“... Thiên hạ đầy rẫy tạp thư (Những sách vở không liên quan đến thi cử), lão phu không rảnh đọc nhớ mấy thứ đó.”

“Vậy là —” Vũ Lâu dài giọng nói: “Ta nhớ quyển sách đó hình như tên là Lương Thư, chẳng lẽ Lương Thư là tạp thư sao?”

“Người bắt quá chỉ là ngẫu nhiên nhớ một câu mà dám ở đây khoe khoang, lão phu thân là thầy của Huệ vương, tiểu thư đồng như người không được phép ở đây gây rối, còn không mau lui xuống.”

Vũ Lâu cười nói: “Nô tài là thư đồng của điện hạ, trong đầu cũng chỉ có sách, bình thường cũng không có sở thích gì ngoài xem sách, thuộc sách, tiên sinh là bác học thấy nhiều hiểu nhiều danh dương thiên hạ, tiểu thư đồng chỉ là dùng sở trường nhớ sách, đọc sách, thuộc sách mà kiếm cơm ăn. Cổ tiên sinh không tin thì có thể kiểm tra lại nô tài, nếu nô tài không thích hợp làm thư đồng của Vương gia, thì cứ để Vương gia đuổi nô tài đi là được.”

“Được, Tứ thư Ngũ kinh chắc người đã đọc qua?”

“Đã đọc qua.” Tần Vũ Lâu trả lời: “Còn có thể đọc ngược.”

“Cuồng vọng, người thử đọc ngược ta xem. Nếu người đọc không được, thì phải dập đầu tạ tội với lão phu.”

“Như vậy đi, giữa Tứ thư ngũ kinh, tiên sinh có thể chọn một đoạn để nô tài đọc, nô tài đọc xong, cũng sẽ chọn một đoạn để tiên sinh đọc, ai thua trước thì phải rời đi, được chứ?”

“Lão phu thân là đế sư, làm sao có thể cùng thách đấu với loại người có thân phận thấp hèn như người.”

“Đúng vậy, ngài là đế sư, nhưng nếu không đấu lại được một tiểu thư đồng, thì làm gì còn mặt mũi mà tiếp tục làm thầy của điện hạ.”

Tần Vũ Lâu biết loại người này rất bảo thủ, cái gì mà thân phận, không cần làm khó Vương gia. Chỉ có rút củi đáy nồi, hoàn toàn dập tắt suy nghĩ cuồng vọng của lão đầu tử này mới là vương đạo.”

Không phải là rất cao ngạo sao? Không phải là ý mình bác học hiểu nhiều biết rộng à?

Vậy ta sẽ chứng minh người còn không bằng một tiểu thư đồng, xem người có rút đi không.

Cổ tiên sinh đâm lao phải theo lao, cửa thư phòng bị người đến xem náo nhiệt vây kín, vòng trong vòng ngoài chật như nêm cối, nếu giờ hân chưa lâm trận đã rút lui, thì thật đúng như đã sợ tên nô tài kia.

“Đấu thì đấu, người bắt đầu đọc Lễ Ký đi.”

“Đọc xuôi hay đọc ngược?” Tần Vũ Lâu buông người xuống ghế: “Tiên sinh không cầm Lễ Ký ra thì làm sao biết được nô tài đọc đúng hay sai?”

“Đương nhiên lão phu cũng sẽ đọc.”

“Yên sát nhi đắc khả giai...”

“Khoan đã! Người đọc cái gì vậy?”

“Đọc ngược đó. Dựa theo Lễ Kí đọc từ cuối lên đầu mà...” Tần Vũ Lâu ngạc nhiên nói: “Không phải tiên sinh cũng đọc được sao?”

Cố đế sư tức muốn học máu, nhưng lão cũng không tin tưởng thực sự có người có thể đem bản Lễ Kí trúc trúc như thế mà đọc ngược lại được. “Người đọc tiếp đi.” Lão trừng mắt nhìn thư đồng, tai thì vểnh lên nghe rõ từng chữ một.

Thời gian trôi qua, vẻ mặt của lão càng lúc càng hoảng sợ. Người này đọc lâu lâu không hề vấp vấp.

Bỗng nhiên lại dừng lại.

“Sao thế? Đọc không nổi nữa hả?” Cố đế sư đắc ý cười.

“Đọc cũng gần một canh giờ rồi, nô tài thực sự rất đói.” Tần Vũ Lâu đẩy Độc Cô Lam Tranh đang ngủ gà ngủ gật: “Điện hạ, điện hạ, nô tài đói bụng.”

Độc Cô Lam Tranh mơ màng mở mắt, phân phó hạ nhân: “Mang điểm tâm đến đây.” Sau đó hỏi nàng: “Ai thắng?”

20. Chương 20: Về Nhà Mẹ Đẻ

“Chưa phân thắng bại, điện hạ ngủ tiếp một giấc đi!”

“Ừm, có kết quả thì nói ta biết.”

“Điện hạ! Sao có thể ngủ trên lớp như thế!” Cố đế sư đột nhiên vùng thước đánh Độc Cô Lam Tranh đang nằm úp xuống bàn, dọa hấn sợ run lên nói: “Tiên sinh, đệ tử sai rồi.” Tần Vũ Lâu thấy tình cảnh đó, biết ngay lão nhân này ngày thường cũng hay làm khó dễ Lam Tranh như vậy. Tuy nàng chán ghét tên phu quân ngốc này, nhưng cũng không muốn nhìn người khác khi dễ hấn.

“Tiên sinh bình tĩnh, cứ thu thước lại trước đã.” Tần Vũ Lâu dè dặt, cười nói.

Cố đế sư muốn rút thước về, nhưng thử vài lần đều không được, bèn oán giận buông tay.

Điểm tâm cũng vừa được bưng tới, Tần Vũ Lâu một tay cầm điểm tâm, cố ý nhăm nháp với thái độ cực kỳ khoa trương, khinh mạn, lại tiếp tục ngâm nga, qua thêm nửa canh giờ nữa, nàng vỗ vỗ tay: “Đọc xong rồi, nên là tiên sinh à, nếu ta đã đọc một chương trong Ngũ kinh, thì ngài cũng đọc Ngũ kinh trước đi. Chu Dịch được không?”

Muốn ngất mất. Chu Dịch chỉ xem hiểu thôi đã rất khó, bảo đọc thuộc lòng thì quả thực là...

“Lão phu... lão phu...”

“Ngài có thể đọc xuôi, dù sao cũng rất khó hiểu.”

“Hừ, lão phu không cần người giả nhân giả nghĩa.”

“Vậy ngài đọc đi.” Tần Vũ Lâu ngồi cạnh Độc Cô Lam Tranh, ngậm một khối bánh hạnh đào mềm, hào hứng nhìn lão.

Lão ghen lời: “Cái này... cái này... Tại sao lão phu phải đọc ấy người các người nghe, lão phu là đế sư, ngay cả hoàng đế cũng phải đọc thi văn cho lão phu nghe.”

Vũ Lâu cười hì hì nói: “Nền tảng tri thức của đế sư cũng phải vượt qua kiểm tra chứ.”

“Lão phu...”

Tần Vũ Lâu đứng dậy, đi tới trước mặt hấn, hạ thấp người làm một động tác mời: “Ngài là đế sư, cho dù có bại trận, cũng nên giữ phong độ một chút...”

“Hừ!” Cố đế sư phẩy tay áo bỏ đi: “Gỗ mục không thể khắc, lão phu cáo từ.”

Cố sư đi rồi, trong phòng yên ắng lại.

Mọi người nhìn thấy Vương phi khiến cho đề sự tính tình cấu gắt suốt ngày la hét phải tức giận bỏ đi, trong lòng nhất loạt đều thâm nhủ, người đọc sách thật đáng sợ, không thể trêu vào, không nên trêu vào.

“Liệu lão có quay lại không?” Lam Tranh lo lắng hỏi: “Lão quay về thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không đâu.” Tần Vũ Lâu vui vẻ cười nói: “Hắn coi trọng thể diện như vậy mà. Điện hạ, giờ không cần phải sợ hãi đọc sách nữa.”

“Ta đi chơi đây, quần gia vừa mời gánh xiếc tạp kỹ vào phủ.” Độc Cô Lam Tranh như được giải phóng.

Lão gia hỏa này chắc chắn lại ăn hoa hồng rồi.

“Ngài đi chậm thôi.” Nếu lại ngã dập đầu nữa thì phiền to. Vốn chỉ là câu dẫn dò bình thường, một ngày Vũ Lâu nói không biết bao nhiêu lần, như “ngươi đi chậm thôi”, “cẩn thận một chút”... Nhưng lần này, Lam Tranh lại ngoan ngoãn lên tiếng: “Biết rồi.”

Vũ Lâu cảm động đến muốn rơi lệ, nghĩ thâm, rốt cuộc cũng nghe được tên kia nói một câu xuôi tai.

“Vũ Lâu, cảm ơn ngươi.” Lam Tranh đi đến trước mặt nàng, bỗng nhiên đặt hai tay ở vai nàng, cúi người hôn nhẹ lên môi nàng.

Oanh! Máu toàn thân như dồn lên đến đỉnh đầu.

Lam Tranh thấy hôn cảm giác cũng không tồi, theo bản năng dùng đầu lưỡi khẽ tách hai hàm răng nàng.

Hôn phách Vũ Lâu đang bay lơ lửng liền bị tiếng cười vui vẻ của mọi người kéo trở về, đẩy mạnh hắn ra, tức giận đỏ bừng mặt: “Lần trước ta không tính toán với ngươi, nên ngươi được một tác lại muốn tiến một thước đúng không?” (Được voi đòi Hai Bà Trưng :P)

Lam Tranh sờ sờ môi mình, nhìn Vũ Lâu nói: “Thật ngọt...”

“Ngọt cái đầu ngươi!” Xung quanh đều là vẻ mặt chế giễu của hạ nhân, Vũ Lâu chỉ muốn sớm rời khỏi nơi này, bèn đẩy tên gốc Lam Tranh ra, đi ra ngoài.

“Đứng lại—”

Nghe lời người mới là lạ. Nàng tiếp tục bước đi.

Đột nhiên, nàng cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, đưa tay sờ lên, thấy tay đen như mực, là mực nước. Lại nhìn Lam Tranh đang cầm đồ rửa bút, đắc ý nói: “Bộ dạng ngươi như vậy, ta xem ngươi chạy đi đâu.”

“Ta—”

Phi Lục thấy tiểu thư nhà nàng như muốn bốc hỏa, vội ngăn lại: “Tiểu thư, bình tĩnh, người phải bình tĩnh, hít sâu, hít sâu.” Nói xong lại làm động tác như hít vào.

Vũ Lâu hít thở mạnh một hơi, không chế được cảm xúc, cười nhẹ: “Ở trong phủ ta trốn không nổi ngài, nhưng thiên hạ rộng lớn, chẳng lẽ không có chỗ cho ta trốn. Vương gia, không hẹn gặp lại.”

Về nhà mẹ đẻ thôi.

21. Chương 21: Vốn Dĩ Là Gả Cho Người

Chân thị đuổi theo Tần Vũ Lâu dồn sức đánh một hồi, một không kịp thở ngồi xuống ghế, giận dữ mắng mỏ con gái lỗ mãng: “Vũ Lâu, con xem con đi, không phải chỉ là bị hất mực vào thôi sao, giặt sạch sẽ là được rồi, con chạy về đây làm cái gì? Nếu Hoàng hậu nương nương mà biết được thì...Ca ca ngươi vẫn còn đang bị nhốt trong ngục, Tần gia ta sẽ gặp họa diệt môn mất thôi... hu hu... Cũng tốt, cả nhà giả trẻ cùng nhau xuống gặp Diêm Vương vậy, cũng đỡ phải tịch mịch trên đường xuống hoàng tuyền, hu hu...”

Tần Vũ Lâu vén vén lại tóc, hùng hồn nói: “Có chết con cũng không quay lại, muốn phạt thì phạt, dù có bị ngồi tù hay lưu đầy cũng còn tốt hơn sống cùng cái đồ ngu ngốc kia một vạn lần.”

Chân thị vừa nghe thấy, tức giận đến gợn chân: “Được, hôm nay ta sẽ đánh chết con, xem con về hay không—” dứt lời bèn cầm cây mây thực thi gia pháp, đánh mạnh về phía Tần Vũ Lâu.

Dù đã nhìn tình cảnh này hơn mười năm rồi, nhưng Phi Lục vẫn hết hồn, vội đứng ra che cho tiểu thư: “Phu nhân, người đừng đánh tiểu thư, mọi chuyện tiểu thư đều làm tốt, là lỗi của Vương gia, bình thường vừa đánh lại vừa mắng tiểu thư, người xem, vành tai của tiểu thư đã bị Vương gia kéo rách đó.”

Chân thị vừa nhìn thấy vành tai nàng sưng đỏ, thực rất đau lòng: “Dù như thế, nhưng con cũng không thể tự tiện bỏ Vương phủ mà quay về đây.”

“Con còn muốn đánh nhau với hắc nữ ấy, nhưng con đều cố nhịn xuống, không thể dây dưa, chẳng lẽ còn không cho con trốn đi. Chẳng lẽ cứ phải chờ hắc nữ tới bắt nạt con?”

“Đúng, hắc nữ có bắt nạt con, con cũng phải chịu đựng, án tử của ca ca con vẫn còn chưa xong đâu.” Từ phía sau lưng truyền đến thanh âm của Tần Khải Canh.

Tần Vũ Lâu trầm nghĩ, phen này xong rồi, một mình mẹ còn khó đối phó, giờ lại còn có cha hát đệm, hôm nay là muốn đánh hội đồng rồi.

Tần Khải Canh đi đến trước mặt Chân thị, cười nói: “Phu nhân bớt giận. Vừa rồi Cố tiên sinh nổi giận dùng đòn tiến cung, nói thế nào cũng sẽ không dạy Huệ Vương nữa. Ta đoán chắc hắc nữ ở Phủ Huệ vương bị ăn quả đắng gì rồi. Ở Phủ Huệ vương mà có thể làm khó cho lão gia hỏa kia...” nói lại quay đầu nhìn Tần Vũ Lâu với vẻ tự hào: “Đương nhiên chỉ có thể là con gái tốt của chúng ta rồi.”

Vũ Lâu xoa xoa thái dương: “Lúc đối đáp cùng hắc nữ, dùng não quá độ, giờ đầu đau quá đi mất, con đi nghỉ một lát.” Nhân cơ hội trốn luôn.

“Nếu muốn nghỉ ngơi thì quay về Vương phủ mà nghỉ.” Chân thị nhìn thấu quỷ kế kéo dài thời gian của nàng.

“Phu nhân đừng nóng vội, Vương gia sẽ đến đón nó thôi.”

“A?” Còn lâu Vũ Lâu mới tin tên kia sẽ chủ động đến đón nàng, khi nàng ra khỏi phủ, hắc nữ còn chẳng mấy may có một chút phản ứng nào.

“Sáng nay Tần Vương diện hạ đã quay về kinh thành, giờ đang ở trong cung gặp Hoàng đế. Tối ngày một có một buổi công yến của hoàng tộc, tất cả hoàng tử hoàng tôn, Vương phi mệnh phụ đều phải đến tham dự. Huệ vương vừa thành thân, mọi người nhất nhất đều muốn nhìn dung mạo của Huệ Vương phi, Vương gia nhất định sẽ đưa con cùng tiến cung.”

“Không đi, kêu hắc nữ mang con khỉ con kia tiến cung đi.” Vũ Lâu buông một câu lỗ mãng rồi quay về khuê phòng.

Tần Khải Canh dường như còn sợ thiên hạ không loạn, cố nói sau lưng nàng: “Con không muốn nhìn một chút dung mạo của Tần Vương sao? Dù sao đó cũng vốn là hôn phu của con, không hiểu kỳ sao?”

Chân thị véo Tần Khải Canh một cái: “Ông bớt lời đi.”

Vũ Lâu dừng bước, thở dài: “... Hắc nữ có dung mạo thế nào, thì bây giờ cũng có quan hệ gì với con chứ?”

Từ lúc mười tuổi đến giờ, nàng vẫn nghĩ là mình sẽ được gả cho Tần vương.

22. Chương 22: Dám Xông Vào Khuê Phòng Của Nàng? Chán Sống Rồi Sao

Tần Vũ Lâu lẩn qua lẩn lại, không ngủ được, càng nghĩ càng giận.

Tên tiểu tử Độc Cô Lam Tranh này, mất mù tai điếc, đã vậy còn hay ngắt đi để mất trí nhớ, thế mà hôm nay dám làm như vậy với nàng trước mặt bao nhiêu người. Dù gì nàng cũng là thiên kim tiểu thư nhà quan, sao có thể bị cường hôn trước mặt hạ nhân như thế chứ.

Phải rồi, lần trước hắc nữ vì sợ cái gì đó mà ngắt đi, nhưng nàng đã kiểm tra lại cái yếm, chỉ là thêu hoa văn mỹ nữ và bướm, không có gì khiến người ta sợ hãi cả.

Cha nói trước khi mười ba tuổi, Huệ vương rất thông minh, vậy thì tại sao lại trở thành tên ngốc thế này...

Còn tên thái giám Lưu hi kia, có vẻ biết gì đó...

K—Kẹ—t——

Cửa bị đẩy ra.

Rõ ràng nàng đã cài then bên trong, sao lại mở ra được?

Cánh cửa cũ kỹ phát ra tiếng ma sát chói tai, người bước vào dường như cũng không ngờ đến, lúc đóng cửa, hẳn cẩn thận hơn nhiều, đóng chặt cửa không làm phát ra tiếng kêu nữa. Bộ dáng hẳn thoải mái, phóng khoáng, không hề giống mấy kẻ trộm rón ra rón rén lẻn vào nhà người khác.

Hắn không hề cố gắng khống chế tiếng bước chân, nhưng Tần Vũ Lâu lại thấy mình như bị mất thính giác. Đối phương lảng lảng chậm rãi tới gần, không có tiếng bước chân, không có hơi thở, không có tiếng ma sát của vải vóc...

Hắn mặc một thân y phục dạ hành, dáng cao ráo, chắc hẳn là nam nhân, nữ nhân nhà nào mà cao như vậy thì thật đúng là bị kích.

Hắc y nhân đi đến trước giường Tần Vũ Lâu, vén màn lên nhìn. Tần Vũ Lâu nhắm mắt trở mình, quay mặt vào bên trong giường. Hắn liền đi gần lại thăm dò.

Xoạt, một tấm lụa bay về phía hắn, hắn dùng tay túm lấy, ném xuống đất, bỗng nhiên, dưới chân như bị cái gì cuốn lấy, kéo về phía trước, cả người mất trọng tâm, ngã ngồi xuống mặt đất. Đang định phản kích, thì bị một bàn chân giẫm lên ngực.

Tần Vũ Lâu hạ thấp giọng hỏi: “Người là ai?”

Liệu có phải thủ hạ Độc Cô Lam Tranh phái tới giết nàng không? Ách... Nhưng mà, hắn chắc không thể thông minh thế đâu.

So với câu hỏi của Tần Vũ Lâu, hắc y nhân để ý đến bàn chân đặt trên ngực hắn hơn.

“Ha ha, tiểu thư à, chân cô nhỏ thế này mà sao lực lại mạnh vậy.”

Tần Vũ Lâu hung hăng đáp hắc y nhân một cước: “Không mạnh thì làm sao chế ngự được người, nói, người là ai?”

“Ta không nói thì cô làm gì được ta? Cô cứ việc gọi người đến, ngày mai cả kinh thành sẽ biết buổi tối có nam nhân xông vào khuê phòng của cô, đến lúc đó, bốn phía đều đồn đại, cô định giải quyết thế nào.” Hắc y nhân cảm thấy những lời vừa rồi còn chưa đủ kích thích Tần Vũ Lâu, bèn bồi thêm một câu: “Vương phi bỏ về nhà mẹ đẻ, buổi tối lại ở cùng phòng với một nam nhân.”

Mặc dù bản lĩnh của Tần Vũ Lâu không tệ, nhưng so với người trước mặt này thì vẫn còn kém một chút, đối phương vừa nói hai câu đã đảo khách thành chủ, áp chế được sự tự tin của nàng. Tần Vũ Lâu nín thính, không thể cãi lại.

“Cô để ta đi, chuyện đêm nay coi như chưa hề có.” Hắc y nhân ra giá. “Đối với cô và ta đều tốt.”

“Mục đích thực sự của người là gì?”

“Dù sao cũng không phải đến hái hoa.”

“Con bà nó chứ! Thành thật một chút!” Tần Vũ Lâu nộ khí xung thiên liền phát ra câu chửi tục.

“Tiểu thư... Tiểu thư...?” Phi Lục ở gian ngoài bị tiếng chửi thô lỗ của Tần Vũ Lâu đánh thức, nàng đứng dậy thấp nền đi đến bên giường của Vũ Lâu. Thấy trên giường không có người, nàng phát hoảng: “Tiểu thư, người ở đâu?”

“Phù... Phi Lục, ta ở đây.” Tần Vũ Lâu đột nhiên xuất hiện sau lưng Phi Lục, dọa Phi Lục sợ nhảy dựng lên. Phi Lục a một tiếng, đưa tay che ngực nói: “Tiểu thư sao không ở trên giường?”

“Ta mắc quá, đang đi tìm cái bó.”

“Cái bó ở đây mà.” Phi Lục chỉ xuống dưới gầm giường.

“Thì ra là ở đây, làm ta tìm hết hơi.” Tần Vũ Lâu ra vẻ bưng bít, chỉ có điều nàng diễn quá kém, Phi Lục quan tâm hỏi: “Tiểu thư, người thật sự không có chuyện gì chứ?” Tần Vũ Lâu cầm lấy nệm của Phi Lục, rồi kéo nàng ra ngoài cửa: “Ta không sao, em đi nghỉ đi.” Phi Lục không biết làm sao, đành phải quay về phòng.

Tần Vũ Lâu đặt nệm lên bàn, chiếu sáng khắp phòng. Nàng ngẩng đầu nhìn lên xà nhà, thấy hắc y nhân vẫn còn ở đó, trên chân còn quần dây thắt lưng.

“Sao người còn chưa đi?” Tần Vũ Lâu ngạc nhiên.

“Ta đang tìm cô.” Hắc y nhân trả lời.

Tên tiểu tử này, không ngờ lại vẫn còn thanh thoi mà đùa cợt ở đây. Tần Vũ Lâu giận sôi người, phi thân lên kéo áo hắc y nhân. Hắc y nhân không ngờ khinh công của Tần Vũ Lâu khá vậy, lại dùng đến chiêu này, nên không kịp phản ứng, bị Tần Vũ Lâu bay lên túm áo kéo xuống. Hắc y nhân dùng khinh công điều chỉnh lại tư thế mới không bị ngã quá thê thảm, vừa thoát khỏi hiểm cảnh, chưa kịp lau mồ hôi đã bị một cái bóng áp xuống.

23. Chương 23: Nữ Nhân Của Bản Vương Có Diện Mạo Thế Nào?

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Lần này Phi Lục nghe rõ ràng một âm thanh trầm đục.

“Không sao, ta đang đập gián.” Tiếng Tần Vũ Lâu vọng ra.

“Có cần em giúp một tay không?”

“Không cần, đánh chết rồi.”

“Nhưng mà ồn ào như vậy... là đập gián thật sao?” Phi Lục bất an.

“Em mau ngủ đi, đừng hỏi nhiều.” Giọng điệu của Tần Vũ Lâu đã có vẻ bức mình. Phi Lục thấp thỏm nằm xuống, nghĩ ngợi, thôi được, có phải là gián hay không thì cũng mặc kệ nó, tiểu thư đánh chết rồi là được.

Ở bên này, nữ tử mặc trung y trắng dề lên nam tử mặc hắc y, Tần Vũ Lâu có chút đắc ý: “Ta cứ nghĩ khả năng của người tốt thế nào, hóa ra cũng chỉ thế này thôi.”

“Muốn biết khả năng của ta thì lên giường đi. Thử một lần là biết.”

Tần Vũ Lâu đã được mẹ dạy bảo bằng xuân cung đồ trước khi thành thân, có những hình ảnh thật táo bạo, mãnh liệt, nóng bỏng, đã để lại ấn tượng thật sâu trong tâm hồn non nớt của nàng. Nghe những lời này của hắc y nhân, nàng không những hiểu ngay mà còn liên tưởng đến rất nhiều tình huống, sắc mặt cứ tái xanh chuyển sang đỏ lựng rồi lại tái xanh.

Tần Vũ Lâu tức giận kéo khăn che mặt của Hắc y nhân xuống: “Ta lại muốn nhìn xem mặt mũi cái tên đặng đồ tử hạo sắc nhà ngươi thế nào.”

Khuôn mặt hắc y nhân vừa lộ ra, cảm Tần Vũ Lâu như muốn rơi xuống đất.

Nhìn mặt hắn có vẻ lớn tuổi hơn nàng một chút, mặt mũi sáng sủa, cực kỳ anh tuấn, đôi mắt hoa đào sáng rực như cười như không.

Nàng cứ tưởng hắn phải là một tên nam tử trung niên có râu quai nón, đáng vẻ dung tục giống tên đại thúc bán bánh bao đầu phố.

“Nếu cô không đứng lên, ta sẽ gọi người đến đây.” Hắn cười hi hi nói.

Tần Vũ Lâu khóc không ra nước mắt, bản thân mình đang cười lên người đối phương như vậy, nếu bị thị vệ thấy được, e là nước miếng nàng thu được sẽ đủ để mở một con sông Trường Giang nữa mất. (Ý là bị người ta xỉa xối đồn đại)

Nếu đây là một ông chú hói đầu bụng bự, cùng lắm mọi người chỉ cho là hái hoa tặc lên vào khuê phòng của nàng thôi, xem như nàng thà chết không chịu thất thân, túm lấy đạo tặc. Nhưng nếu là một kẻ như thế

này xuất hiện, thì ngày mai trên phố sẽ truyền ầm lên, Huệ Vương phi bỏ về nhà mẹ đẻ, dục hỏa công tâm, giữa đêm hẹn hò tình lang.

Tần Vũ Lâu vội bịt miệng hắn, hạ giọng: “Đừng gọi.”

Vừa nói xong nàng mới ý thức, sao lại bắt tri bắt giác đảo ngược vị trí rồi, giống như nàng là người muốn cưỡng bạo hắn vậy. Không để nàng tiếp tục suy nghĩ, hắn tiếp tục ra lệnh: “Còn không mau xuống.”

Tần Vũ Lâu ngoan ngoãn đứng dậy, chỉ mong đối phương không la lên.

Hắc y nhân đứng dậy, phỉu sạch bụi bẩn trên người, tháo dây thắt lưng đang bị quấn trên chân. Tần Vũ Lâu lặng lẽ ngoan ngoãn đứng bên cạnh như đầy tớ, chỉ mong hắn nhanh chóng biến đi.

Động tác phỉu bụi của hắn càng lúc càng chậm, đột nhiên nở một nụ cười tà ác với Tần Vũ Lâu, nàng vừa cảm giác có chuyện không ổn thì đã chậm, hắn điểm huyết nàng. Tần Vũ Lâu không thể nhúc nhích được, cũng không thể phát ra tiếng, bị hắn ôm lấy, phóng tới giường, đặt nàng nằm xuống rồi cười tủm tỉm đứng nhìn nàng.

Công lực của Tần Vũ Lâu không thể đạt tới cảnh giới có thể tự vận khí đã thông huyết đạo, nên chỉ đành nín nhịn như dê đợi sói làm thịt, tùy ý đối phương thao túng. Nàng cố gắng trấn tĩnh lại, bày ra vẻ mặt như hung thần ác sát.

“Có phải cô đang muốn nói, ta mà cử động được, ta sẽ giết chết ngươi không?” Hắn cười.

Tần Vũ Lâu không chỉ muốn giết hắn, còn muốn giết cả nhà hắn nữa. Tần Vũ Lâu cười lạnh, ý là, ai cần ngươi lo. Tức giận cũng không được gì, nàng định bụng sẽ triệt để coi khinh đối phương, lạnh lùng cười, như muốn nói, ngươi đừng hòng chinh phục được tâm của ta, lão nương không thèm để ý tới ngươi.

“Thế này đã sợ chưa?” Hắn rút ra một cây phi tiêu, dập tắt ngọn nến, trong phòng tối đen. Đột ngột như vậy, khiến mắt Tần Vũ Lâu không thể nhìn được gì, nhưng nàng vẫn cảm giác được hơi thở của đối phương gần trong gang tấc.

Nàng sợ, thật sự rất sợ.

Hắn ôm ngang lấy Tần Vũ Lâu, đặt lên phía giường đã sắp sẵn, kê gối đầu vào cho nàng, đắp chăn lên. Nói nhỏ bên tai nàng: “Ta chỉ muốn đến xem, nữ nhân vốn thuộc về ta lớn lên có diện mạo thể nào thôi.”

Tần Vũ Lâu kinh ngạc mở to mắt.

Tần vương giải á huyết cho nàng để nàng có thể nói được, thanh âm nàng run rẩy: “Tần vương điện hạ?”

24. Chương 24: Thật Tốt Vì Đã Không Lấy Cô!

Hắn đã không còn vẻ mặt trên người như vừa rồi nữa, ánh mắt lúc này ngập tràn sự bất đắc dĩ, hắn cười nhẹ: “Một cú đánh trúng nhiều đích, mẫu phi qua đời cũng không kịp về chịu tang, ngay cả người lẽ ra sẽ là Vương phi cũng tuột mất.” Hắn xuất chinh đi Liêu Đông, năm ngoái mẫu phi qua đời, hắn không thể rời khỏi tiền tuyến để về chịu tang. Mà người từ nhỏ đã được định trở thành Vương phi của hắn, cũng bởi vì hắn đang chịu tang mà bị gả cho người khác.

Hắn chính là người trước đây được ước định trở thành phu quân của nàng ư? Vũ Lâu cũng hơi bùi ngùi, nhưng vẫn còn rất giận dữ: “Dù thế nào, cũng là chuyện đã qua. Điện hạ nửa đêm xông vào khuê phòng của dân nữ, nếu truyền ra ngoài...”

“Truyền ra đi, hai ta sẽ cùng chết.” Tần vương nhướng mày cười: “Ta vốn chỉ định lặng lẽ liếc cô một cái, đâu biết cô lại lỗ mãng như vậy, thật tốt vì không lấy cô.”

“Ngươi —” Huyết đạo Tần Vũ Lâu vẫn chưa được giải: “Ngày một người có thể nhìn ta ở cung yến, tại sao lại còn muốn xông vào khuê phòng ta?”

“Với tình trạng của lão Thập, e là các ngươi cũng không xuất hiện được, nên ta mạo hiểm tới thăm ngươi một chút. Cũng muộn rồi, bản vương cáo từ.” Hắn buông màn xuống, che khuất tầm mắt của Tần Vũ Lâu. Một lát sau, không thấy động tĩnh gì, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, không ngờ màn lại bị vén lên, Tần vương

chường ra bộ mặt không chút hảo ý nói: “Một kẻ thô lỗ, cùng một tên ngu ngốc, cô và Thập đệ thật xứng đôi, thấy cô như vậy, ta cũng không còn cảm thấy tiếc nữa, cô bị gả cho người khác, thật là may cho ta. Thân là huynh trưởng, ta cho các người một lời khuyên, hãy biết thân biết phận mà sống cho tốt.”

“Không cần người để tâm!”

“Cũng đúng, đâu liên quan gì đến ta. Ha ha.” Tần vương buông màn muốn rời đi.

“Độc Cô Diệp Thành, giải huyết đạo cho ta.” Từ khi biết sẽ trở thành Vương phi của Tần vương, nàng luôn để ý tới từng tin tức của hắn, từ tên tuổi, đến sở thích, không bỏ qua một chi tiết nào, nhưng những thứ này... giờ cũng vô dụng rồi.

Tần vương cười: “Sau một canh giờ sẽ tự giải, cô nóng tính như vậy, im lặng một chút cũng tốt, không thì ta ở đây nói chuyện phiếm với cô, được không? Dù sao hồi phủ cũng không có việc gì để làm, có cha, không có mẹ, thê tử cũng bị người khác chiếm mất, bản vương cũng là một người cô đơn.”

Tần Vũ Lâu không dám nhắc lại, chỉ muốn tiến lên ôm hôn nàng đi thật nhanh: “Tạm biệt, đi thông thả, không tiễn.” Bỗng nhiên nàng nhớ tới lời nói của Lưu Hi, liền hỏi: “Nghe nói Huệ Vương đã từng ngắt ở phủ của người? Đã có chuyện gì?”

Độc Cô Diệp Thành gật đầu ra chiều suy nghĩ nói: “Hình như cũng có chuyện đó, giống như là nhìn thấy đồ vật này nọ nên sợ đến hôn mê.”

“Thực ra là vật gì?” Nàng lo lắng hỏi.

Thời khắc mấu chốt, Tần vương nắm được điểm thú vị: “Ta cũng không nhớ rõ, để bản vương nghĩ kỹ lại xem.” Hắn ngồi ở bên giường, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ trầm tư. Tần Vũ Lâu bị hắn chọc cho tức điên: “Ngài quay về rồi từ từ nghĩ được không?”

“Cũng được.” Độc Cô Diệp Thành nói: “Vậy bản vương về phủ suy nghĩ.”

Lại buông màn cho nàng, đi ra ngoài. Nàng đợi hồi lâu, không thấy hắn quay lại nữa, chắc là đi thật rồi.

Tần Vũ Lâu bị điểm huyết, nằm ngay đơ trên giường một đêm. Ngày hôm sau đứng lên, cả lưng đau như muốn rút gân.

Từ khi bị gả cho Huệ vương không có một khắc an bình, quay về nhà mẹ đẻ, vốn muốn im lặng nghỉ ngơi vài ngày, ai ngờ buổi tối lại bị quấy nhiễu.

Dùng xong điểm tâm, Chân thị nhất quyết muốn kéo Vũ Lâu đến miếu cầu phúc, nàng thà chết chứ không chịu khuất phục, ác chiến một phen cuối cùng cũng có thể ở nhà nghỉ ngơi.

Nhưng sự thật đã chứng minh, đây đúng là một kết quả cực kỳ tệ hại.

Tần Vũ Lâu một đêm không ngủ, đang nằm trên giường ngủ bù, lại nghe thấy tiếng Phi Lục thở không ra hơi đi lên: “Tiểu thư... tiểu thư... không hay rồi, Huệ vương điện hạ tới.”

25. Chương 25: Tìm Vợ

Vũ Lâu giật mình đứng dậy: “Hắn đến đây làm gì?”

“Đang ngồi ở tiền sảnh rồi, người mau ra xem xem.”

Tần Vũ Lâu lạnh mặt đi ra phòng khách, từ xa đã nhìn thấy Huệ vương đang đùa giỡn với con chim họa mi của cha nàng, thầm nghĩ, tên này thật đúng là vô tâm vô phể. (Không tìm không phổi - ý bảo bạn í vô tâm, ruột để ngoài da)

“Thần thiếp tham kiến Vương gia.”

Độc Cô Lam Tranh không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục chơi với con chim. Lưu Hi bèn nhỏ giọng nhắc: “Vương gia, Vương phi đến.”

Độc Cô Lam Tranh như vừa tỉnh mộng, chợt thấy trước mắt một tòa bằng sơn mỹ nhân (Người đẹp bằng giá), nhìn chăm chăm nàng một lúc mới nói: “Theo ta về.”

“Không về.” Như đinh đóng cột. (Nguyên văn là “trăm nghìn tiết thiết”)

Độc Cô Lam Tranh không ngờ nàng lại cự tuyệt như vậy, vội hỏi Lưu Hi: “Làm sao bây giờ? Nàng nói không về kìa, không phải người nói chỉ cần ta đến đón, nàng nhất định sẽ đồng ý sao? Bây giờ làm sao?”

Lưu Hi vội quỳ xuống trước mặt Vũ Lâu, dập đầu một cái: “Vương phi, xin hãy quay về cùng Vương gia đi.”

Vũ Lâu cười lạnh: “Vì sao ta phải về, ta đã quay về nhà mẹ để đúng như Vương gia mong muốn, ngài nên vui mừng mới phải chứ.”

“...Ta....ta...” Lam Tranh nghẹn giọng, mặt đỏ bừng, ấp úng nói: “Không có người, ta không ngủ được!”

Vừa nói xong, ngay cả Phi Lục đang sa sầm mặt cũng phì cười, những người khác đều cười trộm.

Vũ Lâu lúng túng, tên này sao dám nói những lời như thế trước mặt mọi người chứ: “Người, người cảm miêng.”

Lam Tranh âm ức: “Ta chỉ nói thật thôi mà, trở về cùng ta đi —” nói xong thì túm lấy ống tay áo của nàng, vẻ mặt đáng thương làm nũng: “Theo ta về đi, theo ta về nhà đi mà —”

Mọi người nghẹn cười, đều muốn xem Vương phi sẽ xử trí thế nào với sự quẫn quít của Vương gia.

Nàng không có cách nào, nghiêm mặt nói vài câu người buông tay đều không có hiệu quả, đang muốn phát điên lên thì sau lưng lại truyền đến giọng nói mừng rỡ: “Vương gia giá lâm tệ xá mà vi thần không tiếp đón từ xa, xin Vương gia lượng thứ.”

Tần Vũ Lâu vừa nghe đã biết là giọng của cha mình: “Cha, không phải cha đang làm việc sao, chẳng lẽ Binh bộ Thị lang nhàn rồi như vậy à?”

“Vi thần vừa nghe gia đình báo liền lập tức trở về, xin Vương gia tha thứ cho lão thần tội chậm trễ.” Tần Khải Canh hạ người thi lễ, lúc cúi đầu liền quay sang nháy mắt ra hiệu với Vũ Lâu: “Nha đầu chết tiệt kia, thái độ của con cung kính một chút đi.”

“Bản vương muốn đưa nàng đi!” Lam Tranh thấy người ta khép nép thì lại trở nên ngang ngược: “Mau trói con gái của người lại, hồi phủ cùng bản vương.”

“Ha—” Vũ Lâu trừng mắt: “Người nói cái gì?”

“Tần thị lang, mau bảo ban con gái của người đi.” Lam Tranh tóm được nhân tố có thể chế ngự được Tần Vũ Lâu - Tần lão cha.

“Vũ Lâu!” Tần Khải Canh trợn mắt: “Chớ vô lễ!” Vũ Lâu hừ lạnh một tiếng, sa sầm mặt. Trông mắt Tần Khải Canh đảo qua, cố bày ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt: “Ôi— không biết Viễn Dịch ở trong ngục còn có thể chịu đựng được bao lâu. Là vi phụ vô năng, chỉ mong Viễn Dịch đừng trách ta...”

“Được lắm!” Nhắc đến ca ca, thì nàng chỉ có thể thỏa hiệp: “Con theo hấn về là được chứ gì!”

Lam Tranh vui mừng nhường mảy, chạy tới kéo tay nàng: “Người chịu theo ta về?”

“Ừm.”

“Ngày mai chúng ta sẽ về.”

“Sao lại là ngày mai?”

“Ta muốn ngủ ở đây một đêm, ta chưa từng ở nhà dân thường bao giờ.”

“Không được. Lập tức quay về Vương phủ.” Để hấn ngủ lại đây, hấn không quấy tung Tần phủ lên mới là lạ, nhất định không được.

“Không chịu, không chịu, không chịu, không chịu.....” Lam Tranh lắc lắc tay Vũ Lâu, lặp đi lặp lại hai từ này.

Vũ Lâu bịt tai nói: “Được rồi, theo ý người, mau ngậm miệng lại! Ở lại đêm nay được chưa.”

26. Chương 26: Mệt Mỏi

Tần lão cha phân phó hạ nhân trong phủ chuẩn bị tiệc rượu, rồi rời đi để lại hai người bọn họ, Vũ Lâu xoa xoa thái dương, cau mày đau khổ. Lam Tranh vẫn loay hoay quanh bên cạnh con chim họa mi, bấu môi trên chúng nó. Nàng nghĩ ngợi quá nhiều, đêm qua lại không được ngủ ngon, giờ Lam Tranh còn tới quấy phá, thật đúng là kiệt sức.

“Ta muốn dứt cho chúng ăn được không?”

“Dứt đi, thức ăn của chúng ở trong lồng đấy còn gì?” Mắt không nhìn rõ, không thấy được.

“Đây là cái gì?” Lam Tranh gầy gầy hạt kê: “Đây có phải là đồ ăn để dứt cho họa mi đâu.”

Lúc này Lưu Hi mới cười nói: “Vương gia, bình thường chim trong phủ chúng ta ăn nào ngon, không phải là loại hạt này, nhưng mà, thứ này chim cũng ăn được.”

“VẬY Ờ—”

Vũ Lâu nghe đã thấy khó chịu. Được lắm, nhà các người có tiền, nhà chúng ta nghèo, so không nổi với nhà người.

Lam Tranh chơi một hồi cũng thấy chán, bèn chuyển hướng chú ý sang thê tử của mình, kéo kéo tóc trên chọc nàng: “Người đang làm gì đó, chơi với ta đi.”

Con giun xéo mãi cũng oằn, Vũ Lâu trưng ra một ánh mắt ngoan độc, vừa muốn trách cứ, lại nhìn thấy ánh mắt vô tội hoảng sợ của hắn, sự tức giận nhất thời lại xẹp đi, đứng lên nắm lấy tay hắn, mệt mỏi nói: “Chúng ta đi ngủ trưa được không?” Vũ Lâu buồn ngủ đến díp cả mắt, cũng chẳng quan tâm Lam Tranh có đồng ý hay không, tự mình đi về phòng ngủ.

Vào đến phòng, cũng chẳng còn để ý gì nữa, đổ người xuống giường, thầm nghĩ, dù trời sập cũng không muốn rời giường nữa.

Lưu Hi giúp Lam Tranh đi đến mép giường, nằm vật xuống bên cạnh Vũ Lâu, vừa nằm đã vội ngồi bật dậy: “Không thoải mái gì cả, cứng quá.”

“...” Vũ Lâu nắm chặt tay, “...Van xin người, im lặng một chút được không?” Lam Tranh nghe lời nàng, im lặng, lại nằm cạnh nàng.

Nhưng mà, miệng thì im lặng, còn tay thì lại không chịu yên, Vũ Lâu cảm giác tay hắn đặt trên hông nàng. Nàng nghĩ thầm, nếu thẳng nhai này còn dám gác chân lên, thì không xong với nàng đâu. Đường như Lam Tranh nghe được tiếng lòng của nàng, nên không làm thêm động tác gì nữa.

Nàng mê man ngủ thiếp đi.

“Vũ Lâu, đây là thầy dạy đàn cha mời cho con, cố gắng học nhé.”

“Nha đầu chết tiệt nhà người, cả khúc này cũng không đàn được, thì làm sao làm Vương phi của Tần vương điện hạ được, thật là uống công mẫu thân nuôi người mà...hu hu...Được, mẫu thân không khóc nữa, người đàn một trăm lần khúc này đi.”

“Hu hu hu... Vũ Lâu sẽ đàn mà... hu hu hu, Vũ Lâu phải làm Vương phi của Tần vương điện hạ mà.”

Giật mình tỉnh giấc.

Vũ Lâu lau mồ hôi lạnh, đúng là một cơn ác mộng, làm sao lại đi mơ thấy tình cảnh khổ luyện ngày xưa.

Ha ha, Vương phi của Tần vương điện hạ? Bây giờ nghĩ lại, Vũ Lâu chỉ thấy buồn cười.

Độc Cô Lam Tranh ngủ say như chết, nàng rón ra rón rén xuống giường, nhẹ chân đi ra cửa, đang chuẩn bị ra ngoài thả lỏng một chút, bỗng nghe thấy thanh âm nửa nam nửa nữ: “Vương phi, người đã tỉnh rồi.”

“Lưu Hi, làm ta sợ muốn chết.”

“Nô tài đáng chết, nô tài dập đầu nhận lỗi với người.”

“Không cần, không cần, vừa lúc ta có việc muốn hỏi người.” Vũ Lâu nhìn quanh, bốn bề vắng lặng, nhỏ giọng hỏi Lưu Hi: “Vương gia vì sao lại thành thế này? Không phải là bẩm sinh đúng không?”

“Nếu là bẩm sinh thì tốt rồi.” Lưu Hi thở dài nói: “Dù sao còn có thể khôi phục.” Hắn lơ lửng, vội lấy tay che miệng: “Nô tài đáng chết.”

Vừa mới tỉnh ngủ, nên Vũ Lâu nghe không hiểu lời nói của Lưu Hi, chỉ chú tâm suy nghĩ: “Vậy tức là không phải do bẩm sinh à? Đã từng tìm người chữa trị chưa?”

“Năm điện hạ mười ba tuổi, người cưỡi ngựa ra ngoài, bị ngã xuống gây tổn thương ở đầu. Danh y khắp thiên hạ đều đã khám qua, nhưng không chữa được.”

“Vậy... trước khi sinh bệnh thì điện hạ là người thế nào?”

27. Chương 27: Làm Nũng. (1)

Từng dòng hồi ức như hiện lên trước mắt khiến Lưu Hi rung mình một cái, nét mặt càng lúc càng méo mó, nghẹn một lúc mới nói: “...Trước kia điện hạ là người thế nào... giờ có nói cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“Ôi... Đúng vậy.” Danh y khắp thiên hạ đều không trị được, thì bản thân nàng có khả năng gì mà chữa khỏi được cho hắn: “Ta cũng không muốn cứ mơ mơ màng màng vô dụng thế này, dù sao giờ Vương gia cũng không chán ghét ta nữa, lần này quay về, sẽ cố gắng ở cùng hắn thật tốt.”

“Khụ, nô tài có câu này, không biết có nên nói không.” Lưu Hi giống như có chút sung sướng khi thấy người khác gặp họa: “Nếu Vương gia mà chán ghét, vứt bỏ Vương phi có khi lại tốt hơn, nếu mà thân thiết với người, thì đó mới là phiền toái.”

“Nói rõ xem nào?” Nàng không thấy có gì không ổn cả.

“Chẳng lẽ người không phát hiện ra? Thật sự người không phát hiện ra?” Lưu Hi ngạc nhiên lặp lại.

“Nói mau, không được thừa nước đục thả câu.”

“Thì là...”

Đúng lúc này, từ phòng trong truyền đến tiếng kêu to của Lam Tranh: “Vũ Lâu — Vũ Lâu — người ở đâu?”

Lưu Hi cười thầm, đẩy cửa phòng, làm động tác mời: “Vương gia kêu người kìa.”

Nàng thấy Lam Tranh đang sờ sờ mép giường gọi, bèn đi đến phía sau nói: “Đừng tìm nữa, ta ở đây.”

“Vũ Lâu, người đi đâu thế?”

“Người xem người kìa, nô tỳ nào mặc quần áo cho người mà lại thế này, hai vạt trung y cũng khép sai, phải là bên phải đè lên bên trái chứ, mau cởi ra mặc lại đi, lát nữa mà cha mẹ nhìn thấy, lại nghĩ ta không chăm sóc tốt cho người.”

Tật xấu hay để ý tỉ mỉ của Vũ Lâu lại tái phát, đưa tay cởi áo, giúp hắn chỉnh trang lại.

“Ách... Bản vương thấy người rất tốt.”

Hừ, giờ mới biết ta tốt sao! Nàng cười: “Cảm ơn điện hạ coi trọng.”

Từ ngoài cửa chọt truyền đến tiếng cười gian của cha nàng: “A ha ha — hình như vi phụ tới không đúng lúc?”

“...” Tàn Vũ Lâu sống trong một gia đình có phụ thân giáo hoạt gian trá, mẫu thân thô bạo nghiêm khắc như vậy, mà còn có thể trưởng thành đến bây giờ, thực sự là một kỳ tích. Nàng có chút xấu hổ: “Làm sao cha vào được đây? Mấy tên thị vệ ngoài kia thật vô dụng.”

“Ha ha, ta là nhạc phụ mà.” Tàn Khải Canh cười đáp, thi lễ với Lam Tranh rồi túm Vũ Lâu qua một bên: “Phương Bàng đến đây, con đi gặp hắn đi.”

“Con gặp hấn làm gì, bảo hấn về đi.”

“Đừng vô tình vậy chứ, năm đó hấn cầu hôn với con, đã quỳ suốt một đêm trong ngày đại tuyết.” (Ngày đại tuyết: một trong 24 tiết, thường vào khoảng 6, 7, 8 tháng 12, là ngày tuyết rơi nhiều, trong 24h rơi dày khoảng 5mm)

Đúng thế, quỳ suốt một đêm đại tuyết, khiến ngón tay đông lạnh lại hỏng mất một ngón, nên ở Thái Y viện có tên gọi là Cửu chỉ Thần y.

Nhắc tới người này, ngay cả sức để mắng Tần Vũ Lâu cũng không có: “Cha, người nói thì phải nói cho đủ, đó là hấn cầu hôn giúp cho đệ đệ của hấn, mà đệ đệ của hấn, cả kinh thành người người đều biết hấn có long dương chi phích.” (Thích nam giới - gay ạ :D)

Cái loại người thần kinh gì mà đi quỳ suốt một đêm đại tuyết để cầu hôn cho tên đệ đệ đoạn tụ chứ!

Lam Tranh loáng thoáng nghe được hai chữ cầu hôn, ít nhiều cũng hiểu được hàm nghĩa trong đó, lại thấy cha con Tần gia thần thần bí bí, nhieu mày lại gọi Vương phi của mình: “Vũ Lâu, các người đang nói gì thế?” Tần Vũ Lâu liếc mắt nhìn hấn một cái, thuận miệng trả lời: “Không có gì, việc vặt vãnh trong phủ thôi.”

“Người lừa ta.”

Vũ Lâu phát huy nguyên tắc cư xử độc đoán một cách trọn vẹn, trầm nghĩ, lừa người thì sao chứ. Nhưng ngoài mặt vẫn trấn an hấn, cười làm lành: “Thật sự không có gì mà, điện hạ mau mặc quần áo đi, đến giờ dùng bữa tối rồi.”

Lam Tranh cũng không dễ bị lừa như thế, lại nói, mỗi lần hấn làm nũng thì nàng luôn nhượng bộ, nên lần này hấn cũng giở trò cũ, nói thế nào cũng không chịu khoác áo, trừ khi Vũ Lâu nói rõ ràng cho hấn biết vừa rồi nàng nói gì với cha.

Vũ Lâu kiên nhẫn khuyên bảo mà không có tác dụng gì.

Lam Tranh lại càng làm nũng hơn, ôm lấy chân nằm lăn ra giường. Lăn qua, lăn lại: “Người không nói ta sẽ không mặc, nói cho ta biết, nói cho ta biết, nói cho ta biết...”

Sở trường làm nũng đại pháp của hấn nói đi nói lại tra tấn lỗ tai nàng đây rồi.

Tần Vũ Lâu: “...”

28. Chương 28: Làm Nũng. (2)

Im lặng không nói gì.

Vốn nghĩ rằng phải sang năm, có hài tử, nàng mới phải trải nghiệm kiểu làm nũng vô lý này, không ngờ bây giờ phu quân của nàng đã dùng rồi, nàng thờ dài, vẫn tươi cười nói: “Điện hạ mau mặc quần áo vào, theo ta đi ăn cơm...”

“Không đi, không đi!” Ngang ngạch hừ giọng.

Sự kiên nhẫn của Tần Vũ Lâu cũng đến giới hạn, nàng đẩy cha ra ngoài cửa: “Quên đi, mặc kệ hấn ở đây, chúng ta đi.” Với đứa trẻ không biết nghe lời thì tuyệt đối không thể dung túng. Tần Khải Canh không chịu: “Sao lại để Vương gia nhịn bữa tối được, Hoàng hậu mà biết...”

“Cứ mặc kệ hấn!” Tần Vũ Lâu đẩy cha ra cửa, đưa tay khép cửa lại, giục cha đi xuống lầu, rồi tự mình canh ngoài cửa. Quả nhiên, ngay lúc vừa đóng cửa, trong phòng liền vang lên tiếng kêu của Lam Tranh, càng lúc càng to, rồi lại tĩnh lặng, không có âm thanh gì nữa. Lúc này Tần Vũ Lâu mới đẩy cửa đi vào, thấy Lam Tranh ôm chân nằm, thân mình run rẩy, nàng đi tới, vỗ vỗ vai hấn: “Điện hạ...”

Lam Tranh vừa quay đầu lại, quả nhiên là hai mắt nhắm lẹ, nhìn thấy nàng, liền đẩy nàng ra: “Cút ngay!”

Thì ra là khóc nhè, lại còn tức giận. Không hiểu sao, nàng thấy Lam Tranh như thế thật đáng yêu, không khỏi cười nhẹ, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho hấn: “Khóc gì nữa, không phải ta trở lại rồi sao.”

Lam Tranh chăm chú nhìn nàng: “Người hôn ta một chút, ta sẽ không giận dữ với người nữa, nếu không, tối nay ta sẽ làm cho người thật thoải mái thoải mái trên giường.”

Khí huyết như xông lên tận não, nàng đỏ mặt trách mắng: “Người học ở đâu ra những lời này thế?”

“Nào nào!” Hắn chỉ chỉ vào mặt mình, nhích lại gần nàng: “Nhanh lên!”

“Ta làm thì người phải nghe lời, mặc quần áo đi ăn cơm nhé.”

“Ừm.”

Trần tĩnh, trần tĩnh, không phải chỉ là thân mật một chút thôi sao, tuy hắn ngốc, nhưng dung mạo cũng khá đẹp, hôn một cái cũng không sao cả, vì thế nàng cúi người, hơi hột ắn nhẹ lên mặt hắn một cái: “Được rồi, nhanh lên, nghe lời mặc quần áo theo ta đi ăn cơm.”

“Qua đây, cười với gia một cái nào.” Ngón trở thon dài nâng cằm nàng, học theo kiểu nói năng tùy tiện của mấy tên công tử lỗ mang trên phố.

Nàng cầm ngón tay của hắn, kéo ra, giận dữ hỏi: “Rốt cuộc là người học những lời không đứng đắn này ở đâu ra?”

Lam Tranh bị đau, nói rõ ràng: “Ta học theo Ngũ ca mà...”

“Về sau ít qua lại với hắn đi!” Ngũ hoàng tử Lương Vương trời sinh bản tính phong lưu, tùy tiện, khi Tần Vũ Lâu còn là khuê nữ đã nghe không ít sự tích tình yêu của hắn qua lời của phụ thân: “Đã biết chưa?”

“Biết... biết rồi.”

Đối phó với Lam Tranh, cứ dùng bạo lực là tốt nhất, hắn bị đau, liền ngoan ngoan để Vũ Lâu mặc quần áo cho, dẫn đi ăn tối.

Thực tế, bàn ăn chỉ có ba người nhà Tần thị với thêm Lam Tranh nữa là bốn, nhưng vẫn khiến Vũ Lâu như đứng đông lửa, như ngồi đồng than. (Nguyên văn là như tọa châm chiên). Tần Khải Canh phát huy hết khả năng nịnh nọt nơi quan trường, để Lam Tranh ngồi ghế trên, ra sức a dua thối phồng, khiến Chân thị và Vũ Lâu nghe mà lòng tơ dưng thẳng đứng. Lam Tranh nghe không hiểu, thỉnh thoảng lại quay sang hỏi Vũ Lâu: “Tần thị lang nói gì thế?”

“... Không cần để ý, cha ta vẫn hay thích nói chuyện mà...”

“Vũ Lâu, ta muốn ăn món kia, người dứt cho ta đi.”

Khi dùng cơm ở Vương phủ, hắn không hề đòi nàng dứt, giờ đến Tần phủ lại yêu sách nhiều hơn. Vũ Lâu biết hắn ý vào cha mẹ nàng bên cạnh nên cố ý làm nũng, lời của cha mẹ không thể chống lại, nàng liếc hắn một cái, sau đó cầm thìa múc canh của đưa tới miệng hắn, nhẹ giọng: “Mời Vương gia dùng.”

Hắn há mồm cắn thìa không buông, Vũ Lâu phải thăm dùng sức mới có thể lấy thìa ra khỏi miệng hắn được.

Lam Tranh ngậm canh, nhìn nàng, rồi há miệng phun ra: “Không ăn được.”

Không ăn được thì nhịn đi, cho người chết đói luôn!

Nàng rất muốn nói như thế, nhưng nhìn thấy ánh mắt u ám cương bức của Chân thị, lại phải nhẹ nhàng nói với Lam Tranh: “Không ăn được thì đổi món khác vậy.” Lại gấp thứ khác dứt cho hắn.

Mất gần một canh giờ, Tần Vũ Lâu mới dứt được hắn ăn no, đưa về khuê phòng, cởi quần áo đi ngủ.

29. Chương 29: Vương Gia, Ngài Rất Dính Người! (1)

Giường của nàng rất nhỏ, vì thế hai người nằm rất sát nhau. Tần Vũ Lâu còn đang tính toán xem nên xử lý chuyện Vương quản gia thế nào sau khi hỏi phủ, nên không để ý tới hành động sờ sờ mó mó của Lam Tranh, nhưng một lát sau, nàng lại thấy hành vi của đối phương càng lúc càng làm càn, lại dám từ phía sau ôm lấy nàng.

Vũ Lâu giận dữ, gỡ tay hắn ra, ngồi dậy lạnh lùng nói: “Người muốn làm gì?”

Lam Tranh mắt mở to, vô tội nhìn nàng: “Ngũ ca bảo ta cởi quần áo cho người, để người với ta cùng trần truồng ngủ.”

Tên Lương Vương này... sao lại dạy đệ đệ của hắn những thứ chẳng ra gì thế này chứ?

“Ngũ Ca người nói không đúng, không được nghe hắn, muộn rồi, mau ngủ đi.”

“...Nhưng ta lại thấy hắn nói rất đúng...”

Tranh cãi cũng không đi đến đâu cả, nàng chỉ nói một câu: “Không được nghe hắn.” Rồi lại quay lưng về phía Lam Tranh, trong lòng rất căng thẳng. Tên Lương Vương này là sợ thiên hạ không loạn sao, không chừng còn nói với đệ đệ hắn nhiều chuyện nữa. Đúng như nàng dự đoán, rất nhanh sau đó, Lam Tranh ghé vào đầu vai nàng, hỏi: “Vũ Lâu, cá nước thân mật là gì?”

Nàng suýt nữa nghẹn chết, ho khan hai tiếng mới nói: “Ta không biết.”

“...Là ngũ ca nói, bảo ta hỏi người, người sẽ hiểu được.”

“Không biết.”

Lam Tranh thấy nàng tức giận trả lời, liền than thở: “Không nói thì thôi, mai ta sẽ hỏi người khác.”

Không thể nghĩ được tình cảnh tên Vương gia ngốc nghếch hồ đồ này lại đi túm người khác để hỏi cá nước thân mật là gì. Thà rằng tùy tiện nói dối vài câu lừa hắn, nói là cá nước thân mật là tên đồ ăn được không? Không được, lỡ như hắn gọi người đi làm thì làm sao bây giờ, không phải là to chuyện sao. Vũ Lâu rối rắm một hồi, mới phát hiện đối phương đã không có động tĩnh gì nữa, xoay người mới thấy hắn đã ngủ rồi.

Nàng rón ra rón rén xốc chăn lên, lẳng lặng mặc áo vào, mở cửa đi ra ngoài.

Đêm qua không có nàng ở bên cạnh, Lam Tranh ngủ không ngon, vừa rồi ôm nàng mới thấy yên tâm, nửa tỉnh nửa mơ theo thói quen đưa tay định ôm lấy nàng, lại quơ vào khoảng không, hắn sờ sờ bên cạnh không thấy ai.

“Vũ Lâu, người ở đâu?”

Gió lạnh thổi ập tới, Tần Vũ Lâu run run ôm vai, nói với người mặc đồ đen đứng ở dưới cây khô: “Người có chuyện gì cần nói thì nói nhanh đi, lạnh quá.”

Người nọ xoay người, khoảng ba mươi tuổi, mắt nhỏ mày dài, vẻ ngoài như hồ ly. Hắn đưa tay xoa xoa cái mũi lạnh như muốn đóng băng: “Người có biết ta đã chờ ở đây ba canh giờ không? Dù sao, thật tốt vì người đã đến, ta đã nghĩ sẽ phải chờ cả đêm.”

“Phương ngự y, là tự người ở đây chờ ta, ta cũng không bắt người chờ đến đông lạnh thành Bát chỉ Thần y rồi mới ra gặp người, đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một thước, có chuyện gì thì nói đi, ta đếm đến ba, người không nói, ta sẽ đi.”

Phương Bàng hứng gió lạnh, vô cùng bi phẫn nói: “Tần Vũ Lâu, người không chịu gả cho đệ đệ của ta, lại đi ham danh phận Vương phi, giờ đã được như mong ước rồi, người nhìn bộ dạng Huệ Vương xem, làm Vương phi của hắn có gì cao quý?”

Thì ra hơn nửa đêm gọi nàng ra đây để chỉ trích.

“Ha ha, một phu quân đoạn tụ với một phu quân ngu ngốc, ta tình nguyện chọn người sau. Còn nữa, Phương ngự y, tuy ta nể tình người có giao tình với tổ tông Tần gia, nên ta cũng rất thông cảm với đệ đệ của người, nhưng nếu người cứ bám lấy ta, ta sẽ —” nàng giơ nắm tay quơ quơ trước mặt hắn, uy hiếp: “Đánh người thành tàn phế, chính người cũng không chữa được!”

Phương Bàng còn muốn nói gì nữa, nhưng gặp nắm đấm của Tần Vũ Lâu, thở dài lắc đầu: “Nữ nhân — đều ham hư vinh...” Rồi phát tay áo rời đi.

Nàng hướng theo bóng dáng Phương Bàng đập một cước, đang muốn xoay người đi, lại nghe thấy a một tiếng ở phía sau, tiếng kêu vang lên giữa đêm yên tĩnh dọa nàng giật mình, tự trấn tĩnh xong mới phát hiện ra, thanh âm này sao nghe quen tai thế...

“Tần Vũ Lâu — mau kéo bản vương lên —”

30. Chương 30: Vương Gia, Ngài Rất Dính Người! (2)

Ở gần khuê phòng của Vũ Lâu có một cái ao rửa mực (Dùng để rửa bút khi luyện viết chữ), hồi đó cha làm cho nàng luyện chữ, Tần Khải Canh tạo ra cái ao này theo là do ý tưởng từ cách tập viết của Vương Hi Chi (*). Ông nói với con gái, chỉ cần viết đến khi nước trong ao thành màu đen, thì tức là đã thành công. Nhưng dù Tần Vũ Lâu chăm chỉ thế nào cũng không thể làm nước ao thành màu đen được, tuy nhiên, do chăm chỉ nên nàng viết chữ cũng càng ngày càng đẹp. Mỗi lần nhìn thấy cái ao này, Vũ Lâu liền nhớ đến quá trình luyện chữ thống khổ, đã nhiều lần đề nghị cha lấp đi, nhưng Tần Khải Canh đều cự tuyệt.

(*) Vương Hi Chi (, 303 - 361) tự Dật Thiếu, hiệu Đạm Trai, là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc.

Tần Khải Canh nói: Để lại làm kỷ niệm.

Cho đến hôm nay, rốt cuộc lại gây hại tới Huệ vương Độc Cô Lam Tranh.

Vũ Lâu cầm khăn lau tóc cho hấn, dờ khóc dờ cười hỏi: “Người không ngủ đi lại chạy ra ngoài làm gì, muốn đi đâu sao không gọi người đi cùng?”

Mắt nhìn không rõ thì đừng chạy lung tung chứ.

“Người còn dám hỏi ta à, người đi đâu?” Hấn giật lấy khăn, ném xuống đất, quát: “Người người vừa gặp là ai? A — ta biết rồi —”

Vũ Lâu có tật giật mình, vội hạ giọng: “Điện hạ biết cái gì?”

“Ngũ ca nói rất đúng, là do người có nam nhân khác, nên mới không cần ta !”

Nửa đêm gặp mặt nam nhân khác dù sao cũng là nàng không đúng, nhưng loại chuyện này, càng giải thích thì càng phiền phức, nàng bắt nạt Lam Tranh thị lực không tốt, chết cũng không nhận tội, nở nụ cười ta, thản nhiên nói: “Bóng đêm mờ mịt, điện hạ nhìn nhầm rồi.”

Tỳ nữ vừa nhặt khăn lên mang đi giặt sạch, lại đưa một cái mới đến cho Vũ Lâu.

“Các người lui cả đi.” Tuy đây đều là tỳ nữ của Tần phủ, nhưng nếu để người ngoài nghe được những lời này thì thật không tốt.

Lam Tranh lại càng phát hỏa: “Ta biết Ngũ ca nói đúng mà, người có nam nhân khác bên ngoài.”

Nếu theo tính cách của nàng, chắc chắn sẽ nói: “Như thế thì sao.” Rồi đập cửa chạy lấy người, nhưng lần này là nàng sai trước, để hấn bắt được nhược điểm, nên cũng không thể trách hấn, chỉ cố gắng nghĩ cách phủ nhận.

Lam Tranh thấy nàng không nói gì, nghĩ là mình đã đoán đúng, hấn cũng không biết nghĩ ngợi sâu xa, chỉ thấy có nam nhân khác tranh Vũ Lâu với hấn, trong lòng thấy chua chua (**): “Người không tuân thủ nữ tắc, ta sẽ tiến cung nói với mẫu hậu, tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà người.”

(**) Ở đây là từ , trong QT dịch là acid pantothenic =.=. Mình không biết từ này, nên dịch là chua, vì bạn í đang ghen nhé :D

Thứ có thể uy hiếp nàng lớn nhất chỉ có tính mạng của Tần gia, nàng liền hạ mình cầu xin Lam Tranh: “Thực sự là điện hạ đã hiểu lầm rồi, ta cùng với hấn không có gì cả. Trước đây hấn từng thay đệ đệ cầu thân với ta, nhưng đệ đệ hấn lại là tên đoạn tụ, ngài đừng quá lo lắng.”

“Đoạn tụ là gì?”

“Ừm, nói ngắn gọn là nam nhân thích nam nhân.”

Lam Tranh mặc kệ Vũ Lâu, vẫn âm ỉ đòi ngày mai tiến cung mách tội với Hoàng hậu, đem cả nhà Tần gia đi xử trảm, tịch thu tài sản. Vũ Lâu khuyên can mãi không được, cũng thấy phiền: “Là thiếp phạm vào thất xuất chi điều (***) , Vương gia hừ thiếp đi.”

(***) Thất xuất chi điều: Bảy tội của con dâu. Bao gồm: Không hiếu thuận với cha mẹ chồng, không con cái, dâm ô, ghen tuông, có bệnh hiểm nghèo, nói nhiều, trộm cắp.

Lam Tranh quay lại, chỉ nói ba chữ: “Người xinh đẹp.”

Coi như nàng đã hiểu rồi, đây là hắc cố ý làm nũng với nàng, chắc chắn sẽ không tiến cung đòi hừ thê đầu mà. Cứ theo dõi dành hắc, thì cả đêm cũng không xong, nàng mặc kệ hắc, quay qua thổi nến rồi buông màn, kéo chăn nằm ngủ. Lam Tranh vừa mới ồn ào quậy phá để Vũ Lâu phát cáu, lại bị nàng bỏ rơi trong bóng đêm, cảm thấy cực kỳ tủ thân, oán hận trừng mắt với nàng: “Tần Vũ Lâu — Tần Vũ Lâu —”

Đỗ dành không xong, đánh cũng không đánh được, vắn không được, võ cũng không được. Nàng buồn bực muốn chết, thầm nghĩ, cứ mặc kệ hắc, hắc sẽ im thôi. Bỗng nhiên chăn bị xốc lên, hắc tung cả người đè lên nàng, kéo trung y của nàng: “Mau cởi xiêm y ra, hầu hạ bản vương.”

31. Chương 31: Vương Gia, Ngài Rất Dính Người! (3)

Vũ Lâu thoáng hoảng hốt nhưng kịp trấn định lại ngay, dùng khuỷu tay huých vào cằm hắc, sau đó quét chân, đá hắc xuống đất. Động tác đột ngột khiến Lam Tranh ngã xuống giường, một lúc sau mới kịp phản ứng, ghé vào mép giường khóc nức nở lên án Vũ Lâu: “Người là Vương phi của bản vương, có sao bản vương không được đè người?”

Mới có một ngày không gặp mà miệng hắc toàn những lời lẽ đòi trụ.

Chắc chắn là do tên Lương Vương, ngũ ca của hắc, thấy hắc như vậy nên cố ý dạy cho hắc cách đối xử với nàng đây mà. Thật là ngây thơ, người khác vừa nói vài câu đã hồ đồ quay về làm theo.

Nàng không nói gì, lắc đầu thở dài.

“Người mau cởi quần áo, để bản vương nằm lên trên người người.”

Lửa giận của nàng đã lên đến đỉnh điểm: “Người nói lại lần nữa!”

“Nói thì nói!” Hắc bám vào mép giường đứng lên, đi lại gần nàng: “Ta nói người... người... người... hắt xì!” Vừa rồi bị rơi vào trong nước lạnh như băng, lại không chú ý giữ ấm, Lam Tranh hắt xì xong rung mình một cái, cũng quên phải bắt nạt Vũ Lâu: “.... Vũ Lâu, ta lạnh quá.”

Nàng vội giúp hắc lên giường, đắp chăn cho hắc, trách móc: “Ai kêu người không ngoan ngoan ngoan ngoan mà nằm trong chăn, cứ quậy phá âm ỉ lên, giờ ốm rồi. Ngày mai làm sao tham gia cung yến được?” Thực ra nàng cũng sợ tới bữa tiệc, hành vi của hắc cứ tùy hứng, hồ đồ, nàng quản không nổi.

“Ồm cũng tốt, ta cũng không muốn gặp bọn họ,... bọn họ chỉ biết bắt nạt ta...” Hắc nhỏ giọng nói thầm: “Ta nói cái gì, bọn họ cũng cười.”

Nàng vừa thấy bộ dạng hắc đáng thương, trong lòng mềm nhũn, quên luôn sự đáng giận vừa rồi của hắc, dịu dàng nói: “Không sao cả, có tay đây, bọn họ bắt nạt người, ta sẽ giúp người bắt nạt lại. Giống như đối đầu với Cố tiên sinh ấy, ta sẽ giúp người giáo huấn bọn họ thật cẩn thận.”

Lam Tranh thấy nàng hết giận mình, trong lòng thấy vui hơn, vén chăn lên ôm lấy nàng: “Vũ Lâu, người thật tốt!”

Nàng cười: “Là việc thiếp nên làm vì điện hạ!” Nhưng chỉ một lát sau, nàng cười không nổi, Lam Tranh ôm nàng không chịu buông, nói thể nào cũng vô ích. Nàng mệt mỏi quá cũng chẳng muốn quản nữa, ôm thì ôm, không đòi hỏi vô lý mà cứ im lặng ngủ là tốt rồi.

Buổi sáng tỉnh dậy, nàng thấy như ôm quả cầu lửa trong lòng, cúi đầu thấy hai gò má Lam Tranh ửng đỏ, sờ trán hần nóng khiến nàng hoảng sợ.

Thôi rồi, ốm rồi, phiền toái rồi.

Việc Huệ Vương bị ốm ở Tần phủ, không thể đến dự cung yến đã truyền vào trong cung, Hoàng thượng cố ý phái ngự y đến Tần phủ khám và điều trị cho Huệ vương, lại kêu Tần Khải Canh lại mắng một trận. Tần Khải Canh vừa về đến nhà, liền trút giận lên Tần Vũ Lâu. Tự dưng bị mắng, Tần Vũ Lâu bực bội trở lại phòng ngủ, vừa vào cửa đã nghe thấy giọng Lưu Hi như trút được gánh nặng: “Vương phi, cuối cùng ngài đã quay lại, Vương gia tìm ngài lâu rồi.”

Lâu rồi? Nàng vừa ra ngoài không đến một khắc. (1 khắc = 15 phút)

Lam Tranh đang mơ mơ màng màng vì bệnh, thấy Vũ Lâu trở về liền kêu to: “Vũ Lâu, người đi đâu thế, mau lại đây.”

Đến lúc này, nàng mới hiểu ngày đó Lưu Hi nói những lời kia là có ý gì.

Huệ Vương Độc Cô Lam Tranh rất dính người! (Bám dính)

Những ngày tiếp theo càng minh chứng rõ ràng hơn, dường như không thấy nàng một khắc hần không chịu được, nàng chỉ mới nói với cha mẹ mấy câu, không ở bên cạnh hần, khi trở về hần đã muốn gây sự ầm ĩ rồi. Cũng không cần quan tâm mình có bệnh hay không, buổi tối ngủ nhất định ôm chặt lấy nàng.

Vũ Lâu khổ không thể tả, tự trách mình sao không sớm phát hiện ra hần có cái tật này nữa.

Lam Tranh làm ọi người trên dưới trong Tần phủ lo lắng đề phòng suốt mười ngày, cuối cùng bệnh nặng cũng khỏi. Nhưng vẫn không đi, còn muốn ở lại vài ngày nữa. Tần Khải Canh đã thay đổi ước nguyện ban đầu, giờ chỉ nhất nhất bảo con gái tìm cách đưa điện hạ quây phá này về Vương phủ đi, tâm hồn yếu ớt của hần không chịu được sự đe dọa của Hoàng thượng đâu.

Tần Vũ Lâu cũng khổ, nhưng Huệ vương đã không muốn đi thì cũng chẳng ai có cách nào cả. Đang lúc Tần gia buồn rầu lo lắng, Vương quân gia của Huệ vương tự mình tìm đến cửa: “Vương gia, Băng Sơ cô nương đã trở lại!”

Độc Cô Lam Tranh nghe xong, vừa mừng vừa sợ: “Băng Sơ đã trở lại? Lập tức hồi phủ!”

Vũ Lâu hơi hồi hộp, lại có chút dự cảm không lành.

32. Chương 32: Kinh Định. (1)

Từ lúc nghe thấy cái tên Băng Sơ này, sự nhiệt tình của Độc Cô Lam Tranh với Tần phủ liền giảm xuống mức đóng băng, vội vàng phân phó hạ nhân chuẩn bị hồi phủ. Tần Khải Canh thấy Huệ vương coi trọng người tên Băng Sơ này như thế, liền kéo con gái qua một bên: “Con phải cẩn thận, đừng để người kia chiếm mất tâm của điện hạ.”

Nàng nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo cha đừng lo lắng: “Chiếm mất cũng không sao, đỡ phải bám dính vào con, phiền phức.”

Chân thị cũng xen vào, mắng Vũ Lâu: “Không thể nói thế được, nữ nhân mà không chiếm được tình cảm của phu quân, thì còn trông cậy vào cái gì chứ!”

“Ách, con biết mà.” Hảo hán không so đo chuyện nhỏ, Vũ Lâu đồng ý với cha mẹ, cam đoan nhất định sẽ toàn tâm toàn ý bỏ nhào vào người Vương gia.

Nhưng vừa mới ra khỏi cửa Tần phủ, lên xe ngựa quay về Phủ Huệ vương, nàng liền cười nhạt. Nàng không chiếm được tình cảm của Độc Cô Lam Tranh, thế thì sao, nàng chỉ cần vẫn giữ được vị trí Vương phi này, để Hoàng đế vì nể giao tình, mà mở ra đường sống cho ca ca là đủ rồi, những việc khác, kiếp này nàng cũng chẳng hy vọng gì xa vời.

Đã sắp tới tháng mười hai, tuyết to gió lớn, thời tiết cũng âm u ẩm đạm, thật hợp với tâm trạng của nàng bây giờ.

Vừa xuống xe ngựa, Vũ Lâu liền nhìn thấy ngay một cô gái mặc đồ trắng xinh đẹp uyển chuyển đứng dựa vào sư tử đá ngoài cửa Vương phủ. Tuy khoảng cách tương đối xa, không nhìn rõ được mặt của nàng, nhưng vừa nhìn đã có cảm giác yếu diệu thướt tha như cánh liễu trong gió (Nguyên văn là “nhược liễu phù phong”), cùng với màu sắc của y phục, liền khiến cho người ta vừa thấy đã xót thương.

Nếu nàng mà là nam tử, nhìn thấy một cô gái yếu diệu đường này, chắc chắn cũng sẽ mặt dầy mà tiến lên bắt chuyện làm thân thôi.

Đang nghĩ ngợi, cô gái đó đột nhiên ngẩng đầu, cất giọng mềm dịu như nước gọi một tiếng: “Lam Tranh.” Sau đó nhấc váy chạy về bên này.

“Băng Sơ —” Giọng Độc Cô Lam Tranh cũng không kém phần vui mừng.

Băng Sơ kiễng mũi chân ôm lấy cổ Lam Tranh, giọng lại nũng nịu: “Lam Tranh —” kêu đến trời rung đất chuyển, làm cho Vũ Lâu hoàn toàn bá phục, sợ rằng cả đời này nàng cũng không thể cất giọng nhu tình bằng một phần mười nàng ấy.

Băng Sơ ôm chặt lấy cổ Lam Tranh, nghiêng mặt nhìn Vũ Lâu. Hai người vừa đối mặt, Vũ Lâu thảm thở dài, gương mặt ghé ra cực kỳ xinh đẹp, mày liễu phóng đảng, đôi mắt hạnh lúng liếng, môi đỏ mọng như đoá hoa lại khiến cho người ta sinh ra một cảm giác muốn che chở, yêu chiều.

Thực đúng là một tiểu mỹ nhân.

Tần Vũ Lâu còn chưa có phản ứng gì, Phi Lục đã bắt bình thay tiểu thư nhà mình, kéo tay áo nàng, thấp giọng: “Tiểu thư, tiểu thư, sao người không tát cho nàng một cái? Sao dám ôm Vương gia trước mặt người như thế chứ?”

Vũ Lâu cười cười: “Băng Sơ cô nương trở về lúc nào thế?”

Băng Sơ bĩu khóe môi như cánh hoa đào, không trả lời câu hỏi của Vũ Lâu, lại quay sang hỏi Lam Tranh: “Vương gia, người kia là ai vậy?”

“Người mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, đây là Vương phi được chính thức sắc phong của Huệ vương diện hạ, người dám vô lễ!” Phi Lục thấy Băng Sơ khinh thường tiểu thư nhà mình, giận dữ quát.

“À— thì ra là Vương phi nương nương, là Băng Sơ vô lễ.” Băng Sơ ra vẻ bị Phi Lục dọa sợ, trốn trong lồng ngực Lam Tranh: “Lam Tranh, người cầu xin nương nương đi, đừng để nàng phạt ta.”

Làm sao mà đảo mắt lại thành nàng phạt nàng ta rồi, cứ như Vũ Lâu nàng là một yêu nữ lòng dạ hẹp hòi, thích ghen tị vậy, rõ ràng nàng còn chưa kịp nói gì mà.

33. Chương 33: Kinh Dịch. (2)

Lam Tranh che cho Băng Sơ ở sau lưng, nói với Vũ Lâu: “Người đừng phạt nàng, trước kia người chưa đến, đều là nàng chăm sóc cho ta.”

Vũ Lâu cố gắng dùng đôi mắt tình cảm, dịu dàng nhất, giọng điệu cũng ảm áp nhẹ nhàng như gió thoảng tư: “Muội muội nói gì vậy, tỷ tỷ là người hung hãn không hiểu lý hiểu tình như vậy sao. Ta về phủ này đã hơn nửa tháng, mà không nhìn thấy muội muội, chắc là muội muội có việc đi xa, giờ đã trở về, có lẽ sẽ có rất nhiều chuyện muốn nói với Vương gia, chúng ta vào trong rồi nói.”

Băng Sơ vẫn dán lên người Lam Tranh, rụt rè đáp: “Vâng, nương nương.” Sau đó lại quay sang nũng nịu với Lam Tranh: “Lam Tranh, để Băng Sơ đi ngay đi.” Lam Tranh căn bản không nhận ra được sự đả kích ngầm ngầm hay công khai tranh đoạt của nữ nhân, chỉ cao hứng vì thấy Băng Sơ, gật đầu: “Được.” Một câu nói đó, chẳng khác nào cho Băng Sơ quyền được hầu hạ kề cận với hân, Vũ Lâu sẽ không dễ tiếp cận.

Lam Tranh cùng Băng Sơ đi trước, tiến vào trong phủ, quần gia, thị vệ và hạ nhân vây xung quanh, bỏ lại Vương phi chân chính là Vũ Lâu sang một bên.

Phi Lục bắt bình tức giận: “Tiểu thư, người nhìn bộ dạng của ả kia xem, rõ ràng là muốn quyến rũ Vương gia.”

Tần Vũ Lâu nhếch miệng cười: “Nàng ta là thị nữ hầu bên người hấn, phải quyến rũ chứ, rồi sẽ sớm lăn lên giường thôi, giờ có lo lắng cũng vô dụng, quan trọng là nàng ta vì cái gì mà giờ lại quay về tranh chấp với ta, trước đó đã đi đâu.”

“Tiểu thư, người thật quá bình tĩnh, nếu em là người, thấy có kẻ dám quyến rũ phu quân của em, em đã sớm đánh vào mặt nàng rồi.” Phi Lục cảm thán.

“Cần bản ta không coi Huệ vương là phu quân của ta.” Nàng bắn khoăn nhìn tuyết rơi, mặt không chút thay đổi nói: “Ta mặc kệ nàng muốn làm gì Độc Cô Lam Tranh, nhưng nếu dám tính kế với ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng.”

“Tiểu thư, nhìn người thật dữ tợn.”

“Ta dữ tợn? Ta mà muốn dữ tợn, với kiểu nói năng không giữ mồm như nha đầu nhà người, thì đã sớm bị ta đánh hơn trăm tám mươi lần rồi.” Tần Vũ Lâu liếc Phi Lục một cái, trêu chọc: “Không thì giờ để ta sửa lỗi, đánh bù vậy.” Nói xong làm bộ muốn đánh, Phi Lục vội chạy nhanh ôm đầu né tránh, nàng đuổi theo phía sau. Chủ tớ hai người đùa giỡn giống như lúc còn ở Tần phủ.

“Nương nương — nương nương —”

Vũ Lâu buông Phi Lục ra, thấy là quản gia Vương Toản, liền khôi phục dáng vẻ đoan trang nói: “Có chuyện gì thế Vương quản gia?”

“Băng Sơ là con gái nhũ mẫu của Vương gia, trước vẫn là thị nữ bên cạnh điện hạ, mong nương nương đừng nghĩ ngợi nhiều, lão nô thấy nương nương không giận, nên mới muốn nói rõ ràng.”

Thì ra lão già xấu tính này cố tình đến, muốn dùng mối quan hệ khăng khít của Độc Cô Lam Tranh và Băng Sơ chọc tức nàng.

Vũ Lâu cười: “Bản phi nhìn Băng Sơ cô nương cũng không giống hạ nhân bình thường, dáng vẻ cử chỉ không hề thấp hèn, thì ra là thân mật với Vương gia như vậy. Dung mạo của Băng Sơ cô nương cũng thật là tuyệt sắc, không biết đã gả cho nhà nào ở kinh thành rồi?”

“Băng Sơ cô nương vẫn chưa thành thân.”

Vũ Lâu ra vẻ kinh ngạc: “Vậy sao bản phi nhập phủ đã lâu mà không thấy nàng? Nàng đi đâu?”

“Cái này...” Vương Toản vốn chỉ muốn chọc tức Vũ Lâu, không ngờ nàng lại còn bình tĩnh thản nhiên nói chuyện với hấn về Băng Sơ nữa: “Ba tháng trước Băng Sơ cô nương rời phủ, lão nô cũng không biết nàng đi đâu, nhưng mà giờ nàng quay về, có thể thấy Vương gia cực kỳ vui mừng.”

“Đúng thế, không cần biết Băng Sơ cô nương đi đâu, giờ nàng quay về là tốt rồi, dù sao bên ngoài cũng rất nguy hiểm, hơn nữa, nàng quay về cũng khiến Vương gia vui vẻ, bản phi cũng vô cùng vui sướng. Vương tổng quản, phân phó cho hạ nhân, chuẩn bị tốt tiệc tối cho Băng Sơ cô nương tẩy trần.”

Wương Toản cúi đầu nghe xong, có chút không tin nổi, lại thấy gương mặt Vũ Lâu mỉm cười hiền lành, mới gật đầu: “Lão nô đã biết.”

Phi Lục thấy vẻ mặt tiểu thư dịu dàng tươi cười tiễn Vương quản gia, không kìm được liền hỏi: “Tiểu thư, em thấy chính lão già này đã gọi hồ ly tinh kia về, người không tức giận sao?”

“Sao lại không, ta con mẹ nó tức muốn đầy bụng đây.” Nàng không phải thánh nhân, dám bắt nạt nàng thì làm sao nàng lại không tức giận.

34. Chương 34: Ai Mỏng Manh Yếu Đuối Hơn Ai? (1)

Phi Lục thấy tiểu thư nói năng thô lỗ, biết ngay là nàng đã thực sự tức giận, nàng không dám hỏi lại nữa, sợ mang họa vào thân. Vừa theo tiểu thư quay về phòng ngủ của Vương gia, đã thấy ngay Băng Sơ đang ngồi trong lòng Lam Tranh, giọng dịu dàng ướm át đùa giỡn cùng hấn, thấy nàng và tiểu thư đi vào, cũng chỉ liếc mắt một cái, không đứng dậy thi lễ, mà tiếp tục uốn éo nói chuyện với Vương gia.

Phi Lục lại nhịn không được, tức khí muốn hét lớn.

“Phi Lục!” Vũ Lâu ngăn không để nàng quá xúc động, sau đó cười nói với Băng Sơ: “Không biết Băng Sơ muối mè đi đâu mà vội quay về chăm sóc cho vương gia, chắc đã vất vả trên đường rồi, thật khổ uội mè.”

Băng Sơ nhìn Vũ Lâu, liếc một cái, ý khinh mạn (Khinh thường, ngạo mạn) hiện rõ trong mắt, nhưng ngữ khí cũng rất cung kính, vẫn dịu dàng như trước: “Ba tháng trước nô tỳ biết được tin Lam Tranh sẽ thành thân, nên nhất thời tức giận bỏ đi... Nhưng càng nghĩ, càng không quên được Lam Tranh, mới mặt dày mà quay lại đây, thực sự nô tỳ đã không có mặt mũi nào mà quay về.” Nói xong liền khóc nức nở, Lam Tranh gạt gạt nước mắt nàng ta, chợt hiểu ra nói: “Thì ra đây là lý do ngươi bỏ đi à.”

“Đúng vậy, Lam Tranh...” Đôi mắt Băng Sơ đầm lệ, mảnh mai như thể vừa chạm vào sẽ vỡ nát.

Lưu Hi đứng ở bên cạnh, đã quá hiểu tính tình của Vũ Lâu, rất sợ nàng không kiềm chế được mà bùng nổ, lo lắng nhìn nàng.

Nhưng Huệ vương phi thấy hai người Băng Sơ và Vương gia ôm ấp, tâm tâm sự sự, lại vẫn mỉm cười: “Thì ra là như vậy, xem ra, là do bản phi nhập phủ, nên Băng Sơ mới rời đi.”

“Nương nương —” Băng Sơ bỗng nhiên thoát khỏi vòng tay của Lam Tranh, quỳ trước mặt Vũ Lâu nức nở: “Nô tỳ không có ý đó, nô tỳ không dám tranh đoạt tình cảm cùng nương nương, xin nương nương đừng hiểu lầm nô tỳ, hu hu...”

“Băng Sơ, ngươi quỳ trước mặt nàng làm gì!” Lam Tranh không hiểu đây là màn diễn trò của Băng Sơ tốt đẹp, chạy nhanh đến nói với Vũ Lâu: “Ngươi mau đỡ nàng lên đi!”

Vũ Lâu vội đỡ Băng Sơ đang khóc như đứt từng khúc ruột, an ủi: “Mùi mè làm gì thế, mau đứng lên nói chuyện. Dù sao mè cũng là người cũ của điện hạ, tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không gây khó khăn uội.”

Băng Sơ lấy tay áo che mặt, rưng rưng nói: “Vậy, tức là tỷ tỷ đồng ý cho Vương gia nạp nô tỳ làm thiếp sao?”

Hả? Nàng đồng ý lúc nào? Vũ Lâu ngẩn người. Đúng lúc đang thất thần, khuỷu tay chạm nhẹ vào người ngọc, ai nha một tiếng, liền gục trên mặt đất nức nở: “Nương nương, người không đồng ý thì thôi, sao lại đẩy nô tỳ như thế.” Không đợi Vũ Lâu kịp phản ứng, nàng ta nhìn về phía Lam Tranh, khóc thút thít tố cáo: “Lam Tranh, Băng Sơ sai rồi, không nên nói ra, làm nương nương tức giận, Băng Sơ sẽ rời khỏi Vương phủ, tìm nơi khác sinh sống.”

Lam Tranh nghe cổ nhân vừa quay về nói thế thì hoảng hốt, cũng không tra rõ nguyên do, nói với Vũ Lâu: “Sao ngươi lại đẩy nàng, bình thường ngươi quát ta cũng không nói, giờ lại bắt nạt cả Băng Sơ!”

Được lắm, ra vẻ sợ hãi à, Vũ Lâu bùi ngùi thở dài, vớ phải củ khoai lang nóng bỏng tay rồi, một ả khóc như lê hoa dưới mưa (Hoa lê dưới mưa) hắt nước đen lên người ta, một tên ngu dại trì hoãn không nhìn thấu chân tướng sự việc, hai kẻ này hợp lại, sẽ làm nàng phiền lòng đến chết mất thôi.

Vũ Lâu cúi người đỡ Băng Sơ, Băng Sơ vừa thấy nàng đến, không chịu để cho nàng đỡ, liền đẩy nhẹ: “Đừng đụng vào ta...”

Vũ Lâu liền thuận thế ngã xuống, kêu một tiếng ôm lấy cổ tay, nhú nhú mày. Rên lên. Phi Lục cực kỳ phối hợp, kêu lên: “Tiểu thư, người làm sao thế?”

“Đau...” Vũ Lâu đau đến cắn môi than nhẹ: “Đau quá, chắc là bầm tím rồi.” Nói xong nước mắt đã tràn đầy, vừa khề nhăm, đã chảy xuống hai gò má.

Nếu có người nói ta bắt nạt nàng thì phải làm sao? Đương nhiên là phải ra vẻ ta còn yếu đuối hơn nàng ta, không thể nào bắt nạt được nàng ta. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần đánh nhau với ca ca, dù thua hay thắng, nàng cũng đều lấy bộ dạng mỏng manh yếu ớt để chiếm được sự đồng tình của cha mẹ.

35. Chương 35: Ai Mỏng Manh Yếu Đuối Hơn Ai? (2)

Vì lúc trước, dù Độc Cô Lam Tranh bắt nạt nàng thế nào, nàng cũng ra vẻ bất khuất, kiên cường, giờ đột nhiên thấy nàng khóc, hẳn thực sự lo lắng, cũng không còn để ý đến Băng Sơ cũng bị ngã xuống đất nữa, chạy qua xem Vũ Lâu: “Ngươi bị thương ở đâu?”

“Không sao đâu.” Ngoài miệng nói đừng lo, nhưng nước mắt càng lúc càng nhiều, biểu cảm cũng càng lúc càng thêm thống khổ. Tuy rằng mắt Lam Tranh nhìn không rõ, nhưng ở khoảng cách gần thế này cũng cảm nhận được sự đau đớn của nàng: “Không đau thì sao lại khóc!” Nói xong lại học theo cách mỗi lần Vũ Lâu trấn an hắn, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, Vũ Lâu cầm luôn lấy tay hắn, áp lên má mình, rưng rưng nói: “Lam Tranh... Chỉ cần ngươi tin tưởng, ta không phải loại nữ nhân xấu xa đó là tốt rồi.”

“Ta tin, ta tin.”

Vũ Lâu nghe hắn nói hai chữ tin tưởng, trên khuôn mặt thống khổ lại hiện lên nét vui mừng: “Vương gia tin tưởng thiếp là tốt rồi, vậy Băng Sơ muội muội cũng tin tỷ tỷ chứ.”

Đến nước này, Băng Sơ đành phải nói: “Đương nhiên là muội tin tỷ tỷ.”

“Tin tưởng là tốt rồi, như vậy, dù cổ tay tỷ tỷ có gãy, tỷ tỷ cũng cam tâm. Muội biết tỷ không phải người xấu, lần sau đừng đẩy tỷ tỷ mạnh như vậy là được rồi.” Bát nước bần làm gì có ai muốn nhận, người hất ta bao nhiêu, ta sẽ hoàn trả đầy đủ.

Lam Tranh nói theo Vũ Lâu: “Băng Sơ, lần sau ngươi cẩn thận một chút.”

Băng Sơ thấy tình hình đã xoay ngược trở lại thành mình là người xấu, liền khóc dữ dội hơn: “Lam Tranh, người nghe Băng Sơ nói...”

Không để nàng kịp nói xong, Vũ Lâu liền kêu lên một tiếng đau đến tận tim tận phổi, lôi kéo sự chú ý của Lam Tranh quay về. Lam Tranh thấy nàng đau, vội kêu lên: “Còn thất thần ra đấy làm gì, mau kêu y quan đến đây.”

Vũ Lâu nhân cơ hội này, liền nói: “Băng Sơ muội muội, tỷ tỷ thật là vô dụng, hôm nay bị ngã thế này e là không thể trò chuyện cùng muội được rồi. Muội vừa đi đường xa về mệt mỏi, hay là đi nghỉ trước đi, khi nào tỷ muội ta cùng khỏe lại, sẽ cùng nhau trò chuyện. Phi Lục, mau đưa Băng Sơ muội muội đi nghỉ ngơi.”

Băng Sơ không muốn rời Vương gia, lau nước mắt: “Tỷ tỷ bị thương, muội làm sao an tâm nghỉ ngơi được, hay là để muội hầu hạ tỷ tỷ cho đến khi hồi phục hoàn toàn đi.”

Phi Lục chán nản, thầm nghĩ ả này thật khó chơi, cũng không quản nhiều việc như thế, liền túm lấy cánh tay nàng, kéo ra bên ngoài: “Vương phi có Vương gia chăm sóc là đủ rồi, không phiền Băng Sơ cô nương lo lắng.”

Mau đi thôi.

Chờ Phi Lục dẫn Băng Sơ phiền phức rời đi. Y quan trong phủ cũng vừa tới, khám một hồi, chỉ nói Vương phi không bị thương tổn gân cốt, chú ý đừng để bị thương nữa là được. Vũ Lâu giữ chặt Lam Tranh bên cạnh, đến lúc ăn tối, từ đầu đến cuối nàng đều ở cạnh hắn, nên Băng Sơ không có cách nào tiếp cận.

Đến lúc đi nghỉ, Lam Tranh lại dính vào Vũ Lâu, khiến nàng thật ao ước có thể đánh hắn vài cái, nếu có thể đuổi hắn đi thì thật là tốt.

Nàng khép mắt không thèm để ý đến hắn, nhưng lại không tránh được tay hắn sờ sờ soạng soạng, đúng lúc hắn đang định đưa tay luồn vào trong áo lót nàng, nàng liền phát hỏa, đè lại ngón tay của hắn: “Rất cuộc là ngươi muốn làm gì?”

Vì Băng Sơ trở lại, nên ngài hưng phấn đến không ngủ được à?

“Nghe lời Ngũ ca, cởi sạch quần áo của ngươi.” Hắn còn nhớ rõ chuyện chưa kịp làm xong đã sinh bệnh ở Tần phủ.

Nàng cố kiềm chế ý muốn đạp hắn xuống giường, vẻ mặt cực kỳ ôn hòa trả lời: “Trời lạnh thế này, không nên làm thế.”

“Nếu lạnh, ta ôm ngươi là được.”

“...Hừ... Vì lý do gì mà người lại muốn làm như vậy?” Thử thuyết phục.

“Ngũ ca nói, nếu ngươi cởi hết đồ ngủ cùng ta thì sẽ có hài tử, ta muốn có hài tử.” Rất hợp tình hợp lý.

Nếu có thể giết người bằng ý nghĩ, thì Ngũ ca Lương Vương của Lam Tranh chỉ e là sẽ sớm bị oán niệm của Vũ Lâu giết chết rồi.

“... Ngũ ca người, nói sai rồi, người làm theo lời hắn, cũng sẽ không có hại tử.”

“Vậy làm thế nào mới có?” Hắn đã tin lâu như vậy, giờ lại biết là giả, thật rất thất vọng.

“Ta cũng không biết.” Nàng tùy tiện trả lời.

“Vậy dựa vào cái gì mà người nói Ngũ ca sai?” Lam Tranh không đồng ý, phản bác lại: “Rõ ràng là người gạt ta.” Nói xong liền cậy mình khỏe, cởi tung áo lót của nàng, nàng ra sức phản kháng.

Bỗng nhiên hắn bất động, kinh ngạc nhìn nàng, nhìn nàng với vẻ khó hiểu.

“Vũ Lâu...” Hắn cau mày, ôm miệng, vẻ mặt đau khổ: “Ta cảm thấy không thoải mái... cảm giác rất kỳ quái...”

Nàng tưởng vừa rồi chống cự mạnh mẽ không cẩn thận làm bị thương hắn, vội hỏi: “Sao lại không thoải mái?”

“Đây...” Hắn chỉ chỉ xuống hạ thân của mình.

Nàng vừa nhìn, đã thấy phía dưới của hắn nổi lên như túp lều rồi. (Hì hì, ai không hiểu... thì ta cũng mặc kệ... không giải thích đâu nhé... :>)

Nàng đỏ bừng mặt: “Người — người —”

36. Chương 36: Gặp Lại Tấn Vương. (1)

Đã được mẹ giáo dục trước khi thành thân, đương nhiên nàng hiểu đã xảy ra chuyện gì, chắc là lúc vừa rồi kéo áo của nàng, nên Lam Tranh có phản ứng. Đây là lần đầu tiên nàng đối mặt với tình huống này, không biết làm thế nào, đã vậy, Lam Tranh lại còn sán lại: “Vũ Lâu, mau giúp ta nhìn xem nào.”

Nàng lắp bắp: “Người người người... người đừng chạm vào ta —” nàng đỏ mặt, tránh ánh mắt của hắn, bước xuống giường.

Lam Tranh bắt lấy tay nàng: “Người muốn đi đâu? Ta sinh bệnh mà người cũng không quan tâm ta —”

“Ta...ta...ta...ta đi ra ngoài ngắm trăng.” Nàng chợt sáng ý, chỉ lên vầng trăng ngoài cửa sổ.

“Ta cũng đi!” Vẫn dính lấy nàng không chịu buông.

“Ngài vừa khỏi bệnh, đừng quậy nữa, ta ra ngoài đi dạo một lát sẽ quay lại.” Nàng cố gắng giãy khỏi tay hắn, đi ra khỏi phòng. Hai thị nữ cầm đèn ngoài cửa thấy Vương phi quần áo xộc xệch đi ra, nhìn nhau cũng không dám nói nhiều.

Nàng đợi một lúc lâu mới dám quay lại, thấy Lam Tranh đã ngủ, nàng thở phào nhẹ nhõm, đêm nay cũng thoát nạn rồi.

Nhưng còn đêm mai, rồi những đêm tới, nàng phải làm thế nào.

Trước kia Băng Sơ làm việc tại Vương phủ đã thành thâm căn cố đế, lại có Lam Tranh che chở, nên Vũ Lâu cũng không có cách nào gây khó dễ cho nàng. Mấy hôm vừa rồi nàng lấy cớ tay đau, giữ Vương gia bên cạnh, không cho Băng Sơ tới gần. Nhưng lâu dần, cũng không phải là biện pháp tốt. Băng Sơ khí thế ào ạt, chuẩn bị tinh thần trường kỳ kháng chiến với Vũ Lâu.

Hôm nay trời đổ một trận tuyết lớn, Lam Tranh bắt Vũ Lâu đi cùng mình ra hoa viên nghịch tuyết. Từ lúc mười tuổi, Vũ Lâu đã không còn ra đùa nghịch dưới tuyết nữa, nàng chỉ thấy thật trẻ con, cũng không vui vẻ hào hứng gì, lại thêm Lam Tranh ngốc nghếch, thừa dịp nàng đang ngẩn người, lại ném thẳng một nắm tuyết vào mặt Vũ Lâu, nàng liền không quản gì nữa, chạy luôn về phòng. Để Lam Tranh ở lại đùa giỡn với Băng Sơ.

Trở lại phòng ngủ, nàng sai người chuẩn bị nước ấm rửa sạch mặt mũi, thay quần áo sạch sẽ rồi lại ngồi ngẩn người bên cửa sổ. Phi Lục thấy tinh thần nàng sa sút, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, người không thể thua ả hồ ly Băng Sơ kia được.”

Nàng khẽ cười: “Thua thì thua, ta vốn cũng không yêu thích Độc Cô Lam Tranh, nếu nàng ta thích thì không bằng tặng cho nàng ta đi, ta càng thanh nhàn vui vẻ. Dù sao, Thẩm Băng Sơ có sinh con, cũng chỉ là thiếp, chỉ dựa vào xuất thân của nàng ta, làm sao có thể ỷ hiếp đến địa vị của ta, thà rằng đưa tên ma thần kia dâng lên cho nàng ta cho xong!”

“Nói thì thế...” Phi Lục chép miệng: “Nhưng chẳng lẽ tiểu thư không thấy ảm ức sao?”

“Nếu Huệ vương điện hạ là một nam nhân bình thường, ta là chính phi của hắn, đừng nói là một thị nữ xuất thân thấp hèn muốn tranh thủ tình cảm, dù có là Cửu Thiên Huyền Nữ đến đây, ta cũng sẽ dùng mười phần sức lực mà tranh đấu cho bằng được. Nhưng giờ thì... Thôi thôi. Có giành được về tay cũng không có ý nghĩa gì.”

“Tiểu thư, nếu trước đây người được gả cho Tần vương điện hạ, có phải sẽ tích cực tranh đấu không?”

Vũ Lâu liếc nàng một cái, muốn nói, xong lời ra đến miệng lại thôi.

Đúng lúc này, hạ nhân trong phủ báo lên, nói người của Tần phủ đến. Nàng chạy nhanh ra mời vào, người tới là lão nô thân tín của cha nàng, vừa thấy tiểu thư nhà mình liền kích động: “Tiểu thư, đại thiếu gia hồi phủ rồi, lão gia sai lão nô đến mời người trở về.”

“Ca ca đã trở lại?” Suốt thời gian vừa rồi nàng chỉ chờ đợi ngày này thôi: “Chúng ta đi mau!”

“Không cần phải bẩm báo qua Vương gia sao?” Dù sao Vương phi quay về nhà cũng là chuyện lớn.

Vũ Lâu mặc kệ cái gì Vương gia, cái gì điện hạ ấy: “Không sao, chúng ta đi.”

Nghi thức xuất hành của Vương phi cũng không cần, Vũ Lâu theo lão nô Tần phủ ra khỏi Phủ Huệ vương, quay về nhà.

Tần Viễn Định, ca ca của Tần Vũ Lâu, vốn là thống soái Tuyên phủ, Tham tướng, thủ hạ của hắn cất xén quân lương, tuy hắn phát hiện nhưng lại không báo lên triều đình, chỉ nghĩ len phạt Tham tướng một chút là xong, ai ngờ tên tham tướng này lại không biết ơn, ngược lại nửa đêm còn mang theo binh lính tinh nhuệ bất ngờ hàng phục địch ngoài biên ải. Tần Viễn Định làm việc vốn cũng kiêu ngạo, lại thêm tuổi còn trẻ mà chức vụ lại cao, khiến không ít người ghen tị tới đỏ mắt. Lần này hắn gặp rủi ro, mấy tên Ngự sử lập tức ra mặt buộc tội hắn, tội dám cất xén quân lương, thông đồng với địch, trong ngoài cấu kết, mưu nghịch mưu phản đều chụp hết lên đầu hắn.

37. Chương 37: Gặp Lại Tần Vương. (2)

Tần Khải Canh vận dụng hết các mối quan hệ cũng không cứu được hắn, hắn đã bị áp tải về kinh thành, xử tử hình. Tần gia cuối cùng phải chịu, hứa gả Tần Vũ Lâu cho con trai trưởng của Hoàng hậu là Huệ vương Độc Cô Lam Tranh. Hoàng hậu xuất thân là đại quý tộc Vương thị, ngay cả đương kim Thánh thượng cũng phải cố kỵ thế lực to lớn của gia tộc này.

Án tử của Tần Viễn Định có Hoàng hậu ở giữa điều đình, lại có thế lực của Vương gia ở giữa dàn xếp, cuối cùng cũng kéo được cái mạng của Tần Viễn Định từ Quỷ môn quan kéo về. Nhưng, tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha, hắn bị miễn hết chức vụ trong quân, đồng thời phải tòng quân đi Liêu Đông, trước khi đi được phép về nhà gặp mặt người thân một lần.

Vừa vào đại đường, nhìn thấy ca ca cổ mang gông xiềng, nước mắt Vũ Lâu rơi như mưa. Khuôn mặt buổi sáng vừa được trang điểm cẩn thận bị nước mắt làm nhòe hết, Phi Lục đưa khăn cho nàng, nàng cũng không nhận, chỉ nhìn ca ca khóc không ngừng. Thấy muội muội khóc thương tâm như vậy, Tần Viễn Định cũng không kìm được nước mắt, cả đại đường không ai nói chuyện, chỉ có tiếng khóc nức nở vang lên.

Tần Viễn Định diện mạo thô kệch, giọng nói vốn ồm ồm, giờ lại vừa khóc đến nghẹt mũi, âm thanh nếu so với tiếng chuông cũng không quá đáng: “Vũ Lâu, không phải ca ca vẫn còn sống tốt hay sao, khóc gì chứ, muội đâu phải là cô nương thích khóc nhè.”

Vũ Lâu lau nước mắt: “Nếu có thể cứu được mạng của ca ca rồi, muội nhất định sẽ giúp ca ca phục chức.”

Mạng này của hắn, đều là do muội muội phải hy sinh hạnh phúc mà gả cho Huệ vương ngu ngốc mà đổi lấy: “Ta có thể còn sống quay về là đủ rồi, muội không cần phải làm gì thêm cho ta nữa, ta không đành lòng.” Hắn vốn không giỏi ăn nói, những lời này, đã nói hết tấm lòng cảm kích của hắn rồi.

“Ca ca người nói đúng đấy, người hy sinh còn chưa đủ sao?”

Đúng lúc này, một thanh âm trong trẻo của nam nhân truyền đến từ phía sau nàng, nghe rất quen tai, như là đã nghe ở đâu rồi.”

Vừa quay lại, lại nhìn thấy một đôi mắt hoa đào lẳng lơ.

“Độc Cô Diệp Thành, tại sao người lại ở đây?”

Độc Cô Diệp Thành mặc măng bào gấm trắng (Lễ phục của quan lại thời nhà Thanh), đầu đội kim quan, thắt lưng ngọc còn treo một thanh chiết phiến, thật hoàn toàn tương phản với hắc y nhân ngày đó xông vào khuê phòng nàng, chỉ có đôi mắt hoa đào kia là vẫn như thế. Đùa cợt nàng.

“Hả? Người rất thân cận với bản vương sao? Dám gọi thẳng tọc danh của bản vương.” Độc Cô Diệp Thành nhìn Tần Khải Canh: “Tần thị lang, người giáo dục con gái thế nào vậy?”

Tần Khải Canh giận dữ trừng mắt với Tần Vũ Lâu: “Còn không mau tạ tội?”

Được thôi, dù sao nàng cũng luôn phải tạ lỗi với Vương gia của Độc Cô gia rồi, không thêm so đo với Tần vương hắn làm gì, Vũ Lâu hạ thấp người: “Tần thị thất lễ, xin điện hạ thứ lỗi.”

“Đệ muội mau đứng lên. Nếu Thập đệ mà biết, không biết sẽ trách bản vương thế nào đây.”

Vậy nửa đêm người xông vào khuê phòng của ta, điểm huyết ta, không sợ Thập đệ của người trách tội hay sao? Vũ Lâu không thích cái ánh mắt diêm dúa trêu chọc kia, liền quay đi, nói với Tần Viễn Định: “Sao ca ca về mà không báo trước một tiếng để muội chuẩn bị cho đỡ vội vàng thế này.”

“Là nhờ Tần vương điện hạ giúp đỡ, ta mới có thể mang gông xiềng mà về đây, muội nhìn xem, nếu không thì chỉ sợ đã bị áp giải thẳng ra khỏi kinh thành rồi.”

“Không phải là chỉ sợ, mà là nhất định trực tiếp bị áp giải đến nơi sung quân.” Độc Cô Diệp Thành chen vào.

Tần Khải Canh, Chân thị, và cả Tần Viễn Định thân mang gông xiềng đều nhất loạt hành lễ tạ ơn với Tần vương, Độc Cô Diệp Thành thoải mái tiếp nhận, còn mỉm cười nhìn Tần Vũ Lâu, Tần Vũ Lâu hơi hạ thấp người: “Tạ ơn Tần vương điện hạ khai ân.”

Độc Cô Diệp Thành vung tay áo, mặt cười như gió xuân: “Bản vương trước giờ vốn đồng cảm với trụ cột của quốc gia, việc nhỏ này không cần nhắc đến.”

Mặt Vũ Lâu lạnh như gió đông: “Bản phi muốn mời Tần vương điện hạ cùng đi dạo nói chuyện một chút.” Nói xong, liền quay đầu bước đi, rẽ vào một gian phòng có lò sưởi.

Độc Cô Diệp Thành cũng đi đến: “Không biết Vương phi có chuyện gì?”

Tần Vũ Lâu chợt đưa tay kéo lấy cổ áo hắn, đè hắn vào bình phong, vẻ mặt dữ tợn hỏi: “Đừng làm bộ làm tịch nữa, rốt cuộc là người có ý đồ gì?”

“Thì ra Vương phi không chỉ chân có công phu cao, mà lực tay cũng không nhỏ chút nào.” Hắn cười, cũng không giãy dụa phản kháng, chỉ thản nhiên bốn cợt: “Nếu bản vương có hứng thú, cũng phải là hứng thú với cô. Lẽ nào cô lại cho rằng bản vương có hứng thú với tên ca ca râu quai nón kia của cô sao?”

38. Chương 38: Manh Mối. (1)

“Người! Người đứng đắn một chút!” Sự giáo dục nề nếp, nghiêm chỉnh từ nhỏ cũng không dạy nàng cách đối phó với tên Vương gia phóng đảng này.

“Nếu bản vương cứ không đứng đắn thì sao?” Hấn cầm cây quạt bên hông lên, khều khều vào cằm nàng, ghé sát tai nàng vừa khẽ cười vừa nói: “Kể cả bản vương có thực sự làm nhục cô, thì cô có thể làm gì nào? Về nhà khóc lóc kể lể với Thập đệ sao? Hấn với Thẩm Bằng Sơ còn đang nồng nhiệt như thế, làm sao còn nhớ đến cô chứ.”

“Cút ngay!” Tần Vũ Lâu vung tay đánh hấn. Độc Cô Diệp Thành không chút hoang mang né đầu sang một bên, khẽ đưa quạt lên đã gạt được nắm tay của nàng ra.

“Dùng bạo lực cũng không có tác dụng gì đâu, đêm hôm đó là ta cố tình nhường cô mà thôi.” Tần Vũ Lâu ngậy người ra ra, lại nghe hấn nói tiếp: “Nếu không, cô làm sao có cơ hội nhảy lên người bản vương chứ.”

Mặt nàng đỏ bừng: “Người — người — sao người dám nói ra những lời như thế!”

Độc Cô Diệp Thành nghiêng đầu, hứng thú nhìn nàng, chống cây quạt dưới cằm, tò mò hỏi: “Mỗi khi tức giận mặt cô đều đỏ như thế này à?”

Bình tĩnh, bình tĩnh. Nàng tự nhủ, nếu cứ luẩn quẩn trong những chuyện vớ vẩn này, nhất định sẽ rơi vào bẫy của hấn.

Nàng nghiêm mặt nói: “Xin điện hạ hãy để ý thân phận của mình, xin ngài tự trọng một chút.”

“Vây, bản vương sẽ hỏi cô chuyện đứng đắn.” Hấn nói: “Rốt cuộc cô và Thập đệ có quan hệ vợ chồng thật sự hay không?”

Tần Vũ Lâu cực kỳ lúng túng, quát lớn: “Liên quan gì đến người!”

Độc Cô Diệp Thành xòe cây quạt ra, quạt quạt cho nàng: “Bình tĩnh bình tĩnh, đừng nóng, ta chỉ hỏi chút thôi mà, hạ hỏa hạ hỏa.”

“Thôi đi—” nàng đẩy tay hấn ra, vô tình liếc qua hình vẽ đôi bướm vờn hoa, sửng sốt: “Có phải cây quạt này là tác phẩm của đại họa sĩ Lý Nhụy không?”

“Tầm hiểu biết của nương nương thật sâu rộng, đúng là tác phẩm của ông ấy. Không biết vì sao mà nương nương lại nhận ra được? Kiểu quạt đôi bướm vờn hoa cũng khá phổ biến.”

Vũ Lâu mỉm cười, cực kỳ tự tin trả lời: “Đôi bướm vờn hoa đúng là rất phổ biến, nhưng qua bàn tay của Lý Nhụy lại trở thành cực kỳ hiếm. Phải biết rằng cả đời Lý tiên sinh chỉ vẽ tranh sơn thủy mặc tĩnh, cỏ cây tĩnh lặng, ngay cả chim bay cá nhảy cũng không chạm bút vào, lại càng không vẽ người. Vì ông tin rằng, nhân tâm thường hay biến đổi, con người mỗi thời mỗi khác, chỉ có cảnh vật là bất biến, vĩnh viễn duy trì trạng thái tự nhiên, tinh khiết. Chỉ có bức đôi bướm vờn hoa này, Lý tiên sinh đã phá lệ, không những vẽ người mà còn vẽ tình, không ngờ đã tạo nên chuyển biến lớn. Đúng là vô giá, vô giá, cũng không phải do các nhân sĩ cổ tình đồn thổi để nâng giá lên đẳng cấp cao, mà là tầng lớp quý tộc Giang Nam rất hứng thú với tác phẩm này, nên mới có thể bán giá tốt như thế! Ta thấy cây quạt được bảo tồn nguyên vẹn thế này, giá trị của nó chắc chắn là...”

Nàng bình luận nhập tâm quá mức, bắt đầu lộ ra bệnh sảo soi chi tiết bị lây từ sư phụ, cứ thấy đồ cổ quý hiếm là thưởng thức, là bình luận, là định giá. Ai bảo sư phụ dạy nàng đánh giá đồ cổ vốn xuất thân là giáo úy chuyên đi trộm mộ đào vàng chứ.

Độc Cô Diệp Thành ngắt lời nàng: “Sao bản vương không thấy bức tranh kia có gì hữu tình cả?”

“Chẳng lẽ chuyện Lương Chúc hóa bướm còn không phải là minh chứng ột chữ tình đấy sao?” (*)

(*) Tích Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài hóa bướm bay lên trời. Hầu như mọi người đều biết đến đôi trẻ này rồi nhé.

“Không ngờ cô còn hiểu và biết giám định tranh chữ nữa cơ đấy.”

Tần Vũ Lâu biết mình lỡ lời, xấu hổ cười cười: “Chỉ biết sơ sơ thôi.”

“Bản vương không hiểu biết mấy thứ này, cây quạt này cũng quên vì sao mà có rồi.” Hấn gấp cây quạt lại, đưa cho nàng: “Tặng cô.”

39. Chương 39: Manh Mối. (2)

“Vật đáng giá như thế, Tần thị không dám nhận, vô công bất thụ lộc.”

“Ta vốn muốn mang đến tặng cô mà, nếu không, trời lạnh thế này, bản vương cầm quạt làm cái gì.” Hấn nói: “Lần trước, khi Lam Tranh ngắt xỉu ở phủ của ta, là lúc ta cầm cái chuôi quạt này, hấn vừa nhìn thoáng qua, liền hô lên —” Hấn quay ra, làm một động tác ngắt xỉu: “Ồ một tiếng, ngắt xỉu.”

Vũ Lâu vừa nghe đã hiểu ngay, cười thần bí: “Thì ra hấn sợ cái này.”

“Hấn sợ cái gì?”

“Chưa kiểm nghiệm lại thì chưa biết được.” Nàng cất quạt vào tay áo, hạ thấp người hành lễ với Độc Cô Diệp Thành: “Đa tạ điện hạ.”

“Ha ha, cô nên cảm ơn bản vương cho chu đáo vào, bản vương đã để cho huynh muội các người gặp nhau, lại còn tặng quà cho cô, chuyện này, cô nên đáp lại thế nào?” Hấn gật đầu, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Vũ Lâu: “Ừm... để bản vương nghĩ kỹ lại xem, không thì...”

Nàng cảnh giác: “Không thì cái gì?” Người mà dám đưa ra yêu cầu vô lý, ta sẽ đập người bẹp dí.

“Không thì —” hấn dài giọng, rồi chợt cười: “Không thì để bản vương nghĩ kỹ xem muốn gì.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Tần Vũ Lâu, rốt cuộc cô và Thập đệ có quan hệ vợ chồng thực sự hay không?” Hấn thấy nàng hết tức giận, cố tình chọc giận nàng thêm: “Cô còn chưa trả lời bản vương.”

“Liên quan gì tới người!” Thanh âm quá lớn khiến Chân thị đang ở bên ngoài nghe thấy, sốt ruột hỏi: “Vũ Lâu, có chuyện gì thế?”

Độc Cô Diệp Thành buông tay: “Tính cách của cô đúng là thô lỗ, muốn nói cùng cô vài câu cũng không được, cô phá mất cơ hội để hai ta ở chung một chỗ rồi.”

Thấy Chân thị đang đi tới, Tần Vũ Lâu cực kỳ không thiện cảm cảnh cáo hấn: “Không cần biết người đang toan tính chuyện gì, ta khuyên người nên sớm từ bỏ đi, mũi tên đã bắn đi không thể lấy lại được, người cũng đừng có tâm tư gì khác.”

“Tâm tư gì khác?” Hấn ra vẻ không hiểu Vũ Lâu nói gì: “Thật may là bản vương không lấy cô về, trêu đùa cô thì còn được, chứ bảo thành thân với cô hả, bản vương sẽ là người đầu tiên chạy thật xa.”

Thì ra hấn chỉ muốn đùa giỡn nàng: “Người —”

Đúng lúc này, Chân thị đi đến: “Có chuyện gì thế?”

Độc Cô Diệp Thành cười đến vân đạm phong khinh (Không màng đến điều gì khác, như mây trôi gió thổi): “Vương phi chỉ đang cảm tạ tiểu vương đã giúp đỡ Tần công tử thôi.”

Vũ Lâu liếc hấn, quay lại trả lời mẫu thân: “Đúng như lời Tần vương điện hạ nói ạ.”

Chân thị nghi ngờ nhìn hai người.

“Điện hạ xin cứ tự nhiên, thứ lỗi cho Tần thị không thể tiếp đãi.” Vũ Lâu bỏ lại những lời này, xoay người đi ra ngoài.

Độc Cô Diệp Thành nhìn theo bóng nàng, khóe miệng khẽ nhếch ra một nụ cười lạnh. Tần Vũ Lâu, người mau quay lại bên cạnh Thập đệ đi, biết được manh mối ở chỗ ta rồi, thì cứ thoải mái mà dọa hấn, đừng để cho hấn tỉnh táo lại, cũng tránh cho hấn nảy sinh tình cảm với người.

“Điện hạ?” Chân thị gọi hần.

Hần lại bày ra nụ cười không màng danh lợi: “Tần phu nhân, cũng đã muộn rồi, bản vương phải mang Tần công tử đi thôi, để lâu thêm nữa, bản vương cũng không thể cặng đáng được.”

Khó có cơ hội được gặp ca ca một lần, Tần Vũ Lâu cứ liên tục dặn dò hần phải chú ý cơ thể, đưa hần ra khỏi Tần phủ, nhìn hần lên cũi tù đi khuất một đoạn đường, mới khóc quay lại phủ.

Chân thị dựa vào ánh mắt của Tần vương nhìn con gái cũng ít nhiều đoán được tâm tư của hần, nhân lúc xung quanh không có ai, bà nhỏ giọng nói với Vũ Lâu: “Mẹ thấy hình như Tần vương điện hạ có ý với con...”

“Rốt cuộc là mẹ muốn nói gì?”

“Vốn dĩ con phải là Vương phi của Tần vương, giờ ca ca con cũng đã bình yên vô sự rồi, hơn nữa, con với Huệ vương cũng chưa có quan hệ vợ chồng thực sự...”

40. Chương 40: Thử Nghiệm. (1)

Tần Vũ Lâu lạnh lùng nhìn mẹ, nghe bà nói tiếp: “Con gái ngoan, theo mẹ thấy, nhân duyên giữa con và Tần vương chưa hẳn đã hết đâu.” Chân thị kéo tay con gái, mắt lim dim tưởng tượng: “Sức khỏe của thái tử càng ngày càng yếu, sống được ngày một ngày hai, không ai có thể nói trước được. Nếu ngày nào đó, thái tử gia có chuyện không may, vị trí ở Đông cung đến chín phần mười sẽ rơi vào tay Tần vương điện hạ. Con thử nghĩ xem, tuy Thái tử là con trưởng, nhưng ai không biết, Hoàng thượng thương yêu nhất là Tần vương điện hạ, phái hần xuất binh đi Liêu Đông chẳng qua là để hần lập công quay về, thuận lợi mà lên ngôi.”

“Ha ha ha —” Vũ Lâu hừ giọng: “Nếu hần tốt như thế, sao trước đây không gả con cho hần đi.”

“Chuyện của ca ca con không chờ được lâu vậy.” Chân thị nói: “Con gái ngoan, con nghĩ thế nào?”

“Con nghĩ —” Vũ Lâu cười ngọt ngào, vỗ về bả vai của mẹ: “Dù cho việc con gả cho Huệ vương là vì lý do gì đi chăng nữa, nhưng một khi con đã cùng hần bái đường, đừng nói hần là kẻ ngốc, kể cả hần có là người chết, con cũng phải chăm sóc cho hần.”

“Con — ôi, mẹ cứ nghĩ là con khôn ngoan, sao lại không biết phân biệt tốt xấu như thế chứ!”

Vũ Lâu ngoáy ngoáy tai, khinh mạn ngáp một cái, nói với Phi Lục: “Chúng ta quay về Vương phủ.”

“Con — quay lại ngay—” muốn chạy hỏ, không dễ như vậy đâu, Chân thị cầm cổ tay Vũ Lâu: “À Thảm Bàng Sơ kia, có gây phiền phức cho con không?”

“Đại khái là nàng ta muốn làm thiếp của Huệ vương điện hạ, con không để tâm đến việc này, đồng ý nàng ta cũng được.”

“A?” Chân thị chống nạnh, dí ngón tay vào đầu con gái, khiển trách: “Mẹ nói cho con biết, chuyện này nếu như có lần đầu sẽ có lần thứ hai. Cha con thời trẻ có một tiểu muội, cả ngày mất đi mây lại, còn muốn mẹ lập nàng ta làm thiếp. Lúc đó mà mẹ đáp ứng, thì bây giờ có khi con đã có tới mười mấy bà mẹ kế, với anh em cùng cha khác mẹ rồi.”

Tần Khải Canh thở dài: “Chuyện xưa lắt lưa lơ như thế rồi, còn nói với con làm gì.”

Vũ Lâu đi đến trước mặt cha, vỗ vai ông nói: “Cha, thì ra cuộc sống của cha cũng không dễ dàng gì.” Tần Khải Canh cảm thán: “Con gái ngoan, con hiểu được sự khó xử của cha là tốt rồi.”

Chân thị hét rống lên: “Con nhóc chết tiệt kia, con là con gái ta đứt ruột đẻ ra, con đứng về phía ai hả?”

“Con là con gái mẹ đứt ruột đẻ ra, giờ lại là bát nước hắt đi rồi, cha mẹ cứ từ từ tâm sự, con hồi phủ đây.” Nàng mặc kệ mẹ hò hét phía sau, cùng Phi Lục quay về Vương phủ.

Trong xe ngựa, nàng mở chiếc quạt Độc Cô Diệp Thành vừa tặng, chăm chú nhìn một lúc, chợt nảy ra một ý hay, thì thầm với Phi Lục: “Cứ làm theo những gì ta bảo đi.”

Phi Lục xoa xoa cằm, lo lắng: “Tiểu thư, người muốn làm gì vậy?”

“Thí nghiệm.”

“Kiểm tra thế nào?”

“Thử xem Độc Cô Lam Tranh sợ đến mức nào —” Vũ Lâu mở quạt, chỉ vào bức tranh đôi bướm vờn hoa nói: “Sợ con bướm màu đỏ này đến mức nào.”

Về đến phủ, Lam Tranh vẫn đang ngồi cùng Băng Sơ, nàng ta thấy Vũ Lâu, lại càng sát vào người Lam Tranh. Vũ Lâu cũng không để ý đến hai người họ, chỉ thăm nghĩ, cứ kệ bọn họ, nàng còn việc quan trọng hơn phải làm.

Dùng bữa tối xong, Lam Tranh và Băng Sơ còn chơi một ván cờ Song Lục (*), rồi mới theo Vũ Lâu về phòng.

(*) Song Lục Kỳ: hay mình gọi là cờ thỏ cáo.

Mục tiêu của trò chơi là di chuyển mọi quân cờ của người chơi về bảng nhà của anh ta rồi lấy đi trước đối thủ.

- Trò chơi này chơi giữa hai người, mỗi người có 15 quân đỏ hoặc trắng (quân cờ). Mục tiêu là di chuyển tất cả các quân cờ hết bàn trước đối thủ.

- Trước tiên lắc xí ngẫu, số nước đi của bạn bằng số điểm bạn lắc được bằng xí ngẫu. Quân cờ đỏ di chuyển từ 1-24, quân cờ trắng di chuyển từ 24-1. Quân cờ trên đầu mỗi ô có thể di chuyển và đặt vào một khu vực tam giác không có quân cờ đối thủ.

- Bạn cũng có thể di chuyển quân cờ đến các vị trí chỉ có một quân cờ của đối thủ, bằng cách đó quân cờ của đối thủ sẽ di chuyển đến khu vực “vạch ngang” ở giữa bảng và xem như bị “nhốt tù”.

- Quân cờ trên vạch phải bắt đầu lại từ đầu, bạn không thể di chuyển bất kỳ quân cờ nào khác cho đến khi bạn đã di chuyển quân cờ trên vạch ngang.

41. Chương 41: Thí Nghiệm. (2)

“Tần Vũ Lâu — hôm nay người đi đâu thế?” Lam Tranh đi đến cửa phòng ngủ lại bắt đầu dở chứng gây chuyện với nàng.

Nàng mỉm cười: “Hôm nay thiếp ra ngoài tìm đồ chơi cho điện hạ. Mau theo thiếp vào xem.”

Vào phòng ngủ, Vũ Lâu bảo Phi Lục dẫn hết hạ nhân lui xuống. Nàng che mắt Lam Tranh: “Điện hạ, tạm thời đừng nhìn, ta sẽ cho điện hạ một sự ngạc nhiên lớn.” Lam Tranh không hiểu tâm tư của Vũ Lâu, còn cho là thực sự có đồ chơi gì hay ho đang chờ mình, liền cười hi hi gật đầu: “Được, ta tuyệt đối không hé mắt!”

Vũ Lâu dắt hần tới trước giường, cởi giày, vén màn lên cho hần ngồi xuống.

“Vũ Lâu, rốt cuộc là có thứ gì để chơi?” Hần còn không biết xui xẻo đang chờ trước mắt.

Nàng chậm rãi buông tay: “Ngài nhìn xem.”

Hần mở to mắt, nụ cười trên mặt như đông cứng, ngay chớp mũi hần là một con bướm đỏ thắm.

“Không — không —” hần sợ hãi gạt nó ra, theo bản năng lùi về phía sau: “Đừng lại đây —” hần lại phát hiện mấy thứ ma vật khiến hần sợ hãi đang vây đầy xung quanh.

Vũ Lâu sai Phi Lục cất vải đỏ ra, khâu thành hàng trăm con bướm, treo bên trong giường, mục đích là muốn hần có tránh cũng không tránh được.

Lần trước hần vì nhìn thấy cái yếm người đẹp đùa cùng bướm của nàng mà sợ hãi ngắt đi, trên quạt của Tần vương lại là bức vẽ đôi bướm vờn hoa, cả hai chuyện này có thể cho thấy, hần sợ con bướm màu đỏ.

Nàng cầm một con bướm đưa đến trước mặt hần: “Sao người phải sợ cái này!”

“Người — người là ai?” Hần hoảng sợ trừng to mắt, hai hàm run lên, trán toát đầy mồ hôi lạnh, hần kinh ngạc nhìn vào khoảng không trước mặt: “Rốt cuộc người là ai?”

Vũ Lâu đặt tay vào vai hắn lay lay: “Lam Tranh, người đang nhìn gì thế?”

Hắn dùng toàn bộ sức lực đẩy nàng ra, sau đó giấu đầu vào tay áo, hoảng sợ kêu to: “Cứu—”

Vũ Lâu chắc chắn hắn đã nhìn thấy gì đó, kéo kéo tay áo, dí con bướm đỏ vào mặt hắn, lớn tiếng: “Mau nhớ lại đi —”

Thật ngạc nhiên là Lam Tranh lại không ngắt, ngẩng đầu mờ mịt nhìn Vũ Lâu, một giọt nước mắt chợt rơi xuống má: “Rốt cuộc người là ai? Vì sao lại ở đây?”

“Ta là Tần Vũ Lâu, người nhìn kỹ đi!”

Thân mình Lam Tranh càng không ngừng run rẩy, mồm lắp bắp không rõ tiếng: “Lửa — lửa — ”

“Cái gì lửa?” Nàng vội hỏi, giờ đây mỗi lời trong miệng hắn đều có lý do cả.

Hắn đưa mắt nhìn quanh, rồi lại dừng trên hình ảnh con bướm đỏ kia, môi mơ hồ phát ra vài âm thanh đứt quãng không rõ âm tiết, Vũ Lâu tiến lại gần đến nghe, đúng lúc này, hắn đột ngột ôm lấy đầu, khóc lớn.

“Vương gia —” thị vệ ở cửa nghe tiếng xông vào: “Vương gia, có chuyện gì vậy?”

Vũ Lâu ra đỡ hắn, thử dò hỏi: “Lam Tranh, người sao rồi?”

“Đừng, đừng lại đây...” Hắn lùi về góc giường, lấy tay áo che mặt, cả người lạnh run: “Cứu mạng, cứu mạng...”

Vũ Lâu thấy hắn sợ hãi như vậy lại không đành lòng, dịu dàng nói: “Ổn rồi, Lam Tranh, đừng sợ...” Nàng đi lại gần, muốn ôm lấy hắn, an ủi hắn. Đột nhiên nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, màn bị giật mạnh, một nguồn lực mạnh mẽ nắm lấy vai nàng, đẩy nàng ra.

Thân ảnh màu trắng lướt qua người nàng, tiến vào trong giường, ôm lấy Huệ vương đang run rẩy: “Lam Tranh, người làm sao...”

Lam Tranh nhào vào trong ngực Băng Sơ, khóc rống lên.

“Đừng khóc, đừng khóc, có Băng Sơ ở đây rồi.” Thẩm Băng Sơ quay về phía Vũ Lâu, khước miệng khẽ cười lạnh: “Vương phi, người còn không mau đem những thứ dọa người này đi đi!”

42. Chương 42: Tranh Chấp

“Lam Tranh...” Vũ Lâu không muốn Thẩm Băng Sơ chiếm được ưu thế, cũng lại gần, không ngờ Lam Tranh vừa nghe thấy tiếng nàng, lại càng rúc sâu vào lòng Băng Sơ, giận dữ quát: “Cút, Tần Vũ Lâu, cút ngay cho ta, hu hu hu...”

Băng Sơ đắc ý nhìn nàng: “Nương nương, hay là người nghe lời Vương gia đi...” rồi hướng ra phía cửa bĩu môi: “Tránh ra đi!”

Tần Vũ Lâu nhìn Lam Tranh rúc vào ngực Băng Sơ, giờ vẫn còn đang run rẩy, lại thấy hối hận trong lòng, hành vi của nàng quá lỗ mãng, dọa hắn sợ quá rồi, nàng áy náy: “Lam Tranh...”

Lam Tranh nghe thấy tiếng nàng lại càng khóc to hơn: “Cút — người cút xa ra cho ta —”

Băng Sơ khiêu khích cười.

“Phù —” Vũ Lâu cúi đầu thở phào nhẹ nhõm: “Ta đi là được.” Nàng bước xuống giường, nói với thị nữ: “Thu hết mấy con bướm treo trong màn đi.” Nói xong cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Suốt một đêm ở lại tiểu trúc của Phi Lục, Vũ Lâu không ngủ được, trong đầu cứ lặp đi lặp lại mấy câu nói của Lam Tranh. Không để ý trời đã sáng rồi, nàng cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Bang!

Cửa phòng bị đá văng ra, dọa Phi Lục đang nửa mê nửa tỉnh ngồi bật dậy.

Người vừa đá cửa là Vương Toàn, hần xông vào trước, theo sau là Lam Tranh, tâm tình cực kỳ tệ.

Tần Vũ Lâu đang ngồi trước cửa sổ, lạnh lùng hỏi: “Trời vẫn còn chưa sáng, Vương gia, ta chưa thấy ngài dậy sớm thế này bao giờ.”

“Ta thích dậy lúc nào thì dậy, ai cần người lo!” Lam Tranh hừ giọng, từ trong lòng lấy ra một cây quạt, đưa ra trước mặt Vũ Lâu: “Cái này là thế nào?”

Vũ Lâu cầm lấy quạt, mở ra, thấy trên quạt có hai lỗ lớn, đôi bướm không thấy nữa, chỉ còn lại một đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp nở rộ.

Nàng cười: “Không phải do ta phá.”

“Ta hỏi người, vì sao cái đồ gì đó của Cửu ca lại ở đây?”

Vương Toàn ở bên cạnh thuận gió đẩy thuyền: “Vương phi, lão nô nghe nói hôm qua người quay về Tần phủ, có gặp Tần vương điện hạ. Cây quạt này, có phải hay không.... chà... hắc hắc.”

Nàng tức giận: “Có phải hay không cái gì?”

“Có phải người cũ chưa quên, lại đưa tín vật hay không.” Một nam tử còn trẻ tuổi đứng bên cạnh Vương Toàn cười trộm nói. Tần Vũ Lâu biết người này, hần là Vương Đán, cháu của quản gia Vương Toàn, cũng là một trong những cận vệ của Huệ vương.

Nàng vỗ bàn đứng lên, từng bước lại gần tát cho Vương Đán một cái, lạnh nhạt trả lời: “Không phải.” Lực của Vũ Lâu cũng không nhỏ, chỉ tát một cái, khóe miệng Vương Đán đã rớm máu, hần cầm tức nhìn Vũ Lâu, không nghĩ đến còn chưa xem được kịch hay, đã bị đánh một bạt tai. Vũ Lâu bình tĩnh nói: “Bản phi nói lại lần nữa là không phải, đáp án này Vương thị vệ đã vừa lòng chưa?”

“Tần Vũ Lâu!” Độc Cô Lam Tranh chỉ vào nàng hô to: “Sao ai người cũng đánh thế? Hần là thuộc hạ của ta, không cho người đánh hần!”

“Ta đánh hần còn sợ bản tay.” Vũ Lâu đưa tay ra lau lau vào ống tay áo Vương Đán, “Vương gia bị người ngoài xúi giục đến chất vấn ta, muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.”

“Hần —” Lam Tranh chỉ Vương Toàn nói: “Hần nói, lẽ ra người phải được gả cho Cửu ca, có phải không?”

“Phải.”

“Hôm qua người gặp hần?”

“Phải.”

“Cây quạt này là của hần!”

“Phải.”

“Ta không hỏi người! Ta biết cây quạt này là của Cửu ca!” Hần nôn nóng đến mức sắp khóc: “Vì sao người lại có nó?”

“Hôm qua Tần vương điện hạ nói người bị cái chuôi quạt này dọa đến hôn mê bất tỉnh, nên ta mượn để xem, cũng vì thế mà xảy ra chuyện tối qua.” Vũ Lâu không chút hoang mang nói: “Còn muốn hỏi gì không?”

Lam Tranh cầm quạt lên, ném vào mặt Vũ Lâu: “Người dám bắt tay với Cửu ta, dọa ta — hu hu....”

Cán quạt bằng ngọc đập thẳng vào mắt nàng, đau đến chảy nước mắt, nàng lau nhẹ khóe mắt, cười lạnh: “Ngài nói đúng rồi.”

“Người người người— người cút đi —”

“Tuân mệnh.” Nàng nhặt quạt lên, mở ra, chỉ vào nơi đã từng có hai con bướm xinh đẹp đã bị phá nát: “Còn ngài thì cả đời sẽ bị chúng dọa cho sợ.”

43. Chương 43: Mê Man

Lam Tranh nhìn chăm chăm mặt quạt, mím môi không nói, lông mày nhíu lại thành hình chữ xuyên (Là chữ này nè “ ”), có vẻ cực kỳ thống khổ, cũng không chú ý đến Vũ Lâu nữa, mà cúi đầu nói với Lưu Hi: “Ta đau đầu quá.... đau quá...”

Lưu Hi chưa từng thấy Vương gia đau đầu, lập tức hét lớn: “Nhanh gọi y quan đến.” Vừa dứt lời, cánh tay Lam Tranh đang đặt trên tay hắn trượt xuống, vừa liếc lại đã thấy cả người ngã trên mặt đất.

Mọi người xung quanh đều hoảng sợ, hoang mang rối loạn, đỡ Lam Tranh quay về phòng ngủ.

Vũ Lâu cũng đi theo đám người đó quay về, trong lòng thầm nghĩ, ngày hôm qua Lam Tranh không ngất, sáng hôm nay còn chạy đến hạch sách nàng, đã chứng minh một chuyện, đó là trí nhớ của hắn khôi phục, nếu không, không thể nào lại nhớ được cây quạt đó là của Độc Cô Diệp Thành. Nếu giống như trước kia, thì chắc chắn hắn sẽ quên hết chuyện trước khi ngất.

Có lẽ chính hắn cũng chưa phát hiện ra, trí nhớ của hắn dường như đã khôi phục.

Nói gì thì nói, việc nàng làm cũng đã có chút tác dụng, để xem lần này tỉnh dậy, Lam Tranh còn nhớ được nhiều không.

Theo mọi người về đến phòng ngủ, không chờ nàng đi vào, Lưu Hi ở đằng trước đột nhiên quay đầu lại nói: “Nường nường, hay là ngài cứ ở bên ngoài bình tĩnh lại một chút đi, ngài và Vương gia vừa tranh cãi với nhau, nếu điện hạ tỉnh lại, có lẽ cũng không muốn gặp ngài...”

Nàng nghĩ thấy cũng đúng, vừa rồi to tiếng như vậy, chắc hắn cũng không muốn gặp nàng: “Cũng được, vậy bản phi...”

“Lam Tranh—” Từ trong phòng truyền ra một tiếng gọi kiêu diễm.

Vũ Lâu chợt hiểu ngay: “Hôm qua Băng Sơ ở lại đây?”

Lưu Hi thấy không giấu được, thành thật trả lời: “Vâng...”

Vũ Lâu đẩy Lưu Hi ra xông vào, quả nhiên nhìn thấy Băng Sơ đang quỳ trên giường. Bộ ngực sữa còn hở ra quá nửa ghé vào gọi Lam Tranh đang hôn mê. Thấy Vũ Lâu, nàng ta sững sốt một chút, trong mắt tràn đầy sự đắc ý, thái độ cao ngạo của kẻ chiến thắng.

Không khí xung quanh chợt lạnh xuống, mọi người đứng im không dám lên tiếng, chỉ chờ xem Vũ Lâu sẽ đối phó thế nào với Thẩm Băng Sơ. Chú cháu Vương thị lại cực kỳ khấn trương, dù sao họ cũng đã được ném qua công phu quyền cước của Tần Vũ Lâu, nếu đánh nhau thật, không biết chừng sẽ bị nàng đập đến đứt tay gãy chân chứ chả chơi.

Vũ Lâu nhìn Lam Tranh đang hôn mê, lại nhìn thấy Thẩm Băng Sơ rõ ràng là cởi áo tháo thắt lưng phục vụ hắn đêm qua, trong lòng cảm thán, thì ra hôm qua bị kích thích mà không ngất, là vì có người đẹp hầu hạ bên cạnh, vội vàng một khắc xuân tiêu (Đêm xuân đáng giá nghìn vàng).

Mà nàng, lại vì cái tên không tim không phổi này, không chớp mắt suốt một đêm, nghĩ ngợi tới tận khi trời sáng.

Nàng khẽ lên tiếng: “Y quan đâu? Sao còn chưa tới?” Như là không thấy cảnh tượng nữ nhân trần trụi nửa người ở trên giường kia.

“Đã sai người đi gọi rồi, sẽ tới nhanh thôi.” Vương Toàn trả lời.

Mặt Vũ Lâu không chút thay đổi, nhìn hắn một cái, rồi lại dời mắt đến một thị nữ, ra lệnh: “Trời đang đại hàn, lò sưởi yếu quá, mau thêm than vào, không Vương gia sẽ bị lạnh.”

“Vâng.”

Nàng không đề cập tới hai chữ Băng Sơ.

Băng Sơ bị gạt sang một bên, thấy không đạt được hiệu quả mong muốn, cực kỳ không cam lòng, lại cao giọng khóc rống: “Lam Tranh, Lam Tranh, người làm sao, vừa rồi đi ra ngoài vẫn còn khỏe lắm mà, còn nói với ta đi một chút sẽ quay lại.”

Có những người, tức giận quá sẽ bật cười.

Vũ Lâu chính là người như thế, nàng cười yếu ớt: “Băng Sơ muội muội không cần lo lắng, Vương gia sẽ không sao đâu.”

Băng Sơ được một tác lại muốn tiến một bước: “Sao người biết không có chuyện gì, tối hôm qua người dọa Vương gia sợ thế nào, người còn không nhớ sao?”

Vũ Lâu trong đầu quay cuồng bốn chữ, nhớ... muốn đánh người.

44. Chương 44: Ác Ma Sống Lại (1)

Nàng hít thở định thần, tay giấu trong áo nắm chặt, nuốt cục tức vào trong bụng. Ngồi xuống bên cạnh Lam Tranh, tiếp lấy khăn trong tay thị nữ, khẽ khàng lau mồ hôi cho hắn.

“Nương nương... Để Băng Sơ làm cho.” Thảm Băng Sơ vừa nói xong liền đưa tay ra định giật lấy khăn của Vũ Lâu.

Tần Vũ Lâu rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, ánh mắt hung ác nham hiểm, nghiêng đầu nhìn Thảm Băng Sơ, đưa khăn tới trước mặt nàng ta, đồng thời nắm chặt tay lại thật nhanh, làm các đốt ngón tay phát ra tiếng kêu răng rắc, nàng lạnh lùng nói: “Vương gia còn chưa tỉnh lại, muội muội không phải đang muốn hô to gọi nhỏ đấy chứ?”

Thảm Băng Sơ ý thức được, giờ phút này cố tình khiêu khích sẽ không có kết quả tốt, liền vội mặc quần áo vào, bước xuống giường, đứng một bên chờ Lam Tranh tỉnh lại.

Sau khi y quan đến, kiểm tra một hồi cũng chỉ nói giống lần trước, đợt một lát Vương gia sẽ tự nhiên hồi tỉnh lại. Vũ Lâu không vừa lòng, bèn đuổi y quan đi.

Lam Tranh hôn mê từ buổi sáng, tới tận chiều tối vẫn chưa tỉnh lại, rất khác với lần ngất xỉu ngắn ngủi trước đó, khiến Vũ Lâu cực kỳ lo lắng, lại gọi Lưu Hi ra hỏi: “Trước kia Vương gia cũng hôn mê lâu như vậy sao?”

“Nương nương đừng lo, lần trước sau khi ở Phủ Tấn vương về, Vương gia ngủ suốt một ngày một đêm.”

Vũ Lâu tạm tin hắn, hơi hơi bình tâm lại.

Nàng cứ ngồi cạnh hắn như thế, chăm sóc hắn, cầu trời khấn phật, đồng thời cũng là âm thầm cạnh tranh cùng Thảm Băng Sơ. Rốt cuộc đến nửa đêm, Thảm Băng Sơ cũng không thể gượng được nữa, mơ mơ hồ hồ, ngáp liên tục. Vũ Lâu nhìn thấy, liền cho thị nữ đưa nàng ta đi nghỉ ngơi.

Tần Vũ Lâu tuy rằng nói ra thì bao dung như biển khơi, nhưng gì thì gì, thực sự nhìn thấy một nữ nhân bên cạnh phu quân của mình, vẫn tức giận không kìm được. Chỉ bởi vì vẫn còn để tâm đến thân phận và thể diện của mình, mà không nỡ bộc phát, trực tiếp giáo huấn Thảm Băng Sơ thôi.

Nhớ đến việc Thảm Băng Sơ để trần nửa người nằm trên giường hắn. Nỗi tức giận trong lòng lại dâng lên, lại nhìn đến Lam Tranh đang hôn mê, không có chỗ nào trút giận, chỉ chỉ mặt hắn mắng: “Người là cái đồ vương bát đần, ta tránh mặt một đêm, người thì ôm nữ nhân khác cuộn trong chăn! Tốt nhất là người cứ ngủ như thế luôn đi!” Nói xong, trong lòng lại chua xót, mắng không nổi nữa, khẽ vuốt mặt hắn: “... Lam Tranh, người ngàn vạn lần đừng có chuyện gì nhé, là ta không tốt. Về sau ta sẽ không dọa người nữa, chỉ cần người tỉnh lại, ta sẽ quên hết mọi chuyện, muốn ngốc, chúng ta cùng ngốc...”

Ông trời dường như rất rảnh rỗi, bèn thỏa mãn tâm nguyện của Vũ Lâu.

Mi mắt Lam Tranh khẽ rung nhẹ, trong miệng phát ra vài tiếng đứt quãng.

“Lam Tranh! Lam Tranh!” Vũ Lâu vội lau nước mắt, vui mừng nhìn hấn. Đúng lúc đó, Lam Tranh đột nhiên mở mắt, hai đôi mắt trừng trừng nhìn nhau. Ngủ cùng giường với hấn nhiều ngày rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn hai mắt của hấn gần như vậy.

Trong suốt, sáng ngời như trăng ngoài cửa sổ.

Lam Tranh ngồi bật dậy, nhìn xung quanh, sau đó bước một bước lớn, chạy tới trước gương trên bàn trang điểm của nàng, trừng trừng nhìn chính mình.

“Lam Tranh, ngươi làm sao vậy?” Hấn không nói một câu, vừa tỉnh lại đã lao đến bàn trang điểm là sao?

Lam Tranh giống như không nghe thấy nàng nói gì, cứ chăm chăm nhìn mặt mình, giây lát lại cúi đầu, khoe miệng khẽ cười nhẹ: “Thì ra đã qua lâu như vậy...”

“Lam Tranh?” Vũ Lâu đứng bên cạnh nhìn hấn, có phải nàng hoa mắt hay không mà lại nhìn thấy hấn cười lạnh...

45. Chương 45: Ác Ma Sống Lại (2)

Hấn híp mắt nhìn nàng: “Vũ Lâu? Tần Vũ Lâu?”

Nàng không biết trả lời như thế nào, hơi gật đầu thừa nhận thân phận của mình.

Hấn bật cười: “Lão già Tần Khải Canh này, lá gan thật to, dám đem con gái gả cho ta.”

“Lam Tranh, ngươi thật kỳ quái, có cần gọi y quan không?” Có phải vì bị kích thích mà giờ ý thức lại càng mờ mịt không.

Lam Tranh vừa nghe nàng nói thế, liền thu lại nụ cười, tay ôm lấy trán: “Đầu ta vẫn còn hơi đau... Phải nghỉ ngơi một chút, ngươi đừng làm phiền ta, đi ra ngoài mau đi.” Hấn liếc qua khe hở của bàn tay, nhìn trộm Vũ Lâu, thấy nàng bất động, giọng điệu lại càng cứng rắn: “Ngươi không nghe thấy gì sao, ta bảo ngươi đi ra ngoài!”

Quả nhiên là nàng lo lắng thừa rồi, tên nhóc này vẫn đáng ghét như trước đây.

Mới vừa rồi suýt chút nữa là chảy nước mắt vì hấn rồi, thật là cực kỳ ngu xuẩn mà.

“Thiếp cáo từ, Vương gia nghỉ ngơi đi.”

Ra khỏi phòng ngủ, nàng không biết đi đâu, lại qua chỗ Phi Lục. Làm Vương phi như nàng thật uất ức, đêm động phòng thì loạn cả lên, cuộc sống bây giờ cũng lộn xộn rối tung. Phi Lục thương tiểu thư nhà mình, lại học theo Chân thị định thuyết phục Vũ Lâu: “Tiểu thư, đêm qua ả Băng Sơ đã mò lên giường Vương gia rồi, ngươi cũng không quản, ta thấy, đúng là ngài không thích Vương gia thật, nếu đã vậy, sao không dao sắc chặt đứt (Giải quyết dứt khoát), chấm dứt tất cả đi. Sau khi hồi phủ, để phu nhân tìm cho tiểu thư một hôn sự khác tốt hơn.”

Vũ Lâu đang tức giận không có chỗ xả, đưa tay bóp lấy mặt Phi Lục nói: “Không được có ý tưởng đen tối giống mẹ ta. Tần Vũ Lâu ta biết thua bao giờ chứ, dù là ta muốn đi, cũng không phải bây giờ. Bị người ta bắt nạt, thì phải bắt nạt lại. Thảm Băng Sơ dám làm cho ta bị khinh thường, ta cũng sẽ phải cho nàng ta biết tay!”

“Tiểu thư, người thật oai phong!”

“Đừng có nịnh bợ, ta bảo em đi điều tra về Thảm Băng Sơ, kết quả thế nào rồi?”

“Tiểu thư mà không nhắc thì em quên khuấy mất. Triệu Cửu nói, Thảm Băng Sơ thỉnh thoảng có đi đến một tiểu viện ở trong một ngõ nhỏ, còn về phần tiểu viện đó là của ai, thì vẫn đang điều tra.”

“Hừ.” Vũ Lâu cười: “Không cần tra ta cũng có thể đoán được, chỉ sợ là...” Nàng ghé sát vào tai Phi Lục: “Có lẽ Vương quân gia cho nàng ta ra ngoài mua tiểu viện. Ta muốn kiểm tra sổ sách, hấn thấy sắp bại lộ, không bằng tiên hạ thủ vi cường (Ra tay trước thì chiếm được lợi thế), gọi ả hồ ly Thảm Băng Sơ này về gây phiền phức với ta, muốn ép ta rời đi đây mà, nằm mơ đi!”

Qua hơn mười năm không ngừng đấu tranh cùng cha mẹ, tính dai dẳng của Vũ Lâu được bồi dưỡng rất tốt. Hôm sau, Vũ Lâu đứng giờ mảo thức dậy, tránh cho Thẩm Băng Sơ đến tìm Lam Tranh. Hắn vẫn ngủ nướng như thường ngày.

“Vương gia, Vương gia, dậy thôi.”

Lam Tranh nằm trên giường, càng cuộn người vào trong chăn làu bàu: “Thật phiền phức...” Vũ Lâu gọi hai tiếng không thấy hiệu quả, chán nản ngồi bên cạnh giường, thúc thủ vô sách (Bó tay không có cách nào), bỗng bị hắn ôm lấy kéo vào trong giường.

“Vũ Lâu, ngủ cùng ta một lúc...”

Nàng giãy dụa: “Mau thả ta ra!”

“Không thả!” Lam Tranh trả lời dứt khoát, ôm chặt lấy nàng không buông, vùi đầu vào ngực nàng: “Không cho người đi!” Hắn cứ dán chặt lấy nàng như vậy, giống y như bộ dạng lúc trước khi bị ngắt, bao nhiêu công lao của nàng chảy hết về biển Đông mất rồi, hắn không thay đổi chút nào cả.

Nàng cũng không muốn hết hy vọng nhanh như thế, thử thăm dò: “Lam Tranh, người có nhớ cây quạt đó không?”

“Hả? Quạt gì?”

Quả nhiên là quên rồi, lại hỏi: “Chuyện tối hôm qua, chắc người nhớ rõ chứ.”

“Đêm qua làm sao?”

Được lắm, tên này phát bệnh xong lại quên sạch rồi, Tần Vũ Lâu buồn bực, thở dài, thật uổng công.

“Vũ Lâu, Vũ Lâu, người làm sao vậy?” Hắn dụ tới dụ lui, cười hỏi.

Bà đây đương nhiên là vì tên không tìm không phổ nhà người mà tan nát lòng đây! Nàng hết cả hy vọng, đẩy hắn ra, nằm ngay đơ như cá chết: “Để ta chết đi cho xong...”

Lam Tranh đưa tay sờ sờ ngực hắn: “Để ta sờ sờ xem tìm người còn đập không.”

Vũ Lâu xấu hổ đẩy tay hắn: “May dậy đi còn dùng bữa sáng.”

46. Chương 46: Ác Ma Sống Lại (3)

Lam Tranh nhìn một bàn đầy món điểm tâm nguội, ném đũa lên bàn nói: “Ta không ăn bánh nhân thịt và bánh hạt thông, ta muốn ăn quả du cao, bát trân cao, hoặc tạt quả cao cũng được.”

Vũ Lâu bình tĩnh phân phó nha hoàn: “Không nghe thấy Vương gia nói gì sao, mau đi chuẩn bị lại điểm tâm đi.” Nàng quay sang, ghé sát vào hắn hỏi: “Không phải người vẫn thích ăn đồ ngọt sao, mà, sao tự dưng người có thể gọi rõ tên từng món ăn thế? Người nhớ ra điều gì rồi à?”

“Người nói linh tinh gì vậy?” Lam Tranh nhếch miệng cười: “Ta nghe không hiểu.”

Thôi đi, thôi đi. Nàng còn kỳ vọng cái gì nữa, nếu hắn khôi phục rồi, thì sao vẫn còn cái bộ dạng ngây ngây khùng khùng này.

Tinh thần Vũ Lâu sa sút hẳn. Dùng xong bữa sáng, Lam Tranh lấy cơ đầu óc choáng váng, lại quay về phòng nghỉ ngơi, hơn nữa, còn ra lệnh không ai được lại gần.

Vũ Lâu và Băng Sơ liếc nhau một cái, rồi tản ra, một người đi thư phòng, mài mực vẽ tranh, một người thừa dịp trong phủ đang lộn xộn, lên ra ngoài gặp người khác. Còn Độc Cô Lam Tranh thì đang ngửa mặt nằm trên giường, khép hờ hai mắt, sắp xếp lại trí nhớ trong đầu. Hồi tưởng một lúc lâu, cho tới tận khi có thị nữ đến gọi hắn dùng bữa trưa.

“Không ăn!”

“...Vâng.” thị nữ cũng không thấy kỳ quái, các nàng mặc kệ Vương gia thế nào, cũng chỉ là bỏ một bữa cơm mà thôi.

Một lúc sau, Vũ Lâu tới gọi hần: “Vương gia, ngài không đói bụng sao?”

“Đừng làm phiền ta!”

Vũ Lâu nghe xong, thầm chửi mình nhiều chuyện, bụng đói đến dán cả vào lưng mà còn đến quản hần ăn hay không nữa. Nhưng nói đi nói lại, cũng vẫn lo cho sức khỏe của hần, phân phó phòng bếp làm cháo tổ yến cho hần. Vào phòng ngủ, thấy hần đang tựa vào thành giường, ngẩn người.

“Người không khỏe sao? Ta đã bảo người làm cháo tổ yến, dù không đói cũng nên ăn một chút đi.”

“Khỏe hơn nhiều rồi, đầu không đau nữa.” Hần cười híp mắt, lắc đầu.

“Lam Tranh?” Tần Vũ Lâu nhíu mày: “Nhìn người cười thật là lạ...”

“Người mới lạ ấy!” Hần đi đến bên bàn, ngồi xuống: “Người dứt cho ta, ta sẽ ăn.”

Chiêu này cũ rồi, nàng nhẹ nhàng thổi nguội thìa cháo rồi đưa tới miệng hần: “Mời Vương gia dùng.”

Vũ Lâu thấy hần ăn cả cháo nóng mình đưa lên, trong lòng lại thấy lo lắng, thực sự chỉ cần hần bình an vô sự là tốt rồi, từ nay về sau sẽ không bức bách hần nữa, cứ thế này mà sống đi. Hần hôn mê suốt một ngày làm nàng cảm thấy rất hối hận. Lam Tranh nuốt được một miếng, quay đầu: “Bỏ đi, khó ăn muốn chết.”

Nàng muốn rút lại suy nghĩ vừa rồi. Một chút cũng không thấy hối hận gì hết: “Vay để thiếp đem xuống.” Không ăn được thì đừng ăn, cho người chết đói đi. Nói xong, liền cầm bát đi ra ngoài. Lam Tranh thấy đồ ăn bị mang đi, tức muốn dậm chân. Cũng may, không lâu sau Vũ Lâu lại đi đến, trong tay vẫn cầm một bát cháo, nàng ngồi xuống cạnh hần: “Thiếp biết ngài thích ăn ngọt, nên có bỏ thêm đường vào cháo, ngài nếm thử đi, xem có hợp khẩu vị không.” Vũ Lâu cầm khăn lau khóe miệng cho hần, mỉm cười dịu dàng.

Ánh nắng ban trưa chiếu lên người, khiến nàng như rực sáng, nàng vốn có dung mạo đoan trang mỹ lệ, giờ lại nổi bật trong ánh nắng, khiến người ta thấy như tiên nữ giáng trần.

Hần trở mắt, chằm chằm nhìn nàng, sau đó cúi đầu, khóe miệng kín đáo lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

“Ta không muốn ăn cháo.” Hần nói.

“Vậy ngài muốn ăn gì, ta sẽ bảo phòng bếp làm.”

Hần híp đôi mắt phượng, tà mị nói: “Người.”

47. Chương 47: Lần Đầu Giao Thủ

Vũ Lâu bắt gặp ánh mắt ngả ngớn của Lam Tranh có chút sinh nghi: “Ta thì có gì ngon mà ăn, có phải đầu ngài vẫn còn hơi choáng không?”

“Đau...đau...” Hần nghe nàng nói, liền ôm đầu: “Đầu ta đau như muốn nứt ra ấy, người còn đứng đó làm gì, mau điu ta đi nghỉ.”

Tần Vũ Lâu vội vàng đỡ hần, lo lắng: “Vương gia, người đi nghỉ cho khỏe, thiếp không nhiều chuyện nữa.” Nghĩ tới hần đau đầu cũng là vì nàng, nàng vô cùng áy náy, nên không để ý nét mặt Lam Tranh hơi biến đổi.

Đến cạnh giường, Lam Tranh còn làm ra vẻ đau đến không chịu nổi. Vũ Lâu càng sốt ruột: “Vương gia, hay để thiếp đi gọi y quan...”. Nàng chưa kịp nói xong đã cảm giác dưới chân như bị gạt một cái, toàn thân đổ ập về phía trước. Nàng vội chống tay bám vào mép giường, tuy không ngã nhưng cả người đã quỵ xuống bên giường.

Nàng tức giận quay đầu nhìn Lam Tranh: “Người...”

Không ngờ Lam Tranh cũng quỵ gối bên cạnh nàng, dịu dàng đặt lên môi nàng một nụ hôn. Đây là lần thứ hai hần hôn nàng. Chỉ có điều, lần trước hần chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, rồi nhanh chóng rời

đi. Nhưng lần này, hần dường như không có ý dừng lại, đầu lưỡi bá đạo thuận thế tiến thật sâu vào miệng nàng, quần quít chơi đùa với lưỡi nàng, tùy tiện khám phá từng góc nhỏ trong miệng nàng. Bàn tay không hề nhàn rỗi cũng nhẹ nhàng luồn vào trong y phục của nàng.

Sau giây phút mơ màng ngắn ngủi, Tần Vũ Lâu tự khí vào bàn tay, chưởng lên ngực hần một phát, đẩy hần ra xa rồi vội đưa tay lên che ngực.

Nàng vừa đưa tay quệt môi, vừa luống cuống chỉnh đốn y phục, hần hển quát hần: “Người định làm gì thế!”

Lam Tranh nhìn nàng, vẻ mặt tủi thân nói: “Người là nữ nhân của bản vương, chẳng lẽ bản vương muốn thân mật một chút cũng không được sao?” Không ngờ nàng ta lại có công phu, nếu cứ muốn bá vương ngạnh thượng cung (*), không chừng kết quả sẽ thành bá vương chết trên cung mất.

(*) Bá vương ngạnh thượng cung: cường bức người khác. Vì ở đây bạn Tranh nói kiểu chơi chữ, bá vương ngạnh thượng cung không chừng là bá vương chết ở thượng cung. Nên mình để nguyên không dịch nhé.

Vũ Lâu chợt nhớ tới tình cảnh đêm hôm trước hần và Băng Sơ quần áo không chỉnh tề ở bên nhau, liền nói: “Không được! Nếu người muốn thì đi mà tìm Băng Sơ ấy.” Nói rồi liền đứng dậy, mặc kệ hần ngồi đó. Đi được vài bước, vẫn thấy ảm ức, liền quay lại chỉ trích hần: “Người không nhớ mình vừa mới khỏi bệnh hay sao, vừa tỉnh lại đã có muốn làm bậy. Đã thế, ta sẽ gọi Thảm Băng Sơ tới, cho hai người các người ngọt ngào với nhau.”

“Được.” Lam Tranh trừng lớn hai mắt. “Người mau gọi nàng tới đây!”

Vũ Lâu chỉ nói cho bõ tức, chứ làm sao có thể thật sự đi gọi nàng ta được, liền cứ đứng yên tại chỗ. Đúng lúc hai người đang mắt lớn trừng mắt nhỏ, Phi Lục đi đến, thấy Vương gia thì đang ngồi trên mặt đất, còn tiểu thư nhà mình thì mặt đầy giận dữ, nhất thời không biết nên làm thế nào.

“Phi Lục, chuyện gì thế?”

“Tiểu thư, chuyện là...” Phi Lục ghé sát vào tai Vũ Lâu, thấp giọng nói. Lam Tranh thấy lông mày Vũ Lâu khẽ nhíu lại, rồi lại từ từ giãn ra, môi lại khẽ cười, nhưng cũng lại lo lắng. Hần đứng dậy, đi tới trước mặt Vũ Lâu, lay cánh tay của nàng: “Vũ Lâu, các người đang nói gì thế, mau nói cho ta biết với.”

Vũ Lâu còn đang tức giận với hần, liền gạt tay hần ra: “Không phiền Vương gia quan tâm.”. Lam Tranh bị hất hủi cũng không nổi giận, lại lay lay cánh tay nàng làm nũng: “Nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi mà...” Thấy hần như vậy, thật không khác gì Lam Tranh trước kia, lòng nghi ngờ của Vũ Lâu hoàn toàn tan biến.

“Có chuyện rất thú vị, tối nay Vương gia cùng thiếp đi xem, được không?”

Lời của nàng có vẻ thần bí khiến hần cũng hơi sợ, nhưng hần đã quyết định, sẽ phải đi xem một chút.

“Được.” Hần cười híp mắt.

48. Chương 48: Bắt Tang Tại Trận. (1)

Nửa đêm, trời tối đen như mực, gió lạnh thổi hiu hắt.

Một bóng đen chạy vụt vào trong một ngõ nhỏ, đưa tay gõ gõ có quy luật lên cánh cửa một tiểu viện. Rất nhanh, cửa được mở ra, bóng đen quay đầu nhìn xung quanh một chút, rồi nhẹ nhàng lách qua cửa đi vào trong nhà. Hai bóng đen đi đến gian phòng chính. Bóng đen vừa gõ cửa lấy từ trong lòng ra một đồ vật, nói: “Đây là đồ chặn giấy bằng thanh cao bạch ngọc, cái này được bao nhiêu bạc? Đây là đồ ta lấy từ thư phòng của Vương gia, giá trị không nhỏ đâu. Lần trước ta đưa cho người bức họa kia, sau đi hỏi người khác mới biết, giá người trả cho ta quá thấp.”

“Cái này....lão phu...” Giữa đêm lạnh mà lưng lão đã mướt mồ hôi: “Cái này...”

“Cái này cái gì, hôm nay người làm sao thế, bản chất gian thương nhanh mồm nhanh miệng thường ngày của người đâu?”

“Ha ha...”

Đột nhiên, ở góc phòng vang lên tiếng cười khê của một nữ nhân, khiến bóng đèn nổi da gà.

“Ai đó!”

“Vương thị vệ đã biết lão là gian thương, sao còn nhiều lần mang đồ trong vương phủ lên bán cho hán chứ?” Giọng nữ lại nói: “Nếu không chê... thì để bản phi nhìn qua cái chặn giấy kia một chút, rồi giúp Vương thị vệ định giá nhé.”

“Vương...vương phi?”

Tần Vũ Lâu vỗ tay, Phi Lục liền chạy ra đốt nến. Vương Đan lúc này mới phát hiện, trong phòng trừ hán và ông chủ hiệu cầm đồ, còn có ba người khác. Vương phi Tần Vũ Lâu, cùng với Phi Lục, thị nữ của nàng, người còn lại, không ai khác là Huệ vương Độc Cô Lam Tranh.

Vương Đan thấy sự việc đã bại lộ, quay đầu muốn chạy. Tần Vũ Lâu cũng không đuổi theo, chỉ thở dài một hơi: “Đồ ngu, ta tới để bắt kẻ gian, chẳng lẽ lại chỉ mang theo một nha hoàn hay sao.” Vương Đan vừa mở cửa, liền có hai thanh đao kề sát vào cổ hán, một nam nhân cao lớn có râu quai nón nhìn hán quát “Định trốn đi đâu?”

Nam nhân to lớn đó nhấc chân, đá Vương Đan một cước khiến hán bay vào lại trong phòng, rút dây thừng trói chặt hán, sau đó mang đến cho Tần Vũ Lâu: “Tiểu thư, tiếp theo phải làm gì?”

“Mang về vương phủ.” Nàng nói xong, cảm thán: “Người nhà mẹ đẻ vẫn đáng tin hơn.”

Phi Lục là người đi sau cùng, quay lại nói với ông chủ hiệu cầm đồ: “Ông chủ, cảm ơn ông đã phối hợp, ta về sẽ cầu xin Vương phi, để người nói với Hình Bộ, giảm án cho ông vài năm.” nói xong liền chạy vụt theo Tần Vũ Lâu.

Trên đường trở về Vương phủ, Vương Đan dường như đã nhận thức rõ tình hình. Thế nên, vừa về đến nơi, hán liền khóc ầm lên, cầu xin Độc Cô Lam Tranh tha thứ, hán nói dài nói ngắn, nào là những năm gần đây trung thành với Vương gia thế nào, tận tâm ra sao, cầu xin tha thứ cho sai lầm của hán vân vân... Vương quản gia, thúc thúc của hán cũng cực kỳ phối hợp, vừa đánh hán vừa khóc: “Người đúng là không bằng heo chó, Vương gia đối với chúng ta thế nào, mà người còn mặt dày đi ăn trộm đồ trong phủ, người làm như thế... thật làm Vương gia thất vọng, thúc thúc ta đây thật muốn chết cho rồi, không còn mặt mũi nào mà sống trên cõi đời này nữa.”

Vũ Lâu đặt chén trà xuống, cười nói: “Còn không phải sao, Vương gia đối đãi với các người không tệ, thế mà các người, cháu thì trộm đồ, chú thì làm giả sổ sách, tham ô tài vật.” Nói xong liền liếc mắt qua Thẩm Băng Sơ đang lo lắng đứng một bên.

Vương Toàn kinh hoảng, nghẹn lời: “Cái này...cái này...Vương phi...”

Tần Vũ Lâu khoát khoát tay: “Sổ sách trong phủ bản phi đã xem xong từ lâu, chẳng qua vì xảy ra nhiều chuyện, nên vẫn trì hoãn, chưa có thời gian để sờ đến chuyện này, nhưng ta vẫn nhớ không hề quên. Thật sự... là rất đau lòng... ta chưa bao giờ thấy sổ sách giả nhiều đến như thế...” Phi Lục đã sai người mang sổ sách đến, rầm một cái, ném hết xuống đất.

49. Chương 49: Bắt Tang Tại Trận. (2)

Tần Vũ Lâu lắc đầu: “Năm ngoái, Vương phủ cho người mua mười vạn lượng than củi tích trữ cho tháng giêng tới tháng mười hai, cứ cho là mọi người trong phủ sợ lạnh, mua nhiều để sưởi thì cũng không có gì lạ, nhưng vì sao đến tháng sáu, tháng bảy lại mua thêm hai vạn lượng nữa? Giữa mùa hè mua củi về đốt không sợ bị cảm sao. Những năm trước cũng có tình trạng này, tổng cộng là mua 113 lần, hai mươi ba vạn lượng”. Tần Vũ Lâu lật lấy một quyển sổ trong đống sổ sách, ném tới trước mặt Vương Toàn, nói: “Ta đã đánh dấu lại những chỗ có vấn đề, nếu người thấy oan uổng, có thể đối chất cùng ta.”

“Lão nô biết sai rồi...Lão nô biết sai rồi...Vương phi tha mạng...” Vương Toàn trầm nghĩ, anh hùng không sợ thiệt trước mặt, chứng cứ đã rành rành trước mặt, càng cô cải thì kết quả sẽ chỉ càng thảm hơn mà thôi.

Tần Vũ Lâu giả vờ thở dài: “Ôi... Các người nói xem, thúc cháu các người làm nhiều việc xấu như thế, làm sao có thể bỏ qua đây. Niệm tình các người làm việc trong Vương phủ đã nhiều năm, bản phi sẽ nói tay một chút, phạt một mình Vương thị vệ thôi. Người đâu, lôi Vương Đàn ra ngoài, đánh tám mươi trượng.” Lại liếc mắt thấy Thẩm Băng Sơ vẻ mặt bất an nhìn chú cháu Vương Toàn, Vũ Lâu cười thầm.

Mọi người trong phủ thấy quần gia thất thế, không dám cãi lệnh Vương phi, bèn kéo Vương Đàn ra ngoài thụ hình. Vương Toàn nghe thấy tiếng cháu kêu la thảm thiết, bỏ nhào đến chân Vương gia, khóc rống: “Vương gia, người niệm tình lão nô trung thành tận tâm, tạm tha cho Đàn nhi đi!”

Lam Tranh không biết làm sao, chỉ chỉ Vũ Lâu, bộ dạng sợ hãi, nhỏ giọng nói với Vương Toàn: “Người ra mà xin nàng ấy, nàng muốn đánh, bản vương cũng không biết làm sao.”

Vương Toàn vừa quỳ vừa lết đến trước mặt Vũ Lâu, dập đầu khóc rống: “Nương nương, ngài tạm tha cho tiểu chất đi!”

Vũ Lâu từ trên cao nhìn xuống, cười lạnh: “Vương phủ này không có quy củ, cũng là do người, thân là đại quân gia mà bình thường làm việc sai trái, trộm cắp, tham ô. Ta thấy người già, xương cốt yếu mới tha cho người, còn không mau cút qua một bên, lại muốn nhiều lời nữa à. Vương thị vệ thân thể khỏe mạnh, chịu mấy chục trượng cũng không chết được, cùng lắm là tàn phế, sau này chống gậy mà đi thôi.”

Ở bên ngoài, tiếng gào thét của Vương Đàn kêu cha gọi mẹ càng thảm thiết, khiến người nghe càng thêm sốt ruột. Vũ Lâu nhú mày: “Bịt miệng hắn lại, đỡ phải kêu la, làm mệt tai người khác!” Nàng quay lại ghé trên, cười với Lam Tranh: “Vương gia, sáu một trong phủ đêm nay đã bắt được hết đến đây, từ nay về sau chúng ta có thể yên tâm rồi...” Lam Tranh gật đầu: “Ừm, những người này phải giáo huấn thật cẩn thận!”

“Vậy thiếp nghe theo Vương gia, xử trí thật nghiêm, nói cho thị vệ đánh thêm hai mươi trượng nữa đi!”

Vũ Lâu vừa dứt lời, Thẩm Băng Sơ ở bên cạnh đã sớm chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, rốt cuộc cũng chịu không nổi, quỳ sụp xuống trước mặt Lam Tranh, nước mắt giàn giụa khóc rống: “Vương gia, ngài tha cho hắn đi, dù hắn sai thế nào cũng đã đi theo ngài nhiều năm rồi!”

Chờ mãi! Cuối cùng cũng lôi được người ra rồi !

“Ôi, Băng Sơ cô nương thật lương thiện, không thể nhìn người khác chịu khổ à, không sao cả, không nhìn được thì đừng nhìn, lại đây, theo tỷ tỷ về phòng nói chuyện nào.” Vũ Lâu đứng dậy đỡ Băng Sơ, nói lớn giọng: “Mấy tên này làm việc kiểu gì thế, sao vẫn để cho hắn kêu la om sòm vậy, còn kêu nữa thì đánh chết luôn đi!”

“Nương nương... ngài tha cho hắn đi, ta biết mục đích của ngài là ta, ta sẽ rời đi ngay lập tức, không bao giờ quay lại nữa.”

50. Chương 50: Gỗ Mục Không Thể Khắc

Người thông minh không nói lời thừa, nếu đã ngã bài với nhau thì cũng không cần phải che đậy nữa. Vũ Lâu cười lạnh: “Người nói rất đúng, ta chính là nhằm vào người, không phải người cùng với chú cháu Vương thị vệ âm mưu với nhau, muốn bức ép, đuổi ta ra khỏi Vương phủ hay sao? Ta nói cho người biết, các người còn kém lắm! Mấy ngày vừa rồi ta nhìn các người, không phải vì ta tốt tính, mà vì không có thời gian để xử lý các người! Tối nay, ta đang muốn tính sổ với các người một lúc cho xong chuyện đây. Thẩm Băng Sơ, ba tháng trước người trốn đi cùng với Vương Đàn, ở bên ngoài ăn chơi phóng đãng, giờ còn dám kêu khổ chạy về đối đầu với ta à!”

Thẩm Băng Sơ khóc rống: “Nô tỳ biết sai rồi, nương nương tha hắn đi, nô tỳ sẽ rời đi ngay!”

“Người còn muốn chạy sao, chỉ sợ Vương gia luyện tiệp người đó.” Vũ Lâu vẫn còn ám ức chuyện Lam Tranh và Băng Sơ cứ uốn uốn éo éo dính chặt vào nhau, cố ý cao giọng nói: “Vương gia, ngài xem nên làm thế nào bây giờ?”

Lam Tranh nhú mày: “Băng Sơ không phải người tốt, ta không cần nàng.” Hắn đã tìm được đồ chơi mới, thú vị hơn nhiều, còn Thẩm Băng Sơ, xử lý sao cũng được.

“Vương gia nói thật chứ?” Nàng kỳ quái nhìn thái độ dứt khoát của Lam Tranh, nàng vốn đã chuẩn bị sẵn phương án nếu Lam Tranh không đồng ý, nhưng giờ thì không cần nữa rồi: “Đã vậy, bản phi sẽ theo ý Vương gia mà xử trí thôi.” Nàng hắng giọng một cái: “Người đâu, lôi chú cháu Vương thị và ả tiện nhân này ra ngoài đánh cho ta!”

“Vâng!” Vài thị vệ liền tiến lên túm lấy Vương Toàn và Thẩm Băng Sơ lôi ra ngoài cửa. Tiếng khóc la hỗn loạn lập tức truyền đến. Một lát sau, thị vệ vào báo lại, đã đuổi bọn họ ra khỏi phủ. Vũ Lâu thở dài một hơi, cười với Lam Tranh: “Vương gia, đã muộn rồi, chúng ta đi nghỉ thôi.”

Lam Tranh buồn ngủ gật đầu: “Ừm, mệt mỏi quá...” Tàn Vũ Lâu này ra tay ác liệt như vậy, cũng không phải người hiền lành gì, về sau càng phải cẩn thận hơn, tính toán kỹ càng hơn. Đêm nay, Lam Tranh không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, thành thành thật thật nằm xuống ngủ.

Vũ Lâu đuổi Băng Sơ đi, sự yên bình trong phủ lại được khôi phục. Cuộc sống mới của nàng đã hoàn toàn bắt đầu rồi.

Trời đã vào đông, thời tiết cực kỳ khắc nghiệt. Vì trước đây nàng đuổi Cố tiên sinh đi, làm cho không có ai dám đến Phủ Huệ vương dạy học nữa, Độc Cô Lam Tranh liền có những ngày tháng tiêu dao “thất học”. Không có thầy dạy thì không thể học được à? Không, không, nàng đã đọc thuộc lòng hết sách cổ, làm sao có thể ngồi nhìn Vương gia không học không hành như thế được.

“Mãn viên xuân sắc quan bất trụ.... Trụ... Trụ...” (*) Lam Tranh đang đọc thuộc lòng của Diệp Thiệu Ông.

(*)Mãn viên xuân sắc quan bất trụ: Cảnh xuân khắp vườn cũng không giam nổi...

“Sau đó là gì, nghĩ một chút thì thi nhân nhìn thấy gì, cảm nhận được cái gì...” Vũ Lâu khẽ nhắc bài. Lam Tranh chớp chớp mắt, chợt hiểu ra: “Mãn viên xuân sắc quan bất trụ, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim.” Nàng nắm chặt tay, tức muốn khóc: “Không phải! Là ”nhất chi hồng hạnh xuất tường lai!” (**) mới đúng.” Giờ nàng đã hiểu vì sao Cố đế sư cứ quát tháo hần, thật sự là giận không kìm chế được mà.

(**)Mãn viên xuân sắc quan bất trụ, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai!

Cảnh xuân khắp vườn không giam nổi, một cành hồng hạnh muốn ra tường.

Nhưng bạn Lam Tranh lại biến thành: Cảnh xuân khắp vườn không che được, một khúc xuân tiêu giá ngàn vàng.

(*)Còn nguyên văn hai câu thơ này trích trong bài Du viên bất trụ (Thăm vườn không gặp) của Diệp Thiệu Ông. (special thks to nàng Dahlian đã note hộ tớ)

Du viên bất trụ

Ứng liên kịch xỉ ấn thương đài,

Tiểu khẩu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trụ.

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Thăm vườn không gặp

Xót thương rêu mướt dấu giày in,

Gọi cửa hồi lâu vẫn nín thinh.

Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ,

Vượt tường hồng hạnh cố vươn mình.

(Diệp Luyện Hoa dịch)

Một cái vườn đóng kín với một cảnh hạnh đỏ vươn ra ngoài tường nở hoa, hoa hạnh đã nở ngoài tường chỉ vì sắc xuân trong vườn đầy đầy không sao giữ lại được. Ý nói người phụ nữ không biết kiềm chế mà đi ngoại tình.

“Vương gia.” Là quân gia mới, do tông nhân phủ phái tới, do hắn đã được nghe về việc Vương phi đối phó với quân gia trước, nên cực kỳ e sợ, rất cung kính với Vũ Lâu: “Tần vương điện hạ tới ạ.”

Hắn tới làm gì?! Vũ Lâu thầm nghĩ.

Lam Tranh cầm tập thơ ném đi, vui mừng nói: “Cửu ca đến à, mau mời huynh ấy vào!”

Quả nhiên là hắn không nhớ rõ chuyện cây quạt kia, Vũ Lâu nhìn hắn thở dài. Lam Tranh cũng rất cao hứng: “Vũ Lâu, chúng ta đừng đọc sách nữa, đi chơi với Cửu ca đi.”

Nàng tùy tiện ừ hử hai tiếng, lại lo không biết mục đích Tần vương đến đây là gì.

51. Chương 51: Phúc Hắc Và Nham Hiểm. (1)

(Tên chương này tiếng Hán là Phúc hắc vs Tiểu diện hồ. Ý là một kẻ nham hiểm, khẩu Phật tâm xà í.)

“Cửu ca—”

Tần vương vừa mới bước đến, Lam Tranh đã vui vẻ chạy tới trước mặt hắn, kéo ống tay áo hắn nói: “Cửu ca, đệ nghe tin huynh đã từ Liêu Đông về mấy hôm rồi, sao giờ mới tới thăm đệ.”

Độc Cô Diệp Thành cười: “Lần trước cung yến, là ai bệnh nên không thể tham gia thế, lại còn trách huynh à.”

Lam Tranh che miệng, chỉ Tần Vũ Lâu nói: “Đều là do nàng, không tuân thủ nữ tắc, nửa đêm hẹn gặp người khác, hại đệ rơi xuống ao bị cảm.”

Việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, Vũ Lâu lúng túng giải thích: “Đó là gặp...” Chưa kịp nói hết câu, Lam Tranh đã chen vào: “Hiểu lầm gì chứ, chính người nửa đêm gặp nam nhân khác, người hồng hạnh xuất tường!”

Được lắm, hắn lại nhớ rõ cả câu thơ cổ kia nữa. Nàng không nhịn được, có chút bực bội: “Có chuyện gì thì Vương gia nói với thiếp sau, đừng làm phiền Tần vương điện hạ.” Lam Tranh không nghe, quay lại trước mặt nàng, chất vấn: “Tần Vũ Lâu, trong lòng ngươi có nam nhân khác đúng không, có phải hắn tốt hơn ta không?”

Ở trước mặt Độc Cô Diệp Thành, người đã từng có hôn ước với nàng mà nói những lời này, nàng thật sự vô cùng xấu hổ, tức giận trừng mắt với Lam Tranh: “Thiếp không có.”

“Được lắm, ngươi thề độc đi, nếu muốn bỏ ta, đi tìm nam nhân khác thì — thì — cả nhà chết hết.”

“Ngài đừng quấy nữa được không?”

“Không được, không được — người mau thề đi, Cửu ca, cửu ca, huynh xem kia, có phải nàng có tật giật mình không chứ?”

“Được —” nhìn hắn thế kia, hôm nay nhất định không để yên cho nàng rồi: “Ta, Tần Vũ Lâu xin thề, nếu không tuân thủ nữ tắc, người nhà sẽ chết hết. Vương gia vừa lòng chưa?”

“Vẫn chưa đủ đâu.” Hắn hừ lạnh, lại quay sang nói với Độc Cô Diệp Thành: “Cửu ca, huynh cũng nghe thấy rồi nhé, nếu sau này nàng không tuân thủ nữ tắc, huynh phải giúp ta giết hết hơn một trăm người Tần gia, cả thủ vệ, hay con chó con mèo cũng không được tha.”

“Ha ha, nhất định Cửu ca sẽ giúp đệ.”

Vũ Lâu ném về phía Tần vương một ánh mắt chán ghét. Hắn... đã từng nói những lời cợt nhả với nàng như thế, mà còn dám nói câu này à. Lam Tranh cực kỳ vừa lòng với kết quả này, cười với Vũ Lâu: “Nhớ nhé, cả nhà người sẽ chết hết đấy.”

“Biết rồi!” Cầm miệng lại cho ta nhờ. Trước khi Vũ Lâu không thể khống chế được cảm xúc nữa, Lam Tranh vội quay sang nói với Độc Cô Diệp Thành: “Cửu ca, huynh đến chơi với ta đúng không? Chúng ta chơi cờ

được không? Không thì huynh dạy ta vài chiêu đi, nữ nhân này suốt ngày động tay động chân với ta. Ta đánh không lại nàng, để nàng bắt nạt ta, hừ!”

“Không được rồi, hôm nay Cửu ca tới đây không phải để chơi với đệ, ta có việc muốn nhờ Huệ vương phi.” Tiễn thể nhìn xem người qua lần kinh hãi hoảng sợ vừa rồi, có di chứng gì nặng không.

“Không biết Vương gia muốn nhờ chuyện gì?” Nàng không hữu hảo hỏi.

“Là thế này, hôm qua Thái tử điện hạ đưa cho ta một đề thơ, bản vương nghĩ suốt mà cũng vẫn không thấy vừa lòng. Lại nghe nói Huệ vương phi được mệnh danh là nữ trung Gia Cát, nên đặc biệt đến đây thỉnh giáo, mong Huệ vương phi ra tay giúp đỡ bản Vương.” Nói xong, liền rút ra một tờ giấy đưa cho Vũ Lâu. Lam Tranh vụt đến đoạt lấy trước khi Vũ Lâu kịp đón lấy tờ giấy, dí sát vào chóp mũi xem: “Tứ ca thật quá nhân rồi, lại ra đề cổ quái trêu chọc mọi người rồi.”

Vũ Lâu thấy bộ dáng nhìn còn không rõ kia của hắn, cũng không tức nổi, chỉ giật lại tờ giấy, thấy dòng chữ:

[Phong quyển tuyết bông hàn điều bãi, nguyệt huy sương thác lãnh xao thành. Nùng hương tử phiếm hà bôi mãn, đạm ảnh mai hoành chỉ trưởng thanh.]

Đại khái dịch nghĩa: Gió cuốn tuyết bay lạnh rồi tan, trăng sáng, sương lạnh xao xác, ly rượu đầy nồng hương mãn nguyện, hình bóng mai đậm mọc sau màn. (Vụ thơ văn này ta dịch theo ý hiểu, không chuẩn lắm đâu, cả nhà đại xá, đại xá a :D)

“Thơ đọc xuôi à, đề này khó đây.” Nàng nói.

52. Chương 52: Phúc Hắc Và Nham Hiểm. (2)

“Thơ đọc xuôi ngược là gì?” Lam Tranh tò mò hỏi.

Chà, thật là ham học hỏi, nàng đáp: “Thơ đọc xuôi ngược, nghĩa là đọc xuôi, hay đọc ngược cũng đều thuận tai, ý thơ vẫn đủ.”

“Ta đọc thử xem, ‘thanh trưởng chỉ hoành mai ảnh viêm.’”

“Từ đó đọc là ‘đạm.’” Tức chết mất thôi.

“Ông đây thích đọc là ‘viêm’ đấy, ai cần người xen vào? viêm viêm viêm viêm—”

Vũ Lâu mặc kệ Lam Tranh kêu la om sòm, quay sang nói với Độc Cô Diệp Thành: “Ta vụng về đối lại, hy vọng có thể giúp điện hạ.” Nàng đi đến bàn viết, cầm lấy bút lông chấm chấm mực, suy nghĩ một chút, rồi viết xuống một đoạn thơ xuôi ngược khác, Độc Cô Diệp Thành đứng bên cạnh nàng đọc, nói: “Phương thụ thổ hoa hồng quá vũ, nhập liêm phi như bạch kinh phong. Hoàng thiên hiểu sắc thanh như liễu, phần lạc tình hương tuyết phúc từng.” (*) Liền tán thưởng: “Ý thơ thật đẹp, Huệ vương phi đúng là tài nữ.”

(*) Vì mấy đoạn này toàn là thơ các bạn í tự biên, nên mình chỉ dịch nghĩa thôi, không đủ trình độ để dịch thơ xuôi ngược theo đâu ạ :D

Đại ý là: hoa hồng tỏa hương sắc trong mưa, gió thổi rèm bay bay. Liễu xanh điểm sắc vàng, tuyết phủ tán từng hương thoảng bay. (e hèm, đa phần là chém, chém gió chém bão... chém tới bời. Xin cả nhà nương tay, đừng chém em)

“Để điện hạ chê cười rồi.” Được khích lệ, nàng cũng rất vui vẻ, liền mỉm cười. Lam Tranh liền xen vào: “Hay thế nào, sao ta không thấy?”

“May là người không thấy nó hay, nếu không ta sẽ xé ngay.”

Thấy Vũ Lâu tỏ vẻ coi thường mình, Lam Tranh không vui tí nào, vỗ bàn một cái làm đồ rửa bút rung lên, nước mực đen đổ tràn ra hết bàn viết, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai mà nuốt luôn cả tờ giấy Vũ Lâu vừa đề thơ. Chờ nàng kịp phản ứng lại thì đã muộn.

Kể vừa gây họa thì dùng vẻ mặt đáng thương quay sang cầu cứu Độc Cô Diệp Thành: “Cửu ca... thật xin lỗi, không phải đệ cố ý đâu.”

“Không sao, không sao. Thơ của Huệ vương phi làm, Cửu ca đã ghi nhớ trong đầu rồi, không cần chép lại cũng được.” Độc Cô Diệp Thành nói: “Ta quay về phủ Thái tử đã. Thập đệ, nếu có thời gian thì đi cùng với ta nhé?”

Lam Tranh lắc đầu liên tục: “Đệ không đi, mỗi lần gặp huynh ấy đều rần dạy đệ. Chỉ có Ngũ ca là tốt thôi... Ừm, đệ muốn đi tìm Ngũ ca chơi!”

Vũ Lâu vừa nghe thấy hần muốn gặp tên Lương Vương hay bày ra mấy ý đồ bậy bạ kia liền kiên quyết ngăn cản: “Không được đi!” Lam Tranh nhướng mày: “Nữ nhân này, dám cản ta à?”

“Người theo tên đó chỉ toàn học mấy lời tầm bậy tầm bạ thôi!” Từ lúc tỉnh lại đến giờ, hần càng khó nói hơn.

“Ai thèm nói cho người nghe! Đi thôi, Cửu ca, chúng ta xuất phủ, huynh đi phủ Thái tử, đệ đi tìm Ngũ ca. Hừ, để cho nữ nhân này ở lại mà trông nhà trống.”

“Người quay lại cho ta —” Vũ Lâu túm chặt lấy ống tay áo hần: “Không được đi.”

Lam Tranh dừng lại: “Người hôn ta một cái, ta không đi nữa.”

Mặt Vũ Lâu lạnh đi: “Ngài vẫn là nên đi đi thôi, cứ đi thông thả, thiếp không tiễn.” Nói xong liền quay người lại bàn viết, định thu dọn chỗ sách vở bị nhiễm bẩn kia.

Nhưng nàng còn chưa đi được mấy bước, tay đã bị người đằng sau giữ chặt, không kịp đề phòng đã bị kéo giật lại, một tiếng nói khe khẽ truyền vào tai: “Vây ta sẽ nhượng bộ một chút, ta hôn người cũng được.” Não nàng còn chưa kịp phản ứng lại những lời này, đã bị hần kéo vào trong ngực. Đôi môi vừa chạm, đầu lưỡi của hần đã vội vã tiến vào trong cái miệng nhỏ xinh đang hơi mở ra của nàng, dây dưa không dứt. Hần đưa tay giữ chặt lấy gáy nàng, kéo nàng vào sát mình hơn. Lực sát thương của nụ hôn này thật là trí mạng, sự đụng chạm cơ thể này khiến Tần Vũ Lâu thấy như có lửa nóng đốt toàn thân, đến khi đẩy được hần ra, thì cả mặt đã đỏ bừng.

Lam Tranh cười hì hì nói: “Được, ta không đến chỗ Ngũ ca nữa.”

Vũ Lâu quẹt miệng, nhìn Độc Cô Diệp Thành đang khe khẽ nhếch môi, ngạc nhiên nhìn hai người, lại quay sang vẻ mặt vô tội của Lam Tranh, tức đến không nói được câu nào, đẩy hần ra bỏ đi. Lam Tranh quay sang nói với Cửu ca: “Huynh nhìn nàng kia, nhìn nàng kia, dám đẩy đệ nữa chứ —” nói xong cũng đuổi theo: “Tần Vũ Lâu, không được chạy!”

Ánh mắt Độc Cô Diệp Thành âm u, lạnh lẽo chăm chú nhìn theo bóng Lam Tranh một lúc, rồi phẩy tay áo rời đi.

53. Chương 53: Sói Xám Và Thỏ Trắng. (1)

(Hồi lang vs Bạch thỏ)

Buổi tối, lúc đi nghỉ, Vũ Lâu vẫn còn giận dữ, không nói không rằng, cũng không thèm thay y phục, chỉ ngồi dưới đèn đọc sách. Lam Tranh từ đằng sau ôm lấy nàng, cảm ghé lên vai nàng, dán sát vào tai nàng nói: “Là ta không tốt, đừng giận ta nữa.” Hơi thở của hần khẽ thổi vào tai nàng, làm nàng thấy rất ngứa ngáy, muốn gãi cũng không được. Vũ Lâu chỉ nghiêng đầu, lãnh đạm nói: “Thiếp không giận gì Vương gia cả.”

“Rõ ràng là nổi giận với ta. Hừ, ngủ hay không cũng kệ người, ta không thèm quan tâm nữa.”

Chờ Lam Tranh ngủ say, Vũ Lâu mới hạ đèn một chút, chống tay lên cằm, đọc sách cổ giết thời gian. Trời càng về đêm càng lạnh, thị nữ đã phải hai lần thêm than củi vào mới ấm một chút. Đến khi trời hửng sáng, mí mắt nàng cũng sụp xuống, liền gói đầu lên tay chợp mắt. Chỉ được một chút, cả người nàng lạnh run, lấy tay che miệng, nhỏ giọng hắt xì một cái.

Vốn dĩ sức khỏe nàng rất tốt, nên cũng không dễ ốm, một ngày vẫn như mọi ngày. Nhưng đến giữa trưa, dù trời đông lạnh mà cả người nàng đều khô nóng, vừa động một chút là toát mồ hôi, hai gò má ửng hồng, nhìn Lam Tranh đều thành hai người. Cuối cùng nàng không chịu nổi nữa, bèn để Phi Lục dìu về phòng

ngủ. Đúng như nàng dự đoán, y quan khám xong kết luận nàng bị cảm, kê đơn cho thị nữ sắc thuốc cho nàng.

Lam Tranh ngồi cạnh nàng, xoa xoa cái trán nóng bỏng của nàng nói: “Hừ, giờ người biết lúc đó ta khổ sở thế nào rồi chứ.” Vũ Lâu dù rất mệt mỏi nhưng tinh thần thì vẫn tỉnh táo, hung hăng lườm hắn một cái, đưa chén thuốc cho Phi Lục rồi nằm xuống, quay lưng về phía hắn ngủ.

Dần dần ý thức cũng không tỉnh táo nữa, nhìn mọi thứ không chỉ thành hai thành ba, mà còn vặn vẹo, méo mó. Nàng cứ mơ mơ màng màng, sự thực và giấc mơ đan xen, quỵ dị, cổ họng khô khan. Nàng hé miệng kêu, giọng nhẹ như lông vũ: “Nước...”

Ngay lập tức, có một dòng chất lỏng mát lạnh chảy vào miệng nàng, khiến nàng thoải mái không ít.

Lam Tranh ngẩng lên, hài lòng mỉm cười, lại ngậm một ngụm nước nữa, cúi xuống mớm cho nàng. Vũ Lâu tham lam tìm kiếm, khiến nước tràn ra khỏi miệng, chảy xuôi xuống dưới, dừng lại ở xương quai xanh của nàng, dẫn dắt cho nụ hôn của hắn. Cảm giác mát rượi thoải mái vừa rồi của Vũ Lâu, vì nụ hôn này mà tiêu tán hết, ngược lại, còn gợi lên sự khô nóng mãnh liệt, đốt cháy cơ thể nàng. Lam Tranh thuận thế hôn xuống, để lại trên da thịt tuyết trắng của nàng những dấu hôn mờ ám. Quần áo hỗn độn cùng với những vết hồng thoáng ẩn thoáng hiện như một bức tranh dụ hoặc khiến hắn không kiềm chế nổi. Hắn chậm rãi cởi bỏ y phục vướng víu ngăn trở của nàng. Hôn hít, đùa giỡn, không bỏ sót một phần da thịt nào. Thân thể Vũ Lâu đang nóng bừng, lại bị hắn sờ soạng, vuốt ve, khiến toàn thân như lửa đốt.

Nàng theo bản năng, đẩy hắn ra, nhưng cổ tay mềm nhũn không có chút lực nào, chạm vào người hắn lại như là âu yếm.

“Không... không muốn...” Sự trách mắng yếu ớt biến thành lời dụ dỗ. Lam Tranh như được cổ vũ, liền đưa tay khéo léo cởi tiết khổ của nàng. Vũ Lâu vặn vẹo người, yếu ớt cầu xin: “Người buông ta ra...” Hắn ghé sát vào tai nàng nói: “Nếu không buông thì sao?” Trực giác thì đánh thức nàng, nhưng thanh âm quý mị đó lại chui vào tai, trêu chọc nàng, khiến suy nghĩ trở nên hỗn loạn.

“Ta đã nói rồi, ta muốn ăn nàng.” Môi của hắn linh hoạt chạy trên người Vũ Lâu, nhắm nháp hương vị mê người của nàng, nhưng càng lúc hắn càng muốn nhiều hơn, hắn muốn nàng phải hoàn toàn thuộc về hắn. Hắn lúi xuống dưới, cởi hắt tiết khổ của nàng, chậm rãi âu yếm, vuốt ve nàng.

“....Không được.....”

54. Chương 54: Sói Xám Vs Thỏ Trắng. (2)

Tay của nàng đã bị hắn giữ chặt, nên hắn không thềm quan tâm, mà vẫn tiếp tục hành động của mình. Nhưng hắn đã coi thường một chuyện, đó là, dù nàng đang là người bệnh, không nhiều sức như bình thường, nhưng chân thì vẫn rảnh rỗi. Ngay lúc việc lớn của hắn sắp thành, lộ ra bộ mặt gian tà, thì đầu gối của nàng bỗng thúc lên, đập vào mũi hắn, khiến hắn đau đến chảy nước mắt.

Hắn ôm lấy mũi, oán hận nhìn nàng, còn chưa kịp nổi giận, đã bị nàng quét chân một cái, ngã lăn từ trên giường xuống đất.

Hắn ngồi dưới đất ngây người một lúc, không cam lòng bị thất bại ngay phút chót như vậy, lại lao lên. Chỉ có điều, vừa lao lên giường, chưa kịp chạm vào nàng đã bị nàng đạp ột cước vào ngực, bay về góc giường. Cuối cùng hắn cũng không thể không thừa nhận, Tần Vũ Lâu dù đang ốm, cũng vẫn cực kỳ hung hãn, không dễ dàng gì mà chiếm tiện nghi của nàng.

Lam Tranh lực bất tòng tâm, nhìn Vũ Lâu mơ mơ màng màng khép vạt áo lại, nghiêng người nằm, thở hổn hển. Hắn vừa thấy bộ dạng thở gấp đó, lại kiềm chế không nổi, dịu dàng nói vào tai nàng: “Cho ta ôm nàng đi...” Thấy nàng không phản đối, liền kéo nàng lại, ôm chặt. Chỉ một lát sau, bị dục vọng thao túng, Lam Tranh lại luồn tay vào trong áo lót của nàng, nhưng hắn còn chưa kịp tiến vào sâu, cảm đã bị nàng dùng khuỷu tay huých ột cái: “Nóng quá...” rồi lật người, rời khỏi vòng tay của hắn.

Hắn bị nàng đánh, cả người đều đau, thành thành thật thật lúi sang một bên, ngủ hết đêm.

Sáng sớm hôm sau, Vũ Lâu thấy khỏe hơn nhiều, nhìn thấy mũi hần có vết máu đọng to bằng ngón tay liền hỏi: “Bị sao thế này?” Mắt đã nhìn không rõ còn đi lung tung à.

“...” Lam Tranh lạnh lùng nhìn nàng một lúc, ầm ỨC, buồn bực nhưng chẳng dám nói gì.

Vương phi ốm, Vương gia bị thương, ngày lễ lớn cũng sắp đến. Tới cuối năm, công việc càng nhiều, Vũ Lâu chỉ nghỉ ngơi mấy ngày rồi bắt tay vào xử lý các tài vật hiến tế chúc mừng năm mới của Vương phủ, sang năm mới, rồi rất nhanh lại tới rằm tháng giêng. Qua được mười ngày, thì Lam Tranh bắt đầu ầm Ỉ, đòi sống đòi chết phải cho hần đi xem hoa đăng. Nàng sớm biết thế nào cũng có ngày này, không ầm Ỉ đòi đi chơi hội thì Lam Tranh không còn là Độc Cô Lam Tranh nữa rồi. Nàng chịu không nổi, liền nói: “Được rồi...” Vì thế mà chàng vạng tết nguyên tiêu (Rằm tháng giêng) hôm nay, Vũ Lâu đưa Lam Tranh ra ngoài chơi.

Vũ Lâu không thích sự ồn ào nơi phố xá, đối với việc đổ đèn, bắn pháo hoa cũng không thấy hứng thú. Nhưng sự vui mừng của Lam Tranh thì như ngựa mất cương, không ngừng hỏi cái này cái kia, mua cái này cái nọ, thị vệ theo sau cầm đầy tay những cây đèn rực rỡ và vật trang trí màu sắc mà hần thích.

Một lát, Lam Tranh lại đòi ăn quả sơn tra dầm đường, Vũ Lâu nói: “Đừng ăn, không sạch đâu.” Lam Tranh lại bày ra vẻ mặt đáng thương, thêm thường nhìn sơn tra dầm đường, mặt Vũ Lâu không chút thay đổi, không phản ứng gì. Lam Tranh lại dùng ma công làm nũng, bám dính lấy nàng: “Ta muốn ăn — ta muốn ăn — ta muốn ăn mà—” khiến người đi đường nhìn bọn hần bằng ánh mắt kỳ quái. Vũ Lâu hết chịu nổi: “Lưu Hi, người dẫn hần đi mua đi!” Lưu Hi vừa cười trộm vừa đáp: “Vâng, gia, chúng ta đi thôi!”

Vũ Lâu bắt đắc dĩ lắc đầu, đưa mắt nhìn mấy đóa pháo hoa lấp lánh trên không trung, suy nghĩ lan man. Từ lúc nàng nhập phủ Huệ vương, những mong ước khi còn là khuê nữ cũng đã bị bỏ qua. Nhưng giờ nàng cũng chẳng cầu gì nữa, chỉ mong được yên bình sống cuộc sống sau này là tốt rồi.

Xem hết pháo hoa, nàng thở dài một tiếng, định gọi Lam Tranh về, tiếp tục xem rước đèn. Bỗng thấy sắc mặt Lưu Hi hoảng loạn chạy về trước mặt nàng, vì sợ hãi mà nói không nên lời: “Nương nương... nô tài... nô tài không để ý một chút... mà... không thấy Vương gia đâu nữa...”

55. Chương 55: Gặp Nạn (1)

Vũ Lâu tưởng đây là trò đùa dai của Lam Tranh, nên sai thị vệ đi tìm, nhưng tìm một vòng cũng không thấy đâu. Lúc này Vũ Lâu mới ý thức được sự việc đã trở nên nghiêm trọng rồi. Dù sao, với thị lực kém như hần, cũng không thể tự mình chạy xa được. Vũ Lâu phái Lưu Hi về phủ, đưa thêm người đến tìm kiếm, còn mình cũng lẫn vào trong đám đông, tìm Lam Tranh.

Chen chúc trong đám người, nàng tìm đến choáng váng đầu óc. Càng lúc nàng càng luống cuống, nếu Lam Tranh có chuyện gì, nàng nhất định sẽ bị phụ hoàng, mẫu hậu hần đem đi chôn cùng mất, không khéo còn mất mạng cả nhà Tần gia. Không biết vì lo lắng, hay vì đi quá nhanh, mà cả người nàng lại mướt mồ hôi.

Nàng không thể giống trống khua chiêng gọi hần, chỉ có thể dùng mắt tìm kiếm.

Độc Cô Lam Tranh ơi Độc Cô Lam Tranh, rốt cuộc là người chạy đi đâu rồi. Nếu người mà không xuất hiện, đến khi ta tìm được người, nhất định sẽ phạt người thật nặng. Tìm thêm nửa canh giờ nữa, ý định phạt hần của nàng cũng biến mất, giờ lại thành, Lam Tranh ơi Lam Tranh, chỉ cần người bình an trở về, ta sẽ đối xử với người thật tốt, không coi thường người nữa, người muốn gì ta cũng chiều theo ý người.

“Lam Tranh...”

Nàng lẩm bẩm gọi tên hần, nhìn thấy trước mặt là đám đông, tinh thần cũng suy sụp hần.

Đột nhiên, bên hông bị một vật sắc nhọn kề vào, một âm thanh trầm thấp nói: “Muốn tìm Huệ vương thì ngoan ngoãn đi theo ta.”

Vũ Lâu hơi quay đầu, chủ thủ trên lưng liền ấn mạnh hơn: “Đừng có giở trò!”

“Làm sao ta tin được là đi theo người sẽ tìm được Huệ vương.”

“Người không tin cũng được, nhưng hần gặp nguy hiểm người có gánh vác được không?”

Nàng cười: “Ta đi theo người là được, cắt chủy thủ đi, ở đây đông người, đừng để người ta chú ý.”

“Thân thủ của nương nương rất tốt, tại hạ không dám mạo hiểm.” Hấn nói: “Đừng nói những lời vô nghĩa nữa, theo lời ta nói mà đi.” Người nọ nắm lấy cánh tay của nàng, đi sát người nàng để che giấu chủy thủ đang để ở thắt lưng nàng. Lúc này Vũ Lâu mới nhìn rõ đối phương là một nam nhân gầy gò để râu cá trê, ánh mắt cực kỳ tối tăm.

Nàng đi theo hấn vào một khu nhà bỏ hoang, đẩy nàng vào phòng. Vào đến bên trong, người đó đẩy nàng ra, đứng sang bên cạnh nói: “Đại ca, người đến rồi.”

Người đang quay lưng về phía Vũ Lâu lúc này mới khẽ động thân mình, cười với nàng: “Nương nương giá lâm, không tiếp đón từ xa, xin nương nương thứ tội, miễn chết cho nô tài.”

“... Vương Đan?”

“Không ngờ nương nương vẫn còn nhớ rõ tiểu thân, tiểu nhân đúng là thụ sủng nhược kinh.” (Được sủng ái mà lo sợ.)

Vũ Lâu tức giận mắng: “Người có biết người đang làm gì không, người không muốn sống nữa à!”

“Người đánh ta gần chết, khi đuổi ta ra khỏi Vương phủ, ta gần như không sống nổi nữa rồi!” Vương Đan cười hắc hắc: “Nghĩ đến đại ân đại đức của nương nương, ta phải đặc biệt báo đáp chứ.”

Ba ngày trước, người kia tìm hấn, cho hấn một ngàn lượng bạc mua mạng của hấn, bảo hấn vào tết nguyên tiêu phải nhân cơ hội giết chết Huệ vương. Đây là cuộc giao dịch không thể cự tuyệt, nếu hấn không đồng ý, người kia sẽ giết chú của hấn và Băng Sơ.

Huệ Vương chết rồi, nếu truy ra đến hấn, cũng sẽ cho rằng vì hấn oán hận Huệ vương, nên giết người để trả thù, cũng không gây phiền toái cho người kia.

Đã như vậy, hấn cũng muốn lợi dụng cơ hội này, trả thù luôn người đã đẩy hấn đến đường cùng, Tần Vũ Lâu.

Vũ Lâu cười lạnh, tràn đầy tự tin, xoa tay nói: “Tới đi, ta cũng đang muốn động chân động tay, giãn gân cốt.”

Vương Đan nói: “Nương nương không cần xúc động, đợi tiểu nhân đem người ra rồi chúng ta thương lượng.” Nói xong, vỗ tay một cái: “Đưa Vương gia của chúng ta ra đi.”

56. Chương 56: Gặp Nạn (2)

Độc Cô Lam Tranh giống như vừa trải qua một giấc mộng kinh hoàng, tuy đã tỉnh, nhưng những gì xảy ra trong mộng hấn vẫn nhớ rõ. Hấn ngớ ngẩn giả điên giả khùng bám lấy Vũ Lâu thế nào, hấn yếu đuối bị huynh đệ lừa gạt ra sao, hấn ngây thơ ngây thơ thích chơi với con khỉ con, vui đùa với những động vật nhỏ như thế nào. Từng chút từng chút nhớ lại, càng khiến hấn thấy xấu hổ.

Thời điểm hấn bắt đầu chìm trong giấc mộng đó, hấn vẫn còn là một thiếu niên còn chưa búi tóc, vậy mà đến khi thức tỉnh, hấn đã trở thành một nam nhân trưởng thành.

Tỉnh mộng, đã qua năm năm. (Thế tức là giờ bạn Tranh mới 18 thôi cả nhà ợ) Hấn cố gắng nhớ lại nguyên nhân đã khiến mình biến thành như vậy, nhưng đầu đau không thể nhớ nổi. Dù sao hấn cũng không vội, hấn tin tưởng, có một ngày, trí nhớ bị giấu kín kia chắc chắn sẽ quay lại với hấn.

Cho nên, thời gian này, hấn cần nghỉ ngơi, cần tĩnh dưỡng, hấn đã phát hiện ra đối tượng đùa giỡn mới - Vương phi của hấn.

Một mỹ nhân nóng tính, chỉ vừa giỡn một chút là đỏ mặt.

Nhưng đêm nguyên tiêu hôm nay, khi hấn đang đứng hồi tưởng lại những chuyện xảy ra, thì lại gặp rắc rối.

Hắn bị một tên nam nhân dùng dao kề cổ đưa ra tiền đường, cổ đã bị lưỡi dao cứa vào, một vệt máu rơi xuống trung y trắng của hắn. Vũ Lâu vừa nhìn thấy, hít một hơi lạnh, biết Vương Đan dám động tay thật, vội khuyên nhủ: “Có chuyện gì thì từ từ nói, Huệ vương mà bị thương, không ai sống được đâu.”

Vương Đan cười khẩy: “Tiểu nhân vốn cũng không tính đến chuyện giữ mạng sống nữa, có thể giết chết được Vương gia, xuống gặp Diêm La cũng không hối tiếc.”

“Đừng quá xúc động!” Vũ Lâu nói với hai tên nam nhân kèm hai bên Lam Tranh nói: “Chẳng lẽ các người không sợ chết sao?”

Vương Đan cười lớn, đều là những tên tử tù, vốn là người chết rồi, thì sợ gì cái chết nữa.

Vũ Lâu khó hiểu nhìn hắn: “Có gì buồn cười chứ?”

Vương Đan nói: “Ta cười người tự mình là tài giỏi, thế mà giờ lại bị ta khống chế. Có oan báo oan, có thù báo thù. Đêm nay, nương nương đừng nghĩ đến chuyện có thể thoát khỏi đây. Tuy ta bị người đánh đến tổn thương gân cốt, nhưng ta tin cũng có thể làm khó dễ người. Ta sẽ lấy tính mạng của Huệ vương điện hạ trước.”

“Không phải người hận ta đánh người, đuổi thúc cháu các người ra khỏi phủ sao, nếu muốn báo thù thì cứ báo lên người ta, thả hắn ra.” Nếu hôm nay nàng chết ở đây, ít nhất còn có thể được cái danh là xả thân cứu chồng, Hoàng thượng cũng sẽ niệm tình nàng đã hy sinh cứu người nhà Độc Cô, mà hậu đãi người nhà nàng.

“Ha ha, nương nương à, nếu ta thả Huệ vương, ngài còn có thể ngoan ngoan nghe lời ta sao?”

“Vậy phải làm thế nào người mới đồng ý thả hắn ra?!” Trong lòng Vũ Lâu cực kỳ hoảng sợ, nhưng ngoài mặt thì vẫn ra vẻ cứng rắn.

Vương Đan nghiêng đầu, gật đầu suy nghĩ: “Để ta nghĩ kỹ xem, làm thế nào để nương nương phải khổ sở cả đời? Nghe nói ngài và Huệ vương vẫn chưa có quan hệ vợ chồng thật sự, như thế, ngài chắc hẳn vẫn là xử nữ nhỉ!”

“Sao người biết!” Nàng giận dữ hỏi, nói xong cũng thấy hối hận, còn phải hỏi nữa sao, chắc chắn là Lam Tranh nói cho ả Băng Sơ kia, ả ta lại nói lại với hắn.

“Ha ha, ngài quan tâm làm gì.” Vương Đan hí mắt vỗ vỗ mặt Lam Tranh: “Ôi ôi, Vương gia tốt của ta, mặt tuần tú như vậy mà nương tử ngài lại không cần, đầu ngài không tốt, phía dưới cũng không tốt sao? Không bằng, để tiểu nhân vì ngài mà cống hiến sức lực nhé?”

Lam Tranh nhếch miệng cười, há mồm cắn tay Vương Đan.

57. Chương 57: Hủy Dung

Vương Đan hét lên một tiếng, đưa tay tát vào mặt Lam Tranh: “Chết đến nơi rồi còn không thành thật à!”

Cái tát này như đánh lên mặt Vũ Lâu vậy, Lam Tranh còn chưa kêu đau, nàng đã không chịu nổi: “Đừng đánh hắn! Rốt cuộc là người muốn thế nào, nói đi.” Vương Đan nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá Tần Vũ Lâu, cười nói: “Nương nương là nữ trung hào kiệt, dù có làm nhục người, thì tám phần là người cũng sẽ không khóc suốt suốt, cả đời sống trong bóng ma. Chắc chắn, hơn nữa, ta cũng không dám hơn thua với võ nghệ của nương nương. Dù có trói người lại, đến lúc huynh đệ chúng ta hưởng lạc, cởi dây thừng ra, người lại thừa cơ bẻ gãy cổ ta mất. Không ổn, không ổn, để ta cân nhắc, suy nghĩ cho kỹ đã... À? Hay là thế này vậy, nương nương dùng dao, cứa vào mặt một nhát, ta sẽ thả Vương gia ra.”

Không ai phát hiện ra có người trốn trên mái nhà, hắn lảng lạng, chăm chú quan sát diễn biến trong phòng. Đến khi thấy Vũ Lâu bị ép rạch mặt, hắn mới đứng dậy, nhảy xuống dưới, rời đi. Rất nhanh tiến đến một cỗ xe ngựa bên ngoài khu nhà hoang đó, thấp giọng báo: “Điện hạ, Vương Đan tự tiện đổi kế hoạch, bắt Tần Vũ Lâu tự hủy dung mạo.”

Màn xe bị cuộn lên, Độc Cô Diệp Thành lộ mặt ra, vội hét lên: “Sao người không cản lại, còn quay về làm gì!”

“Ha ha...” Bên trong xe ngựa vang ra một tiếng cười khê: “Lần đầu tiên ta thấy Cửu đệ hoảng hốt như vậy, vì nữ nhân đó, có đáng không?”

Độc Cô Diệp Thành nghiêng đầu, liếc người trong xe: “Đó là tâm can của đệ.”

“Được rồi.” Thanh âm nhẹ như cánh chim cười: “Vậy Hoàng huynh sẽ ban cho đệ ân tình này... Vẫn còn nhiều thời gian.” Nói xong, ho nhỏ một cái: “Lạnh thế này, ta cũng phải hồi phủ thôi, thân thể không chịu nổi.”

Độc Cô Diệp Thành bắt chập người trong xe nói gì, vội xuống xe lấy cung tên, chạy đi cứu người.

Trong căn nhà hoang, Vương Đan lấy một cây chủy thủ, ném tới trước mặt Tần Vũ Lâu, nói: “Ý nương nương thế nào?”

Vũ Lâu nhìn cây chủy thủ sắc bén, một cước đá văng ra: “Nếu ta làm theo lời ngươi, ngươi lại không thả người thì sao.”

“Đã vậy...” Vương Đan liếc mắt một cái, hai tên nam nhân liền ấn mạnh đao vào cổ Lam Tranh thêm một chút, máu chảy càng nhiều hơn. Vương Đan nói: “Vậy thì dùng lực thêm một chút, có khi cắt đứt cả yết hầu, đến lúc đó, muốn xoay chuyển cũng không còn cách nào nữa rồi.”

“Dừng tay lại!” Vũ Lâu hét lên, cúi người nhặt chủy thủ, đưa lên mặt mình: “Ta làm theo lời ngươi là được.” Nàng cắn răng, thầm nghĩ, không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo, hấn mà chết, cả nhà nàng sẽ phải chôn cùng hấn. Nghĩ thế nhưng nàng cũng không thể nào xuống tay được.

Trên đời này làm gì có nữ nhân nào có thể tự hủy dung mạo mình chứ.

Nàng không làm được.

Nàng ngẩng đầu nhìn Lam Tranh, chỉ thấy hấn kinh ngạc nhìn nàng, trợn trừng mắt, chắc là rất sợ hãi.

“Chưa thấy quan tài không rơi lệ, cắt một bên tai của Vương gia cho ta, để nương nương thêm tinh thần!”

“Ta làm ngay! Đừng thương tổn hấn! Không phải mục đích của ngươi là ta sao, ta sẽ hủy dung mạo, từ nay về sau, né tránh người đời, làm một người quái dị, Vương thị vệ đã vừa lòng chưa!” Vũ Lâu hô to, lưỡi dao chạm vào má phải, một vết máu chậm rãi chảy xuống.

“Ha ha—” Vương Đan đắc ý cười to.

Một đao cắt xuống, lại như cắt từng khúc ruột, như đã giết nàng vài lần vậy, nàng nhẹn đau, nói với Vương Đan: “Hãy giữ lời đi, thả hấn ra.”

Vương Đan ra lệnh cho hai gã kia thả Lam Tranh ra: “Gia của ta, Vương phi tốt của ngươi dùng khuôn mặt xinh đẹp để đổi lấy mạng sống của ngài, ngài đi nhanh một chút đi.”

Buông đao xuống, hai gã kia đẩy Lam Tranh: “Đi đi.”

Lam Tranh vẫn ngẩn ngơ nhìn Vũ Lâu, lúc này nàng mới phát hiện hai mắt hấn thất thần, môi trắng bệch, trong miệng đang lẩm bẩm gì đó, bước chậm từng bước, rồi đột nhiên hai đầu gối mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất.

“Lam Tranh—”

58. Chương 58: Thoát Hiểm

“Lam Tranh—” Vũ Lâu hét chói tai.

Vương Đan tiến lên từng bước, dẫm lên vai hấn, một tay kê kiếm vào lưng hấn: “Ngươi còn dám bước lên một bước, ta sẽ giết hấn!”

Vết thương trên mặt Vũ Lâu còn đang chảy máu, nhìn thấy Lam Tranh hôn mê, nước mắt vỡ òa: “Ngươi mau thả hấn ra, hấn phải gọi đại phu—” Vương Đan cười lạnh: “Tên ngốc này đâu phải bệnh ngày một

ngày hai, cuống cái gì chứ, nường nường mau tiếp tục cắt mắt mình đi, nếu không —” đầu kiếm lại ấn thêm một chút vào lưng Lam Tranh.

Sau khi hấn tra tấn xong nữ nhân này, sẽ một kiếm giết chết Độc Cô Lam Tranh, dù sao hấn cũng chỉ có một con đường, chết !

Nước mắt chảy xuống miệng vết thương, càng làm nàng đau đớn hơn, nàng cố nén nước mắt: “Ta sẽ làm ngay, ta sẽ làm...” Lưỡi dao lại kề lên mặt.

Đột nhiên, một luồng sáng vụt qua Vũ Lâu, đâm thẳng vào ngực Vương Đan. Hấn ngạc nhiên nhìn mũi tên đang cắm thẳng vào ngực mình, biết là người kia đã đổi ý, liền nói với Vũ Lâu: “Phải... phải... rất...” Câu kế tiếp chưa kịp nói thì hấn đã nôn ra máu, một mũi tên lại phóng tới, hấn kêu lên một tiếng, rồi ngã gục xuống. Đúng lúc đó, mấy nam nhân cầm đao xông tới, một đao lấy mạng hai kẻ xấu còn đang trở mặt nhìn.

Vũ Lâu lao về phía Lam Tranh, ôm đầu hấn khóc rống: “Lam Tranh, Lam Tranh, tỉnh lại đi, người ngàn vạn lần đừng có chuyện gì...”

“Vũ Lâu...”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Vũ Lâu theo tiếng nói nhìn lại, thấy Độc Cô Diệp Thành, mắt rưng rưng nhìn hấn một cái, rồi lại tiếp tục cúi đầu gọi Lam Tranh đang gục trong lòng nàng.

Vết thương trên mặt nàng đỏ sẫm, nhìn rất đáng sợ, giống như một đôi môi đỏ mọng đang nhe răng ra cười, cười nhạo Độc Cô Diệp Thành hấn, hại người, hại mình: “Vũ Lâu...” Hấn lại gọi nàng, nhưng nàng hoàn toàn không phản ứng lại, chỉ ôm lấy Lam Tranh khóc, trong lòng rối rắm khó chịu, nhưng nụ cười vẫn không đổi, vô vai nàng nói: “Vương phi đừng nóng vội, để bản vương đưa Thập đệ hồi phủ, nhất định có thể chữa trị cho hấn, vết thương trên mặt cô cần phải cầm máu trước đã.”

Vũ Lâu vừa nghe xong, liền tục gật đầu: “Đúng rồi, đúng rồi, mau đưa hấn đi chữa trị.”

Tấn vương sai người đỡ Lam Tranh ra ngoài, hấn cùng Vũ Lâu đi phía sau.

“Sao diện hạ lại đến được đây?” Nàng vừa khóc nên giọng nghẹn lại: “Ta đã nghĩ hôm nay chắc phải chết ở đây rồi.”

“Có người trong phủ nhìn thấy cô đi cùng một người lạ.” Diệp Thành cười: “Ta đã nghĩ sao chẳng lẽ cô thật sự hồng hạnh vượt tường, thật ra là chạy tới bắt gian.” Vũ Lâu không có tâm tư đùa giỡn: “Dù sao cũng cảm ơn người.” Nàng chỉ vừa nói một cái, vết thương trên mặt bị kéo lại đau thấu xương, lòng lại càng đau đớn hơn, dung mạo của nàng bị hủy, cả đời này nàng không dám soi gương nữa.

Diệp Thành liếc nhìn vết thương đỏ hồng trên mặt nàng nói: “Không ngờ tình cảm của cô và Thập đệ lại sâu nặng như vậy, đáng để cô tự hủy dung mạo mình sao.”

Vũ Lâu cúi đầu nói: “Ta còn có thể làm thế nào, hấn mà có chuyện gì, cả nhà Tần gia chúng ta đều không thể thoát tội được.”

Diệp Thành nghe xong, liền thấy an tâm hơn rất nhiều, tự nhủ, thì ra là vậy, nàng không có cảm tình gì với hấn cả.

Đoàn người ngồi xe ngựa về đến Phủ Huệ vương, liền đưa Vương gia đang hôn mê vào phòng, y quan đều được gọi hết đến. Vũ Lâu chỉ để một người xử lý miệng vết thương ình, Phi Lục cắn khăn tay, khóc nức nở. Vũ Lâu nhìn nàng nói: “Đừng khóc nữa, em khóc làm ta cũng muốn khóc theo, nhưng ta mà khóc, nước mắt rơi vào miệng vết thương, đau lắm.”

59. Chương 59: Lời Nói Lạnh Lùng Làm Tổn Thương Lòng Người

Vũ Lâu ngồi trước bàn trang điểm, cúi đầu nhắm mắt, cắn môi lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn lên, thấy trong gương là một khuôn mặt với vết sẹo màu hồng vân vẹo như con rết, thật dữ tợn, đáng sợ. Nàng dùng tay chải tóc, nắm chặt tay lại, nếu không sẽ không dám nhìn nữa.

Nàng thề, đời này nàng sẽ không bao giờ soi gương nữa.

Đã qua ba canh giờ, hừng đông đã rạng phía chân trời, nhưng không có tia sáng nào chiếu được vào lòng nàng cả.

Không có gì phải khóc, chỉ là một vết sẹo thôi, có chết người được đâu. Tuy là nói thế, nhưng trong mắt nàng vẫn mờ nước, nàng vội đưa tay áo lau đi. Bỗng nhiên lúc này, hai mắt bị người đằng sau che lại.

“Đoán đi đoán đi, ta là sai?”

“Lam Tranh, người tỉnh rồi?!” Nàng vui mừng, muốn quay đầu lại nhìn.

Lam Tranh bịt chặt hai mắt nàng, không cho nàng nhìn: “Mau đoán xem ta là ai? Người biết ta là ai không nào?”

Nàng sẽ không thể biết được hắn là ai. Nhờ có việc hủy dung tối hôm qua đã giúp hắn thức tỉnh hoàn toàn. Một Độc Cô Lam Tranh chân chính. Hắn đã nhớ lại tất cả, về con bướm đỏ, về trận hỏa hoạn đó, tất nhiên, cả những việc mà Tần gia đã làm với hắn.

Hắn nhất định phải đối đãi với nàng thật “tử tế”, nếu không, sẽ làm cha nàng, kẻ mang đến đau khổ cho hắn phải thất vọng rồi, còn có Thái tử ca ca tính cách quái dị, tối tăm đó nữa. Sẽ không ai thoát khỏi tay hắn !

“Lam Tranh, đừng quậy nữa!” Vũ Lâu gỡ tay hắn ra, quay lại nhìn hắn, thấy hắn cười hì hì, liền thở dài nhẹ nhõm: “Người không sao là tốt rồi.” Nàng thấy hắn nhìn chằm chằm mình, theo bản năng, tự ti đưa tay áo lên che vết thương.

“Người ngốc thật!” Hắn dùng ngón tay trở gõ vào trán nàng: “Người ta bảo người cắt mắt mà người cũng cắt, mặt người là thịt heo sao?”

Không phải ta vì người à, nàng trừng mắt: “Người ghét bỏ ta à?” Nàng không hề lo lắng hỏi hắn.

Lam Tranh gật đầu: “Ừ, khó coi chết đi được.”

Vũ Lâu nhếch môi, xoay người vào bàn trang điểm, trong lòng nói, đừng khóc, đừng khóc. Nhưng rất nhanh sau đó, nàng cũng cảm giác vết thương đau nhức, chết tiệt, khó gì chứ, còn chưa đủ đau sao.

“Sao lại khóc?” Lam Tranh ngồi xổm xuống. Nghiêng đầu nhìn nàng: “Khó coi thì khó coi, con khỉ kia còn khó coi hơn, mà ta có ghét đâu.”

Vũ Lâu đẩy hắn: “Người vừa nói là ghét ta.”

Hắn hỏi lại: “Ta nói lúc nào?” Vũ Lâu nói: “Ta hỏi người có phải ghét bỏ ta không, người nói ừ. Còn dám nói không à.”

“Người tự suy diễn, ta không có nói.” Lam Tranh có chết cũng không thừa nhận. Vũ Lâu tự mắng mình thật vô vị, tranh luận với hắn làm gì chứ, sứt sứt mũi nói: “Quên đi, người ghét thì cứ ghét, Vương Đan chết rồi đó, người đi mà đón Thẩm Băng Sơ về.”

Lam Tranh bĩu môi: “Đây là tự người nói nha, ta đi đón về, người đừng có đuổi nàng đi nữa.” Nói xong liền xoay người bước đi. Nước mắt Vũ Lâu tràn ra: “Người đi đi, đi đi, đi mau lên! Á tiện nhân kia rất xứng với đồ ngốc nhà người!”

Lam Tranh nghe thấy thế, quay lại hừ giọng: “Hai chúng ta sẽ sống đến trăm tuổi.”

Vũ Lâu gạt hết đồ trên bàn xuống, hai tay ôm lấy mặt khóc lớn.

Lam Tranh thấy nàng đã bị tổn thương đủ rồi, liền mặt dày đi lại phía nàng, cầm tay áo nàng nói: “Vũ Lâu, Vũ Lâu... đừng khóc nữa, ta không đi tìm nàng ta, người không muốn, ta sẽ không đi.”

Vũ Lâu gạt tay hắn ra: “Nếu ta đồng ý, người cũng sẽ muốn đi tìm nàng luôn đúng không?” Nàng ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn hắn, trong lòng tự mắng mình, lại đi so đo cùng hắn làm gì.

“Không muốn, không muốn.” Hắn lắc đầu lia lịa: “Người không muốn, ta cũng sẽ không muốn.”

“Người!” Vũ Lâu tức giận dậm chân, bỏ lại hắn đi ra ngoài: “Đừng có theo ta! Nhìn thấy người là bực mình rồi!”

60. Chương 60: Uy Hiếp

Phi Lục đưa khăn cho Vũ Lâu nói: “Tiểu thư, người chườm lạnh một chút đi, đừng khóc nữa, mắt sưng cả lên rồi. Vương gia sẽ không đi tìm ả Băng Sơ kia đâu, dám bắt cóc Vương gia, đây là tội chết rồi. Thảm Băng Sơ có quan hệ với Vương Đền, chắc chắn cũng không thể thoát tội được, Hình Bộ sẽ sớm bắt ả thôi.”

Vũ Lâu nghe thế, đưa tay đón lấy khăn chườm lên mắt, nhưng vẫn nhin không được tiếp tục trách móc Lam Tranh: “Từ lúc ta vào Phủ Huệ vương, không nghe được hần nói một câu nào cho ấm lòng, cái tên vô tâm đó, ta nói hần là đồ ngốc, mà hần còn dám tranh luận với ta.”

Phi Lục nói: “... Tiểu thư, thật ra người cũng không nên mắng Vương gia, dù sao hần cũng là Vương gia, thế mà người muốn mắng là mắng, muốn dạy là dạy, thiên hạ này, nô tỳ thấy không có người thứ hai dám làm thế đâu.”

Vũ Lâu trừng trừng mắt hạnh: “Ta cứ thế đây, hần còn dám bắt nạt ta, ta mà chịu thua, thì hần còn ép ta đến mức nào nữa.”

“Vương gia chỉ hơi tùy hứng một chút, chứ thực ra cũng là người tốt mà.”

“Nha đầu chết tiệt kia, em đứng về phía ai hả?”

Phi Lục buông tay: “Nếu em nói Vương gia không tốt, không phải người cũng sẽ tức giận sao.”

Đúng lúc này, tiếng Lưu Hi vang lên ngoài cửa: “Nương nương, Tần đại nhân đến.”

“Lão gia đến thăm người đó!” Phi Lục nói: “Tiểu thư, mau đi nào.” Nàng tin lão gia nhất định có cách an ủi tiểu thư.

“Mời ông vào đây đi.” Nàng sẽ không đi ra ngoài, để người khác nhìn thấy dung mạo nàng sẽ sợ hãi mất. Dù có thất lễ cũng không có cách nào khác. Lưu Hi đáp một tiếng rồi lui xuống, Tần Khải Canh nhanh chóng được mời đến tiểu trúc của Phi Lục.

Tần Khải Canh nhìn thấy con gái, môi run rẩy, nức nở nói: “May mà mẹ của con không đến, không thì bà ấy sẽ khóc đến ngất đi mất. Thì ra là thật, mặt của con...” Vũ Lâu hỏi: “Cha, sao cha đến đây?”

“Sao ta có thể không đến chứ, người trong cung đều biết, Vương gia và Vương phi bị bắt cóc, chuyện xưa nay chưa từng có.”

“Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng biết?”

“Ừ.” Sắc mặt Tần Khải Canh trầm xuống: “Vừa lâm triều xong, Hoàng thượng gọi cha đến, nói với ta... nói...” Trong lòng ông trầm xuống: “Nói là, Vương phi bị hủy dung, tổn hại đến uy nghi của hoàng tộc, lại không sinh con nối dõi, ảnh hưởng đến việc kéo dài huyết mạch hoàng tộc, nếu trong nửa năm nữa mà con không có hỉ mạch, thì sẽ phế truất ngôi vị Vương phi của con.”

Vũ Lâu kinh ngạc nhếch môi, cười chua xót: “Thì ra con mang tội nghiệt lớn như vậy, cũng tốt, con sẽ không vướng bận gì nữa, giờ quay về nhà cùng cha. Rồi tuyển cho hần một phi tử khác tốt hơn là được.”

“Vũ Lâu, con đừng có trẻ con như thế, cha không nhớ con là người như vậy đâu. Nếu con bị phế truất, cả nhà Tần gia ta sẽ bị đẩy vào chân tường, nay mai còn sống được hay không cũng không nói trước được.”

Đây, có khác nào bức ép nàng đến cái chết đâu ! Sinh con cho Độc Cô Lam Tranh!?

Nhưng nàng có cách gì đây.

“Con biết rồi, sẽ không để Tần gia lâm vào cảnh nguy nan đâu.”

Tần Khải Canh nói: “Cha biết con khó xử, nhưng đã vào Phủ Huệ vương rồi, còn cách gì khác đâu.” Hần ra vẻ vô tình hỏi: “Vũ Lâu, gần đây Vương gia có gì khác lạ không? Ví dụ như cư xử khác trước ấy?”

“Khác thế nào?”

“Như là, tự dưng thông minh hơn, thích im lặng, gặp chuyện gì cũng không cuống.” Ông cố gắng đưa ra những đặc điểm trước khi sinh bệnh của Huệ vương. Trong trí nhớ của ông, Huệ vương rất trí tuệ, bình

tĩnh, ngay cả cười cũng lười, tuy tuổi nhỏ nhưng đối với những người và sự việc xung quanh thì đều có sự không chế rất lớn.

“Không có, không có, ngốc như heo ấy, không đúng, heo cũng không so được với hần, nói hần như heo, thì heo còn phải khóc thét.”

Tần Khải Canh thấy đứa con gái luôn mình mẫn, sâu sắc của mình nói như vậy, nghĩ là Huệ vương không có gì khác thường, cũng thở phào, như vậy là tốt rồi, Huệ vương mà nhớ lại chính ông đã góp tay hại hần như thế, thì tình cảnh của Vũ Lâu sẽ cực kỳ bi thảm.

Rất may là không có gì khác biệt.

61. Chương 61: Lạt Mềm Buộc Chặt

“Vũ Lâu, ngày mai mời Phương Bằng đến khám vết thương kia cho con đi, xem hần có cách gì không.”

Vũ Lâu sợ nhất mọi người chú ý đến mặt nàng, liền cúi đầu nhỏ giọng nói: “Để nói sau đi, giờ con không có tâm trạng nào...” Nàng sợ để Phương Bằng nhìn thấy, hần cũng không có cách nào, đến lúc đó, mọi hy vọng của nàng đều tan biến hết.

Tần Khải Canh thở dài, Vũ Lâu thấy cha khó xử, cố nhoẻn miệng cười: “Cha, mọi chuyện đều ổn rồi, Tần gia chúng ta cũng sẽ không trải qua sóng gió nữa.” Tần Khải Canh thấy lòng thật chua xót, nói: “Vi phụ còn công vụ phải xử lý, không ở lâu được, nói chung, Vũ Lâu à, con là đứa trẻ thông minh, tùy cơ ứng biến. Tần gia nhà ta đều phụ thuộc hết vào con đó.” Vũ Lâu liên tục gật đầu vâng dạ, để cha yên tâm. Ra đến cửa, Tần Khải Canh quay lại nói: “Vi phụ giờ cũng không có tư cách gì mà dạy con nữa...” Vũ Lâu cười lắc đầu: “Cha, cha nói gì thế.” Tần Khải Canh buồn bã, hít sâu một hơi rồi đi ra cửa.

Tiến cha xong, nụ cười của Vũ Lâu cũng vỡ tan. Ngồi bên bàn ngẩn người, Phi Lục giơ tay ra trước mắt nàng lắc lắc: “Tiểu thư? Không phải người bị lời nói của lão gia dọa đến không biết làm gì đấy chứ?”

Nếu trong nửa năm mà không có thai, sẽ bị phế phi.

Vũ Lâu ra vẻ trấn tĩnh: “Nên làm gì thì làm cái đó. Không phải là sinh con cho hần sao. Sinh cho hần một đứa là được chứ gì.”

“Đúng thế.” Phi Lục phụ họa. “Từ nhỏ đến giờ, có việc gì là tiểu thư không làm được chứ.”

Lam Tranh đứng ở cửa phòng nghe hai chủ tớ nói chuyện, giả hoạt cười. Trong lòng thầm nghĩ, Tần Vũ Lâu, không phải cô không chịu cho ta sao, giờ ta sẽ để cô chủ động yêu thương nhưng nhớ ta.

Tần Vũ Lâu tuy mạnh miệng, nhưng thực sự rất nhát gan. Đảo mắt đã đến buổi tối, Phi Lục khuyên vài lần nàng mới chịu về phòng ngủ. Cho thị nữ lui xuống, nàng lại ngồi dưới đèn đọc sách, không thèm nhìn đến Lam Tranh. Vì lúc sáng làm nàng tức giận, nên Lam Tranh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, một lát sau mới thử thăm dò gọi nàng: “Vũ Lâu...”

“Gì?” Nàng lạnh lùng hỏi lại.

Cô dùng giọng điệu gì thế chứ, Độc Cô Lam Tranh ta đâu có thiếu tiền cô. Nhưng Lam Tranh vẫn mềm giọng dịu dàng nói: “Ta sai rồi, đừng giận ta nữa.”

Giận dữ với người à, ta còn phải sinh con cho người nữa cơ đấy! Sinh con... Tần Vũ Lâu nghĩ đến đây, toàn thân run rẩy, quay đầu lại nhìn Lam Tranh, thấy hần đang mím môi, liền đưa tay lên vỗ má, lấy tinh thần, dịu dàng đi đến trước mặt hần: “Lam Tranh... ta... ta ta ta... ta cho người...” Vẫn không thể nào nói ra ba chữ “sinh đứa nhỏ” được.

Lam Tranh nắm tay nàng nói: “Vũ Lâu, trước kia đều là ta không tốt, ta sẽ không nghịch ngợm nữa, không nghe lời Ngũ ca nữa, về sau sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối không tùy tiện chạm vào người nữa.”

A?! Như thế làm sao được! Người mà không chạm vào ta, nửa năm sau ta không có thai, chẳng phải sẽ là tai vạ lớn hay sao.

Lam Tranh biết rõ sự tình, còn cố ý: “Người sao thế? Sắc mặt kém vậy. Người đừng tức giận nữa, ta tuyệt đối sẽ không nghịch ngợm mà. Lúc đi ngủ sẽ rất ngoan. Ta sai thị nữ mang thêm giường chiếu đến, chúng ta tách ra ngủ, được không?”

Lam Tranh thấy mặt nàng cứng lại, trong lòng hấn nén cười đến muốn nội thương. Để tránh không cười ra tiếng, hấn túm lấy chân, nghiêng người nằm xuống. Vũ Lâu ngồi yên bên giường, trong bụng thì cuống cả lên, xong rồi, xong rồi, chẳng lẽ nàng lại phải quyến rũ hấn à.

“Lam Tranh, Lam Tranh—” nàng nhẹ nhàng đẩy hấn.

Lam Tranh chui trong chăn cười trộm, nén giọng hỏi: “Gì thế?”

Nàng hạ quyết tâm: “Chúng ta... sinh con đi...”

62. Chương 62: Không Hiểu Phong Tình

Nàng nghiêm mặt nói: “Lam Tranh, chúng ta sinh con đi.” Vừa nói xong, tâm trạng của nàng cứ như chiến sĩ ra trận vậy, trong lòng như đánh trống, lại hơi hồi hận, lẽ ra phải suy nghĩ kỹ lại đã, không nên gấp gáp như thế, chết tiệt, chết tiệt.

Lam Tranh nghe nàng nói xong liền ngồi dậy, nghiêng đầu nghĩ, rồi héch miệng cười sáng lạng: “Được.”

Vũ Lâu tự khuyến khích mình, được rồi, được rồi, bước đầu tiên thế là ổn, tên nhóc này đồng ý. Nhẹ thở dài một hơi, lại thấy Lam Tranh túm túm cười nhìn nàng, lúc này nàng mới ý thức được sự việc đáng sợ đến mức nào. Tên này cái gì cũng không hiểu, chẳng lẽ bắt nàng phải chủ động???

Đã vậy, Lam Tranh còn bồi thêm: “Được, chúng ta sinh đi, phải làm thế nào? Lần trước người nói Ngũ ca nói không đúng, thế phải làm thế nào mới đúng?”

Hấn ra vẻ cần phải được hướng dẫn tỉ mỉ. Vũ Lâu nói: “Không phải người đã cùng Băng Sơ...” Đêm đó xảy ra chuyện gì, người phải nhớ rõ chứ. Lam Tranh mơ màng nhìn nàng: “Băng Sơ làm sao? Ta không nhắc đến nàng, người còn nhắc đến nàng làm gì.”

Vũ Lâu vì muốn chứng minh là Lam Tranh có kinh nghiệm trong chuyện đó, liền nhắc lại chuyện cũ: “Có một tối nàng ta ngủ trên giường này, chẳng lẽ, người không có ấn tượng gì à?”

Hấn lắc đầu: “Không nhớ.” Hấn đứng dậy, ra vẻ chắc chắn không nhớ gì, xem Tần Vũ Lâu người làm sao bây giờ. Vũ Lâu thất vọng, an ủi mình, hấn quên được thì quên, trách hấn làm gì.

Lam Tranh cực kỳ phát huy tinh thần hợp tác: “Không phải chúng ta phải sinh con hay sao? Nhắc đến Băng Sơ làm gì? Chẳng lẽ nàng ta biết à? Vũ Lâu, sai người đi gọi nàng ta về hỏi đi.” Vũ Lâu tức giận: “Người muốn gặp nàng ta?”

“Rõ ràng là người nhắc nàng ta trước mà...” Lam Tranh nhỏ giọng nói. Trong lòng cười thầm, Tần Vũ Lâu, ta xem cô quanh co lòng vòng đến bao giờ.

Cầu người không bằng tự dựa vào mình, chủ động thì chủ động! Nàng nói: “Người cởi quần áo ra!”

Lam Tranh lắc đầu, túm lấy cổ áo: “Không cởi đâu, lạnh lắm.”

Hay lắm, ta nói một đằng, người nói một nẻo phải không. Vũ Lâu trừng mắt: “Nhanh lên!” Lam Tranh dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng, bụng rất ấm ức: “Sao người phải ép ta chứ?”

Thấy tình cảnh này, thật sự Vũ Lâu muốn chết luôn cho xong, thế nào mà nàng lại như biến thành ác bá ức hiếp con gái nhà lành thế này cơ chứ. Không thể như thế được, nàng liền mỉm cười dịu dàng nói với Lam Tranh: “Được rồi, được rồi, ta không ép buộc người nữa, không phải người nói, từ giờ về sau đều nghe lời ta sao, nào, lại đây, ngoan, cởi quần áo ra nào.”

A? Thế này cũng không đúng, đây rõ ràng là giọng điệu của mấy tên hoa hoa công tử (Lãng nhăng) muốn dụ dỗ mấy cô gái ngây thơ mà.

Lam Tranh rụt rè hỏi: “Rốt cuộc là người muốn làm gì chứ?”

“Ta... ta... ta...” nàng quay đi, mặt lại càng đỏ hơn. Lam Tranh bước tới gần nàng: “Người làm sao thế? Phát sốt à?” Vũ Lâu giật mình nhảy vội lên, tránh xa Lam Tranh ra: “Đừng tới đây.” Lam Tranh vẽ mặt vô tội hỏi: “Ta đâu có trêu chọc gì người đâu?”

“Không phải tại người trêu chọc ta, là ta bị bệnh. Trong phòng nóng quá, ta ra ngoài hít thở một chút.” Nói rồi liền quay người đi ra ngoài.

Nàng vừa đi khuất, Lam Tranh gục xuống giường, ôm chăn cười sặc sụa. Chơi vui quá, trò chơi này không thể chấm dứt sớm được. Hắn cười thỏa thích rồi thì Vũ Lâu cũng quay lại, lần này nàng bình tĩnh hơn rất nhiều, cả mặt và người đều phát ra hàn khí, lạnh lùng nói: “Đã muộn rồi, đi ngủ thôi.”

“Không phải là phải sinh...”

“Coi như ta chưa nói gì cả!” Vũ Lâu lập tức ngắt lời hắn: “Coi như ta chưa nói gì hết, từ nay về sau không được nhắc lại nữa.”

Lam Tranh thấp giọng, vẻ buồn bã, mắt nhắm: “... ừm, biết rồi.” Còn nhiều thời gian mà, dù sao cô cũng không chạy thoát được.

Trong lòng mang nặng tâm sự, Vũ Lâu nằm im trong bóng đêm. Vết thương trên mặt khiến lòng nàng rất đau, không kìm được lại thở một hơi dài. Lam Tranh nghe thấy, liền nhích lại gần nàng: “Để ta thổi thổi, sẽ không đau nữa.” Hắn chu cái miệng nhỏ, thổi nhẹ nhẹ vào vết thương của nàng.

Trong lòng Vũ Lâu cảm thấy rất ấm áp, ít nhiều gì hắn cũng có ưu điểm đấy chứ.

“Vũ Lâu, thật ra, người bị biến thành như vậy, ta cũng không ghét bỏ người một chút nào cả...” Nàng nghe thấy, đang cảm động thì lại thấy hắn nói tiếp: “Vốn dĩ ta cũng không thấy diện mạo người có gì xinh đẹp mà.” Nói dối thôi, hắn cực kỳ vừa lòng với dung mạo của nàng.

Nàng đẩy hắn ra, xoay người, quay lưng về phía hắn: “Thật khó cho ngài khi phải chịu đựng con người quái dị như ta!”

“Người lại tức giận à?”

“Không.”

“... Dù trông người có xấu xí, ta cũng vẫn thích ở cùng với người mà.” Chơi với nàng rất vui, vừa đùa chút là mắc lừa rồi.

Mũi nàng bỗng cay cay. Thì ra nàng lại dễ thỏa mãn đến thế. Hắn chỉ nói một câu hơi trùng ý nàng một chút, mà nàng đã cảm động đến muốn khóc rồi. Hắn lại còn có năng lực này nữa, chỉ nói vài câu đã khiến tâm tình của nàng thay đổi rất nhiều rồi. Khó có lúc Lam Tranh nói được câu hay ho, coi như cũng là sự an ủi đối với nàng.

Vũ Lâu không lên tiếng, Lam Tranh cũng không hỏi nhiều, cả hai duy trì bầu không khí hòa thuận đó, cùng tiến vào giấc mộng.

Trên mặt Vũ Lâu có vết thương, nên không muốn gặp bất kỳ ai. Chỉ cần Lam Tranh liếc nàng nhiều hơn một chút, sẽ bị nàng cảnh cáo không được nhìn nhiều nữa. Sau khi ăn sáng xong, Lam Tranh liền trốn ra ngoài chơi, tránh để bị biến thành nơi trút giận. Vũ Lâu cầm một cái gương đồng trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào dung mạo của mình. Nửa mặt bên trái thật hoàn mỹ, lại hơi hơi quay đầu, vết sẹo trên má phải liền xuất hiện trong gương.

“Vũ Lâu... Vũ Lâu... xem ai đến đây?”

Nghe tiếng gọi, Vũ Lâu giấu gương đi, đứng dậy đón khách. Lam Tranh đi trước, phía sau là Tấn vương. Vũ Lâu vừa thấy Độc Cô Diệp Thành, vội cup mắt, cúi đầu: “Tham kiến điện hạ.”

Vết sẹo của Vũ Lâu còn nghiêm trọng hơn hắn nghĩ, vừa nhìn đã thấy ghê người. Hắn quay sang Lam Tranh, lại thấy hắn ta không hề lo buồn, một chút cũng không lo lắng cho sự khổ sở của thể tử mình, nên không kìm được có chút tức giận. Nhưng điều này cũng có thể chứng minh, hắn ta đúng là vô tâm vô phế.

“Đệ muội không cần đa lễ, bản vương đưa một người đến đây, hy vọng có thể chữa trị vết thương uội, không biết đệ muội có muốn gặp hần một chút không?”

“Điện hạ mời vị thần y đó đến à?”

“Chắc muội đã nghe đến danh tiếng của người đó rồi, chính là Cửu chỉ thần y Thái Y viện...”

“Phương Bàng?”

“Đệ đệ của hần — Phương Lâm.”

Biểu hiện của Vũ Lâu khi nghe thấy cái tên này còn phức tạp hơn khi đoán là Phương Bàng, nàng nhú mày nói: “Là hần à...”

“Đệ muội biết hần sao?”

“Cứ coi là có quen biết đi.” Khi Phương Lâm cùng ca ca hần vào Tần phủ chữa bệnh đau đầu ẹ nàng, hần đã từng nhìn thấy Tần Vũ Lâu mặc nam trang, thi bắn cung với Tần Viễn Địch. Như là vừa gặp đã yêu, nguyện ý làm trâu làm ngựa ở Tần phủ, chỉ cần được nhìn thấy nhị công tử Tần gia là tốt rồi. Ai cũng biết Phương Lâm là tên đoạn tụ, Vũ Lâu đành phải gỡ búi tóc xuống, chứng minh mình là nữ nhân. Phương Lâm gặp cú sốc lớn, về đến nhà còn ốm mất mấy hôm, trong cơn mê sảng còn liên tục nói: “Giá như người là nam tử thì tốt quá...”, vì thế mới dẫn đến việc Phương Bàng thay đệ đệ cầu hôn Tần Vũ Lâu.

“Vũ Lâu, người biết người đó hả? Mau gọi hần vào đi.” Lam Tranh nói. Trong bụng thì lại nghĩ, cái tên ruồi bu Phương Lâm này đến đây làm gì chứ.

63. Chương 63: Ân Ân Ái Ái

Phương Lâm có đôi mắt hồ ly nhỏ dài giống ca ca hần, kể cả có đang dự tang lễ thì nhìn cũng vẫn như đang cười. Lúc này cũng thế, nếu không phải Tần Vũ Lâu đã biết hần, thì đến tám phần là sẽ đá bay hần đi vì nghĩ là hần đang cười nhạo nàng.

Vóc dáng Phương Lâm cao gầy, cái eo thon nhỏ khiến Vũ Lâu còn phải ghen tị. Hần hí hửng nhìn Vũ Lâu một lúc rồi nói: “Vết thương đó, có thể chữa được.”

Vũ Lâu mừng rỡ: “Thật à?”

Phương Lâm gật đầu: “Nhưng mà được thì rất khó tìm.”

“Phương đại phu, ngài cần gì thì cứ nói.” Tần vương lên tiếng, bất kể là cái gì, chỉ cần trên đời này có, nhất định phải tìm được cho nàng.

“Máu rồng.” Phương Lâm vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng. Lam Tranh cười hì hì nói: “Ngớ ngẩn thật, trên đời này làm gì có rồng, ta nghe còn biết là người nói bừa.” Mặt Độc Cô Diệp Thành nghiêm lại, hần biết thứ mà Phương Lâm ám chỉ là cái gì: “Người nói là Hoàng thượng...?”

“Của Thái tử cũng được.”

Độc Cô Diệp Thành gượng gạo cười nói: “Bệnh tình của Thái tử, Phương đại phu chắc cũng đã nghe rồi.” Lấy máu của hần à? Chỉ sợ chưa cần động tay, hần đã chết mất rồi.

Hồ ly Phương Lâm quét đôi mắt hẹp lên người Lam Tranh, gật đầu cười nói: “Vậy ta lui thêm một bước nữa, Hoàng tử con của chính thê cũng coi như được đi.”

Trong lòng Lam Tranh hoảng hốt, không biết Phương Lâm đang mưu tính gì, không thể ngoại trừ trường hợp hần ta nhân cơ hội bày ra quỷ kế hại hần: “... Thuốc dẫn không phải là máu rồng thực sự cũng có hiệu quả sao?”

Độc Cô Diệp Thành thấy Thập đệ lộ ra vẻ mặt khó xử, vội tranh lấy cơ hội có thể thể hiện mình này: “Dù bản vương không phải là con của Hoàng hậu, nhưng mẫu phi của bản vương lại là muội muội ruột thịt của Hoàng hậu, không biết có được không?”

Đây là lần đầu tiên Vũ Lâu biết đến mối quan hệ giữa Tấn vương và Lam Tranh, thì ra là gần gũi đến như thế.

Phương Lâm cốt là muốn làm khó Huệ vương, kẻ đã mang họa đến cho Vũ Lâu, nên lắc đầu liên tục: “Tuy Tấn vương có ý tốt, nhưng cái này không thể làm thay được.” Lại liếc về phía Lam Tranh dò hỏi: “Ý của điện hạ thế nào? Ngài có thể hiến chút máu để làm thuốc dẫn, cứu nương nương được không?”

Lam Tranh biết rõ đây là âm mưu của hắn, nhưng lại chỉ có thể nhắm mắt bước vào, nói: “Để cứu Vũ Lâu, muốn ta làm gì cũng được.” Đúng vậy, ta được, còn Độc Cô Diệp Thành người thì không được. Hắn vỗ vỗ ngực: “Phải lấy bao nhiêu? Cứ lấy đi.”

“Một chậu...”

Nụ cười trên mặt Lam Tranh cứng lại.

“Một chậu... mà...” Phương Lâm nói tiếp.

Mặt Lam Tranh hơi giãn ra một chút.

“Phải lấy mười lần...” Phương Lâm nói nốt.

Mặt Lam Tranh lại đông cứng.

”Nhưng mà, nếu lấy lần đầu đã chữa khỏi, thì không cần phải lấy chín lần sau nữa.

Trong lòng Lam Tranh giận dữ mà không dám thể hiện ra, tên tiểu tử nhà người dám đùa giỡn ta à !

Vũ Lâu không nhin được, túm Phương Lâm sang một bên: “Người có thể nói liền mạch được không hả? Không được bắt nạt hắn !”

Phương Lâm hừ giọng: “Ta giúp cô thử lòng hắn còn gì.”

“Không cần người nhiều chuyện như thế.”

Phương Lâm chán nản lắc đầu: “Vâng, vâng, vậy thì mời Vương gia và nương nương ngày mai tới y quán của ta, lấy máu để ta chế thuốc.”

“Lấy máu, có thể chữa khỏi thật sao? Sao ta không biết có phương thuốc nào như thế?”

“Ta có bí quyết riêng, nương nương cũng không cần phải tìm hiểu kỹ làm gì, nếu tin ta, thì chữa trị, còn không tin, thì mời đi tìm người khác vậy.”

Tổ tiên Phương gia nhiều thế hệ hành nghề y, đều là những người lương thiện thật thà, lấy việc chế được cứu người làm tôn chỉ, đâu ngờ đến đời con cháu lại sinh ra cái tên nghịch tử Phương Lâm này, bị đoạn tụ, nhìn thấy nam tử là mặt đơ ra, mười bốn tuổi đã học hết y thuật của tổ tiên, rồi kinh thành đi phiêu bạt giang hồ mười năm, học về một đồng bàng môn tà đạo. Tháng trước còn nghe thấy có người nhìn thấy hắn đào thi thể ở bãi tha ma nữa.

“Ta tạm tin người.”

Phương Lâm nhún nhún vai: “Nếu vậy, mời hai người ngày mai đến y quán của ta để tiến hành chữa thương. Giờ ta còn có việc, xin cáo từ.” Không cần biết đối phương là ai, nếu không tin hắn, thì không cần phải nói nhiều.

Phương Lâm đi rồi, Vũ Lâu nhìn Lam Tranh, rồi lại nhìn Diệp Thành. Hai người họ quả không hổ danh là họ hàng gần, thực sự rất giống nhau. Nhưng điều mà nàng còn chưa biết đó là, hai người họ không chỉ có vẻ ngoài giống nhau, mà tính cách cũng cực kỳ giống, đều lấy nụ cười để che giấu những tính toán bên trong.

Độc Cô Diệp Thành nói: “Nếu Phương đại phu đã nói có thể chữa trị được thương thế của đệ muội, thì bản vương yên tâm rồi.”

Lam Tranh cười lạnh trong lòng, liên quan gì đến người chứ, người cũng rảnh rồi quản nhiều việc quá đấy. Nghĩ một chút, hắn liền nảy ra ý hay: “Đúng rồi, Vũ Lâu, tối hôm qua không phải người rủ ta sinh con hay sao, đúng lúc Cửu ca đang ở đây, chúng ta hỏi huynh ấy đi.” Hắn dường như sợ thiên hạ không loạn, liền quay sang nói với Tấn vương: “Cửu ca, huynh có biết cách không?”

Vũ Lâu lao đến bịt miệng Lam Tranh, cười với Độc Cô Diệp Thành: “Lam Tranh nói linh tinh, để điện hạ chê cười rồi.” Nói rồi giận dữ nhìn Lam Tranh, uy hiếp: “Người im miệng lại cho ta, cấm nói lung tung.”

Câu nói này của Lam Tranh khiến Độc Cô Diệp Thành bị kích thích không nhẹ, cười khan nói: “Bản vương cũng nên cáo từ rồi, không quấy rầy phu thê nhà đệ nữa.” Lam Tranh kéo tay Vũ Lâu ra, âm ỉc nói: “Cửu ca cái gì cũng biết mà, sao lại không được hỏi? Không thì để ta đi hỏi Ngũ ca vậy.”

Vũ Lâu tức giận dẫm vào chân hắn một cái: “Ta bảo người im thì người im đi.”

Độc Cô Diệp Thành cười nói: “Huê vương phi dữ dần như vậy, Thập đệ chắc cũng chịu khổ nhiều rồi.”

Chịu khổ gì chứ, ta thích thế đấy. Người muốn còn không được.

Về mặt Lam Tranh đau khổ: “Đúng vậy, Cửu ca, huynh thấy rồi đấy, nàng suốt ngày bắt nạt ta, tối hôm qua đã đồng ý sinh con cho ta, mà giờ nuốt lời không chịu làm.”

Rốt cuộc Độc Cô Diệp Thành cũng không chịu nổi hai người liếc mắt đưa tình, ân ái ái ái thế này nữa: “Bản vương còn có việc, cáo từ. Không cần tiễn dẫu.”

“Đệ muốn tiễn mà, đệ muốn tiễn huynh.” Lam Tranh đi theo sau Cửu ca, không cẩn thận lại vấp một cái ngã xuống đất. Vũ Lâu vừa thấy, liền mặc kệ Độc Cô Diệp Thành đang đứng đó, vội chạy tới đỡ Lam Tranh, trách móc: “Thật là, vừa rồi mất một cái người đã không cẩn thận rồi, lại ngã thế này nữa.”

Lam Tranh cười hì hì: “Vậy từ nay về sau, người phải luôn để ý, chăm sóc ta, không thì ta lại có chuyện mất.”

Vũ Lâu chán nản, chăm sóc người à? Ôi, nếu nửa năm nữa mà không có hỉ mạch, thì ta phải rời xa người rồi. Cảm xúc trong lòng nhất thời không biết diễn đạt thế nào nữa.

Lam Tranh đuổi được Tấn vương đi, cực kỳ khoái chí, định giành nữ nhân với ta sao. Năm năm trước khi ta chưa bị bệnh, đã bao giờ người giành được cái gì của ta chưa? Giờ ông đây đã khỏe rồi, người còn định tranh giành cái gì. Đang thích chí, thì nghe Vũ Lâu nói: “Lam Tranh, sau này người đừng nói với Tấn vương chuyện của chúng ta như thế.”

Hắn gật đầu: “Ta nghe lời người, từ nay về sau đều ngoan ngoãn nghe lời người.”

Hắn hiểu chuyện như vậy cũng không còn đáng ghét nữa, Vũ Lâu nhìn thuận mắt hơn nhiều. Đầu nàng cứ vắn vơ nghĩ vậy đến tận lúc đi ngủ.

Lam Tranh dán vào người nàng, dụi tới dụi lui: “Vũ Lâu, Vũ Lâu, vết thương trên mặt người còn đau không? Để ta thổi thổi cho người nhé.” Hiếm khi hắn quan tâm người khác như thế, Vũ Lâu liền gật đầu, nhắm mắt lại, khoe môi khẽ mỉm cười. Lam Tranh nhìn về mặt Vũ Lâu dịu dàng như thế, trong lòng lại nóng lên, hôm qua vì thấy nàng chủ động đề xuất nên muốn trêu đùa nàng, giờ thì mặc kệ hết, hắn không nghĩ ngợi gì nữa, hành động càng trở nên không đứng đắn, nhẹ nhàng đặt xuống môi nàng một nụ hôn.

64. Chương 64: Chống Cự

Hành động của hắn khiến Vũ Lâu giật mình kinh ngạc, đang muốn dùng một chương đánh bay hắn ra, thì chợt nghĩ, sao không nhân cơ hội này mà đơn giản hóa mọi chuyện đi, mình cũng đỡ phải mặt dày mà chủ động thân mật với hắn nữa. Vì thế, nàng liền bỏ đi ý nghĩ chống cự, nhắm mắt lại phối hợp với hắn.

Đầu lưỡi hắn khẽ đẩy vào trong miệng nàng, lưu luyến, quấn quýt, dây dưa. Tay hắn cũng không hề nhàn rỗi, càn quấy luồn vào trong y phục nàng, thăm dò, ve vuốt sự đầy đặn của nàng, khiến hơi thở nàng trở nên nặng nề hơn, thân thể cũng nóng dần lên.

Tay hắn đặt trên người nàng không hề ngừng lại một chút nào, vẫn tiếp tục di chuyển, thám hiểm từng chút, từng chút. Vũ Lâu cảm nhận được vật nóng hổi cứng rắn đang chạm vào thân dưới của nàng. Lam Tranh lưu luyến rời khỏi môi Vũ Lâu, ghé sát vào tai nàng cười khê: “Nhìn thế này, khó chịu quá...”

Nàng đỏ bừng mặt, dáng vẻ mím môi thẹn thùng ấy khiến từng mạch máu trong người Lam Tranh như muốn bùng nổ. Hắn chậm rãi cởi tiết khổ của nàng, còn nàng thì lấy tay che hai mắt, không dám nhìn hắn.

Bàn tay càn rỡ của hắn dọc theo thân nàng, thẳng hướng xuống nơi tư mật nhất, mềm mại, ướt át. Hắn cười khinh miệt, đã ướt thế này rồi, nàng cũng khao khát đợi hắn tiến vào như thế sao. Bình thường nhìn nàng có vẻ nghiêm nghị, kiên trinh. Thì ra lên giường cũng trở nên phóng đảng như thế.

Hắn đưa tay quệt lấy ái dịch kia, cười cười hỏi nàng: “Đây là cái gì?”

Vũ Lâu cắn môi lắc đầu, nhẹ giọng dịu dàng nói: “Đừng hỏi nữa, xấu hổ quá.”

Lam Tranh thấy nàng then thùng, lại không nhin được trêu nàng: “Cái này có tác dụng gì?”

Câu hỏi của hắn làm nàng thấy nhục nhã, xấu hổ vô cùng. Vũ Lâu nhú đôi mày thanh tú, đẩy hắn ra, kéo tiết khổ lên, xốc lại vạt áo, túm lấy chần quần quanh người, không nói lời nào. Một loạt hành động liên tiếp lưu loát, khiến Lam Tranh trở mắt nhìn, không khí tràn ngập nồng tình mật ý vừa rồi bỗng chốc lạnh băng, hắn không thể cam chịu kết quả này được, liền sấn lại hỏi nàng: “Vũ Lâu, ngươi làm sao thế? Chúng ta tiếp tục nhé?”

Không ngờ bị nàng giận dữ cự tuyệt: “Đừng nói chuyện với ta!”

Hắn đùa quá trớn rồi, chỉ vì câu nói nhảm đó, mà khiến chuyện tốt của hắn bị ngấm nước luôn. Lam Tranh cực kỳ hối hận, không cam lòng, lại tiếp tục quấy rầy Vũ Lâu: “Vũ Lâu...” Vũ Lâu bực bội bịt tai lại: “Ngày mai còn phải đến y quán của Phương Lâm, mau ngủ đi.”

Nàng thì ngủ được, còn dục hỏa trong người hắn không có chỗ phát tiết thì làm sao??? !

Hắn tức khí, quyết định dùng bạo lực, liền túm lấy chần của nàng: “Tần Vũ Lâu! Ngươi coi trời bằng vung! Ngươi không biết ngươi là nữ nhân của ai sao hả?”

Nàng túm lấy cổ tay hắn, bẻ ngược ra sau, khiến hắn đau đến mức vội đầu hàng: “Đau... đau...” Vũ Lâu hừ một tiếng, buông tay ra, nằm xuống nói: “Đi ngủ đi.” Thừa lúc hắn không để ý, nàng lại đưa hai tay lên xoa xoa má, hơi nóng trên mặt vẫn chưa giảm chút nào, nàng xấu hổ không thôi.

Hắn thực sự có thể làm chuyện đó.

Miếng ăn đến miệng còn rơi, khiến Lam Tranh ảm ức, nội thương mất một buổi tối. Sáng sớm, mặt ủ mày chau, Vũ Lâu vẫn còn xấu hổ chuyện đêm qua nên làm mặt lạnh với hắn, không thèm để ý. Hai người đều gượng gạo cùng đi đến y quán của Phương Lâm. Nói là y quán, nhưng lại khiến người ta có cảm giác âm u quỷ dị. Vừa bước vào cửa đã thấy lạnh hơn so với bên ngoài. Ngồi ở chính sảnh là một ông lão gầy gò như da bọc xương, khe khẽ miệng ngủ gà ngủ gật.

Phương Lâm vừa bước ra đại sảnh, nhìn thấy trong sân đầy thị vệ đao gươm sẵn sàng, liền cười nhạo: “Thế trận oai hùng thật, trước giờ sân nhà ta chưa bao giờ náo nhiệt thế này. Vương gia, Vương phi, mời vào trong.”

Đợi hai người an vị, Phương Lâm vào thẳng việc chính, lấy một chiếc chậu bạc đưa đến trước mặt Lam Tranh: “Vương gia phải chịu đau một chút rồi.” Lam Tranh hỏi: “Có thể chữa khỏi vết sẹo của nàng thật à?” Mắt Phương Lâm nhú lại như sợi chỉ: “Sao thế? Vương gia ghét Vương phi xấu xí à?”

Ngươi là cái thá gì mà dám chất vấn ta chứ? Lam Tranh vẫn còn tức giận với hành động của Vũ Lâu tối hôm qua: “Tất nhiên là không rồi, dù sao sinh con cũng không cần khuôn mặt.”

Phương Lâm nghe thấy thế, liền dùng con dao bạc gõ gõ vào thành chậu: “Vậy theo ngài thì chữa hay không chữa đây?”

“Tất nhiên là chữa rồi!”

“Vậy thì tốt.” Phương Lâm nói: “Mời Vương gia vén tay áo lên.” Ai bảo hắn là đại phu, hắn dám danh chính ngôn thuận mà đùa cợt hắn ta như thế đấy. Vũ Lâu đã nhận một đao thay cho hắn ta, giờ hắn ta phải hồi đáp thôi. Hắn quay sang Vũ Lâu nói: “Nếu Vương phi sợ ta xuống tay không được chuẩn xác, thì có thể tự mình làm.”

Vũ Lâu lắc đầu liên tục: “Không cần, không cần đâu, ngươi cứ làm đi.”

Lam Tranh kéo tay áo lên: “Làm đi.” Sau đó trưng ra vẻ mặt đáng thương nhìn Vũ Lâu, hy vọng nàng sẽ tiến đến an ủi hắn, ai ngờ Vũ Lâu lại nhú nhú mày: “Ta không chịu được khi nhìn thấy máu, ta tránh ra ngoài một lát.” Nói rồi xoay người đi ra ngoài.

Phương Lâm nhìn Lam Tranh, cười âm hiểm: “Mạo phạm rồi.”

Vũ Lâu tránh ra ngoài một lúc, xong lại không yên tâm, liền quay lại, thấy Lam Tranh đang che một vết đao cứa trên tay vẫn còn chảy máu ồ ạt. Lam Tranh nhìn thấy Vũ Lâu, vốn không có chuyện gì, lập tức giả vờ đau đớn lắm, quay sang lấy lòng nàng: “Vũ Lâu... đau quá...”

Vũ Lâu vội chạy qua ôm hắn vào ngực, nói với Phương Lâm: “Có đáng phải làm như vậy không?”

Phương Lâm lắc đầu thở dài: “Cô hy sinh chịu một đao trên mặt, Vương gia chỉ bị cắt vào cánh tay, cô nói đáng hay không đáng?”

Vũ Lâu không so đo như vậy, chỉ ôm chặt Lam Tranh an ủi hắn: “Không đau không đau, cố chịu một lát sẽ không sao nữa.”

Máu chảy đầy chậu, Phương Lâm liền cầm máu ngay cho hắn, rồi bê chậu máu vào phòng trong, nhìn quanh không thấy ai, liền mở cửa sổ, đổ hết chậu máu ra ngoài, sau đó lấy trong tủ ra một hũ thuốc mỡ đã sớm điều chế xong, vớt lên bàn. Sau đó rút một quyển Nghi Xuân Hương Chất ngồi đọc, một lúc lâu lâu sau, mới thư thả đặt lại lên giá sách, vô tình lại làm cuốn bên cạnh rơi ra.

Phương Lâm cầm lên nhìn, sau đó thuận tay nhét vào trong tay áo.

Hắn cầm thuốc mỡ đi ra, nói với Vũ Lâu: “Nương nương, để tiểu y bôi thuốc cho ngài.”

Toàn bộ hy vọng của nàng đều gửi gắm ở hũ thuốc mỡ nhỏ bé này, nên cũng hơi lo: “Nếu không có tác dụng thì sao?” Thấy người ta nghi ngờ y thuật của mình, Phương Lâm cũng không giận, chỉ khẳng định: “Nếu không có tác dụng, thì tại hạ sẽ tự lột da mặt trả cho nương nương.”

Lam Tranh nói: “Ai cần cái thứ da dày thịt béo của ngươi chứ.”

Phương Lâm cười: “Thuốc này không thể để gần người đã ấu làm thuốc dẫn, xin Vương gia hãy tránh đi một chút.” Lấy bừa một cái lý do đuổi hắn ra chỗ khác.

Vũ Lâu lườm hắn một cái sắc ngọt. Lam Tranh lau bầu: “Được, nếu không chữa khỏi, ta nhất định sẽ lột da ngươi.”

Lam Tranh vừa đi, Phương Lâm liền cầm một chiếc thìa nhỏ bằng ngà voi, quẹt một chút thuốc mỡ bôi lên vết thương của nàng: “Tần Vũ Lâu à Tần Vũ Lâu, cô nghĩ cô là một tên nam nhân thô lỗ hay sao vậy, cả mặt mình mà cũng dám cứa, còn chuyện gì cô không dám làm nữa không?”

Thuốc mỡ lành lạnh chạm vào vết thương khiến nàng rất thoải mái, nhưng điều nàng quan tâm lại là việc khác: “Ngươi có thể chữa khỏi cho Huệ vương không?”

“Ha ha, cô đánh giá ta cao quá, ngoại thương ta còn trị được, cái bệnh táo bón kia của hắn không phải cứ uống thuốc hay bôi thuốc là chữa được đâu.” Phương Lâm bôi thuốc cho nàng xong, lại rút quyển sách lúc nãy nhét vào tay áo, đưa cho nàng: “Ta chữa bệnh xong còn có quà tặng đi kèm nữa nhé. Cầm đi.”

Vũ Lâu nghi hoặc cầm quyển sách, vừa nhìn liền ném vội đi: “Cái này... cái này... cái này... cái quái gì thế hả?”

65. Chương 65: Thỏa Mãn Ý Nguyên

Phương Lâm cúi người nhặt quyển sách lên: “Ta không dùng đến nên đem tặng cho cô, cô lại còn không cảm kích.”

Vũ Lâu chỉ vào quyển sách đó, mặt đỏ bừng: “Nhìn bìa thôi là biết vật dâm tà rồi! Sao ngươi lại có mấy thứ đồ này cơ chứ?” Phương Lâm tiện tay mở ra: “Có người bệnh nặng gần chết, ta chữa cho hắn, hắn vì cảm kích mà tặng cho ta thứ này, ôi, toàn là viết về chuyện nam nữ, ta đâu có dùng được, tặng cho ngươi

vậy thôi. Sách này vẽ rất tinh tế, tỉ mỉ, bút pháp này không có mấy người làm được đâu. Cô vừa mới thành thân xong, ta nghĩ cô có thể dùng được nên đưa cho cô.”

“.....”

“Cô có lấy không?”

“.....”

“Vậy thì thôi.”

“Chờ đã!” Vũ Lâu giật lấy quyển sách, nhét vào tay áo, mặt đỏ tim đập mạnh: “Ta nhận! Đa tạ!”

“Nghe nói trước kia Huệ vương rất thông minh, giờ bị biến thành thế này chỉ là ngoài ý muốn, nói vậy, con của cô và hần chắc chắn cũng sẽ rất thông minh.” Tuy hần không thích Huệ vương, nhưng dù sao Huệ vương cũng là phu quân của Vũ Lâu, hần chỉ có thể cố gắng mà tác hợp cho hai người. Chia rẽ uyên ương không phải phong cách của hần.

Vũ Lâu không muốn bàn luận chuyện này với hần, liền đánh trống lảng: “Người dùng nguyên liệu gì để chế thuốc này vậy?”

Phương Lâm cười giảo hoạt: “Chắc chắn là cô không muốn biết đâu.”

Đã nói, y thuật của hần rất quý dị, trong đó chắc chắn có ẩn tình gì, biết càng ít càng tốt. Vũ Lâu cũng không truy hỏi: “Dù sao, cũng cảm ơn người, không biết chi phí trị liệu người muốn thế nào?”

“Cô đang hạ nhục ta đấy à? Giao tình của Tần gia và Phương gia đâu phải một sớm một chiều, đây chẳng qua là tiện tay giúp cô thôi.”

Vũ Lâu gật đầu, bỗng nhiên nhớ ra gì đó: “Sao Tần vương điện hạ tìm được người?”

Đến lượt Phương Lâm ngạc nhiên: “Trước kia, Phương gia và Tần gia đều là tôi tớ của Vương thị, tất nhiên là có biết nhau, mẫu thân của ta đã từng làm nữ mẫu cho Tần vương đấy.”

Vũ Lâu lắc đầu, cứ như đang đọc thiên thư: “Sao ta không biết Tần gia có quan hệ với gia tộc quyền thế Vương thị nhỉ?”

“Ôi trời ơi, nếu không có mối quan hệ mật thiết này, thì dựa vào cái gì mà cô đòi có hôn ước với Tần vương? Sau lại còn được gả cho Huệ vương, con trưởng của Hoàng hậu?” Phương Lâm nói: “Nếu không phải chắc chắn mười phần là cô sẽ trở thành Vương phi, thì theo tính cách của Tần đại nhân, cô nghĩ ông ấy có dón hết tiền bạc, tinh lực mà dạy dỗ cô như thế không? Cuộc đời của cô đã được định sẵn, chắc chắn sẽ trở thành phi tử của Hoàng tử Độc Cô thị và Vương thị rồi.”

Thì ra tất cả đã được định sẵn hết, thế mà nàng lại không hề biết gì cả.

“Nếu mẫu phi của Tần vương điện hạ cũng xuất thân từ Vương thị, sao cha ta còn bắt ta thành thân với Huệ vương?”

“Bắt cô thành thân có lẽ không phải chủ ý của cha cô, mà chắc là mệnh lệnh của Hoàng hậu. Hoàng hậu và Hiền phi, mẹ của Tần vương tuy là chị em ruột thịt, nhưng quan hệ rất xấu. Vương Hiền phi ý thể Tần vương được Hoàng thượng yêu thích, nên khiến cho Hoàng hậu cảm thấy vị trí của mình bị đe dọa. Sức khỏe của Thái tử không tốt, không chừng đến lúc đó... Vốn dĩ Hoàng hậu còn có Huệ vương, nhưng năm năm trước Huệ vương gặp nạn, khiến cho khí thế của Hoàng hậu bỗng chốc sụp đổ. Cuối cùng, do thân thể Hiền phi không khỏe, nhân lúc người qua đời, Hoàng hậu liền trả thù Tần vương, đầu tiên là đoạt lấy Vương phi lễ ra phải được gả cho hần, ép thành thân với con trai mình.”

Đến giờ Vũ Lâu mới biết rõ nội tình, giận dữ nói: “Vậy mà cha ta cũng đồng ý?”

“Không đồng ý thì có thể làm gì? Tần gia nhà cô vốn bị mắc kẹt giữa Hoàng hậu và Hiền phi. Hiền phi vừa mất, Hoàng hậu đắc thế, cha cô vì toàn cục mà phải đồng ý, hơn nữa, ca ca cô lại phạm vào tội chết. Thiên thời địa lợi nhân hòa, đoạt lấy cô từ tay Tần vương, gả cho Huệ vương. Vừa đúng lúc Tần vương vẫn còn ở Liêu Đông không quay về kịp, vậy là mọi chuyện được an bài.”

Nàng chẳng qua chỉ là một thủ đoạn mà Hoàng hậu dùng để đả kích Tần vương mà thôi.

Phương Lâm nhiều chuyện xong, liền dặn dò: “Cô cầm lấy thuốc này, cứ năm ngày bôi một lần là được. Nhớ kỹ, dù soi gương có thấy thế nào cũng không được hoảng sợ.” Vũ Lâu nhận lấy thuốc mỡ, gặt đầu đồng ý. Cáo từ Phương Lâm, trên đường về cứ nghĩ mãi những lời vừa rồi mà không yên lòng.

Trên xe ngựa, Lam Tranh thấy nàng có vẻ là lạ, liền hỏi: “Phương Lâm bắt nạt người à?”

Nàng lắc đầu, không muốn nói chuyện, dựa vào vách xe, ngẩn người. Lam Tranh nhìn nàng, đúng là có chuyện gì đó rồi.

Về đến phủ, nàng tiện tay rút quyển xuân cung đồ mà Phương Lâm vừa tặng lên bàn, đang định tìm chỗ giấu, thì Phi Lục đi đến, ca ca của Phi Lục vào kinh dự thi, nhưng khách điểm đều đầy người nên không có chỗ nghỉ ngơi, muốn xin nghỉ nhờ trong Vương phủ. Vũ Lâu nghe xong cười nói: “Việc nhỏ đó cần gì hỏi ta, nhưng mà, là ca ca của em, thì ta sẽ đích thân sắp xếp.” Nàng đưa Phi Lục đi gặp quản gia, tự mình phân phó an bài phòng nghỉ cho ca ca của Phi Lục. Sau khi xong việc, chợt nhớ ra gì đó, vội ba chân bốn cẳng chạy về phòng.

Quả nhiên, vừa vào đã thấy Lam Tranh đang ngồi ở bàn, lật lật xem quyển sách dâm tà kia, may là đường như hắn cũng chưa xem nhiều, mới dừng ở trang thứ hai.

Vũ Lâu giật lấy quyển sách, cất vào tay áo, ngượng ngùng hắng giọng một cái.

“Ta còn chưa xem xong mà...”

“Không được xem nữa.”

Chưa xem xong là tốt rồi. Nhưng Lam Tranh lại nói tiếp: “Còn có vài trang nữa.”

“Còn vài trang thôi?”

“Ta xem ngược mà.”

“Sao lại xem ngược?”

“Mặt sau có hình vẽ.”

“.....”

Bầu không khí vô cùng gượng gạo.

“Vũ Lâu...”

“Gì thế?” Nàng cảnh giác.

“Vết thương trên tay ta đau quá...” Hắn vén tay áo lên, vừa thối vừa nói: “Đau...”

Hắn vì nàng mà chịu một đao này, nàng vừa vui vui, lại vừa áy náy, liền đi qua xem vết thương của hắn. Tên Phương Lâm kia cũng thật to gan, tay của Vương gia mà cũng dám cắt. Lam Tranh nói: “Vết thương của ta nhỏ như vậy mà ta còn đau thế này, chắc người còn đau hơn nhiều...”

Vũ Lâu ngạc nhiên, hắn cũng có lúc biết quan tâm người khác vậy sao, nàng mỉm cười: “Ta không đau.” Lam Tranh có vẻ buồn bã, cảm xúc rất nặng nề, khiến Vũ Lâu tò mò: “Người sao thế? Sao tự đứng lại không vui vậy?” Lam Tranh lẩm bẩm: “Ta muốn thu lại lời nói lúc trước.”

“Lời nào?”

“Ta đã nói phải nghe lời người, không bao giờ... quấy rối người nữa..... Nhưng giờ ta đổi ý rồi, ta muốn hôn nhẹ người một cái...”

Vũ Lâu vội đuổi bọn thị nữ đang lén cười trộm đi. Chắc hẳn vừa rồi Lam Tranh ngồi xem quyển dâm thư kia nên trong đầu mới có ý xằng bậy này. Việc đêm qua không thành, Vũ Lâu cũng có chút hối hận. Đối với nàng mà nói, chuyện này càng để lâu thì càng khổ sở, đau dài không bằng đau ngắn, nếu đêm qua thuận theo hắn, không phải là đã xong rồi hay sao.

Nàng liền nắm lấy cơ hội này, thận trọng từng bước một, lần này ngàn vạn lần không được nói câu.

Nàng đưa tay vuốt ve mặt hắn, trượt xuống cổ, cười dịu dàng với hắn. Nàng có thể cố đến mức này thôi, phần còn lại, đành dựa vào bản năng của hắn vậy. Chuyện tối hôm qua, những động tác thành thạo đó của hắn khiến nàng thắc mắc không thôi. Chắc hẳn trước khi bị bệnh, tên này cũng không phải người hiền lành gì, có lẽ đã được luyện tập từ trước rồi, tối hôm qua dường như đã lờ bản năng quấy rối từ sâu trong trí nhớ của hắn ra.

Lam Tranh thấy nàng chủ động hòa theo mình, rất hợp với ý hắn. Ngón tay run run của nàng nhẹ nhẹ chạm vào da thịt hắn, đi đến đâu liền dấy lên dục hỏa đến đó, khiến hắn như thiêu như đốt, không có tâm tư trêu đùa nàng nữa, liền trực tiếp ôm nàng lên, bế tới giường, vừa đi vừa cúi xuống hôn nàng.

Hắn đã chịu dày vò đủ rồi, vội đưa tay kéo thắt lưng của nàng, kéo váy và tiết khố của nàng xuống. Vũ Lâu giật mình, sao không phải là cởi áo trước? Lam Tranh đương nhiên là muốn cởi chỗ trọng điểm trước, khiến nàng muốn chạy cũng không chạy được. Quả nhiên, Vũ Lâu vừa thoáng có suy nghĩ muốn rút lui, bị hắn kéo tiết khố ra nên không có đường lui nữa, liền bình tĩnh, dịu dàng hơn.

Nàng đưa tay lên che mắt, che miệng lại, không dám phát ra tiếng động nào, chỉ sợ mình nhịn không được lại phát ra tiếng thét chói tai. Hành động của nàng trong mắt Lam Tranh lại mang một vẻ phong tình khác. Chỉ vài động tác đã cởi ra vật áo của nàng, kéo cái yếm rơi xuống, bàn tay như rắn trườn lên vòng eo nhỏ xinh, làn da bóng loáng mịn màng mỹ lệ, nụ hôn của hắn rơi xuống xương quai xanh của nàng, rồi từ từ xuống đến bụng.

Cảm giác tê dại như điện giật nhanh chóng cuốn lấy nàng, không nhịn được khẽ ưm một tiếng, khiến Lam Tranh tâm thần nhộn nhạo, tách hai chân nàng ra, hai ngón tay khẽ mở đóa hoa, để hắn có thể thoải mái trêu đùa hoa tâm của nàng.

Vũ Lâu nhớ trước khi xuất giá, mẹ nàng có dặn, lần đầu sẽ đau, nàng nhẹ nhàng nói với Lam Tranh: “Người nhẹ nhàng một chút...”

Sau vài lần bị dạy dỗ, Lam Tranh không dám bỏ qua nguyện vọng của nàng, liền nói: “Ta sẽ từ từ đi vào, nếu nàng không chịu được, ta sẽ ra ngay.”

Nàng cắn môi ngượng ngùng gật đầu, nhưng tự nàng cũng biết, dù không muốn nàng cũng không thể phản kháng hắn.

Hạ thân của hắn không còn bị khống chế, liền đẩy vào trong hoa huyết của nàng, vừa vào được hơn một nửa, cảm giác ướt át bao bọc khiến hắn nhất thời không chịu nổi. Vừa sợ hãi, vừa lo lắng khiến nàng đau đớn, muốn dừng lại: “Đau quá, người đi ra đi.” Nàng vận vẹo người, khiến Lam Tranh thuận thế, đẩy sâu toàn bộ vào trong nàng. Giờ Vũ Lâu mới biết mình sai rồi, một khi đã đi bước đầu tiên, thì không thể nào phản kháng được nữa.

Cũng không biết là vì đau, hay vì cảm giác mình bị lừa, khiến nàng rơi lệ. Lam Tranh dịu dàng hôn lên nước mắt của nàng, nàng khóc gì chứ, không phải sớm muộn gì nàng cũng là người của ta hay sao. Hắn hưởng thụ cảm giác được nàng bao bọc, tiến vào xong cũng không vội vàng, chỉ chậm rãi chậm rãi cọ sát bên trong nàng.

Cảm giác tê dại đã dần thay thế cho sự đau đớn, thần trí của Vũ Lâu cũng trở nên mơ hồ, vì hô hấp dồn dập khiến đôi môi anh đào khẽ mở, cuối cùng cũng không biết là nức nở hay rên rỉ, chỉ biết rằng âm thanh cực kỳ quyến rũ khiến tâm trí hắn rối loạn, đẩy nhanh lên một chút, trong đầu chỉ thầm nghĩ muốn giữ chặt lấy nàng không rời.

“Tần Vũ Lâu, đời này nàng chỉ có thể là nữ nhân của Độc Cô Lam Tranh ta!” Hắn thở hổn hển, khẽ nói bên tai nàng. Vũ Lâu thấy kỳ lạ, vừa muốn hỏi, nhưng thân thể lại bị cảm giác đâm thủng nháy mắt bao phủ lấy, khiến nàng tê dại. Tiểu huyết của nàng co rút mạnh, hắn liền thuận theo, đưa đẩy thêm vài cái rồi thỏa mãn phóng vào sâu trong người nàng.

66. Chương 66: Quyến Luyến

Lam Tranh ôm lấy thân hình mềm mại của Vũ Lâu, dùng đầu lưỡi trêu đùa vành tai đáng yêu của nàng.

Vũ Lâu mở mắt nhìn hần, hơi sững sốt, hai gò má ửng hồng diễm lệ, rồi khẽ nhắm lại, rúc sâu vào trong ngực hần. Lam Tranh khẽ kéo nàng lên, cọ cọ vào môi nàng: “Đã thế này rồi, còn thẹn thùng gì nữa...” Vũ Lâu đưa tay che mắt hần, cắn cắn môi xấu hổ nói: “Đừng nhìn ta...”

Đáng yêu quá, không được, chỉ một lần thì không đủ. Hần ôm lấy vai nàng, hung hăng hôn môi nàng, rồi hôn khắp mặt nàng khiến khuôn mặt thanh tú đỏ bừng lên. Hần ngồi bật dậy, quỳ gối, tách hai chân nàng ra đặt lên vai hần. Vũ Lâu biết ngay là hần lại muốn tiến vào, nỉ non nói: “Đau...” Lúc này Lam Tranh mới nhớ tới đây là lần đầu tiên của nàng, xung quanh tiểu huyết còn đang dính đầy dịch thể đỏ trắng hòa vào nhau. Hần nghĩ, nếu nàng đã không muốn, hần dùng sức mạnh cổ ép nàng cũng không hay ho gì, cũng hơi thất vọng, liền đổ ập xuống, chôn mặt vào ngực nàng: “Vậy để nàng rửa ráy một chút, khi nào nàng hết đau thì tính sau vậy...” Vũ Lâu gật đầu đồng ý, coi như hần cũng biết quan tâm đến nàng.

Lam Tranh từ trong màn gọi thị nữ mang nước đến. Thị nữ thấy Vương gia và Vương phi giữa ban ngày lại đòi mang nước đến, trong lòng cũng tự hiểu, bèn lặng lẽ đặt chậu nước vào phòng rồi lui ra ngoài. Lam Tranh tách chân nàng ra, định lau rửa cho nàng, nhưng Vũ Lâu không chịu, nàng xấu hổ kẹp chặt chân lại: “Để ta tự làm.”

Tính nàng bướng bỉnh như con ngựa con vậy, vượt phải vượt xuôi chiều (Ý là phải ngọt ngào dụ dỗ), Lam Tranh nói: “Ta giúp nàng một chút không được à.” Quả nhiên, lời nói ngọt ngào bao giờ cũng có tác dụng, nàng miễn cưỡng gật gật đầu. Lam Tranh vắt khô khăn, cẩn thận lau cho nàng. Vừa trải qua một trận hoan ái, khiến từng tắc từng tắc trên cơ thể nàng đều trở nên cực kỳ mẫn cảm, bị khăn ẩm chạm vào, nàng nhất thời không kiềm chế được, khẽ rên lên một tiếng. Tiếng kêu kiều diễm như muốn lấy mạng Lam Tranh, hần liền ném khăn đi, như con sói bị đói lâu ngày, bỏ nhào vào Vũ Lâu, dục vọng dấy lên khiến giọng hần hơi khàn khàn: “Vũ Lâu, Vũ Lâu, cho ta một lần nữa đi.”

Sao nàng lại bị gả cho cái tên phu quân như lang như hổ thế này cơ chứ: “Chàng không thể nghĩ sang chuyện khác được hay sao?”

Lam Tranh lắc đầu: “Không nghĩ được gì cả, chỉ muốn nàng thôi.” Nói xong, thấy nàng không có ý phản đối, hần lập tức nắm lấy cơ hội, đưa phân thân của mình tiến vào, điên cuồng di chuyển.

Vũ Lâu trách hần: “Chuyện gì chàng cũng không quan tâm đến, sao chuyện này lại dụng tâm vậy chứ.”

Lam Tranh cười: “Vì đó là nàng, nên ta mới dụng tâm.”

“Người !” Vũ Lâu tức giận muốn trách hần, lại bị hần cúi người ngậm lấy môi nàng, hôn thật sâu, nuốt hết những lời trách cứ của nàng. Giờ thì nàng muốn giãy dụa cũng không được, hơn nữa, nàng và hần danh chính ngôn thuận là phu thê, những chuyện thế này cũng là lẽ thường tình mà thôi. Nghĩ vậy, nàng liền thuận theo, để hần tùy ý rong ruổi trong cơ thể mình không ngừng nghỉ, đầu lưỡi không an phận cũng tùy ý lần từ khuôn mặt, xuống đến gáy, đến vai nàng, vừa hôn vừa mút, gặm cắn, khiến nàng vừa đau, vừa tê dại, âm thanh da thịt cọ xát mị hoặc ấy vẫn vang lên bên tai.

Sau khi thỏa mãn phóng thích, hần cũng không vội vàng rời khỏi thân hình mê người đó, chỉ nhắm mắt hưởng thụ dư vị khoái cảm khiến hần như mất hồn này. Thất thần mất một lúc, Vũ Lâu sợ hần lại nổi tà niệm, liền đẩy hần ra: “Người.....người mau đi ra đi.” Lam Tranh sợ nàng tức giận, tâm không cam, tình không nguyện rời khỏi nàng, nằm xuống bên cạnh nàng. Nhưng không được bao lâu, lại sấn đến gần nàng: “Vũ Lâu, để ta lau cho nàng.”

“Không cần.”

Lam Tranh lạ nói: “Ta muốn ôm ôm nàng...” Không cần biết nàng có đồng ý không, kéo nàng vào trong ngực. Nàng hơi khép mắt, thở dốc, không biết đang nghĩ gì, Lam Tranh ghé vào tai nàng hỏi khẽ: “Nàng đang nghĩ gì vậy?” Vũ Lâu mỉm cười: “Không có gì...”

Hần đùa nàng, thấp giọng nói: “... Có phải lại muốn thêm lần nữa không?”

Vũ Lâu nhớ tới bộ dạng của mình vừa rồi, liền giãy ra khỏi ngực hần, ngồi dậy mặc quần áo. Lam Tranh lại thâm chí mình, đưa tay ra ngăn nàng: “Nàng định làm gì thế?” “Giữa ban ngày ban mặt, chẳng lẽ cứ nằm đó.” Lam Tranh bám lấy nàng không buông: “Ồ bên ta một lúc đi, không cho đi, không cho đi.”

“Có chuyện quan trọng.”

“Chuyện gì quan trọng hơn ta chứ?”

“.....”

Vũ Lâu mặc xong quần áo, với tay lấy quần áo đưa cho hắn: “Ban ngày ban mặt, cứ chui trong phòng thế này kỳ cục lắm, tối nói sau.” Lam Tranh nghe thế mới chịu mặc quần áo, trong lòng phần chần chờ trời tối.

Chờ mãi mới đến lúc đi ngủ, hắn lại đưa tay định cởi quần áo của Vũ Lâu, bị nàng từ chối, nhất định không chịu: “Đau... không được...” Lam Tranh nghe xong, chăm chăm nhìn nàng nói: “Để ta xem xem.” Nói rồi đưa tay muốn cởi tiết khổ nàng xuống. Vũ Lâu kéo tay hắn ra: “Không được lộn xộn!”

Lam Tranh bực tức, rốt cuộc là nữ nhân này sao lại như thế chứ, sáng nắng chiều mưa. Tần Vũ Lâu, cô chờ đó, sớm muộn gì ta cũng sẽ chiếm thế thượng phong, bắt cô phải ngoan ngoãn nghe lời ta.

Nhưng sự quyết tâm của hắn cũng không giải quyết được vấn đề trước mắt. Vũ Lâu đã không chịu, hắn một chút cũng không có biện pháp gì cả, buồn buồn bực bực đi ngủ. Trước khi ngủ còn lặp lại lời thề vừa rồi một lần nữa mới chịu.

Vũ Lâu nằm cạnh hắn, trong lòng không biết là cảm xúc gì nữa. Nàng đã cố gắng đi từng bước rồi, tiếp theo, chỉ biết chờ xem vận khí của nàng có đủ tốt hay không, trong vòng nửa năm này có thể hoài thai hay không. Nếu nàng may mắn có thai, thì tương lai của nàng chính là giúp chồng dạy con. Bỗng nhiên lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó, lại thấy hơi kỳ quái, vận mệnh của nàng không phải là được gả cho Vương gia, trở thành một Vương phi cao quý hay sao. Sao giờ trong tim lại thấy trống trải thế này.

Có con với Lam Tranh, tức là cả đời này nàng sẽ gắn liền với hắn.

Một đời một kiếp, suy nghĩ này khiến nàng thấy căng thẳng, giống như gông xiềng, kiềm chế vận mệnh của hai người. Nàng nhẹ nhàng xoay người nhìn hắn, hắn đã ngủ say, bộ mặt hoàn mỹ nghiêng nghiêng về phía nàng. Cứ không lo không nghĩ giống như hắn thật là tốt, chỉ có nửa người dưới biết suy nghĩ.

Nghĩ đến đây, mặt nàng lại đỏ lên, nhích lại gần hắn, nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ.

Được như ý nguyện, đem Vũ Lâu ăn sạch sẽ, tâm tình Lam Tranh cực kỳ tốt. Lúc Vũ Lâu dạy hắn đọc sách vào sáng hôm sau, hai người ngồi gần một chút, hơi thở quần quít lại khiến hắn nảy sinh ý đồ xấu, đẩy sách ra xa: “Chẳng hấp dẫn gì cả, ta muốn xem quyển sách hôm qua.”

Nàng không trông mong gì chuyện hắn có hành động ra dáng, đạo mạo, nhưng ít nhất cũng phải thông tình đạt lý chứ. Sao lại thành cái dạng khó dạy bảo, đầu óc toàn suy nghĩ bất lương thế này. Thật không biết hắn chịu sự giáo dục thế nào mà lớn lên nữa.

Vũ Lâu tức giận: “Bao giờ thì người mới có thể có trách nhiệm một chút, không nghĩ mấy cái chuyện vô nghĩa thế này nữa chứ?”

“Ta nghĩ gì nào?” Lam Tranh hỏi tới tấp: “Ta nghĩ gì chứ? Hả? Hả?”

“Người... rõ ràng là người..... người muốn...”

Thấy nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, Lam Tranh cười thầm, tiếp tục ép nàng: “Nàng nói rõ ra xem ta nghĩ gì nào?”

Trí nhớ của Lam Tranh quả là không tốt chút nào, không biết dừng đúng lúc gì cả, hắn lại ép Vũ Lâu tức khí bùng bùng lên rồi. Vũ Lâu vỗ bàn giận dữ: “Ít nói nhảm thôi, mau đọc sách đi!”

Hắn liếc sách một cái rồi nói: “Tần Vũ Lâu, lúc nàng mặc quần áo vào chẳng dễ thương gì cả, ở trên giường nàng tuyệt vời hơn nhiều!”

“Người.....người.....”

Đúng lúc hai người đang cãi cọ, thì Lưu Hi chạy vào bẩm báo: “Vương gia, trong cung có chỉ, mời Vương gia và Vương phi vào gặp Hoàng hậu nương nương.”

Lam Tranh cười hì hì: “Tần Vũ Lâu, nàng chờ đó, ta sẽ đi mách với mẫu hậu, nàng ngược đãi ta.”

Thực ra trong lòng hắn rất bất an, hắn còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để vào cung.

Suy nghĩ của hắn và Vũ Lâu vô tình lại giống nhau.

67. Chương 67: Gặp Mặt Kẻ Thù

Đây là lần đầu tiên Vũ Lâu vào cung nên nàng rất lo lắng. Trước khi xuất môn, Vũ Lâu cẩn thận kiểm tra lại dung mạo, y phục của mình, sau đó mới nhẹ nhàng bước theo Lam Tranh. Vừa là cung kính, vừa vì trên mặt có vết sẹo, nên sau khi gặp Hoàng Hậu, nàng chỉ lặng lẽ cúi đầu, không dám nhìn thẳng ai.

Nàng nghe Lam Tranh đang đứng bên cạnh gọi một tiếng ngọt ngào: “Mẫu hậu.” Nói rồi hắn để nàng đứng đó, chạy từng bước đến bên cạnh người đang ngồi trên ngai vàng kia. Lúc này nàng mới ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu, người trẻ hơn so với nàng tưởng tượng rất nhiều, làn da trắng nõn, dung mạo đoan trang, ánh mắt dịu dàng lại có một vẻ nhã nhặn, cao quý.

“Hoàng nhi, có phải mẫu hậu mà không gọi con, thì con cũng không thêm nhớ tới mẫu hậu không?”

Lam Tranh thấy thái tử phi Tạ thị đang ngồi bên cạnh Hoàng hậu, nên có chút dè chừng, nữ nhân này là tai mắt của Thái tử, không thể để nàng ta nhìn ra manh mối gì được. Hắn liền chỉ vào Vũ Lâu nói: “Là tại nàng cứ quần quít lấy con, muốn cùng con sinh em bé, không cho con tiền cung nữa.”

Không có cách nào khác, Tần Vũ Lâu, đành phải ủy khuất cô rồi.

Chuyện Vũ Lâu lo sợ cũng xảy ra, nàng thật muốn đâm đầu chết luôn tại đại điện này cho xong. Nàng cắn chặt môi, cực kỳ bi phẫn. Thái tử phi ngồi bên cạnh Hoàng hậu bỗng che miệng cười khê: “Huệ vương điện hạ vẫn nhanh nhẹn nhanh miệng như xưa.” Giọng nói thanh thanh như tiếng chuông bạc, lại mang theo vài phần mỉa mai.

Trong lòng Vũ Lâu thấy rất bất bình, cái gì mà nhanh nhẹn nhanh miệng chứ, đây gọi là có não mà không có khôn, cũng không phải, hắn thậm chí còn không có não, đầu trống rỗng thì đúng hơn. Đang lúc nàng thăm mắng Lam Tranh hăng say, thì Hoàng hậu lên tiếng: “Huệ vương phi, ngẩng đầu lên cho bản cung nhìn kỹ một chút.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhưng mắt không dám nhìn thẳng Hoàng hậu, mà nhìn Lam Tranh đang đứng cười ngây ngô bên cạnh người.

Hoàng hậu hơi ngạc nhiên: “Bản cung không ngờ vết thương của Vương phi lại nghiêm trọng như thế, mau lại gần đây, để bản cung nhìn kỹ xem thế nào.”

Vũ Lâu bước từng bước nhỏ, tới trước mặt Hoàng hậu.

“Vết thương này, tự tay con cắt sao?”

“Vâng.”

“Quả là tương môn hổ nữ, Tần thị lang không phải là võ tướng mà lại nuôi dạy được một người con gái có khí khái như con.” Hoàng hậu quay sang nói với Thái tử phi: “Người đưa Huệ vương đi Đông cung gặp Thái tử đi. Huynh đệ hắn đã lâu không gặp nhau. Tranh nhi, con có nhớ ca ca con không?”

Nhớ chứ, sao lại không, nhớ muốn hắn chết luôn ấy chứ.

“Nhớ chứ, sao lại không, nhớ huynh ấy chết đi được. Hoàng tẩu, mau dẫn ta đi gặp huynh ấy đi.”

Thái tử phi đứng dậy thi lễ: “Vậy để con đưa Huệ vương đi gặp Thái tử điện hạ. Thần thiếp xin lui, mẫu hậu an khang.” rồi nói với Lam Tranh: “Mời điện hạ.” Lam Tranh lại kéo tay Vũ Lâu: “Đi thôi.”

“Huệ Vương phi ở lại đây một chút đi, bản cung còn có lời muốn dặn dò nàng.”

A? Vũ Lâu lo lắng, muốn nói gì chứ? Không lẽ là kiểm tra xem có thai hay chưa, rồi hạ chỉ phế phi luôn?

Lam Tranh hầm hè với Vũ Lâu: “Nàng nên thông minh một chút, đừng có làm mẫu hậu tức giận, biết chưa hả?”

Ai mới là người không thông minh hả? Nghĩ vậy nhưng Vũ Lâu chỉ mỉm cười, kính cẩn nghe lời Lam Tranh: “Vâng, Vương gia.”

Xem ra, không chỉ hần giỏi diễn xuất, nàng cũng rất giỏi. Lam Tranh làm ra vẻ lưu luyến từ biệt mẫu hậu, rồi theo Thái tử phi Tạ thị sang Đông cung gặp Thái tử.

“Đây đâu phải đường đi Đông cung?” Hần nhớ rõ Đông cung ở chỗ nào mà.

“Thái tử đang đọc sách ở Xuân phường, mời điện hạ theo bản phi qua đó gặp Thái tử.”

“Ừ.” Hồng rồi, Xuân phường là nơi dạy học cho các hoàng tử, chắc hẳn lúc này tất cả đều tụ tập ở đó. Lam Tranh nhớ lúc trước, sau khi hần bị bệnh, không thể theo kịp bài vở nữa, nên cũng không được học cùng các Hoàng tử khác, mà đành phải mời Cố đế sư đến dạy riêng ở Vương phủ.

Ôi, quên đi, dù sao từ mười hai tuổi hần đã đọc thuộc lòng sách cổ rồi, dùng tên giả tham gia khoa cử còn trúng bằng nhãn. Tất nhiên là về sau, Hoàng thượng cũng biết bằng nhãn chính là hần. Hần, Độc Cô Lam Tranh giành được bằng nhãn, ngược lại lại khiến các huynh đệ ghen ghét đến đỏ mắt.

Sau đó... chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Đi được một lúc, Thái tử phi đột nhiên dừng lại, hạ thấp người nở nụ cười tiêu chuẩn hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Thanh Hà Vương điện hạ.”

Vừa nghe đến ba chữ Thanh Hà Vương, tinh thần Lam Tranh lập tức tỉnh táo hẳn. Thanh Hà Vương là Thập tam đệ của hần, cũng là chó săn trung thành của ca ca hần, nên đã từng bị hần bắt nạt thê thảm. Đương nhiên, sau khi hần bị bệnh, thì Thanh Hà Vương cũng bắt nạt hần không ít.

Kẻ thù gặp nhau, tức đỏ con mắt.

Thanh Hà Vương mặc một chiếc áo choàng màu đỏ, ở giữa một mảng trời mùa đông mênh mông hoang vắng thế này thật bắt mắt. Hần đáp lễ với Thái tử phi, rồi ngẩng đầu quan sát Lam Tranh, một lát sau khẽ nhíu mày cười lạnh: “Nghe nói mấy hôm trước Thập ca bị bắt cóc? Thái tử sợ huynh ra ngoài lại gặp chuyện ngoài ý muốn, nên sai ta đến đón huynh đây.”

Tin tức của Tứ ca thật là nhanh nhạy, hần vừa đi từ Trung cung ra không bao lâu, hần đã biết rồi. Lam Tranh làm bộ sợ hãi nói: “Ừ, đáng sợ lắm, cực kỳ sợ ấy, suýt chút nữa là mất mạng rồi.” Thanh Hà Vương nghe xong cười ha hả: “Thập ca chắc là bị dọa sợ đến mất gan mất mật rồi.” Cười cho thỏa thích, hần quay sang nói với Tạ thị: “Mời Thái tử phi hồi cung, để bản vương đưa Thập ca đi gặp Thái tử là được rồi.”

“Vâng, thiếp xin cáo từ.” Nàng ta thi lễ với Lam Tranh xong liền cùng thị nữ quay về Đông cung.

Thanh Hà Vương vỗ vỗ vai Lam Tranh cười nói: “Thập ca, trước khi đi gặp Thái tử, đệ dẫn huynh đi xem cái này rất hay.” Trước kia, Huệ vương cũng dùng những lời này dụ dỗ hần đến chỗ vắng vẻ, sau đó dí một con rắn ngũ độc vào cổ hần, còn nói hay ho là đang thử nghiệm, xem rắn gặp nơi ẩm áp có tỉnh lại không.

Giờ đến phiên hần trả đũa rồi.

“Được, chúng ta đi.” Nhất định là có âm mưu.

Thanh Hà Vương đi trước, đưa hần tới ao nước bên cạnh Xuân phường, chỉ vào tầng băng mỏng trên mặt ao nói: “Thật ra đây là ao nước thần, truyền thuyết nói là con của thần núi ngã xuống ao này, biến thành tên cóc. Chỉ cần có người nhìn, hần sẽ chạy ra chơi cùng, Thập ca có muốn chơi không?”

“Muốn chứ, muốn chứ.” Lam Tranh thừa biết tên nhóc này có ý đồ gì.

Trò tiểu xảo này, hần biết từ lâu rồi.

Lam Tranh đi về phía cái ao: “Để ta thử nhìn xem.” Thanh Hà Vương đi sau hần vẫn còn đang cười toe toét, chân bước nhanh hơn, đưa tay muốn đẩy sau lưng Lam Tranh, khiến hần ngã xuống ao. Không ngờ đúng lúc sắp chạm vào Lam Tranh, thì Lam Tranh đột nhiên a lên một tiếng rồi ngã sấp xuống. Vì thế, khiến cho Thanh Hà Vương ở đằng sau đang đà đẩy tới, bị loạn choạng vấp vào chân Lam Tranh, kêu la ầm ĩ lao thẳng về phía trước không ngừng lại được.

Ùm ùm.

Mấy tên hầu cận đi theo Thanh Hà Vương vội lao đến, nhảy xuống ao cứu chủ tử của mình: “Điện hạ— điện hạ—”

Lam Tranh đi đến cạnh ao nước hỏi: “Đệ đệ tốt, tên ngốc tử trong ao mà đệ nói ở đâu?”

Thanh Hà Vương phun hết nước trong miệng đi, giận dữ nhìn Lam Tranh: “Ngươi— ai bảo ngươi tránh?”

Từ phía sau lưng Lam Tranh bỗng truyền đến một giọng nói: “Đệ nói gì thế, đệ hại người khác được, còn người ta không được hại đệ sao?”

Giọng nói mềm mại như tơ lụa này, còn có thể là ai khác được. Lam Tranh liền bày ra một nụ cười sáng lạn: “Thái tử ca ca —”

Ngươi còn chưa ốm chết đi à !

68. Chương 68: Tranh Đấu

Vũ Lâu rời khỏi cung Hoàng hậu, lập tức chạy đi tìm Lam Tranh. Nhưng nàng lại không rõ phương hướng, đành phải túm một tiểu thái giám lại, sai hắn đi Đông cung thông báo có Huệ vương phi cầu kiến. Thái giám kia quay lại rất nhanh, truyền lời của Thái tử phi nói Huệ vương điện hạ không có ở Đông cung mà đang ở Xuân phường.

Hồng rồi, đây không phải là đẩy hắn vào hang hổ hang sói đấy sao. Trước đây hắn đã từng nói huynh đệ của hắn đều bắt nạt hắn. Tuy Thái tử cũng là huynh đệ ruột thịt của hắn, nhưng chỉ qua giọng điệu cũng có thể thấy được, Thái tử đối xử với hắn cũng không tốt đẹp gì. Nghĩ tới đó, Vũ Lâu liền vội vàng chạy tới Xuân phường.

Thái giám thấy nàng mặc hoa phục nhưng mặt lại có vết sẹo, biết ngay là Huệ vương phi, lập tức đi vào thông báo.

Vũ Lâu được mời vào trong đại điện thư phòng. Ngồi ở ghế chính vị là một nam tử mặc kim long bào sáng rực, hốc mắt sâu hơi có quầng thâm, làn da trắng như sáp nhìn có vẻ hơi bệnh tật, xung quanh là một vài vị hoàng tử. Hắn nghe thấy tiếng bước chân của Vũ Lâu, liếc mắt nhìn nàng một cái rồi ôn hòa cười nói: “Đây chắc hẳn là Huệ vương phi.”

“Huệ vương phi Tàn thị, bái kiến Thái tử điện hạ.”

“Không cần đa lễ, muội là Vương phi của Thập đệ, tức là đệ muội của bản Thái tử rồi, người một nhà không cần phải xa cách như vậy.”

Tàn Vũ Lâu nhớ phụ thân đã từng nói qua về Thái tử Độc Cô Tĩnh Thần, trí tuệ, cung hiếu (Cung kính, hiếu thuận), thân thể suy nhược: “Tàn thị đường đột đến tận đây là vì...”

“Ha ha, chắc chắn là tới tìm phu quân phải không.” Độc Cô Tĩnh Thần cười nói với Lam Tranh: “Vương phi của Thập đệ thật là tốt, lúc nào cũng nhớ đến đệ, đệ mới qua đây không được bao lâu đã tìm đến rồi.”

Lam Tranh cau mày trách Vũ Lâu: “Nhiều chuyện, ngươi tới đây làm gì!”

Thái tử khoát tay: “Thập đệ, đừng nổi cáu, Vương phi cũng là có ý tốt, sợ đệ bị ta bắt nạt thôi.” Không cho Vũ Lâu cơ hội giải thích, hắn liền nói với nàng: “Để Thập đệ chơi một ván cờ với ta, xong sẽ về cùng muội. Người đâu, mau mang ghế đến cho Vương phi.”

Cờ với quạt cái gì chứ, Vũ Lâu bực bội trong lòng.

Cung nhân đem bàn cờ đến đặt giữa hai người, Thái tử cầm một quân cờ trắng lên ngắm nghía, giọng lười biếng: “Thập đệ đi trước đi.” Lam Tranh cầm cờ đen, tùy tiện đặt lên bàn cờ: “Đệ đi rồi.”

Thái tử cũng cười cười: “Nếu Thập đệ thua... thì kể cho ca ca nghe về vết thương của Vương phi nhé.”

Lam Tranh nói: “Cần gì phải chờ thua. Cô nàng ngu ngốc kia tự mình cứa đấy. A? Tứ ca không biết à?”

Thái tử nhìn kỹ Vũ Lâu, chậm rãi đưa tay chỉ chỉ cổ mình: “Ý ta hỏi vết đỏ ở chỗ này của Huệ vương phi kia.”

Dấu hôn.

Vài năm không gặp, Tứ ca người càng ngày càng biến thái. Muốn thử ta à?

“Vết đó à—” Lam Tranh cười toét miệng đáp ngay: “Là đệ hôn.”

“Ha ha...” Độc Cô Tĩnh Thần tiếp tục hỏi: “Hôn lúc nào vậy?”

“Ồ trên giường. Lên giường chơi hôn nhẹ đó.”

Vừa rồi Độc Cô Tĩnh Thần thấy Thanh Hà vương trêu chọc Lam Tranh thất bại, cũng có chút nghi ngờ. Đầu tiên là thử hấn chơi cờ, thứ hai là dùng ngôn ngữ mà đả kích hấn. Với tính cách lúc trước của Huệ Vương, làm sao chịu nhục được như thế, chắc chắn sẽ mỉa mai trả lời, dồn người dám nói móc hấn vào chỗ chết mới chịu.

“Trên giường... làm gì vậy?”

Độc Cô Tĩnh Thần !

Ba!

Trên bàn cờ đột nhiên xuất hiện một ngón tay thon dài, đặt xuống một quân cờ đen, Độc Cô Tĩnh Thần nhìn lên, cười: “Vương Phi ngồi không yên à?”

Vũ Lâu cũng cười: “Thái tử đừng bắt nạt người quá đáng!”

“A?” Bị chỉ trích, nét mặt Độc Cô Tĩnh Thần vẫn rất thản nhiên: “Mời chỉ giáo cho.”

“Vì năm ngoái Cố đế sư rời khỏi Vương phủ, nên Huệ vương điện hạ cũng chưa từng có hôm nào ngồi đọc sách tử tế, sách đã không đọc được, thì đương nhiên cờ cũng không thể luyện được, nhất định là sẽ không thắng được Thái tử gia, người được thái phó ở Xuân phường dạy dỗ cẩn thận rồi.”

Không phải tại Lam Tranh ngu dốt, mà là tại không có thầy dạy thôi.

“Vậy theo Vương phi thì như thế nào mới là công bằng?”

“Tìm người hỗ trợ.”

Thái tử quét mắt nhìn mọi người trong phòng, cười lạnh một tiếng rồi nói với Vũ Lâu: “Cũng được, nếu muội là người hỗ trợ của Thập đệ, thì muội cũng cùng ngồi chơi đi.”

“Người hỗ trợ của điện hạ là ai?”

“Chính bản thân mình.”

Nàng cười nhẹ. Lam Tranh ở bên cạnh làm ra vẻ bị dọa phát ngốc lên, ngạc nhiên nhìn hai người đấu đá nhau. Vũ Lâu lại nói: “Nếu Thái tử điện hạ thua thì sao?”

“Nếu ta không thắng, thì tùy Vương phi xử trí đi.”

Đúng là một kẻ nham hiểm, phi tử của thân Vương làm sao dám phạt Thái tử? Phạt nhẹ thì là trêu chọc, còn, phạt nặng là tội lớn. Nhưng Vũ Lâu lại cười đáp: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Độc Cô Tĩnh Thần chỉ bình tĩnh, chậm rãi hạ cờ, nói: “Nhất giang xuân thủy tú thiên sơn.”

Thì ra là hấn ra câu đối, Vũ Lâu nghĩ một chút rồi trả lời: “Tứ quyển thi thư hương mãn thất.”

“Sơn thạch nham thượng cổ mộc khô, thử mộc vi sai.”

“Trường cân trưởng trung nữ tử hảo, thiếu nữ canh diệu.”(*)

(*) Đây là một bộ câu đối của Trung Quốc. Xin phép không giải nghĩa, vì riêng về câu đối, ngay cả những dịch giả lão làng cũng rất khó giải thích các bạn ạ. Mình có tham khảo ý kiến của chị dịch giả Hương Ly thì được chị í giải thích sơ qua là bộ câu đối này có chơi chữ.

Nguyên văn tiếng Trung đây:

”

,
, ”
,

Ở hai câu sau của vế đối, 2 chữ đầu ghép vào thành chữ thứ 3

Ví dụ: “ + = ” “ + = ”

Còn vế sau của hai câu cuối thì hai chữ đầu ghép thành chữ cuối của câu.

Ví dụ: “ + = ” “ + = ”

Mình chỉ giải thích được đến vậy thôi, lực bất tòng tâm ^^ Cả nhà thông cảm :D

Mọi người xung quanh vừa nghe vừa than thầm, đã chơi cờ rồi còn đối thơ nữa, hai người này định đấu đến sống chết hay sao. Lam Tranh cũng thấy khâm phục Vũ Lâu, lúc này hắn chợt nhìn thấy một nước đi tuyệt sát, trong bụng cũng âm thầm cổ vũ, Tần Vũ Lâu, mau lên, đặt ở đó, đặt ở đó. Không ngờ Vũ Lâu lại đặt cờ ở chỗ khác, khiến hắn cực kỳ thất vọng. Nhưng điều làm hắn bất ngờ hơn là sắc mặt của Tứ ca lại thoáng sầm xuống, nhìn kỹ lại bàn cờ mới thấy, nước đi tuyệt sát kia mới là cái bẫy Thái tử giăng ra, Vũ Lâu đã nhìn thấu được điểm ấy, ngược lại còn dùng một nước cờ vây chết Thái tử.

Mục đích của Thái tử bất thành, liền thả quân cờ đang cầm trong tay vào hộp: “Ta thua rồi, Vương phi muốn thế nào.”

“Cưỡi ngựa bắn cung đi.” Vũ Lâu cũng cất cờ vào hộp, nở nụ cười ấm áp: “Ta đã được lãnh giáo kì nghệ của Thái tử, giờ muốn được mở mắt thỉnh giáo kỹ nghệ của ngài, không biết Thái tử có thể thỏa mãn yêu cầu quá đáng này của bản phi hay không?”

Kì nghệ, kỹ nghệ. Tần Vũ Lâu à, cô cũng thật là giỏi châm biếm người khác. Lam Tranh cười thầm, Tứ ca của hắn có khác gì người giấy, gió thổi là bay, làm sao còn cưỡi ngựa bắn cung được, muốn kéo dây cung còn không nổi. Quả nhiên, Độc Cô Tĩnh Thần vừa nghe xong, sắc mặt trở nên u ám. Vũ Lâu thấy hắn khó xử, cũng không muốn ép hắn quá đáng, chỉ muốn làm hắn mất mặt một chút thôi. Nàng nói: “Thái tử có thể nhờ người hỗ trợ mà, nếu không, ta đã trợ giúp cho Huệ vương, mà thái tử lại một mình đấu lại thì cũng không công bằng.”

Độc Cô Tĩnh Thần lập tức nắm lấy cơ hội này, phân phó hạ nhân: “Mời Tần vương lại đây.”

Tần Vũ Lâu, người vốn phải là Vương phi của Tần vương, vậy coi như bản Thái tử hôm nay khai ân, cho các người gặp mặt nhau đi.

Vũ Lâu không ngờ Thái tử lấy lui làm tiến, dùng mối quan hệ khó nói giữa nàng và Tần vương để chế ngự nàng. Lam Tranh cũng bực tức không thôi, rửa thầm Thái tử còn tạo cơ hội cho Vũ Lâu và Độc Cô Diệp Thành gặp nhau nữa !

Đã đến nước này, càng bối rối càng thua, vì thế Vũ Lâu lạnh nhạt cười, quay lại chỗ ngồi, cùng đợi Tần vương.

Qua một lúc mới thấy thái giám ngoài cửa thông báo: “Tần vương diện hạ đến —”

69. Chương 69: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Độc Cô Diệp Thành hành lễ với Thái tử: “Tham kiến Hoàng huynh, không biết Hoàng huynh cho gọi thần đệ tới đây là vì việc gì?” Hắn nhìn thấy Lam Tranh và Vũ Lâu cùng ngồi trong điện, cũng hơi nghi ngờ, không biết hai người này ở đây làm gì.

Thái tử chỉ từ tốn thuật lại mọi chuyện: “Là thế này, Huệ vương phi chơi cờ thắng ta, nên phạt ta bắn cung cho nàng xem, nhưng mà... khụ khụ...” Vừa nói đến đó, thân thể hắn cực kỳ phối hợp, ho khan hai cái: “Nhưng cũng đồng ý cho người hỗ trợ, nên Tứ ca nghĩ đến đệ, việc nhỏ này, Cửu đệ có thể giúp ca ca được không... Hả?” không để cho Tần vương kịp cân nhắc, hắn lại hỏi dồn: “Không được sao?”

Độc Cô Diệp Thành hắn còn có thể nói gì đây?! “Chỉ là chuyện nhỏ mà, Hoàng huynh cứ giao cho đệ đi.”

Thái tử hài lòng gật đầu, đưa mắt về phía Vũ Lâu: “Vậy mời Vương phi đi cùng ta đến bãi cưỡi ngựa bắn cung ở Tây uyển đi.”

Thái giám bên cạnh giúp hần đứng dậy, chờ cung nhân khoác thêm cho hần một chiếc áo choàng rồi mới chậm rãi đi ra ngoài điện.

Lúc này, Lam Tranh đi đến trước mặt Diệp Thành, túm ống tay áo của hần cười cười: “Ha ha, đệ hay khoe với Vũ Lâu là tài bắn cung của Cửu ca rất thiện xạ, hôm nay huynh phải cho nàng ta sáng mắt ra nhé.” Diệp Thành nhướng mày cười: “Ta chỉ có chút tài mọn, sợ là sẽ làm Vương phi chứng mất thôi.” Nói rồi trong lòng lại thấy căm ghét Lam Tranh, biểu hiện của hần như thế, muốn khoe khoang với hần sự thân mật của hai người sao.

“Không đâu, không đâu, suốt ngày nàng chê ta ngu ngốc, nhất định là sẽ thích nam nhi mạnh mẽ như Cửu ca rồi.” Lam Tranh cười nói.

Tần Vũ Lâu túm lấy Lam Tranh kéo qua: “Vương gia đi cẩn thận, để thiếp đỡ ngài.” Vừa nói vừa tươi cười như hoa, lại quay sang Tần vương chào hỏi: “Tham kiến điện hạ.” Sau đó nhanh chóng kéo Lam Tranh sát vào gần mình, ghé tai hần uy hiếp: “Câm miệng lại cho ta!”

“Ta nghe lời người, nhưng lúc về người phải cho ta...” Yêu cầu không an phận của hần còn chưa kịp nói xong thì đã thấy chân đau tê tái, hần vội kêu lên: “Ta không nói, không nói nữa, đừng giẫm ta mà.” Giọng của hần hơi lớn nên mọi người đều quay lại nhìn, Vũ Lâu làm ra vẻ thản nhiên quay sang quan tâm hỏi Lam Tranh: “Vương gia, ngài làm sao thế, ta đã dặn ngài phải chú ý dưới chân rồi mà.”

Tần Vũ Lâu, cô chờ đó! Lam Tranh ta nhin: “Được, ta sẽ cẩn thận...”

Mùa đông ở Tây Uyển thật hiu quạnh, không thể so với mùa thu được, ngay cả thái giám trông coi cũng chỉ có một vài tên. Gió thổi to khiến Thái tử ho khan càng nhiều, tuy ngồi trong xe liễn nhưng sắc mặt cũng rất kém.

“Huệ vương phi là muội muội của Tần tổng binh đúng không nhỉ...” Độc Cô Tĩnh Thần xuống xe: “Ca ca của muội nổi danh là dũng mãnh thiện chiến, không biết Huệ vương phi có được ca ca chỉ cho cưỡi ngựa bắn cung hay không?”

“Bẩm Thái tử điện hạ, ca ca của Tần thị vốn phạm vào trọng tội, đã không còn là tổng binh nữa rồi, giờ chỉ là một tội nhân sung quân mà thôi. Hơn nữa, đối với kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung, Tần thị cũng chỉ biết qua loa thôi.”

“Tiếc thật, bản Thái tử đang nghĩ, nếu Huệ vương phi có thể thắng được Cửu đệ, thì ta sẽ giảm nửa thời gian sung quân cho Tần Viễn Định.”

Vừa nghe câu đó, hai mắt Vũ Lâu như tỏa sáng: “Thái tử nói thật chứ?”

Hần cười mỉa mai: “Chẳng lẽ muội nghi ngờ chữ tín của bản Thái tử hay sao?”

“Không, không.” Vũ Lâu vội cười nói: “Nếu đã vậy, vì gia huynh, Tần thị chỉ có thể bắt kính mà khiêu chiến với Tần vương rồi.”

“Ha ha.” Thái tử chờ chính là câu trả lời này đây: “Nếu Huệ vương phi đã đồng ý, vậy để ta ra luật chơi nhé, đấu ba trận, thắng hai là được. Trận đầu, ai vào giữa hồng tâm là thắng.” Hần nhìn Diệp Thành, ra vẻ muốn hỏi ý.

Diệp Thành nói: “Hoàng huynh, huynh gọi đệ tới, cứ một lúc lại thế này một lúc lại thế kia, không thì để đệ đi thỉnh an phụ hoàng, chờ huynh nghĩ xong luật chơi rồi thần đệ về nghe lệnh vậy.”

Thái tử khẽ khép mắt một chút, trên mặt vẫn là nụ cười không nóng không lạnh: “Cửu đệ tức giận với ca ca à?”

“Chỉ là sợ làm không tốt, lại khiến hoàng huynh nổi giận, nên mới hỏi kỹ càng thôi.”

Tần Vũ Lâu thấy hai tên này cứ đá qua đá lại, không chịu nổi nữa, liền đi đến bên thái giám đang cầm cung tên, giương cung gài tên, bắn trúng hồng tâm rồi quay qua nói với Diệp Thành: “Đến lượt ngài.” Nàng còn muốn cứu ca ca, Tần vương mà không tham dự, nàng sẽ mất cơ hội này.

Lam Tranh lại thêm một lần bị Vũ Lâu làm cho kinh ngạc. Hắn phải đánh giá lại thế tử của mình rồi, nàng có thể lợi hại đến thế sao. Dù là võ tướng dạy Hoàng tử bắn tên trước đây cũng không thể tùy tiện bắn trúng hồng tâm như vậy được.

Diệp Thành thấy Vũ Lâu đã bắn trước một tên, không thể từ chối, cười cười, cũng cầm cung tên, gài tên, cũng trúng hồng tâm.

“Hay!” Thái tử vỗ tay: “Xem ra hôm nay Cửu đệ gặp đối thủ rồi. Trận này coi như hòa, trận thứ hai, chúng ta đổi một chút đi, ta và Lam Tranh, mỗi người cầm một mũi tên lông chim, đứng ở phía trước, chỉ cần bắn gãy mũi tên trong tay chúng ta là thắng.”

Lam Tranh lên tiếng phản đối trước: “Không được, không được, nàng ta mà bắn trượt thì chết đệ à.” Vũ Lâu kéo hắn sang một bên, dụ dỗ: “Lam Tranh, giúp ta một chút đi, nếu chàng không đồng ý, ta không thể cứu ca ca ta được... Ngoan nào, ta cam đoan, tuyệt đối sẽ không làm chàng bị thương mà.”

Hừ, lại là vì ca ca, cô chịu gả cho ta không phải cũng vì ca ca sao. Coi như ta và cô hòa nhau, mục đích của cô đối với ta không trong sáng, ta cũng sẽ không còn áy náy gì với cô nữa.

“Không được.” Kiên quyết cự tuyệt, nhưng lại nhanh chóng có một chủ ý mới: “Ta đồng ý cũng được, nhưng đến khi về, ngươi phải cho ta hôn nhẹ mới được.”

Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn à: “Trong đầu ngươi không nghĩ được cái gì khác hay sao!”

“Vậy thì thôi, ta về trước, Tứ ca, đệ cáo từ.” Dứt lời liền xoay người bước đi.

Vũ Lâu túm lấy áo hắn, cúi đầu cắn môi, thẹn thùng, miễn cưỡng gật gật đầu.

Lam Tranh thấy mục đích đã đạt được, lòng như nở hoa, bước lên chọn mũi tên rồi đi đến trước bia bắn. Tần Vũ Lâu à Tần Vũ Lâu, ngàn vạn lần cô phải cẩn thận, đừng có trượt tay mà thành mưu sát phụ quân nhé.

Diệp Thành khẽ lắc đầu, đối với trò đùa này, hắn thực sự không có hứng thú. Hắn mím môi, cười như không cười rút một mũi tên, bắn gãy mũi tên trong tay Thái tử, xong hắn nhìn Vũ Lâu: “Huệ vương phi còn do dự gì thế?”

Đương nhiên là nàng sợ sơ suất sẽ làm bị thương Lam Tranh rồi. Căng dây cung ra, nàng càng hồi hộp. Hạ quyết tâm, một mũi tên của nàng bắn gãy đôi mũi tên trong tay Lam Tranh.

Lam Tranh vừa lau mồ hôi lạnh đã nghe Thái tử nói: “Thập đệ, chúng ta đổi chỗ đi, đệ cầm lấy đồng tiền này, để bọn họ bắn xuyên qua lỗ giữa đồng xu này là được.”

“Tứ ca, như thế quá nguy hiểm, không được. Nữ nhân của ta rất ngốc nghếch, sẽ làm huynh bị thương mất.”

Thái tử nhét đồng xu vào tay Lam Tranh, đổi vị trí với hắn: “Ta tin Huệ vương phi sẽ không làm ta bị thương, nhưng đệ thì sao, có tin được Tần vương không?”

Lam Tranh đối với Cửu ca của hắn cũng không có hiềm khích gì, trừ việc hắn ta từng có hôn ước với Vũ Lâu thôi.

Chẳng lẽ chỉ vì như vậy, không đến mức mang thù mà định lợi dụng cơ hội này giết hắn chứ?

Chắc là không đâu nhỉ...

Lúc này Thái tử lại cười ha ha hai tiếng thần bí.

Lam Tranh sợ bại lộ nên cũng không dám hỏi nhiều, cầm đồng tiền lên, duỗi cánh tay ra.

“Không được, thế này mới hay.” Thái tử nói, đặt đồng xu lên đỉnh đầu rồi quay sang cười với hắn.

Đồ con ma ốm âm hiểm ! Lam Tranh thầm mắng hắn đến trăm ngàn lần!

70. Chương 70: Rốt Cuộc Ai Mới Vô Lại?

Lúc Vũ Lâu biết thử thách thứ ba của Thái tử thì thật sự muốn ngất luôn cho xong.

Dù nàng có kỹ thuật bắn cung thiện xạ, cũng không thể cam đoan có thể phát huy tốt vào thời điểm mà sinh mệnh cao quý của Thái tử bị đặt trên tay mình. Chỉ cần hơi sai lệch một chút thôi, sẽ là tội mưu sát Thái tử, tru di cửu tộc. Nàng kéo cung, nhưng không bắn nổi. Càng nghĩ càng lo lắng, nhìn đồng tiền cũng trở nên mơ hồ hơn, lúc lớn lúc nhỏ...

Đúng lúc này, Diệp Thành nói nhỏ bên tai nàng: “Cô nợ ta một lần nhé.”

Nàng chỉ kịp nhìn thấy một ánh sáng bạc vọt qua, bay sượt qua tai Lam Tranh.

“Bản vương thua rồi, không cần so nữa.” Diệp Thành ném cung tên đi, nói với Thái tử ở đằng xa, sau đó khom người hành lễ rồi nhanh chóng rời đi. Mọi người đang xem trò vui cũng hơi mất hứng, đều xôn xao bàn tán: “Sao Tần vương lại bắn trượt thế cơ chứ, để nữ nhân này tự đứng đứng chơi mà hưởng lợi rồi.”

Có gian tình.

Thái tử cực kỳ thất vọng, nhưng Tần vương đã rời đi rồi, trận này cũng chỉ có thể xem như Tần Vũ Lâu thắng. Hắn liếc Lam Tranh một cái, giọng nói cũng mang thâm ý sâu xa: “Tần vương đúng là người tốt, thật là hiểu lòng người. Ha ha, nhưng mà, theo ta thấy, có lẽ phải bỏ chữ ‘nhân’ ở giữa đi thôi.” (*)

Ở đây tớ giải thích theo ý hiểu của tớ thế này: Bạn Đọc Cô Tình Thần dùng cái câu “hiểu lòng người”, theo tiếng Hán là “tổng nhân tình”, câu sau bạn í nói bỏ chữ “nhân” ở giữa đi, tức là chỉ còn “tổng tình” thôi. Ý bạn í định nói giữa hai bạn Đọc Cô Diệp Thành và Tần Vũ Lâu có gian tình với nhau hay sao í.

Người cổ tình thâm ngồi, tìm cách chia rẽ phu thê ta đấy à?! Lam Tranh ra vẻ nghe không hiểu: “Tứ ca đang nói gì vậy?”

Đọc Cô Tình Thần cười nói: “Bỏ qua đi, cũng nên quay về rồi.”

Bây giờ đám tùy tùng mới ào ào xông tới, kiểm tra xem chủ tử nhà mình có bị thương tổn gì không. Vũ Lâu cũng vội kéo váy lên, chạy đến trước mặt Lam Tranh, xem xét kỹ lưỡng vài lần, thấy hắn không sao cả tâm trạng mới thả lỏng ra được.

“Bản Thái tử giữ đúng lời hứa, giảm bớt nửa thời gian sung quân cho huynh trưởng của người.”

“Tạ ơn Thái tử điện hạ.”

“Đã cược thì phải có gan chịu thua. Hơn nữa, bản Thái tử còn phải cảm ơn Huệ vương phi, đã cho bản Thái tử một ngày rất thú vị.”

Đọc Cô Tình Thần ho khụ khụ vài cái: “Thân thể mang bệnh, thật không so được với mấy người khỏe mạnh như các đệ. Bản Thái tử nên hồi cung nghỉ ngơi thôi.”

“Cung tiễn Thái tử.”

“Tứ ca đi thông thả, hôm nào đệ tiễn cung thăm huynh, chúng ta lại chơi cờ nhé, ta tuyệt đối sẽ không mang theo nữ nhân rắc rối này đâu.”

Ánh mắt Thái tử đảo qua Lam Tranh, rồi rơi xuống Tần Vũ Lâu, ý cười càng lúc càng mờ nhạt, xoay người theo đám cung nhân vây quanh quay về Đông cung.

Những người khác cũng lần lượt rời đi. Có một vài Hoàng tử vừa rồi định trêu đùa Lam Tranh, nhưng thấy Huệ vương phi dữ dằn như vậy, cũng không dám lỗ mãng, cùng lắm là lúc đi ngang qua Lam Tranh cũng chỉ dám khiêu khích hừ một tiếng thôi.

Lần này vào cung tuy có mạo hiểm, nhưng Vũ Lâu lại được cái lợi lớn, giúp ca ca bớt được ba năm sung quân, nên tâm tình nàng có chút thoải mái, nàng cười rạng rỡ: “Đi thôi, Lam Tranh, chúng ta cũng về thôi.”

Hừ, đặt ta vào nguy hiểm để đặt cược, cô lại còn rạng rỡ như vậy, được thôi, ta sẽ từ từ mà giày vò cô thật thật thật tốt mới được.

Khi ngồi lên xe liễn hồi phủ, Lam Tranh mới hỏi Vũ Lâu: “Mẫu hậu nói gì với người thế?”

“Không có gì.”

“Sao thế được, hai người nói chuyện lâu như vậy. Lúc người tới Xuân phường tìm ta cũng phải một canh giờ rồi.”

Trước mắt Vũ Lâu như hiện lên khuôn mặt u sầu của Hoàng hậu. Đó là biểu cảm mà chỉ có người mẹ thật tâm lo lắng cho con mình mới có được. Người còn nói với nàng rằng:

“Bản cung gọi con là Vũ Lâu nhé. Phải gả cho Lam Tranh thật là làm khó con rồi, hắn không hiểu chuyện, khiến con luôn phải nhường nhịn hắn.”

“Con nói ý chỉ phế vị Vương phi sao? Ha ha, đó là do lúc biết Lam Tranh gặp nạn nên có chút nóng nảy thôi, con vì Tranh nhi mà ngay cả dung nhan của mình cũng không cần, một Vương phi tốt như vậy, bản cung làm sao nỡ trách mắng nặng nề chứ. Chuyện lần đó bản cung nói với Tần thị lang, con cứ coi như chưa từng nghe đi. Hôm nay bản cung muốn gọi con tiến cung, là vì muốn nói chuyện này với con, không muốn con chịu áp lực.”

Sợ bóng sợ gió một hồi, thì ra căn bản là không cần phải có quan hệ vợ chồng thật sự với hắn mà.

Vừa nghĩ đến đây, nàng càng thêm hối hận, xấu hổ, cả giận dữ không chịu nổi nữa. Đều là do mình quá vội vàng, không nên để tinh thần bị rối rắm cả lên như thế, vừa hại mình, lại vừa khiến hắn được lợi rồi.

Lam Tranh quơ quơ tay trước mặt Vũ Lâu: “Người nghĩ cái gì thế? Rốt cuộc là mẫu hậu nói gì với người?”

Nàng nhìn hắn đã thấy bức bối, đưa tay gạt tay hắn ra: “Đã nói không có gì, cứ hỏi mãi thế!”

“Hỏi một chút thì sao nào? Sao lại nổi cáu với ta?”

Thấy hắn tức giận, Vũ Lâu cũng chợt ý thức được thái độ của mình không được tốt cho lắm, thở dài một cái rồi nhẹ nhàng nói: “Thật sự không có gì cả, chỉ hỏi tình hình ở Phủ Huệ vương gần đây, còn nói chuyện về sức khỏe của người nữa.”

“Người trả lời thế nào?”

“Tất cả đều tốt.”

“Không tốt thì có.”

“Sao mà không tốt?” Nàng hỏi lại. Hắn khỏe mạnh như vậy, còn suốt ngày làm âm ỉ, có gì mà không tốt?

“Ở đây này.” Hắn cầm lấy tay nàng, ấn xuống hạ thân của mình. Vũ Lâu kêu lên một tiếng, giật tay ra, buồn bực nói: “Người thật vô lại!”

Dám mắng ta vô lại, ta vô lại cho cô xem. Hắn lại dính vào người nàng: “Vừa rồi người đã hứa với ta, cho ta hôn nhẹ mà.”

Điều không nên nói thì vạn lần đừng có nói, Vũ Lâu hơi chán nản, làm sao mà vượt qua được chuyện này với hắn đây. Nàng khẽ tránh người ra, nhướn mày hỏi: “Ta hứa lúc nào?”

“Người xấu lắm, nói không giữ lời.” Lam Tranh vẫn tính trường hợp xấu nhất là nàng sẽ dùng công phu đối phó, không ngờ được Vũ Lâu lại dùng chiêu này.

“Ta vốn không hề hứa hẹn gì, thì sao nói ta không giữ lời được?”

“Rõ ràng người đã nói, lúc người muốn ta đi làm bia đỡ!”

“Ai nghe thấy? Có nhân chứng không?”

Độc Cô Lam Tranh bị nàng hung hăng hỏi vặn lại, lập tức thấy chán nản, trừng mắt nhìn nàng. Còn Vũ Lâu thì nhếch môi mỉm cười, làm ra vẻ rất xấu xa, đổ người làm khó dễ được ta đấy!

“Ông đây là nhân chứng chứ ai!” Lại bổ nhào vào nàng, phải dạy cho nàng ta biết hậu quả của việc không giữ lời là thế nào.

Vũ Lâu hết sức bình tĩnh, đưa tay chưởng một chưởng vào ngực hắn, đập nát thể tiến công như trứng chọi đá của Lam Tranh. Lam Tranh ôm lấy ngực, ho khan vài cái rồi gào lên: “Người... nữ nhân này...” Chờ đó, sớm muộn gì ta cũng chế ngự được cô.

Nàng cũng sợ hơi quá tay làm hắn bị thương, liền cúi người nhìn hắn: “Lam Tranh, người không sao chứ, ta cũng đâu có dùng nhiều lực đâu.” Lam Tranh đột nhiên ôm lấy nàng, chui chui vào trong ngực nàng: “Người nữ đánh ta thế à!”

Cứng không được thì mềm, không từ thủ đoạn nào, kể cả làm nũng.

“Người đừng ôm ta, buông ra nào, muốn làm loạn thì về phủ đã rồi tính sau.” Vũ Lâu lùi người về phía sau, đối mặt với cái tên yêu nghiệt kia, nàng lại như phát sốt lên vậy. Lam Tranh càng áp vào người nàng: “Ta không buông, chết cũng phải chết trên người người.” Vừa nói xong liền ngẩng lên hôn vào môi nàng.

Nàng tránh mặt ra không cho hắn thực hiện được ý đồ, thì hắn lại thuận đà, hôn lên cằm cổ tuyết trắng của nàng. Dấu vết ngày hôm qua vẫn còn đó, hắn lại làm thêm một vết ngay bên trên nữa, tay cũng không có quy củ, tiến vào trong vạt áo giở trò.

Xe ngựa đi càng lúc càng chậm, cuối cùng cũng dừng lại, giọng Lưu Hi vang lên: “Khởi bẩm Vương gia, đã về đến Vương phủ rồi ạ.”

Vũ Lâu nhân cơ hội đẩy hắn ra rồi nhảy xuống xe chạy trước.

71. Chương 71: Quấy Rối

Không đạt được mục đích, Lam Tranh thế không chịu bỏ cuộc, dục hỏa đêm qua còn chưa phát tiết, hôm nay bị nàng khiêu khích lại càng bùng lên. Buổi tối, hắn ngồi xoa xoa hai tay vào nhau, đầu thì toan tính xem làm thế nào để đem nàng ăn sạch sẽ. Vũ Lâu thừa biết hắn đang nghĩ gì, nhưng cũng không tỏ ra sợ hãi, dù sao hiện giờ nàng cũng đang chiếm ưu thế.

Chờ thị nữ lui ra hết, Lam Tranh liền lộ bộ mặt lang sói, nằm một lúc, hắn mặt dày, dùng chân quặp lấy Vũ Lâu, cọ cọ xát xát cầu hoan: “Thiếu nợ thì phải trả tiền, người đã hứa với ta rồi, sao lại không làm hả.”

Vũ Lâu xoay người, quay lưng về phía hắn: “Đừng có cọ tới cọ lui nữa, người đâu phải là động vật?”

“Là gì thì người cũng phải theo ta.” Hắn ôm lấy cái eo thon nhỏ của nàng từ đằng sau, tiếp tục cọ cọ nàng. Người trong lòng bỗng dưng ngồi bật dậy, chăm chú nhìn hắn, hắn mừng rỡ, tưởng nàng đồng ý. Không ngờ, Vũ Lâu lại nói: “Ta thấy gần đây người nói chuyện rất khác...” Câu nói của nàng khiến tim hắn đập thình thịch.

Nàng đang nghi ngờ.

“Ta khác gì chứ. Người còn nuốt lời hứa cơ.” Hắn cũng ngồi dậy, ra vẻ tức giận chỉ trích nàng: “Rõ ràng người đã đồng ý rồi, sao lại không cho ta?”

Xem ra đêm nay mà không đáp ứng hắn, nhất định sẽ không yên rồi, nhưng Vũ Lâu quyết tâm tử thủ, nằm xuống kéo chăn che lên mặt, không thêm để ý đến hắn.

Lam Tranh thấy nàng không hợp tác, rất bức bối, ai sợ ai chứ, cô thích quậy thì ta quậy cùng cô.

“Vũ Lâu, Vũ Lâu, cho ta một lần đi, từ nay về sau đều tùy theo người.” Hắn ôm lấy nàng qua tấm chăn: “Tối hôm qua đã không được rồi, ta muốn chết mất thôi.”

“...Ta đau mà.”

“Để ta xem cho người.” Kéo chăn.

Vũ Lâu lại dè dặt lại, nhồm nhồm người dậy, híp mắt, vẻ mặt tiếc hận rên sất không thành thếp, bộ dạng vô cùng đau đớn: “Ta thật muốn xem xem trong đầu người chứa cái gì.” “Được, ta cho người xem.” Hắn đưa mặt đến sát mặt nàng. Tuy nàng chán ghét hành vi của hắn, nhưng lại không có sức đề kháng với bộ mặt của hắn, yêu nghiệt mà, đúng là yêu nghiệt.

“Đừng lại gần, cẩn thận ta lại làm người bị thương đấy.”

“Người nữ sao?” Hấn cắn môi, làm bộ như vô cùng hoảng sợ ầm ỨC nhìn nàng.

“.....” Không thể nói lý với hấn, cứ dây dưa mãi cũng không được, Vũ Lâu lại nằm xuống, kệ Lam Tranh làm nũng thế nào nàng cũng không để ý. Cuối cùng hấn cũng mệt mỏi, nằm xuống cạnh nàng, cầm tay nàng nói: “Nếu người đau, thì thế này cũng được...”

Nàng hất tay hấn ra, chán ghét nói: “Tự người đi mà cầm.”

“Không, không, không mà. Tần Vũ Lâu, ta muốn người, ta muốn người ~”

Nàng bịt tai lại, kệ hấn ẦM Ỉ, rốt cục cũng khiến hấn im lặng nằm xuống. Vũ Lâu mệt mỏi vô cùng, đêm nay chống chọi được, không biết sau này sẽ thế nào mà qua đây.

Bị Lam Tranh quấy nhiễu khiến nàng cực kỳ mệt mỏi, nhưng lại không thấy buồn ngủ. Nhắm mắt lại chỉ nhìn thấy hình bóng của hấn lúc ẩn lúc hiện, hỗn loạn nửa tỉnh nửa mê. Đến nửa đêm, Lam Tranh đang nằm cạnh đột nhiên ngồi bật dậy, thở hổn hển.

“Người làm sao thế?”

Nhờ ánh trăng, Vũ Lâu nhìn thấy hai mắt Lam Tranh đại đi, mở to.

“Gặp ác mộng à?” Nàng đưa tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán hấn: “Không sao, không sao, tỉnh lại là tốt rồi.”

Lam Tranh đưa tay lên xoa xoa mắt, lại phát hiện, hấn mà lại khóc... “Ta không nói mơ, hay hò hét gì chứ?”

“Không có... Người mơ thấy gì vậy?”

Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi. Nếu nàng nghe được hấn kêu tên của cha nàng trong mộng, thì nguy to.

“Mơ thấy bị quỷ đuổi theo...” hấn ôm cổ Vũ Lâu: “Ta sợ ~”

Hấn ngốc nghếch như vậy, bị ác mộng đương nhiên là rất sợ hãi rồi. Nàng bỗng thấy rất thương hấn, ôm hấn nằm xuống, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, có ta ở đây.” Lam Tranh rúc vào khuôn ngực đầy đặn của nàng, sự sợ hãi do cơn ác mộng vừa rồi mang đến bỗng chốc tan biến, trái tim và thân thể cũng không yên được nữa.

Vũ Lâu thả lỏng cảnh giác, khép hờ hai mắt. Lam Tranh lật người, áp lên người nàng, cúi đầu ngậm lấy môi nàng. Vũ Lâu giật mình sợ hãi, không ngờ lúc này hấn lại còn muốn như vậy, khẽ cắn hấn một cái, chờ hấn bị đau rời đi, nàng mới tức giận nói: “Ta có lòng tốt an ủi người, người lại...”

“Vũ Lâu ngoan, cho ta đi, cho ta đi mà...” Một bàn tay không an phận đã sớm xâm nhập vào y phục của nàng, Vũ Lâu bị hấn làm cho toàn thân khô nóng, cảm giác tê dại như thủy triều từ từ kéo đến, nhưng ngoài miệng vẫn tìm cớ cự tuyệt hấn: “Thật sự không được mà, vẫn đau lắm.”

Hấn sợ nàng lại cắn hấn, nên chuyển xuống, hôn cắn cổ trắng ngần của nàng, thấy nàng không có vẻ chống cự kịch liệt, biết nàng đã có vẻ muốn xuôi theo, môi hấn liền trượt xuống vai thơm, hấn nói: “Vũ Lâu, ta thích nàng... Ta sẽ nhẹ nhàng mà.”

Những lời này làm nàng ngẩn ra, trong tim giống như vừa bị đào một cái lỗ, bỗng chốc thấy trống rỗng, tùy hấn làm càn.

Lam Tranh cởi hết y phục vương bận trên người nàng, tay trượt xuống ngực Vũ Lâu, nhẹ nhàng đi xuống nơi tư mật giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng chạm vào mật động, gợi lên dục vọng như muốn đốt cháy toàn thân Vũ Lâu. Nàng hít một hơi lạnh, không tự chủ mà khẽ mở hai chân, đón nhận sự tiến vào của hấn. Lam Tranh hơi nâng hông nàng lên, phân thân nóng bỏng dừng ở trước cửa động mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cọ xát, vừa như khiêu khích, lại vừa chần chừ do dự.

Cảm giác ham muốn quấy nhiễu suy nghĩ của nàng, khiến toàn thân nàng trở nên run rẩy, không thở nổi, nàng rên rỉ như có như không: “Người... rốt cuộc có muốn ta hay không?”

Cầm thấy trêu chọc nàng đã đủ, bản thân hắn cũng đã không chịu nổi nữa, Lam Tranh liền động thân đi vào, nhanh chóng đưa đẩy.

Vật cứng rắn đột ngột đâm vào trong cơ thể mềm mại của nàng, khiến đau đớn cùng dự vọng dâng trào, dù cố cắn môi dưới, nhưng nàng vẫn nghe thấy tiếng mình rên rỉ.

Thật là mất mặt chết đi được, ngày mai làm sao nàng dám nhìn mặt Lam Tranh nữa. Cậu nói “Ta thích nàng” của hắn vẫn vang vọng bên tai khiến suy nghĩ của Vũ Lâu trở nên hỗn loạn, ý nghĩ cứ đan xen, thắc mắc thật khiến người ta nôn nóng.

Lam Tranh sớm đã quên mất hắn vừa nói gì, nên cũng không hiểu được vì sao Vũ Lâu lại rối rắm như thế.

“Nàng đau à? Để ta xem nào...”

“Không được xem.” Nàng khép chân lại, nghiêng người sang một bên.

“Để ta xem nào, ta tuyệt đối không động chạm vào nàng nữa.”

“Lời của người tin được sao?”

“Còn đáng tin hơn nàng.” Vừa nói hắn lại vừa giật mình, sợ Vũ Lâu phát hiện ra hắn phản bác quá nhanh nhay, cũng may, nàng đang nhắm mắt như suy nghĩ chuyện gì, nghe xong cũng không thấy phản ứng. Lam Tranh tách chân nàng ra, quặp lấy thắt lưng của mình. Hắn nói là để nhìn xem nàng bị tổn thương thế nào, thật là lấy cớ để thực hiện ý đồ đen tối. Hắn mở chân của nàng, khiến nơi tư mật lộ ra, áp sát lại, lại động thân, dung hợp cùng nàng.

Vũ Lâu vừa tức vừa thẹn, nàng còn đang vì câu nói của hắn mà bối rối không thôi, còn hắn thì chẳng qua là muốn chiếm tiện nghi của nàng thôi.

Bụng đầy ảm ức khiến nàng bật khóc.

72. Chương 72: Dây Đưa Không Ngột

Bị hắn quấy phá, còn bị hắn lừa nữa. Hắn lưu luyến rời khỏi nàng, áp xuống người Vũ Lâu, đưa tay lau nước mắt cho nàng: “Đừng khóc, đừng khóc nữa, mọi người không biết lại tưởng ta bắt nạt nàng.” Vũ Lâu mím môi, mắt đỏ ửng, vẫn khóc hu hu: “Đúng là người bắt nạt ta mà.”

Vừa trải qua một trận hoan ái, khiến hai gò má nàng vẫn còn đỏ ửng, tiếng trách cứ thanh thanh vang lên lại nghe như làm nũng, khiến lòng Lam Tranh tê dại, quên cả an ủi, lại ôm nàng vào lòng, vùi đầu vào ngực nàng: “Làm sao ta bắt nạt nàng được, ta nghĩ là nàng thích...”

“Ai thích chứ! Cút ngay...!” Nàng đẩy vội hắn ra.

Lam Tranh không chịu thua, bị nàng đẩy ra sau hắn liền thay đổi chiến lược, đưa tay kéo nàng vào ngực, cười hì hì xoa môi nàng: “Được rồi, ta cút về rồi đây.”

Sao hắn lại khó nói đến thế cơ chứ: “Đồ mặt dày mày dạn, đừng có quăn lấy ta nữa!” Nàng muốn vùng ra khỏi ngực hắn, lại bị hắn chế ngự lại, khiến nàng không thể cự quấy.

“Dù sao nàng cũng phải nói cho ta biết, vì sao nàng khóc... Để cho lần sau ta không phạm lỗi nữa.” Hắn vuốt vuốt chóp mũi của nàng, lại mè nheo: “Nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi...” Hơi thở của hắn nhẹ nhẹ lướt qua tai khiến nàng ngứa ngáy: “Người làm ta đau, còn không biết nữa à?”

“Không biết.” Hắn ra vẻ vô tội trả lời.

“Vậy giờ thì biết rồi chứ?”

“Vẫn không biết, thế này đi.” Hắn cười híp mắt, đưa ra một đề nghị rất thực tế: “Chúng ta thử lại lần nữa, sau đó nàng nói cho ta biết, lúc nào khiến nàng đau, đau tới mức nào.”

Thật sự là giận không chịu nổi. Không thể nào nói đạo lý với tên nhóc này được mà, cố gắng giẫy dụa vùng ra khỏi vòng tay của hắn, nhờ ánh trăng mà kéo áo lót đã bị hắn cởi ra lên. Lam Tranh nhìn thấy đường cong nơi cái eo thon nhỏ của nàng, trong lòng lại dấy lên ngọn lửa... một trận lửa lớn thì mới đúng. Hắn lại

từ đằng sau ngăn lại hành động của nàng, thừa lúc nàng không kịp chuẩn bị, liền ôm chặt lấy nàng, ngậm đôi môi như cánh hoa anh đào của nàng: “Ta sai rồi, ta sai rồi, người đánh ta đi!”

“Ai thêm đánh người!”

Vừa nghe thấy không bị đánh, Lam Tranh bỏ hết cả chừng mực, lần tay xuống xoa nhẹ hoa hạc của nàng. Vũ Lâu không chịu được, cả người run rẩy, mặt đỏ bừng, đưa tay tát cho hắn một cái. Lam Tranh bị đánh chợt sững sốt, trong đầu suy tính rất nhanh, nên xử lý tình trạng này thế nào đây.

Trở mặt với nàng, sẽ không có kết quả gì tốt.

Không bằng lấy lui làm tiến.

Nghĩ thế, hắn cau mày, ôm bên má vừa bị nàng tát, ánh mắt như con nai con tội nghiệp: “... Đau quá.” Hắn buông nàng ra, ừ ừ nói nhỏ: “Người đánh ta... người đánh ta...”

Vũ Lâu xuống tay thì kiên quyết, nhưng lòng thì rất bối rối. Dù gì hắn cũng là thân vương, nếu lúc tiến cung, hắn lỡ miệng nói ra, để Hoàng thượng biết Vương phi dùng bạo lực đối xử với hắn, thì thành chuyện lớn rồi.

“Chuyện đó... Lam Tranh, người không sao chứ? Để ta xem nào.”

“Buông ra!”

Nhìn. Dù sao cũng là nàng sai, liền bày ra vẻ mặt tươi cười: “Để ta xem xem có sao không nào.”

“Không sao.” Hắn hừ giọng, quay mặt đi.

“Quay lại đây, để ta xoa cho.” Được rồi, dù hắn ngàn sai vạn sai cũng không thể bị đánh được. Giờ cứ chịu thua hắn đã, sau đó sẽ từ từ nói chuyện, dù hắn giấu kín chuyện này là được.

Lam Tranh ra vẻ từ chối hai lần, xong cũng thuận theo, để nàng xem mặt mình. Ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ, dù không thấy rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết hồng hiện lên trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc của hắn. Nàng đưa tay sờ sờ: “Đau lắm sao?” Mong là đừng có sưng lên.

Lam Tranh chợt ôm chặt lấy nàng, mặt dụi vào khuôn ngực đang lộ ra ngoài áo lót của nàng, râm rì nói: “Đau. Người còn đánh ta. Người xem, người có phải là nữ nhân xấu không hả?”

“.....”

“Nói đi, người có phải là nữ nhân xấu hay không?” Hắn lại lưu lại thêm vài dấu hôn trên ngực nàng, lại không an phận, lại càng mở rộng phạm vi càn quấy.

Toàn thân Vũ Lâu bị hắn làm cho mềm nhũn, mặt như phát sốt: “Đúng, đúng, ta ác. Thôi nào, đừng quấy nữa, muộn rồi, mau ngủ đi.”

Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, Lam Tranh làm sao dừng lại được, hắn nâng mặt, cười xấu xa: “Nữ nhân xấu có phải nên bị phạt không?” Tay lại lần theo tấm lưng trần bóng loáng của nàng, đi tới bên hông, lại muốn đi xuống nữa...

Nàng thừa biết hắn đang muốn làm gì, đẩy tay hắn ra: “Còn càn quấy nữa ta sẽ tức giận đấy.”

“Lại muốn đánh ta à?” Hắn không chùn bước, muốn làm gì thì cứ làm tiếp: “Người mà đánh ta, sẽ phải trả giá lớn đấy.” Uy hiếp xong, lại ra điều kiện: “Sau đêm nay, người đừng hòng sống yên ổn, trừ khi...”

Nàng có thể cảm thấy dự cảm của hắn đang trào dâng. Đã tới nước này, dù có không cam lòng, nhưng vẫn buộc phải chấp nhận thôi: “Người thật là...” thật là làm sao chứ, muốn mắng hắn mà không thể tìm được từ nào mà mắng.

Túng tưng, thì không nói nữa.

Lam Tranh bắt lấy thời cơ, liếc qua nét mặt của nàng là biết nàng đã đầu hàng rồi.

Hắn từ từ tiến vào, chậm rãi di chuyển, mỗi lần đều không vội vàng, nhưng đều tiến vào nơi sâu nhất, như muốn khoanh khắc giữ lấy nàng này kéo dài ra vô tận vậy. Nàng sợ mình lại phát ra những âm thanh ảm

muội xấu hổ, khẽ cắn ngón tay kiềm chế. Đến khi hân thỏa mãn rời khỏi nàng, thì trên ngón tay đã đầy dầu rã.

Lam Tranh nằm vật xuống bên cạnh Vũ Lâu, hôn ngón tay mềm mại của nàng: “... Cô bé ngọc này, nàng không biết đau sao.” Rồi lại nhẹ đặt lên hai má nàng một nụ hôn, sau đó mới thỏa mãn ôm nàng, đi vào giấc ngủ.

Nàng trợn tròn mắt, nhìn ánh trăng xuyên qua màn, tâm trạng vô cùng buồn bã. Nàng khuat phục vận mệnh của mình, khuat phục hân, chẳng lẽ từ nay về sau cứ phải cúi đầu như vậy sao... Vũ Lâu cũng không biết vì sao trong lòng tràn ngập cảm giác bị thương.

Mắt nàng lại cay cay, có lẽ là do mệt mỏi quá, đã lâu rồi nàng chưa được nghỉ ngơi thực sự. Vũ Lâu vẫn tự cho mình rất mạnh mẽ, không cần dựa vào ai. Nhưng lại phát hiện rằng khi được gả cho người ta, mà lại không thể dựa dẫm vào, thì thật sự không tránh khỏi cảm giác mất mát.

Nàng nhìn Lam Tranh ngủ say, khẽ thở dài, đắp chăn cẩn thận cho hân rồi cũng cố gắng chợp mắt.

Lam Tranh không có suy nghĩ tỉ mỉ như Vũ Lâu, muốn thì phải giữ lấy. Phải để lại dấu ấn của hân, một miếng ăn sạch nàng.

Vũ Lâu không đồng ý, thì hân quyết chiến, dây dưa không ngớt, không từ bất cứ thủ đoạn nào. Dù sao giờ hân cũng đang nhàn rồi, đùa giỡn với nàng một chút cũng được.

Hân cũng không vội vàng báo thù, bởi vì đã vài năm trôi qua, chưa biết thế sự đã thay đổi thế nào.

Ví dụ như, bệnh tình của Thái tử đã nặng đến đâu.

Chờ đến lúc hân cực kỳ suy yếu, tặng cho hân một đao chí mạng đi.

73. Chương 73: Sợ Bóng Sợ Gió

Thời tiết đang âm dần lên, đông qua xuân tới, gió cũng trở nên dịu dàng hơn, nhưng tâm tình của Vũ Lâu thì không tốt một chút nào cả. Nguyên nhân rất đơn giản, quỹ thủy của nàng chưa tới (Kinh nguyệt). Bằng chút hiểu biết ít ỏi của mình, nàng cũng có thể đoán ra đây có thể là kết quả của việc kia.

Có thể nàng đã có thai.

Phi Lục thấy nàng hơi khác thường, liền tò mò hỏi nàng. Vũ Lâu dùng vẻ mặt đau khổ nói ra nỗi lo lắng của mình. Phi Lục vừa nghe xong đã vui sướng nói: “Đúng là chuyện tốt, tiểu thư mau mời y quan bắt mạch đi, chắc chắn Vương gia sẽ rất vui.”

Nghĩ đến việc Lam Tranh làm với nàng mấy buổi tối nay, nàng rất xấu hổ, tuy hiện giờ hân không có ở đây, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến việc nàng muốn chăm chọc hân: “Đúng là nên vui nhỉ, sự cố gắng của hân có hiệu quả rõ ràng mà.”

Phi Lục mừng thay cho Vũ Lâu: “Như vậy sẽ không lo bị phế phi nữa.” Nàng ta còn chưa biết Hoàng hậu đã nói rõ chuyện này với Vũ Lâu rồi.

Vũ Lâu cũng không thể mặt dày mà giải thích, chỉ ậm ừ cho qua: “Đúng vậy, nói chung cũng là chuyện tốt. Nhưng em đừng tiết lộ cho hân vội.” Nàng sợ. Sợ Lam Tranh biết được nàng có thai sẽ có những biểu hiện ngu xuẩn gì, lại bóp chết kỳ vọng của nàng với hân mất. Hân đã từng nói thích có con. Nhưng mà nói gì thì nói, trách nhiệm của một người cha như thế nào, liệu hân có hiểu được không. Nhắc đến Lam Tranh, gần đây nàng phát hiện ra hành tung của hân rất bí ẩn, không biết là đang làm cái trò quỷ gì.

“Cứ giấu diếm cũng không tốt, chờ y quan đến xem mạch, tiểu thư nên cho người tiến cung báo tin. Đây là việc vui mà, Thái tử và Thái tử phi bây giờ còn chưa có con, Hoàng hậu nương nương mà biết tiểu thư có hỉ mạch, chắc chắn sẽ rất vui.”

Đúng thế, thân thể Thái tử suy nhược, tuy Hoàng hậu đã thu hồi ý định phế phi lần trước nói với cha nàng, nhưng cũng có thể thấy được người rất mong chờ có hoàng tôn. Vũ Lâu nghĩ vậy, liền đáp: “Ừ, để ta bàn

bạc với Lam Tranh một chút đã.” Phi Lục cười trộm: “Ai da, gọi thật là thân mật nha.” Vũ Lâu trừng mắt với nàng: “Nha đầu chết tiệt, không biết lớn nhỏ gì cả.”

Lại hỏi đến tình hình của ca ca Phi Lục, nàng ta nói ca ca nàng ta đã thi đình xong rồi, giờ đang chờ kết quả. Hàn huyền chuyện nhà một lúc, Vũ Lâu càng nghĩ càng thêm kiên định, quyết tâm đi tìm Lam Tranh để báo cho hắn biết chuyện mình có thể đã có thai.

Hỏi qua vài thị vệ trong Vương phủ nhưng không ai biết Vương gia đi đâu. Vũ Lâu nghi ngờ, gọi quản gia đến hỏi, mới biết Lam Tranh đang ở nhạc phường trong phủ nghe hát. Ở nhạc phường chỉ có vài căn nhà cũ kỹ của mấy ca cơ già ở, nhưng gần đây Vương gia lại hay đến đó, trong lòng mọi người đều thấy kỳ quái.

Vũ Lâu cười, để quản gia quay về, rồi cùng một vài thị nữ đi về phía nhạc phường. Qua cánh cửa viện, một âm thanh trệu lạc liên đập vào tai nàng. Nàng sai thị nữ mở cửa điện ra, chần chờ một chút rồi đi vào. Liếc mắt một cái là nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi ôm đàn tỳ bà ngồi trên ghế tròn vừa gảy đàn vừa xướng, còn Lam Tranh thì nằm ngả ngón trên ghế dài nghe ca, vẻ mặt lười biếng, rất ung dung tự tại.

Ca cơ nghe có người mở cửa, quay đầu thấy Vương phi liền đứng bật dậy thi lễ: “Tham kiến nương nương.”

Lam Tranh cũng hoạt bát hẳn lên, nhìn Vũ Lâu.

Vũ Lâu dựa người vào khung cửa, khoát tay với ca cơ: “Khúc Vũ Lâm Linh này xướng cũng không tồi, tiếp tục đi.” Nàng bình tĩnh nhìn Lam Tranh, rồi dứt khoát quay người bước đi.

“Người đi hỏi xem nàng muốn gì?” Lam Tranh sai Lưu Hi đi làm công việc cực kỳ nguy hiểm này. Lưu Hi nhận mệnh lệnh xong, lo lắng đi ra ngoài, một lúc sau quay lại phục mệnh: “Vương phi nói không có chuyện gì, chỉ là đến tìm ngài thôi, ngài cứ việc tận hưởng cho thỏa thích.”

“Thế thôi?”

“Ách... Lúc Vương phi ra đến cửa viện... có đánh một chưởng làm vỡ cánh cửa luôn ạ.” Lưu Hi sợ hãi bổ sung.

“.....”

Mặt băng yên tĩnh luôn ẩn giấu mạch nước ngầm mãnh liệt.

Khi Lam Tranh tìm được Vũ Lâu, nàng đang ở thư phòng mài mực vẽ tranh, thấy hắn đến, nàng cũng chỉ đưa mắt liếc một cái: “Chán nghe ca rồi à?”

“Ừ, không hay gì cả”. Lam Tranh đứng phía sau, vòng tay lên, vừa ôm vừa gác cằm lên vai nàng: “Cô nàng đó nhìn cũng không đẹp bằng người.”

Vai Vũ Lâu khê động, khiến Lam Tranh đang nói chuyện khê cần phải đầu lưỡi. Hắn ôm miệng kêu, mắt hơi ươn ướt: “Đau quá.”

Biết đau là được rồi, đau chết người đi. Nàng đang muốn đi báo cho hắn biết có thể nàng có thai, thế mà hắn còn mãi lưu luyến ca cơ ở nhạc phường. Đang tức khí không có chỗ trút giận, hắn lại tự dưng mình lên tận cửa. Vũ Lâu nhìn hắn ôm miệng, bình tĩnh như không có chuyện gì, quay lại tiếp tục vẽ bức Thanh minh mục ngư đồ của mình.

Lam Tranh thấy nàng không quan tâm đến mình, bèn thay đổi chiến lược, đổi đề tài khác: “Vũ Lâu, sắp tới có mấy ngày lễ, chúng ta quay về Tần phủ thăm cha mẹ người đi.”

“Lễ gì?”

“Tiết thanh minh đó.” Nụ cười của hắn sáng rực rỡ như ánh mặt trời.

Tiết thanh minh là để đi viếng người đã khuất, hắn lại bảo về thăm cha mẹ nàng. Vũ Lâu ném bút lông sang một bên, quắc mắt trừng hắn: “Người cố ý đúng không?”

Ai đó giả ngu: “Cố ý gì cơ?”

“Độc Cô Lam Tranh !”

Hừ, tức chết cô đi. Hắn ngờ vực hỏi: “Độc Cô Lam Tranh là ai?”

Vũ Lâu chăm chú nhìn vẻ mặt mờ mịt của Lam Tranh, tức giận dậm chân: “Người đừng có giả ngu nữa!” Nàng cũng không biết tại sao lại nói ra những lời này, nhưng vừa nói xong, không gian như lắng đọng, câu nói vừa rồi nhắc nhở nàng, khiến nàng nghĩ sang một khả năng khác.

Đúng thế, giả ngu, có phải hắn đang cố tình giả vờ không?

Nàng hạ hỏa, nghi ngờ đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Người vẫn là Lam Tranh mà ta gặp lúc đầu đó chứ?”

Nguy rồi, nàng lại nghi ngờ rồi. Lam Tranh nghe xong câu hỏi, tiếp tục cười trêu chọc nàng: “Cái gì mà lúc đầu, lúc sau thế?”

Hắn diễn trò rất giỏi. Biểu hiện ra một Lam Tranh ngốc nghếch hồ đồ tùy hứng thật đúng lúc đúng chỗ. Vũ Lâu nhìn hắn một lúc lâu, chậm rãi cúi đầu nhặt bút, trầm tư một lát lại mỉm cười: “Đúng thật là... ta còn nuôi hy vọng xa vời gì nữa đây.”

Muốn hắn trở lại bình thường, thà rằng nghĩ chính mình không bình thường còn hơn.

Lam Tranh nhẹ thở ra, nếu không làm cho nàng để ý sang chuyện khác, thì chắc chắn nàng sẽ còn tiếp tục nghi ngờ, nghĩ đến chuyện này. Hắn giật lấy bút lông của nàng, ném xuống đất, đúng lúc Vũ Lâu ngẩng đầu tức giận nhìn hắn, Lam Tranh nâng mặt nàng lên, khẽ hôn vào môi nàng, khẽ nói: “Vũ Lâu, Vũ Lâu, ta muốn người, hiện giờ chỉ muốn người thôi.”

Nghe thấy nguyện vọng thầm kín của Vương gia, Lưu Hi chạy nhanh ra ngoài, xua bọn thị nữ đang hầu ngoài cửa đi chỗ khác, rồi đóng chặt cửa phòng lại. Mọi người đã đi hết, Lam Tranh không còn kiêng dè gì nữa, ôm lấy Vũ Lâu cọ tới cọ lui. Hơn tháng nay nàng và hắn mỗi ngày đều ân ái, liền kề bên nhau, nên việc này cũng coi như chuyện bình thường. Nhưng nghĩ đến vừa rồi hắn còn mãi mê ngồi nghe ca cơ, mà nàng tức không biết trút vào đâu, nhất quyết không chịu cho hắn.

Lam Tranh cũng không nản chí, không có cơ hội thì tự mình tạo ra. Hắn gạt hết đồ trên bàn xuống đất, dùng sức nặng toàn thân áp nàng lên trên bàn, đưa tay cởi thắt lưng của nàng.

“Người mà không buông ra, ta đánh một chưởng thì đừng trách.”

“Đánh đi, hôm nay người không đánh chết ta thì đừng hòng thoát.”

Nàng thật sự không thể nghĩ ra biện pháp nào để chống lại cái tinh thần mặt dày thà chết không chịu khuất phục này. Đang lúc do dự phản kháng, Lam Tranh đã luồn một tay vào trong tiết khố của nàng nghịch ngợm. Một dòng nước ấm trào ra khiến Vũ Lâu xấu hổ muốn chết.

“A.” Lam Tranh lấy tay ra, xoa xoa dịch hồng trên ngón tay rồi nói: “Đen thật, quỳ thủy của người đến rồi à.”

74. Chương 74: Không Phải Cô Thì Là Ai

Cảm giác của Vũ Lâu lúc này cũng không biết là mừng hay lo nữa, bực bội đẩy hắn: “Còn không mau buông ta ra!” Lam Tranh hơi thất vọng, nhưng cũng không định buông tha: “Cho ta ôm một lúc thôi.” Lại cúi xuống ngậm lấy vành tai của nàng, dùng lưỡi đùa nghịch.

“Ta đếm đến ba, người còn không buông, coi chừng ta đánh người đấy.”

Lam Tranh không thèm đứng dậy, vẫn ôm chặt lấy nàng cọ tới cọ lui: “Người mắng đi, đánh đi, rồi sau cũng đều nghe theo ta cả.”

“.....”

Hắn nói đúng, mỗi lần hắn quấy phá, tuy rằng nàng có chống đối, có phản ứng, nhưng cuối cùng cũng đều kết thúc trong thắng lợi của hắn.

Nàng nóng nảy: “Mau buông ra, ta còn phải đi xử lý cái này chứ.”

Lam Tranh hậm hực thả tay, để Vũ Lâu đi ra ngoài.

Chờ mãi chờ mãi không thấy người quay lại, Lam Tranh liền quay về phòng ngủ tìm nàng.

Thấy nàng nằm quay vào trong xem sách, hắn đi qua giật lấy, ném sang một bên, lại nằm dán vào người nàng đầy đầy: “Vũ Lâu, không phải người nói đang ban ngày ban mặt thì không nên nằm trong phòng sao hả.”

“..... Ta đau bụng.” Vũ Lâu phiền chán trừng mắt nhìn hắn: “Người đừng có suốt ngày bám lấy ta như thế, không có việc gì khác để làm hay sao?”

“Người đau bụng à? Vậy để ta chườm ấm cho người nhé.” Hắn ôm lấy Vũ Lâu từ đằng sau, bàn tay xấu xa lại luồn vào trong vạt áo của nàng, đặt lên bụng Vũ Lâu.

Lúc này mà còn không chịu an phận nữa. Vũ Lâu giẫy dụa: “Đừng đụng vào ta! Người thật đáng ghét! Để ta một mình một lúc không được sao?”

“Người hung dữ như vậy làm gì chứ, ta mà chết thảm, người phải thủ tiết cả đời đấy.”

“Chắc chắn kiếp trước ta làm nhiều việc xấu, nên kiếp này ta mới gặp phải sao chiếu mạng như người.”

“Đời này người cũng không làm việc tốt, nên kiếp sau người cũng sẽ lại phải gặp ta.”

Nàng nói một câu, hắn có mười câu đáp lại. Chịu không nổi, nàng không thêm đấu võ mồm nữa, nhắm mắt, mím môi, mặc kệ hắn nói gì cũng không thêm trả lời, kệ hắn làm gì cũng không thêm chống cự. Chỉ mong hắn thấy không thú vị, sẽ từ bỏ nàng, đi tìm việc gì khác hay hơn mà chơi.

Tay Lam Tranh chạm vào vùng bụng nòn nà, trơn mượt của nàng, cảm giác thật là thích, lại không kiềm chế được mà xoa xoa vài vòng trên bụng nàng, rồi lại vuốt nhẹ nhẹ.

“Đỡ hơn chưa? Còn đau nhiều không?” Hắn hỏi khẽ bên tai nàng khiến tai nàng đỏ ửng, vắn vẹo người: “Người đừng có ghé sát vào tai ta như thế, ngứa lắm.”

Lam Tranh không nghe, vẫn ghé sát tai nàng: “Vũ Lâu, người nói xem, ta đối với người có tốt không?”

“Ta rất mệt, đừng có phí lời hỏi linh tinh nữa.”

“Vậy là tốt đúng không?”

“Tốt, tốt. Người mau bỏ tay ra đi, bụng ta không đau nữa.” Hắn sờ tới sờ lui khiến cả người nàng nóng bừng cả lên. Nàng nghe thấy hắn thở dài, không tình nguyện nói: “Vậy được rồi.” Nàng đang mừng vì rốt cuộc hắn cũng không làm phiền nàng nữa, không ngờ, bàn tay rời khỏi bụng lại đưa lên phía trên, đặt lên một bên ngực tròn đầy của nàng.

Không thể nhịn được nữa.

Nàng ngồi bật dậy, hạ lệnh trực xuất: “Người đi ra ngoài.”

Lam Tranh ôm ngang eo nàng, ghé đầu gối lên đùi nàng, nâng mắt nhìn nàng một cái rồi cười hì hì: “Ta là chủ nhân của Vương phủ, người muốn đuổi ta đi đâu?”

“Người không đi, ta đi.”

“Ta không cho người đi.” Hắn chui vào lòng nàng.

Vũ Lâu tức đến nghiến răng, nắm chặt tay, hít sâu một hơi, nói với Lam Tranh đang làm nũng trong lòng: “Người mà bị đau, thì đừng trách ta không báo trước.”

Độc Cô Lam Tranh, người còn dám chọc ta nữa, ta sẽ không khách khí đâu.

Hắn nghe xong, lại cười ha ha, sau đó đứng vậy, nghiêng đầu nhìn nàng: “Người đánh đi, đánh đi này.” Vừa nói vừa dúi đầu về phía nàng.

Vũ Lâu nhìn dung nhan tuấn mỹ thể gian ít có của hắn, lại còn dùng ánh mắt đáng thương như vậy nhìn nàng, thì làm sao có thể xuống tay được, chỉ có thể lui lại phía sau. Lam Tranh từng bước từng bước ép

sát lại, nàng lui bao nhiêu, hấn tiến chừng đó, đến khi nàng không lui được nữa, ngửa người ra sau lại ngã xuống giường.

Lam Tranh khanh khách cười xấu xa: “Ta biết ngươi không nỡ đánh ta mà.” Tay lại đặt lên người nàng, sờ soạng vuốt ve những nơi vừa rồi chưa kịp chạm. Làm cho Vũ Lâu thở hổn hển, hai má ửng hồng cả lên.

“Mau dừng tay đi, ta đến quỳ thủy rồi, ngươi bốc hỏa lên ta cũng không có cách nào cả.”

Lam Tranh ngậm lấy đầu ngón tay của nàng: “Không phải nàng có tay sao, hoặc là...” Hấn lại cúi xuống ngậm lấy môi nàng: “Cái này cũng được.”

“Cút.”

“Có cút cũng phải cút trên người nàng.” Nói xong, hấn lại hôn xuống cổ Vũ Lâu: “Nếu không, ta sẽ hôn loạn trên cổ nàng, khiến nàng không dám ra ngoài gặp ai cả.”

Da mặt của hấn còn dày hơn tường thành nữa. Vũ Lâu hết cách, dùng chút khí lực cuối cùng mà trách hấn: “Ngươi không thể học được cái gì hay ho sao?”

“Vậy ta với nàng cầm quyển sách kia đến học tiếp nhé.”

Suy đi tính lại, cũng chỉ có nàng gặp họa thôi.

Lam Tranh gác một chân lên người nàng, cọ cọ: “Nàng có chịu không hả ~?” Cách một lớp y phục, nhưng nàng cũng vẫn có thể cảm nhận được luồng nhiệt nóng bỏng, cứng rắn của hấn.

Nàng bị phần mắng hấn: “Không phải tại ngươi tự gây họa sao, tự ngươi giải quyết đi.”

“Không làm, không làm, ngươi làm cơ, ngươi là Vương phi của ta mà.” Không phải cô thì là ai.

Ta có thời gian, có tinh lực, ta đòi hỏi đến khi cô chịu phục tùng mới thôi.

Vì một chút yên ổn, Vũ Lâu đành cắn môi, đỏ mặt nói: “Đừng ồn ào nữa, ta chiều ngươi là được.”

Lam Tranh hôn xuống tay nàng, rồi chuyển lên môi nàng, cố tình hỏi kỹ: “Dùng cái nào?”

“Ngươi có muốn không hả?” Mặt nàng nóng đến mức rán trứng trên đó còn được, Vũ Lâu tự cổ vũ, mình và hấn vốn là phu thê, đây cũng là chuyện hết sức bình thường. Nghĩ rồi đưa tay “chăm sóc” hấn. Suốt trong lúc đó, nàng đều xấu hổ khép hờ mắt, đến khi xong việc, nàng liền đứng vụt dậy định rời đi.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Gọi người mang nước tắm đến.”

Lam Tranh vừa nghe, mặt lại buồn rười rượi: “Ngươi ghét bỏ ta.”

Nàng bị hấn gây sức ép đến mức chẳng còn tâm trạng mà đấu võ mồm nữa, chỉ chán nản lắc đầu: “Không phải.”

“Không phải thì dùng chỗ này tiếp một lúc nữa đi.” Hấn đưa tay ấn ấn vào môi nàng một cái rồi tùm tùm chờ câu trả lời của nàng.

Câu trả lời của Vũ Lâu rất rõ ràng, hung dữ lườm hấn một cái rồi nâng khuỷu tay huých cho hấn một chiêu vào ngực khiến hấn ôm lấy ngực kêu đau ầm ĩ.

Nàng mặc kệ hấn, gọi thị nữ đưa nước vào phòng rửa ráy. Lam Tranh bị giáo huấn xong cũng có được một chút đáng về đứng đắn, nhật quyển sách bị hấn ném đi đưa cho Vũ Lâu, cùng nàng xem. Vũ Lâu thấy hấn không làm loạn nữa, mới thương lượng với hấn.

“Đến ngày lễ nữ nhi (*), ngươi theo ta về Tần phủ, tất cả đều phải nghe lời ta nhé.”

(*) Lễ nữ nhi là tập tục của dân tộc Hán, lưu hành ở cùng Quảng Nguyên. Tương truyền, mẫu thân của nữ hoàng Võ Tắc Thiên khi du ngoạn trên sông Quảng Nguyên thì gặp gỡ Hắc Long mà có mang, đến 23 tháng 1 âm lịch thì sinh hạ Võ Tắc Thiên. Dân gian xưa kia mới lấy ngày mẫu thân Võ Tắc Thiên gặp Hắc Long làm ngày lễ gặp mặt bạn bè cũ. Vào ngày này, mọi người sẽ thành từng nhóm lớn, kéo đến sông Gia Lăng du ngoạn. Nữ nhân mặc đồ mới, xinh đẹp, mời mọc bạn bè du ngoạn trên sông, cầu cho cát tường.

Lam Tranh gật gật đầu, căn bản cũng không để tâm: “Tất cả đều theo ý người.”

Vũ Lâu muốn Lam Tranh biểu hiện thật tốt, như vậy mới có thể khiến cha mẹ nàng yên tâm được. Nàng muốn họ nghĩ Huệ vương của nàng không hề ngốc nghếch, cuộc sống của nàng cũng hết sức thoải mái.

Hắn không hề biết vừa rồi nàng nghĩ mình có thai, nên tâm trạng phức tạp thế nào, lo âu thế nào. Hắn không hiểu, không biết chút nào cả. Chỉ toàn nghĩ mấy chuyện bậy bạ linh tinh. Nghĩ vậy, nàng nhìn Lam Tranh càng không thuận mắt, lửa giận lại bùng bùng, xoay người đưa lưng về phía hắn. Lam Tranh đang nghĩ vẫn vợ, thấy nàng như vậy lại trơ mặt hỏi này hỏi kia, trêu chọc nàng. Ấm ỉ đến khi hai người mệt nhào mới thôi.

75. Chương 75: Thăm Nhà

Kết quả thi đình vừa công bố, ca ca của Phi Lục chỉ đứng thứ hai trong mười tám người, thành tích cũng không tốt lắm, nên được phân về địa phương làm Ngự Sử. Ngự sử cũng coi như là hoàng đế một phương, có trách nhiệm giám sát chính sự ở địa phương của mình, nếu làm tốt, có năng lực, thì cũng có thể thăng chức rất nhanh. Trước khi đi, hắn muốn dẫn Phi Lục đi cùng, không muốn để nàng ở lại làm nha hoàn Vương phủ nữa. Tất nhiên là Phi Lục không chịu, ca ca nàng bị phân về Liêu Đông, ở nơi mà các dị tộc đang đấu đá triền miên, nguy hiểm vô cùng. Càng không so được với kinh thành phồn hoa, hơn nữa, ở bên cạnh Vương phi làm nhất đẳng nha hoàn, cũng coi như một nửa địa vị của quân gia rồi. Có bị đụng đầu mới đi theo ca ca.

Vì thế, vị huynh trưởng đáng thương đành phải tự mình gói ghém hành lý, một mình đi về Liêu Đông nhận chức.

Trừ việc ca ca của Phi Lục đi nhậm chức, trong phủ không phát sinh việc gì lớn nữa. Mọi thứ yên bình trôi qua, thoáng cái đã đến tháng năm.

Từ mừng một đến mừng năm tháng năm là ngày lễ nữ nhân, hiếu nữ Tần Vũ Lâu đương nhiên phải về nhà mẹ đẻ thăm người thân. Nên từ giữa tháng tư nàng đã đếm từng ngày, trông mong đỏ mắt đến ngày về nhà gặp cha mẹ.

Nàng cứ lặp đi lặp lại, nhắc Lam Tranh phải lễ phép, đừng gây phiền phức cho nàng. Lam Tranh gật đầu liên tục, nhưng trong lòng lại nghĩ, ta cố tình không nghe, không lễ phép, cho cô gặp phiền phức cho xem.

Rốt cuộc cũng tới ngày một tháng năm, Vũ Lâu gần như cả đêm không hề chớp mắt, vô cùng kích động. Mới tờ mờ sáng đã đánh thức Lam Tranh. Hắn không chịu, hai người lại tranh cãi một trận, cuối cùng Vũ Lâu thắng lợi, Lam Tranh cực kỳ không tình nguyện, lăm lăm ngồi dậy, để thị nữ hầu hạ thay quần áo cho hắn.

Vừa sáng sớm đã bị đánh thức khỏi giấc mộng đẹp, Lam Tranh cực kỳ ảm ức. Vũ Lâu cũng thấy mặt hắn đen lại, nên lúc ngồi xe về Tần phủ, nàng liền dỗ dành hắn, hy vọng hắn đừng quậy phá ầm ĩ lên.

“Khi nào đến nơi, người đừng nói lung tung, tất cả đều nghe ta nhé.”

Lam Tranh hừ một tiếng, che miệng cười khế.

“Người cười gì thế?” Vũ Lâu bỗng có dự cảm bất an, hắn lại có trò quỷ gì đây. Đúng như nàng nghĩ, hắn nắm lấy tay nàng, ấn xuống hạ thân của mình: “Được, tất cả đều nghe theo người.”

Nàng lật tay bắt lấy cổ tay hắn, dùng sức bẻ ngược tay hắn lại: “Người đứng đắn một chút cho ta!”

“Đau, đau, được rồi mà, tất cả nghe theo người mà.”

Vũ Lâu bỏ tay hắn ra, lườm hắn một cái: “Hôm nay mà không thành thật, ta nhất định sẽ xử lý người.”

Lam Tranh âm thầm cười lạnh, ai xử lý ai còn chưa biết đâu.

Hai người đều tự tính toán, xe rất nhanh đã đến trước cửa Tần phủ. Vì là Vương phi của thân Vương nên địa vị đương nhiên cao hơn Thị lang, phu thê Tần thị đều phải mặc lễ phục đứng trước cửa Tần phủ cúi đầu nghênh đón con gái mình: “Nương nương vạn phúc.”

Lễ nghi là lễ nghi, Vũ Lâu chẳng quản nhiều như vậy, chạy nhanh lại đỡ cha mẹ lên: “Ôi, tổn thọ con gái mất.”

Một nhà đoàn tụ, bù ngùi xúc động.

Phu thê Tần thị đưa Lam Tranh và Vũ Lâu vào phủ, đúng lúc đi qua đình viện để vào phòng khách, không biết hạ nhân nào bất cẩn, lại để một con chó vãnh đuôi đi lung tung.

Mọi người xấu hổ, coi như mắt mù tai điếc, không nhìn thấy gì.

Lam Tranh vừa nhìn thấy, liền có chủ ý xấu xa trong lòng, túm lấy tay áo Vũ Lâu chỉ vào con chó kia nói: “Là sói hay là chó?”

Thị lang là con chó? (*)

(*)Ở đây bạn Tranh chơi xấu, chơi từ đồng âm.

Câu trên bạn í hỏi là: “ ” nghĩa là “Là sói hay là chó”

Nhưng từ [shi lang] cùng âm với từ [shi lang] là Thị lang, nên mọi người nghe giống như Lam Tranh đang chửi Tần Khải Canh: Thị lang là chó ấy.

Đúng là thâm nho, cực thâm =.=”

Tần Khải Canh thân làm Binh Bộ thị lang bỗng thấy một áp lực vô hình, mặt hết xanh lại trắng.

Vũ Lâu tức muốn chết, quát Lam Tranh: “Câm miệng.”

Lam Tranh làm ra vẻ buồn bã, âm ức: “Ta làm gì đâu, là sói hay là chó, người nói ta biết là xong chứ gì.”

Vũ Lâu không trả lời hần được, cắn răng nhin xuống, thấp giọng cảnh cáo hần: “Người còn nói lung tung nữa thì đừng trách ta.”

Lam Tranh vừa xuất thủ đã gặp thắng lợi, lại làm như bị Vũ Lâu dọa sợ, không lên tiếng nữa. Vào đến phòng khách, làm xong thủ tục chào hỏi đơn giản, Vũ Lâu liền gạt hần sang một bên, trò chuyện với người nhà.

Chân thị nhìn thấy vết thương vẫn còn hồng nhạt trên mặt Vũ Lâu, cũng đoán được lúc trước nó kinh khủng thế nào, nên nước mắt lại trào ra: “Thật là khổ cho con rồi, khổ con rồi.”

Vũ Lâu chỉ mỉm cười lắc đầu, sau đó nhìn về phía Lam Tranh, hy vọng hần có thể phối hợp nói một vài câu cho lọt tai, ai ngờ hần lại đang cúi đầu nghịch ngọc bội, không nhìn bọn họ, càng giống như tất cả mọi chuyện đều chẳng liên quan gì đến hần.

Vũ Lâu tức thì tức, nhưng cũng không nói được câu nào. Kệ hần, nàng và cha mẹ cứ ngồi tâm tình.

Thấy không ai để ý đến mình, Lam Tranh đứng dậy, thong thả đi quanh phòng, lúc thì nhìn bình hoa, lúc lại ngắm bình phong, bị Vũ Lâu trừng mắt vài lần, hần nghĩ nghĩ rồi dứt khoát quay người đi ra ngoài.

Vũ Lâu cũng không để ý đến hần.

“Vết thương của con may mà có Phương Lâm trị cho, tiết đoạn ngộ này cha mẹ gọi hần đến ăn tết cùng đi.”

Tần Khải Canh nói: “Hai huynh đệ hần bận bịu nhiều ngày nay rồi, tiết đoạn ngộ là ngày chế được đặc biệt linh nghiệm, chỉ sợ bây giờ bọn hần bận đến không mở được mắt lên rồi. Ha ha.”

Chân thị xì một tiếng: “Ông làm cái gì thế, chả ra dáng một người cha gì cả.”

“Sao lại không, bà không thể để cho tôi chút mặt mũi trước mặt con gái được à?”

Vũ Lâu nhìn tình hình này, biết ngay là hai người sắp cãi cọ, liền chạy nạn trước: “Con đi tìm Lam Tranh, hai người cứ từ từ tán gẫu đi nhé.”

Ra khỏi phòng khách, nàng hỏi thị vệ mới biết Vương gia đi về phía hậu viện. Vũ Lâu đuổi theo, thấy hần đang xem hạ nhân ở phòng bếp đang gói bánh chưng, bộ dạng ngốc nghếch nhìn Vũ Lâu mỉm cười. Nàng lại gần, kéo hần ra chỗ khác rồi hỏi: “Sao lại chạy ra tận đây?”

“Hừ, ta tưởng ngươi không cần ta nữa chứ.”

Vũ Lâu nhìn hần bĩu môi lại thấy thật đáng yêu, liền mỉm cười: “Cần chứ, sao lại không cần.”

Lam Tranh nghiêng nghiêng nhìn nàng, ánh mắt xấu xa: “Vậy ta phải đáp ứng ngươi rồi.” Nói xong lại nhào đến ôm ngang hông nàng, cả người như dính lên người Vũ Lâu.

“Đang chỗ đông người, đừng động tay động chân nữa.”

“Vậy ra chỗ vắng người.” Lam Tranh kéo kéo tay áo nàng: “Đi thôi, đi thôi.”

Vũ Lâu không chịu.

Lam Tranh ồ ào.

Vũ Lâu vẫn không chịu.

Lam Tranh tiếp tục làm loạn.

Vũ Lâu bị hần quây đến nhức cả đầu, vừa đúng lúc đi đến cửa phòng giữ ẩm để trồng hoa, Lam Tranh nhân lúc nàng không để ý, ôm ngang nàng lên đưa vào trong phòng, xoay người đóng kín cửa, dùng thân chặn luôn ở cửa không cho nàng ra ngoài.

“Tránh ra!” Nàng hơi tức giận, kéo áo hần. Lam Tranh cũng không mạnh mẽ chống lại, chỉ cúi đầu, đặt tay lên lưng nàng, dịu dàng xoa nhẹ: “Cho ta hôn nhẹ ngươi một chút, được không?”

Thấy hần nhẹ nhàng như vậy, Vũ Lâu ngạc nhiên trở mắt nhìn, đúng lúc thất thần, Lam Tranh liền nâng mặt nàng lên, hôn nhẹ vào môi nàng. Nàng vùng vẫy phản đối một chút, không có tác dụng gì cũng phải thuận theo hần.

Hần xoay người đặt nàng tựa lưng vào cửa, tách một chân của nàng ra, nâng lên ngang hông, thành một tư thế cho hần có thể thuận lợi tiến vào. Nơi cửa động vẫn còn khô khốc, nhưng Lam Tranh vẫn mạnh mẽ tiến vào. Nàng đau đớn nhũu chặt mày, cắn môi, dùng sức túm lấy áo hần.

Lam Tranh nhẹ nhàng xoa hai bầu ngực trắng tuyết mềm mại, luồng nhiệt dần dâng lên khiến Vũ Lâu run rẩy, nơi mật động bắt đầu tiết ra chất dịch ấm nóng khiến hần ra vào thuận tiện hơn.

76. Chương 76: Làm Nhục

Hần kéo hai tay nàng vòng quanh cổ mình, Vũ Lâu vui đầu vào cổ hần thở dốc: “Lam... Lam Tranh... có người đến, mau dừng lại đi...”

Lam Tranh ngậm lấy phiến môi nàng, nuốt hết lời cầu xin mềm mại nhu hòa ấy, động tác ở thân dưới càng thêm kịch liệt. Vũ Lâu chỉ cảm thấy thân mình bị hần xâm nhập như muốn rời ra từng mảnh, đầu óc cũng đình chỉ suy nghĩ, tùy hần làm loạn.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

“Vũ Lâu — Vũ Lâu — ”

Là cha.

Đúng lúc đó, Lam Tranh đột nhiên thả môi nàng ra, nơi giao hợp dâng lên một luồng khoái cảm nóng bỏng khiến tâm trí nàng trở nên mờ mịt, thân mình run rẩy ngã vào lòng hần. Mà hần, vẫn không hề dừng lại, đúng lúc toàn thân nàng suy yếu, hần lại càng tăng thêm lực đạo, khoảnh khắc trầm luân mê muội khiến nàng nhẹ phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

“Lam Tranh... Lam Tranh... Buông ra, xin ngươi...”

Nàng không muốn để cha nhìn thấy bộ dạng của họ lúc này.

Nhưng Tần Khải Canh đã đến gần đến mức nghe rõ ràng tiếng rên rỉ và cầu xin của con gái mình. Ông trốn thoát được Chân thị, đang muốn tìm Vũ Lâu để dặn nàng, đừng trêu chọc vào Thái tử. Không ngờ lại chứng kiến được chuyện này.

Ông đem con gái mình, gả cho Huệ vương, người đã bị ông hãm hại. Giờ phút này, con gái ông lại bị Huệ vương chiếm lấy, làm tổn thương nàng theo một cách khác. Cảm xúc trong lòng lúc này thật hỗn loạn, cảm giác đau đớn, rối rắm khắc sâu vào lòng ông.

Tiếng cầu xin của con gái khiến ông dừng chân, sau đó vội vàng chạy trốn.

Vũ Lâu nghe tiếng bước chân của cha càng ngày càng xa, nhất định cha đã biết chuyện gì đang xảy ra, nàng còn phát ra những âm thanh không biết xấu hổ như thế, thực sự là có khác nào đang chiếu cáo thiên hạ chuyện nàng đang làm đâu.

Nàng vừa đánh vừa kéo Lam Tranh, khóc nức nở: “Người buông ra... người buông ra... hu hu...”

Lam Tranh hôn lên nước mắt của nàng, khàn giọng nói: “Buông nàng ra, để nàng trốn đi đâu?”

Ngày thường, dù nàng có điệu võ dương oai, mau mồm mau miệng, nghiêm khắc trách mắng hần, thì lúc này, dưới sự tiến công của hần, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đón nhận hần.

Chẳng qua là nàng tự nghĩ rằng mình thắng thôi. Hần mới đúng là chúa tể của nàng.

Tần gia thiếu nợ hần, nàng phải trả lại cả vốn lẫn lời. Tần Khải Canh, lão già kia vừa rồi chắc hần đã biết, con gái của hần nũng nịu cầu xin dưới thân Độc Cô Lam Tranh này như thế nào đấy sao.

Sự ma sát vào vách tường mềm mại của nàng rất nhanh đã khiến hần đạt khoái cảm. Hần dựa vào nàng một lúc, mới nhẹ nhàng rút phân thân của mình ra. Vũ Lâu vừa rời khỏi vòng tay hần, liền như người trượt theo cánh cửa, ngã ngồi xuống đất.

Hần kéo nàng lên, lại áp vào cửa, dụi dụi, chóp mũi đụng vào chóp mũi nàng: “Vũ Lâu ngoan, nàng khóc gì thế?”

Nàng bị hần làm cho tóc tai hỗn loạn, quần áo xộc xệch, mà hần thì một chút cũng không tổn hao gì, chỉnh tề như lúc vừa vào phủ.

Nàng vừa xấu hổ, vừa nhục nhã, cảm giác như chính mình đã bị biến thành một người đàn bà dâm dăng, liền tát hần một cái, đẩy hần ra xa, chỉnh trang lại y phục của mình.

“Rõ ràng người biết cha ta đang đi đến, ta đã bảo người dừng lại, vì sao người cố tình không dừng?”

Lam Tranh đưa tay ngăn nàng, cười: “Ta thấy nàng có vẻ thoải mái, hưởng thụ, nên nghĩ là nàng nói dối.”

“Người người người — ” Lục phủ ngũ tạng của nàng đều tức đến muốn bùng nổ, dùng chút khí lực còn sót lại, nàng đẩy mạnh hần ra: “Về sau không cho người chạm vào ta nữa.” Dứt lời liền quay người mở cửa, phẩy tay áo bỏ đi.

Lam Tranh nhìn theo bóng dáng của nàng, hừ giọng: “Lời cô nói không tính được.”

Nàng đã bao giờ chống cự thành công chưa?

Đáp án là: Bây giờ đây.

Hần cảm giác lần này nàng không phải chỉ là nói cho xong, thái độ của nàng cực kỳ kiên quyết. Buổi tối hần bám lấy nàng, chưa nói được câu nào đã bị nàng ôm chần đánh ột trận. Thừa lúc nàng ngủ say, hần chui vào trong ngực nàng, ngay lập tức bị nàng túm lấy tay, suýt nữa cổ tay cũng gãy lìa.

Sự nhục nhã trước mặt cha khiến nàng tổn thương sâu sắc, ít nhất trong thời gian này cũng chưa thể quên được.

Đầu tháng năm về Tần phủ, đến tết Đoan Ngọ cũng đã qua. Trong thời gian này, Lam Tranh không được đụng chạm một tí nào.

Vũ Lâu lợi dụng bất cứ cơ hội nào có thể để bỏ rơi hần. Dù sao nàng cũng quen thuộc với Tần phủ rồi, nàng muốn trốn hần cũng không tìm được, có lúc, suốt cả ngày, Lam Tranh không thể tìm được bóng dáng Vũ Lâu.

Cho đến buổi tối ngày mùng sáu tháng năm, cả nhà đoàn tụ ăn một bữa cơm để ngày mai quay về Phủ Huệ vương. Vũ Lâu mới phái người đi tìm Lam Tranh.

Chỉ chốc lát, Phi Lục lo lắng đi đến, ghé vào tai Vũ Lâu nói: “Thị vệ Vương phủ nói, lúc chiều Vương gia cùng một vài thị vệ đi ra ngoài rồi.”

“Hắn đi đâu?”

“Nói là đi tìm Lương Vương ạ.”

“Phải người đi Lương Vương phủ tìm.”

“Nô tì đã phái người đi rồi, lát nữa chắc sẽ có tin tức.”

Qua nửa canh giờ, đang lúc Vũ Lâu lo lắng thì có tin tức, cũng không phải tin gì hay ho.

“Hồi báo nương nương, quân gia Lương Vương phủ nói, Lương Vương điện hạ đưa Vương gia đi Ca Phỉ Lâu rồi ạ.”

“Ca Phỉ Lâu?” Sao nàng không biết trong kinh thành có nơi như vậy nhỉ.

Tần Khải Canh nói: “Là nơi tầm hoan.” (Giống kiểu thanh lâu)

Bảo sao nàng không biết, đó là nơi chỉ có nam nhân mới biết mà.

Hắn lại dám đi đến nơi đó, nàng không cho hắn động vào, hắn lại dám ngang nhiên đi tìm vui nơi khác, dám tìm Lương vương đưa đi ra ngoài tầm hoan à.

Tần Vũ Lâu nàng đây đối với hắn là cái gì chứ? Là công cụ phát tiết dục vọng hay sao? Hay là công cụ có thể thay thế được?

Chân thị bất mãn nói: “Vũ Lâu, con không đi tìm sao?”

“Tìm cái đầu hắn, để hắn chết đi cho xong.”

Hắn là cái tên không tìm không phỉ, sao nàng lại phải tốn tâm tốn sức đi tìm hắn? Hắn xứng đáng sao? Hắn muốn chơi thì cho hắn chơi, chơi chết luôn đi càng tốt.

Nếu nhìn vừa mắt mấy ả ca cơ ông ọ kia, đưa về làm thiếp thì càng tốt, sớm mà giải thoát cho nàng.

Hừ!

Trong đầu nàng thầm mắng chửi hắn đến trăm ngàn lần, đầu óc chỉ nghĩ đến hắn.

Đi chết đi! Ai thèm tìm người chứ

Một lúc lâu sau, trước cửa Ca Phỉ Lâu.

“Tiểu thư, không phải người nói không đi tìm Vương gia sao...” Phi Lục hì hì cười trộm.

Vũ Lâu: “.....”

“Nhưng mà, tiểu thư, người mặc nam trang nhìn thật là đẹp, em nhìn mà cũng muốn làm tiểu thiếp của người rồi.”

“Em — có — thể — quay — về — được — rồi — đấy—”. Vũ Lâu kéo dài giọng.

“Không được, tiểu thư, người đập nơi này thì phải có người theo giúp chứ.” Phi Lục vén tay áo: “Đập tan cái nơi ô uế này, để ả kỹ nữ khóc không ra nước mắt đi.”

“Em dựa vào cái gì mà muốn đập phá nơi kiếm ăn của người ta, cũng không phải lỗi của các nàng ấy, muốn trách thì phải trách mấy tên nam nhân đến trộm hương kia mới đúng.” Vũ Lâu nắm chặt tay, ánh mắt hung dữ trừng trừng nhìn cảnh tượng oanh ca yến hát trước cánh cửa kia, hận không thể dùng mắt mà xé nát nơi đó.

“Tiểu thư, việc này cũng không phải do Vương gia, đều là tại Lương Vương lôi kéo mà.”

“Em còn nói đỡ cho hắn nữa hử.”

“Đây là em an ủi người mà, để trong lòng tiểu thư dễ chịu một chút, đến lúc vào trong đó có thể kiềm chế tức giận, đập phá ít một chút, thì phủ ta cũng đỡ phải bồi thường nhiều.”

“Ta đã nói, ta không đến để đập phá chỗ này!” Vũ Lâu lấy một cây quạt từ trong tay áo, phóng khoáng mở ra: “Bản công tử tới đây để tầm hoan!”

77. Chương 77: Sư Tử Hà Đông

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm hành nghề, mục vừa liếc mắt một cái là nhìn ra ngay vị công tử mặc y phục sang trọng này xuất thân không tầm thường, ít ra cũng là con nhà quý tộc. Bọn họ còn trẻ tuổi, nếu đã thích cô nương nào, thường sẽ vùng tiền như rác.

Tú bà vội vàng cười cầu tài, dẫn Vũ Lâu lên thẳng lầu hai. Buổi tối là lúc kinh doanh phát đạt nhất, tiếng cười nói dâm dăng vang lên không ngớt.

Đưa Vũ Lâu vào phòng, mục cười tươi hỏi: “Không biết công tử muốn đến nghe ca hay là...”

Vũ Lâu vắt chéo chân, khẽ gật đầu ra điều suy nghĩ: “Sở thích của bản công tử hơi khác người....”

“Công tử cứ nói, mỗi một cô nương của ta ở đây đều có bản lĩnh riêng, không sợ không làm công tử hài lòng.”

“Không phải.” Vũ Lâu xua xua tay: “Cái bản công tử thích, là giành nữ nhân với người khác. Đêm nay cô nương nào được ra giá cao nhất, bản công tử trả cao hơn! Chủ yếu là trả giá, để nữ nhân đó không được ngủ với người khác.”

Cái gọi là ngủ với nữ nhân người khác nhìn trúng, là để cho bọn họ chỉ có thể giương mắt ra mà nhìn thôi.

“A ha ha.” Mục tú bà hắng giọng cười sung sướng: “Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, để ta đi xem lại, đêm nay hình như Phục Linh cô nương, hoa khôi của chúng ta đứng đầu bảng.”

Mục lắc người đi ra ngoài, Vũ Lâu cầm quạt gõ gõ lên bàn chờ kết quả.

Lương Vương đưa Thập đệ hấn ra ngoài chơi bởi, tất nhiên sẽ không dám lộ thân phận của mình, nhưng chắc chắn sẽ chọn kỹ nữ cấp cao nhất, như thế mới xứng với thân phận của bọn họ.

Muốn tìm nữ nhân phải không, hừ, nghĩ hay lắm!

Mục quay lại rất nhanh, nói với Vũ Lâu: “Đêm nay giá cao nhất là Phục Linh cô nương, một ngàn lượng bạc.” Nói rồi đưa tay lau mồ hôi trên trán: “Thời tiết hôm nay thật lạ, vừa mới qua tết Đoan Ngọ mà sao nóng thế.”

“Một ngàn lượng phải không.” Vũ Lâu cười lạnh một tiếng, rút ra hai tờ ngân phiếu: “Bản công tử trả hai ngàn lượng, đêm nay để Phục Linh cô nương hầu ta.”

“Được được.” Mục cười tí mắt vỗ lấy ngân phiếu.

“Ta muốn hỏi một chút, vốn là Phục Linh cô nương đang hầu chuyện ai? Đến lúc nào?”

“Để ta nghĩ một chút. Là hai công tử đến hỏi chiều, nghe cô nương xướng khúc nói bọn họ là thương nhân. Một vị trẻ tuổi nhìn chắc tầm tuổi như công tử đây. Hơn nữa, cũng rất giống công tử đây nha, đều là những vị công tử tuấn tú phi phàm, a ha ha, xem ta đang nói gì kia, vả miệng, vả miệng...”

Quả nhiên là hai tên đáng chết kia.

“Theo mục thấy, hai người đó lần đầu tiên tới đây sao?”

“Vị lớn tuổi hơn là khách quen ở đây, còn vị trẻ tuổi thì là lần đầu tiên đến, nhưng tám phần mười rồi cũng sẽ lưu luyến hương hoa thôi.”

“A? Sao lại nói vậy?”

“Vị công tử đó à, vừa vào đến đây liền ồn ào không ngừng.” Mục che miệng cười nói: “Người đó cứ liên tục nói, Ngũ ca, Ngũ ca, cô nương ở đây dịu dàng hơn Vũ Lâu nhiều.”

Vũ Lâu nén giận, tay nắm chặt cán quạt, gần từng chữ một: “Vậy hần có nói Vũ Lâu là ai không?”

“Không có, nhưng nghe là biết sư tử Hà Đông ở nhà rồi, chẹp chẹp, tướng công nhà mình nhìn tuần tú như vậy mà còn dám hung dữ, nữ nhân đó thật không biết hưởng phúc mà, nếu ta mà có vị tướng công đẹp như ngọc đó, đừng nói là hung dữ nha, hần có đánh ta cả ngày ta cũng chịu nữa đó...”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa. Cầm ngân phiếu đi lo liệu đi.”

“Vâng vâng, ma ma không làm phiền công tử nữa.”

Mụ cười khanh khách nhanh nhẹn đi ra ngoài, mấy tên sai vặt liền bưng rượu tới, đặt lên bàn, một lát sau, một âm thanh vang lên: “Phục Linh cô nương tới.” Cửa phòng chậm chậm mở ra, một nữ tử trẻ tuổi dung mạo mỹ lệ bước vào.

Nàng mặc một chiếc quần lụa mỏng xanh nhạt, toàn thân lại toát ra vẻ bi thương, lãnh đạm, khí chất bất phàm không hề giống một nữ tử chốn thanh lâu.

Vũ Lâu thầm nghĩ, may mà nàng cuồn tay trên rồi, nếu để tên tiểu sắc lang kia nhìn thấy, chắc chắn sẽ rơi cả mắt ra mất.

“Công tử muốn nghe khúc nào?” Phục Linh nhẹ nhàng hỏi.

Hay cho giọng nói dịu dàng như nước, điều này khiến Vũ Lâu vô cùng tự ti, cùng là nữ nhân, sao nàng lại không thể nói ra được ngữ điệu thế này?

“Tùy cô nương.”

Phục Linh mỉm cười, nhẹ nhàng gảy đàn, âm thanh thanh lệ dễ nghe cũng theo cử động đầu ngón tay nàng mà chậm rãi vang lên. Vũ Lâu cũng mê đàn, nên không chỉ nghe tiếng đàn, mà còn xem kỹ thuật đàn nữa.

Đúng lúc nàng đang chìm đắm trong tiếng đàn của Phục Linh.

Cánh cửa phịch một tiếng bị đá văng ra, bốn tên nam tử khôi ngô xông vào, vừa thấy Vũ Lâu liền chỉ tay về phía nàng nói: “Thằng nhãi này chán sống rồi sao, dám cùng Vương... vương công tử nhà ta tranh cướp nữ nhân!”

“Hừ.” Vũ Lâu gấp quạt lại: “Tranh thì sao?”

“Hắc hắc, ngươi còn không biết mình sắp chết đến nơi hay sao.” Bốn tên nam tử xoa tay, lắc lắc cổ, giãn gân giãn cốt khiến khớp xương vang lên từng tiếng cục cục.

Vũ Lâu cười to, cũng duỗi tay duỗi chân: “Gần đây cũng không được thuận lợi lắm, tức giận còn chưa có chỗ phát tiết đây.”

“Ngươi còn dám ngông cuồng như vậy.”

Vũ Lâu cười lạnh: “Ta sợ một lúc nữa các ngươi bị đánh đến hoa mắt, không nhớ được lời của ta, nên ta nói trước cho các ngươi biết, lát nữa quay về phục mệnh, nhớ nói với tên ngu ngốc kia, sư tử Hà Đông đến.”

Nghe lời nàng nói rất kỳ quái, nhưng mấy gã kia còn không kịp hỏi rõ ràng, chỉ thấy nhoáng một bóng đen lao đến trước mặt, trúng ngay một quyền vào mắt, tối sầm mặt mũi.

“Gia, tên đó..... Tên đó nói..... Bảo thuộc hạ nhấc với gia..... Sư tử Hà Đông đến.”

Thị vệ bị đánh quỵ trên mặt đất, ôm khuôn mặt bị đánh sưng lên, chuyển lại lời của Vũ Lâu.

Lương Vương kêu trời một tiếng, sau đó đập cho tên thị vệ kia một cước: “Ta nuôi không các ngươi sao, một người mà cũng không đánh được, lại còn dám quay về nữa, sao không đi nhảy sông luôn đi ! Ai? Ai? Hần nói cái gì? Sư tử Hà Đông đến đây?..... Ách..... Sư tử Hà Đông..... Nữ nhân của bản vương không ai dám làm việc này cả !” Lương vương liếc qua Lam Tranh: “Có phải Vương phi hung hãn của đệ đến không?”

Đương nhiên là hần đang chờ nàng.

“Cũng có thể.” Lam Tranh làm ra vẻ cực kỳ sợ hãi: “Làm sao bây giờ, Vũ Lâu lợi hại lắm, ta mà bị nàng bắt, nhất định sẽ bị đánh te tua mất.”

“.....” Lương Vương nói: “Bản vương đi trước, chuyện riêng của phu thê nhà đệ, bản vương không tiện nhúng tay vào. Đệ mau đi nhận sai đi, may ra còn được xem xét nhẹ tay một chút.”

Đúng là Lương vương nên rời đi rồi, bởi vì kế hoạch lợi dụng hấn của Lam Tranh cũng chỉ dừng ở đây thôi.

“Được rồi.” Lam Tranh yếu ớt nói: “Ít một hai chương cũng là ít.”

“Nhanh lên nhanh lên, đừng để nàng truy tới đây.”

Lương vương rút lui bằng tốc độ nhanh nhất, rời khỏi Ca Phỉ Lâu, thà về ôm nhụy ngọc ôn hương trong phủ cho an toàn.

Lam Tranh ở lại cũng không vội, nói với Lưu Hi: “Người đi hỏi ma ma cho ta mấy thứ này, ở đây chắc chắn là có.....”

78. Chương 78: Trúng Kế

Vũ Lâu nghe tú bà nói vị khách lớn tuổi đã rời đi, chỉ còn lại vị trẻ tuổi hơn đang ngồi trong phòng. Lương Vương đi rồi, một mình tên Lam Tranh kia cũng không tốn sức lắm.

“Ma ma, mục đi nói cho người kia là ta tặng lại Phục Linh cô nương.”

“A?”

“Đi đi!”

“Vâng vâng, ta đi ngay.”

Vừa rồi đánh có hơi mạnh tay, khiến các đốt ngón tay của Vũ Lâu đều đỏ, nàng cũng hơi hơi đau, liền thổi thổi vài cái. Ngồi nghỉ một lúc rồi chậm chậm đứng dậy, đi đến phòng của Lam Tranh.

Hừ, hấn nghe thấy Phục Linh cô nương được trả về, chắc chắn là thèm đến chảy nước miếng hận không thể ăn sạch người ta ngay à xem.

Để ta đến bắt gian tại trận!

Vũ Lâu đi đến cửa phòng, hít sâu một hơi, sau đó đẩy cửa, ngẩng cao đầu bước vào. Lại thấy trong phòng không có một bóng người.

Hấn đi đâu rồi?

Bỗng nhiên, nàng bị ai đó ôm lấy từ phía sau, một khuôn mặt tươi cười xuất hiện, ghé sát vào mặt nàng: “Người đúng là phá gia nha, dám trả hai ngàn lượng bao nữ nhân.” Lam Tranh xoa xoa mặt Vũ Lâu nói: “Rồi ta cũng không nuôi nổi người mất thôi.”

“Cút ngay!” Vũ Lâu tránh hấn, xoay người nắm lấy tay hấn nói: “Ai bao nữ nhân thì tự biết, Huệ vương điện hạ, hôm nay ngài ung dung tự tại đủ chưa?”

Lam Tranh không trả lời, mà nhìn tay nàng nói: “Sao lại đỏ hết lên thế này? Có đau không? Để ta thổi thổi cho người nhé.”

“Không cần.”

“Đưa đây, đưa đây nào. Thổi thổi sẽ không đau nữa.”

Hấn cười hì hì dựa vào nàng.

Bực bội, lần nào cũng thế, quậy phá tung cả lên. Nàng dùng sức đẩy hấn ra: “Đã bảo không cần rồi mà.”

Lam Tranh không kịp phản ứng, bị nàng đẩy ngã xuống đất.

Hấn mở to mắt nhìn nàng, trong lòng thì nghĩ, nước mắt mau ra đi, nước mắt mau ra đi, mau ra đi nào...

Vũ Lâu thấy hai mắt hấn sưng mù càng lúc càng nhiều, cuối cùng là tụ thành một giọt nước mắt trong suốt, trào ra.

Lam Tranh vừa lau nước mắt vừa nói: “Cả ngày người chỉ biết đến cha mẹ người, không để ý đến ta, ta không biết ai cả, cũng chẳng ai thêm chơi với ta, người có biết ta khó chịu thế nào không, hu hu hu... Người chỉ biết hung dữ với ta, chẳng tốt tí nào cả.....”

Vừa nói mấy câu đã làm cơn giận của Vũ Lâu tiêu tan hết, sự áy náy lại dâng lên trong lòng nàng. Đúng vậy, nàng lúc nào cũng quát nạt hấn, lạnh nhạt với hấn. Bỏ mặc hấn không quan tâm, ở Tần phủ, không quen ai, chắc hấn cũng buồn chán chết thôi.

“Nhưng mà, nhưng mà, người cũng không thể đến những nơi thế này được!”

“..... Ngủ ca dẫn ta tới mà, ta nói ta không vui, nên hấn nói dẫn ta đến nơi rất vui vẻ mà... Nhưng mà ở đây cũng chẳng vui gì cả, người vẫn tìm đến mắng ta.” Lam Tranh đứng dậy, đi ra ngoài: “..... Ta muốn hồi cung, tìm mẫu hậu, chỉ có người tốt thôi, không đánh ta..... Các người đều bắt nạt ta.”

Bị hấn nói, trong lòng Vũ Lâu rất áy náy, liền ngăn hấn lại: “Được rồi, được rồi, ta biết là tại Lương Vương đưa người tới đây. Ta không trách người nữa.”

Lam Tranh dùng đôi mắt đắm lệ nhìn nàng, đột nhiên toét miệng cười, ôm cổ Vũ Lâu: “Ta biết người tốt với ta mà.”

Một lát nữa ta cũng sẽ đối xử với cô thật thật tốt, Vũ Lâu ạ.

“..... Lam Tranh, chúng ta đi thôi.”

“Ta hơi khát, để ta uống nước đã.” Lam Tranh đi đến bên bàn, rót một chén rượu, đưa lên miệng mình rồi ngồi ngậm ra.

“Sao thế?”

“Hôm động phòng, chúng ta cũng chưa uống rượu hợp cẩn. Mẫu hậu nói, nhất định phải uống, thì vợ chồng mới hạnh phúc, mãi mãi ở bên nhau.” Nói xong, lại rót một ly nữa, đưa cho Vũ Lâu, kéo nàng lại gần: “Người mau tới đây!”

Mắt nàng bỗng cay xè, thật muốn khóc, hấn lại vẫn còn nhớ rõ chuyện uống rượu hợp cẩn này.

“Được.” Nàng mỉm cười đi qua, cầm chén rượu lên, cùng hấn giao tay uống. Rượu lạnh lạnh mang theo hương vị thơm ngát, đi xuống cổ họng lại mang đến vị thanh mát hiếm thấy.

Nàng đặt chén rượu xuống, kéo tay hấn: “Chúng ta đi thôi.”

Lam Tranh lắc đầu.

Nàng không hiểu, bỗng nhiên thấy đầu ong ong, nhìn hấn cũng lơ mơ đi. Vũ Lâu đưa tay xoa xoa mắt: “..... Sao lại thế này nhỉ, choáng váng quá.....”

Nàng cảm giác toàn thân không còn sức nữa, đứng cũng không vững. Lam Tranh đón được thân hình sắp ngã của Vũ Lâu, ôm nàng tới giường. Lại đem ngụm rượu vẫn còn đang ngậm trong miệng mớm sang cho nàng. Vũ Lâu bị hấn dứt rượu cho, thân mình lại càng vô lực.

“..... Lam..... Lam Tranh.....” Nàng muốn ngồi dậy, nhưng cố thế nào cũng không ngồi được: “Lam Tranh, người mau... mau đỡ ta dậy.....”

“..... Vũ Lâu, nếu người khó chịu, thì tối nay chúng ta nghỉ ở đây được không?” Hấn ghé sát vào tai nàng, khàn giọng nói: “Bộ dạng người mặc nam trang nhìn cũng rất đẹp, chẳng trách tên Phương Lâm kia cứ quẩn quất lấy người...”

Bóng đêm trôi chọc lòng người, nhưng mỹ nhân lại càng chọc lòng người hơn.

Nàng đã nhận ra sự khác thường: “Người... người bỏ gì vào rượu....?” Nàng không thể sử dụng được chút lực nào nữa.

“Ngủ ca nói rượu này có thể chế ngự được người.”

Ngũ Ca, đành phải để người chịu tiếng xấu thay ta rồi.

“Các người..... các người.....”

“Ta làm sao?” Lam Tranh ghé sát vào nàng, môi chạm môi: “Ta nghe không rõ.....”

Vũ Lâu cũng không hoàn toàn đánh mất năng lực chống cự. Được ở những nơi hoan lạc này hiệu quả thường rất nhanh, nhưng được hiệu thì không lớn, vì một nữ nhân mất hoàn toàn ý thức cũng không làm nam nhân nổi lên dục vọng được.

Nàng nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn, nghe rõ ràng thanh âm mê người của Lam Tranh, cảm nhận được sự vuốt ve dấy lên xúc cảm ấy, nhưng một động tác chống cự đơn giản cũng không làm được.

Hắn cởi sạch y phục của nàng, kéo búi tóc ra, một lần vuốt tóc dài buông xuống mới càng mê người hơn. Đầu óc nàng như mê muội đi, nhưng lại cũng cảm nhận rõ mình đang bị giữ lấy.

Nàng yếu ớt, hắn ngoan cố tiến vào, toàn thân nàng như bị xé rách, hạ thân trường đau khó chịu. Mỗi một lần tiến vào đều như muốn hoàn toàn chiếm đoạt lấy nàng.

Tiếng ma sát kéo theo âm thanh của dịch thể trắng đục, lẫn vào tiếng nàng nức nở cầu xin, dồn dập, đứt quãng lại giống như ngân nga hưởng thụ: “..... Lam Tranh..... Thả ta ra.....”

“Nàng cầu gì ta?”

“..... Buông ta ra....a.....”

“Ta buông nàng ra, nàng sẽ lại muốn rời ta đi...”

“..... Không..... ta sẽ không mà...”

Tiếng rên rỉ xót xa, yếu điệu của nàng như kích thích hắn, càng ngày càng tiến sâu, không muốn dừng lại.

Theo luật động của hắn, nàng biết, tất cả những điều nàng cầu xin đều vô ích, lòng như nguội lạnh, nàng mắng hắn: “..... Các người, các người làm việc xấu với ta, các người..... hu hu hu...” Vừa mới thốt ra đã bị hắn nuốt lấy, môi lưỡi dây dưa.

Nàng thề, nàng sẽ không bao giờ cho hắn cơ hội xâm phạm nàng nữa.

Nhưng đã muộn rồi, lúc này nàng vẫn còn chưa biết, nàng đã hoài thai đứa con của hắn.

Mà đứa bé này, sẽ lại đưa cuộc đời của hai người rẽ theo một hướng khác.

79. Chương 79: Trừng Phạt

Dù Vũ Lâu có nghiêng răng nghiêng lợi cũng không có tác dụng gì với Lam Tranh, ngược lại còn tạo cơ hội cho hắn trêu chọc nàng. Hắn biết vành tai là nơi mẫn cảm của nàng, liền dùng đầu lưỡi quần quít trêu chọc, hắn biết nàng không chịu nổi khi hắn xoa nắn hai khối cầu tuyết mềm nhuyễn của nàng, nên hắn lại càng dụ dằng vuốt ve. Âm thanh yêu kiều mềm mại của Vũ Lâu vang lên xen lẫn vào tiếng khóc yếu ớt khiến Lam Tranh cảm thấy cực kỳ thoải mái, lại dấy lên dục vọng một lần nữa muốn chiếm lấy nàng.

“Hu hu hu..... các người.... chờ đến lúc ta cử động được, xem ta trừng phạt người thế nào... hu hu.....” Cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng nàng khóc, vì nàng thấy thật bị thương, hắn lại lừa nàng. Nàng vẫn suy nghĩ, lo lắng, muốn quan hệ của hai người gần gũi hơn, nhưng kết quả lại là phương thức này.

Hắn không hiểu chuyện, tùy hứng, chỉ biết thỏa mãn chính mình.

“Ta không cho nàng cử động, xem nàng trừng phạt ta thế nào.” Hắn hí hóp mắt lại: “Vội lại..... bây giờ thì ai đang trừng phạt ai?”

Chân nàng bủn rủn, đặt lên vai hắn mấy lần đều trượt xuống, nên hắn ôm nàng lên, xoay người lại, để lưng nàng tựa vào người hắn, chống khuỷu tay lên, đặt nàng quỳ gối trên giường, nghênh đón hắn vào từ phía sau. Vũ Lâu cảm ghét tư thế khuất phục đó, lòng tràn ngập sự nhục nhã, xấu hổ, nàng rầm rứt khóc: “..... Ta chán ghét người..... Hu hu.... Lam Tranh, ta chán ghét người.....”

Hắn hôn lên tấm lưng trần trơn bóng của nàng: “Lừa gạt, rõ ràng nàng rất hưởng thụ, tối nào cũng quần lấy ta, nói muốn ta, muốn ta mà...”

Hắn dám trợn mắt nói dối như thế, ai mới là kẻ quần người, ai mới là kẻ luôn đòi hỏi.

Tư thế này cực kỳ mất sức, vốn dĩ nàng đã không có sức lực phản kháng, theo sự va chạm của hắn lại càng yếu thêm, Vũ Lâu cũng thêm đáp lời với hắn nữa, tiết kiệm sức lực, chỉ nức nở khóc. Nàng cứ cố chiều theo ý hắn, một lần lại một lần, nhưng chưa từng nhận được sự tôn trọng của hắn.

Hắn đối với nàng, căn bản chỉ là vì dục vọng với nữ nhân, tương giao vui vẻ. Có lẽ thái độ của đối phương càng mềm mại, càng đáng yêu thì càng hợp với ý nguyện của hắn.

Lam Tranh thấy nàng im lặng, cố ý xoa ấn vào nơi mẫn cảm của nàng, ép nàng kêu lên. Vũ Lâu bật rên lên, lại càng khóc nhiều.

“Độc Cô Lam Tranh.... Tên khốn kiếp nhà người..... khốn kiếp..... Hu hu...” Tiếng mắng yêu kiều vô lực lại càng kích thích hắn hơn.

Đầu tiên là nàng uy hiếp, mắng mỏ, rồi đến chán ghét chửi hắn là khốn kiếp, cứ tăng dần tăng dần, không biết nàng còn có thể nói ra những cái gì nữa.

Nàng cũng hận chính mình, không kìm được mà phát ra những tiếng rên rỉ như đang hưởng thụ thích thú ấy, thần trí cũng không kìm được mà trôi đi theo từng động tác ra vào của hắn. Sao nàng có thể như vậy chứ.

Lửa dục tan đi, hắn buông nàng ra, đặt nàng nằm xuống giường. Nàng vẫn khóc, nước mắt như không muốn ngừng lại. Lam Tranh ôm nàng vào lòng, hôn lên trán nàng: “Sao nàng lại thích khóc thế này không biết?”

“Cút.” Nàng trả lời đơn giản mà mạnh mẽ.

Lam Tranh từ trán lại hôn xuống dưới, nuốt lấy nước mắt của nàng: “Ta nghe lời, đừng đuổi ta đi, được không?”

“Cút.” Vẫn là câu này.

“Ta sẽ nghe lời mà, đừng không cần ta mà...” Hắn lại khê mở miệng nhỏ của nàng, ngậm lấy đầu lưỡi dính hương. Hôn đến khi mặt Vũ Lâu đỏ như mặt khỉ, hắn nhìn lại động tình, xoa nắn hai khối tuyết mềm nhuyễn trước ngực nàng.

“Đừng đụng ta, Vương bát đản!”

Lam Tranh cười khanh khách trong ngực nàng: “Ta không có quên mà, để ta đọc cho nàng nghe nha. Hiếu, hiền, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sỉ. Vũ Lâu, Vũ Lâu, ta đọc có đúng không hả?” Vũ Lâu không nói gì, sao hắn lại như thế cơ chứ, nói gì hắn cũng đáp lời được. Lam Tranh thấy nàng không đáp, liền dùng đầu lưỡi nghịch nghịch, đảo quanh nụ hoa trên ngực nàng, khiến toàn thân Vũ Lâu run rẩy, nàng rưng rưng trừng mắt: “Người chờ đó, chờ ta cử động được, nhất định sẽ xử lý người.”

“Đừng đánh ta, từ nay về sau ta sẽ nghe lời mà.” Hắn cọ mặt vào ngực nàng: “Vũ Lâu ngoan, đừng đánh ta, đừng đánh ta.”

Vũ Lâu vẫn không sự dụng được lực, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm, chỉ có thể dùng võ mồm: “Người chờ đó, xem ta trừng phạt người thế nào!”

“Xem ta trừng phạt người thế nào!” Lam Tranh nhái giọng nàng.

“Đừng có bắt chước ta!”

“Đừng có bắt chước ta!”

Vì thế, Vũ Lâu liền im lặng, không cho hắn cơ hội nhại nàng nữa. Nhưng nàng không muốn nói cũng không được, hắn cúi xuống in một dấu hôn đỏ ửng lên ngực trái của nàng, cười cười: “Sao nàng không nói nữa?” Vũ Lâu bị hắn làm phiền đến phát điên: “Độc Cô Lam Tranh, ta thua người rồi.”

Lam Tranh giống như được khích lệ, hôn lên bên mặt không bị thương của nàng, cười híp mắt: “Nàng biết là được rồi.” Sau đó lại vùi đầu vào xoa nắn ngực nàng. Hắn cũng mệt mỏi, ôm Vũ Lâu thật ấm áp, thoải mái, bất tri bất giác mà chìm vào giấc ngủ. Không biết qua bao lâu, cảm giác ánh nắng chói chang chiếu vào, hắn hơi mở mắt, thấy trời đã sáng, cũng không biết chắc là mấy giờ: “Vũ Lâu... giờ nào rồi?” Đưa tay sờ sang bên cạnh, trống không.

Hắn ngồi dậy, thấy Vũ Lâu đang ngồi ở đầu giường, tay duỗi duỗi ra, có vẻ như nàng vẫn chưa hồi phục được sức lực. Lam Tranh ôm lấy nàng cười: “Không mặc đồ mà không lạnh à.” Bàn tay xấu xa lại chạy loạn trên người nàng. Đột nhiên, Vũ Lâu dùng tay trái túm lấy cổ tay phải của hắn, còn tay phải thì đẩy khóa đầu vai Lam Tranh, hắn nghe âm thanh vang giòn, tiếp theo là cảm giác đau đến tận tim phổi, khiến hắn tối sầm mắt mũi, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Nàng bẻ trật khớp tay phải của hắn.

“A—”

Hắn nằm trên giường, đau đến mức suýt thì cắn rách cả môi, căm tức nhìn Vũ Lâu: “Người mau chữa cho ta.” Vũ Lâu hừ lạnh một tiếng, nhặt quần áo lên mặc vào: “Ta đã nói rồi, chờ khi ta cử động được, ta sẽ trừng phạt ngươi thật cẩn thận!” Lam Tranh đau đến lạnh người: “Ta biết sai rồi..... Ta biết sai rồi mà.....”

Vũ Lâu cũng không nỡ nhìn thấy hắn chịu khổ lâu, thấy hắn đau như vậy, nàng nâng cánh tay hắn lên, đưa về phía trước, dùng lực một chút cho khớp xương về vị trí cũ, Lam Tranh đau đến mức suýt ngất xỉu, giống như đi dạo một vòng địa ngục trở về vậy. Vũ Lâu chỉ tay vào đầu hắn nói: “Lần này ta tạm tha cho ngươi, còn dám bắt nạt ta thì coi chừng đó.”

Lam Tranh thử lắc lắc cánh tay: “A!” Rồi ôm lấy bả vai, thống khổ kêu lên.

“Lam Tranh!” Nàng vội chạy lại, đẩy tay hắn ra, xoa xoa vai cho hắn: “Còn đau không?”

Vạt áo nàng mở rộng, hai bầu ngực tròn đầy đẩy cái yếm nhỏ căng lên, thật phong tình, khiến Lam Tranh ngửa ngáy, đột nhiên cười hắc hắc, vòng tay ôm nàng: “Lại đây, cho bản vương hôn một cái nào!”

Ba!

“Trí nhớ quá tồi!”

Cái tát này thật quá ác, khiến hắn ù cả tai, còn cảm nhận được vị tanh nồng vị máu, hắn vội đưa tay lên sờ, chảy máu rồi.

Hắn mở trừng hai mắt nhìn nàng sừng sốt.

Sao nàng dám đánh hắn?!

Nàng dựa vào cái gì mà đánh hắn chứ?!

80. Chương 80: Chiến Tranh Lạnh

Lam Tranh đưa tay lau khô miệng, đau quá, e là mấy ngày này ăn uống cũng khó khăn rồi. Hắn nhìn Vũ Lâu, thấy nàng đang nhìn hắn chăm chăm. Nhất định nàng cũng rất hối hận, không ngờ lại xuống tay mạnh thế đây mà. Tần Vũ Lâu, giờ cô mau mau mà giải thích đi, mau mau làm ta vui vẻ, ta sẽ tha thứ cho cô.

“Đáng đời!” Nàng nghiêng răng phun ra hai chữ.

Đáng đời? Đây là cảm nhận của cô à? Lam Tranh có chút bất ngờ: “Ngươi nói gì?”

“Ta nói là đáng đời! Còn dám chọc ta nữa, ta sẽ mạnh tay hơn đó!” Ngữ khí của nàng rất ác liệt, là tiếng nói từ trong đáy lòng nàng.

Lam Tranh không có tâm tình mà trêu chọc nữa, không vui gì cả: “Không có lần sau.” Nói xong, hắn bình tĩnh nhặt quần áo đem qua cởi ra vứt trên đất, mặc vào, không thèm nhìn đến Vũ Lâu nữa.

Vũ Lâu thấy thái độ kỳ quái của hắn, cứ nghĩ hắn sẽ ầm ĩ bắt nàng nhận lỗi, không ngờ chỉ có một câu trầm thấp: “Không có lần sau”, rồi yên lặng như vậy.

Quên đi, kệ hần, tốt nhất là như thế, nếu hần lại làm ầm lên, thật không biết nên giải quyết thế nào. Hai người im lặng mặc y phục chỉnh tề, không nhìn đến đối phương nữa. Vũ Lâu đi trước vài bước, lại quay đầu xem Lam Tranh có đuổi kịp không, Lam Tranh thấy nàng quay lại nhìn mình, lạnh mặt hỏi: “Nhìn gì mà nhìn?”

Ai thèm nhìn người! Vũ Lâu mặc kệ hần, mở cửa đi ra ngoài. Lưu Hi và thị vệ đứng bên ngoài thấy Vương phi đi ra, lập tức tiến đến đón. Vũ Lâu đẩy bọn họ ra, vội vàng đi xuống lầu. Đến khi Lam Tranh đi ra sau, Lưu Hi không kìm được hỏi: “Vương phi làm sao...”

“Không cần để ý đến nàng.”

Nữ nhân đáng chết, dám đánh hần, Độc Cô Lam Tranh hần chẳng lẽ lại không rời được nàng hay sao.

Lam Tranh trực tiếp quay về Vương phủ, nghe tin Vũ Lâu còn chưa về. Chắc là nàng đã về Tần phủ rồi. Hần chờ đến tối mịt cũng không thấy nàng về, trong lòng càng ảm ức, tốt nhất là đừng về nữa.

Ngày đầu tiên không có Vũ Lâu, hần nhớ nàng.

Ngày thứ hai không có Vũ Lâu, hần nhớ nàng, nhớ nàng.

Ngày thứ ba không có Vũ Lâu, hần nhớ nàng, nhớ nàng, nhớ nàng.

.....

Ngày thứ hai mươi tám không có Vũ Lâu...

Quen rồi !

Vài ngày đầu còn khó chịu, không quen việc không có ai bên cạnh ầm ĩ, nhưng vừa nghĩ tới thái độ xấu xa của nàng đối với hần, lòng hần cũng lạnh dần đi.

Ai thiếu ai thì không sống được chứ?

“Vương phi đã về rồi —”

Sáng sớm, thị vệ Phủ Huệ vương còn đang ngái ngủ mở cửa ra, chợt thấy Vương phi bỏ đi hơn một tháng xuất hiện, nhất thời tỉnh táo, xoay người hô lớn.

Tiếng thông báo cực kỳ không trang trọng, chỉ như ngấm nói, mau đến mà xem này, Vương phi tự quay lại rồi, đến xem náo nhiệt đi.

Tần Vũ Lâu không để ý nhiều như vậy, lập tức nhập phủ, đi về phía tắm diện. Trên danh nghĩa nàng vẫn là Vương phi, từ trên xuống dưới vương phủ đều biết Vương phi biết võ công, không ai dám ngăn lại. Vì thế, nàng đẩy cửa ra đi vào, nàng đã đoán trước giờ này Độc Cô Lam Tranh hần vẫn còn đang ngủ.

Quả không sai, hần nghe tiếng động, vén màn lên hỏi: “Là ai?”

Thị nữ khiếp sợ nhìn Vũ Lâu, nhỏ giọng báo: “Là Vương phi ạ.”

Lúc này Vũ Lâu đã đi đến gần. Nàng quay về để giải thích, ngày đó ầm ĩ với hần ở Ca Phỉ Lâu, hần trực tiếp quay về Vương phủ, ngay cả cơ hội ân hận hần cũng không cho nàng. Nàng cũng từng nghĩ muốn về, nhưng nghĩ đến hành vi hần làm lúc đó lại không chịu được.

Một tháng nàng ở lại Tần phủ cũng không bình yên, mỗi ngày mẫu thân đều lái nhải bắt nàng quay về giải thích, nhưng Vũ Lâu bỏ ngoài tai, đến khi đầu hạ hoa nở rộ, nàng không cứng đầu được nữa mới quay về.

Lam Tranh nghe thấy báo là Vũ Lâu về, lập tức tỉnh ngủ: “Sao người quay về?”

Vũ Lâu cố gắng nặn ra nụ cười dịu dàng tự nhiên nhất, nàng vén màn giúp hần: “..... Ta quay về để.....” Nhìn thấy tình cảnh trong màn, nàng không cười nổi nữa.

Trên giường còn có thêm một nữ tử đang ngủ, đang lười biếng đưa tay che ánh nắng hắt từ ngoài màn vào: “Vương gia... là ai vậy.....”

Tim Vũ Lâu đau nhói như bị ai đâm một dao, mắt cay xè, nàng nhìn Lam Tranh: “Đây.....”

“Người không có ở đây, thì có người khác làm ấm giường thôi.” Hấn nhếch miệng, ra vẻ không sao cả nói.

Thì ra nàng chỉ là vật làm ấm giường, mà giờ còn là người đã bị thay thế nữa.

Lam Tranh cố tình làm ra vẻ còn buồn ngủ, chậm chậm nói: “Người quay về làm gì?”

“Ta..... ta.....” Vũ Lâu thở hắt ra một tiếng, rồi trưng ra một nụ cười tươi động lòng người: “Ta về lấy bình tuyết hứng trên sen trắng Thiên Sơn.”

“Tuyết hứng trên sen trắng Thiên Sơn?”

“Ừ, là một trong của hồi môn của ta, vẫn chôn giữa vườn mai trong phủ, ta muốn tặng cho Tấn vương điện hạ, đa tạ hấn lần trước nhường ta, để ta thắng, giảm thời hạn sung quân cho ca ca ta.”

Lam Tranh hừ nhẹ: “Sao ta không biết người có hồi môn này.”

“Vậy giờ ngài biết rồi đấy.” Vũ Lâu cười buông màn xuống: “Không quấy rầy ngài nữa.” Nói rồi xoay người đi.

“Tần Vũ Lâu —”

“Vương gia có chuyện gì?”

Nàng gọi hấn là Vương gia, muốn giữ khoảng cách với hấn sao?

“Ta.....”

“Muốn cùng đến gặp Tấn vương điện hạ à?” Xưa nay hấn đều quần quít lấy nàng, dù thế nào cũng phải đòi đi cùng bằng được.

“Thay ta vẫn an Cửu ca.”

“Nhất định rồi.” Vũ Lâu hạ thấp người hành lễ rồi quay người đi ra ngoài.

“Vũ Lâu.....”

“Có chuyện gì nữa không?”

Hấn phải thừa nhận, hấn tình nguyện nghe nàng hò hét, thậm chí tát hấn một cái, còn hơn nàng cười tươi như hoa thế này.

“Người đưa đồ cho Cửu ca xong, rồi về đâu?” Nhà mẹ đẻ hay vương phủ?

“Vương gia mong ta về đâu?” Nàng không dám nhìn hấn.

Lam Tranh cứng đầu không chịu thua: “Tự người suy nghĩ đi, tùy người muốn làm thế nào thì làm.”

“Vâng.”

Chờ Vũ Lâu đi ra ngoài, Lam Tranh đẩy nữ tử bên cạnh ra, lãnh đạm nói: “Người đi được rồi đấy.”

Nàng kia đang nửa tỉnh nửa mê, không rõ chuyện gì: “Sao vậy Vương gia?”

“Cút.”

Nàng ta thấy Vương gia nổi giận, lập tức ngồi dậy, mặc quần áo xuống giường chạy ra ngoài. Lam Tranh âm ỉ, hét âm lên: “Lưu Hi — người lăn ra đây cho bản vương.”

Lưu Hi hầu ngoài cửa vừa thấy nữ nhân thị tẩm đêm qua chạy ra, lại nghe tiếng Vương gia giận dữ gọi mình, chạy vội ba bước thành hai, quỳ xuống dập đầu: “Vương gia, người gọi nô tài.....”

“Vũ Lâu muốn vào, sao người không ngăn lại?”

“Nô tài không dám mà.” Hấn ăn ngay nói thật.

Lam Tranh cũng hiểu được điều này, nhưng vẫn không tìm được giận: “Người canh ở cửa phủ cho ta, khi nào Vũ Lâu quay lại, thì tiến vào thông báo, nếu không, người canh cửa phủ cả đời đi! Còn ngần ra đây à, đi mau!”

“Dạ dạ, vâng.”

Lưu Hi hoang mang bối rối, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài. Hắn đứng ngoài cửa phủ ngóng ngóng trông trông, tìm hình bóng Vương phi đến mòn con mắt. Nhưng mệnh của hắn cũng thật không tốt, buổi chiều bắt đầu có mưa nhỏ, đến nửa đêm cũng chưa tạnh.

Mà Vương Phi... cả đêm cũng không về.

81. Chương 81: Lựa Chọn

“Phương Lâm, sao ta lại ở chỗ của người?”

Đầu Vũ Lâu đau như muốn nứt ra, đưa tay lên ôm trán, xoa xoa huyết thái dương. Nàng nhớ rõ hôm qua về tìm Lam Tranh.....

Nàng ôm bình tuyết hứng trên sen trắng Thiên Sơn kia ngồi trong xe ngựa vừa khóc vừa mắng Lam Tranh với Phi Lục. Đến Phủ Tấn vương, gặp Độc Cô Diệp Thành, sau đó.....

“Là ta đưa cô về đây.” Phương Lâm rót một ly trà giải rượu, đưa cho Vũ Lâu đang nằm trên giường: “Coi cô kìa, tẩu lượng kém mà còn uống nhiều như thế.”

“Ta uống rượu?” Nàng chỉ chỉ vào mình. Sao thế được, nàng đưa cho Tấn vương bình tuyết hứng trên sen trắng Thiên Sơn, dùng để pha trà là loại hảo hạng nhất. Thường thức trà, luận thơ văn là việc thanh nhã nhất, sao lại say được.

Đúng lúc này, Phi Lục cầm khăn lạnh đi đến, nói chen vào: “Đúng nha, tiểu thư đưa cho Tấn vương điện hạ bình tuyết động kia, điện hạ rất thích, lại nói ngài ấy vừa có rượu nho của nước Cao Xương tiến cống, nên tặng tiểu thư một bình, để người mai về cho Vương gia. Sau đó..... người nói không muốn đưa cho cái tên vô lương tâm kia, sau đó ngang nhiên cầm bầu rượu uống hết.”

“.....” Vũ Lâu không tin mình có thể làm ra chuyện thô lỗ đến như vậy: “Thật sao?”

“Ừ.” Phương Lâm tiếp lời: “Đúng lúc ta đang ở Phủ Tấn vương, nên đã đưa cô say khướt về y quán.” Hắn nghe Phi Lục nói, Vũ Lâu và Huệ vương giận dữ, không muốn quay về Vương phủ, mà bên phía Tấn phủ, thì Vũ Lâu đã nói trước là sẽ về làm hòa với Huệ vương rồi, nếu cứ say khướt như vậy mà về, nhất định sẽ bị Tấn phu nhân giáo huấn, đành phải đem nàng về đây.

“Em đã nói để tiểu thư nghỉ ngơi ở Phủ Tấn vương cũng được, nhưng Phương đại phu nói không nên, rồi đem tiểu thư về đây.” Phi Lục than thở: “Đến hơn nửa đêm, Tấn vương điện hạ mới đồng ý.”

Phương Lâm lườm Phi Lục một cái, lãnh đạm nói: “Trước đây tiểu thư nhà cô có hôn ước với Tấn Vương điện hạ, ở lại phủ của hắn mờ ám như vậy làm sao được.”

“Ngủ lại thì ngủ lại, cho Vương gia tức chết đi, sáng hôm qua tiểu thư hồi phủ, là do gặp Vương gia cùng nữ nhân khác... Ai nha, không nói nữa! Nếu không tiểu thư cũng chẳng làm ra chuyện như vậy!”

Đúng là lằng nhằng. Hắn đưa trà giải rượu sang cho Vũ Lâu, hắng giọng nói với nàng: “Về sau cô đừng lỗ mãng như vậy, dù sao cô cũng đang mang thai. Không nên uống rượu nữa.”

“A?” Đầu Vũ Lâu vẫn còn rất đau, nghĩ là mình nghe nhầm: “Ta có cái gì?”

Phương Lâm nói rõ từng chữ một: “Thai nhi, con của Huệ Vương. Nghe rõ chưa?”

Nàng ngạc nhiên khẽ nhếch miệng, sau đó lại hỏi Phương Lâm: “Không chuẩn đoán nhầm chứ?”

“Cô hạ nhục ta đấy à?”

“Xác nhận lại lần nữa đi, trí giả thiên lý tất hữu nhất thất.” (Kẻ mưu trí cũng có lúc sơ sót)

Phương Lâm không có cách nào, nắm lấy cổ tay nàng, chặn lại lần nữa, xác nhận: “Phải được hơn một tháng rồi.”

Nàng có con với Lam Tranh. Nàng đặt tay lên bụng, mờ mịt nhìn Phương Lâm: “Sao ta không có cảm giác gì cả?”

“Mới một tháng thì cảm nhận làm sao được. Chờ đó, ta lấy cho cô quyển sách, về tự nghiên cứu đi.”

“Từ từ đã! Không cần đâu.” Quyển sách lần trước của hắn đã hại nàng thê thảm như thế rồi, giờ sống chết cũng không dám lấy sách từ chỗ hắn nữa, vạn nhất lại để Lam Tranh thấy được.....

“Tùy cô, không lấy thì thôi.” Phương Lâm nói tiếp: “Ta nhiều lời một chút, khuyên cô thế này, mới hoài thai, trong vòng hai tháng này không nên sinh hoạt phòng the, nếu không có thể sảy thai đấy. Tuy rằng sau này còn có thể có lại, nhưng sẽ rất hại người. Ta không muốn cô bị như thế.”

“..... Cảm ơn người.” Nàng còn có thể nói gì được nữa.

“Không cần cảm ơn ta, ai bảo hai nhà ta có giao tình.” Phương Lâm đưa ngón trỏ dè lên vết sẹo trên mặt Vũ Lâu: “Thương thế của cô phục hồi cũng không tệ, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn thấy màu da hồng nhạt ở đó khác với da xung quanh. Không có cách nào khác, chỉ có thể chờ thời gian từ từ xóa mờ đi thôi. Qua hai ba năm nữa sẽ nhạt hơn.”

“Lâu vậy à.”

“Sao lúc cô cắt cô không nghĩ đi.” Phương Lâm hừ giọng: “Hơn nữa, ngay cả mặt mình cô còn có thể hủy vì Huệ vương, sao lại còn quậy phá gì nữa vậy, đừng tự gây sức ép cho mình nữa, thành thành thật thật mà nhân nhả qua ngày đi. Không có chuyện gì thì đừng tự mình tìm lấy, chờ đến sau này, sẽ có lúc cô hoài niệm cuộc sống bình thản đấy.”

Nhắc đến Lam Tranh, Vũ Lâu tức tối: “Hắn là cái đồ tinh trùng lên não, ta vắng nhà chưa đến một tháng, hắn đã đi tìm nữ nhân khác rồi.” Nói xong, trong lòng nàng chua xót, tức không chịu được.

Phương Lâm cười nhạt: “Thú vị thật, Vương gia tìm nữ nhân thì làm sao nào. Ngay cả mấy tên quan nhỏ ở Thái y viện nhà còn nuôi mấy phòng tiểu thiếp, Huệ vương điện hạ đường đường là một Thân vương con ruột của Hoàng hậu, lúc cô không có ở phủ đi tìm nữ nhân khác, thì cô làm ầm lên, cô cho cô là ai? Hắn phải thủ thân như ngọc vì cô sao?”

Vũ Lâu bị hắn trách, mặt mày không nhịn được: “Phương Lâm, người đứng về phía ai hả?”

“Ta đứng trên lập trường của mình mà khuyên cô.”

“.....”

“Được rồi, được rồi, đừng trừng mắt lên nữa. Ta biết mắt cô to rồi. Thành thật mà quay về sống yên bình đi. Ít nhất cô còn có nam nhân chờ cô, tốt hơn ta nhiều.”

“.....”

Vũ Lâu và Phương Lâm bốn mắt nhìn nhau, đồng thời khẽ thở dài một tiếng.

Nàng dùng đồ ăn sáng đơn giản ở y quán của Phương Lâm, nằm thêm một lúc nữa, thấy khá hơn một chút, liền đứng dậy, quay về Vương phủ.

Sau cơn mưa đêm qua, trời nắng gắt như lửa. Vũ Lâu hỏi nơi Lam Tranh đang ở, đi về sau hoa viên tìm hắn.

Từ xa đã nhìn thấy hắn đang ngồi trong tiểu đình, chống cằm, ngẩn người. Ánh nắng dường như cũng lưu luyến dung nhan thể gian ít có của hắn, đắm chìm trong ánh sáng, hắn đẹp như thiên tiên.

Yêu nghiệt, yêu nghiệt. Vũ Lâu thầm nói. Nàng nhìn thấy tên yêu nghiệt kia cầm một ly rượu bạch ngọc, kê lên miệng. Vũ Lâu vừa mới bị rượu tra tấn, lập tức đi vội đến, giật lấy chén rượu của hắn, cả giận nói: “Còn học uống rượu nữa hả?”

Lam Tranh giật mình nhìn Vũ Lâu, trong lòng lại mẫn, tên khốn Lưu Hi, đã dặn phải thông báo với hắn, lại chết ở đâu rồi.

“Tối qua người đi đâu?”

“..... Người quản à?”

Lam Tranh tức muốn học máu, hắn còn chưa phát giận, nàng lại còn dùng ngữ khí gì đây. Trước mặt hắn có hai con đường, hướng thứ nhất, âm ỉ với nàng một trận, sống chết gì cũng được, nàng bỏ về nhà mẹ đẻ. Hướng thứ hai.....

“Sao ta phải mặc kệ?” Lam Tranh đứng lên, vỗ bàn đá, liếc mắt nhìn Vũ Lâu, sau đó ôm cổ nàng, chơi xấu: “Sao ta phải mặc kệ, người là Vương phi của ta, bị ta hôn rồi, bị ta sờ rồi, ăn ngủ với ta, ta mặc kệ người thì ai quản người.”

Lại..... lại nữa rồi!

82. Chương 82: Trêu Chọc

“Đừng dính vào ta!” Vũ Lâu đẩy hắn, nhưng hắn quyết tâm bám dính, cố gắng cũng vô ích. Hắn hôn lên mặt nàng: “Nói mau, tối qua người đi đâu hả?”

“Đi đến chỗ ta thích.”

Phản rồi, phản rồi. Lam Tranh nghe thấy nàng nói câu này, tức muốn xì khói, cố gắng nhịn xuống, nhưng giọng điệu không thoải mái như vừa rồi. Hôm qua nàng nói đi Phủ Tấn vương, có khi nào ở lại đó không? “Không phải là người ở lại phủ của Cửu ca đấy chứ...”

Vũ Lâu vốn định giải thích, nhưng trong đầu lại hiện lên tình cảnh hôm qua, khiến nàng kiên quyết thừa nhận chuyện nàng không hề làm: “Phải, ta ở lại Phủ Tấn vương đấy.”

Không phải hắn sợ nàng hồng hạnh vượt tường, theo tính cách của nàng, muốn nàng làm chuyện xấu xa như thế, thì chờ kiếp sau đi. Nhưng vừa nghĩ đến nàng thà ở bên ngoài cả đêm cũng không về bên hắn làm hắn tức giận.

Dù sao, quay về là tốt rồi, dù thế nào cũng phải giãi vờ nàng thật cẩn thận.

Lam Tranh nghe thế, liền kéo lấy thắt lưng Vũ Lâu, la hét: “Tần Vũ Lâu, người đã thề rồi, nếu người tìm nam nhân khác thì cả nhà chết hết.”

Lòng Vũ Lâu chua xót, trong mắt hắn, nàng không đáng tin cậy như thế sao? Vừa ra ngoài là sẽ cấu kết với nam nhân khác? Như hắn lại tốt, không cần chạy ra ngoài, trực tiếp túm bừa một nữ nhân nào đó đưa lên giường thôi. Nàng càng giãy, hắn càng bám, nghiêm mặt nói: “Ta không làm chuyện gì có lỗi với người cả.”

Mục đích của hắn không phải là để nghe nàng giải thích, mà là trêu đùa nàng. Hắn vốn không hề nghi ngờ tiết hạnh của Vũ Lâu.

“Ta không tin! Trừ khi người để ta kiểm tra.” Nói xong lại kéo cổ áo nàng, đã đầu mùa hè, nàng mặc áo mỏng, vừa không kịp đề phòng đã bị hắn kéo xuống, lộ ra cái yếm bên trong. Vũ Lâu kéo vạt áo lên, tức phát khốc: “Người làm cái gì vậy?”

“Nếu Cửu ca chạm vào người, chắc chắn trên người phải có dấu vết.” Hắn không chịu buông tha, lại vươn ma trảo ra: “Mau để ta kiểm tra xem!”

Hôm nay không cởi sạch quần áo nàng thì không chịu thôi.

Mục đích của hắn hôm nay là làm âm ỉ lên, không đạt mục đích thì thề không chịu thua.

Vũ Lâu ôm lấy ngực, nghiêng người nói: “..... Đi, ta cho người xem, nhưng không phải ở đây.”

Lòng Lam Tranh như nở hoa, tất nhiên không phải ở đây rồi, phải ôm cô lên giường, rồi đè lên cô mới được. Hắn túm lấy nàng: “Theo ta về phòng kiểm tra.” Nắm tay nàng, hắn đi xuyên qua hành lang gấp khúc, đi

về phía tấm điện. Phi Lục thấy Vương gia lại định bắt nạt tiểu thư, liền đi theo sau giải thích: “Vương gia, tối hôm qua tiểu thư thật sự không làm chuyện gì có lỗi với ngài mà.”

Lam Tranh hừ giọng: “Nhiều chuyện.” Đi tới cửa, hắn đẩy mạnh Vũ Lâu vào trong rồi đóng cửa nhốt Phi Lục bên ngoài.

“Mau cởi ra, để ta nhìn cho kỹ.” Hắn kéo nàng vào giường, lại vấp chân một cái, đẩy nàng ngã xuống, đè lên người nàng, tay lại kéo vạt áo của Vũ Lâu.

Vũ Lâu trừng mắt nhìn hắn, cắn môi không nói gì. Lam Tranh cúi người hôn hai má nàng nói: “Người làm chuyện sai trái, còn dám nhìn ta như vậy à.....” Còn chưa kịp nói hết, ngực đột nhiên đau như bị kim đâm, thân thể như không phải của mình nữa, không cử động được.

Vũ Lâu đẩy hắn ra, xoay người áp trên người hắn, thở phào nhẹ nhõm: “Hoàn hảo, thành công rồi.”

Lam Tranh nằm trên giường, không động đậy được, xong rồi, một thời gian không gặp, nữ nhân này về nhà mẹ đẻ lại đi học được cách điểm huyết.

“Mau giải huyết cho ta.”

“Điểm huyết rất khó học, ta cố gắng hơn hai mươi ngày mới sờ được huyết đạo.” Vũ Lâu lè cái lưỡi phẩn hồng ra: “Thật có lỗi, ta chưa học được giải huyết.”

“Người muốn gì?” Hắn cũng không sợ nàng, nàng có thể làm được gì chứ? Chờ đến lúc hắn cử động được, chắc chắn sẽ thu lại cả vốn lẫn lời: “Người dám làm vậy với ta, ở nhà người không học qua Nữ giới hay sao?”

Vũ Lâu ngồi lên người Lam Tranh, nhướn mày cười xấu xa. Cười đến tóc gáy Lam Tranh dựng đứng cả. Nụ cười này, tuyệt đối không có ý tốt. Nhưng hắn cũng không sợ, nàng cũng không dám hại hắn. Đang nghĩ ngợi, bỗng cảm thấy hạ thân truyền đến một cảm giác khác thường.

Hai đầu gối Vũ Lâu đặt hai bên hông hắn, nơi tư mật của nàng chậm rãi ma sát vào hạ thân hắn.

“Nàng —- nàng.... mau dừng lại.”

Vũ Lâu mỉm cười lắc đầu, tiếp tục động tác. Để làm tăng dục hỏa của hắn, Vũ Lâu cởi vạt áo của mình ra, cởi áo khoác, cúi người thấp giọng ghé vào tai hắn nói: “Lam Tranh, người nhìn kỹ xem, trên người ta có dấu hôn của người khác hay không hả?” Lam Tranh bị hơi thở nhẹ nhàng của nàng dẫn dụ, nhìn thấy, lại không làm được gì. Nữ nhân này, cố ý dùng chiêu ác liệt này để trêu đùa hắn. Giờ hắn không động đậy được, cứng rắn đối đầu với nàng cũng không có lợi, ngữ khí liền dịu lại, nói với nàng: “Vũ Lâu ngoan, nàng mau.....” Phía dưới lại bị nàng cọ xát đẩy lên dục hỏa đốt người, hắn ngừng một lúc mới có thể nói tiếp: “Nàng..... dừng như vậy mà.....”

Vũ Lâu dường như ngại kiểu trêu chọc này còn chưa chạm đến cực hạn chịu đựng của Lam Tranh, khẽ nhếch đôi môi anh đào, phát ra tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ mê người, trêu chọc thở nhẹ vào cổ hắn. Định lực của Lam Tranh vốn không tốt, lại thêm hơn một tháng không được kề cận nàng, khát vọng được chiếm lấy nàng đã đến cực hạn, hiện giờ lại bị nàng trắng trợn câu dẫn như thế, làm sao có thể chịu nổi.

“Vũ Lâu..... Nàng mau dừng lại.....”

Vũ Lâu càng không ngừng, cọ xát còn có tiết tấu. Nàng cảm nhận rõ ràng nơi cơ thể nàng vuốt ve qua dục vọng nóng bỏng không ngừng tăng lên, trong không khí tràn ngập hương vị dục tình, nàng ghé vào tai hắn, nũng nịu ngân nga. Nàng biết hắn không chịu nổi tiếng thở gấp, tiếng kêu yếu ớt của nàng. Quả nhiên, hắn liên tục nói: “Vũ Lâu.... dừng, dừng....”

Hắn càng không chịu nổi, nàng càng hả hê.

Nhưng đùa giỡn hắn như vậy, nàng cũng hơi không chịu nổi, giọng điệu có bảy phần thật, ba phần giả, quyến rũ nói với hắn: “..... Lam Tranh, muốn ta không?”

Lam Tranh mím môi nhủ thầm: “Đừng nói với ta như vậy.... Tiểu yêu tinh này...” Bình thường, nàng bị hắn chạm vào cái đã thở hổn hển, giờ nàng cố tình bày ra bộ dạng dâm đãng khiêu khích hắn, là vì muốn nhìn

thấy bộ dáng quần bách, chịu không nổi của hắn. Vũ Lâu thấy hắn thống khổ chịu đựng, liền tăng nhanh nhịp điệu. Kích động trong cơ thể hắn đã lên đến cực hạn, liền phá tan lý trí, tiết ra xuân triều.

Vũ Lâu cảm nhận được dòng dịch ẩm áp trào ra giữa hai chân hắn, ha ha cười xấu xa hai tiếng, đứng dậy rời khỏi hắn. Hắn vừa xấu hổ vừa giận muốn chết, cắn răng hung dữ nhìn nàng: “Đặng phụ.”

Nàng vươn ngón trỏ, do dự một chút, vẫn ấn mạnh vào ngực hắn, giải huyết đạo cho Lam Tranh.

Ngoài dự kiến của nàng, sau khi được tự do, Lam Tranh cũng không bỏ nhào về phía nàng báo thù, mà xoay lưng nằm xuống, úp mặt vào chăn, không nói câu nào.

“Lam Tranh?”

Hắn lộ ra bộ mặt đỏ bừng xấu hổ, nhục nhã, bi phẫn rống lên: “Nữ nhân đáng chết, ngươi chờ đó!”

83. Chương 83: Muốn Nạp Thiếp, Phải Không?...

Vốn nghĩ là không gặp nhau hai mươi mấy ngày, hôm nay sẽ trừng phạt nàng thật cẩn thận, không ngờ lại bị nàng cời hết y phục, thật không còn mặt mũi nào nữa.

Vũ Lâu nằm sấp bên cạnh hắn, đẩy đẩy: “..... Tiểu sắc lang nhà ta cũng biết thẹn thùng cơ à, thật là làm cho ta mở mắt nha ~.~ ” Lam Tranh càng vui sâu mặt vào ống tay áo, thì thầm: “Cút, đừng động vào ta.”

Thật thú vị, tình huống hoàn toàn đảo ngược, nếu như thường, toàn là Lam Tranh điều võ dương oai, giờ lại thành Vũ Lâu nằm chê cười hắn.

“Đừng có làm ra bộ dạng nàng dâu nhỏ như thế, để ta tìm quần áo cho ngươi thay, về sau ngoan ngoãn một chút đi.”

Lam Tranh bật dậy, quỳ trên giường, cúi thấp đầu mắng: “Dâm phụ.”

Vũ Lâu cột lại thắt lưng, hừ giọng: “Không dâm làm sao trị được ngươi, gây ông đập lưng ông thôi. Biết cảm giác khổ sở này rồi, thì từ nay về sau ngoan ngoãn đi.”

Nàng nhảy xuống giường, lấy quần áo sạch cho hắn, chẳng muốn nhìn hắn, bèn mở cửa đi ra ngoài. Đứng nhìn cảnh sắc tươi đẹp, đầu óc nàng lại trống rỗng. Nhớ tới hành vi lớn mật của mình vừa rồi, nàng cũng tự hoảng hốt, mặt nóng bừng. Đưa hai tay lên ôm mặt, nóng đến giật mình. Ngoài hành lang gió thổi lớn, nàng quay người về phòng, xem tình hình Lam Tranh thế nào rồi.

Vừa rồi quậy hắn, chuyện nghiêm túc vẫn chưa nói được.

Lam Tranh đã thay y phục sạch sẽ, ngồi trước bàn, Lưu Hi đứng bên cạnh, cầm búa vàng đập hạch đào cho hắn ăn. Thấy nàng vào, hắn liếc nàng một cái rồi nói: “Cái người chết cả nhà đã quay lại.”

Vừa nói đã chọc giận Vũ Lâu, nàng lạnh mặt nói: “Ta lặp lại lần nữa, ta không làm gì có lỗi với ngươi cả.....” Trong lòng bực bội, lại nói thêm một câu: “Không như ai đó.”

Ai đó ra vẻ không hiểu: “Ai là ai chứ?”

Nàng lười phản ứng lại hắn, kiên quyết nói: “Nếu cố tình không tin, thì ta có giải thích cũng vô ích.”

“Ta cũng không biết có nên tin ngươi không, không thì để ta kể ấu hậu, xem ngươi nghĩ thế nào vậy.”

“Đừng!”

Hắn biết nàng chỉ sợ chiêu này: “Không nói ấu hậu cũng được..... Điều kiện là — ta muốn nạp thiếp.” Hắn ra điều kiện.

Khóe miệng Vũ Lâu hơi run rẩy: “Nạp thiếp?” Nàng vừa có thai, hắn lại muốn nạp thiếp.

Lam Tranh nhìn phản ứng của nàng, khẽ cười trộm trong lòng, tức giận là tốt, tức chết cô đi. Ai bảo cô bỏ đi hai mươi mấy ngày không về, hừ, ông đây rời khỏi cô chẳng lẽ không tìm được nữ nhân khác à, cô cho cô là ai chứ! Không quay lại cũng được, tự nhiên sẽ có người thay thế cô. Thực ra mục đích của hắn cũng không phải là nạp thiếp, chủ yếu chỉ muốn chọc tức nàng thôi.

“Đúng, nạp thiếp. Ta thích nàng kia.” Tồi qua uống nhiều quá, tùy tiện ôm lấy một ca cơ, tên người ta là gì hắn cũng không biết, chỉ có thể dùng “nàng kia” gọi đại vậy.

Thích..... Vũ Lâu xót xa, nàng tự an ủi chính mình, nên đáp ứng cho hắn, để hắn nạp thiếp, thì nàng sẽ càng thoải mái, hắn sẽ bám người khác.

Vũ Lâu hít một hơi thật sâu, nhặt hai quả hạch đào nắm vào trong lòng bàn tay: “Muốn nạp thiếp, phải không.....” Chỉ nghe rắc một tiếng giòn rã, vỏ hạch đào rơi ra ngoài.

Lam Tranh hoảng sợ nhìn chăm chăm quả hạch đào trong tay nàng: “.....”

Nàng tách tách đám vỏ vỡ, nhặt nhân hạch đào ra, thổi thổi, đưa tới miệng hắn, cười âm áp: “Muốn nạp thiếp? Phải không?”

Kể thức thời là trang tuần kiệt, lúc này Lam Tranh cực kỳ tình nguyện lựa chọn làm ‘tuần kiệt’, đầu lắc lia lịa: “Không nạp, không nạp.” Không nên đùa quá trớn đâu nha.

“..... Không nạp là tốt rồi. Việc này coi như chưa từng có. Thiếp lấy nhân hạch đào của ngài rồi, Vương gia mau ăn đi.”

Chuyện xảy ra hôm nay, làm Lam Tranh thâm thê trong lòng, nhất định phải tìm hiểu xem nàng học môn phái nào, rồi tìm cách phá giải chiêu thức của nàng. Hắn nhặt nhân hạch đào, cho vào miệng, vừa nhai hai cái bỗng nhiên ôm mồm kêu đau ầm ĩ.

“Sao thế?”

“Chạm đến miệng vết thương.”

“Miệng vết thương nào?”

Hắn chờ chính là những lời này đây. Lam Tranh ôm cổ nàng, kéo nàng ngồi lên chân mình, đầu hắn tựa vào vai nàng: “Lần trước chính người đánh ta, không nhớ sao?”

Là cái tát ở Ca Phỉ Lâu lúc đó. Nhưng đã bao nhiêu ngày rồi, làm gì có chuyện chưa lành được, hắn lại tìm lý do làm nũng đây mà.

Quả nhiên, Lam Tranh liền hôn lên môi nàng: “Mau xem giúp ta đi nào.” Vũ Lâu đẩy mặt hắn ra, giận dữ: “Trí nhớ không tốt đúng không! Vừa rồi chịu khổ không đủ hả?”

Lam Tranh trầm mặc một lát, chậm rãi nâng đầu lên, ánh mắt u oán. Thấy hắn như thế, nàng lại cảm thấy đáng thương, liền đưa tay vuốt mặt hắn: “Ta có chuyện nghiêm túc muốn nói với ngươi, đừng quậy nữa, được không?” Nàng chờ Lam Tranh trả lời, không ngờ hắn lại đột ngột phát động tấn công, đưa tay luồn vào trong áo nàng vuốt ve, cúi người chui vào ngực nàng.

Nàng không ngờ hắn vẫn còn nghĩ chuyện linh tinh này, giận dữ: “Ngươi thật hết thuốc chữa rồi.”

Lam Tranh tiếp tục cầu hoan: “Lỗi là tại ngươi không tốt, ngươi đánh ta, lại còn trốn đi, đến lúc về lại bắt nạt ta, mau hôn ta đi, ta sẽ tha thứ cho ngươi.”

Hành động của Vương gia khiến Lưu Hi và thị nữ đứng trong phòng đều mặt đỏ tai hồng hết, đang xấu hổ không biết nên làm thế nào thì quản gia chạy vào bẩm báo: “Vương Gia, có Vũ Dương hầu cầu kiến.” Lam Tranh nghe xong, trở mặt, sau đó cao hứng cười nói: “Là biểu ca đến à, mau mời hắn vào.”

Vũ Lâu nhân cơ hội đẩy hắn ra, thoát khỏi vòng tay của hắn. Lam Tranh cũng không dây dưa với nàng nữa, lập tức đi ra đón khách.

Vũ Dương hầu Vương Lân là con trai thứ của Hữu Thừa tướng, anh của Hoàng hậu, thông tin Vũ Lâu biết về hắn chỉ đơn giản như thế. Lam Tranh không bảo nàng cùng đi gặp người này, nàng càng nhàn nhã.

Trước khi Lam Tranh sinh bệnh, Vương Lân và hắn có quan hệ rất tốt, coi Lam Tranh như sinh mệnh của mình, nhưng từ sau khi hắn sinh bệnh, quan hệ hai người cũng phai nhạt theo. Chỉ thỉnh thoảng Vũ Dương hầu nhớ chuyện xưa, mang đến cho Lam Tranh một vài thứ đồ chơi hay ho, khiến hắn vui vẻ. Mỗi lần nhìn thấy người từng là hoàng tử giỏi giang nhất trở nên ngốc nghếch hồ đồ, trong lòng hắn vô cùng chua xót, nên thời gian gần đây lại càng ít qua lại hơn.

Lam Tranh chờ đông chờ tây mới thấy hắc tìm đến.

Hắc sai người đưa Vương Lâm vào tiểu đình ở hồ sen trong phủ, chủ yếu là vì không muốn người khác nghe lén. Vương Lâm cầm một giỏ trúc nhỏ, hai mắt luôn để ý đến nó: “Để à để, hy vọng là Huệ vương sẽ thích người.” Vừa nhắc tới đã thấy Lam Tranh đi qua hành lang chín khúc tới.

Wương Lâm lớn hơn Lam Tranh ba tuổi, nhưng vì chênh lệch thân phận nên cũng rất kính nể Huệ vương, mỗi lần gặp hắc đều cung kính đứng dậy hành lễ: “Tham kiến điện hạ.”

“Biểu ca, huynh lại mang cho ta đồ chơi gì vậy?”

Wương Lâm thở dài, Huệ vương vẫn như cũ: “Là con để.”

Lam Tranh ngồi xuống, khê mở giỏ trúc ra nhìn ghé vào: “Đúng là đồ tốt, nhưng ta không thích.”

Wương Lâm hơi sững sốt, sau đó cười nói: “Điện hạ muốn cái gì, ta sẽ đi tìm.”

“Ta muốn mạng của Thái tử.”

Lúc này, Vương Lâm nhìn khoe môi đối phương nhếch lên một nụ cười yếu ớt lạnh lùng, hắc đã từng quá quen thuộc, đó là biểu cảm của Huệ vương Độc Cô Lam Tranh trước kia.

84. Chương 84: Khó Mà Tin Được

Đã qua rất lâu mà vẫn không thấy Lam Tranh quay về, Vũ Lâu bắt đầu thấy lo lắng. Nàng không quen Vũ Dương hầu, cũng không biết người đó thiện hay ác, nếu hắc cũng có ý đồ xấu như Thái tử, chắc chắn sẽ bắt nạt Lam Tranh. Càng nghĩ càng ngồi không yên, nàng liền đứng dậy đi tìm Lam Tranh.

Kỳ quái là, từ xa nàng nhìn thấy Lam Tranh và Vũ Dương hầu ngồi trong tiểu đình giữa hồ sen nói chuyện, nhưng xung quanh lại không có hạ nhân hầu hạ, việc này càng khiến nàng lo lắng hơn, nên nàng đứng từ xa, gọi Lam Tranh. Lam Tranh nghiêng đầu nhìn nàng một cái, lại nói gì đó với Vũ Dương hầu, đối phương liền đứng dậy cáo từ. Vũ Dương hầu nhanh chóng đi xuyên qua hành lang chín khúc, mặt đối mặt với Vũ Lâu đang đi vào tìm Lam Tranh.

Thì ra nàng chính là con gái của Tần Khải Canh, thật đúng là, lão cáo già đó còn dám gả con gái cho Huệ vương điện hạ. Vũ Lâu thấy ánh mắt Vũ Dương hầu nhìn mình rất kỳ quái, nên cũng nhún mày đánh giá đối phương.

“Tham kiến nương nương.” Vũ Dương hầu hơi cúi người, ôm quyền thi lễ, sau đó cũng không quan tâm Vũ Lâu đáp lời thế nào, thẳng người rời đi.

Nàng nghĩ người này chắc cũng không tốt đẹp gì.

“Lam Tranh — Lam Tranh — ” Vũ Lâu vội vàng đuổi tới trước mặt hắc, cẩn thận kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, không thấy hắc có gì sơ sẩy cả, mới nhẹ nhàng thở ra. Vẫn không quên dặn dò: “Về sau ít qua lại với người đó thôi.”

“Vì sao?”

“Ta thấy hắc không giống người tốt. Hắc không bắt nạt người chứ.”

Lam Tranh lại vòng tay ôm lấy Vũ Lâu, ngực dán lấy nàng, cười hì hì nói: “Người nhìn ta giống người tốt à?”

“Đứng đắn một chút đi!” Nàng không nên đến đây, mặc kệ hắc bị người ta đánh, người ta mắng đi. Lại đi nhiều chuyện chạy đến đây, cho hắc cơ hội bám lấy nàng. Nàng liền đẩy Lam Tranh ra, quay mặt bỏ đi. Lam Tranh lại bám theo sau nàng, cãi nhau ầm ĩ quay lại phòng ngủ.

Quan hệ thân mật giữa Vũ Dương hầu và Lam Tranh, Thái tử biết rõ nhất. Cho nên, dù Lam Tranh đã hết bệnh, cũng không dám sai người đi tìm hắc, chỉ sợ khiến cho Thái tử nhận ra tín hiệu nào đó dù là rất nhỏ, khiến Thái tử đoán ra được hắc đã hồi phục. Vì thế, chỉ có thể chờ Vũ Dương hầu tự mình tìm đến, cũng may là Lam Tranh đã đợi được hắc.

Bàn bạc chi tiết với Vũ Dương hầu, hoàn thành từng bước mấu chốt, Lam Tranh cũng không thể làm được gì, thú vui lớn nhất là quần quít bám lấy Vũ Lâu cầu hoan thôi. Sau khi thối đèn đi ngủ, Lam Tranh lại vừa đấm vừa xoa, dây dưa không dứt muốn giao hoan cùng Tần Vũ Lâu.

Nhất là ban ngày bị nàng khiêu khích khiến dục hỏa đốt người, giờ đương nhiên hẳn muốn tìm người châm lửa này đi dập lửa.

“Vũ Lâu, mấy ngày nay, người có muốn ta không hả?”

“.....” không muốn trả lời.

“Ta nhớ người, nhớ người lắm.”

“Hừ.”

“Hừ gì thế?”

Nàng động dậy, trở mình một cái: “Có người cùng người rồi, người còn nhớ đến ta làm gì?”

Nữ nhân này, có phải là ăn dấm chua không vậy? Lam Tranh vừa nghĩ thế, trong lòng bỗng thấy vui vẻ hơn hẳn, đưa tay quàng lên hông nàng, lại dấn sau lưng nàng vuốt ve: “Nàng kia nhìn rất giống nàng, nên ta mới ngủ cùng nàng ấy.”

“Giống chỗ nào?” Nàng thật muốn nghe xem hẳn có ấn tượng gì với nàng.

Lam Tranh ngựa quen đường cũ, đưa tay vào giữa hai chân nàng, nói: “Chỗ này giống.”

Vũ Lâu bị hẳn sờ đến run rẩy cả người, nổi giận đùng đùng đá hẳn một cước, ngồi bật dậy: “Người thật hết thuốc chữa mà.” Nói rồi định xuống giường. Lam Tranh làm sao để cho nàng đi, đưa tay ngăn lại nói: “Người muốn đi đâu?”

“Đi gọi cô ả kia tới, cho nàng hầu hạ người.”

“Ta có người rồi, không cần người khác.”

“.....”

Thấy nàng bị lời ngon tiếng ngọt dụ đến ngây người, Lam Tranh bắt lấy cơ hội, trực tiếp cởi tiết khố của nàng, Vũ Lâu thấy hẳn lao đến, liền nhanh hơn chạy ra ngoài, không ngờ bị hẳn túm được, đưa tay cởi sạch. Vũ Lâu xấu hổ giật lại quần, lại cho Lam Tranh cơ hội, túm lấy hông nàng, ấn xuống, áp người lên đè nàng xuống giường.

Tuy biết là quay về nhất định sẽ không sống yên ổn, nhưng vẫn bị hẳn gây sức ép đến bực cả mình: “Người còn phiền ta nữa, ta lại điểm huyết người đấy.”

“Vì sao chứ?” Lam Tranh ồn ào: “Người là Vương phi của ta, ta hôn người một cái thì sao? Người không cho ta hôn, thì để ai hôn à? Nói mau, cho ai hả? Có phải để cho Cửu ca không?”

Nàng không nghĩ trong lúc phu thê ở trong màn rồi mà còn nghe thấy tên một nam tử khác, có khác nào làm nhục nàng đâu: “Người còn nói linh tinh nữa ta sẽ tức giận thật đấy.”

“Ta nói lung tung.” Lam Tranh ghé sát vào nàng, giống đứa trẻ đòi ăn: “Để ta hôn người một cái, để ta hôn nhẹ nào.”

Vũ Lâu biết đêm nay tránh không được rồi, tức giận quát hẳn: “Người đúng là hết thuốc chữa mà!”

Đầu lưỡi hẳn chu du trên làn da thuần khiết như ngọc của nàng, đi xuống hõm vai, quần quít ở xương quai xanh tinhảo, lưu luyến bầu ngực tròn đầy đang thở dốc, phập phồng lên xuống: “Vũ Lâu tốt, Vũ Lâu ngoan, nàng giết chết ta mất.” Trong lòng Vũ Lâu vẫn còn để bụng chuyện hẳn cùng với nữ nhân khác, giận dữ nói: “Ta tốt chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng tốt.” Hẳn lại hôn dọc theo đường cong của nàng, kéo xuống phía dưới.

Đúng vậy, nàng tốt chỗ nào chứ?

Một mặt gọi hấn là đồ ngốc, một mặt lại không cho người khác nói hấn ngu ngốc. Một bên thì nói “ai lạ gì người” nhưng một bên thì không thể chịu được khi hấn có quan hệ với nữ nhân khác. Mỗi ngày đều mắng hấn không mặc y phục, luyện chữ tử tế, nhưng quay đi lại kiên nhẫn dạy hấn đọc sách. Thái sư mắng hấn, nàng giúp hấn đuổi lão đi. Thái tử chế nhạo hấn, nàng sẵn sàng đối đầu cùng đối phương, có người bắt cóc hấn, nàng cũng vì cứu hấn mà không do dự tự hủy dung mạo mình.

Hấn có cả trăm yêu cầu, làm nũng, nàng liền hoàn thành cả trăm lễ một cái.

Vũ Lâu nhắm mắt lại, chờ hấn tiến vào, nàng khẽ cắn môi, chuẩn bị sẵn tư tưởng. Nhưng hấn vẫn không vội vã tiến vào, mà hôn từng chút từng chút một xương quai xanh của nàng, ngực, bụng nàng, tiến dần xuống phía dưới, đến tận khi hơi thở của nàng trở nên nặng nề, dồn dập, hấn lại đi vào giữa hai chân nàng, nàng hoảng sợ vội hét lên: “..... Lam Tranh, Lam Tranh, cái đó không được.....”

Hấn như không nghe thấy, cố tình vùi đầu vào khu vườn bí ẩn, ngậm lấy nhụy hoa ở nơi tư mật ẩm áp ngưỡng ngừng trên cơ thể nàng, âu yếm, đùa bỡn. Cảm giác mãnh liệt xâm chiếm toàn thân, khiến nàng ngân nga rên rỉ: “..... Không được, không được.” Đợi Lam Tranh rời khỏi nàng, nàng thở hổn hển tỉnh táo lại, kéo y phục, nhảy xuống giường chạy ra ngoài.

Toàn thân mềm nhũn dựa vào lan can ở hồ sen, gió đêm thổi xuyên qua y phục mang đến cảm giác lạnh lạnh, thanh tỉnh cho nàng.

Sao hấn có thể làm như vậy, hấn đường đường là thân vương, con trai của Hoàng hậu, sao hấn có thể làm như thế cho nàng được?!

Nàng sờ sờ hai má, nóng đến dọa người.

“Vũ Lâu—”

Nàng theo bản năng lùi về phía sau né tránh hấn.

Lam Tranh chạy đến, ôm lấy tay nàng cười: “Sao lại chạy ra đây, mau theo ta quay về.”

Nàng lắc đầu: “Ta không về.”

“Sao thế?”

“Ta ta ta — ta đang ngắm hoa.” Nàng chỉ vào đóa sen đỏ trong hồ nói: “Người xem, hoa đẹp thế kia, chờ ta ngắm thỏa thích rồi về.”

Vừa nói dứt lời, Lam Tranh đã thả tay nàng ra, kích động đi xuống hồ, lách đi giữa đám sen trong hồ, đi đến nơi bông hoa nàng chỉ, hấn hái xuống, cầm nó lên đưa cho Vũ Lâu: “Này, chúng ta về phòng ngắm!”

85. Chương 85: Tắm Chung

Vũ Lâu vội chạy đến kéo hấn lên, nén giận nói: “Ngốc nghếch, có lạnh không hả. Mau theo ta về.”

“Tặng người.” Lam Tranh cầm đài sen đưa cho Vũ Lâu.

Hộ vệ bị tiếng Lam Tranh nhảy xuống hồ làm kinh động, bây giờ mới chạy đến, thấy Vương gia người ướn sừng, cũng không chính xác tình hình thế nào, chỉ sững sờ đứng bên cạnh, không biết nói gì. Lưu Hi chen vào đám người, nhìn thấy vậy lại tưởng Vương gia và Vương phi cãi nhau, lập tức đứng ra hòa giải, nói với Lam Tranh: “Điện hạ, không phải là Vương phi cố ý đâu.”

Lam Tranh và Vũ Lâu cùng quay ra nói: “Người muốn nói gì?”

Lưu Hi biết mình đoán sai, nghẹn lời cứng lưỡi. Vũ Lâu đưa đài sen Lam Tranh vừa tặng nàng cho hấn: “Người cầm lấy.....”

“Không được, hoa ta tặng người, sao người lại đưa cho hấn.” Lam Tranh nói.

“Được rồi, ta cầm, ta cầm, mau về thôi.” Tay trái thì cầm đài sen, tay phải nàng kéo Lam Tranh, vừa đi vừa căn nhắc: “Người thật là, tự dưng lại đi nhảy xuống hồ làm gì hả.”

“Không phải người khen dài sen đó đẹp hay sao, ta hái tặng người.”

Khóe miệng Vũ Lâu bất giác lộ ra ý cười, nhưng ngoài miệng vẫn trách cứ: “Đang nửa đêm, không biết nước nông hay sâu, nguy hiểm lắm. Lần sau không được thế nữa, biết chưa?”

“Biết rồi.” Lam Tranh hừ giọng. Hắn có ý tốt muốn tặng cho nàng, lại bị nàng trách mắng.

Chờ hạ nhân nấu nước tắm, Lam Tranh toàn thân dính đầy bùn lại bám vào người Vũ Lâu, ôm lấy cổ nàng gặm gặm cắn cắn. Nàng đẩy hắn: “Bắn chết đi được, cách xa ta ra.” Lam Tranh mà dễ đối phó như vậy sao, bị mắng bị đánh cũng mặc kệ, hắn lập tức chơi xấu, rì rầm nói: “Giờ thì ghét bỏ ta đúng không, lúc trên giường khoái hoạt như vậy sao không thấy người đẩy ta.”

“.....”

Nước tắm đã được mang đến, Vũ Lâu nói: “Đừng quậy nữa, mau đi tắm rửa rồi còn nghỉ ngơi.” Lam Tranh mới buông nàng ra, bước vào thùng. Vũ Lâu ngồi xuống cạnh thùng tắm, gỡ bụi tóc ra cho hắn, lại nhìn Lam Tranh đang nghịch đùa sen kia, không khỏi thở dài một tiếng.

“Người thở dài gì đó?”

“Không có gì, thói quen thôi.”

Lam Tranh ghé vào cạnh thùng, đưa mắt nhìn Vương phi của mình, cầm hoa sen trên Vũ Lâu: “Nó đẹp hay ta đẹp?”

“Người đẹp.” Liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Ta biết mà.”

“.....” Có thể tự kỷ hơn được nữa không? Tính cách hắn bây giờ đã thói nát lắm rồi, ông trời à, ông phù hộ cho hắn đừng nhiễm thêm thói xấu vào người nữa. Vũ Lâu nghĩ, đột nhiên tay bị người ta túm lấy, thân mình mất cân bằng, rơi thẳng vào thùng nước.

“Người!” Nàng ngoi lên, gạt nước trên mặt, tức giận nhìn tên đầu sỏ vừa kéo nàng vào nước.

Lam Tranh đến gần nàng: “Vào giúp ta.”

“Không giúp.” Nàng vùng lên muốn đi ra.

Hắn ôm lấy hông nàng, lại kéo nàng quay lại. Vũ Lâu đập nước tung tóe: “Mau thả ta ra!”

Khó lắm hắn mới túm được nàng vào đây, làm sao lại dễ dàng bị thuyết phục mà thả nàng ra được. Vũ Lâu giãy dụa cũng không có kết quả, nên tùy theo hắn: “Mặc kệ người.”

Lam Tranh ghé sát vào tai nàng, ngậm lấy vành tai xinh xắn của Vũ Lâu: “Vừa rồi nàng rất thoải mái đúng không?”

Vũ Lâu sững sốt, hiểu ngay hắn đang ám chỉ cái gì, mặt đỏ bừng, tim đập thành thịch, suýt nữa là vụt đứng dậy. Phản ứng của nàng khiến hắn càng có hứng thú: “Vũ Lâu... ta muốn nàng.....” Không cần biết nàng có đồng ý hay không, tay hắn đã bắt đầu vuốt ve khắp người nàng.

“Lam Tranh, ta.....” Ta đã hoài thai con của người.

Lời còn chưa dứt, miệng đã bị hắn che lại, môi lưỡi dây dưa. Trong lòng Vũ Lâu bỗng nhiên cảm thấy rất bị thương. Hắn chưa bao giờ chịu trách nhiệm với chuyện gì cả, hai người chia cách gần một tháng mới gặp lại, hắn cũng chỉ quần lấy mê luyện thân thể nàng.

Người như thế, thành cha của đứa nhỏ làm sao đây.

Vũ Lâu dùng sức đẩy hắn ra: “Người không nghĩ được chuyện gì khác hay sao!”

Lam Tranh không hiểu vì sao nàng đột nhiên cương quyết như vậy, vẫn cười tà mị ôm nàng, không ngờ bị nàng hung dữ vỗ một chưởng.

Hắn ôm lấy ngực, ho khan, đến lúc nhìn lên, đã không thấy Vũ Lâu nữa.

Hắn không hiểu, hắn lại sai gì rồi sao.

Nàng đi rồi, hắn thấy thật nhàm chán, để thị nữ hầu hạ tắm rửa thay y phục xong, rồi quay về tắm điện tìm Vũ Lâu, lại thấy thị nữ báo lại Vương phi đến tiểu trúc của Phi Lục rồi.

Lam Tranh tức giận dậm chân, nhưng cũng phải nhịn xuống. Dù sao Vũ Lâu tránh đi ra ngoài, tâm trạng cũng không tốt, càng chọc nàng thì chỉ tổ bị ăn đánh thôi.

Hắn cứ nghĩ mãi xem mình sai cái gì cho đến hết đêm.

Sáng sớm hôm sau, Vũ Lâu quay lại, giống như không có chuyện gì. Sau khi dùng xong đồ ăn sáng, nàng lại dạy hắn đọc sách.

Lam Tranh giở giở sách, buồn bực chống cằm, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Vũ Lâu đang làm nữ công. Vũ Lâu thấy hắn nhìn mình, buông kim chỉ xuống: “Nhìn ta làm gì, đọc sách đi!”

“Người đẹp hơn sách!”

Cái kiểu nói năng không đứng đắn này là lại có ý đồ muốn càn quấy đây mà. Quả nhiên, Lam Tranh bỏ sách xuống, đi đến sau lưng Vũ Lâu, ôm cổ nàng, mặt dán vào mặt nàng: “Con vệt này thật là đẹp.”

“..... Là uyên ương.” Nàng rất tin tưởng vào tài thâm thừa của mình, nhưng hắn lại gọi con uyên ương nàng thâm là vệt.

“Người bảo là uyên ương thì là uyên ương, dù sao cũng không có con vệt nào béo như vậy.”

“Đứng đắn một chút, mau quay lại đọc sách đi.”

“Không đi.” Chơi xấu bước đầu tiên.

Vũ Lâu trừng mắt: “Nhanh lên!”

Lam Tranh ngoan cố chống lại, cuối cùng hắn tìm được một lý do: “Phụ hoàng, mẫu hậu, ngay cả Thái tử ca ca cũng không ép buộc ta, người dựa vào cái gì mà ngược đãi ta.” Nói xong, ngửa mặt lên, kéo ống tay áo của nàng: “Tối hôm qua sao người lại bỏ đi? Sao không ở lại giúp ta? Ta đối với người tốt như vậy, người lại mặc kệ ta không quan tâm.”

Bắt đầu làm nũng rồi, Vũ Lâu nhảy bén nhận ra nguy hiểm, bình thường sau lúc này, hắn sẽ muốn động tay động chân. Nàng thả kim chỉ xuống, quay người đi ra ngoài: “Người không nghe lời, ta không ở cùng người nữa.”

Lam Tranh từ đằng sau vội ôm lấy nàng, hai má cọ xát vào gáy nàng: “Ta nghe lời, ta nghe lời, người đừng đi mà.”

Đám người Lưu Hi thấy tình hình như thế, đều thức thời lui ra ngoài, tạo điều kiện cho hai người họ. Vũ Lâu e thẹn nói: “Người xem người kia, bọn hạ nhân đều chê cười Vương gia nhà người rồi đấy, đang ban ngày ban mặt mà đầu toàn nghĩ đến chuyện hoan ái.”

Lam Tranh dính vào rồi sẽ không buông ra, tay ôm chặt lấy hông nàng: “Vũ Lâu, ta muốn người mà.”

Nói tới nói lui cũng không bỏ qua chuyện ấy.

“Người đọc thuộc Luận Ngữ đi đã rồi nói sau.”

Lam Tranh cười trộm: “Đây là người nói đấy nhé.....” Vừa muốn mở miệng đọc, lại chợt nhớ ra, hắn mà đọc lưu loát quá, nhất định sẽ khiến nàng nghi ngờ. Vì thế, làm ra vẻ khó xử nói: “Khó quá, người cho đề nào dễ hơn đi.”

“Không được. Chỉ có đề này thôi.”

“Được rồi.” Lam Tranh bĩu môi, thả nàng ra, một lần nữa quay lại bàn cầm sách đọc. Môm thì lăm bằm, chờ ta vài ngày làm bộ làm tịch cố gắng học thuộc, rồi đọc cho cô nghe, đến lúc đó.....

86. Chương 86: Dịu Dàng

Tuy nói như thế, nhưng mỗi ngày ăn cơm, đi ngủ, Lam Tranh đều không được chạm đến Vương phi của mình. Đến tối thứ ba thì thật sự không chịu nổi, hần thừa lúc Vũ Lâu ngủ say, ôm nàng vào lòng, tay phải luồn vào bên trong áo lót của nàng, kéo dây yếm ở sau lưng, sau đó lại đưa tay ra đằng trước cởi hần yếm của nàng ra, tay khê mở vạt áo Vũ Lâu, khiến hai khối cầu tuyết mềm mại nằm gọn trong mắt hần.

Vũ Lâu mơ mơ màng màng thấy lạnh bụng, nhưng trước ngực lại nóng ran. Mở mắt ra đã nhìn thấy Lam Tranh đang xoa xoa nắn nắn bầu ngực đầy đà của mình.

“Người người người người người —” người đến cả nửa ngày cũng không tìm ra từ mà mắng hần.

Hần là phu quân của mình, dù có làm gì với nàng cũng không tính là quá đáng.

Lam Tranh thấy nàng tỉnh dậy, đưa chân khóa lấy người nàng, chui vào ngực Vũ Lâu cọ xát: “Ta muốn người, sao người cứ phải làm khó ta.”

“Đã thuộc Luận Ngữ chưa?”

Hần thuộc từ lúc năm tuổi rồi, nhưng không có nghĩa là hần phải ôm cái đồ cổ ngàn năm đấy để đổi lấy việc hoan hảo với Vương phi của mình: “Chưa.”

“Chưa thuộc, đúng không?” Vũ Lâu cười hỏi.

Lam Tranh thấy nàng tươi cười, ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ, không học được.”

“Chờ khi đọc thuộc rồi nói tiếp.” Nói xong Vũ Lâu đưa tay điểm một cái trước ngực hần, sau đó đẩy hần từ trên người mình xuống. Lam Tranh không thể động dậy, lập tức cầu xin tha thứ: “Ta không nghịch nữa, mau giải huyết cho ta.” Vũ Lâu cười nhạt: “Ai mà tin được người.”

“Ta thề.”

“Hừ.” Nàng nhặt cái yếm lên, mặc vào cẩn thận, kéo lại quần áo rồi xoay lưng nằm xuống: “Lần sau thành thật một chút.” Tuy thân thể Lam Tranh không động dậy được, nhưng miệng vẫn tự do, hần cứ nhai đi nhai lại: “Ta sai rồi, ta sai rồi, ta sai rồi.....” Giống như đang tụng kinh vậy.

Lúc này, Vũ Lâu cũng đành chịu, xoay người lại. Nhưng nàng cũng không nghiêm giọng trách cứ hần như mọi lần, mà chỉ dịu dàng hôn nhẹ xuống môi hần một cái: “Ta giải huyết cho người, đừng có quậy phá nữa.”

“Nhất định không quậy nữa.”

Vũ Lâu liền giải huyết cho hần. Lam Tranh giật giật tay chân, đang muốn chiến đấu tiếp, thì thấy Vũ Lâu kéo tay hần, nhẹ nhàng gối đầu lên vai hần, dịu dàng nói: “Nghỉ ngơi đi.” Sau đó nhắm mắt lại. Lam Tranh ngẩng nhìn khuôn mặt ngủ say yên bình của nàng, trong nháy mắt, mọi ý niệm xấu xa đều biến mất hết. Hần sưng sốt một chút, ôm chặt lấy nàng. Vũ Lâu ư hừ hai tiếng, vì buồn ngủ nên cũng không phản ứng với hành động của hần, chỉ càng chui sâu vào trong lòng hần mà ngủ.

Bỗng nhiên Lam Tranh thấy, như thế này cũng rất tốt.

Ngày hôm đó, tiết trời âm u, mây đen vần vũ, dường như muốn mưa. Khi Vũ Lâu tỉnh lại, thấy bên ngoài màn còn tối, tưởng trời vẫn còn sớm, lại nằm xuống lại. Đến tận khi thấy Lam Tranh sờ soạn vuốt ve, nàng mới giật mình tỉnh lại, thầm than trời, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại ngủ say thế, đã muộn quá rồi. Quả nhiên, nàng hỏi thị nữ thì mới biết đã gần trưa. Vũ Lâu chưa bao giờ ngủ dậy muộn như thế, cảm thấy thật lãng phí thời gian, vội vàng ngồi dậy. Lam Tranh không chịu, ôm lấy nàng: “Người dậy làm gì? Có chuyện gì vội vàng đâu.”

“Không phải là người muốn nằm cả ngày trên giường thì mới tốt đấy chứ?”

Lam Tranh liên tục gật đầu: “Nếu có thể cùng người điên loạn đảo phượng suốt một ngày thì mới tốt.”

Vũ Lâu giãy dụa, Lam Tranh không cho, đang lúc giằng co thì tiếng Lưu Hi vang lên ngoài cửa: “Bẩm Vương gia, Tần đại nhân cầu kiến.”

Vũ Lâu vừa nghe vậy, lập tức đẩy Lam Tranh ra, vừa mặc y phục vừa oán trách hắn: “Đều tại ngươi, cha ta đến đây, mà ta vẫn còn nằm ườn ra thế này.” Lam Tranh chẳng quản nhiều như vậy, vẫn can nằng: “Cha ngươi tới đây làm gì? Ngươi đã gả cho ta rồi, ông ấy còn đến làm gì? Ngươi đi nói cho ông ta biết, về sau đừng đến nữa.”

Vũ Lâu tức khí lườm hắn một cái: “Về sau ngươi có con gái, gả ra ngoài xong cũng sẽ không thèm nhìn đến nữa đúng không?”

“Vậy trước hết ngươi sinh cho ta một đứa con gái đi đã.” Hắn cười thâm tà.

Vũ Lâu lắc mình né tránh: “Ngươi cũng mau dậy đi.” Nói xong đi vội ra ngoài. Lam Tranh buồn bực nằm ôm chăn trên giường. Nằm một hồi, không có ai bên cạnh cũng thấy nhàm chán, lại đứng dậy để thị nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu, rồi chạy đi tìm Vũ Lâu, định đối mặt cùng Tần Khải Canh lần nữa.

Lúc đi ngang qua vườn hoa, thấy cây tường vi đang ra hoa đỏ tươi, hắn lại thầm nghĩ muốn hái hoa bông hoa cho nàng. Nghĩ là làm, hắn đưa tay ra ngắt hoa, Lưu Hi vội hô lên: “Vương gia cẩn thận, có gai.” Nhưng đã chậm, tay Lam Tranh bị gai tường vi đâm cho chảy máu.

Lưu Hi bị dọa vội hò hét những người khác: “Còn không mau đi gọi y quan đến!”

“Đứng lại!” Lam Tranh nói: “Không cần kêu y quan, đưa kéo đến đây.” Hắn mút đầu ngón tay bị đâm, chờ kéo được mang đến. Lam Tranh đứng nhìn cây tường vi, ngắm trái ngắm phải, xem mãi cũng không thấy vừa lòng, đóa hoa nào cũng không thật hoàn mỹ.

“Bông kia, bông kia kìa —” Lưu Hi bất giác nổi hứng muốn làm quân sư, chỉ bên này lại chỉ bên kia: “Không phải, bông bên cạnh đẹp hơn.”

Lam Tranh lạnh lùng lườm hắn: “.....”

Hắn muốn tặng hoa cho nữ nhân của mình, tên thái giám thói này còn đứng một bên chỉ đạo cái gì thế!

Lưu Hi thấy tín hiệu cảnh báo nguy hiểm từ Vương gia, lập tức im miệng không dám lên tiếng nữa.

“Các người lui hết đi, đừng có ở đây quấy nhiễu nữa.”

“Vâng.”

Chờ hạ nhân lui hết, Lam Tranh chọn tới chọn lui trong hơn một trăm bông tường vi, mới hái được hai đóa hoa mà hắn cho là hoàn mỹ để tặng Vũ Lâu. Nghĩ đến việc trêu đùa nàng, hắn lại đắc ý cười trộm, nghe từ sau gốc cây gần đó vang lên tiếng nói chuyện, để ý kỹ mới nhận ra đúng là giọng của Vũ Lâu và Tần Khải Canh.

Cũng không biết vì sao, theo bản năng hắn lại trốn sau bức tường hoa để nghe lén.

Âm thanh của đối phương càng lúc càng gần, hắn nghe rõ ràng giọng Tần Khải Canh.

“Vũ Lâu, Vương gia biết cha đến, có cần con không cho con gặp ta không?”

Hừ, lo xa quá, nữ nhân bạo lực kia mà dễ cần sao. Lam Tranh nghịch nghịch hai đóa tường vi trong tay, định chờ đến lúc hai người đi đến, đưa ra tặng Vũ Lâu cho nàng ngạc nhiên.

“Không. Lam Tranh không làm khó con.”

“Vậy thì tốt.....” Tần Khải Canh nói: “Gần đây Vương gia có gì kỳ quái không?”

Vũ Lâu không hiểu: “Sao lúc nào cha cũng hỏi Lam Tranh có gì kỳ quái không thế?”

Tần Khải Canh hít một hơi, không trực tiếp trả lời, mà nói sang một chuyện như không liên quan gì: “Vũ Lâu, sáng nay có tin từ Đông Cung báo ra, nghe nói tối hôm qua Thái tử phát bệnh hen suyễn, thiếu chút nữa..... Tóm lại là tình huống cực kỳ nguy hiểm, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương suốt một đêm không chợp mắt, vẫn chờ ở Đông cung, đêm nay y ở Thái y viện cũng bỏ rất nhiều công sức mới kéo được Thái tử từ Quỷ môn quan trở về.”

“Không ngờ thân thể Thái tử lại yếu như vậy.”

“Theo cha thấy.....” Tần Khải Canh thấy xung quanh không một bóng người mới nói tiếp: “Có người cố ý hại Thái tử.”

Mà người này, nếu là Huệ vương tỉnh lại, thì với Vũ Lâu là lành ít dữ nhiều.

87. Chương 87: Khoảng Cách Xa Dân

“So với người bình thường, Thái tử còn cẩn thận gấp trăm lần, ai mà tính kế được với hắn.”

“Thái tử không ăn được vải, dính một chút là cả người nổi mẩn, nôn mửa. Hôm qua hắn ăn hai miếng điểm tâm, đều là làm từ quả vải, nên nôn khan không dứt, tiếp theo là phát bệnh hen suyễn. Nghe thị nữ nói, khi Thái tử ăn tới miếng thứ ba, bên trong còn có tờ giấy, mở ra thì thấy dòng chữ ‘hoan nghênh người thưởng thức bánh vải’.....”

Sau khi nghe xong, Vũ Lâu cười ha ha nói: “Không trách được thái giám bên cạnh Thái tử sơ sót, dù bọn họ có nể trước thì cũng không nghĩ được, thứ bình thường với họ lại là đồ trí mạng với Thái tử. Lúc đọc tờ giấy đó, chắc hắn mặt Thái tử tái mét nhỉ.”

Tần Khải Canh thấy con gái vẫn không ý thức được nguy hiểm, nói sâu xa: “Sự tình không đơn giản như con nghĩ đâu, Thái tử thật sự là suýt chết. Giờ vẫn còn nằm dưỡng bệnh, nhưng có lẽ sau này ăn gì cũng thấy sợ rồi. Tra hỏi ở ngự thiện phòng cũng không tìm ra nguyên nhân.”

“Có người muốn lấy mạng Thái tử à?” Nàng bắt đầu nhận ra sát ý.

“Người biết Thái tử kiêng ăn vải thì không ít, nhưng người bình thường thì đều nghĩ là do người không thích thôi, cũng không biết quả vải như là độc được đối với Thái tử.”

“Là người thân cận của Thái tử ư?”

“Ừ.” Sắc mặt Tần Khải Canh trở nên nghiêm trọng: “Sợ là sợ mọi người đều không thể nghĩ đến người này.”

“Chẳng lẽ cha đã đoán ra ai làm rồi sao?”

Tần Khải Canh gật đầu: “Nếu là do người này gây nên, thì tai ương tiếp theo sẽ rơi vào Tần gia chúng ta.”

“Cha, người đừng úp mở nữa, mau nói đi, để con còn nghĩ cách.”

“Huệ vương, phu quân của con.”

Lam Tranh và Vũ Lâu nghe vậy đều giật mình kinh hãi. Ở phía sau tường hoa, Lam Tranh đang cân nhắc, lão già Tần Khải Canh này đang có ý đồ gì đây, chẳng lẽ hắn dám nói thật hết với con gái mình sao?

Vũ Lâu cười: “Không thể là Lam Tranh đâu. Hắn ngốc như thế, còn chưa cả đọc thuộc Luận Ngữ nữa.”

Tần Khải Canh buồn bã nói: “Khúc mắc giữa Huệ Vương và Thái tử rất sâu, cho nên, bây giờ Thái tử gặp chuyện không may, người đầu tiên cha nghĩ đến là Huệ vương. Chỉ hy vọng không phải là hắn, nếu không sớm muộn gì Tần gia cũng muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu được.”

Vũ Lâu đã sớm cảm thấy cha mình có gì đó lạ lạ, nàng liền nắm lấy cơ hội này tra hỏi: “Cha, rốt cuộc người muốn nói gì, cha nói thẳng ra đi.”

Gần đây, càng ngày Tần Khải Canh càng thấy bất an, nhất là từ sau khi bắt gặp Độc Cô Lam Tranh bắt nạt Vũ Lâu, thêm việc lần này của Thái tử, đều khiến nội tâm của ông rối loạn. Ông bảo cảnh báo con gái, nếu Huệ vương đã hồi phục, phải lập tức rời đi.

“Vũ Lâu..... Huệ vương bị biến thành thế này, cha là người trực tiếp có liên quan.”

Lam Tranh trốn trong chỗ tối sợ hãi, Tần Khải Canh lại thẳng thắn với con gái mình như vậy..... Nhưng mà, điều hắn quan tâm hơn là thái độ của Vũ Lâu.

Vũ Lâu nhíu mày: “Liên quan trực tiếp là sao? Rốt cuộc là có chuyện gì? Chẳng lẽ cha bắt tay với Thái tử, làm hại Lam Tranh?”

Tần Khải Canh vội bịt miệng Vũ Lâu: “Này — con nhỏ giọng một chút! Cha chỉ nhắc con, nếu con thấy Huệ vương có gì khác lạ, nhất định phải rời khỏi hẳn! Vì trả thù cha, nhất định hẳn sẽ gây khó khăn với con!”

Vũ Lâu nghĩ lại bộ dạng sáng nay của Lam Tranh, lắc lắc đầu: “Cha, cha yên tâm đi, trước mắt Lam Tranh cũng không có gì kỳ quái cả.”

Ít nhất là cũng không nhìn ra hẳn có hành động gì muốn làm hại nàng.

Tần Khải Canh nghe nàng nói xong, thoáng yên tâm trong lòng: “Vậy là tốt rồi, nếu Huệ vương hồi phục, nhất định sẽ không bỏ qua cho Tần gia đâu.”

“Rốt cuộc là sao lại thế này? Lam Tranh sợ bướm đỏ, rốt cuộc là cha và Thái tử hại hẳn như thế nào?”

“Đừng hỏi, vĩnh viễn cha cũng không nói cho con đâu.” Tần Khải Canh nói xong, lại hỏi Vũ Lâu một chuyện, vấn đề này, lại khiến mối quan hệ vừa mới gần lại một chút của Lam Tranh và Vũ Lâu trở nên xa cách hơn: “Vũ Lâu, con oán hận cha hại phu quân của con sao?”

Lam Tranh vừa nghe thấy câu này, bàn tay đang cầm tường vi run lên, hẳn rất muốn biết thái độ của Vũ Lâu. Cha nàng hại hẳn đến thế này, rốt cuộc nàng nghĩ thế nào.

Vũ Lâu cắn môi một chút rồi nói: “Con không trách cha, nhất định là cha cũng chỉ là thân bất do kỷ thôi.” Nàng không phải đương sự, vốn không có tư cách hoài nghi hay oán hận. Nhưng nàng sẽ dùng thời gian cả đời để bù đắp cho sai lầm của cha. Cha nàng hại Lam Tranh, thì nàng sẽ dùng cả đời chăm sóc cho hẳn.

Lam Tranh kinh ngạc, nàng trả lời như vậy sao??? Thân bất do kỷ??? Hẳn là phu quân của nàng, cùng nàng ăn ngủ bao nhiêu ngày nay, đã quan hệ thân mật đến như thế, vậy mà nàng không hề để ý??? Tay lại bị gai tường vi đâm xuyên qua, nhưng hẳn một chút cũng không cảm thấy đau, không có cảm giác gì cả, chỉ nhìn chăm chăm giọt máu càng lúc càng lớn.

“Vũ Lâu..... Nếu có thể, cha vẫn mong con rời khỏi Phủ Huệ vương, tìm chỗ khác mà sinh sống.”

Vũ Lâu cười khổ: “Cha nói gì vậy, lúc trước vì cứu ca ca, cha bắt con phải gả cho Huệ vương, Hoàng hậu nương nương vừa nói một câu, rằng sáu tháng nữa không có thai thì phế phi, cha lại chạy vội tới nói cho con biết, không phải vì muốn giữ ngôi vị của con hay sao. Giờ lại còn nói thế này, rốt cuộc cha muốn con làm gì?”

Lam Tranh lại càng thêm kinh ngạc, thì ra nàng phát sinh quan hệ với mình là vì có mẫu hậu bức bách sau lưng. Hẳn đã hiểu hết rồi, vì sao nàng rõ ràng rất chán ghét, nhưng đến thời điểm mấu chốt cũng lại chiều hẳn. Là bởi vì nàng muốn cố gắng mang thai trong vòng nửa năm, giữ vững ngôi vị. Hẳn đưa ngón tay vào miệng mút lấy giọt máu đang chảy ra, đáy lòng lạnh như băng.

Tần Khải Canh vội hỏi: “Hoàng hậu nương nương không nói cho con là người đã thu hồi lời nói đó hay sao?”

“Có, người có nói rồi.”

“Con không cần phải vội vàng sinh con dưỡng cái cho Huệ vương đâu, không có đứa nhỏ liên lụy, sau có phát sinh chuyện gì cũng dễ xoay sở hơn, Vũ Lâu, con còn chưa có thai đấy chứ.....”

Vũ Lâu sợ cha nói nhiều phiền phức, thuận miệng đáp: “Vẫn chưa có.”

Lam Tranh thật muốn cười to lên, thì ra là như vậy. Chẳng trách sao gần đây nàng liệu chết cũng không chiều theo hẳn, là bởi vì không muốn có thứ gì ràng buộc, nàng không cần hẳn. Hẳn nắm chặt bông tường vi trong tay, siết cho nó héo nát rũ xuống.

Vũ Lâu nghe đủ rồi, không muốn cha nói thêm gì nữa.

Trong lòng nàng đã thầm tính toán, dù Lam Tranh có thể hồi phục hay không, dù hẳn có biến thành bộ dạng gì, thì nàng cũng mãi mãi ở bên hẳn.

“Cha, từ nhỏ cha mẹ đã muốn con trở thành Vương phi, giờ con đã thế này rồi, cha mẹ còn muốn gì nữa.”

“Nhưng mà Huệ vương..... Đều là tại cha, không chịu được, nếu lúc trước gả con cho Tấn vương thì đã không phiền phức thế này!”

“Huệ vương hay Tấn vương thì cũng có gì khác đâu.” Tần Vũ Lâu ta đã gả cho ai, thì nhất định sẽ theo người đó.

Tần Khải Canh còn muốn nói nữa, nhưng trời bỗng có cơn mưa nhỏ: “Mưa rồi, chúng ta về phòng rồi nói sau.”

Vũ Lâu nói: “Sáng nay dậy muộn, đầu óc không được tỉnh táo lắm, con đang muốn đi dạo hít thở không khí một chút, không ngờ lại mưa, thật xui xẻo.” Nói xong, nàng quay người cùng phụ thân đi mất.

Bông tường vi trong tay Lam Tranh đã héo nát, dính trong lòng bàn tay, lưu lại một vệt đỏ tươi.

Nàng nói, là Huệ vương hay Tấn vương thì cũng có gì khác đâu.....

Lam Tranh cười tự giễu mình, xem ra hẳn không phục hồi thì nàng đối xử với hẳn vẫn tốt đẹp hơn.

Nàng căn bản không có tình cảm gì với hẳn, tất cả mọi chuyện nàng làm đều là vì lợi ích của gia tộc nàng mà thôi.

Vũ Lâu đi theo cha, thấy mưa càng ngày càng lớn, phái người đi tìm cũng không thấy Lam Tranh đâu, vội vàng chạy đi, tự mình cầm ô đi tìm hẳn. Cuối cùng cũng tìm thấy Lam Tranh đang đứng bên hồ sen, hẳn không có đồ gì để che mưa, chỉ ngơ ngác đứng chịu mưa bên cạnh hồ sen.

88. Chương 88: Cáo Kinh

Trong phòng ngủ, Lam Tranh ngồi trên giường, ánh mắt trống rỗng, thất thần. Vũ Lâu tức tối lau tóc cho hẳn, rồi nén giận nói: “Không phải người đang ở trong phòng hay sao, sao lại chạy ra ngoài làm gì? Trời mưa to như thế, còn không chịu vào nhà trú mưa nữa! Nếu lại cảm lạnh thì sao, người định làm thế nào?!”

Lam Tranh gương mặt lạnh lùng nhìn nàng: “Người quản ta!”

Không gặp một canh giờ, hẳn lại cứng đầu rồi, vì vừa nghe thấy cha nói đã làm hại Lam Tranh, nên nàng cũng không vì hẳn cáu kỉnh mà tức giận như bình thường, lại mỉm cười nói: “Ta mà bỏ mặc người thì ai quản được người.” Làn mi dài của Lam Tranh chợt buông xuống, giọt nước mưa trong suốt vẫn còn đọng bên trên, trong lòng hờn giận, lại vô thức khẽ bĩu môi, khiến Vũ Lâu nhìn hẳn đáng yêu như đứa trẻ nhỏ đang làm nũng, không kìm được thối mạnh vào mũi hẳn một cái, cười nói: “Để ta đi sai phòng bếp làm canh gừng, lát nữa dứt cho người uống.”

“Không uống.” Lam Tranh ngã xuống giường, nằm úp mặt xuống.

Vũ Lâu thấy hẳn kỳ quái, ngồi bên cạnh hỏi han: “Người làm sao thế? Vừa không gặp một lúc, người lại quậy gì vậy? Ai chọc làm người không vui à?”

“Không có ai chọc ta cả.”

Vũ Lâu ghé vào vai hẳn cười: “Ai bắt nạt Lam Tranh của chúng ta nào, nói ta biết đi, ta sẽ dạy cho hẳn một bài học.”

Trong lòng Lam Tranh đang rối loạn, không có tâm tư mà đùa giỡn, bả vai khẽ run lên, đẩy nàng ra xa: “Đừng làm phiền ta, tránh ra.”

Nếu như bình thường, Vũ Lâu sẽ ném lại một câu: “Ai thèm quản người làm gì!” sau đó thoải mái mà rời đi, nhưng lúc này, biết được nguyên nhân hẳn trở thành như vậy là do sai lầm của cha nàng, trong lòng nàng cũng thấy vô cùng áy náy, nên cực kỳ nhường nhịn hẳn, nàng bắt chước bộ dạng thường ngày của hẳn, bắm dính vào Lam Tranh: “Lam Tranh, Lam Tranh, có tâm sự gì, nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi.....”

Lam Tranh bực mình trừng mắt nhìn Vũ Lâu một cái, sau đó vùi đầu vào giữa đồng chân: “Ta đau đầu, người đừng làm phiền ta nữa!”

“Đau đầu, có phải ồm rồi không, để ta sờ xem, đầu có nóng không.”

Huệ vương hay Tấn vương thì cũng có gì khác đâu..... Trong đầu hẳn lại hiện ra những lời này, đưa tay gạt bàn tay ấm áp của nàng ra, giọng điệu phiền chán: “Không cần người giả vờ quan tâm!”

Rốt cuộc nàng cũng không thể nhịn được, cầm khăn ném vào người hắn: “Người phát điên cái gì thế?”

Lam Tranh nhặt khăn lên ném lại vào người nàng: “Người biến đi cho ta!”

Nàng nhìn hắn một chút, rồi hừ một tiếng, quay người xuống giường, đi ra khỏi phòng. Chờ nàng đi rồi, Lam Tranh ôm chặt lấy chăn, lòng càng thêm buồn bực.

Hắn tự nhận rằng mình bình tĩnh hơn người bình thường rất nhiều, cũng ít khi xử lý công việc dựa trên cảm tính. Khi hắn vẫn còn là một thiếu niên, luôn tuân theo nguyên tắc: “Nội cử bất tị thân, ngoại cử bất tị cừu” (Xử lý việc trong nhà không vì nể tình thân, xử lý việc bên ngoài không bỏ qua kẻ thù), sẽ không bao giờ tùy tiện mà nương tay cho ai, hay xử sai ai cả.

Cho nên, hắn hận là hận Thái tử và Tần Khải Canh, về phần Vũ Lâu, con gái của lão, dù nàng là con gái của kẻ thù, nhưng trong mắt hắn, đó là tội nghiệt của cha nàng, không liên quan gì đến nàng cả, thân phận đầu tiên của nàng bây giờ là Vương phi của hắn.

Dù sao, nếu hắn thật sự có tâm tư muốn trả thù, tra tấn nàng, thì nàng đã sớm hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Tần Khải Canh quá coi thường hắn, một nam nhân mà lại phát tiết hận thù lên đầu nữ nhân, thì không chỉ hèn mọn mà còn yếu đuối nữa.

Người như vậy càng không thể làm việc lớn.

Nhưng Tần Vũ Lâu lại làm hắn vô cùng thất vọng, nàng gả cho hắn, đã không đứng về phía hắn, mà lại che chở cho kẻ thù của hắn. Hắn đối xử tốt với nàng, để nàng dùng thân phận Vương phi mà ở bên cạnh hắn, nhưng nàng lại phụ tâm tình của hắn.

“Lam Tranh.....”

Lam Tranh ngồi dậy, nhìn Vũ Lâu quay lại hỏi: “Người quay lại làm gì?”

Vũ Lâu bê bát canh gừng, ngồi xuống giường, cười nói: “Đừng quậy nữa, mau uống canh gừng cho ấm nào.” Nàng thổi nhẹ một thìa rồi đưa đến bên miệng hắn: “Nào.” Lam Tranh ngửi mùi gừng cay nồng mũi đã thấy khó chịu, đẩy thìa ra: “Không uống.”

Vũ Lâu bắt đấm dĩ nhếch khóe miệng: “Không uống thì không uống.” Đưa bát cho thị nữ cầm rồi cho các nàng lui xuống. Nàng muốn dỗ dành Lam Tranh, cố gắng sắm vai một người tốt hiểu ý người khác: “Rốt cuộc là người làm sao? Có chuyện gì không vui thì nói với ta.”

“Có thật muốn làm ta vui không.”

“..... Nếu người không vui, không quậy phá gì ta, ta cũng không thoải mái.”

Lam Tranh hỏi: “Nếu ta và cha người cùng ngã xuống sông, người cứu ai?”

Vũ Lâu thấy hắn hỏi chuyện kỳ cục, nghĩ một chút rồi đáp: “Cứu người.” Trong lòng Lam Tranh dễ chịu được một chút, nhưng lại thấy Vũ Lâu nói tiếp: “Vì cha ta biết bơi mà.” Khiến tim hắn lại u ám trở lại.

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định: “Nếu cha người cũng không biết bơi.”

Vũ Lâu mở tròng hai mắt: “Cứu người, thân thể cha ta rất tốt, có thể giẫy dụa một lúc.”

Lại thu hẹp điều kiện: “Nếu thân thể cha người và ta giống nhau.”

Nàng hơi thấy phiền rồi: “Vẫn cứu người.”

Lam Tranh nghĩ đến điều kiện lần này đã rất chặt chẽ rồi, kết quả khiến hắn rất vừa lòng, sắc mặt cũng khá hơn: “Thật à?”

Nàng đưa ra lý do: “Bởi vì người mà chết, thì cả nhà ta chẳng ai sống được.”

“.....” Nội thương..... Nội thương trầm trọng.....

Lam Tranh không biết nên nói gì cho tốt, tâm lạnh xuống như cơn mưa to ngoài kia. Vũ Lâu thấy hắn có vẻ mất hứng, cười ha ha nói: “Hỏi mấy câu chẳng có ý nghĩa gì thế này làm gì? Có phải vì ta đi gặp cha ta,

để người một mình trống vắng đúng không?” Nàng nghĩ, chắc sau khi nàng rời đi, Lam Tranh cũng chạy đi tìm nàng, vì nàng đang nói chuyện với cha, tìm không thấy nàng, lại gặp mưa nên mới cúi kính đây mà.

“Dầm chua của cha ta mà cũng ăn!” Vũ Lâu cười, lấy tay chỉ chỉ vào trán hấn trách: “Không được ăn dầm chua vô lý như thế!”

Lam Tranh hừ giọng.

Vũ Lâu ôm lấy mặt hấn, bẹo bẹo má: “Thái độ gì đây hả, nói sai cho người sao.”

Hấn mà lại bị Vương phi của mình ôm lấy mặt nghịch ngợm! Hấn ngăn tay nàng lại, xoa xoa mặt trừng mắt nhìn nàng.

“Người còn có sức mà trừng ta, không bằng đi học thuộc bài đi có phải hơn không.” Nói xong nàng liền hỏi hấn, cái này không phải là ngầm nói cho Lam Tranh nàng cũng có ham muốn hay sao.

“Đọc cái quỷ, ông đây mười mấy năm trước đã...” Chưa nói xong, hấn bỗng hiểu được ý của nàng, che miệng cười xấu xa: “Không đợi được hả?” Lại dùng ngón trỏ chọc chọc người nàng: “Tiểu nương tử động lòng xuân phải không!”

Vũ Lâu vừa xấu hổ vừa giận dữ xoay mặt đi, cũng không nổi giận như bình thường. Hấn lại thử thăm dò ôm nàng, Vũ Lâu từ chối một chút rồi cũng kệ hấn. Lam Tranh liền đề nàng xuống giường, hôn dồn dập lên mặt nàng. Hấn nhin nhiều ngày rồi, cuối cùng cũng chờ được nàng đồng ý, tất nhiên sẽ không chịu buông tha, nhưng lại sợ vừa vào trận nàng muốn chạy trốn, nên phải giao hẹn trước: “..... Đã đồng ý thì phải theo đến cùng, không được trốn.....”

Mặt Vũ Lâu đỏ như mặt khỉ, ngượng ngùng nói: “Trời mưa to thế này, ta còn chạy đi đâu được nữa.”

89. Chương 89: Đi Cùng Ai?

Lam Tranh vẫn sợ nàng chạy trốn, nên vừa hôn vừa muốn cởi quần áo của nàng, nhưng lại càng luyến tiếc không muốn thả tay ôm nàng ra. Vũ Lâu đẩy hấn: “Rốt cuộc là người muốn làm gì, chọn một việc thôi chứ.” Hấn nói: “Trước tiên là phải cởi hết y phục của nàng đã.” Hấn không hôn nữa, đưa tay mở vạt áo của nàng, cởi áo khoác ra, lại sợ nàng nhất được, nên ném rất xa. Cởi sạch thân trên, hấn lại lần xuống dưới. Vũ Lâu xấu hổ lấy tay che mắt, nhưng vẫn cảm giác được nụ hôn của hấn kéo dài xuống đến thắt lưng, rồi lại lần xuống dưới nữa. Nàng nhớ lại chuyện đêm hôm trước, vội vùng dậy gọi hấn: “Lam Tranh, mau dừng lại đi.”

Lam Tranh liếc nàng một cái, cắn thắt lưng của nàng kéo xuống. Vũ Lâu vừa xấu hổ vừa vội, đẩy hấn ra, đưa tay cởi: “Để ta tự làm.” Hấn vừa mới cao hứng, lại bị nàng phá rối, tức giận: “Quên đi, quên đi, không cần nữa.”

Vốn dĩ Vũ Lâu chiều theo hấn là vì áy náy, giờ nghe hấn nói thôi, đúng như ý của nàng, vội hỏi: “Vậy tâm tình người tốt lên chưa?”

Lam Tranh hỏi hấn, lập tức giật tiết khổ của nàng, ném xuống đất, sau đó lao về phía nàng: “Ta muốn làm gì thì làm đó, không được phản đối.” Vũ Lâu bất đắc dĩ, thôi thì nhanh đi cho xong chuyện: “Tùy người, tùy người.”

Lam Tranh cười xấu xa hai tiếng, lại bắt đầu làm mấy chuyện xấu với nàng.

Vũ Lâu bị hấn trêu chọc cũng bắt đầu động tình, đang lúc không chịu nổi khẽ rên nhẹ lên một tiếng thì nghe hạ nhân bên ngoài bẩm báo: “Vương gia, có người trong cung đến, nói thân thể Thái tử bất an, nên muốn gặp ngài.”

Lam Tranh vừa nghe thấy, tức giận không thôi, vốn tưởng hôm nay mưa to gió lớn không có chuyện gì, Vũ Lâu cả ngày đều ở bên hấn, nên này giờ chỉ lo trêu chọc, khiêu khích nàng, dục hỏa của mình đang đốt người thì chưa phát tiết được. Nếu đi thẳng vào việc chính ngay từ đầu, thì bây giờ cũng sung sướng hưởng lạc được vài lần rồi.

“Lam Tranh.....” Vũ Lâu khẽ gọi hấn: “Thái tử muốn gặp người à.” Nàng nghĩ hấn bị tin tức thân thể Thái tử không khỏe dọa đến ngây ngẩn cả người.

Lam Tranh chỉ thầm mắng Độc Cô Tĩnh Thần, cố tình phả người tới gọi, phá vỡ chuyện tốt của hắn. Hắn cúi người, ghé sát vào tai Vũ Lâu nói: “Tứ ca ta bệnh tật lâu rồi, không vội, không vội, để ta.....”

Người truyền tin ngoài cửa lại nói thêm một câu: “Nghe nói bệnh của Thái tử rất nặng.....”

“.....” Lam Tranh oán hận gào lên: “Biết rồi, chờ một chút!”

“Xe đang chờ ở cửa sau, xin Vương gia nhanh chân một chút.”

Vũ Lâu nói với Lam Tranh: “Người nên đi nhanh đi, chính sự quan trọng hơn.”

“.....” Hắn hồi hận muốn chết, lưu luyến nhìn Vũ Lâu: “Nàng chờ ta trở về, không được mặc quần áo.”

“Ta còn chạy đi đâu được nữa.”

Lam Tranh bị phá chuyện tốt, mặt hầm hầm, âm u như tiết trời lúc này vậy. Lúc ngồi trên xe vào cung, thỉnh thoảng hắn lại liếc đầu than tiếc. Sao Thái tử lại có thể bị đả kích như vậy được, hắn chỉ mới phát ra một chút tín hiệu khai chiến, dùng bánh vải treu đùa hắn một chút, thế mà hắn lại bệnh nghiêm trọng như vậy.

Ngàn vạn lần không được để hắn ta chết dễ dàng, hắn chỉ vừa quay lại cuộc chơi, còn chưa muốn chấm dứt sớm.

Đợi đến lúc nhìn thấy Độc Cô Tĩnh Thần hơi thở mỏng manh, Lam Tranh thầm nghĩ, Tứ ca, người thật đúng là không chịu thua kém, ta chỉ vừa tỉnh lại, cùng người chơi trò tranh giành ngôi vị, sao người chưa kịp tiếp chiêu đã muốn chết rồi thế. Trong lòng cũng cảm thấy bi ai, đi đến sát bên giường: “Tứ ca... Thập đệ đến thăm huynh đây.”

Độc Cô Tĩnh Thần nghe thấy tiếng Lam Tranh đến, để cung nhân đỡ hắn ngồi dậy, cười yếu ớt: “Đệ đến là tốt rồi, Tứ ca dù có chết cũng được an tâm.”

Thái tử phi Tạ thị đứng bên cạnh gạt nước mắt: “Điện hạ, đừng nói những lời như thế, thần thiếp không chịu được.....”

“Tứ ca là người tốt, chắc chắn sẽ được trời phù hộ, không có việc gì đâu.” Lam Tranh nói, hắn nhìn bốn phía không thấy Hoàng hậu: “Mẫu hậu đâu rồi? Sao lại không đến thăm huynh?”

“Mấy đêm nay mẫu hậu đều ở đây, đến tận sáng mới về nghỉ ngơi.” Tĩnh Thần ho khan, hơi thở không liên mạch, nghẹn đến đỏ bừng mặt nôn khan, Lam Tranh làm ra vẻ bị dọa, tránh sang một bên. Để cung nhân vội vàng vàng giúp Tĩnh Thần thuận khí, hơi thở của Tĩnh Thần càng mong manh, nói với Lam Tranh: “Nếu Tứ ca có mệnh hệ nào, đệ phải chăm sóc tốt ấu hậu..... Đệ phải tranh đấu, không được để người ta bắt nạt mẫu hậu.”

Này, không phải người muốn chết thật đấy chứ. Lam Tranh gạt nước mắt: “Tứ ca, đừng nói chuyện xui xẻo, huynh nhất định sẽ khỏe mà.”

Tĩnh Thần lắc đầu: “Xem ra, tuy mẫu hậu là Mẫu nghi thiên hạ, nhưng cũng là người vô phúc, đầu tiên là đệ gặp chuyện không may..... Ta lại bệnh tật thế này, nếu ta qua đời, theo tình hình của đệ bây giờ, ngay cả bản thân mình cũng không bảo hộ được, nói gì đến bảo hộ ấu hậu..... Khụ khụ!”

Lam Tranh cười lạnh trong lòng, cố ý hỏi: “Đệ gặp chuyện không may gì thế?”

Tĩnh Thần nhìn hắn, lại nằm xuống: “..... Không có gì, đừng hỏi nữa. Giờ ta đang khó chịu, đệ có thể ở lại với Tứ ca được không?”

“Tứ ca muốn đệ làm gì cũng được.”

Chết thì chết nhanh đi, ta còn muốn về gặp Vũ Lâu nữa.

Tĩnh Thần mỉm cười, nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Nếu đệ thông minh như trước kia, sau khi ta qua đời, vị trí Thái tử này chắc chắn sẽ thuộc về đệ.....”

Đúng vậy, cho nên Độc Cô Tĩnh Thần hồi hận, hận đệ đệ kia còn giỏi giang hơn mình rất nhiều.

Vì sự tồn tại của hắn ta mà giảm đi giá trị của sinh mệnh hắn.

Thân thể Thái tử suy yếu, nhưng không sao cả, hần mà chết đã có Huệ vương thay thế rồi.

Rất nhiều người nói như vậy.

Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng (Trời đã sinh Chu Du sao còn sinh Gia Cát Lượng), phải có một người chết đi, thiên hạ mới có thể thái bình.

Lam Tranh quỳ trước giường Thái tử ca ca, nắm tay hần nói: “Ta không cần làm Thái tử, ta chỉ cần ca ca còn sống.....” cố gắng nghẹn ngào: “Ca ca nhất định sẽ khỏe.” Tình Thần hé mắt nhìn Lam Tranh: “Có lời này của đệ là đủ rồi.”

Lúc này, Tạ thị bê chén thuốc đến, rưng rưng nói: “Điện hạ, đến giờ uống thuốc rồi.”

Tình Thần lộ vẻ mặt sợ hãi: “..... Ta sợ lại bị người ta bỏ vào thứ gì đó ta không ăn được.....”

Đã để lại bóng ma không đuổi được trong lòng hần.

Tạ thị nói: “Không đâu, thiếp đã thử rồi, chắc chắn sẽ không gây nguy hiểm cho điện hạ.” Tình Thần vẫn lo lắng, Tạ thị gạt nước mắt nói với Lam Tranh: “Huệ vương là đệ đệ ruột của điện hạ, hiểu điện hạ nhất, phiền ngài ném thử một chút thuốc này, qua lời người xác nhận, điện hạ mới yên tâm được.”

Lam Tranh đã nghe ra lời này có ẩn ý sâu xa, hần hiểu rõ Độc Cô Tình Thần nhất, nên việc hại hần ta, có thể liên quan đến hần.

“Ta thử, ta thử cho.” Lam Tranh đón lấy chén thuốc, uống một ngụm, ghê tởm phun ra: “Đáng quá.”

Tạ thị hỏi: “Có mùi vị gì khác lạ không?”

Lam Tranh lắc đầu: “Trừ đắng ra thì đều bình thường.”

Độc Cô Tình Thần nghe xong mới yên lòng để Tạ thị hầu cho uống thuốc. Tạ thị ra về cảm kích, liên tục nói đa tạ với Lam Tranh, lại càng yêu cầu quá đáng: “Có thể nhờ Huệ vương tạm thời lưu lại Đông cung, làm bạn với Thái tử được không? Thái tử rất nhớ đệ đệ người, người lưu lại bên cạnh, chắc chắn Thái tử sẽ nhanh hồi phục hơn.”

“Việc này.....”

Độc Cô Tình Thần ho dữ dội hơn.

“Thần đệ sẽ lưu lại với hoàng huynh.”

Đáng giận.

90. Chương 90: Thông Báo Có Thai

Mưa vừa tạnh, nàng nhận được tin báo Huệ vương ở lại Đông cung chăm sóc Thái tử điện hạ. Vì thế, Vũ Lâu nằm một mình ngủ suốt một đêm, không có Lam Tranh quây tới quây lui bên cạnh, cảm giác cũng vắng vẻ hơn. Nhưng chất lượng giấc ngủ thì tăng lên rất nhiều, sau khi ngủ một giấc ngủ an lành, sáng hôm sau, nàng lại chờ Lam Tranh trở về, nhưng đến tận khi mặt trời xuống núi cũng không thấy có xe hồi phủ. Buổi sáng ngày thứ ba, nàng mới nhận được tin tức xác thực, Huệ vương ở trong cung chăm sóc Thái tử, tạm thời sẽ không về.

Nàng lo Thái tử giả vờ bệnh nặng, giữ hần lại để gây rắc rối cho hần, lo như kiến bò trên chảo nóng. Nhưng không có ai triệu kiến, nàng không thể tùy tiện vào cung, không gặp được Lam Tranh. Lo nghĩ mãi, cuối cùng nàng quyết định qua nhờ Độc Cô Diệp Thành giúp đỡ.

Độc Cô Diệp Thành nhận được bọc giấy của thị vệ Phủ Huệ vương giao cho, hần nghi ngờ mở ra, chỉ thấy một phong thư cùng quyển Luận ngữ. Nét chữ trong thư vừa mảnh vừa đẹp, ý thư đại khái là, Huệ vương ở lại trong cung làm bạn với Thái tử, nhưng việc học không thể trì hoãn, phiền Tấn vương điện hạ chuyển Luận ngữ cho Huệ vương, vô cùng cảm tạ.

Độc Cô Diệp Thành biết Vũ Lâu là nữ tử thông minh, nhanh nhạy, tuyệt đối sẽ không vô lý mà gửi quyển Luận ngữ này, chắc chắn có ý đồ gì khác. Vì thế hần xem đi xem lại, tìm mấy lần xem có giấu gì không,

nhưng vẫn không phát hiện được điều gì khác thường. Đến lúc giao cho Lam Tranh, hắn càng lưu ý biểu hiện của đối phương gấp hai lần bình thường, hắn muốn nhìn xem trong đó có ẩn ý gì.

Lam Tranh mở giấy bọc ra, vừa thấy là Luận ngữ, chớp mắt cười to.

“Thập đệ, đệ cười gì thế?”

“Không có gì.” Tiểu dân phụ này, đang chờ hắn về vuốt ve an ủi sao.

“Đệ muốn chuyển lời gì cho Vương phi không?”

“Huynh nhấn giùm là ta sẽ chăm chỉ đọc sách. Còn nữa.....” Lam Tranh ghé sát vào tai Diệp Thành: “Chụttttttttttttttttttttttt ~”.

Bị một nam nhân ghé vào tai chụt một cái, khiến lông tóc Độc Cô Diệp Thành dựng đứng cả, giật thót mình: “Đệ làm gì thế?”

“Chụtttt, giúp đệ chuyển cho Vũ Lâu.” Hắn cười tủm tỉm.

“.....”

Từ Đông cung về, Độc Cô Diệp Thành trực tiếp đến Phủ Huệ vương gặp Huệ vương phi. Tần Vũ Lâu vừa nghe tin Tần vương đến, vội chạy ra trước đón hắn, hỏi chuyện của Lam Tranh. Độc Cô Diệp Thành thấy nàng vội vàng, trong lòng cũng thấy khổ sở: “Bản vương đã đưa sách cho Huệ vương rồi, Huệ vương nói sẽ chăm chỉ đọc.”

“Hắn ở Đông cung có ổn không? Nhìn có tiêu tụy hay buồn bực không vui không?”

“Không. Hắn vui vẻ.”

Vũ Lâu thở dài nhẹ nhõm, lễ phép cười: “Đa tạ Tần vương điện hạ. Lam Tranh còn nói gì khác không? Như là bảo nàng không cần lo lắng chẳng hạn.

Độc Cô Diệp Thành nghĩ nghĩ, nhưng rốt cuộc cũng không thể chuyển đạt lại thứ mà Lam Tranh nhờ hắn, hắn nói: “Không có.”

“A.” Vũ Lâu hơi thất vọng. Tên Lam Tranh đáng chết không tìm không phối!

Vũ Lâu thấy Lam Tranh không nhấn nhủ gì, tâm tình cũng không tốt, hàn huyên vài câu hợp lễ nghĩa với Độc Cô Diệp Thành. Nàng phát hiện thái độ của Độc Cô Diệp Thành từ sau khi mặt nàng bị hủy dung, thái độ cũng bình thường hơn nhiều, nên nghĩ chắc đối phương cũng không có hứng thú với “nương nương mặt sẹo” này, nàng cầu còn không được.

Không ngờ hắn lại đột nhiên nói: “Nếu có thể giúp được việc gì nữa, tiểu vương nguyện ý cống hiến sức lực vì nương nương.”

Vũ Lâu hơi nao nao, rồi cười nói: “Đâu dám làm phiền ngài thêm nữa, điện hạ đã giúp đỡ ta rất nhiều rồi, phần ân tình lần này, Tần thị cũng không biết phải đáp lễ thế nào.”

“Không cần đáp lễ.”

Vũ Lâu chỉ chờ câu này: “Tốt quá, Tần thị ghi nhớ những lời này của điện hạ.” nói rồi đưa tay gọi hạ nhân: “Tiễn khách.”

“.....” Độc Cô Diệp Thành cười lắc đầu: “Nương nương vội vàng như thế có phải vì không muốn bị nhìn thấy đứng cùng với bản vương không?”

Vũ Lâu cười đến động lòng người: “Tần thị là gái đã có chồng, không muốn vô công vô chuyện mà xuất hiện cùng người khác một chỗ, chứ người khác nghĩ hay không cũng không liên quan gì.”

Nàng đã muốn hạ lệnh đuổi khách, Độc Cô Diệp Thành chỉ có thể đứng dậy cáo từ, nhìn thấy sự thân thiết của Vũ Lâu và Lam Tranh cũng có thể nhận ra tình cảm của bọn họ đã gần gũi hơn xưa rất nhiều. Giờ hắn muốn chen một chân vào, chỉ e không có khả năng, nhưng hắn cũng không hết hy vọng, theo tính cách

của Lam Tranh, một ngày nào đó Tần Vũ Lâu sẽ không chịu nổi hắn. Chỉ cần hắn chờ được, không sợ chờ không đến ngày gió thổi mây tan.

Tiền Độc Cô Diệp Thành xong, Vũ Lâu biết Lam Tranh bình an, trong lòng cũng bớt lo nhiều. Mỗi ngày ngồi ngắm hắn về. Nàng còn có tin tức quan trọng chưa báo cho hắn, nhưng đã một tháng rồi, đợi cũng không đợi nổi nữa.

Lẽ nào Lam Tranh không trở lại nữa.

Tháng bảy, mưa càng ngày càng nhiều, không khí ẩm ướt vây lấy nàng. Nàng lo lắng phản ứng của Lam Tranh sau khi biết chuyện, hắn sẽ cảm thấy thế nào? Vừa nghĩ tới bộ dáng si ngốc, lầm bầm, hoặc cười ha hả, mà tim can nàng đều thấy đau.

Hôm đó nàng đang đánh đàn trong thư phòng, thấy quản gia mừng rỡ thông báo: “Vương gia đã trở lại.”

Nàng lập tức bỏ đàn đó, quay về tắm điện, vừa vào cửa đã thấy Lam Tranh nằm úp sấp trên giường.

“Lam Tranh.” Nàng vui mừng gọi hắn.

“Ừ—” Lam Tranh ậm ừ lên tiếng. Hơn một tháng này, hắn sống cùng Thái tử ca ca âm hiểm giả dối, nói gì cũng phải suy đi tính lại vài lần, trước sau đều phải chặt chẽ, thật vất vả tên kia mới khỏe lên, thả cho hắn về.

Vũ Lâu ngồi vào bên giường, đẩy hắn: “Sao người về mà không phái người về báo một tiếng.”

Lam Tranh ngồi dậy, kéo vai nàng hỏi: “Cửu ca không nhấc lại gì với người sao?”

“Không có.....” nàng mù mờ hỏi: “Người nhờ hắn nhấc gì?”

“Chụttttttttttttt~” hắn dán vào mặt nàng hôn nồng nhiệt, cười tủm tỉm nói: “Ta nhờ hắn chuyển cái này.”

Vũ Lâu đỏ mặt: “Người ta chuyển giúp người mới là lạ.”

Cửu ca đương nhiên không dám, nếu không, nhất định nàng sẽ đánh chết hắn rồi.

“Người cũng không nhận được.....” Lam Tranh ra vẻ thất vọng, nhưng lại ôm luôn lấy cổ nàng, hôn hai cái: “Nhưng không sao, ta sẽ trả cho người cả vốn lẫn lời.” Tuy hắn một mối, nhưng khả năng thân mật thì vẫn có, môi hắn chuyển qua môi nàng, khẽ vuốt ve: “Ta đọc sách rất chăm chỉ, người thưởng gì cho ta nào?” Không chờ Vũ Lâu trả lời, hắn ôm nàng nằm xuống giường.

Nàng giãy dụa trong ngực hắn: “Lam Tranh, không được. Ta — ta— ta có thai rồi —”

Lam Tranh vừa nghe, động tác ngừng ngay lại, kinh ngạc nhìn nàng. Vũ Lâu thấy vẻ mặt hắn đại ra, đáy lòng trầm xuống.

Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên cười to: “Ta muốn làm phụ thân!” Nói xong, lại xông vào hôn Vũ Lâu đến khi nàng thở hổn hển mới thôi.

Một tháng này hắn suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng hắn cũng quyết định, trước hết phải giữ nàng bên mình đã.

“Mau để ta sờ xem.” Lam Tranh nói xong, liền đưa tay luồn vào vạt áo nàng, vuốt ve. Vừa chạm đến làn da mịn màng của nàng, hắn lại chịu không nổi, ghé vào người nàng, khàn giọng: “Nhịn lâu quá rồi, cho ta.....”

Vũ Lâu đẩy hắn: “Không thể sinh hoạt vợ chồng được.”

“Ai nói thế?”

“Nếu người không tin, thì kêu y quan đến hỏi đi.”

Lam Tranh lại nghĩ, khám lại cũng tốt, ít nhất cũng xác định xem nàng có thai thật hay không, hay lại mừng hụt. Liền phái ngay người đi gọi y quan trong phủ.

Y quan bắt mạch cho Vũ Lâu một lúc rồi nói với Lam Tranh: “Chúc mừng Vương gia, nương nương có thai hơn một tháng rồi.”

Hơn một tháng?!

Lam Tranh và Vũ Lâu cùng nhú mảy.

91. Chương 91: Chẩn Đoán Sai

Từ sau tiết đoạn ngộ hai người quan hệ ở thanh lâu đó đến bây giờ, không hề phát sinh chuyện phòng the nữa, giờ đã là tháng bảy, tính thể nào thì thai nhi cũng không thể mới hơn một tháng được. Một tháng trước Vũ Lâu đã nghe Phương Lâm thông báo mình có thai, nên chắc chắn phán đoán của y quan này là sai rồi.

“Y quan kiểm tra kỹ lại đi, có khi nào xem sai rồi không.”

Y quan kia cười nói: “Không đâu, chắc chắn là nương nương có tin vui rồi.”

Sắc mặt Lam Tranh rất khó nhìn: “Là thời gian, rốt cuộc là mấy tháng?” Bọn lang băm này, lúc hấn sinh bệnh, mấy lão cứ chẩn bệnh loạn cả lên, suốt năm năm không có tiến triển gì, lần này còn chẩn sai nữa thì đem ra chém hết.

Vũ Lâu thấy hấn giận dữ, tưởng hấn nổi giận với mình, trong lòng lại trầm xuống, cắn môi, đưa tay cho y quan xem lại mạch. Gã y quan kia không hiểu vì sao sắc mặt của Vương gia lại hờn giận khi nghe thấy tin vui, nơm nớp lo sợ bắt lấy cổ tay Vũ Lâu, cẩn thận chẩn lại một hồi, rốt cục cũng nói đáp án mà hấn cho là chính xác.

“Đúng là hơn một tháng.”

“Sao lại thể được! Chắc chắn là sai rồi!” Vũ Lâu giật tay ra.

“Nương nương tha mạng.” Gã y quan vội quỳ xuống đất. Dù không biết mình phạm sai lầm gì, nhưng cứ xin tha trước đi đã.

Vũ Lâu nhìn về phía Lam Tranh, nàng muốn biết quan điểm của hấn. Nhưng khiến nàng khổ sở chính là, Lam Tranh hơi nhú mảy, không nhìn nàng, mà như đang suy nghĩ gì đó.

Hấn đang nghĩ gì? Hấn nghi ngờ mình sao?

Lam Tranh nhìn gã y quan đang run rẩy, trong đầu lại đảo lại mọi chuyện một lần. Y quan này trước là người của Thái y viện, y thuật cũng được gọi là cao, vì sao hấn lại báo sai ngày?! Chẳng lẽ có người sai khiến? Không thể ngu ngốc như vậy được, dù sao trong phủ cũng không phải chỉ có một y quan. Dù có mua được hấn, cũng làm sao mua được hết mọi người? Nếu hấn cố ý hãm hại Vũ Lâu, mà Vũ Lâu không tra ra được, nhất định sẽ chịu không nổi.

“Lam Tranh.....”

Hấn bị tiếng gọi của Vũ Lâu làm cho tỉnh lại, vẫn làm ra vẻ ngây thơ, tùy xem tình hình thế nào: “A? Hấn nói người mang thai hơn một tháng... Một tháng... Có phải chẩn sai rồi không. Phi Lục, người đi kêu y quan khác đến đây.”

Để nha hoàn thân cận của Vũ Lâu tùy tiện chọn một y quan đến, lại chọn người ít có khả năng bị mua chuộc nhất.

Phi Lục vừa nghe thấy kết quả tiểu thư có thai hơn một tháng cũng giật mình, chuyện này rất nhạy cảm, liền đáp lại: “Nô tỳ đi ngay.” rồi vội vã rời đi.

Tâm tình Vũ Lâu cũng không hề tốt, nhất định là hấn nghi ngờ rồi, nếu không cũng sẽ không phái người đi thăm dò. Nàng không hiểu, vì sao y quan này lại định hãm hại nàng.

Hai người trầm mặc không nói gì, không khí như đông cứng lại.

Phi Lục quay lại rất nhanh, dẫn theo một y quan đến, Lam Tranh khoát tay: “Xem mạch cho nương nương.”

Thấy vị y quan trước vẫn đang quỳ bên cạnh, hần cũng không dám lơ là, lập tức ổn định tinh thần, chuyên chú xem mạch cho Vũ Lâu, cố gắng không phạm sai lầm. Qua một lúc lâu, hần nói: “Chúc mừng Vương gia, nương nương có thai.”

“Mấy tháng?” Vũ Lâu hỏi.

“Ừm... cụ thể thì cũng không nói chính xác được, nhưng mà, khoảng trên dưới một tháng.”

Vũ Lâu vừa nghe thế liền nhảy dựng lên, vỗ bàn nói: “Lang băm! Rõ ràng là hơn hai tháng, vì sao các người lại nói mới được một tháng?”

Lam Tranh vẫn còn đang ngạc nhiên với kết quả chẩn đoán của người thứ hai, nghe xong lời của nàng, bật ra hỏi: “Sao người biết là hai tháng?” Cho dù không phải một tháng, nhưng kết luận này của nàng ở đâu ra?

“Tháng trước Phương Lâm đã xem qua cho ta, lúc đó đã nói là ta có thai hơn một tháng, tính đến giờ phải là hơn hai tháng rồi.”

Lam Tranh kinh ngạc: “Người đã biết từ lâu, mà vẫn giấu ta?”

Vì sao nàng phải giấu mình?

Đột nhiên hần nhớ lại trước khi vào cung có nghe lén được Tần Khải Canh và nàng nói chuyện, lúc đó Tần Khải Canh hỏi nàng, có thai chưa, nàng trả lời là chưa, vì sao bây giờ lại nói là mình đã biết có thai từ lâu?

Cuối cùng là ai nói thật? Nàng có nói dối hần những gì nữa?

Vũ Lâu ghen lời: “Ta... Ta.....”

“Người cái gì?” Lam Tranh truy hỏi, hần thật muốn nghe xem nàng lấy lý do gì.

Vũ Lâu thấy hần gây sự, trong lòng cực kỳ âm ứ: “Người không tin ta?”

Nàng dựa vào cái gì mà muốn ta tin tưởng nàng? Bằng câu: “Huệ vương hay Tấn vương thì cũng có gì khác đâu” đó à?

“Ta tin cái gì? Một tháng hay là hai tháng?”

Có phải lúc Thái tử giữ hần lại trong cung, là để mua chuộc y quan hãm hại Vũ Lâu không? Hay sự tình thực chất là nàng tư thông với người khác? Hần nhớ tới câu Vũ Lâu tự thừa nhận đã ở lại Phủ Tấn vương...

Ca ca của nàng đã được cứu ra, nàng thấy hần vô dụng rồi, muốn tuyển vị hôn phu khác phải không? Chẳng trách trong lúc hần vào cung, nàng lại nhờ Cửu ca truyền lời, nếu không phải hai người đã sớm có liên hệ, thì sao lại nhờ hần ta. Hừ, thật sự là nhờ truyền lời cho hần, hay hai người đó vụng trộm gặp nhau???

Trái tim Vũ Lâu băng giá, nàng cười lạnh: “Cuối cùng người vẫn nghi ngờ ta.”

Hần chán ghét cái thái độ đã làm sai lại vẫn còn giữ tư thế của người ngồi trên, chết cũng không hối cải của nàng.

“Ta hỏi một câu cũng không được?” Nhất thời Lam Tranh cũng không xác định được chính xác là Thái tử hãm hại nàng, hay nàng thực sự bất trung, dù hần muốn tin tưởng nàng, nhưng không có nghĩa là ngay cả quyền nghi ngờ hần cũng không có. Trong lòng Lam Tranh cực kỳ phiền muộn: “Đi mời Phương Bàng ở Thái y viện đến chẩn lại! Phương Bàng thì người tin được chứ, nếu vẫn là..... xem người còn nói được gì!”

Môi Vũ Lâu như bị cắn đứt ra vậy, ngồi lại trên ghế, nhắm mắt, đỡ trán dưỡng thần. Lần trước sau khi từ Phủ Tấn vương quay về, hần cũng không tin nàng, nói nàng cấu kết với Tấn vương. Đường như những gì nàng làm cho hần, hần đều không để trong lòng. Nàng cùng hần, ngoại trừ quan hệ xác thịt, quả thật cũng không có gì khác. Hiện tại, tiết hạnh của nàng bị phủ nhận, giữa bọn họ coi như chẳng còn gì cả.

Đúng vậy, khi nàng ở đây, hần có thể cùng Thẩm Bàng Sơ cấu kết, âu yếm, khi nàng không có ở đây, hần lại xoay người tìm nữ nhân khác.

Nàng cố gắng làm một thê tử tốt, nhưng hần càng ngày càng cách tiêu chuẩn của một trượng phu tốt càng xa.

Mệt mỗi quá.....

Thật sự mệt mỗi quá.....

“Bẩm Vương gia, Phương ngự y của Thái y viện tới rồi.”

“Để hần vào đi.”

Vũ Lâu nghe tiếng bước chân, ngẩng lên thấy Phương Bàng đeo hòm thuốc đang đi tới. Nàng nhớ rõ Phương Bàng đã từng chế nhạo nàng tham quyền tham thế, vì danh phận Vương phi mà chịu gả cho Huệ vương. Nàng tham quyền tham thế? Trước mắt đây, nàng có được cái gì? Ngay cả một chút lòng tin nàng cũng không có được.

Thậm chí ngay cả trình tiết của nàng cũng phải cần ba đại phu xác nhận mới được?

Buồn cười thật.....

“Nương nương, xin để tiểu y bắt mạch.” Phương Bàng cúi đầu, tất cung tất kính nói Vũ Lâu đưa tay ra.

Nàng nhìn Lam Tranh, Lam Tranh bĩu môi với nàng, tức giận nói: “Nhanh lên, còn thất thần gì nữa! Cho người cơ hội cuối cùng đây!”

92. Chương 92: Cút

Câu nói “cơ hội cuối cùng” ấy cứ vang vọng bên tai nàng. Đúng vậy, đây là cơ hội cuối cùng của nàng, ván quyết định sinh tử. Nếu Phương Bàng cũng nói nàng mang thai một tháng thì sao? Chẳng lẽ nàng phải ôm chân hần khóc rống lên, kêu oan uống quá hay sao.

“Ta không chán!” Vũ Lâu đứng lên nói với Lam Tranh: “Ta không chán, người có tin hay không, trình tiết của ta không phải là thứ để người khác kiểm tra đi kiểm tra lại như thế.”

“Người sợ sao?” Lam Tranh nói, lửa giận trong lòng như bùng lên.

Vị máu tanh từ vết cắn trên môi mằn mặn chảy vào miệng nàng, Vũ Lâu cười lạnh: “Tùy người nghĩ thế nào thì nghĩ.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Lam Tranh túm lấy tay nàng: “Người muốn đi đâu? Muốn tìm Cửu ca nhận người hay sao?”

Ba!

Một cái tát đập vào mặt Lam Tranh, không sai không lệch.

Tuy Phương Bàng biết Vũ Lâu không phải người hiền lành gì, nhưng cũng không ngờ nàng hung dữ đến thế, dám động tay đánh Vương gia, kinh hãi há to mồm. Phản ứng của mọi người trong phòng cũng y như Phương Bàng, trong lòng đều nhất loạt nói, trời ạ, đánh thân vương, chuyện lớn rồi.

Trước kia ở sau lưng mọi người, đùa giỡn, đánh thì đánh, hần tốt tính cũng không so đo với nàng, giờ nàng rõ ràng sai trước, lại còn muốn đánh người. Nàng coi hần là cái gì, là tên nô tài thích đánh thì đánh, thích chửi thì chửi hay sao. Trong mắt nàng, hần có trọng lượng hay không???

“Cút ——” Hần chỉ vào cửa quát: “Vĩnh viễn đừng để ta nhìn thấy người nữa.”

Tuy Vũ Lâu có hối hận, nhưng nghe hần quát mình cút đi, cố nén nước mắt, hạ thấp người mỉm cười: “Thiếp không làm bẩn mắt Vương gia nữa.” Sau đó xoay người, thẳng lưng đứng vững rồi đi.

Trong phòng khách Tần phủ.

Về mặt của mọi người đều đau lòng hơn cả Vũ Lâu, như Tần Khải Canh thì bất đắc dĩ lắc đầu, hay Chân thị thì khóc lóc thổ dài, chỉ có Tần Vũ Lâu là mặt không đổi sắc, chỉ chậm chậm uống trà.

Chân thị khóc nức nở: “Đứa nhỏ này, con còn giữ cái tính thối gì ra nữa thế, sao không để Phương Bàng bắt mạch cho con, chờ hần nói kết quả chính xác, không phải là tiêu tan nghi ngờ lúc trước, có thể vui vẻ

với Vương gia rồi không. Con để ọi người không minh bạch như thế mà chạy về đây, chính là xác thực tội danh của mình rồi còn gì.”

Tần Khải Canh thở dài một hơi, xoa dịu: “Vũ Lâu, từ nhỏ không phải là tính cách vẫn như thế sao, không chịu được một chút oan uổng nào. Nhưng mà, chuyện phiền phức thế này, con lại chạy về đây, sau này phải làm sao. Cái gì cũng có thể giải quyết được, con có thai, cũng không thể sinh nở ở nhà mẹ đẻ được.”

“Cái gì mà sinh ở nhà mẹ đẻ? Chẳng lẽ mấy tháng nữa Vương gia cũng không đón nó về hay sao?” Chân thị hỏi.

“Vâng.” Vũ Lâu thản nhiên nói: “Vương gia nói không bao giờ muốn gặp con nữa..... Không chừng ngày mai sẽ cho người đưa hưu thư đến, hy vọng lần này sẽ không viết sai chữ. Ha ha...”

“Con còn cười được à!?” Chân thị hoảng hốt: “Con còn cười được nữa, con có biết chuyện này là chuyện lớn không? Con sẽ bị phế phi, bị bỏ rơi, còn cười nữa!”

Tần Vũ Lâu thấy mẹ lại chuẩn bị khóc, tiếp tục cười nói: “Đúng là con bị bỏ, cũng không sao, nhưng cái cần lo, là lý do bỏ vợ ấy, chà..... Chắc là phạm tội dâm tà, ôi chà chà, làm hổ thẹn Tần gia rồi.”

“Con biết, mà con còn làm vậy à!” Chân thị tức giận đến hoa mắt chóng mặt: “Con..... Con, rốt cuộc là con nghĩ thế nào?”

Vũ Lâu cười: “Ha ha, con mệt mỏi lắm rồi, không muốn ở cùng hấn nữa, là như vậy đấy. Cho dù lấy lý do khiến người ta không chấp nhận được như thế, theo góc độ nào đó, thì cũng vẫn là sự giải thoát. Có phải không cha?”

Tần Khải Canh không biết nên trả lời thế nào, chỉ tránh ánh mắt của Vũ Lâu.

“Con.....” Chân thị càng khóc to hơn: “Cha con hai người còn bình tĩnh thế à, ta hỏi con, đứa bé kia thì làm sao?”

“Sinh ra.”

“Sinh ra?” Chân thị ném khăn lau nước mắt vào người Vũ Lâu: “Huệ vương không thừa nhận đứa bé này, sao con phải sinh nó ra.”

“Đây là cốt nhục của con, sao lại không sinh?” Vũ Lâu đã hạ quyết tâm: “Nếu cha mẹ ngại con làm xấu mặt, thì con sẽ rời khỏi kinh thành.”

Chân thị trở mắt nhìn con gái chằm chằm, ngây người một lúc, đột nhiên đứng dậy nhìn xung quanh: “Đồ con gái chẳng ra gì, ta giữ người lại làm cái gì! Để ta chém chết người đi! Tà tội với tổ tông! Kiểm ta đâu? Kiểm của ta đâu?”

Tần Khải Canh vội ngăn thê tử đang bừng bừng lửa giận lại, nói với Vũ Lâu: “Con mau về phòng đi.”

Vũ Lâu chậm rãi nói với mẹ một câu: “Mẫu thân đại nhân bớt giận, giận dữ không giải quyết được vấn đề gì cả.” Sau đó thản nhiên, bình tĩnh quay đi, mặc kệ Chân thị gào khóc đằng sau.

Trở lại khuê phòng, nàng gục ngã vào giường, sau khi để Phi Lục, nàng mê man chìm vào giấc ngủ hỗn loạn. Ngày mùa hè nắng nóng, khiến toàn thân Vũ Lâu đều toát mồ hôi, liền tỉnh dậy gọi Phi Lục chuẩn bị nước tắm.

Cởi y phục bước vào thùng tắm, gội nước ấm lên người, nàng cười với Phi Lục: “Nước vừa đủ ấm.”

Phi Lục thấy tiểu thư từ đầu đến cuối vẫn giữ nụ cười, nàng lại cười không nổi, vẻ mặt đau khổ nói: “Tiểu thư..... Ngày mai chúng ta quay về đi, gọi cả hai huynh đệ Phương gia đến, để xác nhận lại mọi chuyện.”

“Hắn sẽ tưởng ta mua chuộc bọn họ mất.” Vũ Lâu khoác tay lên thành thùng tắm, đầu gối vào cánh tay: “..... Ta chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như thế này. Ta sẽ không bao giờ..... hao phí sức lực vì những chuyện ngu xuẩn của hấn nữa.”

“Tiểu thư.....” Phi Lục thả hương liệu vào trong nước tắm: “Như vậy cũng không phải biện pháp tốt, người mang thai.....”

“Thì sao chứ? Dù sao hấn cũng không nhận đứa trẻ này.” Vũ Lâu ngáp một cái, che giấu việc mình trào nước mắt vì khổ sở trong lòng: “Hơn nữa, dù không có chuyện chẩn đoán sai lầm này, thì ta cũng không cho rằng hấn là một phụ thân tốt..... Phụ thân tốt..... Ha ha, hấn thì biết gì nào!”

Phi Lục nghĩ đến cảnh tiểu thư bị phế phi, rồi lại một mình chịu sự chỉ trích của mọi người, nuôi dạy đứa nhỏ, trong lòng bỗng rét lạnh, khuyên nhủ: “Tiểu thư, giờ không phải lúc tức giận, chuyện này cũng không đùa được.”

“Ta có đùa đâu.” Vũ Lâu xoa mắt cười nói: “Dù sao hiện giờ ca ca cũng không sao rồi, chờ qua một thời gian nữa, để cha ta lo liệu, miễn thời gian sung quân cho huynh ấy.”

“Tiểu thư, người đừng cười nữa, nhìn người cười, em khóc mất.”

“..... Ta đã từng nghĩ sẽ làm bạn với hấn cả đời.....” Vũ Lâu mỉm cười nói: “Nhưng ta phát hiện ta vẫn không làm được, ta đặt rất nhiều tâm tư nơi hấn, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì. Ta toàn tâm toàn ý đối xử tốt với hấn, nhưng chỉ cần người ngoài nói một vài câu hấn sẽ bị đầu độc ngay. Lần này cũng thế, chỉ cần mua chuộc hai tên y quan nho nhỏ, đã có thể khiến mối quan hệ của hai chúng ta bị hủy hoại trong chốc lát.”

“Tiểu thư, người cho rằng hai tên y quan đó bị người ta mua chuộc ư?”

“Nhất định là có âm mưu, nếu không thì sao lại chẩn sai thời gian được!” Vũ Lâu nói: “Nói chung, không gặp vài ngày ta cũng thoải mái, mà hấn cũng đâu chia sẻ được gì với ta. Âm mưu cũng được, dương mưu cũng được, mệt mỏi lắm rồi.....” Lần trước nàng vì hấn mà hủy dung, cũng không thấy hấn có phản ứng gì là vui mừng hạnh phúc, còn nói mặt nàng khó coi. Lần này nàng bị oan, hấn lại không tin nàng. Trái tim băng giá, chán chường muốn tranh cãi nữa, dù bỏ qua chuyện này, thì về sau còn có thể phát sinh những chuyện gì nữa.

Nàng trả giá bao nhiêu cũng không đổi được chút tâm tư của hấn dành cho nàng.

93. Chương 93: Một Bước Sai, Nhiều Bước Sai

Ánh mắt nàng chua xót, giọng nghẹn lại: “Phi Lục, thêm nước đi, hơi nguội rồi.”

Phi Lục đáp lời, nhanh chóng thêm nước vào thùng tắm. Bọt nước bắn vào mắt Vũ Lâu, nàng kêu lên một tiếng rồi đưa tay lên dụi: “Thật là, nước bắn vào mắt rồi.”

“Tiểu thư, người đừng sợ, để em nhìn xem nào.”

Phi Lục kéo tay Vũ Lâu ra, thấy mắt nàng ngập nước, vội đưa tay áo lên lau cho nàng, nức nở nói: “Tiểu thư, người đừng khóc mà, lát nữa người nói chuyện với lão gia và phu nhân, ngày mai chúng ta lại về Vương phủ giải thích.....”

Vũ Lâu kéo ống tay áo Phi Lục, vùi đầu vào, sự ấm ức nàng chịu đựng cả ngày hôm nay vỡ òa thành nước mắt: “Vì sao hấn không chịu tin ta? Ta giống một kẻ không biết tuân thủ nữ tắc như vậy à?”

Mắt Phi Lục cũng đỏ cả lên: “Người từ từ giải thích, Vương gia sẽ tin người mà.”

“Tin hay không kệ hấn, ai thiếu ai thì không sống được chứ!” Vũ Lâu lau nước mắt: “Ta chịu tên ngu ngốc đó đủ rồi! Để hấn đi tìm Vương phi nào thích đi!”

“Tiểu thư..... Chẳng lẽ người không có chút cảm tình nào với Vương gia hay sao.....”

Vũ Lâu nghe thế, cả người run lên, trong giây lát lại òa khóc: “Có hay không thì có quan trọng gì nữa nào..... Dù sao hấn cũng không hiểu.....”

“Không phải đâu, không phải đâu.” Phi Lục nói: “Theo em thấy, Vương gia có tình cảm với người mà, nếu không thì sẽ không bám người cả ngày như thế.” Nàng khẽ cười nói tiếp: “Chờ khi Vương gia suy nghĩ cẩn thận, sẽ tới đón người thôi. Giống lần trước ấy.”

Vũ Lâu vẫn còn sứt sứt hừ giọng: “Ai thèm hấn tới đón chứ.”

“Sẽ đến mà.” Phi Lục nói chắc như đinh đóng cột: “Nhất định sẽ tới.”

Vũ Lâu buồn bã nhìn nàng một cái, cũng không phản bác lại.

Tắm rửa xong thì trời đã tối. Tần Khải Canh sai người đến gọi Vũ Lâu ra tiền sảnh để hỏi chuyện, nàng lấy cớ đau đầu không đi, nằm trên giường thiếp đi. Ngủ mê một đêm, sáng sớm hôm sau, nàng vừa mở mắt, vén màn lên nhìn thấy Phi Lục bê nước đến, loay hoay sửa soạn đồ rửa mặt, liền hỏi: “Có ai ở Phủ Huệ vương đến không?”

Phi Lục khẽ lắc đầu.

Vũ Lâu lại nằm xuống giường. Từ hôm đó, bệnh ngủ của nàng ngày càng rõ ràng hơn, cũng không bàn bạc cũng cha mẹ, chỉ muốn ngủ, sáng dậy ăn qua loa vài thứ, rồi lại nằm trên giường cả ngày, ai tới gọi cũng không dậy.

Đến trưa ngày thứ năm, Tần Khải Canh không chịu nổi, xông vào vén màn lên, xốc chăn, kéo tay nàng bắt nàng rời giường: “Con xem con còn ra cái thể thống gì nữa không. Không phải con nói muốn sinh đứa bé ra nuôi hay sao, như thế này thì con nuôi ai?”

Vũ Lâu mệt mỏi chép miệng, đẩy cha ra, lại nằm sấp xuống giường: “Con mệt quá, để con nghỉ ngơi một chút.”

“Con muốn quyết định thể nào cha cũng theo ý con, nên con đừng chịu đựng nữa. Huệ vương có đáng để con thể này không!”

“Ha ha, đúng thể! Một tên gốc mã.” Nàng nói: “Nhờ phúc của cha đó.”

Tần Khải Canh vô cùng áy náy: “Nhân cơ hội này, con rời khỏi Huệ vương cũng không phải là chuyện không tốt.”

“À.” Nàng chui sâu vào trong chăn, dù thời tiết rất nóng.

“Vũ Lâu!” Tần Khải Canh túm chăn, lớn tiếng nói: “Hôm qua Huệ vương đón Thẩm Băng Sơ về phủ rồi, con còn thể này làm gì!”

Vũ Lâu ngẩn ra, đột nhiên ngồi dậy, nhìn thẳng cha hỏi: “Hắn đón Thẩm Băng Sơ về phủ? Thật không?”

Tần Khải Canh gật đầu: “Vốn cha không định nói cho con biết, sợ con không chịu nổi.”

“Có gì mà con không chịu nổi chứ.” Nàng cười cười, lại ngáp một cái giấu nước mắt: “Con đã nói từ trước là họ xứng đôi mà, ha ha.”

“Con mau rửa mặt chải đầu đi, cha đưa con về Hoa Đình dưỡng thai.”

Vũ Lâu đột nhiên cảm thấy một cơn đau từ bụng dưới truyền lên, đau đến mức nàng lạnh người. Nàng cố nén đau, hỏi cha: “Thánh chỉ phê phi đến rồi à?”

“Thánh chỉ?” Tần Khải Canh cười lạnh: “Chờ khi Thánh chỉ đến nơi, có khi lại còn có thêm một bát canh phá thai nữa đấy. Huệ vương đã không thừa nhận đứa bé là con của hắn, con đâu chỉ đơn giản là phạm vào thất xuất điều, đó là tội bôi nhọ hoàng tộc, đứa bé trong bụng con còn sống được hay sao? Chỉ e là cha cũng sẽ bị liên lụy, tước mũ quan, đẩy xuống làm dân thường. Cho nên, cha muốn nhân lúc này, đưa con ra khỏi kinh thành, để con trốn đi sinh đứa bé.”

Sắc mặt Vũ Lâu trắng bệch, đau đến toàn thân vã mồ hôi, nàng ôm bụng: “..... Thật sự nghiêm trọng như thế à?”

Tần Khải Canh thở dài: “Mọi chuyện thành thế này đều là tại cha không tốt, cho nên, dù con muốn làm gì, cha cũng tùy theo ý con. Con không muốn sống cùng Huệ vương, thì cha sẽ tìm mọi cách để con rời khỏi hắn.....”

“Không được.” Vũ Lâu chậm rãi đứng lên: “Con đi cầu xin hắn..... Đều là do con.....”

Tần Khải Canh nắm lấy tay con gái: “Con tỉnh lại đi, nếu Huệ vương thực sự tin tưởng con, thì sao lại không quan tâm đến con, còn đón Thẩm Băng Sơ về!” Vũ Lâu ngẩng đầu nhìn cha, vì nước mắt mà ánh mắt nàng càng lúc càng mơ hồ, trong bụng lại giống như bị ai cào xé, đau đến rút ruột rút gan, định đứng lên lại tối sầm mặt mũi ngất đi.

Vừa khôi phục cảm giác, thứ nàng cảm nhận được là một tấm lụa trải giường.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi!” Phi Lục mừng rỡ kêu lên.

Nàng mở to mắt, nhìn thấy đôi mắt hồ ly nheo thành đường chỉ của Phương Lâm.

“Sao ngươi lại ở đây?”

“Tất nhiên là đến trị bệnh cho cô rồi.” Phương Lâm ngồi xuống giường nàng: “Cha cô kêu khóc nhờ ta đến cứu cô.”

“Ta chỉ là ngủ nhiều, ăn ít, nên cơ thể suy yếu thôi mà.”

“Thật không? Sao ta nghe nói, cô bị đuổi khỏi Vương phủ, ầm ứ thành bệnh luôn. Ta có nghe ca ca kể chuyện hôm đó.....” Phương Lâm nói: “Thời gian mang thai có vấn đề à? Sao không để cho ca ca ta bắt mạch?”

Vũ Lâu cũng hơi hồi hộp: “Lẽ ra ta nên để cho Phương ngự y xem mạch.....” Sự tình có lẽ sẽ dễ giải quyết hơn.

“Vô ích.” Phương Lâm nói như đinh đóng cột: “Kể cả cô có để ca ca ta chẩn mạch, thì kết quả cũng là có thai một tháng thôi.”

“A? Hồi tháng sáu ngươi nói ta đã có thai hơn một tháng mà!”

“Ngốc nghếch!” Phương Lâm khinh thường nói: “Sao cô ngốc thế hả? Tuy y thuật của ca ca ta không bằng ta, nhưng cũng là người có năng lực. Làm sao có thể phán cô có thai một tháng được, chẳng qua là mạch của cô giống người có thai một tháng ấy.”

Vũ Lâu ngồi xuống, kéo áo Phương Lâm hỏi: “Ngươi có ý gì?”

“Hỉ mạch thực ra là hoạt mạch, dựa vào nhịp đập của mạch máu khi dưỡng thai, mà phán đoán thời gian mang thai.” Phương Lâm ấn vào tay Vũ Lâu, hít một hơi: “Theo ta thấy, nếu cả hai y quan đều chẩn sai, có lẽ là do có người hạ được cô, để ạch đập của cô yếu như bị thiếu máu, khi chẩn mạch khiến người ta có cảm giác giống mạch có thai hơn một tháng.”

“Trong Phủ Huệ vương có người hạ được ta?”

“Ừ.” Phương Lâm nói: “Đúng thế, chỉ có điều, vì cô đã rời khỏi Phủ Huệ vương được mấy hôm, nên mạch đã gần như bình thường. Để ta xem xem tình trạng của cô thế nào, cho cô uống thuốc hồi phục lại rồi đưa cô về.”

Vũ Lâu vừa nghe, vô cùng mừng rỡ, nhưng vẫn làm như không có chuyện gì lắm bầm: “Ai muốn về chứ.” Nói vậy, nàng vẫn ngoan ngoãn đưa tay cho Phương Lâm bắt mạch.

Hắn xem mạch của nàng một lúc lâu, không nói gì.

“Sao thế? Việc phục hồi có vấn đề gì sao?” Vũ Lâu lo lắng hỏi: “Có phải đã tốt hơn nhiều rồi không?”

Phương Lâm nhíu chặt mày: “Ta không sờ được hỉ mạch.”

“Không sờ thấy.... là sao?” Giọng nàng run lên.

“Thai nhi chết trong bụng.” Hắn nói.

94. Chương 94: Là Lam Tranh Hại Nàng Sao???

“Thai chết trong bụng?” Vũ Lâu không thể tin được, máy móc lặp lại một lần, mắt nhìn chằm chằm Phương Lâm: “Ha ha, đừng làm ta sợ.....” Nàng che miệng, mắt ngập nước nhưng vẫn như cười: “Xin ngươi, đừng làm ta sợ.....”

Phương Lâm khẳng định: “Thật sự là đứa bé của cô chết rồi.”

“Sao lại như thế, rõ ràng ta rất..... rất chú ý mà.....” Không dám để bị cảm, không dám ăn linh tinh, thật cẩn thận che chở cho đứa bé: “Hơn nữa, năm ngày trước đứa bé vẫn còn.....”

Chỉ có một kết quả, có người trong Tàn phủ hạ được nàng, không ngờ ngay cả ở nhà cũng không an toàn.....

Nghĩ đến đây, người nàng không ngừng run lên: “Ta bị hại ở trong phủ.....” Nàng hoảng sợ nhìn khắp mọi nơi, ngay cả nhà cũng không an toàn.....

Phương Lâm gật đầu: “Lúc cô từ Phủ Huệ vương về, y quan vẫn có thể chẩn ra hỉ mạch, khi đó đứa bé vẫn còn. Tức là con của cô mất ở đây.” Hắn chậm rãi nói ra suy đoán của mình: “Bệnh của cô, không giống như uống phải thuốc phá thai, nếu là uống thuốc, đột nhiên phá thai đi, thì mạch sẽ không vững vàng như bây giờ.”

Vũ Lâu mờ mịt: “Có ý gì?”

“Chà.....” Phương Lâm thoáng suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Gần đây cô có tắm rửa không?”

“Đương nhiên có.” Vũ Lâu thoáng hiểu ra ý của Phương Lâm: “Người nói là trong hương liệu có độc?”

“Cũng có thể.” Phương Lâm nói: “Trước kia ta từng gặp chuyện chính thê đổi hương liệu tắm rửa của thiếp thất, bóp chết thai nhi từ trong trứng nước. Ta bắt mạch cho tiểu thiếp đó, tình hình rất giống với cô, mạch đập vững vàng, không có hiện tượng suy yếu giống người uống thuốc phá thai. Nhưng đứa bé thì đúng là đã chết rồi.....”

Vũ Lâu nhìn về phía Phi Lục, sắc mặt Phi Lục đã bị dọa đến trắng bệch cả đi, nàng nói: “Tiểu thư, tiểu thư, người đừng nhìn em như thế, em cũng không hề biết. Hương liệu người vẫn dùng là hàng năm do cục thượng cung ban cho các mệnh phụ mà.” Vì sợ hãi, Phi Lục vừa dứt lời đã òa lên khóc.

“Đừng khóc!” Vũ Lâu nói: “Đem hương liệu đến đây để Phương đại phu xem.”

“Vâng.”

Phi Lục lau nước mắt, nhanh chóng cầm một hộp bạc khắc hoa đến, mở ra đưa cho Phương Lâm. Phương Lâm cầm một nhúm đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi lắc đầu: “Không có gì khác thường cả.”

“Không phải hương liệu có vấn đề à?” Vũ Lâu thất vọng, toàn thân như nhũn cả ra, dường như không chỉ có đứa bé mất đi, mà chính nàng cũng như đã chết vậy.

Phương Lâm thả hộp bạc xuống, bắt lấy tay Vũ Lâu: “Cô dẫn ta đi qua những nơi mấy hôm nay cô sinh hoạt, xem có phát hiện gì không.” Vũ Lâu vội vàng đi giày, đưa Phương Lâm đi qua một lần những chỗ nàng đã đi qua. Tàn Khải Canh không biết hai người đang làm gì, nhưng thấy vẻ mặt của Phương Lâm và Vũ Lâu đều nghiêm trọng, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ đi theo sau hai người.

Đi hết một vòng, Phương Lâm vẫn không phát hiện có gì lạ. Hắn nhíu mày, suy nghĩ kỹ càng một lần, đột nhiên nhớ ra: “Sao ta lại quên mất nhỉ! Nhất định là thế rồi! Mau dẫn ta đến phòng chứa đồ.”

“Vâng.” Phi Lục trả lời, chạy lên trước dẫn đường.

Đoàn người đi nhanh đến phòng chứa đồ, Phương Lâm nhặt lên một miếng vải gấm, nhìn xuống thùng tắm, cúi người ngửi ngửi, rồi nói với Vũ Lâu: “Kẻ đầu sỏ đây rồi.”

Chân thị chen vào: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Các người đang tìm gì thế?”

Vũ Lâu ngơ ngác hỏi: “Đầu sỏ?”

Phương Lâm nói: “Thùng tắm này được làm từ củi đã tắm qua xạ hương. Mỗi khi tắm, đổ nước nóng vào, thì xạ hương ngấm trong củi sẽ tỏa hương, mà mùi xạ hương lại bị mùi của hương liệu giấu đi, nên người không phát hiện ra.”

Vũ Lâu chỉ cảm thấy đầu óc như mê muội đi, không biết nên làm thế nào, lại bật cười nói: “Nói vậy, là ta đã ngâm trong nước có thuốc sảy thai suốt năm ngày vừa rồi?” Thảo nào nàng không có cảm giác gì, đúng là nước ầm nấu ếch (*), độc tính gây sảy thai của xạ hương từ từ ngấm vào cơ thể nàng, giết chết con của nàng.

(*) Nước ầm nấu ếch: giống câu mưa dầm thấm đất của mình ấy. Câu nước ầm nấu ếch này là dựa theo thí nghiệm sinh học, đặt một con ếch vào một cốc nước sôi, thì ếch nhảy ra ngay lập tức, nhưng cho vào một cốc nước ầm, rồi từ từ đun lên, ếch ta bơi tung tăng, đến khi nước nóng quá không chịu được thì cũng không còn khả năng phản kháng nữa... (nguồn zhidaobaidu)

Chân thị lấp bắp: “Thùng tắm này..... là tháng trước sau khi Vũ Lâu rời đi, ta cho thợ mộc làm. Lão gia, lão gia, thợ mộc kia đâu?”

Tần Khải Canh ngẩn ngơ lắc đầu: “Không biết đi đâu rồi.” Việc đóng, chế các đồ thường dùng trong phủ đều tùy tiện thuê thợ ở bên ngoài về làm, khi xong việc thì thợ cũng rời phủ đi kiếm việc nơi khác.

Phương Lâm sờ thùng tắm nói: “Cho dù có tra ra được là thợ nào làm, cũng vô ích thôi. Vấn đề không phải ở thợ, mà là ở gỗ. Về phần gỗ này từ đâu ra, thì ai có thể tra? Người ta đã nghĩ ra cách này để hại Vũ Lâu, thì việc giải quyết gọn ghẽ hậu quả cũng phải lo đến rồi.”

“Phương đại phu.....” Vũ Lâu nức nở: “Người nghĩ là ai muốn hại ta?”

Phương Lâm lắc đầu: “Ta cũng không biết, theo tính cách của cô, thì chắc hẳn cũng gây thù chuốc oán với không ít người. Nhưng mà, người muốn dùng kế liên hoàn hại cô, thì cũng không phải hạng người đơn giản. Ít nhất là hẳn biết cô đã từng ghé Phủ Tấn vương, lại biết cô có thai. Như vậy mới có thể dùng được làm rối loạn hỉ mạch của cô, khiến cô bị nghi oan. Còn biết chắc sau khi bị oan cô sẽ tức giận bỏ Vương phủ về nhà, cho nên chuẩn bị thùng tắm tắm xạ hương từ trước khiến cô sẩy thai.”

Vũ Lâu cắn môi oán hận nhìn Phi Lục, chuyện nàng mang thai chỉ có Phi Lục và Phương Lâm biết. Phương Lâm thì không có nghi ngờ gì, như vậy chỉ còn lại Phi Lục. Ánh mắt mọi người đều dồn về phía Phi Lục, khiến nàng sợ hãi quỳ sụp xuống đất khóc rống: “Tiểu thư, người phải tin em, thật sự em không làm chuyện gì hại người, hu hu, từ bảy tuổi em đã đi theo tiểu thư, làm sao em dám làm chuyện thế này chứ.....”

Vũ Lâu nén nước mắt, cố gắng giữ vững lý trí: “..... Ta cũng không tin em sẽ hại ta, nhưng em nói cho ta biết, chuyện ta có thai em có nói với ai hay không?”

“Em.....” Phi Lục ngập ngừng.

“Nói!”

“Em nói với..... Lưu công công..... Lưu Hi.” Phi Lục nói: “Khi tiểu thư hồi phủ thấy Vương gia cùng với nữ nhân khác, lúc người giận dữ bỏ đi, em tức quá, có nói với Lưu công công, Vương phi đã mang cốt nhục của Vương gia, mà còn phải chịu nhục nhã thế này..... Nhưng mà, Lưu hi cam đoan sẽ không nói cho Vương gia.”

Mọi người ngạc nhiên. Lời nói của một tên nô tài như Lưu Hi thì làm sao mà tin được, có chuyện tốt có thể lĩnh thưởng lớn thì nhất định sẽ báo cho chủ nhân. Ngay cả Vũ Lâu cũng không thể tin được, nghe Phi Lục kể xong, thì thảo nói: “Chẳng lẽ Lam Tranh đã biết từ trước rồi? Tại sao còn nghi ngờ ta?”

Lúc này Tần Khải Canh mới nói: “..... Chỉ có một lý do. Đó là tất cả mọi việc đều do Huệ vương làm.”

Vũ Lâu vẫn còn đang ngỡ ngàng với thông tin kinh người vừa rồi, nên dường như nghe gì cũng không còn thấy kinh ngạc nữa, nàng ngơ ngác hỏi: “Cha, cha nói gì thế? Lam Tranh làm ư?”

Tần Khải Canh túm lấy Vũ Lâu, môi run lên: “Nếu Huệ vương đã tỉnh lại từ lâu, thì hẳn có thể làm tất cả để trả thù Tần gia chúng ta, trước là để con chịu oan, sau lại làm con mất đi đứa bé. Nếu không phải hẳn, con nghĩ ai còn có thể biết được mọi việc, mà nghĩ ra kế hoạch kín kẽ như vậy để hại con?”

“Lam Tranh ư?”

Hắn làm hại nàng sao?

95. Chương 95: Bắt Nội Gián

“Không đâu.....” Nàng không muốn tin người ngủ cùng giường với mình, lại là người mỗi ngày đều nghĩ đến việc hại nàng.

“Đứa ngốc này, con cẩn thận nghĩ lại xem, rốt cuộc là Huệ vương có gì khả nghi không?”

Trong đầu Vũ Lâu nhanh chóng nghĩ lại những chuyện đã qua. Hắn xâm chiếm, sỉ nhục nàng, mỗi một hành động đối với nàng đều tràn ngập sự đùa giỡn: “Thật là Lam Tranh sao?” Nàng phát hiện ra mình gọi hắn quá thân mật, lại sửa lại: “Thật sự là Huệ vương làm?”

“Đầu tiên là hấn hại Thái tử, sau lại động thủ với Tần gia ta.” Tần Khải Canh nói: “Con nghĩ lại mà xem, chuyện rõ ràng như thế có gì vô lý không?”

Đúng vậy, nếu hắn đã hồi phục, bắt đầu trả thù, thì sẽ theo trình tự như thế.

Nàng không thể không tin: “Nhưng đứa bé này là con của hắn, làm sao hắn có thể hạ thủ.....” Nàng chợt nhớ từ trước đến giờ, đối với mọi chuyện, Lam Tranh đều làm ra vẻ không có gì, bỗng nhiên hiểu ra, hắn đối xử với nàng như đồ vật của hắn, thì làm sao thương hại cho đứa con của nàng được.”

“Con.....” Nàng đau lòng đến không thở nổi, cổ nén khóc: “Nếu thật sự như thế, chắc hắn đã vừa lòng rồi.”

Tần Khải Canh nói: “Đứa bé mất đi, không còn cách nào chứng minh sự trong sạch của con, giờ chỉ cần một câu của Huệ vương cũng có thể lấy mạng con rồi.”

Trong đầu Vũ Lâu hiện ra hình ảnh Lam Tranh ngốc nghếch quần quít lấy nàng, đưa tay lau nước mắt cười nói: “Khổ cho hắn phải diễn trò lâu như vậy.....” Nàng xoay người, đi đến trước mặt Phương Lâm: “Bây giờ nên làm gì đây?” Tuy đứa bé đã mất, nhưng nàng vẫn theo bản năng, đưa tay lên sờ bụng.

“Để ta cho cô một thang thuốc ra thai, uống vào đẩy đứa bé ra. Sau đó điều dưỡng một thời gian.” Phương Lâm cũng không chịu nổi, năng lực của hắn có hạn: “Ta dốc hết khả năng, cũng chỉ có thể làm vậy cho cô thôi.”

“Cảm ơn.” Vũ Lâu sụt sịt, trêu đùa: “Bị người ta lừa tới lừa lui mới phát hiện chỉ có người đối xử với ta tốt nhất, thật xui xẻo vì ta lại là nữ nhân, nếu là nam nhân, thì ta đã sớm ở cùng người rồi. Cũng không phải chịu những tội nợ này.”

Giọng điệu thoải mái của nàng thật không hợp với bầu không khí bi thương lúc này một chút nào, khiến Phương Lâm nghe mà lòng chua xót.

Hắn viết đơn thuốc ra thai đưa cho Vũ Lâu, đứng dậy cáo từ. Đi tới cửa, hắn dừng lại, nghĩ nghĩ một chút, rốt cuộc cũng không đành lòng nói ra câu kia. “Vũ Lâu, cô trúng độc sâu rồi, có thể sẽ không có khả năng mang thai nữa.”

Sau cơn mưa, trời lại hửng sáng, khí trời mát lạnh. Một thân hình mặc đồ trắng, yếu điệu như rắn nước, ồng ẹo đi trong Phủ Huệ vương, mỗi một bước đi đều khiến mây tên hộ vệ nhìn theo đến chảy nước miếng. Á đi đến cuối hành lang gấp khúc, đột nhiên bị người khác che miệng, kéo tới chỗ yên lặng.

“Thẩm Băng Sơ, sao người lại quay về?”

Thẩm Băng Sơ hung hăng đá chân người nọ, rút khăn đang bị hắn bịt miệng ra, trừng mắt nhìn đối phương: “Tên thái giám chết bầm, miệng của bản cô nương là thứ người muốn bịt là bịt hay sao?”

Lưu Hi đưa một ngón tay lên miệng, ý bảo nàng nhỏ giọng: “Nói nhỏ thôi! Đừng để người khác chú ý đến! Ta hỏi người, người quay về làm gì?”

Thẩm Băng Sơ cười quyền rũ: “Tần Vũ Lâu đi rồi, Vương gia đón ta trở lại, chứng tỏ trong lòng hắn vẫn có ta. Dù sao, hiện giờ ta cũng không nơi nương tựa, đương nhiên phải quay về với Vương gia rồi.”

“Vương Đan có nói với người, ai sai hắn làm thế không?”

Thẩm Băng Sơ vừa nghe đến tên Vương Đan, lập tức bật khóc: “Đừng nhắc đến hắn! Ta đâu biết hắn to gan như thế, dám bắt cóc Huệ vương.”

Lưu Hi trầm nghĩ, ả ta chắc cũng không biết chân tướng sự việc, nếu không, Thái tử đã không lưu lại, không giết ả ta. Nhưng Tần Vũ Lâu vừa đi, Huệ vương lại đón nàng về, nếu nàng biết gì, để lộ cho Huệ vương thì sẽ phiền phức, nên hắn không tìm được sợ hãi, vội tới dò hỏi.

Nhưng Thẩm Băng Sơ cũng không biết gì, khiến hắn yên tâm hẳn.

Lưu Hi nói: “Tất cả đã là quá khứ, Vương phi đi rồi, người cổ mà hầu hạ Vương gia cho thật tốt, về sau nhất định sẽ được hưởng vinh hoa phú quý.”

“Hừ, đương nhiên.” Thẩm Băng Sơ nói: “Về sau đừng có tùy tiện chạm vào ta!”

“Vâng, vâng, tiểu chủ nhân!” Tốt rồi, tốt rồi, thật đúng là một nữ nhân ngu xuẩn.

Lưu Hi bớt được một nỗi lo, cáo biệt Thẩm Băng Sơ, chầm chậm bước đi. Đang sảng khoái định quay về hầu hạ Vương gia, đột nhiên nghe sau lưng có người gọi: “Lưu Hi, sao người có vẻ đắc ý như vừa trút được gánh nặng vậy?”

Lưu Hi quay đầu, thấy chủ nhân của mình, thân mặc triều phục, đứng dựa vào cây trụ đỏ, cười lạnh, khiến hắn phát run, vội nói: “Không khí sau cơn mưa thật tinh khiết, nên nô tài hít thở nhiều một chút thôi mà.”

“Đúng là không tồi.” Lam Tranh ngoắc ngoắc hắn: “Đi theo ta, ta cần người giúp một chút.”

“Vâng.”

Lưu Hi thoáng cảm thấy bộ dạng của Vương gia không giống bình thường, nhưng cũng vẫn phải nghe lệnh, theo hắn đi vào một căn phòng trống phía sau Vương phủ. Ít có người tới, nên thêm bậc thang bị rêu xanh phủ kín.

“Hừ, người xem người làm gì đây? Rêu ở đây mọc dày cả lên rồi.” Lam Tranh chỉ thêm đá nói.

Lưu Hi hơi ngơ ngẩn, đừng nói là rêu mọc dày, kể cả chuyện tiền bạc cũng đều là chuyện của quản gia chứ có liên quan gì đến hắn. Nhưng nếu Vương gia đã hỏi, thì cũng phải trả lời qua loa hai câu: “Vâng, lát nữa nô tài sẽ gọi người đến thu dọn.”

“Không có lát nữa. Đã làm sai, thì phải bị phạt.” Lam Tranh vỗ vỗ tay: “Người đâu! Ném hắn vào trong lu.”

Vừa dứt lời, hai thị vệ đi từ trong phòng ra, túm lấy tay Lưu Hi, ném hắn vào trong một chiếc lu đồng, vốn là đồ dùng để giữ nước cứu hỏa. Lâu ngày không có ai đổ thêm nước vào nên đã khô cạn, nhưng vì hôm nay mưa to nên lại đầy nước.

Lưu Hi bị ném vào nước, vừa ngoi ngóp đầu lên muốn phun nước ra, lại bị người dúi đầu xuống. Đến lúc hắn tưởng như sắp ngạt chết thì lại được lôi lên. Ngoài Lam Tranh và hai tên thị vệ ban nãy, lúc này còn có thêm một người nữa, là Vũ Dương hầu Vương Lân.

“Coi ta này, làm Vương gia mà ngốc nghếch, đến giáo huấn hạ nhân trong phủ cũng phải nhờ người hỗ trợ.” Lam Tranh thở dài, sau đó nói với Lưu Hi: “Ta đã sớm cảm thấy người có vấn đề, nói một chút đi, người theo Thái tử được ưu đãi gì, có thứ gì mà người không nhận được từ chỗ ta không, để người làm chủ nhân như ta biết, đối đãi với người cho thật tốt.”

“Ôi ôi, oan cho nô tài quá, nô tài.....” Còn chưa dứt lời đã bị Lam Tranh sai hộ vệ ấn đầu hắn vào trong nước.

“Ta gọi Thẩm Băng Sơ về, chính là để dụ người lộ mặt. Lúc trước ta bị Vương Đan bắt cóc, khi đó người đang ở bên cạnh ta.” Tuy hắn có nghi ngờ, nhưng tình lực đều dùng vào việc ứng phó với Vũ Lân, nên không để trong lòng, giờ nghĩ lại mới thấy quả thật là rất đáng ngờ.

Lưu Hi lại được kéo ra khỏi nước, nôn ra mấy ngụm nước, thở hổn hển.

Lam Tranh nói: “Người nên biết ta là hạng người gì, nếu người nói hết, ta sẽ cho người chết thanh thản, nếu không..... Dù sao cuộc sống của ta cũng đã bị Tứ cả hủy hoại, giờ không có việc gì. Ta thừa thời gian để tra tấn người.”

Lưu Hi biết Huệ vương đã phục hồi, nhớ đến con người của hắn trước kia, bị dọa đến phát khóc: “Vương gia, nô tài nói, nô tài nói mà ——”

96. Chương 96: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

“Hồi tháng sáu, nô tài vô tình nghe Phi Lục nói Vương phi có thai một tháng..... Sau đó nô tài liền nói cho Thái tử.”

Lam Tranh kéo tóc Lưu Hi, ấn xuống nước: “Nói tiếp đi.” Giữ một lúc lại lôi cổ hắn lên, Lưu Hi ho khan vài tiếng, ấp úng nói: “Sau đó Thái tử đưa cho nô tài một gói dược, để nô tài bỏ vào trong đồ ăn của Vương phi, nói là có thể làm rối loạn hỉ mạch của Vương phi, khiến Vương gia đuổi nàng đi. Vì lúc đó, Vương phi vừa mới đưa bình tuyết Thiên Sơn sang Phủ Tấn vương, một đêm không về.....” Đêm đó hắn trông cửa suốt một đêm, chưa kịp chờ đến lúc Vương phi về, hắn đã đem tất cả mọi chuyện nói cho Thái tử.

Lam Tranh buồn bực, đúng là Vũ Lâu bị người ta hãm hại.

“Người còn làm gì gây thương tổn cho Vũ Lâu không?”

“Không có. Thật sự không có.” Lưu Hi khóc lóc kể lể: “Thái tử nói, dược kia không gây hại cho cơ thể Vương phi, nên nô tài mới dám dùng.”

“A? Liệu ta có phải cảm tạ người tâm địa thiện lương hay không?!” Lam Tranh tức giận: “Tên nô tài khốn kiếp, chân ngoài dài hơn chân trong, người bám theo Tứ ca ta bao lâu rồi?”

“..... Không bao lâu. Thật sự tâm nô tài vẫn là hướng về điện hạ.”

“Nếu trong lòng người còn coi ta là chủ nhân, thì lát nữa viết hết tên gian tặc của Tứ ca trong Phủ Huệ vương ra. Nếu không, người đừng mong được chết thanh thản.”

“Cái này..... cái này.....” Lưu Hi tự biết đại nạn đã đến, vì được chết thanh thản, chỉ có thể đáp ứng: “Vâng, nô tài nhất định sẽ khai hết.”

Lam Tranh chẳng muốn phản ứng lại hắn, dù sao sự tình cũng đã được điều tra rõ ràng, hắn cũng không còn tác dụng gì. Hắn phân phó thị vệ: “Lôi tên nô tài đáng chết này ra, để hắn viết danh sách cho ta.”

“Vâng.” thị vệ lôi Lưu Hi ra khỏi lu nước, kéo xuống.

Vương Lâm không hiểu dụng ý của Lam Tranh: “Điện hạ, chẳng lẽ ngài định giữ lại hắn để cho hắn thám thính tình hình bên Thái tử à?”

“Tứ ca ta đâu có ngu xuẩn như thế, làm sao đi tin tưởng một tên nô tài phản bội chủ nhân được. Không thể cho Lưu Hi đi làm nội ứng được.”

“Vậy sao ngài còn giữ hắn lại?”

“Dùng rác rưởi xử lý rác rưởi.” Lam Tranh mỉm cười: “Dù sao Thảm Băng Sơ cũng còn có tác dụng chưa phát huy, tạm thời lưu ả ta mấy ngày.”

Vương Lâm vẫn không hiểu: “Vương phi đi đã được năm ngày rồi, sao ngài lại đón Thảm Băng Sơ mà nàng ghét về?”

Hắn vừa hỏi đã khiến Lam Tranh nhất thời ngượng ngùng khó nói, hắn nghiêm mặt: “Nhiều chuyện.”

Vương Lâm biết điều không hỏi nữa. Lần trước hắn theo sự phân phó của Huệ vương, động chân động tay ở ngự phòng, tặng cho Thái tử mấy cái bánh vãi, suýt nữa lấy mạng Thái tử. Hắn biết Huệ vương tính dặt dẹo hại thế nào, nên càng thêm cung kính.

Sở dĩ Lam Tranh không muốn nói tác dụng của Thảm Băng Sơ, là vì ngay cả hắn cũng cảm thấy lý do đó rất nhảm chán — chọc tức Vũ Lâu.

Tần Vũ Lâu, không phải cô ghét Thảm Băng Sơ hay sao, ha ha, cô đi rồi, thế nào ông đây cũng phải ở cùng với nàng ta, tức chết cô đi! Ai bảo cô trước sau mâu thuẫn, hỏi nhiều một hai câu là cô tức giận tát ta một cái, bỏ về nhà mẹ đẻ. Đúng thật là hỏng rồi mà, coi trời bằng vung.

Tức quá? Tức quá sẽ quay lại làm âm lên thôi!

Nhưng mà, hần phao tin đón Thảm Băng Sơ về đã nhiều ngày, nhưng chờ mãi cũng không thấy Vũ Lâu quay về.

Đợi đến khi Vũ Lâu rời đi đã được bảy ngày, thì sự lo lắng chờ đợi lúc đầu biến thành buồn bực sốt ruột, bắt đầu xuất hiện trạng thái không thể che giấu. Lúc Vũ Dương hầu chơi cờ cùng Lam Tranh, bỗng cảm thấy một luồng khí tức giận, áp bức đến kỳ lạ.

Vương Lâm cẩn thận đánh xuống một nước: “Nếu chân tướng sự việc đã rõ ràng, hay là.....”

“Ai muốn đi đón nàng ta chứ! Chết ở nhà mẹ đẻ đi càng tốt! Vì sao mỗi lần đều là ta phải nhận sai nào!”

“Ta chưa có nói..... để điện hạ đi đón Vương phi mà.” Vương Lâm ầm ức.

“À.....” Lam Tranh xấu hổ: “Mau đánh đi.”

“Đến lượt ngài mà.”

Hần càng xấu hổ, khê ho hai cái, tùy tiện hạ cờ xuống.

Không khí cứng ngắc, mấy lần Vương Lâm thấy khó thở, không nhịn được phải hít thật sâu. Lại chọc Lam Tranh mất hứng, cố tình gây khó dễ: “Người thấy phiền lắm hả?” Vẫn là Vũ Lâu tốt, rất kiên nhẫn chơi cờ với hắn.

Vương Lâm không dám thở mạnh nữa: “Cái đó..... để ta đi Tần phủ thăm dò xem thế nào.”

“Không được đi! Nàng có nghĩa lý gì với ta chứ?! Gặp ta là mắng, là đánh, nhân cơ hội này để nàng bị giáo huấn một chút đi, thử qua cảm giác bị hù là thế nào!” Hắn quyết định nhân cơ hội này, cảnh báo Vũ Lâu.

“Điện hạ, Vương phi mang oan ức trong người quay về nhà mẹ đẻ, chỉ sợ tâm trạng không tốt, ảnh hưởng đến thai nhi. Cũng nên giải quyết sớm đi thôi.”

“Mới có bảy ngày, ảnh hưởng cái quỷ gì!” Ngụy rồi, mãi chọc tức nàng, quên chuyện quan trọng này. Thôi thì đợi một ngày nữa, nếu nàng không về, thì phải đi đón nàng, quán quẩn quít quít, lôi kéo cũng phải lôi nàng về bằng được.

Đến lúc đó, Thái tử cũng sẽ nghĩ hắn là tên gốc bị cấm sùng!

Lam Tranh nghĩ, lần này cũng chỉ là cãi nhau to hơn lúc trước một chút, khiến nàng phải chịu ầm ức nhiều hơn một chút thôi, cứ làm nũng với nàng, nàng sẽ mềm lòng mà theo hắn quay về.

Lúc này, Thảm Băng Sơ ông ọ đi vào, lắc mông, đưa tay quàng lên vai Lam Tranh, nũng nịu nói: “Lam Tranh, sao chàng không đến tìm ta?” Dù hắn đón nàng về phủ, nhưng lại không đi tìm nàng, rốt cuộc là định toan tính gì?

Lam Tranh cau mày: “Bỏ tay ra.”

Thảm Băng Sơ giật mình, vội rút tay lại.

Lam Tranh trầm nghĩ, nếu đã định đón Vũ Lâu về, thì Thảm Băng Sơ cũng không còn giá trị lợi dụng nữa, phải nhanh chóng mà xử lý thôi. Hắn đổi mặt tươi cười nói: “Người đi ra căn phòng ở hậu viện chờ ta, ta đánh cờ xong với biểu ca sẽ đi tìm người.”

Sau đó, người sẽ vô tình nhìn thấy thi thể bị siết chết của Lưu Hi, rồi sẽ có thị vệ túm lấy người vì người là “kẻ giết người”.

Thái tử thì sẽ cho rằng là do Lưu Hi sợ hãi thân phận của Thảm Băng Sơ, hai người tranh cãi, cuối cùng tự giết lẫn nhau.

“Vâng, ta qua đó chờ ngài.”

Lam Tranh bực bội khoát tay: “Đi đi, đi đi.”

Thảm Băng Sơ đang định đi ra ngoài, thì quản gia dẫn một người đi vào, bẩm báo với Lam Tranh: “Vương gia, có người của Tần phủ đến, nói là Vương Phi có đồ muốn giao cho ngài.”

Người đó đang cầm một cái hộp gỗ nhỏ.

Lam Tranh mừng thầm, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh: “A, cái gì vậy?”

Hạ nhân Tần phủ trả lời: “Nô tài cũng không biết, tiểu thư có tiện thể nhắn là: Người vừa lòng rồi chứ.”

“Cái gì gọi là ”vừa lòng rồi chứ.“?” Hắc nói với Thẩm Băng Sơ: “Người cầm mở ra đi.”

“Vâng.” Thẩm Băng Sơ được giao nhiệm vụ, hớn hở đi ra mở chiếc hộp nhỏ, vừa nhìn thấy đồ trong hộp, liền kêu lên một tiếng chói tai: “A ——” sau đó sợ hãi quỳ rạp xuống đất, ôm mặt run rẩy. Quản gia cùng người đến đưa đồ nhìn thấy thứ bên trong cũng kinh ngạc.

Lam Tranh chạy nhanh lại nhìn, chỉ thấy bên trong hộp là một xác thai nhi nhỏ bằng ngón tay cái, nhưng đã có thể nhìn ra thân thể đủ chân tay như hình người.

Là con của hắc.

Quân cờ đang nắm trong tay rơi xuống tạo nên tiếng vang thanh thúy.

Bên tai lại vọng vọng câu nói của nàng, “là Huệ vương hay Tấn vương thì có gì khác đâu”. Còn có lời Tần Khải Canh khuyên con gái hắc: “Đừng vội sinh con cho Huệ vương, không bị đứa nhỏ làm vướng bận, sau này nếu có tính đường khác cũng dễ xoay sở hơn nhiều.....”

Tính đường khác.

Thì ra lúc nàng nghĩ bọn họ không còn khả năng nào nữa, thì sẽ giết đứa bé nhanh như vậy, cắt đứt liên hệ, chuẩn bị để tính đường khác sao.

“Tần - Vũ - Lâu ——”

Hắc nghiêng răng gọi lên cái tên đã khiến hắc từng thương nhớ biết bao ngày.

97. Chương 97: Xử Lý Tần Thị

Vừa đến Cung Cảnh Hoa, nhìn thấy mẫu hậu, Lam Tranh liền khóc òa, bỏ nhào vào trong lòng nàng: “Hu hu hu..... Tần Khải Canh giết chết con của con rồi, ... hu hu hu, làm sao bây giờ?”

Hoàng hậu Vương thị nhìn thấy Lam Tranh khóc đến đau lòng, biết là có chuyện lớn, vội lấy khăn ra lau nước mắt cho hoàng nhi, hỏi kỹ sự tình. Lúc biết Huệ vương phi có thai, trong lòng bà cũng rất vui mừng. Nhưng lại nghe sau khi về nhà không lâu thì sinh non, liền đau lòng không nguôi.

“Sao lại nói là lỗi của Tần thị lang?” Nguyên nhân dẫn đến sinh non rất nhiều.

“Chính là hắc, chính là hắc. Hắc đã từng nói, muốn Vũ Lâu rời khỏi con, trở về bên Tấn vương.” Hai mắt Lam Tranh mờ nước, khóc thút thít.

Đánh rần phải đánh dập đầu, Lam Tranh biết, dù cho Tần Khải Canh có thực sự gây ra chuyện Vương phi sinh non, mẫu hậu cũng sẽ không trách phạt lão. Nhưng nếu nói lão có tâm tư khác, phản bội Hoàng hậu, muốn quay về tìm Tấn vương, thì lão nhất định sẽ hết đường. Diệt trừ Tần Khải Canh, Tần thị cũng coi như xong.

“Hắc nói như thế thật sao?”

“Vâng.” Lam Tranh xoa mặt: “..... Hắc nói Tấn vương tốt hơn con..... Nói là Tấn vương có tiền đồ hơn con..... Hu hu hu.....” Cứu ca, ai bảo người có ý đồ với Vũ Lâu, ta nhất định phải lôi người xuống bùn.

Hoàng hậu nghe thấy mấy lời ấy, tối sầm mặt mũi. Tấn vương là người được Hoàng Thượng thương yêu nhất, mọi người đều biết, khi hắc xuất chinh Liêu Đông có chiến công, mấy ngày trước đã được phong thưởng rất nhiều, thế lực trong triều ngày càng lớn mạnh, chẳng lẽ Tần Khải Canh thấy gió đổi chiều, muốn phản bội bà, quay về dưới trướng Tấn vương?

Nhưng mà, chỉ sợ Lam Tranh lại nghi ngờ vô căn cứ, cũng không thể coi là thật, điều duy nhất có thể xác định là Huệ vương phi sinh non thôi.

Việc này vẫn cần phải điều tra lại rồi định đoạt sau.

Nàng lau nước mắt cho Lam Tranh, an ủi: “Tranh nhi, đừng khóc nữa, mẫu hậu làm chủ cho con, nhất định sẽ tra ra manh mối, giờ con phải đón Vương phi hồi phủ đã.....” Dù là vì nguyên nhân gì, thì nữ nhân khi mất đi đứa bé đều cần phải được quan tâm.

Lam Tranh làm ra vẻ khó xử, bấu môi không nói gì. Hoàng hậu thấy kỳ quái, đang định hỏi thì có thái giám bẩm báo: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ cầu kiến.”

Hoàng hậu cũng thấy lạ, không biết Tình Thần tới làm gì: “Truyền vào.”

“Vâng.”

Lam Tranh ghé vào vai mẫu hậu khóc đến nước mắt giàn dụa thẫm ngẫm, tin tức của Tứ ca vẫn tinh thông như vậy.

Thân thể Độc Cô Tình Thần đã hồi phục hơn nhiều, nhưng đi vào đại điện vẫn ho khụ khụ hai tiếng. Hoàng hậu sai người đem ghế cho hắn ngồi. Hắn vừa ngồi xuống, nhìn Lam Tranh nước mắt lưng tròng liền nói: “Thập đệ, sao thế? Ai bắt nạt đệ à?”

Lam Tranh vùi đầu vào ngực Hoàng hậu: “Là Tần Khải Canh, vì hắn, mà con của đệ và Vũ Lâu.....”

Độc Cô Tình Thần nghe xong có vẻ kinh ngạc: “Sao ta lại nghe nói, đứa bé trong bụng Huệ vương phi không phải là con của Thập đệ, mà là.....”

“Tình Thần, con có ý gì?” Hoàng hậu lạnh cả người: “Chẳng lẽ việc này còn có ẩn tình?”

“Ta nghe Phương thái y nói, hình như ngày Huệ vương phi mang thai có vấn đề, theo ngày được chẩn đoán, thì lúc đó Thập đệ đang ở trong cung của ta.....”

Lam Tranh nói: “Phương Bàng chưa bắt mạch cho Vũ Lâu, bắt mạch cho Vũ Lâu là hai y quan khác.”

Hoàng hậu lập tức phát hiện có nội tình: “Vì sao mà chỉ bắt hỉ mạch, lại cần đến ba đại phu? Tranh nhi, rốt cuộc là có chuyện gì? Mau nói ấu hậu biết.”

Lúc này Lam Tranh mới ầm ục khóc: “Bọn họ đều nói, con của Vũ Lâu, không phải của con..... Hu hu hu, con không tin..... bọn họ lừa con..... hu hu hu.....”

Tình Thần không chút bối rối nói: “Đệ đã cảm thấy bọn họ gạt đệ, sao còn đuổi Vương phi của đệ về nhà mẹ đẻ.”

“Là vì, vì nàng đánh ta!” Lam Tranh lộ ra tội nàng động thủ với thân vương.

“Nàng đánh con? Nàng dám đánh con sao?” Hoàng hậu kinh hoảng hô to: “Nàng ta thật quá to gan!”

Lam Tranh nói: “Con chỉ hỏi nhiều một chút về chuyện đứa bé..... Nàng liền tát con một cái.” Nói xong, vội lắc đầu: “Nhưng mà không đau. Thật sự không đau, không đau như lúc trước.”

Không đau như lúc trước? Hoàng hậu nghe xong, oán hận nói: “Thì ra không phải lần đầu tiên.”

Trong đầu bà đã lơ mờ hiểu rõ chân tướng sự việc, Huệ vương phi Tần thị bất kính với phu quân, không tuân thủ nữ tắc. Cấu kết với Tần vương, sau khi bị nghi ngờ, quay lại nhà mẹ đẻ, lại tự tay giết chết con mình từ trong trứng nước, tiêu diệt chứng cứ. Hành vi của nàng ta rất có thể là do cha nàng ta sai khiến, vì Tần Khải Canh muốn nàng ta rời khỏi Huệ vương, quay sang nương tựa Tần vương.

Tuy cũng có thể sinh non là do sơ sẩy ngoài ý muốn, nhưng tranh đấu trong cung nhiều năm, Hoàng hậu thà tin rằng tất cả đều là do ác tâm của con người xấp đặt.

Thật hay ột đôi cha con vong ân phụ nghĩa.

Dựa vào Vương thị, Tần thị mới có ngày hôm nay, giờ lại dám quên đi ân huệ của chủ nhân, nếu đã vậy, đừng trách bà không khách khí.

Thái tử thấy mẫu thân tức giận, lập tức bỏ đá xuống giếng: “Ta nghe nói, khi Tần vương đưa Tần Viễn Định từ trong ngục ra để đi sung quân, có gặp Huệ vương phi. Xem ra bọn họ vẫn có liên hệ.” Tuy rằng trước kia, trong chuyện gây tổn thương cho Huệ vương, hắn, Tần Khải Canh, và Tần vương là đồng phạm,

nhưng hiện giờ, Tần Khải Canh đã bắt đầu hối hận, muốn thoát khỏi tay hắn, thế lực Tần vương lại quá lớn mạnh, đều phải diệt trừ.

Lam Tranh còn chưa biết chuyện này, lúc nghe xong, trong lòng thầm tức giận, thì ra nàng và Tần vương thực sự có liên hệ. Bây giờ phải lấy lui làm tiến, hắn nói với Hoàng hậu: “Không đâu, không đâu. Đứa bé trong bụng Vũ Lâu là của con mà, không phải của Cửu ca đâu, hu hu hu hu..... Nàng sẽ không phản bội con đâu.....”

Hoàng hậu nhìn Lam Tranh mà đau lòng, hắn gặp chuyện không may bị biến thành như vậy, bà là mẹ, tuyền Vương phi cho hắn, lại làm hắn càng khổ sở hơn. Rõ ràng là Vương phi không tốt, mà hắn vẫn còn cho là nàng tốt.

“Tranh nhi, đừng khóc nữa, có mẫu hậu đây, tuyệt đối sẽ không để người ta bắt nạt con.” Nói xong hai mắt bà cũng đỏ lên.

Độc Cô Tĩnh Thần chậm rãi hỏi: “Mẫu hậu định xử lý Tần gia thế nào?”

“Tần Vũ Lâu không bảo vệ tốt huyết mạch của Hoàng thất, phế truất phi vị.” Hoàng hậu kiên quyết: “Loại nữ nhân như thế làm sao xứng đáng với Tranh nhi, đương nhiên không thể giữ lại.” Uống công lần trước bà nói chuyện với nàng ta, thấy nàng ta hiền lành động lòng người, giờ thì có lẽ cả bà cũng bị nàng ta mê hoặc rồi: “Còn Tần gia, bản cung sẽ trình lên Hoàng thượng, để phụ hoàng người hạ chỉ, tước quan vị của Tần Khải Canh, biếm làm dân thường, đuổi ra khỏi kinh thành, không có thánh chỉ không được tự ý bước vào kinh thành nữa bước.”

“Con không cho Vũ Lâu đi..... con không cho Vũ Lâu đi.....” Nàng đi rồi, hắn làm sao tìm nàng tính sổ được.

“Tần thị mang tội, tạm nhốt trong phủ suy nghĩ.”

Đối với cách xử trí này, Lam Tranh cũng coi như vừa lòng, không âm ỉ nữa, chỉ lau nước mắt, tính xem nên chỉnh Vũ Lâu thế nào.

Độc Cô Tĩnh Thần cũng coi như vừa lòng, mặc dù Tần Vũ Lâu tạm thời ở lại kinh thành, nhưng cũng đã bị phế phi vị, đời này cũng coi như bị hủy, sẽ không còn uy hiếp gì với hắn được nữa.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, mất đi Tần Vũ Lâu, Huệ vương Độc Cô Lam Tranh vô cùng đau khổ, chiều này đủ ác rồi.

“Mẫu hậu, vậy còn Tần vương?”

Nàng phải xử lý Tần Vũ Lâu, nhưng vì thể diện của hoàng thất, cũng không thể dùng tội danh dâm tà, càng không thể lôi ra việc nàng ta câu kết với Tần vương được.

“Tần vương..... Cứ từ từ, sớm muộn gì cũng có cách đối phó hắn!”

98. Chương 98: Chúng Ta Làm Hòa Đi

Hôm nay, bọn thị nữ thấy Huệ vương điện hạ đều ở trạng thái hóa đá, chống má, ngồi ngẩn ngơ không nhúc nhích.

“Vương gia..... À.....” quản gia nhỏ giọng đến gần, muốn bẩm báo nhưng cũng không biết nên thông báo người tới kia như thế nào, chỉ lắp bắp: “..... Vương, không, Tần..... Tần Vũ Lâu cầu kiến.” Mọi người đều biết Hoàng thượng hạ chỉ trừng phạt Tần gia, phế truất phi vị của Tần Vũ Lâu.

Quả nhiên là nàng đến. Hắn mở to mắt, nhìn quản gia, khiến quản gia sợ hãi: “..... Điện hạ?”

Lam Tranh vỗ bàn đứng lên: “Nói ta bị bệnh, không gặp.”

“Cái này.....”

“Nhanh lên.”

“Vâng.”

Chờ quản gia đi ra, Lam Tranh gọi một thị nữ đến: “Lát nữa nhìn thấy Vương phi xông vào, người thay bản Vương ngăn lại một chút.....” Thị nữ kia chưa bao giờ ở gần Vương gia nói nhiều như thế, thẹn thùng gật đầu: “Nô tỳ nhất định sẽ làm tốt.”

Lúc này đã loáng thoáng nghe được tiếng quản gia ngăn cản truyền đến: “Người không thể vào được..... Vương gia bị bệnh, không gặp người.”

Lam Tranh nhanh chân đứng dậy, chạy vào trong phòng ngủ, đến giường liền buông màn, kéo chăn đắp lên ngực.

Tiếng ồn ào bên ngoài càng lúc càng rõ, hẳn đã nghe được giọng Tần Vũ Lâu thở hổn hển: “Tránh ra — để ta gặp hẳn!” Sau đó là giọng thị nữ yếu đuối ngăn cản: “Ngài không thể vào được..... Ngài không thể vào được.....”

“Tránh ra! Nếu không, đừng trách ta không khách khí.”

Uy hiếp thị nữ xong, nàng vội vàng chạy đến.

Xoạt một cái, màn bị kéo ra.

Tần Vũ Lâu nhìn thấy Lam Tranh ôm chăn, nhắm mắt ngủ. Nhưng người vẫn mặc hoa phục, giày còn chưa cởi, rõ ràng là vừa mới phi vội lên giường. Nàng quỳ một gối xuống, kéo vai hắn: “Độc Cô Lam Tranh! Người đừng giả vờ nữa!”

Đúng lúc đó, Lam Tranh đột nhiên ngồi dậy, ôm chặt lấy nàng, mặt dán vào ngực nàng nói: “Vũ Lâu ngoan, người đã quay lại rồi!”

“Cút ngay!” Nàng không một chút lưu tình, thẳng tay đẩy hắn ra.

Lam Tranh ngẩn ra, sau đó lại kéo tay áo nàng nói: “Vũ Lâu, người về là tốt rồi, xin người, đừng đi nữa..... Đây là tại ta không tốt.”

Vũ Lâu cười lạnh: “Người đừng làm bộ làm tịch nữa, giả vờ như thế không thấy mệt sao? Tháo mặt nạ xuống được rồi đây.” Nàng ngồi vào cạnh giường, ghé tai hắn nói: “Người yên tâm, cứ nói thật với ta, ta cũng sẽ không nói cho Thái tử, là người đã hồi phục đâu.”

Trái tim Lam Tranh như muốn nhảy lên đến cổ, sao Vũ Lâu lại nói thế, nàng đã biết hắn hồi phục sao?! Từ từ đã, bình tĩnh lại, chắc hẳn là nàng nghi ngờ, cũng không có chứng cứ, trong đầu nàng có lẽ cũng không chắc chắn.

“Vũ Lâu, người nói gì thế, ta nghe không hiểu.”

“Đừng giả vờ! Vì trả thù cha ta, mà người vu oan, hãm hại ta. Ta đã chịu hết nhục nhã bị phế phi, Tần thị bị đuổi ra khỏi kinh thành, người vẫn chưa thỏa mãn sao?”

Thì ra nàng nghĩ tất cả đều là do hắn làm. Chắc chắn là Tần Khải Canh nói cho nàng biết.

“Ta làm?”

“Người tự biết lấy! Dù sao cũng không quan hệ..... Ta đến để nói cho người biết, người cứ việc trả thù, Tần gia ta chấp nhận hết!”

Tưởng tất cả là trò của hắn làm ra, cho nên giết đứa con của hắn để bắt hắn chịu khổ sao? Tần Vũ Lâu, cô đúng là một nữ nhân tâm địa rắn rết. Tần gia chịu được sao? Ha ha, trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi.”

“Vũ Lâu, Vũ Lâu— thật sự là ta không hiểu người đang nói gì, nhưng ta biết sai rồi, đều là ta không tốt, hôm đó ta không nên chửi..... Người không muốn xem mạch, chúng ta sẽ không.....” Nói đến đó, mắt hắn đỏ lên, giọng nghẹn ngào: “Ta tin người, người nói bao nhiêu tháng thì là bằng ấy tháng, ta đều tin hết, xin người, đừng đi nữa.”

Vũ Lâu đã quyết tâm, không muốn nghe Lam Tranh giải thích, chủ yếu là muốn nói câu: “Tần gia thà chết không chịu khuất phục” sau đó đứng dậy muốn đi. Lam Tranh ôm lấy hông nàng: “Vũ Lâu, đừng rời bỏ ta. Mấy tên y quan đó đều nói dối cả, tuy mẫu hậu và mọi người không tin người, nhưng ta tin..... Vẫn ta định đi đón người về, nhưng Thái tử ca ca không cho.....”

Thái tử. Đúng vậy, sao nàng lại không nghĩ tới còn có người này nữa.

Lam Tranh thành thế này là do bị Thái tử hại, nếu hần biết Lam Tranh có con nối dõi mà hần không có, xuất phát từ lòng ghen tị, hần xuống tay hại nàng cũng không phải là vô lý.

Hơn nữa, gần đây cha bắt đầu hối hận vì việc đã hại Lam Tranh, Thái tử không còn tin tưởng cha nữa. Nếu là hần thiết kế liên hoàn kế này, vừa làm cho Lam Tranh mất đi đứa bé, lại hại cha thất thế.....

Là Thái tử hay là Lam Tranh?

Lam Tranh thấy nàng chần chừ, biết nàng dao động. Rèn sắt phải rèn khi còn nóng, hần vội ôm chặt lấy nàng, kéo nàng ngồi xuống giường, vuốt bụng nàng nói: “Là ta không tốt, trách lầm người, đứa bé mất rồi, chúng ta sinh đứa khác..... Chỉ cần người đừng rời khỏi ta.....” Nói xong hần nhẹ hôn vào môi nàng.

Vũ Lâu cảm thấy vị mặn mặn trên môi hần, thì ra hần khóc, nước mắt rơi xuống môi nên nàng mới cảm nhận được.

Trong chốc lát, nàng cũng không chịu được, đưa tay lau nước mắt cho Lam Tranh: “Đừng khóc, không phải ta đã quay về đây sao.”

“Chúng ta làm hòa đi.”

“Ta không còn là Vương phi của người nữa, phải ở lại Tần phủ.....”

“Ta không cho người đi.” Lam Tranh ôm cổ nàng, ôm chặt lấy nàng: “Người đừng có không cần ta, về sau ta sẽ nghe lời. Hôm đó người đánh ta, ta không nên tức giận..... Người đánh ta đi, ta thề không bao giờ... tức giận nữa.” Hần cầm tay Vũ Lâu, đặt bàn tay nàng lên mặt mình.

Vũ Lâu thương xót Lam Tranh. Thê tử của hần bị hãm hại, đứa bé thì bị giết, nhưng hần cái gì cũng không biết, còn cho tên hung thủ kia là ca ca tốt. Làm sao nữ đánh hần, bàn tay vừa chạm lên mặt hần lại biến thành vuốt ve, nàng dịu dàng nói: “Ta cũng có lỗi.”

Nàng không nên không biết tốt xấu mà gửi thi thể đứa bé cho hần, dọa hần sợ. Nếu hần không phải là đang giả vờ, mà thật sự là kẻ ngốc, thì nàng đã làm chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Lam Tranh nghe thấy câu này, lại khiến hần không vui chút nào. Cái gì mà gọi là nàng cũng có lỗi? Chẳng lẽ tùy tiện giết đứa bé của hần, chỉ một câu có lỗi mà xong à?

“Vũ Lâu, con của chúng ta như thế nào.....”

Chết như thế nào?

Là người giết đúng không?

Vũ Lâu không có cách nào trả lời, nàng đã quen một mình gánh vác mọi chuyện. Trong mắt nàng, Thái tử là ca ca tốt mà Lam Tranh vô cùng tôn kính, yêu quý, bảo nàng làm sao có thể nói ra, việc Tần gia bị xử phạt, và việc đứa nhỏ bị giết có thể là do Thái tử dùng kế giết chết được. Nếu Lam Tranh tìm Thái tử trả thù, chẳng phải là sẽ khiến Thái tử nghi ngờ, tìm cách đối phó Lam Tranh hay sao.

Tạm thời giấu diếm chân tướng sự việc đã, đợi đến lúc chín mùi, sẽ lại nói cho Lam Tranh. Vũ Lâu nghĩ thế liền trả lời: “Là do sơ sẩy.....” Nàng nhẹ nhàng nói: “Là do sơ sẩy..... ta bị ngã.....”

Lam Tranh cười lạnh trong lòng, sơ sẩy à? Vẫn nói dối, vì sao dám làm lại không dám nhận???

99. Chương 99: Bức Thư Chí Mạng

Vốn dĩ, Vũ Lâu đến tìm Lam Tranh để thị uy, muốn tỏ ý không chịu thua. Nhưng giờ nàng nghĩ là Lam Tranh vẫn chưa hồi phục, kẻ chủ mưu là Thái tử, nên cũng không biết tiếp theo nên làm gì mới đúng. Nghĩ đến việc vô duyên vô cớ chịu oan khuất, liên lụy cả nhà, nước mắt lại trào ra, nàng dựa vào vai Lam Tranh: “..... Ta không có cách nào giúp người được, cha ta đã bị tước chức quan, biếm thành dân thường, ta thì bị cường chế ở lại kinh thành, chờ hình phạt sau, tương lai còn chưa biết thế nào.”

“Ta sẽ viết thư ấu hậu, nói là việc không bảo vệ tốt cho đứa bé không phải lỗi của người, là do trước khi người đi, ta đánh người. Nên đứa nhỏ mới.....” Lam Tranh nói: “Đều là tại ta, không liên quan gì đến người, mẫu hậu sẽ tha thứ cho người. Đúng rồi, cứ như vậy đi.”

“Việc này.....” Vũ Lâu chần chừ: “Như thế có được không?”

“Chắc chắn được mà. Chỉ cần không phải lỗi của người là được!” Ánh mắt Lam Tranh sáng rõ, khoe khoang: “Ta thật là thông minh.”

Vũ Lâu giống như tìm được ân nhân cứu mạng, vội gọi người mang giấy mực vào, mài mực cho Lam Tranh để hắn viết thư cho Hoàng hậu. Chờ Lam Tranh viết xong, nàng kiểm tra cẩn thận lại một lần, không thấy có gì sai sót, mới yên tâm gọi hạ nhân đến sai hắn đưa thư vào trong cung.

Lam Tranh nhìn Vũ Lâu, cười thầm. Lúc phong thư này đến tay mẫu hậu, cũng là lúc Tần gia nhà các người hoàn toàn xong đời.

Hắn viết thư xong, ôm Vũ Lâu đi đến giường, lại ôm nàng nằm xuống, thân thiết như lúc trước: “Vũ Lâu, người có nhớ ta không, ta nhớ người lắm.”

Vũ Lâu nghĩ là chuyện phế phi đã được giải quyết, liền bắt đầu muốn hỏi những chuyện khác của Lam Tranh. Nàng hừ giọng: “Nhớ ta sao? Nhớ ta mà còn đón Thảm Băng Sơ về? Đúng rồi, nàng ta đâu rồi?”

“Suyt ——” Lam Tranh ra vẻ huyền bí đặt ngón tay lên môi nàng: “Nàng ta giết người.”

Vũ Lâu kinh hãi: “Giết ai?”

“Lưu Hi.”

Lam Tranh kể hết vụ án “mưu sát” trong phủ cho Vũ Lâu nghe, sau đó chui vào lòng nàng, nhỏ giọng nói: “Sợ lắm, không biết vì sao nàng ta lại muốn giết hắn. Nhưng mà mẫu hậu nói, không cho ta để lộ ra ngoài, nhưng ta sợ lắm, ngủ cũng sợ.....”

Vũ Lâu không quan tâm đến ân oán của Lưu Hi và Thảm Băng Sơ, mà chỉ nghi ngờ Lam Tranh: “A? Sợ như vậy, người có gọi ai đến ngủ cùng không?”

“Không có, không có.” Môi Lam Tranh từ từ tiến đến gần cằm cổ trắng nõn của nàng: “Ta rất ngoan mà.”

“Ng ngoan?” Vũ Lâu nói: “Người vẫn chưa trả lời, người đón Thảm Băng Sơ về làm gì?”

“Ta..... ta.....” Lam Tranh ấp úng, quệt mồ hôi nói: “Vì muốn chọc giận người. Muốn chọc người tức lên quay về. Nhưng người cũng không về.”

“Chọc giận ta? Không sợ ta về lại đánh người sao?”

Lam Tranh đang chờ những lời này đây, cầm tay Vũ Lâu đặt lên mặt mình: “Người thích đánh thì đánh đi, nếu người có thể quay về, dù bị đánh ta cũng bằng lòng.”

Nghe hắn nói thế, Vũ Lâu mỉm cười: “Ai thích đánh người.”

“Vì người thích ta, nên mới không nỡ đánh ta.”

Vũ Lâu thấy hắn đầu vô mồm với mình, muốn phản bác nên đưa tay ra về định đánh hắn. Nhưng tay vừa vươn ra, đã bị hắn túm lấy, giữ trên đầu. Đôi môi ẩm áp của hắn từ từ chạm vào môi nàng, cái lưỡi không an phận vội vã tiến vào, dây dưa trong miệng nàng. Xa nhau đã lâu mới gặp lại, khiến hắn càng mạnh mẽ vượt ve trên thân thể nàng. Vũ Lâu vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để thân mật với hắn, nàng vận vẹo người muốn tránh, không ngờ động tác này càng khiến nàng gặp nguy hiểm hơn, nàng nhanh chóng cảm nhận được hơi thở của hắn càng lúc càng trở nên nặng nề.

“Lam Tranh! Lam Tranh!” Vũ Lâu cố gắng dứt khỏi nụ hôn triền miên của hắn: “Không được, đừng quấy nữa.”

“Vũ Lâu, ta muốn nàng.” Hắn chôn mặt vào gáy nàng, vượt ve, hắn vì nhần nhện mà giọng điệu trầm khàn rất thống khổ.

Nàng vừa mới sẩy thai, Phương Lâm nói trong vòng một tháng không được phát sinh chuyện phòng the.

“Không được.” Nàng lại cự tuyệt.

“Một lần thôi, ta hứa sẽ nhẹ nhàng mà.....” Lam Tranh dùng răng cời nút thắt trên cổ áo nàng, hấn vừa cắn, vừa mút, tạo dấu ấn của hấn trên cơ thể nõn nà của nàng, thân dưới cũng chậm rãi cọ xát: “Chúng ta đi sinh con đi, tìm lại đứa bé đã mất.”

Tìm lại đứa bé đã mất. Câu nói này đã đánh trúng vào nơi mềm yếu nhất trong lòng nàng, mắt nàng cay xè, khàn giọng: “Con của chúng ta ở đâu?”

“Ta để con ngủ dưới bụi cây dâm bụt giữa vườn hoa.” Tim Lam Tranh cũng đau thắt, không muốn để nàng nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của mình, nên hấn lại càng vùi sâu vào ngực nàng triền miên: “..... Chúng ta lại sinh một đứa bé khác đi..... Được không?”

Vũ Lâu đã quên hẳn lời dặn dò của Phương Lâm, ma xui quỷ khiến thế nào mà đồng ý với hấn: “..... Được.”

Lam Tranh được nàng cho phép, vội cời hết y phục của nàng. Cơ thể nàng luôn là thứ mê hoặc quyến rũ hấn trực tiếp nhất. Lam Tranh thoải mái đặt những nụ hôn nồng nhiệt lên những nơi mẫn cảm của nàng. Vũ Lâu cũng rất phối hợp, khẽ mở hai chân nghênh đón hấn tiến vào.

Dục vọng của hấn đã đến mức cực hạn, nhưng lại dừng lại trước cửa mật động của nàng.

Chỗ đó của nàng sưng tấy, đỏ ửng lên.

Không phải hấn không biết nàng đang bị thương, ngược lại, hấn biết rất rõ, nhưng chính vì thế, hấn mới càng muốn quan hệ với nàng. Hấn muốn dùng việc này trừng phạt nàng, lúc nàng đang yếu ớt nhất, hấn sẽ mạnh mẽ va chạm vào vách tường đang bị tổn thương nặng nề của nàng.

Ai bảo nàng làm mất đứa bé của bọn họ ở đây, hấn dùng chính vũ khí của hấn để trừng phạt nàng, cũng không quá đáng chứ?

Nhưng giờ..... hấn lại không làm được.

Vũ Lâu đang cắn răng chờ cơn đau đến, lại thấy hấn quỳ gối giữa hai chân nàng ngăn người, nàng ngượng ngùng hỏi: “Sao thế?”

Lam Tranh khép hai chân nàng lại, ôm nàng vào trong ngực, mặt cọ cọ vào hai bầu ngực nàng, kéo tay Vũ Lâu xuống hạ thân của mình: “Dùng tạm cái này đi vậy, chuyện tốt để sau.” Vũ Lâu giận dữ: “Người thanh thoi thật đấy, không có chuyện đó đâu.” Nàng muốn ngồi dậy mặc quần áo.

Lam Tranh đưa tay đặt lên môi nàng cười: “Lát nữa ta còn muốn dùng cả cái này cơ.”

Vũ Lâu hậm hực trong lòng, mình vừa mới quay về, tất cả những gì hấn muốn lại toàn là mấy chuyện này. Nàng nhặt quần áo lên mặc vào, Lam Tranh lại không cho nàng đi, bám lấy nàng: “Thưởng cho ta một lần đi, thưởng cho ta một lần đi.”

Vũ Lâu đẩy hấn ra: “Ta về Tần phủ thông báo trước một tiếng, để mọi người từ từ hãy thu dọn hành lý. Chờ chỉ dụ của Hoàng hậu.” Nàng khẽ hôn nhẹ lên môi Lam Tranh, cười nói: “Chờ ta quay về cùng người nhé.”

Lam Tranh chìm đắm trong nụ cười động lòng người của nàng, vội đứng dậy túm lấy tay áo Vũ Lâu: “Đừng đi.....”

Nếu nàng đi, sẽ không thể quay về được nữa.

Vũ Lâu gỡ tay hấn ra cười: “Lại bám người ta rồi, ta mặc kệ người đấy!” Dứt lời nàng liền đi ra cửa, quay đầu lại nhìn hấn, cười tươi một cái rồi mới thực sự rời đi.

Lam Tranh nhìn theo bóng nàng, lòng trống rỗng.

Quay về Tần phủ không bao lâu thì có thánh chỉ đến.

[Tịch thu gia sản của Tần thị, toàn gia lưu đầy Liêu Đông. Phế phi vị của Tần Vũ Lâu, phạt vào làm thợ ở phường thêu trong cung.]

Tin này đối với Vũ Lâu như sét đánh giữa trời quang, nhưng đối với Lam Tranh thì lại là chuyện hần đã dự kiến được. Hần hiểu cách thao túng lòng người, hiểu rõ tính cách của Hoàng hậu, muốn lợi dụng thế nào thì làm như thế. Trong bức thư kia, hần giải thích là vì hần đánh Vũ Lâu khiến Vũ Lâu sảy thai, nhưng lúc trước Hoàng hậu đã biết là Tần Vũ Lâu dùng bạo lực với hần. Từ ngữ trong lá thư lại rất chần chu, nghiêm chỉnh, không giống như bút tích của Lam Tranh. Sau khi xem xong thư, Hoàng hậu thấy kỳ quái, mới gọi người mang thư đến để hỏi, biết là Tần Vũ Lâu quay về Vương phủ. Bà liền nghĩ là do Tần Vũ Lâu bức hiếp Huệ vương viết phong thư này.

Không tìm được giận, liền gia tăng thêm hình phạt đối với Tần gia.

100. Chương 100: Ra Tay Cứu Giúp

Tuy Vũ Lâu xuất thân từ gia đình quan lại, nhưng nàng cũng coi như là có thể chịu được cực khổ, không giống như những tiểu thư được chiều chuộng của các nhà khác. Chịu khổ ở phường thêu một tháng, nàng vẫn mệt đến mất mồ hôi tay run. Cũng may nữ quan phường thêu thấy Vũ Lâu thông minh, khéo léo, biết nàng là tiểu thư nhà quan, lại suy sụp vì vừa bị phế phi, nên cũng khoan dung, quan tâm đến nàng, dẫn nàng đi làm quen với các tú nữ khác, vài ngày quen dần, nên cuộc sống của nàng cũng không đến nỗi quá khó khăn.

Còn hai tháng nữa là đến đại hôn của Công chúa Hâm Nghi, vật phẩm cần phải làm cũng nhiều hơn, thường xuyên phải đẩy nhanh tiến độ, khiến cho Vũ Lâu vừa mới quen việc cũng rất mệt mỏi.

Yêu cầu chế phẩm trong cung rất cao, đồ nào cũng phải thật hoàn mỹ, khác xa với việc nàng rảnh rỗi ngồi thêu thùa ở nhà. Lúc trước nàng học kỹ thuật thêu thùa mất mười ngày mới miễn cưỡng thêu được đường viền, nếu cường độ làm việc cao, thì muốn thêu cũng thêu không được.

Rốt cuộc nàng cũng có thể cảm nhận được sâu sắc, có được một bộ cảm hoa y phục bình thường nàng mặc khó khăn đến thế nào.

Vũ Lâu vừa mới sảy thai, sức khỏe cũng không được tốt, ban ngày chỉ lặng lẽ ngồi làm, nghe các tú nữ khác nói chuyện phiếm, cũng không xen vào. Giữa mùa hè, trời nóng như thiêu như đốt, mồ hôi rơi xuống mắt khiến nàng không nhìn rõ đồ thêu trong tay, phải chạy ra ngoài dụi mắt, đúng lúc nghe thấy có người nói: “Ôi, hôm qua ta vừa gặp Tần vương điện hạ, thật đúng là một nhân vật thần tiên, nói thể nào nhỉ, khắp thiên hạ cũng không tìm được nam nhân oai hùng như thế.”

Lại nghe có người khác hừ giọng: “Hừ, đó là người chưa gặp Huệ vương điện hạ đấy.”

Nói xong, mọi người đều biết là vừa lỡ mồm, quay lại nhìn Vũ Lâu, thấy nàng dụi mắt không nói gì, lại tưởng nói trúng nỗi đau của nàng, không khí trầm hẳn xuống, không ai nói gì nữa. Vũ Lâu híp mắt quay sang nói với người bên cạnh: “Tỷ tỷ, xem giúp ta với, mắt ta đau quá.”

Tú nữ bên cạnh buông đồ thêu xuống xem cho Vũ Lâu, kêu lên: “Ôi, mắt ngươi đỏ hết cả lên rồi, ngươi nghỉ một chút đi. Đừng có làm đến chết mệt đi như thế. Ta sẽ nói với chủ quản, ngươi về nghỉ ngơi đi.”

Vũ Lâu lắc lắc đầu mỉm cười: “Có lẽ là do dùng mắt quá độ thôi, ta đi rửa nước lạnh là ổn thôi. Không cần xin phép đâu.”

Tuy ngồi thêu rất mệt, nhưng cũng là việc tốt. Chỉ cần máy móc lặp đi lặp lại như vậy, không cần phải nghĩ ngợi gì, cũng sẽ không đau khổ nữa.

Vũ Lâu thu đồ thêu lại, đứng dậy đi ra ngoài. Những tú nữ phía sau nhìn theo bóng dáng nàng, thầm thì: “Thật khổ cho nàng ta, chỉ vì không dưỡng thai tốt, mà bị phạt vào đây chịu khổ. Huệ vương điện hạ cũng chẳng thèm ghé qua nhìn nữa. Ôi.....”

Về đến phòng nghỉ, nàng dùng khăn thấm vào nước lạnh, rồi chườm lên mắt.

Cha mẹ và một vài lão nô đã rời kinh thành đi Liêu Đông, như vậy cũng tốt, gần nơi ca ca sung quân, nếu sau này nàng có thể rời cung, sẽ đi tìm bọn họ, người một nhà có thể đoàn tụ rồi. Nghĩ rồi nước mắt nàng cũng rơi theo, trong lòng lại không buồn không vui.

Tương lai của nàng còn mù mịt quá.

Về sau sẽ thế nào đây. Nàng hận nhất là Thái tử. Nhưng đối phương âm hiểm xảo trá, nàng không phải là đối thủ của hắn. Chỉ một câu nói, hắn cũng có thể lấy mạng nàng, nhưng nàng thì sao, cho dù dùng hết một thân võ công này cũng không đụng được đến hắn.

Hy vọng Thái tử niệm tình nàng vừa rời khỏi Lam Tranh, mà tạm thời buông tha cho nàng, để nàng nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian, cũng không gây phiền phức gì cho Lam Tranh nữa.

Nhắc đến Lam Tranh, Vũ Lâu tức giận, chưa nói đến chuyện hắn chữa lợn lành thành lợn què, viết một phong thư mà hại Tần gia nhà nàng càng thêm thê thảm, chỉ nói đến việc mười mấy ngày nay hắn không thèm đến liếc nàng lấy một cái là nàng đã cực kỳ tức giận rồi.

Thôi, thôi, hắn đi đường Dương quan của hắn, nàng đi cầu độc mộc của nàng là tốt rồi.

Nghĩ đến đó, nàng bất giác thở dài. Bỗng một tú nữ hốt hải chạy từ ngoài cửa vào, túm lấy Vũ Lâu kéo đi: “Kim Tư Chính đến, mau quay về, để bà ấy phát hiện người vắng mặt là nguy to.”

Tư Chính là nữ quan chủ quản cục Thượng cung, chuyên duy trì trật tự và xử phạt, xưa nay nếu phát hiện cung nữ lười biếng, sẽ trừng phạt rất nghiêm. Người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Vũ Lâu vội vàng chạy theo tú nữ đến tìm mình quay về, nhưng vừa vào cửa đã thấy một vị tuổi tác khoảng như mẫu thân nàng, đang đứng giữa cửa.

Có lẽ đây là Kim Tư Chính, Vũ Lâu vội hạ thấp người thi lễ: “Tham kiến Tư Chính đại nhân.”

Có thể leo lên được đến chức nữ quan Tư Chính này, tức là cả đời cũng không thể xuất cung thành thân. Không có gì vương bận, nên bao nhiêu tinh lực bà đều dùng vào việc đấu tranh chốn cung đình và chèn ép người dưới.

Kim Tư Chính liếc Vũ Lâu một cái, coi nàng như một tú nữ lười biếng tầm thường, liền phân phó mama đi theo: “Đến muộn, bỏ bê công việc, vả miệng mười cái!”

Đúng là tai họa bất ngờ, vừa đi ra ngoài một chút mà phải nhận mười cái tát, thật không đáng mà.

“Vì ta đau mắt, nên chỉ đi ra ngoài để chườm lạnh một chút thôi.”

“Vậy thôi?” Kim Tư Chính cao giọng: “Đại hôn của Công chúa Hâm Nghi cần dùng đến đồ thêu, các người còn chưa làm xong, lại dám nhàn hạ như vậy?! Đừng nói là đau mắt, kể cả có mù mắt cũng phải chờ ta đuổi mới được đi! Sao mấy người tiến cung gần đây, càng ngày càng không hiểu quy củ thế!”

Vũ Lâu chờ bà ta rống xong, muốn cãi lại, nhưng vẫn cố nhịn, cúi đầu xin tha: “Sẽ không có lần sau, xin Tư Chính đại nhân khai ân, tha cho ta lần này.” Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng cầu xin ai bao giờ, giờ mở miệng cầu xin người ta, cũng không biết nên cầu thế nào, một chút thành ý cũng không có.

“Bỏ qua cho người?! ” Kim Tư Chính chỉ về phía nàng: “Người dám kỳ kèo xin xỏ với bản Tư Chính?”

Vũ Lâu nhú mày: “Ta đâu dám kỳ kèo?! Ta chỉ là thỉnh cầu ngài, có được không?”

Quyền uy của Kim Tư Chính bị coi rẻ, tình thế cấp bách, bà ta phải tự mình ra mặt, giơ tay định đánh Vũ Lâu. Nhưng Vũ Lâu vốn biết võ công, phản ứng nhanh nhạy, lúc đầu là né chiêu của bà ta, sau đó lại theo bản năng ra tay phản kháng, đến lúc nàng kịp tỉnh ra, thì Kim mama lớn tuổi đã nằm dài dưới đất.

Mọi người ngạc nhiên, chính Vũ Lâu cũng ngạc nhiên. Nàng vội buông tay, đứng sang bên cạnh giải thích: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không cố ý, là thói quen phản ứng lại thôi!”

“Người! To gan thật! Đưa ả cung nữ vô lễ này ra ngoài đánh cho ta!”

“Tư Chính đại nhân.....” Một tú nữ lớn tuổi chợt đứng ra thấp giọng nói: “Đây là Huệ vương phi.....”

Kim Tư đang muốn gặp vị Huệ vương phi bị phạt vào tú phường, không ngờ lại chính là người trước mặt, cẩn thận đánh giá nàng một lúc, trong lòng tự trách mình sơ ý, nữ nhân này tuy quần áo mộc mạc, nhưng mặt mũi xinh đẹp, khí chất bất phàm, vừa rồi đúng là sơ suất, không nhận ra nàng khác những người bên cạnh. Nhưng dù sao cũng đã bị phê phi vị, bây giờ nàng cũng chỉ là một tú nữ thân phận thấp kém dưới quyền quản lý của bà.

“Chiều thư phé phi đã giáng xuống, ở đây làm gì có Vương phi?!” Kim Tư Chính cười lạnh: “Đừng có coi mình là Vương phi nữa, người chỉ là một nô tỳ ở đây thôi.”

“Chẳng lẽ người không phải là nô tỳ?”

Một giọng điệu khinh thường của nam nhân truyền đến từ phía sau, trong cung rất ít giọng nam nhân, nên mọi người đều tò mò nhìn theo.

Vũ Lâu quay lại, thấy một người cao to bên hông đeo một cây quạt bạch ngọc.

“Tần vương.....”

101. Chương 101: Đừng Mong Trốn Được

Kim Tư Chính đang quỳ trên mặt đất, nhìn thấy Độc Cô Diệp Thành liền thuận thế dập đầu hành lễ: “Lão nô tham kiến Tần vương điện hạ.”

“Đứng dậy đi.” Diệp Thành đi đến trước mặt Kim Tư Chính, cười nói: “Người định phạt Tần Vũ Lâu?”

“Nàng ta..... nàng ta không tuân theo quy củ trong cung, tự ý rời khỏi nơi làm việc, còn ra tay làm bị thương lão nô.....”

“Ừ. Ừ.” Độc Cô Diệp Thành gật đầu nói đúng: “Đúng là nên phạt.”

Vũ Lâu ngơ ngác nhìn hấn, hấn đến đây làm gì? Định bỏ đá xuống giếng à? Lại nghe hấn bình tĩnh nói tiếp: “Vậy thì cả bản Vương cũng phải bị phạt, dù sao cũng là do bản Vương gọi Tần Vũ Lâu đi, cũng là bản Vương bảo Vũ Lâu ra tay với Tư Chính, vậy thì bản Vương cũng không tránh tội được.”

“Việc này.....” Kim Tư Chính ngẩng đầu nhìn vẻ mặt trầm tĩnh, mỉm cười dịu dàng của Độc Cô Diệp Thành, không nhìn ra được ý đồ của hấn là gì. Bà ta cười gượng: “Điện hạ thật thích đùa, sao điện hạ lại sai Tần Vũ Lâu đánh lão nô bị thương được.”

“Vì ta thấy người rất chướng mắt.”

Im ắng.

“Nếu điện hạ thấy lão nô chướng mắt, vậy lão nô xin cáo từ.” Tần vương là người không trêu vào được, Kim Tư Chính lập tức bắt lấy ý Tần vương mà nói. Bà ta vội đứng lên, mặt mày u ám lôi mấy nữ quan khác rời đi.

Chờ đoàn người Kim Tư Chính đi khuất, không khí lại trở nên xấu hổ. Tú nữ vừa rời lên tiếng thay cho Vũ Lâu cười cười nói với những người khác: “Mọi người mau đi làm tiếp đi, không lại không kịp, coi chừng bị phạt.” Những người khác vội hòa theo, coi như mù như điếc, không nhìn đến Tần vương và Tần Vũ Lâu.

Tuy Tần Vũ Lâu cảm tạ Tần vương vừa ra tay giúp đỡ, nhưng ấn tượng đối với con người hấn vẫn không tốt, lạnh lùng nói: “Tạ ơn điện hạ cứu giúp.”

“Đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân cũng khá thú vị.” Diệp Thành nhướn mày cười: “Nhìn cô gặp xui xẻo nên có lòng tốt giúp cô một chút thôi.”

Lòng tốt? Kim Tư kia chắc chắn là người của Hoàng hậu, vốn Hoàng hậu không động đến hấn, nếu giờ bà ta về ngồi giữa châm ngồi, quan hệ sẽ càng ngày càng kém thôi.

Ôi.....

Vũ Lâu hạ thấp người: “Nói chung là tạ ơn điện hạ đã giúp đỡ.” Nói xong nàng cúi đầu ra về phục tùng, không nói gì nữa.

Diệp Thành tự cười giễu chính mình, nàng đã thê thảm đến thế này, vì sao lại không túm lấy một tia hy vọng là hấn đây, thiết lập quan hệ gần gũi với hấn, để hấn cứu nàng ra chứ? Vì sao nàng lại khuất phục vận mệnh như thế?

“Bản vương đến đây là vì..... muốn nhờ cô sửa lại cái này.” Hấn lấy trong tay áo ra một cái hà bao (Túi tiền) màu đỏ có hình đôi cá đưa cho Vũ Lâu: “Cẩn thận một chút, đây là bảo bối của Hâm Nghi đấy.”

“Nếu là bảo bối của công chúa Hâm Nghi, vẫn nên giao cho người có tay nghề cao sửa chữa thì hơn. Ta sợ tay nghề không tốt, lại phá hỏng mất đồ của công chúa.” Vũ Lâu thật lòng nói. Nàng không muốn chịu thêm sóng gió gì nữa.

Diệp Thành thấy nàng từ chối, đột nhiên xoay người nắm lấy tay nàng, đưa hà bao cho nàng: “Coi như đáp lại ân tình của ta đi.” Nói xong hấn xoay người, thoải mái rời đi.

Vũ Lâu nhìn hà bao trong tay, khẽ thở dài, cuối cùng nàng còn bao nhiêu ân tình phải trả lại hấn đây.

Màu đỏ của hà bao khiến mắt nàng cay cay, nàng lấy khăn ra khẽ chấm lên mắt.

Tình cảnh này bị thái giám đang đứng rình ở cửa nhìn thấy, nhanh chóng báo lại cho Vũ Dương hầu: “Tần vương đến tú phường nhờ Vũ Lâu sửa hà bao. Mắt Vũ Lâu dường như có bệnh hay sao đó, thỉnh thoảng lại rơi nước mắt.”

Vũ Dương hầu nhận được tin này, lúc báo lại cho Lam Tranh lại tự ý giản lược thành: “Tần vương tặng Vũ Lâu một cái hà bao, sau đó nàng khóc.”

Lam Tranh đang đầu để, nghe những lời này xong liền đưa tay gạt đồ giở trúc đứng để đi, giận dữ nói: “Vừa mới rời khỏi ta vài ngày, đã trắng trợn câu dẫn người khác rồi!”

Hai con đẽ đen xì bị gạt đi, nhảy vào khe hở trên bàn đá, không tìm thấy nữa. Vương Lân thầm nghĩ, mấy trăm lượng coi như đi tong rồi.

“Xem ra Tần vương vẫn chưa hết hy vọng với Tần Vũ Lâu.....”

“Hừ, ai chưa hết hy vọng với ai chứ!” Lam Tranh cười lạnh: “Là nàng ta muốn làm Tần vương phi thì có.”

Vương Lân không biết nên nói gì, chỉ trầm mặc. Hấn lại nghe Lam Tranh nói tiếp: “Việc ta bảo người chuẩn bị đến đâu rồi? Dựa theo danh sách nội gián mà Lưu Hi khai ra, tra khảo thế nào rồi?”

“Đều đã tra khảo xong rồi.”

“Tốt lắm. Vậy còn chuyện kia?”

“Cũng chuẩn bị ổn thỏa cả. Nhưng..... điện hạ, thật sự phải làm thế à?”

“Đúng vậy.” Về âm trầm trong đáy mắt Lam Tranh càng ngày càng đậm: “.....Đã làm hại ta, thì đừng mong chạy thoát.”

Vương Lân nhìn vẻ mặt của Lam Tranh, giữa ngày hè nắng chói chang mà hấn vẫn lạnh run người.

Đêm xuống, phủ Huệ vương bị hoả hoạn. Cháy to.

Vũ Lâu vốn định đêm qua sửa xong hà bao cho Tần vương, nhưng ánh nến quá tối, mắt nàng không chịu nổi, chỉ đành phải tranh thủ thời gian nghỉ ban ngày ở phường thêu để làm nhanh cho xong. Những người khác tranh thủ thời gian nghỉ ngắn ngủi mà đứng lên giãn gân giãn cốt, bàn tán chuyện thị phi bên ngoài. Ví dụ như tân khoa Trạng Nguyên tóc rất ít, làm sao mà búi tóc được, giữa mùa hè vẫn phải đội mũ, mồ hôi đầm đìa.

Nhưng hôm nay dường như đã xảy ra chuyện lớn, mọi người bàn tán xôn xao cả lên. Một tú nữ nhỏ tuổi quay sang Vũ Lâu, bĩu môi: “Tỷ tỷ, tỷ không ra nghe một chút sao. Hình như các nàng ấy đang nói đến..... Huệ vương thì phải.”

“Có liên quan gì đến ta đâu.”

“Đêm qua, Phủ Huệ vương cháy lớn.....”

Vũ Lâu vừa nghe, đứng vụt dậy, chen vào đám người đang nói.

“Ôi ôi ôi, nghe nói lửa to lắm, đổ rực cả một góc trời. Sáng nay đây, vẫn còn nghe mùi khét từ Phủ Huệ vương bay đến đây.”

“Người thì sao? Có chết nhiều không?”

“Không biết được. Nhưng chắc cũng không ít đâu.”

Vì hồi hộp, Vũ Lâu bắt giắc nuốt nước miếng, trong lòng thầm cầu nguyện, mau nói Huệ vương không sao đi, mau nói Huệ vương không sao đi.

Nhưng các nữ nhân nhiều chuyện kia lại như cố tình không nói đến trọng điểm, chỉ xoay quanh chuyện phòng ở bị cháy nhiều hay ít, đồ đạc còn gì không. Đúng lúc Vũ Lâu sốt ruột đến phát điên, một người ra vẻ thần bí nói: “Nghe nói, Huệ vương điện hạ đúng là có vấn đề, các người biết hẳn nhìn thấy lửa lớn, hẳn nói gì không? Hẳn đứng trong viện của mình, nhìn lửa bốc lên liền cười nói: ”pháo hoa to quá, pháo hoa to quá!” Vương phủ của mình bị cháy mà hẳn lại bảo là pháo hoa ở đâu ra!”

Vũ Lâu thở phào nhẹ nhõm, nếu nói ra những lời vô tâm vô phế như thế, chứng tỏ hẳn không sao rồi.

Nhưng trong lòng cũng lại thấy lo lắng, tại sao Vương phủ đang yên bình lại xảy ra hỏa hoạn? Chẳng lẽ Thái tử chưa từ bỏ ý định, lại xuống tay sao? Lần này hẳn tránh được một kiếp, nhưng còn lần sau thì sao? Nghĩ đến đây, nàng không kìm được mà nắm chặt hà bao trong tay.

Đột nhiên có người vỗ vai nàng, khiến nàng giật mình kêu lên một tiếng, vội quay lại xem ai gọi nàng.

“M-u-a-hhhhhh”

Má bị hôn mạnh một cái.

Vũ Lâu kinh ngạc nhìn người đang cười tủm tỉm trước mặt: “Lam Tranh.....”

Lam Tranh nhìn thấy hà bao nàng đang nắm chặt trong tay, mặt lại hiện lên một tia hờn giận. Nhưng hẳn bình tĩnh lại rất nhanh, giật lấy hà bao, ném xuống đất, sau đó nắm lấy hai tay Vũ Lâu cười nói: “Vũ Lâu ngoan, có nhớ ta hay không hả?”

102. Chương 102: Lam Tranh Quậy Phường Thêu

Vũ Lâu bị Lam Tranh đột ngột xuất hiện dọa đến ngây dại. Thấy nàng ngẩn người, hẳn lại hôn nàng một cái, cười híp mắt như đường chỉ: “Ngạc nhiên đúng không, có nhớ ta không hả, sao không nói gì.”

Vũ Lâu giật mình, nhìn hẳn từ đầu đến chân một lần, thấy hẳn không có vẻ tổn hại gì, như trút được gánh nặng. Lập tức lại nhíu mày, kéo tay hẳn ra: “Người đến đây làm gì?!”

“Nhớ người mà.”

“.....” Vũ Lâu cúi người nhặt hà bao Tấn vương đưa lên, nói: “Ta không nhớ người.”

Biết là nàng không nhớ ta rồi, nhớ Cửu ca chứ gì. Muốn câu dẫn hẳn đúng không? Nằm mơ đi.

“Vì sao thế?” Lam Tranh ra vẻ uất ức, kéo tay áo Vũ Lâu: “Sao người lại không nhớ ta?”

Vũ Lâu trừng hẳn: “Người thật sự không biết chuyện gì xảy ra hay sao? Nhờ phúc của ai mà ta phải ở trong này chịu khổ thế?”

Lam Tranh nháy nháy mắt: “Nhờ phúc của ai?”

“.....” Châm chọc người như hẳn đúng là sai lầm, căn bản là hẳn đâu có hiểu. Vũ Lâu tức giận, chỉ tay vào ngực hẳn: “Không phải người thì là ai? Đều tại lá thư chết tiệt của người, đầu ta có vấn đề mới đi tin người!”

Lam Tranh ngu ngốc đề ra ý tưởng ngớ ngẩn, nàng đồng ý, nên mới tạo thành tình trạng bây giờ.

“Vũ Lâu..... đừng giận ta mà.....” Lam Tranh cúi đầu, lôi kéo tay nàng: “Ta biết sai rồi, ta có thể cứu người ra.”

Vũ Lâu bán tín bán nghi: “Nói nghe xem nào.”

Lam Tranh ghé vào tai nàng, nhỏ giọng nói: “Chỉ cần ngươi lại có thai..... Mẫu hậu nhất định sẽ đặc xá cho ngươi.”

Tai nàng là nơi mẫn cảm nhất, bị hắc phun hơi thở nóng hổi vào, nàng khẽ run người, đỏ mặt đẩy hắc ra: “Ngươi lại bày ra cái mưu ma chước quỷ gì thế?!”

“Sao lại là mưu ma chước quỷ chứ, ta nghĩ bao nhiêu ngày này mới ra đây. Nghĩ ra là đến nói cho ngươi ngay, ngươi còn mắng ta nữa!” Hắc bất mãn than thở: “Ta suýt nữa thì chết cháy mà ngươi cũng chẳng thêm quan tâm hỏi thăm ta.....”

Vũ Lâu cũng đang muốn hỏi, nhưng vừa rồi bị hắc ngắt lời nên quên mất. Giờ hắc nhắc tới, nàng liền nói: “Sao tự đứng lại hỏa hoạn lớn như thế? Ngươi không bị thương chứ?”

Lam Tranh tiếp tục than thở: “Ta nhắc ngươi, ngươi mới hỏi! Hừ!”

“.....”

Không hỏi nữa. Thấy bộ dạng hắc bây giờ, cũng không có vẻ gì là bị thương cả.

Vũ Lâu bỗng nhiên nhân ra, sao xung quanh lại yên lặng như thế, đưa mắt nhìn mới thấy những tú nữ vừa rồi còn đang nói chuyện phiếm đều quỳ hết xuống đất hành lễ với Lam Tranh. Mà vừa rồi hai người bọn họ cãi nhau, đều bị mọi người nghe thấy hết rồi.

Vũ Lâu xấu hổ, nói với Lam Tranh: “Mau cho các nàng đứng dậy đi.”

Lam Tranh lắc đầu: “Không cho, ai bảo ngươi hung dữ với ta!”

“Nhanh lên!” Nàng tức giận dậm chân.

“Không cho.” Lam Tranh nói với mấy tú nữ: “Quỳ đến chết thì thôi.”

“Ta sẽ tức giận thật đấy.”

“Chẳng lẽ vừa rồi là giả à?”

“Hơn mười ngày không gặp, khả năng ba hoa của ngươi lại tăng lên rồi!”

“Không chỉ ba hoa đâu, năng lực của cái miệng này cũng tăng cao lắm.” Lam Tranh ôm lấy cổ Vũ Lâu, hôn môi nàng nói: “Có muốn thử một chút không?”

“.....”

“Ôi ôi!” Lam Tranh ôm mu bàn tay, tủi thân nhìn Vũ Lâu: “Ngươi dám lấy kim đâm ta!”

“Rõ ràng là tại ngươi bắt cấn, đụng phải kim đấy chứ.”

“Mặc kệ, mặc kệ, là ngươi đâm ta. Tàn Vũ Lâu, ngươi giỏi lắm, chờ đó, ta sẽ mách mẫu hậu, để cho cha ngươi cũng phải sung quân luôn!” Nói rồi xoay người định đi ra ngoài, Vũ Lâu vội túm lấy hắc: “Đừng.” Tàn gia đã thê thảm lắm rồi, đừng gây phiền thêm nữa.

Lam Tranh cười thâm, trêu đùa nàng thật thích. Hắc quay đầu thở phì phì nói: “Ngươi hôn ta một cái, coi như không có chuyện gì.”

Trước mặt bao người, nàng đã mất mặt lắm rồi, ngượng ngùng muốn tìm cái hố mà chui xuống cho xong. Không chịu đáp ứng yêu cầu của Lam Tranh: “Có người nhìn kia.”

Có người nhìn? Giải quyết đơn giản thôi. Lam Tranh quay sang nói với những người đang quỳ dưới đất: “Các ngươi lui cả đi — ta muốn thân mật với Vũ Lâu ở trong này.”

Mấy chục tú nữ nghe thấy thế đều đứng dậy lui ra ngoài, thút thút đóng cửa lại. Mọi người đi hết, Lam Tranh lại đưa mặt về phía Vũ Lâu: “Lại đây, hôn nào.”

Ba!

Một cái tát vỗ vào mặt hắc.

“Tránh ra.”

Mặt Lam Tranh buồn rười rượi: “Người lại đánh ta.”

“Ta đánh người đó, người còn tới đây làm gì? Người chê ta chưa đủ thâm đúng không? Không phải người nói người sẽ cầu xin với Hoàng hậu hay sao? Ta hỏi người, người cầu được chuyện gì? Ta vừa về Tần phủ đã nhận được ý chỉ của Hoàng hậu, không những không miễn tội, ngược lại còn xử nặng hơn. Ta đúng là ngàn vạn lần không nên nghe lời người mà!”

Nói cũng lạ, lá thư đó nàng đã xem rất cẩn thận, nhưng không phát hiện ra có gì không ổn, sao lúc đưa đến tay Hoàng hậu, người lại giận dữ như thế chứ.

“Người xem người đi, chỉ nghĩ đến Tần gia thôi, ta suýt bị chết cháy cũng không nghe người hỏi thăm một câu nào.” Câu này là lời thực lòng hẳn muốn nói.

Vũ Lâu không nhường nhịn: “A? Người có tổn hại chút lông tóc nào đâu, còn đứng đây đấu võ mồm với ta, muốn chọc ta tức chết đúng không! Cha mẹ ta bây giờ còn không biết đi đến đâu? Đường xá có xóc nảy hay không, có sinh bệnh hay không ta cũng không biết, người bảo ta nên quan tâm ai trước?!”

“Ta.” Lam Tranh chỉ vào mình: “Người là người của ta, nên quan tâm ta đầu tiên.”

Vũ Lâu lạnh lùng: “Ai là người của người. Ta đã không còn là Huệ vương phi, chỉ là một tú nữ ở phường thêu mà thôi.”

Trong lòng Lam Tranh trống rỗng, nhưng hắn cố giấu kín cảm nhận chân thật của mình, dặt tay nàng, lại dịu dàng, nhẹ nhàng xoa bóp tay cho nàng: “Không phải ta đã nói sao, chỉ cần người lại sinh thêm một đứa con cho ta, mẫu hậu nhất định sẽ đặc xá người.”

“.....” Nói gì thì nói, đây đúng là đường để thoát thân. Nàng lườm Lam Tranh, cảm xúc hỗn loạn.

Lam Tranh ôm nàng vào lòng, muốn đưa nàng sang chỗ bàn thêu: “..... Đến đây đi.”

Vũ Lâu biết ý đồ của hắn, muốn làm ngay ở đây, tức giận thúc đầu gối vào hạ thân hắn, mắng: “Làm những chuyện xấu hổ ở đây, để người khác nghe được, không sợ người ta chê cười người hay sao!”

Tối hôm qua hắn phóng hỏa đốt phủ của mình, có hai mục đích, thứ nhất là lợi dụng hỏa hoạn, diệt trừ gian tế trong phủ. Thứ hai, vương phủ của hắn bị hủy đi, theo tính cách của Hoàng hậu, nhất định sẽ không cho hắn ở bên ngoài cung, chắc chắn sẽ kêu hắn vào ở trong cung mà trước đây hắn đã từng ở. Như vậy hắn có thể danh chính ngôn thuận tiếp xúc với Thái tử, bắt đầu kế hoạch trả thù, còn có thể ăn sạch Vũ Lâu.

Đương nhiên, hắn ở trong cung, Thái tử nhất định sẽ nghi ngờ, nên hắn đến phường thêu quấy phá một hồi, để cho Thái tử nhìn, cho dù hắn vào cung, mục tiêu đầu tiên cũng là Tần Vũ Lâu, không uy hiếp đến hắn ta.

Lam Tranh ôm chỗ kín, mắt ứa lệ: “Người mà làm ta hỏng, về sau không được sung sướng, đừng có hối hận..... A, đau quá.....”

Mặc dù Vũ Lâu chán ghét việc hắn không đứng đắn, nhưng cũng không muốn đánh hắn đến hỏng luôn. Thấy hắn đau, vội hỏi: “Lam Tranh, có đau lắm không?”

Lam Tranh bắt lấy tay nàng, ấn vào hạ thân của mình: “Đau quá, mau xoa bóp cho ta đi.”

103. Chương 103: Gái Ngoan Cũng Sợ Sói Quẩn. (1)

Vì bị phạt vào làm thợ ở phường thêu, Vũ Lâu vốn rất căm giận, giờ Lam Tranh còn đến gây sự, không đứng đắn cốt nhả với nàng, đương nhiên không tránh được việc phải chịu khổ trên da thịt. Lam Tranh chỉ vừa nói xong câu ‘mau xoa bóp cho ta’, đã bị Vũ Lâu nâng gối bồi thêm một cú nữa. Đừng nói là xoa nhẹ, giờ thì đau đến mức không có từ nào tả nổi nữa rồi.

“Đau.....” Đây là lời nói thật lòng.

Nghĩ là hấn lại giả vờ, nên Vũ Lâu cũng mặc kệ. Lam Tranh thấy nàng làm mình bị thương mà còn thờ ơ, lại lôi chiêu làm nũng ra dùng, ôm cổ nàng, chui vào trong lòng nàng: “Ta đến cứu ngươi, ngươi còn đối xử với ta như vậy, ngươi có lương tâm không hả.”

“Không cần ngươi cứu!” Vũ Lâu đẩy Lam Tranh ra, chỉ có điều Lam Tranh ôm rất chặt, nàng đẩy không nổi.

“Vậy ngươi muốn ai cứu ngươi?” Muốn Tần vương tới cứu nàng sao? Tần Vũ Lâu, nàng còn nợ ta đứa con, ta làm sao có thể để nàng trốn thoát được.

Hắn vẫn còn mang nỗi ngờ vực, qua chuyện hoài nghi có thai lần trước, tuy Lam Tranh khóc lóc với nàng, nói hắn không cần, muốn làm hòa với nàng, nàng cũng gật đầu đồng ý. Nhưng thật sự, thì vấn đề vẫn chưa hề được giải quyết.

Hiện giờ bọn họ làm hòa với nhau, là do Lam Tranh khoan dung, chứ không phải vì biết rõ chân tướng sự việc mà bỏ qua cho nhau. Nếu Lam Tranh đã không tin tưởng, thì quan hệ của hai người chắc chắn sẽ lại lâm vào ngõ cụt.

“Sao không nói?” Lam Tranh cố dồn ép: “Ngươi đang nhớ ai thế?”

“Đương nhiên là nhớ cha mẹ ta rồi.”

“Sao không nhớ ta?”

“.....” Vũ Lâu nói: “Ta nhớ cha mẹ ta, ngươi không nhớ cha mẹ ngươi à? Đêm qua Vương phủ của ngươi gặp hỏa hoạn, họ sẽ rất lo cho ngươi, sao ngươi không đi thỉnh an họ, lại ở đây quần quít lấy ta!”

“Ta đến tìm ngươi trước, ngươi cũng không vui! Cha mẹ ta là Hoàng đế, Hoàng hậu, thế mà ta đặt ngươi ở vị trí đầu tiên, cha với mẹ ngươi là quan mấy phẩm, ngươi lại đặt bọn họ trên ta.....” Lam Tranh buồn bực nói.

“Lý sự cùn! Sao lại so như thế được!” Vũ Lâu thầm nghĩ, có tranh cãi với hắn cũng vô dụng, liền mở cửa, trực tiếp đẩy hắn ra, nhốt hắn ngoài cửa: “Mau đi lo chính sự của ngươi đi!”

Lam Tranh cũng cảm thấy quây đủ rồi, thanh thế đã đủ lớn, chỉ làm bộ làm tịch gõ cửa vài cái kêu Vũ Lâu mở cửa ra, Vũ Lâu chỉ buông một câu: “Đi nhanh đi, còn gõ nữa là đánh đấy!” Hắn mới bực tức rời đi.

Chờ hắn đi khuất, mấy tú nữ vừa rồi mới bước vào. Tuy không ai nói ra, nhưng cũng đều nhìn thấy tình cảm Huệ vương dành cho Vũ Lâu, có khi chỉ vài ngày nữa, nàng sẽ được đón ra ngoài. Nên nếu có tình cờ chạm mặt với nàng, cũng đều tặng cho nàng một nụ cười tươi. Trong bầu không khí xấu hổ ấy, Vũ Lâu chỉ đành im lặng, cố gắng ngồi sửa hà bao của công chúa Hàm Nghi cho đẹp.

Nàng không thích thái độ của Tần vương đối với nàng, pha lẫn sự khinh thường và trêu tức, cũng không hiểu hắn có ý đồ gì với nàng. Dù trước kia họ từng có hôn ước, nhưng nói chuyện với nàng cũng không quá trang trọng. Mẩu phi của hắn là muối ruột của Hoàng hậu, chẳng trách mà hắn và Lam Tranh rất giống nhau, đức hạnh cũng như nhau. Đang nghĩ mông lung, đột nhiên thấy lưng nặng trĩu, bên tai lại vang lên giọng nói của Lam Tranh: “Ta lại đến gặp ngươi đây. Phụ Hoàng bảo ta ở lại Cung Sùng Lan cho đến khi Phủ Huệ vương sửa xong. Có vui không hả? Từ giờ ta với ngươi lại ở cùng một chỗ rồi.” Nói xong, hắn cười khanh khách hai tiếng rất ngây ngô.

Vũ Lâu gỡ cánh tay đang khoác qua ngực nàng của hắn ra, đứng bật dậy: “Ngươi đừng như vậy.” Lam Tranh không chịu để cho nàng đi, dùng sức nặng cơ thể áp vào người nàng: “Sao ngươi không vui hả? Sao lại mất hứng? Vì cái gì mà mất hứng thế? Rốt cuộc là làm gì ngươi mới vui chứ.”

Nàng ghét nhất là cái tật nhắc đi nhắc lại một câu của hắn, cũng không ngại đang có người khác ở đây nữa, giãy ra khỏi vòng tay của hắn: “Đừng dán vào ta! Ta đang rất bận, ngươi cần đi đâu thì đi đi!”

Lam Tranh nói: “Ngươi đi đâu, ta ở đó.”

“Trong cung nhiều người như vậy, sao ngươi cứ dán lấy ta?”

“Ngươi có thể sinh con cho ta, đương nhiên là tìm ngươi rồi.” Lam Tranh giật lấy hà bao trên tay nàng, cười nói: “Đừng có làm cái này nữa, theo ta về nghỉ đi.”

“Tần thị là người mang tội, không có ý chỉ của Hoàng hậu nương nương thì không được phép rời khỏi phòng thêu nữa bước.” Nàng từ từ đáp.

Lam Tranh không sợ nhất là Hoàng hậu, định lấy bà ra chế ngự hẳn à, không có tác dụng gì đâu. Hắn ôm ngang eo Vũ Lâu, chớp mũi cọ vào chớp mũi nàng: “Có ta ở đây, mẫu hậu sẽ không phạt ngươi!”

Qua chuyện bức thư lần trước, niềm tin của nàng với Lam Tranh đã không còn bao nhiêu: “Lần trước ta tin ngươi, kết quả ngươi thấy rồi đấy. Giờ ngươi còn dám bảo ta tin ngươi nữa à.” Nói xong, nàng lại nghĩ, hẳn ngốc nghếch như vậy, trách thì cũng chỉ trách mình đi tin hắn thôi, không kìm được mà thở dài: “Ngươi mau đi đi. Ta không còn là Vương phi của ngươi nữa, đừng tìm ta.”

Không phải Vương phi của ta, nhưng nàng là người của ta.

“Không mà, không mà, cho ta đi, theo ta đi.....” Lam Tranh bám dính không buông, tinh thần không đạt được mục đích thì thề chết không bỏ qua lại nổi lên. Vũ Lâu phiền đến mức muốn đánh hắn: “Đừng quậy nữa!” Lam Tranh thấy quần lấy nàng cũng không có kết quả, hừ một tiếng bỏ đi. Vũ Lâu mới vừa yên tâm ngồi sửa hà bao được một lúc, hắn lại quay về, còn dẫn theo vài tên thái giám nữa. Nàng đã từng gặp tên thái giám đi đầu, hẳn là thiếp thân thái giám của Hoàng hậu, từng đến Phủ Huệ vương truyền chỉ.

“Truyền khẩu dụ của Hoàng hậu nương nương, tú nữ Tần thị tạm nghe theo lệnh của Huệ vương.”

Lam Tranh rất vênh váo vươn tay kéo nàng: “Đi thôi.”

Vũ Lâu trở mặt, theo bản năng lắc lắc đầu. Lam Tranh liền ôm lấy tay nàng, kéo nàng ra khỏi phòng thêu.

Nàng giằng tay hắn ra, định bỏ chạy. Lam Tranh đứng sau quát lên: “Chạy đi, chạy đi, Ngự lâm quân mà bắt được sẽ giết ngươi.” Vũ Lâu vừa mới dừng chân đã bị hắn túm được, lại kéo tay dắt đi. Nàng không nhớ đường trong cung, chỉ có thể bước theo hắn. Xuyên qua cung điện tầng tầng lớp lớp, lại qua vài vườn hoa, một lúc lâu mới tới trước một cung điện.

Vũ Lâu cảm thấy nếu mình đi vào, chắc sẽ không có chuyện gì tốt, nên chần chừ. Lam Tranh bĩu môi: “Nóng chết mất, vào đi.” Vũ Lâu đứng im. Lam Tranh cười ha hả: “Cũng được, chơi cho ra mồ hôi, rồi chúng ta cùng tắm vậy.” Vũ Lâu vừa nghe xong, lập tức chạy lướt qua hắn đi vào trong cung.

Trong lòng Lam Tranh nói, hừ, còn làm phiền ta nữa.

Trước khi Lam Tranh rời cung về Vương phủ thì vẫn ở Cung Sùng Lan, nơi này là lãnh địa của hắn. Đưa Vũ Lâu vào tắm điện, để nàng ngồi lên giường, hắn gọi thái giám, đưa mấy khối băng vào đặt trong phòng át. Vũ Lâu thấy mát mẻ nên tâm tình cũng không tồi, cười nói: “Ngươi không chỉ có quần lấy ta, còn dám quần của Hoàng hậu nương nương nữa, nhất định là ngươi làm nũng người phát phiền lên, nên Hoàng hậu nương nương mới đồng ý với yêu cầu vô lý này của ngươi chứ gì.”

Lam Tranh dựa vào người nàng: “Chẳng quần ai nhiều như quần ngươi cả!”

“Ngươi còn biết đấy.” Đẩy hắn ra: “Đừng dựa vào, vừa mới mát được một chút.”

Lam Tranh bị đẩy ra cũng không tức giận, chỉ mím môi mỉm cười. Vũ Lâu thấy biểu hiện của hắn, bỗng có linh cảm xấu, nói: “Ngươi đừng có nghĩ linh tinh, ta vẫn còn đau lắm.”

“Ta biết.” Lam Tranh lấy trong hộp đang để sẵn trên đầu giường ra một bình sứ: “Ta lấy được cho ngươi đây, qua đây, bôi thuốc nào.”

104. Chương 104: Gái Ngoan Cũng Sợ Sói Quần. (2)

Lần trước, hắn thấy nơi đó của nàng sưng tấy lên, liền đi tìm đại phu phối thuốc mỡ để trị cho nàng. Tuy hắn hận nàng nói dối, lại thủy tính dương hoa(Lăng nhăng), nhưng cũng không muốn thân thể nàng phải chịu khổ. Dù bình thường nàng rất hung hãn, thô lỗ, nhưng dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, chịu sao được giày vò.

Vũ Lâu không hiểu: “Bôi thuốc gì?” Lam Tranh chỉ chỉ vào hạ thân nàng: “Ngươi nói xem bôi thuốc gì?” Lúc đó nàng mới hiểu ra, hai tai đỏ bừng: “Không cần bôi đâu.”

Biết trước nàng sẽ không đồng ý, Lam Tranh cũng mặc kệ, trực tiếp đưa tay ra cởi y phục của nàng: “Nhanh lên.” Vũ Lâu giữ lấy thắt lưng, trừng mắt nhìn hắn: “Đừng có lừa người, bôi thuốc gì chứ, rõ ràng là người muốn.....”

Lam Tranh ngẩn ra: “Ta muốn cái gì?” Lập tức lại hiểu ngay, khó có dịp hắn suy nghĩ đơn thuần, trong sáng, nàng lại nghĩ ra chuyện đen tối, không khỏi cười xấu xa: “Ta muốn gì nào? Giao hoan với người à?” Lời còn chưa nói xong ngực đã bị đập ột cái. Bị nàng đánh, Lam Tranh mất hết kiên nhẫn, quỳ lên giường giật y phục của nàng: “Đều là vì muốn tốt cho người, sao người lại không biết tốt xấu như thế hả! Chờ đến khi bị viêm phát nặng rồi người mới biết!”

Vũ Lâu bị hắn đặt dưới thân, cũng không giãy dụa, chỉ hỏi: “Người đặc biệt đi tìm được cho ta à?” Thấy hắn quan tâm như vậy, trong lòng nàng cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Lam Tranh sợ Vũ Lâu nghi ngờ mình đã hồi phục nên mới quan tâm, cẩn thận như thế, liền nói dối: “Là của Phương Bàng cho đây.” Để lời nói dối càng chân thật, hắn lại nói tiếp: “Người nói xem, có phải người với Phương Bàng cũng có gian tình không hả?”

Sự ấm áp vừa thoáng qua chợt tan biến, Vũ Lâu bị phẫn: “Người đã cho rằng ta không đoan chính, còn tới tìm ta làm gì!”

Hừ, bởi vì nàng không đoan chính, nên ta mới không thể thả tự do cho nàng, để nàng thoải mái thực hiện ý đồ của mình được. Nàng muốn rời khỏi ta sao? Muốn sống cùng với người khác? Hừ, kiếp sau đi.

“Đương nhiên là ta luyện tiếu người rồi.” Lam Tranh hôn nhẹ lên trán nàng, dịu dàng nói: “Ngoan, bôi thuốc cho cẩn thận nào.” Tay lại đưa xuống cởi váy của nàng. Vũ Lâu đè tay hắn lại: “Để ta tự cởi.” Lam Tranh rời khỏi nàng nói: “Cũng được, tự cởi đi.”

Sợ nàng lạnh, hắn xuống giường gọi thị nữ đem bột băng ra ngoài, lại sai người mang nước vào rửa sạch tay, sau đó cầm một miếng ngà voi mỏng, mịn, quét thuốc nói với Vũ Lâu: “Tách chân ra nào.”

Vũ Lâu liếc miếng ngà voi kia: “Để ta tự làm, người đưa cho ta.”

“Làm sao người nhìn được, lại làm bừa rồi bị thương thì sao.” Lam Tranh ấn nàng xuống giường.

Vũ Lâu không chịu, giãy dụa. Lam Tranh tức giận, quát: “Nơi đó của người đâu phải ta chưa thấy qua, còn xấu hổ cái gì.” Vũ Lâu nghe xong, trợn trắng mắt nhìn hắn, rồi mới cắn môi: “Người nhẹ tay thôi.”

Lam Tranh giận dữ: “Ta là người xấu, nhất định sẽ không nhẹ tay, phải làm thật mạnh mới được.” Nói rồi kéo quần nàng xuống, lột sạch hạ thân của nàng: “Tách ra.”

Hắn nhìn nơi đó của nàng, không còn sưng nhiều như mấy hôm trước, nên cũng yên tâm hơn. Chậm rãi bôi một ít thuốc mỡ lên, lại sợ làm nàng đau, cẩn thận quan sát nét mặt nàng, nếu nàng nhíu mi một chút, sẽ càng nhẹ tay hơn. Nhưng ai mà biết được, Vũ Lâu lại quá thẹn thùng, dùng ống tay áo che mặt lại.

Hắn đành phải hỏi: “Có đau không?”

Lắc đầu.

“Nói chuyện đi!”

Vẫn lắc đầu.

Lam Tranh cũng không hỏi nữa, đành dựa vào cảm giác của mình bôi thuốc cho nàng xong, mới kéo tay áo nàng xuống, nói: “Để ta nhìn xem, mặt người với mông khỉ, cái nào đỏ hơn nào.” Vũ Lâu nghe thấy giọng nói của hắn gần sát bên mình, vội kéo quần lên, định xuống giường chạy trốn. Lam Tranh ôm lấy hông nàng, kéo nàng nằm lại xuống giường, ghé sát mặt vào mặt nàng: “Ôi nóng quá đi mất.” Vũ Lâu đẩy hắn: “Sao không bóp chết người đi.”

Lam Tranh nhìn mặt nàng đỏ bừng thì thấy vô cùng đáng yêu, bỗng chốc quên luôn cả việc đang giận nàng, hôn chụt nàng một cái. Vũ Lâu đang nóng, bị hắn làm cho khó chịu, giãy dụa nói: “Nóng muốn chết đi được, tránh ra nào.” Lam Tranh đương nhiên không chịu, dây dưa với nàng một hồi mới nói: “Thuốc này một ngày bôi hai lần. Buổi tối bôi một lần nữa, từ nay người ở lại đây đi.”

“Ta cầm thuốc, về nhờ người khác bôi cho ta cũng được.” Vũ Lâu nói: “Ta không danh không phận, không thể ở đây cùng người.”

“Không đâu, không đâu, ta không cho người đi.”

“Đây là ý chỉ của Hoàng hậu, phải tuân theo.”

“Đừng nghe lời bà.” Lại hôn lên môi nàng một cái: “Chỉ cần nghe ta là được.”

“Hừ.” Nàng cười lạnh: “Nếu người mà giữ lời, ta đã không lưu lạc đến phường thêu này.”

Chính nhờ ta định đoạt, nàng mới có thể lưu lạc đến phường thêu này.

“..... Không phải ta đã nghĩ ra cách cứu người hay sao. Chúng ta sinh một đứa con, mẫu hậu sẽ tha thứ cho người thôi.”

Vũ Lâu lườm hắn một cái, sau đó lắc đầu: “Không muốn. Nếu lại có chuyện gì nữa, ta sẽ không thể gượng dậy được.”

Nếu Thái tử lại ra tay với nàng, thì nàng biết làm sao..... Đã mất một đứa con rồi..... nghĩ đến đây, mũi nàng cay cay, khóe mắt cũng ướt.

“Này, dù ý tưởng này không tốt, thì cũng đừng khóc mà.”

Vũ Lâu nhìn bộ dạng ngốc nghếch, cái gì cũng không hiểu của hắn, giận dữ: “Ta thích khóc, người quản à?”

Tần Vũ Lâu, cho nàng ba phần nhan sắc, nàng liền khai khởi nhiệm phòng (*). Nhưng trước đến giờ, hắn vẫn là người bình tĩnh với mọi tình huống, dù cãi nhau cũng thế. Trông mắt khê chuyển, hắn lại có chủ ý khác. Trầm mặc một chút, hắn ôm ngang thắt lưng Vũ Lâu, kéo vào sát người hắn, trầm giọng nói: “..... Thật ra, ta cũng không muốn ở lại trong cung..... Bọn Thanh Hà Vương đều bắt nạt ta. Hơn nữa, phụ hoàng nói, ngày mai muốn ta đến Xuân phường, đọc sách cùng với Thái tử ca ca và mấy người kia..... Ta sợ..... Nhất định ta sẽ bị mắng.....”

(*) Câu này ý là vừa chiều chuộng nàng một chút, nàng đã lên mặt rồi. Cũng tương tự ý nghĩa như câu: được một tác muốn tiến thêm một thước ấy.

Tuy nàng vui vì Huệ vương được đi học lại, nhưng hắn thế này, nhất định sẽ bị bắt nạt. Trong lòng Vũ Lâu không kìm được lo lắng, mồm lại vẫn nói: “Ai bảo người không cẩn thận để Vương phủ bị hỏa hoạn. Sao người không tự đốt mình luôn đi.”

“Ta cũng đâu có vui về gì đâu.”

Vũ Lâu lo có người muốn hại hắn: “Việc đã đến nước này, đành phải ở lại trong cung đợi thôi.” Ít nhất trong cung cũng an toàn hơn.

“Nếu có người bắt nạt ta thì làm sao bây giờ?”

“Chịu đựng.”

“Người đã nói, có người bắt nạt ta, người sẽ giúp ta bắt nạt lại hắn mà.”

“A?” Vũ Lâu giả ngu: “Sao ta không nhớ đã nói vậy nhỉ.”

“.....” Lam Tranh lầm bầm: “Có nói, có nói, sao lại không nói, đừng có xấu tính như thế, người còn nói sẽ chăm sóc ta cả đời nữa.”

Những lời này đúng là chưa từng nói: “Nếu muốn đi học, thì trước tiên người phải xem qua một lần những bài giảng ngày mai Thái phó sẽ dạy đi.”

“Đọc không hiểu.”

“.....” Chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Vậy người biết cái gì!”

“Ta biết cái này!” Đưa tay sờ ngực nàng.

Vũ Lâu nổi giận, túm lấy bàn tay đang đặt trên ngực mình: “Người đúng là hết thuốc chữa!” đưa tay đánh hấn: “Đồ ma dâm quần người này!” Lam Tranh nghe xong, ngẩn người, sau đó rút tay ra, lại đứng dậy, áp mặt vào ngực nàng cọ cọ: “Đúng rồi, thì sao nào! Ta đi tìm nữ nhân khác, người không vui, ta tìm người, người lại không muốn, rốt cuộc người muốn ta phải thế nào? Chẳng lẽ phu thê gặp nhau, phải cùng ngồi một chỗ xem Đạo đức kinh hay sao?”

105. Chương 105: Gái Ngoan Cũng Sợ Sói Quần. (3)

Dù có là sắt đá mà bị Lam Tranh bắm dính cũng phải đầu hàng, nói gì người thường. Vũ Lâu đành phải chịu, chỉ mong hấn đừng có quậy nữa. Lam Tranh thấy nàng có biến đổi, dán vào nàng một lúc, cũng không có hành động quá đáng gì. Vũ Lâu nhớ đến hà bao của công chúa Hâm Nghi vẫn còn đang ở phường thêu, liền đứng dậy định đi lấy. Lam Tranh nghĩ đến hà bao đó là do Tần vương đưa, tức giận chế nhạo: “Cái đồ hồng đó, mà sao người coi như bảo bối vậy, có phải là của tình lang tặng không?”

“Là của công chúa Hâm Nghi đấy.” Vũ Lâu trừng hấn: “Nhưng mà là Tần vương đưa đến, thì sao hả?”

Lam Tranh tức muốn ói máu: “Người dám nhận rồi hả?”

“Ta không làm chuyện gì thương thiên hại lý, thì có gì mà không dám nhận?”

Lam Tranh thấy nàng có vẻ tức giận thật sự, lại có ý khác. Hấn làm ra vẻ sợ hãi, nhỏ giọng nói: “Cậu cái gì chứ, ta chỉ hỏi chút thôi mà.”

Vũ Lâu ném cho hấn một cái nhìn khinh thường, định xuống giường chạy đi. Lam Tranh ngăn nàng lại: “Ta phải người đi lấy, hôm nay nóng thế này, đừng đi.” Lam Tranh xuống giường, gọi một tên thái giám tin cậy, thấp giọng nói: “Người đi lấy hà bao Vương phi để lại ở phường thêu, giao cho tú nữ khác sửa lại. Sau đó đem trả cho Hâm Nghi công chúa.”

Chờ thái giám lĩnh mệnh đi rồi, Lam Tranh lại quay về nằm ôm Vũ Lâu, nhè nhều nài nỉ nàng sinh con cho hấn. Vũ Lâu nghe cũng đã mềm lòng, nhưng vẫn còn băn khoăn, nên chưa đáp ứng hấn.

Đến lúc ăn cơm tối, vì tất cả món ăn đều là đồ được chuẩn bị sẵn để trị bệnh cho Vũ Lâu, nên Lam Tranh ăn cũng không hợp khẩu vị, ăn bữa vài miếng rồi ném đũa không ăn nữa. Hấn quay sang muốn dứt canh gà cho Vũ Lâu. Nàng thấy hấn ân cần, lại nghĩ hấn định gây rối gì đó, nên nói sao cũng không chịu uống. Đẩy qua đẩy lại, canh gà văng hết cả lên người Lam Tranh.

Dù hấn có tốt tính, cũng không nhịn được nữa. Vuốt mặt, tức giận nói: “Ta có lòng tốt mà bị người xem như lòng lang dạ thú, người nghĩ gia đây yêu thích người hay sao. Ở đâu thì quay về đó đi!” Vũ Lâu chỉ chờ hấn nói những lời này, lập tức ném đũa, đứng dậy bước đi.

Đúng lúc này, tiểu thái giám chạy vào bẩm báo: “Vương gia, người ở Cung Cảnh Hoa tới truyền ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, tuyên Tần thị yết kiến.”

Trong lòng Vũ Lâu hơi lo lắng. Sợ cái gì thì cái đó đến. Chắc chắn là Hoàng hậu trách phạt tội nàng dám rời khỏi phường thêu rồi.

Đều là tại Lam Tranh hết, nàng oán hận nhìn hấn. Mặt Lam Tranh căng thẳng, đến gần nàng, bốn mắt nhìn nhau. Đột nhiên, hấn đặt hai tay lên vai nàng, cúi xuống mút vào cổ nàng một cái thật mạnh. Nàng đưa tay đẩy ra, sau đó xoa xoa chỗ vừa bị hấn hôn: “Người làm gì vậy?!”

Cho nàng bùa phù hộ, đã không biết ơn lại còn đánh ta nữa!

Lam Tranh giục nàng: “Mẫu hậu gọi người đấy, đi nhanh đi!”

Vũ Lâu lại lườm hấn một cái rồi mới đi theo thái giám.

Mặc dù trời đã về chiều, nhưng vẫn nóng kinh khủng. Lúc đến được Cung Cảnh Hoa, hai má Vũ Lâu ửng hồng, nghe thái giám truyền nàng vào, bất chấp mồ hôi đầm đìa, nàng vội cúi đầu, chạy nhanh vào trong, ruột rối như tơ vò.

“Tội thần chi nữ Tần thị khấu kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương thiên tuế.”

Vài canh giờ trước, Hoàng hậu bị Lam Tranh quây phá, phải đáp ứng yêu cầu của hắn, cho Tần Vũ Lâu đi theo hắn. Nhưng đến khi bình tĩnh lại, lại nghĩ đến lỗi của Tần Vũ Lâu, sợ Lam Tranh mang nàng đi, sẽ bị nàng làm hại. Hơn nữa, vừa mới hạ chỉ phạt nàng chưa được vài ngày, giờ lại được phu quân cũ đưa về bên cạnh, uy nghi của bà cũng bị hao tổn. Nên lại cho gọi Vũ Lâu tới, định xem thái độ của nàng có chuyển biến gì hay không, có làm thất vọng tình cảm của Lam Tranh hay không.

Hoàng hậu vừa liếc mắt đã nhìn thấy dấu hôn đỏ ửng trên cổ Vũ Lâu. Nhìn là biết Lam Tranh làm rồi, tính hắn nóng không nhịn được, lại động vào Tần thị. Nếu Tần thị lại có thai, thì nói sao cũng là huyết mạch của hoàng thất, không thể để lưu lạc. Nhưng nếu bỏ qua cho nàng ta, thì cũng không xong. Bà nhìn chằm chằm Tần Vũ Lâu một hồi, rồi phất tay chán nản nói: “Được rồi, đi về hầu hạ Huệ vương đi.”

Bà còn phải suy nghĩ, bàn tính cho cẩn thận mới được.

A? Vũ Lâu chỉ hận không thể biến ngay trước mắt Hoàng hậu, vội vàng hành lễ rồi bước từng bước nhỏ ra ngoài. Đến khi ra ngoài điện, mới dám đưa tay lên lau mồ hôi lạnh.

Thái giám vừa đưa nàng tới khẽ nói: “Theo nô tài về cung Sùng Lan thôi.” Dù Vũ Lâu không muốn, nhưng vừa rồi Hoàng hậu nương nương đã nói ‘về hầu hạ Huệ vương’, nàng cũng đành phải theo.

“Đừng trách nô tài nhiều chuyện, Hoàng hậu nương nương vô cùng cưng chiều Thái tử và Huệ vương điện hạ. Nếu ngài muốn.....” Thái giám vừa đi vừa nói: “Thì nên nghe theo ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, hầu hạ Huệ vương thật tốt vào.”

Vũ Lâu bất chấp tất cả, lại bước vào Cung Sùng Lan, thấy Lam Tranh cũng không nói gì. Lam Tranh cũng vẫn còn tức vừa rồi nàng vô lễ, hai người giằng co, ai cũng không chịu lên tiếng trước. Rốt cuộc Vũ Lâu không nhịn được hỏi: “Hà bao đã mang đến chưa?”

Ha, câu đầu tiên là hỏi cái thứ quý đó hả. Lam Tranh nói: “Ta ném đi rồi.”

“Đó là đồ của công chúa Hâm Nghi, sao ngươi lại ném đi?”

“Nếu nàng ta có tức giận, thì tới tìm ta, ta chịu trách nhiệm.”

Vũ Lâu bị hắn chọc tức, mãi cũng không nói được câu nào, xoay người rời khỏi hắn, ngồi bên thềm đá ngoài đại điện giận dữ. Đến lúc mặt trời xuống núi, trời đã dần khuya, thị nữ gọi nàng, nói Vương gia tìm nàng, nàng mới cố kéo tinh thần lên, chuẩn bị quay về đối phó với Lam Tranh.

Lam Tranh ngồi trên giường trong tấm điện, người chỉ mặc mỗi trung y, thấy nàng đến, hắn cười nói: “Ngươi về rồi à.”

Người ta nói, không đánh người tươi cười. Vũ Lâu cũng không thể chống đối hắn được, tùy tiện ứng phó: “Ừ, ta có thể đi đâu được.”

Lúc này, thị nữ bưng một chậu nước vào, Lam Tranh rửa sạch tay, nói với nàng: “Phải bôi thuốc rồi, mau bôi xiêm y ra.” Vũ Lâu lại xấu hổ, nghe lời hắn, để hắn bôi thuốc cho nàng giống lúc trưa.

Vũ Lâu đang muốn mặc lại y phục, thì bị Lam Tranh giữ lại: “Đừng mặc, cởi hết ra đi, để ta xoa bóp cho ngươi.”

“..... Không, không.....” Vũ Lâu xấu hổ: “Ta muốn đi tắm.”

“Phương Bàng nói, ngươi không được ngồi thùng tắm, sẽ bị viêm đáy.....” Lam Tranh nói: “Nếu không được tắm, để ta lau rửa cho ngươi.”

“Trong cung nhiều người như vậy, ta sai thị nữ làm là được rồi, hoặc tự làm cũng được, không phiền đến ngươi.”

“.....” Lam Tranh nhìn Vũ Lâu, ánh mắt vô cùng chán thành: “Ngươi để ta làm đi, đều là tại lá thư ta viết không tốt, khiến nhà các người thê thảm như vậy..... Người để cho lòng ta được thanh thản một chút đi, được không, được không, được không.....”

“Được, được!” Đừng có lặp đi lặp lại nữa.

Nói rồi nàng cởi xiêm y để hấn lấy khăn lau người ỉnh. Tuy Lam Tranh đã nói, trên người nàng có gì hấn chưa từng thấy qua đâu, nhưng hấn nhìn lâu như vậy, lại cứ động chạm vào nàng, hấn cũng không chịu nổi. Thân mật với nàng thì không được, chịu không nổi cũng không có cách nào. Nhịn thật là khó chịu, hấn ném khăn đi: “Mệt quá, không lau nữa, người tự làm đi!” Hấn quay đầu nằm xuống giường.

Kế hoạch của hấn vốn là như thế này. Không phải Tần Vũ Lâu nàng muốn bỏ rơi hấn, tìm cảnh cao khác hay sao. Hấn sẽ đối xử thật tốt với nàng, để nàng có hy vọng lại được trở lại làm Vương phi, sẽ cư xử tốt lại với hấn. Không phải nàng muốn thông đồng với Tần vương hay sao, thế thì hấn sẽ quản lý nàng thật chặt chẽ, để ngay cả thái giám nàng cũng không thể gặp được. Không phải dám giết đứa con của hấn sao, vậy hấn sẽ lại làm cho nàng mang thai lại một lần nữa. Không phải nàng rất ghen tị hay sao, chờ khi nàng sinh đứa bé xong, đừng nói là khôi phục thân phận, hấn sẽ cưới nữ nhân khác, để Tần Vũ Lâu nàng cái gì cũng không thể đạt được. Đuổi nàng đi Liêu Đông, làm một nữ nhân bị chồng ruồng bỏ.

Nhưng mà..... có lẽ hấn đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của Vũ Lâu với hấn.

Hấn buồn bực, rồi rầm quay lại, liếc mắt nhìn “kẻ gây họa”, thấy nàng xiêm y hững hờ, trần ra nửa tấm lưng thon và bờ vai xinh đẹp, dáng người yếu điệu, yếu đuối, đầu hấn ơng một tiếng, chờ đến lúc hấn hồi phục lại tinh thần, thì người đã đặt dưới thân hấn rồi.

106. Chương 106: Trò Đùa Dai

Vũ Lâu bị hấn mạnh mẽ đặt xuống giường, quần áo vẫn còn đang xộc xệch. Nàng vốn chán ghét là hành vi cứ hơi một tí là muốn sờ mó nàng của hấn, vừa mới ném khăn nằm xuống xong, giờ lại bỏ nhào vào nàng. Nàng tưởng hấn có ý trêu chọc nàng, thừa lúc nàng chưa kịp chuẩn bị, lại định sờ mó trên người nàng. Nên không nói câu gì, tát hấn một cái. Lam Tranh giật mình ôm lấy mặt, liền bình tĩnh lại ngay.

Vũ Lâu ngồi dậy, kéo lại vạt áo: “Thành thật một chút đi, đừng có động chân động tay nữa.”

“Ta động chân động tay thì sao nào?!” Lam Tranh ầm ỉ: “Người coi ta là ai, muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng hă.” Hấn tức giận thật sự: “Được, Tần Vũ Lâu, người chờ đó, người không cho ta động vào người, người nói đi, người muốn ai động vào người hă? Ta sẽ thỏa mãn người, ngày mai bảo mẫu hậu đưa người vào giáo phường tư (Gần giống thanh lâu) để nam nhân khác động chạm người cho thỏa thích.”

Tâm tình Vũ Lâu cũng không tốt, nàng cứng đầu: “Đi đi, đi đi, ai chạm vào ta cũng tốt hơn cái người như sói như hổ giống người.”

Lam Tranh thấy nàng không sợ, cười lạnh nói: “Đừng hối hận.” Sau đó quay lưng về phía nàng, nghiêng người nằm ngủ.

Vũ Lâu ngồi một mình ở mép giường một lúc, càng nghĩ càng thấy lo. Ý nghĩ của Lam Tranh vốn không tỉnh táo, chọc hấn quá không khéo hấn lại làm chuyện ngu xuẩn mất. Nghĩ thông suốt, quyết định tạm thời lùi một bước vậy, nàng xích lại gần hấn, nhẹ nhàng đẩy đẩy: “Lam Tranh..... Người đừng tức giận.....”

Vừa rồi Lam Tranh nói cũng chỉ là để nói thôi, lúc hấn ở cùng Tần Vũ Lâu, nói mười câu thì đến tám câu là nói đùa. Hấn chỉ đang lo đến chuyện gặp Thái tử ngày mai, phải ứng phó thế nào. Thái tử muốn thử hấn, nhất định sẽ sai những người khác thử hấn. Nếu hấn không để người khác bắt nạt, thì sẽ bại lộ, còn nếu để người khác bắt nạt, thì tức vô cùng. Đang phiền lòng, hấn chợt nghe Vũ Lâu nhận sai. Tâm tình liền khá hơn nhiều, hấn quay người lại, cười rồi vỗ vỗ bên cạnh: “Ừ, lại đây.”

Vũ Lâu nằm sát cạnh hấn, để hấn vuốt ve mặt: “Thực xin lỗi, là ta không tốt.”

Lam Tranh thích nhất là nghe nàng nhận lỗi, liền ôm lấy nàng vô cùng tình cảm, thăm thì: “Người còn biết là mình không tốt cơ đấy, người còn đánh ta, ta sẽ không muốn người nữa.” Vũ Lâu nói: “Không đánh, không đánh nữa.” Lam Tranh đắc ý cười xấu xa hai tiếng, lại bắt lấy tay nàng, ấn xuống hạ thân của mình. Hấn hôn lên đôi môi anh đào của Vũ Lâu, hôn đến khi cả hai cùng động tình, Vũ Lâu dùng tay giúp hấn một hồi, hấn mới chịu thôi.

Lam Tranh vui đầu vào gáy nàng: “..... Người mau khỏe đi..... Chúng ta lại sinh một đứa bé nữa.....”

“Thái tử còn chưa có con..... Người có trước..... Liệu hấn có.....” Vũ Lâu bóng gió hỏi Lam Tranh.

Lam Tranh giả ngu: “Tứ ca nhất định sẽ mừng cho ta.” Lại hôn lên môi nàng một cái: “Ngủ thôi. Ngày mai ta còn phải lên lớp sớm!” Hắn ôm Vũ Lâu, ngoan ngoãn ngủ. Vì đã nhiều ngày ngủ cùng nàng, bị nàng cọ vào cũng không chịu nổi, đến nửa đêm, hắn đành buông nàng ra, nằm cách nàng thật xa.

Ngày đầu tiên Lam Tranh quay lại lớp học đã đến muộn. Dây dưa với Vũ Lâu đến tận nửa đêm, bản tính của hắn lại cũng thích ngủ nướng nữa, nên dù có Vũ Lâu thúc giục, nhưng khi hắn mơ mơ màng màng đến Xuân phường, thì Thái phó đã lên lớp rồi.

Dù sao đây cũng là ở trong cung, hơn nữa, Thái phó thấy Thái tử, ca ca của Huệ vương cũng ở đây, chỉ nói về sau đừng đến muộn rồi cho Lam Tranh ngồi xuống. Lam Tranh nhếch miệng, cười một cái với Thái tử, rồi đi về chỗ mình, nhưng hắn cũng không ngồi, mà nói với Thái phó: “Tiên sinh, ta muốn đổi ghế dựa.”

“Vì sao?”

“Tối qua hoạt động nhiều quá, mệt mỏi, đau lưng, không ngồi được ghế cao.”

Khóe miệng Thái tử Độc Cô Tĩnh Thần hiện lên một nụ cười thần nhiên, những người khác cũng đều cười trộm. Không biết ai lại nói một câu: “Sao Huệ vương phi không biết cách làm cho điện hạ giảm hoạt động cơ thể à.” Khiến cho tiếng cười trộm vỡ òa thành những tràng cười to.

Lam Tranh làm như không nghe thấy, tiếp tục chỉ vào ghế nói: “Dù sao ta cũng không ngồi ghế này.” Hắn đưa mắt một vòng, nhìn đến Thanh Hà vương, bệ ghế đến trước mặt hắn: “Vóc dáng đệ đệ cũng cao, đổi với ca ca đi.”

Vóc dáng cao cái quỷ, rõ ràng là không khác gì mấy so với người, có được không hả. Nhưng Thanh Hà vương vẫn nhìn sang Thái tử thấy hắn không nói gì, đành phải hừ một tiếng: “Được.” Nói rồi giật cái ghế, tức khắc ngồi xuống.

Choảng. Bịch.

Ghế vỡ, người rơi xuống đất.

Trừ Lam Tranh, mọi người đều sửng sốt. Lam Tranh cười ha ha nói: “Đệ đệ không chỉ cao, mà còn nặng nữa, từ giờ ăn ít thôi.”

Thanh Hà vương lồm cồm bò dậy, túm vạt áo Lam Tranh: “Người dám tính kế ta!”

“Cái gì mà tính kế đệ?” Lam Tranh mờ mịt hỏi, sau đó quay sang Độc Cô Tĩnh Thần cầu cứu: “Tứ ca, tứ ca, huynh xem, hắn muốn đánh ta.”

Độc Cô Tĩnh Thần nói: “Buông ra.”

Chỉ nói hai chữ, Thanh Hà vương liền không dám cử động nữa. Độc Cô Tĩnh Thần nói với thư đồng bên cạnh: “Để Huệ vương ngồi đây đi.”

Thư đồng vội đứng dậy, để Lam Tranh ngồi xuống. Minh thì lui về phía sau. Thái phó mặc dù là thầy của Thái tử, có thể quản giáo Thái tử, nhưng với triều đại này thì có ngoại lệ, ông ta lại bị Thái tử khống chế rất gắt gao. Khi Huệ vương còn bình thường, hai huynh đệ ở trên lớp thường là người tranh ta đoạt, đều tung chiêu lạ kỳ, luận đạo đều kết hợp kim cổ, còn bắt hắn làm trọng tài, khổ không sao tả xiết. Đến khi Huệ vương gặp sự cố, ra phủ sống một mình, lớp học này chỉ một mình Thái tử định đoạt. Lúc tâm tình hắn tốt, Thái phó có thể bình an mà giảng một bài, tâm tình hắn không tốt, liền lấy tri thức ra mà giễu cợt hắn cho vui.

Giờ Huệ vương ngốc nghếch đã trở lại, sau này không biết sẽ thế nào.

Thái phó khê thở dài, bắt đầu giảng bài mà tâm trạng lo lắng không yên.

Hôm qua, Lam Tranh cho người đến phá ghế, là muốn làm âm lên một phen. Lấy sự đa nghi của Thái tử, nhất định sẽ đoán là Lam Tranh tự mình động thủ, vì muốn quan sát hắn, chắc chắn sẽ bảo Lam Tranh ngồi cạnh hắn.

Đây đúng là mục đích của Lam Tranh, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Trên người Độc Cô Tĩnh Thần có mùi hương nhàn nhạt, khiến Lam Tranh ngửa mũi, cố ý lấy tay che miệng, thô lỗ hất xi một cái: “Tứ ca, huynh dùng hương gì vậy.”

“Đệ hỏi làm gì?”

“Ngửi rất thơm, để về tặng Vũ Lâm đó.”

Tặng cho nữ nhân, muốn chế nhạo hân giống nữ nhân sao? Thái tử mỉm cười: “Tần Vũ Lâm có đệ ở bên cạnh, vui vẻ như vậy còn cần hương gì nữa.”

Lam Tranh cười: “Cũng đúng.”

Hai người hoàn toàn bỏ qua Thái phó, không coi ai ra gì, tiếp tục nói chuyện với nhau. Thái phó mắt nhắm mắt mở, tiếp tục giảng bài.

“Tứ ca, tứ ca.” Lam Tranh xích lại gần Tĩnh Thần, thần bí cười: “Đọc sách chán quá, đệ mang theo thứ này để chơi này.....” hân chậm rãi lấy trong ống tay áo ra một con chim lông nằm màu rực rỡ. Độc Cô Tĩnh Thần vừa nhìn thấy, mặt tái mét, nhảy dựng lên: “Người mau vứt nó đi!”

“Rất đáng yêu mà, Tứ ca, huynh chạy làm gì.”

Không phải người rất sợ chim hay sao, ta giúp người lấy độc trị độc, chữa trị cho người một chút.

Lam Tranh vừa đưa tay ra, con chim kia liền tung cánh bay về phía Tĩnh Thần. Tĩnh Thần hoảng sợ thét chói tai, ôm mặt ngồi xổm xuống đất, đến khi mọi người đuổi con chim kia bay ra ngoài, hân vẫn sợ đến không đứng lên được, tay ôm lấy ngực, mặt tái nhợt như tờ giấy.

Hân bị bệnh tim bẩm sinh, lần này Lam Tranh quây hân, suýt nữa khiến tim hân ngừng đập luôn rồi.

107. Chương 107: Thê Tử Thông Minh

Lam Tranh ra vẻ lúng túng đứng sang một bên, nhìn những người khác chạy đến nâng Thái tử ca ca dậy, đỡ hân ngồi sang bên cạnh, ôm lấy ngực thở dốc. Một lúc lâu sau, trên mặt Thái tử mới có chút sắc đỏ, hô hấp cũng vững vàng hơn. Lam Tranh mới từ từ đi qua, tay vỗ áo mình, cúi thấp đầu tỏ vẻ có lỗi nói: “Tứ ca, dọa đến huynh rồi, thực xin lỗi..... Huynh đánh ta đi.”

Tĩnh Thần hận đến nghiến răng, nhưng vẫn cười: “Không sao, không sao, Tứ ca sao lại đánh đệ được, ở nhà đệ đã bị đánh rồi, chẳng lẽ đến đây ta cũng đánh đệ.”

Hân không biết Lam Tranh trải qua vài năm rèn giũa này, da mặt đã sớm dày đến mức chọc không thủng, căn bản sẽ không giống trước kia, chỉ vì nghe một hai câu làm nhục mà nổi trận lôi đình, hỏng hết mọi việc. Thấy Lam Tranh không phản ứng gì, Tĩnh Thần quay sang nói với Thái phó: “Thân thể bản Thái tử không khỏe, hôm nay học đến đây thôi, mời Thái phó ra đề bài đi.”

Thái phó chỉ ước gì lớp nhanh tan, vội nói: “Người ta nói, Chu Đường ngoại trọng nội khinh, Tần Ngụy ngoại khinh nội trọng (Chu Đường coi trọng đối ngoại, coi nhẹ đối nội, Tần Ngụy coi nhẹ đối ngoại, coi trọng đối nội). Mời các vị hãy viết một sách luận theo đề này. Ngày mai kiểm tra.” Nói xong rời đi ngay.

Lam Tranh nhìn bóng Thái phó nói: “Vậy là xong rồi à?”

Tĩnh Thần tựa tiểu phi tiểu: “Thập đệ, về chuẩn bị đề bài này cho thật tốt đi, mai phụ hoàng sẽ đến Xuân phường xem chúng ta học, đến lúc đó đệ không viết được, chỉ e sẽ làm phụ hoàng đau lòng đó.”

Lam Tranh lo lắng: “Làm sao bây giờ? Ta viết không được, phụ hoàng sẽ mắng ta mất.”

Dù cho có giả điên, giả ngốc trước mặt người khác thế nào, thì cũng không được biểu hiện thái quá trước mặt Hoàng đế. Hoàng đế là người quyết định vận mệnh của mình. Tĩnh Thần tính toán, hôm nay Lam Tranh bài trí chơi hân một vở, khiến hân rất nghi ngờ. Nếu đúng là Lam Tranh đã hồi phục, thì sẽ không dám giả ngu trước mặt phụ hoàng.

Thật muốn xem hân định biểu hiện thế nào.

Tĩnh Thần nói: “Ta hồi cung nghỉ ngơi, Thập đệ cũng mau về tìm Tần Vũ Lâu đi, không lại bị người khác kêu đi và hà bao đấy.” Hắn để tên thư đồng dìu đứng dậy rồi đi thẳng ra ngoài. Lam Tranh bỗng túm lấy ống tay áo hắn nói: “Tứ ca, vừa rồi Thái phó nói gì, đệ nghe không hiểu, huynh viết ra cho ta đi, để ta về ta đọc.”

Thái tử liếc mắt ý ra lệnh, tên thị đồng vội lấy bút viết lại đề mục vừa rồi của Thái phó, hai tay dâng lên cho Lam Tranh. Lam Tranh lấy tờ giấy kia, mặt ra vẻ suy nghĩ khổ sở, vò đầu bứt tai. Thái tử đi rồi, những Vương tôn công tử khác đều đặt sự chú ý trên người Lam Tranh.

Trước đây, những người này đều đã từng bị Lam Tranh bắt nạt, oán niệm đối với hắn rất sâu, giờ thấy hắn một mình, tất cả đều nhìn chằm chằm hắn.

Lam Tranh cũng nhận ra luồng khí oán niệm cực mạnh vây tứ phía, vội vàng cười nói: “Tạm biệt mọi người.” Sau đó chạy nhanh về Cung Sùng Lan.

Ngày hạ vẫn nóng như lửa đốt. Lam Tranh vừa trở lại Cung Sùng Lan đã chạy vào ôm lấy khối băng hạ nhiệt.

Tuy Cung Sùng Lan trước kia là hành cung của Lam Tranh, nhưng vì hắn không ở đây đã năm năm, nên thiếu không ít đồ. Sáng nay Vũ Lâu dậy, liền cùng thái giám, cung nữ kiểm tra lại vật phẩm. Liệt kê những thứ còn thiếu vào danh sách để mai đưa đến phủ Nội Vụ. Nghe cung nữ bẩm báo là Vương gia đã trở lại, nàng vội vã từ Thiên điện trở lại phòng ngủ ở Chính điện, thấy Lam Tranh cởi áo, giống như hận không thể nhét luôn cả người vào trong khối băng át vậy.

Nàng vội chạy đến túm hắn ra: “Sao lại làm thế, cẩn thận lạnh đấy!”

Lam Tranh nói: “Người không biết đâu, bên ngoài nóng muốn chết đi được ấy.”

“A? Sao người về lúc này? Trốn học à?” Vũ Lâu chống nạnh chỉ hắn nói: “Ta biết mà, cái tên không tiền đồ nhà ngươi lại trốn học đúng không.” Mắng xong, lại hạ giọng hỏi hắn: “Có phải có người bắt nạt người không?”

Lam Tranh vừa làm cho tim Thái tử suýt ngừng đập, nhưng thấy Vũ Lâu hỏi như thế, lại làm ra vẻ người bị hại đáng thương, bỏ nhào vào lòng nàng: “Ừ, bọn họ đều bắt nạt ta. Đuổi ta chạy ra ngoài.”

“To gan thật.” Vũ Lâu không hề nghi ngờ gì: “Có làm người bị thương không?”

“Không. Nhưng mà lại ra cho ta một đề mục, bảo ta ngày mai phải giải đáp.....” Lam Tranh lấy tờ giấy ghi đề mục ra đưa cho Vũ Lâu: “Hơn nữa, ngày mai phụ hoàng sẽ đến Xuân phường xem chúng ta học, nếu ta đáp không được..... Nhất định phụ hoàng sẽ cho rằng ta rất ngu ngốc..... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Đúng là rất khó giải quyết, biểu hiện thế nào cũng sợ không ổn.

“Đừng sợ, có ta đây!” Ánh mắt Vũ Lâu sáng ngời: “Để ta viết đáp án cho người, người học thuộc là được.” Nàng gọi người bưng giấy mực đến, suy nghĩ ý tứ, phá đề, thừa đề (Vế thứ hai trong văn bát cổ, tiếp theo vế phá đề, nói rõ hơn mục đề) rồi viết ra sách luận.

Vấn đề khác rất nhanh lại đến.

“..... Lam Tranh, người.....” Vũ Lâu quăng bút: “Bỏ tay trên đùi ta ra!”

Lam Tranh rút tay về, cẩn mật liếc mắt nhìn nàng cười: “Chờ người viết xong, chúng ta bôi thuốc. Sau đó sinh đứa nhỏ.....”

Vũ Lâu lườm hắn một cái: “Người mà làm phiền ta, ta viết không xong, để xem ngày mai người làm thế nào!”

“Được, ta không phiền người, người viết đi, người viết đi.”

Nói xong, Lam Tranh bỏ ra ngoài tìm thái giám chơi đấu đé. Đến lúc hắn chơi chán, quay về thì Vũ Lâu cũng đã viết xong, nàng vồ vồ tờ giấy trên bàn nói: “Ta dựa theo trình độ của người mà viết, người ngoài

sẽ không nghi ngờ là người nhờ người khác làm hộ đầu.” Lam Tranh đi lại gần đọc, trong lòng thì oán hận, viết cái gì mà thói thể, trong lòng nàng, trình độ của ta chỉ đến thể này thôi hả?!

Hắn hôn môi nàng: “Người thật là tốt, cái gì cũng có thể làm thay ta.”

“Đừng nói nhảm nữa, mau đọc đi.”

“Bôi thuốc trước, bôi thuốc trước.” Lam Tranh lấy hũ thuốc mỡ, bảo Vũ Lâu cởi tiểu khôi, nằm trên giường, tách chân ra để hắn bôi thuốc cho nàng. Lam Tranh chậm rãi bôi thuốc xong, bàn tay không an phận lại vuốt ve đùi nàng: “Cũng gần một tháng rồi, được rồi chứ nhỉ.”

Vũ Lâu gạt tay hắn ra: “Đừng có sờ soạn linh tinh nữa! Không được.” Lam Tranh bĩu môi: “Nghẹn chết ta mất, bao giờ thì mới khỏi chứ. Lên không được, sờ sờ một chút cũng không được à.” Vũ Lâu mặc quần vào, xuống giường đưa sách luận cho Lam Tranh: “Mau đọc đi.”

Lam Tranh lăm bằm ứng phó: “Ta đọc, ta đọc.”

Hắn liếc một cái đã nhớ được tám phần. Nhưng vẫn giả ngu, dây dưa Vũ Lâu: “Từ này đọc là gì? Ta không biết.” Ban đầu Vũ Lâu còn kiên nhẫn chỉ bảo, lúc sau bị hắn giày vò cũng không còn kiên nhẫn nổi, cá giận nói: “Ta đọc một câu, người đọc theo ta một câu.”

Chỉ có điều, dù như vậy Lam Tranh cũng vẫn đọc sai. Từ giờ ngo ầm ĩ đến tận tối vẫn không tiến triển gì.

Vũ Lâu xoa xoa thái dương: “Thật là ngốc chết đi được, người chỉ cần dùng một nửa sức tâm của người vào việc đọc sách thôi thì người thành Trạng nguyên là cái chắc.”

Lam Tranh bắt lấy câu lỡ lời của nàng, ôm nàng làm nũng: “Người nói ta ngốc, người nói ta ngốc..... Người nói ta ngốc. Ngày mai ta không viết được, phụ hoàng cũng sẽ nói ta như vậy..... Các người đều bắt nạt ta..... Coi thường ta.....”

“Ôi ——” Vũ Lâu vỗ lưng hắn: “Ta có cách cứu người.”

“Cách gì?”

Vũ Lâu ghé tai Lam Tranh, nói ra ý nghĩ của mình. Lam Tranh vừa nghe, trong lòng thầm tán thưởng, Tần Vũ Lâu, nàng quá thông minh. Tuyệt đối ta sẽ không để nàng rời khỏi ta, chạy sang vòng tay của người khác đâu.

Vũ Lâu lấy bút, viết một dòng chữ vào lòng bàn tay Lam Tranh nói: “Chúng nó chắc hẳn có thể cứu người.”

Lam Tranh nhìn nhìn, liền tẩy tay áo lau đi.

“Sao lại lau đi?”

Lam Tranh cong môi lên: “Ta còn chưa thân mật với người mà, giờ viết, lát nữa mực nước dính đầy vào ngực người hết.”

“.....”

108. Chương 108: Đạo Cao Một Trọng

Hắn nói năng bốn cột, không tránh khỏi bị Vũ Lâu dạy dỗ ột trận. Lam Tranh vừa chịu đau, ôm lấy chỗ vừa bị đánh, nằm xuống thì thầm: “Sớm muộn gì người cũng đánh chết ta, người thủ tiết cho biết mặt.” Vũ Lâu hừ giọng: “Giờ ta và người cũng chẳng có quan hệ gì, người chết, ta cũng không phải thủ tiết.”

Lam Tranh không thích những câu này của nàng, lườm nàng một cái, không nói nữa. Cuối cùng Vũ Lâu cũng được yên bình một chút, nằm xuống cạnh hắn. Đến nửa đêm, nàng cảm thấy người nóng bừng lên, mở mắt ra mới thấy tay Lam Tranh đang ôm lấy lưng mình, áp sát vào người nàng ngủ. Làn mi dài của hắn khẽ run nhẹ nhẹ, dung mạo đẹp tuyệt trần, tuy Vũ Lâu bực mình vì hắn dính người, nhưng cũng không thể tức giận nổi. Hít sâu một tiếng, lại mặc kệ hắn ôm.

Vì hôm qua đi muộn, sáng sớm nay Vũ Lâu liền lôi hắn dậy, tranh đấu ác liệt một hồi, cuối cùng nàng cũng túm được hắn xuống giường, hầu hạ hắn rửa mặt, đút cơm cho hắn, rồi giao cho thái giám đưa hắn ra khỏi

Cung Sùng Lan. Trước khi ra đến cửa, nàng lại dặn hần, câu viết trong lòng bàn tay trái có thể giúp hần thoát nạn.

Không khí buổi sáng vẫn còn chút hơi nước, hiem khi mà cảm thấy mát mẻ như thế.

Lam Tranh tới Xuân phường, mặt mày ủ dột ngồi vào bên cạnh Thái tử, ngáp một cái, bộ dạng cực kỳ mệt mỏi. Tinh Thần cười nói: “Sao thế, có phải đêm qua Thập đệ chiến đấu mãnh liệt quá nên đau thất lưng không?”

Người ghen tị à? Lam Tranh vẫn còn buồn ngủ: “Viết sách luận Thái phó giao cho, không viết được.....”

“Không nhờ Vũ Lâu làm hộ à?”

Lam Tranh kề sát vào tai Thái tử, nói nhỏ: “Tất nhiên là có rồi, ta đã nói với huynh, nàng viết giỏi lắm. Để ta đọc theo. Nhưng ta đọc cũng không tốt lắm..... Dù sao, ha ha, ta cũng bí mật mang theo rồi.” Hần ngửi mùi huân hương trên người Thái tử, trong đầu lại suy nghĩ đáp án.

Thực ra là mùi hương gì đây?

Thái tử đẩy vai Lam Tranh cười: “Vây đệ phải cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện ra.”

“Không đâu, không đâu.” Lam Tranh cười hắc hắc.

Đang nói chuyện thì có người thông báo Thái phó đến, các Vương tôn Hoàng tử vừa nói chuyện phiếm cũng vội quay về vị trí của mình.

Thái phó nói vài câu của cổ nhân, giúp mọi người tỉnh ngủ, rồi để ọi người lấy giấy ra, viết lại sách luận hôm qua đã chuẩn bị, còn lão thì cầm một quyển sách đứng đọc. Lam Tranh viết được vài câu, lại vo giấy ném sang một bên. Sau đó nhìn xung quanh, cắn bút ra vẻ rất khổ sở suy nghĩ. Tất cả phản ứng của hần đều bị đẳng phái của Thái tử thu vào mắt, lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau.

Không lâu sau, chợt nghe thái giám bẩm báo: “Hoàng Thượng, Hoàng hậu giá lâm —”

Mọi người vội buông giấy bút, đứng dậy chờ đón hai người. Năm đó, Hoàng đế kế vị, ít nhiều gì cũng dựa vào quyền thế của gia tộc Vương thị, dưới sự trợ giúp của bà, đã đánh đổ Thái tử khi đó, đoạt được ngai vàng. Ngôi vị Hoàng đế của ông được lập nên là dựa vào sự trợ giúp bên nhà ngoại. Hơn nữa, ông làm đế vương, khí chất văn nhân quá nặng, lại thiếu đi khí phách chuyên quyền, nên luôn hy vọng Hoàng tử của mình có thể có hào khí một chút.

Vì vậy mà ông vô cùng thương yêu Tấn vương thiện chiến. Về phần Thái tử và Huệ vương, con của Hoàng hậu, mặc dù cũng có tình thương nhưng không thể mãnh liệt như đối với Tấn vương được.

Cũng vừa may, Thái tử và Huệ vương đều không có cảm tình với phụ hoàng của mình, nên phụ tử cứ thế duy trì mối quan hệ cân bằng, khéo léo, trong lòng mọi người đều tự biết, không ai phạm vào giới tuyến của ai.

Hành lễ với Hoàng đế, Hoàng hậu xong, chúng vương tôn Hoàng tử lại ngồi xuống.

Hoàng đế phất phất tay, cười nói: “Trẫm chỉ tới thăm các ngươi một chút thôi, các ngươi học tiếp đi.” Nói xong, ông đi một vòng xem sách luận của bọn hần. Hoàng hậu đi theo sau Hoàng đế, lo lắng nhất là đứa con ngốc nghếch Huệ vương, quả nhiên, vừa nhìn đến đã thấy Huệ vương đang chống cằm, ngậm cán bút nhìn trời.

Hoàng hậu nhìn về phía hần, ánh mắt như muốn nhắc nhở hần một chút, Huệ vương liền lấy bút trong miệng ra, làm bộ làm tịch như đang viết.

Hoàng đế đi một vòng, đến bên cạnh Thái tử, hơi cúi người xem văn của hần, đúng lúc Thái tử ngẩng lên nhìn chăm chăm phụ hoàng của mình. Hoàng đế cả kinh, ánh mắt của hần, sao lại lạnh đến như vậy. Thật ra, ông không thích Thái tử, vì Thái tử vô cùng trí tuệ, làm việc cẩn thận, cho dù ông không thích hần, cũng không tìm ra lý do gì để trách cứ, nếu cố bới lông tìm vết, thì điều duy nhất ông có thể trách được chỉ là thân thể của hần không tốt mà thôi.

Hoàng đế đọc xong văn của Thái tử, tán dương gật gật đầu, lại chuyển sang nhìn Huệ vương. Đối với Huệ vương, cảm tình của Hoàng đế cũng không tốt hơn so với Thái tử, trước khi hắn chưa gặp chuyện ngoài ý muốn, hắn cũng quý kẻ đa đoan không khác gì Thái tử, từ xưa đến nay, đế vương đều phòng bị Hoàng tử đoạt quyền, nên ấn tượng của Hoàng đế với Huệ vương cũng rất kém. Nhưng từ khi Huệ vương trở nên ngỗ ngược, khiến Hoàng đế có cảm giác an toàn, lại trở nên yêu thích hắn hơn.

Đối với một Hoàng đế phải chịu áp lực bên nhà ngoại mà nói, mừng nhất là có một nhân tài ở bên cạnh mà không có cảm giác bị uy hiếp.

Bây giờ nhìn đến sách luận của Huệ vương, tuy không có màu sắc gì nhiều, nhưng cũng rất tinh tế, theo trình độ hiện tại của hắn thì cũng coi như là tốt lắm rồi. Nên ông cũng ra vẻ tán dương, vuốt cằm, đi qua Huệ vương, xem tiếp sách luận của những người khác.

Chờ Hoàng đế vừa đi qua, Lam Tranh lại xòe lòng bàn tay trái ra xem văn tự bên trên.

Hoàng hậu nhìn thấy, trong lòng thầm rối rắm, sao Lam Tranh dám làm bừa như thế chứ, dù viết không được cũng không thể viết ra xem lén thế được. Bà ra sức nháy mắt với Lam Tranh, nhưng Lam Tranh vẫn không để ý, tiếp tục nhìn tay mình, viết như bay.

“Phụ hoàng, Thập ca đối trá, bí mật mang bài vào.”

Lam Tranh theo tiếng nói mà nhìn sang, là Thanh Hà Vương, tên tiểu tử này đúng là rất hận hắn nhỉ, để ý ta từng chút một.

Hoàng đế nghi hoặc quay lại nhìn Lam Tranh, mà Lam Tranh lúc này lại rút tay ra sau lưng, xấu hổ: “Ta.....”

“Mau đưa phụ hoàng nhìn xem, trên tay Thập ca viết gì.”

“Tranh nhi.....” Bí mật chép bài mang vào đúng là bôi nhọ hoàng thất: “Thái tử, người xem trên tay Thập đệ người viết cái gì!”

Thái tử túm lấy tay Lam Tranh, vừa mở ra, ý cười trên khóe miệng như đông lại.

Trong lòng bàn tay là một câu trích trong Mạnh Tử: Cẩn tường tự chi giáo, thân chi dĩ hiếu để chi nghĩa.
(*)

(*) Cẩn tường tự chi giáo, thân chi dĩ hiếu để chi nghĩa: đây là câu trích trong bài 3, giảng giải cho Lương Huệ vương của Mạnh Tử.

Nguyên văn là: “Cẩn tường tự chi giáo, thân chi dĩ hiếu để chi nghĩa, ban bạch giả bất phụ đại ư đạo lộ hĩ.”

Dịch nghĩa: Lo việc giáo dục cẩn thận chữ nghĩa trong các trường huyện, trường làng, dạy cho trẻ biết hiếu, để, thì những người đầu bạc hoa râu khỏi phải nặng nhọc đội gánh ngoài đường.

(Trích trong “Tứ thư bình giải” - Lý Minh Tuấn biên soạn, Nguyễn Minh Tiến hiệu đính)

“Viết gì vậy?”

Thái tử nói: “Cẩn tường tự chi giáo, thân chi dĩ hiếu để chi nghĩa. Chỉ một câu này thôi.”

Mọi người nghe xong đều trầm mặc.

Hoàng đế giận dữ mắng kẻ cáo trạng là Thanh Hà vương: “Người học theo đạo Khổng Mạnh, được, trầm hời người, hiếu để chi nghĩa, người học được đều bỏ đi đâu rồi? Hôm qua Thập ca người vừa đến Xuân phường, người cũng biết, hôm nay hắn có thể làm ra việc chép văn lên mang vào hay sao? Lại còn muốn cáo trạng! Hừ, hiếu để chi nghĩa, cái gì người cũng không hiểu, còn đọc sách làm gì?”

Hoàng đế tức giận, Thái tử vội đứng dậy nói: “Phụ hoàng xin bớt giận.”

Vừa lúc Hoàng đế bực tức không có chỗ trút, liền quay sang chỉ Thái tử: “Còn người nữa, thân là Thái tử, không quan tâm yêu thương Thập đệ người, huynh đệ xa cách, sau này trị quốc thế nào?” Trước kia hắn và Huệ vương luôn ngấm ngấm đả kích hoặc tranh đấu công khai với nhau, hôm nay, gây phiền phức cho Huệ vương, chắc chắn cũng là hắn sai khiến. Ông đã sớm khó chịu với Thái tử, rốt cuộc giờ cũng có cơ hội, mượn lúc này răn dạy hắn một phen. Nói xong những lời này, ông phát tay áo bỏ đi.

109. Chương 109: Mùa Hè Nóng Nực

Từ Xuân phường, Lam Tranh trở lại Cung Sùng Lan, vừa vào tắm điện đã ngửi thấy một mùi thơm ngát, vòng qua bình phong từng trúc, đã thấy ngay một bếp lò trạm vàng bạc đang xông hương nghi ngút, mùi thơm là từ nó ra. Vũ Lâu từ bên ngoài đi vào, tay cầm một hộp nhỏ đựng hương liệu, liếc nhìn Lam Tranh cười nói: “Giờ này về mới là đúng này, không trốn học.”

“Vậy có phải có phần thưởng cho ta không hả?” Nói xong lại muốn ôm Vũ Lâu.

Vũ Lâu tránh hẳn ra: “Đang ban ngày ban mặt, đứng đắn một chút đi. Hôm nay thế nào?”

“Không tốt lắm, phụ hoàng đến, ta không viết được sách luận.” Lam Tranh nói: “..... Hắc hắc, sau đó ta làm theo cách người nói. Thanh Hà vương cáo trạng ta lén chép sách mang vào, Thái tử ca ca đọc chữ trên tay ta, Phụ hoàng liền tức giận bỏ đi. Nên ta cũng không cần viết nữa.” Hắn dùng tay gảy gảy hương liệu: “Đây là thứ gì thế?”

“Hương ba luật, để diệt côn trùng đấy.” Vũ Lâu nói: “Ở đây đã lâu không có ai ở, mùi vừa ẩm thấp, vừa mốc, nhiều côn trùng. Hương ba luật này để diệt côn trùng là tốt nhất, tuy là hương long não cũng có công hiệu, nhưng hương vị của ba luật nhẹ hơn long não, nên sẽ không làm cho người khó chịu.”

“Người biết dùng hương à?” hắn kinh ngạc.

“Biết sơ qua một chút thôi.” Trước kia mẫu thân có sắp xếp cho nàng học về các loại hương liệu.

“Tần Vũ Lâu, có chuyện gì mà người không biết không.....”

Vũ Lâu nói: “Ta cũng nhiều chuyện không biết, dạy người hiểu chuyện chẳng hạn.....”

Ta biết, nàng còn có thể nói móc ta nữa. Lam Tranh vội hỏi: “Vậy người bên mùi hương Thái tử dùng là hương gì không?”

“À.....” Vũ Lâu cúi đầu nhớ lại: “Khi gặp Thái tử ta cũng có đoán được..... Là cái gì nhỉ.....”

“Mau nhớ ra đi.”

“Người hỏi cái này làm gì?”

“Ta thấy người mùi đó rất dễ chịu.”

“Mùi trên người hắn có dễ ngửi cũng không cho người động vào! Ta không thích.”

“Dùng hay không dùng, thì người cũng mau nghĩ ra là hương gì đi.”

“Không nhớ rõ.” Như đinh đóng cột. Vũ Lâu giao hộp hương liệu cho thị nữ, để các nàng ta tiếp tục đốt hương.

Dù thế nào Lam Tranh cũng phải lấy được đáp án, lại muốn trêu ghẹo Vũ Lâu một chút, liền đưa tay ôm cổ nàng gặm môi nàng: “Ta tò mò mà, người mau nói cho ta biết đi.”

“Người đừng làm phiền ta thì ta mới có thể nhớ được chứ.”

Lam Tranh buông tay ra: “Được, ta không bám người nữa, người nghĩ đi, nghĩ đi.”

Đúng là không chạm vào người nàng nữa, nhưng lại cứ đi lòng vòng sau lưng nàng, giữa ngày hè thế này, khiến Vũ Lâu càng thấy phiền phức. Đến tối đi ngủ, Lam Tranh vừa dựa vào nàng đã vội trốn thật xa.

Bị Hoàng đế răn dạy ột hồi, Thái tử cũng thu liễm hơn, mấy ngày của Lam Tranh tạm thời trôi qua rất nhẹ nhàng. Hắn đã nghĩ ra cách, có thể dồn được Thái tử vào chỗ chết, nhưng vì niệm tình thân, nên vẫn thấy quá mức ngoan độc, nhất thời chần chừ không quyết được.

Giữa mùa hạ, nửa tháng không thấy một khắc trời u ám, một giọt mưa cũng không có. Ban ngày thì khô nóng, buổi tối thì oi bức, ông trời đúng là không muốn cho con người thoải mái mà.

Vũ Lâu sợ nóng, Lam Tranh liền lấy “trúc phụ nhân” cho nàng ôm. “Trúc phụ nhân” là mấy cây trúc xếp lại với nhau, trông như hình người. Hai đầu bọc mặc ngọc, còn giữa thì dùng ngọc ngũ sắc khảm lên, nhìn

rất đẹp, ánh sáng của ngọc ngũ sắc khiến người ta thấy mát mẻ hơn. Nhưng vấn đề là kể cả ôm “trúc phu nhân” vào lòng, Vũ Lâu cũng vẫn không có tinh thần, lười biếng ngã xuống giường, nhắm mắt lại chẳng muốn nói gì.

Lam Tranh ngồi bên cạnh nàng, quạt quạt cho nàng đỡ nóng: “Sao người sợ nóng thế, những mùa hè trước người vượt qua bằng cách nào?”

“.....”

Lam Tranh dùng quạt chọc chọc vào ngực nàng: “Này, sao không nói gì, không phải bị nóng chết luôn rồi đấy chứ.”

“Đừng làm phiền ta!”

“Nóng thì cởi y phục ra đi.....”

“.....”

Lam Tranh nói: “Ta cam đoan không chạm vào người.” Để tỏ thành ý, hắn giơ hai tay lên: “Nhìn người nóng khó chịu thế mà.” Lại nghĩ nghĩ một chút: “Có chỗ nào trên người người mà ta chưa thấy đâu chứ.....” Vũ Lâu nóng đến buồn bực cả người, nghe hắn nói vậy liền cởi luôn trung y ra, chỉ để lại cái yếm nhỏ và tiết khố.

“Cởi hết ra luôn đi, để thế này có khác gì đâu.” Lam Tranh đưa tay cởi dây yếm sau lưng Vũ Lâu, kéo ra ném xuống đất. Vũ Lâu đưa tay lên che ngực: “Đáng ghét.” Nhưng thấy Lam Tranh không có hành động gì quá đáng, nên lại nhắm mắt lại, ôm “trúc phu nhân” hạ nhiệt.

“Nếu cởi rồi thì đừng ôm nó nữa, cẩn thận cảm lạnh.” Lam Tranh giật lấy “trúc phu nhân”.

Vũ Lâu không nghe, vươn tay giật lại: “Trả lại cho ta.....”

“Có muốn không?”

“Muốn.” Giọng điệu cũng vì nóng nực mà mềm nhũn ra.

Lam Tranh cười xấu xa: “Được, ta cho nàng.” Nói rồi cúi người hôn môi nàng, đưa tay xoa nắn hai bầu nhuyển tuyết tròn đầy của nàng. Cảm giác được chạm vào làn da nhẵn mịn như tơ, bóng loáng, trắng ngần của Vũ Lâu khiến Lam Tranh ý loạn tình mê, giọng hắn khàn khàn: “Đã lâu như thế rồi, chắc là được rồi chứ.”

Vũ Lâu chỉ nghĩ hắn đánh lén như bình thường, lắc lắc người nói: “Người nhớ rõ thật đấy.” Nhưng bên tai lại nghe tiếng thở của hắn càng ngày càng nặng, nàng giật mình, hắn thực sự động tình, không phải chơi đùa nữa. Vũ Lâu hốt hoảng, giữ lại tiết khố: “Người đừng có nghĩ linh tinh, ta không cho phép.”

Để đối phó với sự cự tuyệt của Vũ Lâu, Lam Tranh đã có kinh nghiệm rồi, đầu tiên hắn ngậm đôi môi anh đào của nàng, hôn đến khi mặt nàng đỏ bừng, thở hổn hển, tiếp đến là dùng ngôn ngữ đánh tan tâm lý chống cự của nàng: “Ta sẽ cẩn thận mà, nếu nàng kêu đau, ta sẽ không động vào nàng nữa. Nếu ta không thương xót nàng, thì sao ta đợi lâu như thế được.” Sự chống cự của Vũ Lâu quả nhiên giảm xuống, hắn nói tiếp: “Không phải nàng đã đồng ý với ta..... Chúng ta sẽ lại sinh một đứa nhỏ nữa sao.....”

“Vậy..... người nhẹ nhẹ một chút.....”

Vũ Lâu hơi nâng thân dưới, muốn phối hợp với hắn. Lam Tranh thấy nàng chủ động như vậy thì không vội vàng, chỉ ấn nàng xuống, hôn cho thỏa thích. Vũ Lâu khép hờ mắt, mang theo ánh nhìn mị hoặc, trực tiếp đánh vào nội tâm của Lam Tranh, khiến hắn chẳng còn nhớ đến việc nhẹ hay không nhẹ nữa, vội vàng tách chân nàng ra, tiến vào trong cơ thể nàng. Từ sau tiết đoạn ngo, Vũ Lâu không cùng hắn làm chuyện phòng the nữa, lại thêm điều dưỡng mấy ngày nay, thân thể cũng khỏe lên nhiều. Hắn vừa tiến vào, giống như thiên lôi địa hỏa (Sét đánh, lửa thiêu), hơi thở của nàng càng ngày càng nặng nề, tiếng rên rỉ của nàng khiến nàng xấu hổ cắn môi muốn kìm nén. Lam Tranh bị cấm túc nhiều ngày, giờ được như ý nguyện, giống như muốn đòi lại hết những ngày vừa qua vậy, lại nghe tiếng ngân nga kiều diễm của nàng, hắn lại càng đổ thêm dầu vào lửa, muốn tự mình đòi lại những ngày xa vắng ấy. Vũ Lâu cảm giác được chất lỏng ấm áp hắn lưu lại trong người mình, liền đẩy hắn ra. Lam Tranh ngã lên người Vũ Lâu, dùng sức ôm chặt nàng

vào lòng, cơ thể nàng dính sát vào vòm ngực rắn chắc của hắn, nhưng hai bầu ngực no tròn đầy đặn vừa áp vào, lại khiến dục vọng của hắn bốc lên. Vũ Lâu cảm thấy cự long trong cơ thể lại bắt đầu sống lại, bắt đầu luật động, nàng xấu hổ nói: “Không biết chừng mực gì cả, sớm muộn gì.....” còn chưa nói hết câu, đã bị hắn ngậm lấy hai phiến môi hồng, nuốt hết lấy lời của nàng.

Sau khi xong mọi chuyện, Vũ Lâu nghiêng người nằm một bên, nói gì cũng không cho Lam Tranh động vào người nữa. Hắn chỉ vừa chạm vào là nàng đã kêu nóng ầm ĩ. Lam Tranh bèn cầm quạt, quạt cho nàng ngủ trước, xong mới ôm lấy nàng. Đến nửa đêm tỉnh dậy, sờ bên cạnh, thấy Vũ Lâu tránh sang một bên, lại vội vàng kéo nàng ôm vào lòng.

110. Chương 110: Lại Bị Hãm Hại

Hôm nay Lam Tranh rất đau đầu, gối lên đùi Vũ Lâu, để nàng day thái dương cho hắn. Vì Vũ Lâu có việc muốn nhờ hắn, nên không cự tuyệt, dịu dàng mát xa cho hắn.

“Lam Tranh.....” Nàng nói: “Ta muốn gửi thư cho cha mẹ ta ở Liêu Đông, báo tin bình an.”

Lam Tranh nói: “Không phải người đang rất bình an đây hay sao, báo đáp cái gì!”

“Nhưng cha mẹ ta đâu biết.....”

“.....”

“Được không? Ta viết phong thư, người sai người đưa đi cho họ nhé?”

Lam Tranh lắc đầu: “Chờ người lại có thai, để mẫu hậu đặc xá, đến lúc đó tự nhiên có thể gửi tin đi rồi.”

Vũ Lâu khuyên nhủ mãi, Lam Tranh cũng không đáp ứng, nàng tức giận đứng lên, xỏ giày đi ra ngoài. Đầu Lam Tranh đập nhẹ vào mép giường, ong ong cả lên, thoáng chốc nhìn bốn phía đều trắng xóa cả. Ôm đầu bình tĩnh lại một lúc, khá hơn nhiều hắn mới đứng dậy đuổi theo Vũ Lâu. Thấy nàng đứng ở cửa, dựa vào cây cột trụ, lau nước mắt, nàng thấy hắn đến, hừ một tiếng rồi quay đầu đi ra.

Lam Tranh túm lấy tay nàng: “Người viết đi, viết đi, ta giúp người chuyển.”

“Thật à?” Vũ Lâu nín khóc mỉm cười.

Lam Tranh vuốt cằm: “Nghe theo người.” rồi lại ôm cổ nàng, hôn nàng một cái: “Cười lên đi.”

“Làm gì có ai vừa mới khóc xong lại cười được luôn.”

“Cười một cái, cười một cái thôi.”

Vũ Lâu nặn ra một nụ cười cho hắn nhìn. Sợ hắn đổi ý, chạy nhanh đi sai người mang bút mực tới, viết thư cho cha mẹ, sau đó lại vươn tay về phía Lam Tranh: “Này, cho ta mượn chút ngân lượng đi.” Tàn gia đã bị phong tỏa tài sản, tuy cha mẹ có người quen cũ giúp đỡ, nhưng cũng rất vất vả.

Tần Vũ Lâu, nàng thật hiếu thuận, được một tắc lại muốn tiền một thước, vừa viết xong thư đã đòi tiền nữa rồi.

“Mượn? Người dùng cái gì mượn?” Lam Tranh sờ ngực nàng: “Cái này à?”

Vũ Lâu tránh móng vuốt sói của hắn: “Cho ta mượn chút ngân lượng đi.”

“Vì sao nào? Không phải người nói không liên quan gì với ta hay sao?” Lam Tranh hừ giọng.

“Người !”

Lam Tranh thấy nàng tức giận, lại đổi mặt tươi cười: “Cho người, cho người, đừng nóng giận mà.” Nói rồi sai người đi lấy ngân lượng, gói chung vào với bức thư.

Lam Tranh liếc mắt nhìn tên thái giám truyền tin một cái, thái giám kia ngẫm hiểu, trên miệng thì nói: “Nhất định sẽ phái người đưa đến nơi.” nhưng vừa xoay người ra khỏi Cung Sùng Lan đã đốt ngay lá thư này, sau đó trở về phục mệnh với Lam Tranh. Lam Tranh vừa lòng vỗ vai hắn: “Làm rất tốt, bạc đó thưởng cho người.”

Vũ Lâu không biết chuyện, cứ nghĩ thư đã được chuyển đi, mỗi ngày đều ngóng chờ hồi âm từ Liêu Đông.

Vũ Lâu lo lắng nhất là Lam Tranh, sợ Thái tử lại bày ra mưu ma chước quỷ gì hại hắn, mỗi ngày đều dặn dò hắn chú ý công việc. Lam Tranh không chút để ý đáp ứng, nhưng sự chú ý vẫn chỉ đặt trên người Vũ Lâu, buổi tối thì cùng nàng triển miên, ban ngày chạy lên ngủ trên lớp học.

Hôm đó, hắn trở về, thấy Vũ Lâu đang ngồi trước bàn trang điểm vẽ lông mày, hắn đứng phía sau kỳ quái nói: “Ồ, người chuẩn bị đi gặp ai thế.” Vũ Lâu nghe xong nói: “Chỉ vì mình thôi. Ăn mặc chỉnh tề, tâm tình cũng tốt hơn.”

Lam Tranh nói: “Để ta giúp người trang điểm nào.” Hắn chấm một chút son, thoa nhẹ nhẹ vài cái lên môi nàng, rồi cúi xuống ngậm lấy môi nàng, cười nói: “Ngọt thật.” Vũ Lâu bị hắn quấy, tức giận: “Sao hôm nay lại về sớm vậy?”

“Tứ ca phát bệnh tim.” Hắn rất hoài nghi, không biết liệu Thái tử có sống được đến lúc hắn báo thù thành công hay không nữa.

Bệnh chết đi càng tốt: “A?” Nghe thấy hai chữ Thái tử, tâm tình của nàng đều bị phá vỡ hết. Lúc này, Lam Tranh rút ra một cái khăn, đưa tới trước mặt Vũ Lâu: “Người ngửi xem, đây là mùi hương gì.”

Vũ Lâu cầm lấy khăn, đưa lên mũi, cau mày nói: “Cái này của Thái tử à?”

“Mùi thính thật, không khác gì mũi chó nha.”

Vũ Lâu ném khăn xuống đất: “Đem cái thứ này về làm gì!”

“Người ngửi ra mùi gì sao?”

“Đâu lâu hương..... Mùi dịu nhẹ, nghe nói có thể trị đau tim.”

Tần gia và Phương gia có giao tình đã lâu, lúc học về hương liệu, nàng cũng thuận tiện nhớ luôn cả tác dụng y thuật của hương liệu. Lam Tranh lặp lại tên mùi hương một lần, vui vẻ đi ra ngoài. Vũ Lâu cũng không để trong lòng, cũng chỉ là một mùi hương thôi, không thể gây ra họa gì được.

Lam Tranh đi ra ngoài không lâu thì có thái giám báo lại: “Hoàng hậu nương nương truyền ngài đến Cung Cảnh Hoa hỏi chuyện. Mời dời bước theo nô tài.”

Nghe thấy Hoàng hậu tìm mình hỏi chuyện, trong lòng Vũ Lâu hơi lạnh đi. Chắc hẳn là không phải chuyện gì tốt rồi, nàng lấy cơ thay quần áo rồi trộm phái một cung nữ đi tìm Lam Tranh. Lúc đi đến nửa đường, quả nhiên Lam Tranh chạy tới.

“Mẫu hậu tìm người có chuyện gì?”

Vũ Lâu nói: “Chưa biết.”

Lam Tranh vỗ ngực: “Có ta ở đây, yên tâm đi.” Vũ Lâu lúc nguy cấp có thể nghĩ đến hắn, hắn rất vui mừng.

Hai người đi tới trước Cung Cảnh Hoa, để cho thái giám vào thông báo, một lát đã được truyền vào. Lam Tranh nhìn trong chính điện, ngoài mẫu hậu còn có cả Thái tử phi Tạ thị. Bên cạnh các nàng còn có vài nữ quan lớn tuổi. Trận thế này, Lam Tranh rất quen thuộc, vừa nhìn là biết chuẩn bị phạt người rồi.

May mà hắn đi cùng.

Lam Tranh cùng Vũ Lâu hành lễ với Hoàng hậu. Hoàng hậu để Lam Tranh bình thân rồi nói: “Bản cung chỉ gọi Tần thị tới để hỏi chuyện, Tranh nhi tránh đi.”

Lam Tranh lắc đầu liên tục: “Bên ngoài nóng quá, chờ con ngồi thở át cái đã.”

Lúc này, Thái tử phi thấp giọng nói với Hoàng hậu: “Mẫu hậu, để Huệ vương nhìn rõ bộ mặt thật của Vương phi hẳn cũng tốt, đúng không?” Giọng không lớn, nhưng đều khiến cho Lam Tranh và Vũ Lâu nghe được rõ ràng.

Lam Tranh nghe Tạ thị nói thế, thầm nghĩ, nhất định lại là trò quỷ gì của Tứ ca, muốn hại Vũ Lâu rồi. Lại vu hãm cho nàng dâm loạn hay sao? Vũ Lâu vẫn bị hấn giữ bên cạnh, chắc không phải tội danh này rồi. Nếu không phải tội dâm loạn cung đình, những tội danh khác cũng không có gì đáng nói.

Cứ bình tĩnh, xem bọn hấn ta định giở trò xiếc gì cho hấn xem đây.

Hoàng hậu nghe xong lời của Thái tử phi, nhẹ xoa cằm nói với Vũ Lâu: “Cha mẹ người cho người gửi thư đến.” Nói xong lại quay sang bảo nữ quan bên cạnh: “Người đưa món đồ gì thu được đó cho nàng đi.”

Vũ Lâu buồn bực, cho dù cha mẹ nàng là phạm nhân mang tội phải đi lưu đầy, nhưng gửi thư cho nàng cũng đâu phải là tội lỗi gì.

Nhưng đến khi nữ quan ném một bao đồ gì đó ra trước mặt nàng, thì nàng hoàn toàn sợ đến ngây người.

Trong bao trừ một phong thư, còn có một con hình nhân bằng rơm.

Vũ Lâu lạnh toát từ đầu tới chân. Đây là hình nhân phù phép, trong cung kiêng kị nhất là chuyện phù phép, quỷ thần. Hoàng hậu nói hình nhân này là của cha mẹ gửi cho nàng, không phải là muốn lấy mạng nàng hay sao. Nàng vội chạy đến nhặt lá thư bên cạnh lên xem. Trên thư đúng là bút tích của cha nàng, nói là chỉ cần lại có con với Huệ vương, chắc chắn Tần thị sẽ được đặc xá, cứu vớt, vì thế cha nàng cầu xin Bồ Tát, làm một hình nhân cầu con cho nàng. Hy vọng là linh nghiệm.

Cha nàng đã lẩn lộn chốn cung đình nhiều năm, tuyệt sẽ không phạm vào việc kiêng kị này, phong thư này chắc chắn là làm giả để hãm hại nàng. Làm sao đây, mấu chốt nhất là, nàng không có cách nào rửa sạch nỗi oan này.

Hoàng hậu lạnh nhạt nói: “Trong thư nói gì?”

Lòng Vũ Lâu như chìm xuống đáy vực, chỉ đơn giản hỏi lại Hoàng hậu: “Ngài không thấy sao, cần gì phải hỏi Tần thị?”

“Bản cung sao lại phải đi xem thư nhà tội thần?” Hoàng hậu nổi giận: “Bản mắt bản cung!”

Thái tử phi nói với Vũ Lâu: “Hoàng hậu nương nương hỏi người đấy, trả lời cho thành thật vào.”

Vũ Lâu thống khổ cắn môi. Đột nhiên lá thư trên tay bị người ta giật lấy, lúc nàng lấy lại tinh thần, thì Lam Tranh đã nhét thư vào miệng nhai.

Mọi người đều kinh ngạc.

111. Chương 111: Lam Tranh Gánh Tội

Lúc Lam Tranh nhìn thấy con hình nhân phù phép ấy, phản ứng của hấn cũng giống như Vũ Lâu, bị dọa đến nhảy dựng lên. Dựa vào nét mặt của nàng, hấn đoán ngay được hình nhân này là do Tần Khải Canh gửi đến. Nếu thật sự có tội này, thì không ai cứu được nàng nữa.

Nếu Hoàng hậu đã nói chưa đọc qua lá thư này, vậy thì cứ ăn lá thư trước đi, tiêu diệt một chứng cứ đã.

Thật ra Lam Tranh không muốn làm như vậy, hấn ăn lá thư, Vũ Lâu chỉ cần động não suy nghĩ một chút là sẽ biết, hấn đang cứu nàng.

Nhưng hiện tại hấn cũng không nghĩ được nhiều như vậy.

Lam Tranh ăn xong lá thư, liền nhặt hình nhân trên mặt đất lên, ôm đến trước mặt Vũ Lâu, cười tủm tỉm đưa cho nàng: “Thích không? Ta cố tình tìm cho người đấy.” Vũ Lâu không dám đụng vào nó, vội lui về phía sau từng bước: “Người tìm tới?” Trong lá thư kia nói là cha tìm, sao lại thành Lam Tranh nhận thế này.

“Rốt cuộc là người có thích không?!” Lam Tranh kiên quyết nhét hình nhân vào lòng Vũ Lâu: “Người mau ôm đi, bọn họ nói nó có thể giúp chúng ta có con nữa mà.”

Sau khi nghe xong, Hoàng hậu bình tĩnh hỏi Lam Tranh: “Tranh nhi, cái này là do con mang đến à?”

“Vâng, là con mang đến.” Lam Tranh nói như thật: “Rốt cuộc cũng tìm thấy rồi, con còn tưởng do trận hỏa hoạn hôm trước mà nó cháy luôn rồi cơ. A, sao lại ở trong tay mẫu hậu?”

Hoàng Hậu nhìn về phía Tạ thị, Tạ thị hiểu ý, nói với Lam Tranh: “Là do sáng nay, nhóm nữ quan Tư chính bắt gặp một thái giám lén lút ôm cái bao này, liền nghi ngờ bắt lại. Không biết là đồ của Huệ vương.”

“Tranh nhi, sao con lại làm hình nhân này, lại còn mang vào cung nữa?”

“Tháng trước có một pháp sư đến Vương phủ, nói ta có thể tìm lại đứa nhỏ đã mất.....” Lam Tranh cúi đầu, đau thương nói: “Ta liền đưa cho hắn một trăm lượng vàng, để hắn làm phép..... Đến lúc Vương phủ bị hỏa hoạn, ta tìm không thấy hình nhân này..... Hôm qua vừa nhớ ra, ta phái người quay về tìm, ha ha, không ngờ lại tìm được. Mẫu hậu, người thấy nó có được không?” Nói xong còn cúi xuống nghịch nghịch hình nhân.

Hoàng hậu tức giận: “Mau ném thứ uế vật kia đi.”

“Không, không đâu.” Lam Tranh giấu hình nhân ra sau lưng: “Nó có thể làm cho bảo bối của ta sống lại, ta không ném đâu.”

“Thiêu hủy uế vật kia đi!” Hoàng Hậu ra lệnh ột vị nữ quan tiêu hủy hình nhân trong tay Lam Tranh, hắn không nghe, nói gì cũng không chịu. Vũ Lâu vội ngăn hắn lại: “Mau buông tay ra!” Lam Tranh bỏ nhào vào trong lòng Vũ Lâu, khóc nức nở nói: “Sao người cũng không giúp ta giữ lại? Nó có thể giúp bảo bối của chúng ta sống lại mà.....”

Bị Lam Tranh quây thế này, lực chú ý của Hoàng hậu cũng chuyển hết từ người Vũ Lâu sang Lam Tranh: “Kẻ nào đã dẫn pháp sư đến đầu độc người, để người làm mấy thứ đồ quỷ quái này hả?”

Lam Tranh không có cách nào khác, để lời nói dối chân thật hơn, liền nói: “Là Lân biểu ca.”

“Vũ Dương hầu?!” Hắn là con trai của ca ca mình, quan hệ rất tốt với Lam Tranh. Lam Tranh đã không biết chuyện này nghiêm trọng thế nào, chẳng lẽ hắn cũng không hiểu hay sao, lại đi dẫn mấy tên pháp sư tà ma ngoại đạo về cho Lam Tranh. Hoàng hậu truyền lệnh: “Truyền Vũ Dương hầu đến Cung Cảnh Hoa để bản cung hỏi chuyện.”

Lam Tranh thăm cầu trong lòng, Vương Lân à Vương Lân, huynh thông minh một chút, dựa vào huynh cả đấy. Hắn ôm Vũ Lâu, nói: “Ta làm sai rồi sao?”

Lúc này nàng cũng không hiểu mọi chuyện thế nào, không hiểu tình hình bây giờ là sao, tự đứng lại nhảy ra một Vũ Dương hầu nữa, đành phải chờ Vũ Dương hầu đến giải thích vậy.

Tạ thị nhìn Lam Tranh quần quít lấy Vũ Lâu, trong lòng cười lạnh. Tuy không diệt trừ được Tần Vũ Lâu, nhưng lại thu hoạch được một mẻ lưới lớn.

Huệ vương giả vờ.

Hắn ra tay cứu Tần Vũ Lâu, lại để lộ chân tướng của mình. Hắn biết rõ chuyện hình nhân rất hệ trọng, nên nhận hết tội về mình.

Đây đúng là tin tốt, phải mau quay về báo cho Tĩnh Thần biết.

Tạ thị ngồi ngay ngắn, thỉnh thoảng liếc Lam Tranh một cái, chờ Vũ Dương hầu đến đây, nếu Vũ Dương hầu nói trắng mọi chuyện, thì để xem Lam Tranh hắn, định tìm đường xuống thế nào.

Hoàng hậu trong lòng rối như tơ vò, vốn tưởng là do lỗi của Tần Khải Canh, sao chớp mắt một cái lại thành lỗi của Lam Tranh rồi. Bà nhìn về mặt khiếp nhược, ôm chặt lấy Vũ Lâu của Lam Tranh mà khẽ thở dài một tiếng.

Mọi người sốt ruột chờ đợi một lúc, cuối cùng Vũ Dương hầu cũng đến. Vương Lân đang bàn bạc chính sự cùng mọi người trong nhà, lại bị người đến truyền vào cung, hỏi thái giám truyền chỉ mới biết hóa ra là hình nhân gây họa.

Trong ngày tam phục (*) mà toàn thân hần đều toát mồ hôi lạnh. Vừa vào đến đại điện, chợt nghe Lam Tranh đổ ập lên đầu một câu: “Biểu ca, huynh đã tới rồi, huynh mau nói ầu hậu nghe đi, pháp sư đó là do huynh mang đến, để cứu sống bảo bối của ta mà.”

(*) Ngày tam phục: Chỉ thời kỳ nóng nhất trong năm. Sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau ngày Hạ chí; Trung phục: 20 ngày tính từ canh thứ tư sau ngày Hạ chí; Mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập thu.)

Chỉ một câu, đã nói rõ ràng chân tướng mọi chuyện. Tạ thị thầm than, Huệ vương ơi Huệ vương, ai dám nói người ngốc nào, người là quá thông minh rồi.

Vương Lâm nghe Lam Tranh nói xong, lập tức phản ứng kịp thời, bấm với Hoàng hậu: “Hồi Hoàng hậu nương nương, là thần dẫn pháp sư về cho Huệ vương điện hạ, không biết.....”

“Vương Lâm! Chẳng lẽ người không biết hình nhân này có hại thế nào hay sao? Huệ Vương đã không hiểu, chẳng lẽ người cũng không hiểu?”

Vương Lâm phát huy tối đa năng lực giả ngu đã được học từ Lam Tranh, làm ra vẻ kinh ngạc hỏi lại: “Hình nhân gì cơ?”

“Tên pháp sư đó làm cho Lam Tranh một hình nhân cầu con, người không biết hay sao?”

Thấy Hoàng hậu tức giận, Vương Lâm liền lôi quan hệ thân thích ra: “Tiểu chất không biết, xin cô cô chỉ bảo cho. Cháu chỉ dẫn pháp sư về cho Huệ vương điện hạ cầu siêu cho đứa nhỏ đáng thương, cũng không hề biết hần lại làm hình nhân cho Huệ vương điện hạ.”

Người là ta dẫn về, nhưng sự việc không phải do ta sai phái.

Lam Tranh cực kỳ vừa lòng với câu trả lời của Vương Lâm, không hổ danh là đi theo hần nhiều năm, thật là tỉnh táo.

“Pháp sư người tìm ở đâu? Mau đưa tới đây.”

“Là một cao tăng vân du bốn biển, đã sớm rời khỏi kinh thành rồi ạ.”

Tra không tra được, Hoàng hậu giận dữ, quở trách Vương Lâm: “Người tùy tiện lôi một tên hòa thượng vân du về cho Huệ vương, rốt cuộc là đầu người nghĩ gì vậy, hần hại Huệ vương, người có gánh được trách nhiệm này không.”

“Cô cô, tiểu chất sai rồi, tiểu chất không nghĩ đến pháp sư kia lại đầu độc Huệ vương như vậy.”

Cuối cùng cũng vẫn là người thân, mặc dù Hoàng hậu tức giận với Vương Lâm, nhưng cũng không thể làm gì hần: “Đâu chỉ là sai nhỏ thôi, người là mười phần sai rồi, may mà bản cung phát hiện chuyện hình nhân này trước, chứ nếu là để Hoàng thượng biết.....”

Lam Tranh vẫn giả ngu: “Rốt cuộc là có gì sai ạ, chẳng lẽ không được làm cho bảo bối của ta sống lại hay sao?”

“Câm mồm!” Hoàng hậu tức đến run người: “Không được nhắc lại chuyện ngu xuẩn này nữa!”

Lam Tranh sợ hãi tránh phía sau Vũ Lâu, không dám nhìn mẫu hậu. Hần trốn sau nàng, nên Vũ Lâu hoàn toàn bị trưng ra trước mặt Hoàng hậu, Hoàng hậu liền hỏi Vũ Lâu: “Cha người viết gì trong thư?”

“.....À” Vũ Lâu hạ thấp người cung kính trả lời: “Hồi Hoàng hậu nương nương, gia phụ dặn Vũ Lâu phải toàn tâm chuộc tội ạ.”

Thái tử phì cười hỏi: “Vậy tại sao phong thư này lại ở cùng một chỗ với hình nhân phù phép thế?”

Lam Tranh vội nói: “Là do ta nhờ biểu ca đưa thư đi Liêu Đông, hôm qua người hần sai đi mới đem thư hồi âm của Tần gia đến Phủ Huệ vương, vì thế ta sai người mang cả vào trong cung. A? Cái này cũng có vấn đề gì sao?”

Tạ thị vẫn chưa từ bỏ ý định: “À. Mẫu hậu, chúng ta có cần phải gọi tên thái giám kia vào tra hỏi, xem có phải hình nhân này mang từ phủ Huệ vương vào hay không?”

“Vì sao?” Vương Lâm cười lạnh: “Chẳng lẽ Thái tử phi biết rõ có thể tra ra ẩn tình gì trên người thái giám kia sao?”

Xong rồi, hoàn toàn lộ mặt rồi.

112. Chương 112: Sự Nghi Ngờ Trời Dậy

Tạ thị ra vẻ sợ hãi: “Sao Vũ Dương hầu lại nói vậy?”

Việc đã đến nước này, thôi thì ngửa bài với nhau luôn đi. Vương Lâm quỳ xuống đất nói với Hoàng hậu: “Cô cô, tiểu chất thấy việc này rất kỳ quái, vì sao vị hòa thượng vân du kia lại xúi giục Huệ vương làm hình nhân phù phép chứ, chắc chắn có người sai phái phía sau. Mà Huệ vương vừa sai người mang hình nhân vào trong cung, thật khéo lại bị người ta phát hiện ngay như vậy. Theo tiểu chất thấy, đây là có người cố ý hãm hại Huệ vương điện hạ..... Mong cô cô điều tra rõ.” Vương Lâm cắn ngược lại một cái, nói tiếp: “Hơn nữa, vụ hỏa hoạn ở phủ Huệ vương cũng rất kỳ quái, cháu nghĩ, nếu truy xét cẩn thận, không chừng lại điều tra ra lý do Huệ vương gặp chuyện không may năm năm trước đây ạ.”

Lam Tranh phụ họa theo: “Chuyện không may năm năm trước? Chuyện gì vậy? Cái gì mà không may?” Hoàng hậu không giải thích với hắn, mà nói với Vương Lâm: “Người nói cũng có lý.” Nếu xâu chuỗi sự kiện lại, đúng là có vấn đề: “Đưa thái giám sáng nay vừa bắt được đến Tông Nhân phủ, nghiêm hình khảo vấn!” “Dạ.”

Tên thái giám này không phải người của Huệ vương, mơ mơ hồ hồ mà thành gian tế được sắp xếp vào ẩn náu bên cạnh Huệ vương. Đương nhiên, thâm hiểm nhất là, hắn vừa bị đưa vào Tông Nhân phủ được vài ngày, thì đã bị Thái tử, chủ nhân chân chính của hắn xử tử.

Thái tử phi không ngờ bị Vũ Dương hầu cắn ngược lại một cái, đem bọn họ đặt vào vị trí người bị hại. Ả oán hận nhìn chằm chằm Vương Lâm, nhưng ngữ khí vẫn dịu dàng như trước: “Quả thật là nên tra rõ, nhưng mà chuyện này cũng rất nguy hiểm, Vũ Dương hầu cũng nên cẩn thận chú ý, đừng có tự đứng lại dẫn người lạ về giới thiệu với Huệ Vương. Tuy lời nói của bản cung có chút thất lễ, nhưng Huệ vương điện hạ cũng nên hiểu lý lẽ một chút, thứ gì dính được, thứ gì không nên dính vào, thì nên phân biệt cho rõ ràng.”

Vừa nói xong, ả đã thành công lôi được cơn giận của Hoàng hậu ra. Huệ vương là con trai của nàng, Vương Lâm là cháu họ của nàng. Tuy đau lòng, nhưng phạt vẫn phải phạt.

“Tranh nhi, con cùng Lâm biểu ca của con, quỳ ngoài điện chịu phạt! Không có ý chỉ của bản Cung, không được đứng lên.”

Lam Tranh vừa nghe thấy bị phạt, liền nỉ nèo: “Con biết sai rồi, con biết sai rồi, đừng phạt mà, bên ngoài nóng lắm.”

Vương Lâm cũng sợ bên ngoài nóng như thiêu như đốt, nói: “Cô cô, chất nhi sai rồi, không có lần sau nữa. Xin cô cô mắt nhắm mắt mở, tha cho chất nhi lần này đi mà.” Nhưng trong lòng thì thầm hô may mắn, so với hắn dự tính, thì loại hình phạt này quả thực là ban ân rồi.

“Đừng có nói những lời vô nghĩa nữa! Vì bản cung quá cưng chiều các người, nên hôm nay các người mới coi trời bằng vung như thế, làm ra mấy chuyện ngu xuẩn này, lần này nhất định phải giáo huấn các người thật nặng! Để các người đừng tái phạm nữa!” Nói rồi bà chỉ ra ngoài điện: “Đi nhanh đi!”

Lam Tranh lại nỉ nèo, nhưng thấy sắc mặt mẫu hậu đen lại, thái độ cũng ngoan ngoãn hơn, vẻ mặt đau khổ nói với Vương Lâm: “Đi thôi, Lâm biểu ca, lát nữa huynh quỳ trước ta, che nắng cho ta một chút đi.”

Vừa ra khỏi điện, một luồng nhiệt nóng đập thẳng vào mặt, hai người ngồi quỳ trước cửa điện, quay mặt về phía mặt trời. Lam Tranh nhỏ giọng nói với Vương Lâm: “Biểu hiện không tồi.”

Vương Lâm thở phào một cái: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.”

Ánh mặt trời chói chang khiến người ta không mở mắt ra được, Lam Tranh khép hờ mi mắt, trong lòng tự an ủi, kết quả thế này cũng không tính là quá bi đát.

Nhưng mà, tám phần là hấn bại lộ trước mặt Thái tử phi rồi, nữ nhân đó cùng Thái tử, âm hiểm giống nhau, đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã. Có lẽ đã bị ả ta nhìn thấu rồi. Hừ, nhìn thấu cũng không sao, xé rách mặt nạ của nhau cũng được, chẳng cần phải che giấu nữa, đối mặt mà đấu với nhau đi.

Quan trọng nhất là Vũ Lâu, nếu nàng cũng phát hiện ra thì làm sao bây giờ.

Liệu nàng có phát hiện ra không?

Nàng thông minh như thế, chắc chắn là sẽ phát hiện ra rồi.

Không ổn.

Lam Tranh bị phơi nắng nên đầu óc cũng hỗn loạn, suy nghĩ càng lúc càng trì trệ. Bỗng có một bóng râm, che trước mặt hấn, hấn đưa mắt nhìn, thấy Vũ Lâu mỉm cười dịu dàng đứng đó.

“Người ra đây làm gì, mau về đi, nóng lắm.”

“Người bị phạt, có lý nào ta lại an nhàn một mình được.” Nói xong, nàng quỳ xuống bên cạnh Lam Tranh, thêm đá bị phơi nắng đến nóng bỏng, đầu gối vừa chạm xuống giống như là quỳ vào một chậu than hồng vậy.

“Người mau về đi, người sợ nóng như vậy, cẩn thận bị cảm nắng.”

“Ta đến giúp người, người cũng không biết cảm động nữa.”

Lam Tranh hừ giọng: “Không cảm động! Người mau về đi.”

Vũ Lâu không chịu, thì nghe Vương Lân thêu thảo: “Đừng cãi cọ nữa, tiết kiệm sức chút đi!”

Lam Tranh bĩu môi: “Tùy người, gia mặc kệ người, thích quỳ thì quỳ đi!”

Ba người xếp hàng quỳ trước ánh mặt trời.

“Lam Tranh..... vừa rồi..... cảm ơn người.....”

“Cảm ơn cái gì?”

“Cảm ơn người đã cứu ta. Ta nói cho người biết, nếu người mà không ăn lá thư viết là cha ta gửi hình nhân cho ta, thì ta chết chắc rồi.” Vũ Lâu chậm chậm nói: “Thật kỳ quái, người nói hình nhân đó là người mang vào, cha lại nói là ông đưa, rốt cuộc là ai đưa chứ?”

Đương nhiên là Thái tử đưa rồi.

Quả nhiên là nàng nghi ngờ. Lam Tranh nói: “Đương nhiên là ta đưa cho người. Cha người làm gì có chuyện suy nghĩ cho người, giúp người lấy lại đứa nhỏ của chúng ta chứ! Hừ, đừng tưởng mẫu hậu không à xong, vài ngày nữa, ta lại quây tung lên cho biết.”

“Sao người lại ăn lá thư đó?”

“Không muốn cho người đọc thư của cha người.”

“Ta xem xong rồi, người mới ăn mà.” Nhất là sau khi Hoàng hậu nói chưa đọc lá thư đó, hấn mới giật lấy nhai nuốt.

“Phải không? Người đọc nhanh thế à, ta nghĩ người chưa xem xong, không muốn cho người đọc nữa.”

Vũ Lâu mỉm cười, tiếp tục dùng giọng điệu dịu dàng nói: “Người thật sự không biết hình nhân phù phép bị cấm trong cung hay sao?”

Lam Tranh lắc đầu: “Cấm cái gì không biết, hừ.”

“Lam Tranh.....”

“Gì thế?!”

“Không có gì.....”

Lam Tranh không chỉ đoán được tác hại của hình nhân, hơn nữa, hắn còn đoán được đây là quỷ kế Thái tử muốn vu oan cho nàng, nên hắn ăn luôn chứng cứ, lại gánh tội thay nàng. Mục đích chính là để cứu nàng, nếu thật sự như vậy, hắn tuyệt đối không ngốc, hơn nữa, còn thông minh đến mức đáng sợ.

Nếu thật sự như vậy, người triền miên hàng đêm với nàng, rốt cuộc là ai đây?

Một người hoàn toàn xa lạ.

Nàng không lạnh mà thân mình khẽ run lên.

Ba người ba tâm sự. Vương Lâm thể hiện rõ thái độ chống đối với Thái tử, thầm nghĩ, về sau phải làm việc cẩn thận, nhạy bén hơn, tránh để Thái tử hại. Lam Tranh thì lo bị Vũ Lâu nhìn thấu, Vũ Lâu lại nghi kỵ nhân cách của Lam Tranh.

Ba người suy nghĩ đến mù mịt cả đầu óc. Quỳ thêm một lúc nữa, thân thể đều tới cực hạn.

“Ta..... ta không ổn rồi..... Điện hạ, chúng ta giả vờ ngất xỉu đi.” Vương Lâm đề nghị.

“Được, người ngất hay ta ngất?”

“Điện hạ ngất đi, sau đó ta đưa ngài về Cung Sùng Lan.”

“Ừ.”

Hai người vừa thương lượng xong, đang định thực hiện kế hoạch, bỗng nhiên Lam Tranh thấy đầu vai mình nặng trĩu, quay sang đã thấy Vũ Lâu mồ hôi đầm đìa, ngất xỉu trên vai mình.

“Vũ Lâu — Vũ Lâu ——”

113. Chương 113: Ngăn Cấm

Gió mát thoáng qua làn da, mang lại cảm giác thanh tỉnh dễ chịu khắp tứ chi. Vũ Lâu chậm rãi mở mắt, thấy trên đầu mình là một khoảng trời màu xanh lục mát mẻ, ánh mặt trời xuyên qua lá cây, tạo nên những vệt sáng loang lổ trên thân nàng.

Nàng đang nằm hóng mát trên tháp quý phi, dưới tàng cây.

Vũ Lâu nhận ra đây là hoa viên phía sau Cung Sùng Lan, chắc là nàng bị cảm nắng, nên được mang về đây nghỉ ngơi.

“Tỉnh rồi à.” Giọng nói từ trên đầu vọng xuống.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, dưới đầu nàng không phải là cái gối cứng ngắc, mà là đùi của người nào đó. Nàng sờ chiếc khăn hơi ẩm ẩm trên trán mình nói: “... Ta ngất xỉu sao? Hôn mê bao lâu rồi?”

Lam Tranh phe phẩy quạt, quạt cho nàng, trách cứ: “Đã bảo người đừng quỳ, người không nghe, đáng đời! Nóng chết người đi cho người vừa lòng.”

Vũ Lâu miệng khô khốc nói: “Khát quá.....”

Lam Tranh húp một hộp nước muối đá, cúi người đút cho Vũ Lâu. Vũ Lâu giật mình ngồi dậy, đẩy hắn: “Để ta tự uống, không cần người mớm!” Ngồi dậy đột ngột quá khiến nàng văng vất, đưa tay đỡ trán, khép hờ hai mắt, thân hình lung lay như sắp đổ.

Lam Tranh nuốt nước đá xuống, trách móc: “Bảo người nằm xuống, lại đi ngồi dậy làm gì! Ta thấy người mê phơi nắng đến phát khùng rồi.” Lam Tranh ẩn vai nàng, để nàng gối đầu trên đùi mình.

Lại uống một hộp nước mớm cho nàng, Vũ Lâu vẫn đẩy hắn: “Hết khát rồi.”

“Không uống cũng được, dù sao lúc người ngất xỉu, ta cũng mớm cho người rồi. Thái y dặn, vừa bị ngất xỉu, cũng không nên uống quá nhiều nước.”

Vũ Lâu nhắm chặt hai mắt, trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện xảy ra trước khi ngất xỉu, không tìm được lại hỏi Lam Tranh: “Hoàng hậu còn truy cứu chuyện hình nhân không?”

“Đừng nói nữa, nhắc đến là tức chết ta rồi.”

Hắn không phối hợp, nàng cũng không có cách nào hỏi tiếp.

Nàng yên lặng nghĩ ngợi, nhưng trong lòng nghi hoặc, giống như thấy trời xanh sau cơn giông bão, mọi chuyện cứ dần dần hiện rõ ràng.

“Lam Tranh.....” nàng nói: “Ta phát hiện ra, gần đây ngươi có vẻ thông minh hơn.”

Lam Tranh bị dọa sợ thót tim lên cổ, nhưng trấn định lại rất nhanh, cười ha ha hai tiếng rồi cúi người hôn môi nàng: “Vậy ngươi có phần thưởng gì cho ta không hả?”

Vấn đề gì cũng lôi chuyện đó ra được, đây cũng là một loại năng lực. Vũ Lâu thấy hắn lại bắt đầu không đứng đắn, không thèm để ý đến hắn nữa. Lam Tranh vừa động tình, nhất quyết phải được thỏa mãn mới chịu bỏ qua. Hắn nhẹ nâng đầu Vũ Lâu đang đặt trên đùi mình ra, ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Có phần thưởng gì cho ta không hả?”

Vũ Lâu liếc mắt khinh thường nhìn hắn. Lam Tranh liền nghiêng người nằm vật xuống cạnh nàng, tay sờ soạng: “Vũ Lâu ngoan, chúng ta sinh con đi.”

Vũ Lâu gạt tay hắn ra, xoay sang nhìn thẳng vào mắt hắn. Thấy ánh mắt khao khát của hắn, tự dừng lời nghĩ vẫn cũng không có dũng khí bật ra khỏi cổ họng. Nếu thật sự là hắn giả vờ, thì hắn đã diễn quá tốt rồi, con người hắn cũng quá đáng sợ.

Tuy Lam Tranh giả ngốc đã làm ra rất nhiều biểu hiện dối trá, nhưng dục vọng với Vũ Lâu thì luôn là chân thật. Tay lại tiến vào trong váy áo nàng vuốt ve: “..... Ta muốn.....”

“Không được muốn!” Nàng ngồi bật dậy. Lam Tranh vội ấn nàng nằm xuống lần nữa: “Ta không muốn, không muốn nữa, chúng ta chỉ nằm thôi vậy.” Trấn an Vũ Lâu nằm xuống trước, nhưng không được một lúc lại bắt đầu giở trò. Vũ Lâu vừa bị say nắng, khí lực cũng yếu đi, phản kháng được vài cái đã bị hắn cởi mất y phục, lộ ra bờ vai thon và bộ ngực sữa đầy đặn.

Lam Tranh xoay người, áp xuống người nàng, cùng nàng ân ái ái ái, âu yếm tới khi hơi thở của hai người đều nặng nề mới dứt ra. Vũ Lâu vẫn còn hoài nghi Lam Tranh thật sự là thế nào, trong lòng nàng lại nghĩ, người đang vô cùng thân thiết với mình đây, rốt cuộc là ai? Ý nghĩ vừa xuất hiện, khiến nàng lại đột ngột muốn đứng dậy. Lam Tranh phát hiện ra phản ứng của nàng khác khác, động tác cũng nhẹ nhàng hơn: “Đâu phải lần đầu tiên, còn thẹn thùng gì nữa.”

“Muốn hôn hay làm gì thì cũng về phòng rồi nói, ở đây để người khác nhìn thấy, ta còn mặt mũi nào mà gặp ai.”

Lam Tranh sợ Vũ Lâu vì lo lắng mà làm vội vàng, không để cho hắn được thỏa chí, liền thất vọng rời khỏi người nàng, thổi mạnh vào mũi nàng một cái: “Không được dối ý.” Sau đó cười xấu xa: “Buổi tối ta sẽ chăm sóc nàng thật cẩn thận.”

Nhưng không dối ý thì đâu phải là Tần Vũ Lâu. Đến lúc đi ngủ, Vũ Lâu chỉ nói một câu đã đập nát kỳ vọng của Lam Tranh: “Nóng muốn chết, đừng đụng ta.” Đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ, hôm nay vì cứu nàng, hắn lộ mặt với Thái tử, về sau còn chưa biết sẽ bị hãm hại đến thế nào, nàng không cảm kích thì cũng thôi đi, giờ ngay cả lạc thú cũng tước đoạt mất của hắn.

Đêm nay không làm âm lên thì không phải Lam Tranh. Tất cả công phu càn quấy trước kia hắn đều lôi ra dùng hết, rốt cuộc Vũ Lâu cũng chịu thua, oán hận trừng mắt với hắn: “Ngươi không biết tiết chế một chút được sao!” Lam Tranh cởi áo lót của nàng nói: “Ta mà tiết chế, thì nàng làm sao bây giờ. Chẳng phải là thiệt thòi cho nàng sao.”

“Lam Tranh..... Ai nói ngươi ngốc, ngươi quá thông minh là khác, ta nói một câu, ngươi phản bác lại mười câu.”

Lam Tranh không biết mấy lời này nàng nói là vô tâm hay là cố ý thử hắn, trong lòng cũng lo lắng, nhưng chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì với hắn. Cứ âm ỉ làm nũng như trước là ổn. Hắn đè Vũ Lâu xuống, vừa hôn nàng vừa râm rì trách cứ: “Ngươi dám nói ta ngốc, ngươi chán ghét ta chứ gì, ngươi chán ghét đi! Ngươi vừa ý ai thì đi mà tìm người đó.”

Vũ Lâu thấy hấn vừa vô lại, vừa bám người, thăm nghĩ, cha nói lúc trước Huệ vương rất trầm tĩnh, là người nhạy bén, trí tuệ. Nếu hấn giả ngu công phu thế này, khác nào tự giày xéo bản thân mình đâu.

Lúc này, xiêm y đều đã bị hấn cởi sạch, mặc hấn đòi hỏi. Lam Tranh đặt nạng theo tư thế mình thích, cười bên tai nạng: “Người nạng thật là dẻo, học võ tốt thật đấy, tư thế nào cũng làm được.” Vũ Lâu tức tối vịn vẹo người để tránh thoát khỏi hấn, không ngờ vừa động một chút, hạ thân Lam Tranh đã tiến vọt vào trong người mình. Vũ Lâu chán nản: “Chờ đến khi người tỉnh hẳn nhân vong, ta nhất định sẽ đi tìm người khác, người như thế nào cũng được, miễn là không như sói như hổ giống người là được rồi.”

Lam Tranh ghét nhất là Vũ Lâu nói rời khỏi hấn đi tìm người khác. Hấn dùng câu này châm biếm nạng thế nào cũng được, nhưng không được nói ra từ miệng của nạng. Cũng không thêm quan tâm cảm nhận của nạng, hấn mạnh mẽ tiến sâu vào trong khiến nạng đau nhói. Chờ khi mọi chuyện đã xong, Vũ Lâu không thêm nói với hấn câu nào, lạnh mặt, quay lưng về phía hấn, ngủ. Lam Tranh cũng tức giận, chẳng thêm quần quít lấy nạng, hai người đối nhau cả một đêm.

Nửa đêm, Lam Tranh lại gặp ác mộng đáng sợ, ngồi bật dậy thở dốc. Vũ Lâu thấy hấn như vậy, lại nhớ đến lần trước hấn gặp ác mộng, nạng trấn an lại bị hấn thừa cơ kiếm lợi, nên lần này rút kinh nghiệm, không thêm để ý đến hấn nữa. Lam Tranh thấy rõ ràng nạng đã tỉnh nhưng không quan tâm đến hấn, tìm như lạnh đi, lại nghĩ, những chuyện hôm nay hấn làm cho nạng, đúng là chẳng đáng gì cả. Hấn dựa vào đầu giường, lúc thì nhớ lại cảnh trong giấc mơ, lúc thì nhìn Vũ Lâu, cứ ngồi cho đến tận khi trời sáng, kết quả lại bị cảm lạnh, bệnh nặng một trận. Trận ốm này, lại nảy sinh ra rất nhiều sự tình khác.

114. Chương 114: Bị Bệnh

Lam Tranh bị phạt quỳ đến tận lúc mặt trời lặn, vốn đã rất nóng, đến đêm lại ngồi gần người đến tận sáng, gió đêm thổi vào, nóng lạnh đánh nhau. Bệnh tật đương nhiên là tìm đến cửa. Vũ Lâu rất hối hận vì đêm qua không ngăn hấn ngồi gần người như thế, nếu nạng sớm biết, thì thế nào cũng không để hấn ngồi cả đêm như vậy.

Lam Tranh bị cảm lạnh giữa ngày tam phục, cực kỳ khổ sở, động chút là toát mồ hôi đầm đìa toàn thân thì không nói, đằng này, một chút lại nóng, một chút lại rét run. Hấn đổ hết oán khí lên đầu Vũ Lâu, giận dữ nói: “Đều tại người hết, sao người không quan tâm đến ta, tối hôm qua ta thấy người đã tỉnh rồi, sao người lại còn để ta bị cảm lạnh!”

Vũ Lâu bê bát thuốc nói: “Ai biết người ngăn người nghĩ gì mà nghĩ suốt cả đêm, người nói ta nghe xem, người nghĩ gì cả đêm hả!” Nói móc hấn xong, lại cười lạnh một tiếng: “Đáng đời!”

Lam Tranh tức muốn nổ phổi, nhưng vì muốn chọc tức Vũ Lâu, lại cười gằn: “Ta nghĩ xem trong mấy bức xuân cung đồ kia, tư thế nào phù hợp với người, cho người thoải mái.” Vừa nói xong, Vũ Lâu vút cả chén thuốc đi, đứng dậy đi ra ngoài. Lam Tranh chọc nạng tức chạy mất, hả giận xong lại thấy hối hận, thân thể khó chịu, ho mạnh vài cái lại thấy người trống rỗng. Thị nữ bưng bát thuốc khác đến, nhỏ giọng nói: “Vương gia, người mau uống thuốc đi. Để nô tỳ hầu hạ người.”

“Đi gọi cái đồ đầu lừa kia về cho bản vương, để nạng đút cho ta!” Hấn hất tay đổ luôn bát thuốc.

Vũ Lâu vừa đi tới đã nghe thấy hấn nói vậy, cười lạnh: “Cho dù đầu lừa này quay về, người đổ thuốc đi như thế, lấy gì mà đút!”

Sao một thân vương như hấn lại khốn khổ đến thế này không biết, ở trong chính Vương cung của mình, đã ôm bệnh trong người, lại còn bị một nữ nhân không danh không phận ngược đãi nữa. Hấn cắn răng chỉ nạng mắng: “Quay về phòng thêu của người đi, đừng có đứng đây nữa, chướng mắt!” Vũ Lâu nghe xong, liếc mắt nhìn hấn, quay đầu đi ra ngoài. Lam Tranh tức giận nện xuống giường một cái, nhưng sức cũng không chống đỡ nổi, lại nằm vật xuống giường. Không lâu sau, lại cảm thấy có người đang chạm vào mình, vừa nhìn thấy người trước mắt, hấn hừ giọng: “Không phải ta bảo người quay về phòng thêu rồi hay sao, sao còn chưa đi!”

Vũ Lâu nhú mày nhéo tay hấn một cái: “Đừng có nói những lời vô nghĩa nữa, ta sai người sắc thêm một chén thuốc nữa rồi, ta đến đút cho người, mau ngoan ngoan mà uống đi.” Lam Tranh lòng vui như mở cờ,

nhưng giọng điệu vẫn lạnh lùng: “Mau dứt đi.”

Vũ Lâu thối thối chén thuốc, múc một thìa đưa tới bên miệng Lam Tranh: “Nào, há mồm ra.”

Hắn lắc lắc đầu từ chối, chỉ vào miệng Vũ Lâu: “Dùng cái này mà mớm.”

“Rốt cuộc ngươi có uống không?”

“Không uống!”

“Ta!” Nắm chặt tay lại.

Lam Tranh thấy nàng nắm tay lại, thì càn ngang bướng: “Đánh đi, đánh đi, nếu ngươi không đánh chết được ta, chờ ta khỏe lại, xem ta xử lý ngươi thế nào.”

Vũ Lâu bi phẫn: “Sao ta lại gặp phải cái tên ma quỷ như ngươi cơ chứ.” Nói rồi húp một ngụm thuốc ghé vào bên miệng hắn. Lam Tranh được như ý nguyện, cảm thấy rất thỏa mãn, uống hết thuốc được truyền từ miệng nàng sang, còn không chịu buông nàng ra, lại mút lấy lưỡi nàng. Dây dưa một lúc hắn mới chịu rời ra, tự đón lấy chén thuốc: “Được rồi, không cần ngươi mớm nữa.” Nếu thân thiết hơn nữa, sẽ lấy bệnh cho nàng mất.

Lúc này có cung nữ báo: “Phương ngự y ở Thái y viện tới.”

“Hắn đến đây làm gì?” Buổi sáng đã kêu thái y khác qua xem bệnh ỉnh rồi mà.

Vũ Lâu có suy nghĩ riêng của mình. Nàng lo lắng mấy tên thái y buổi sáng bị Thái tử mua chuộc, sẽ kê thuốc linh tinh làm hại Lam Tranh. Mà ngay cả chén thuốc vừa rồi Lam Tranh uống cũng không phải từ đơn thuốc mấy tên thái y đó kê, mà là phương thuốc khi nàng bị bệnh ở Phủ Huệ vương, vẫn còn nhớ nên làm theo.

“Ta gọi hắn tới đó.” Tần Vũ Lâu nói với cung nữ: “Cho hắn vào đi.”

Được lắm, Tần Vũ Lâu, nàng lại dám vượt quyền, nàng có để ta vào mắt không hả. Đang bực tức, thì Phương Bàng đã đi đến, hắn hành lễ với Lam Tranh: “Tiểu y tham kiến Huệ Vương điện hạ.”

Lam Tranh không thích hắn ta, mắt híp lại thành đường chỉ, hừ giọng nói: “Không cần tham kiến ta, ai kêu ngươi tới thì đi mà tham kiến người đó.” Vũ Lâu bẹo má hắn, giận dữ: “Ngươi có thể hiểu lý lẽ một chút được không hả, còn dỗi cái gì đấy.”

Phương Bàng nhìn thấy Tần Vũ Lâu thoải mái bẹo mặt Huệ vương giáo huấn, sợ đến đổ mồ hôi lạnh, khụ khụ một tiếng nhắc nhở Vũ Lâu. Lúc này Vũ Lâu mới buông mặt Lam Tranh ra, nói với hắn: “Làm phiền Phương ngự y.” rồi lại trừng mắt với Lam Tranh: “Còn không đưa tay ra đi!”

“Tần Vũ Lâu, ngươi dám coi thường uy nghi của bản Vương, ngươi chờ đó!”

Nàng cười lạnh một tiếng, nắm cánh tay của hắn, vén ống tay áo lên, đặt xuống cạnh giường: “Phương ngự y, mời chẩn mạch.”

Phương Bàng bị kẹt giữa Lam Tranh và Vũ Lâu, đứng ngồi không yên, nhanh chóng bắt mạch, kê đơn cho Huệ vương. Tần Vũ Lâu nhìn phương thuốc, thấy không khác gì đơn thuốc buổi sáng kia, mới yên tâm để thái giám đi sắc thuốc.

“Vũ Lâu, cô theo ta ra ngoài một chút.”

Nàng tưởng Phương Bàng có chuyện gì liên quan đến bệnh tình của Lam Tranh cần nói, nên theo hắn đi ra ngoài. Lúc này Phương Bàng mới rút một phong thư từ trong tay áo ra đưa cho nàng: “Cầm lấy đi, là thư từ Liêu Đông đấy.” Vũ Lâu vừa nghe, vội nhét thư vào trong tay áo: “Là thư của cha ta à?”

“Ừ, để một tiểu quan trong phủ ta đưa về đấy. Ta vẫn tìm cơ hội để chuyển cho cô. Giờ cũng không có thời gian, không kịp để cô viết thư, nếu có lời gì cần chuyển, thì cô nói luôn đi.”

“Chỉ cần nhắn là ta rất ổn, để bọn họ đừng lo lắng, ta sẽ có cách tự cứu lấy mình.”

Phương Bàng kỳ quái: “Hiện giờ cô đang ở Cung Sùng Lan, chẳng lẽ không tốt hay sao, còn muốn cứu mình đi đâu nữa.”

Vũ Lâu cũng không tiện giải thích, chỉ nói: “Phương ngự y đừng hỏi nữa.” Nghe thấy tiếng Lam Tranh gọi tên nàng, Phương Bàng coi như đã hiểu: “Ta đi rồi, cô nhớ bảo trọng.” “Người thay ta cảm ơn Phương Lâm, hắn đã giúp ta rất nhiều, nếu có cơ hội, nhất định ta sẽ báo đáp hắn.”

“Giữa hai nhà chúng ta, không cần nói những lời khách sáo đó. Lâm nhi đương nhiên là phải giúp cô rồi.” Phương Lâm rất kín miệng, Phương Bàng cũng chỉ biết hắn điều trị để non cho Vũ Lâu thôi, còn ẩn tình trong đó thì tuyệt nhiên không biết gì cả. Tuy hắn không thích khi Vũ Lâu vì tham phú quý mà chấp nhận gả cho Huệ vương, nhưng giờ nàng gặp khó khăn, hắn cũng không nhẫn tâm lại đả kích nàng nữa, nói gì cũng cố gắng nói dễ nghe hơn.

Phương Bàng khom người cáo từ.

Chờ Phương Bàng đi khuất, Vũ Lâu vội vàng mở thư ra đọc, trong thư, Tần Khải Canh vẫn như cũ, nhắc nhở Tần Vũ Lâu phải đề phòng Huệ vương. Xem xong thư, nỗi bi thương cũng phần nộ lại ập đến, điều nàng nghi ngờ hôm qua, quả nhiên là có lý.

Nàng bước nhanh về phía trước giường Lam Tranh, ném lá thư lên người Lam Tranh: “Độc Cô Lam Tranh, vì sao người phải lừa ta?”

Vì hắn đã làm rất nhiều chuyện lừa gạt Vũ Lâu, nhất thời Lam Tranh không biết chính xác nàng đang nói chuyện gì: “Người đang nói gì thế?”

“Nói cái gì à? Phong thư này là thư cha ta gửi cho ta, ông ấy căn bản không nhận được lá thư mà ta nhờ người chuyển! Ta hỏi người, thư ta viết cho ông ấy, người vứt đi đâu rồi?”

115. Chương 115: Thẳng Thắn

“Ta hỏi người, lá thư của ta, người vứt đi đâu rồi?”

Hắn bệnh nặng, nàng lại đến ép hỏi về lá thư của nàng, Lam Tranh lặng lẽ nhìn Vũ Lâu, thành thật trả lời: “Ta đốt rồi.”

“Đốt?”

“Ừ.”

“Người lừa ta?”

“Ừ.” Không chối tội, không ân hận, hắn nói như một lẽ thường tình: “Ta không muốn để người liên lạc với cha người.”

“Vì sao?” Nàng bỗng hiểu hết, nếu đặt ở tình huống Lam Tranh đã hỏi phục, thì mọi chuyện đều có thể dễ dàng giải thích. Nàng theo bản năng, lùi về phía sau từng bước, rời khỏi giường của hắn: “Độc Cô Lam Tranh, rốt cuộc là người muốn hại ta đến thế nào mới vừa lòng?”

Lam Tranh đau đầu đến muốn nổ tung, giọng nói của nàng vừa cao vừa to khiến người ta phát sợ, kích thích từng sợi dây thần kinh đang vô cùng yếu ớt của hắn, hắn nhú mào: “Ta hại gì người?” Trong mắt nàng, hắn là kẻ xấu. Tất cả những gì hắn làm vì nàng cũng đều là việc xấu.

“Đừng giả vờ nữa, người đã sớm hồi phục, phải không? Người tính kế với ta, lợi dụng ta mất đi đứa con, lại thêm tội lỗi của Tần gia, đạt được mục đích báo thù của người, Độc Cô Lam Tranh, trước khi bị phạt vào trong phường thêu, ta đến tìm người, ta cũng đã nghĩ đến trường hợp này, không ngờ bị người lừa gạt che đậy, lừa gạt ta.”

Lam Tranh cả người không còn chút sức lực nào, thở dài: “Cha người lại viết bậy viết bạ gì trong thư? Lần trước ầm ĩ một lần còn chưa đủ sao?”

Vũ Lâu lại kiên quyết muốn tiếp tục tranh cãi, nghĩ đến mình bị hắn tính kế lừa gạt, Tần gia thất thế, nàng không chỉ mất đi phi vị, còn bị hắn vũ nhục hàng đêm, thù mới hận cũ ào đến trong lòng, nước mắt tràn mi: “Cha ta hại người, người tìm chúng ta báo thù không có gì đáng trách, chúng ta nhận hết, nhưng sao ngay cả đứa nhỏ của mình người cũng có thể xuống tay được? Người có còn là người nữa không?”

Dù có bệnh đến mù mị đầu óc, bị nàng đổ hết tội trạng lên đầu cũng tức không chịu nổi, quên cả giả vờ, liền cãi cò với nàng: “Những lời này nên để ta hỏi cô mới đúng, ta đuổi cô đi, cô thấy phi vị của mình khó giữ được, nên ra tay giết đứa con của mình, muốn tìm đường khác phải không, trên đời này có nữ nhân nào ác tâm như cô không? Sao cô không đặt tay lên ngực mà tự hỏi, trong lồng ngực của cô có trái tim hay không?”

Thì ra hẳn nghĩ về nàng như vậy, Vũ Lâu phần uất hết to: “Người ngại hắt nước bắn vào ta vẫn chưa đủ, nên phải đem chuyện cầm thú này đổ lên đầu ta nữa phải không? Đứa con của ta, rõ ràng là do người bày mưu tính kế hại chết, muốn dùng chuyện này để lật đổ Tàn gia ta! Mục đích của người đã đạt được rồi, vì sao còn không dám nhận? Đồ cầm thú đến cốt nhục của mình cũng dám hại, thì còn có việc gì người không dám làm không!”

Lam Tranh nghe nàng nói bỗng thấy kỳ quái: “Mưu kế gì? Ta dùng mưu kế gì hại đứa nhỏ?”

Vũ Lâu mắt rưng rưng cười lạnh, tâm như tro tàn: “Phi Lục nói chuyện ta mang thai hơn một tháng cho Lưu Hi, đương nhiên Lưu Hi sẽ nói cho người, sau đó y quan trong phủ của người cố tình chẩn sai ngày, bức ta về nhà mẹ đẻ, sau đó..... sau đó.....” Vũ Lâu nuốt nước mắt, nghẹn ngào nhớ lại đoạn thời gian thống khổ nhất của nàng: “Người dùng xạ hương hại ta..... làm ta sinh non..... giờ còn muốn ta nói cụ thể ra nữa hay sao.....” Lam Tranh, người thật thông minh, nghĩ được ra việc dùng gỗ đóng thùng tắm ngâm xạ hương để hại ta.....”

Lam Tranh ngồi bật dậy, bắt chập trên người đang có bệnh, vội bước xuống giường đi đến trước mặt nàng, nắm tay nàng: “Nàng mau kể lại cho ta nghe.” Vũ Lâu đẩy hẳn: “Cút ngay, đừng động vào ta!” Thể lực của Lam Tranh không thể chống đỡ nổi, bị đẩy lui từng bước, đụng vào mép giường, ngã ngồi xuống giường, hẳn nói: “Vũ Lâu..... nàng hãy nghe ta nói, nàng hiểu lầm ta, ta không làm chuyện đó.”

Nàng không hề tin hẳn một chút nào cả: “Không làm? Ta không bao giờ... tin người nữa, Lam Tranh, người muốn lừa bỡn ta đến lúc nào?”

Nàng nói hẳn như thế. Nàng chỉ nhớ những chuyện xấu của hẳn, vĩnh viễn cũng không nhìn ra hẳn đối xử với nàng tốt thế nào.

Hẳn có trăm phương nghìn kế có thể đẩy nàng vào chỗ chết mà không tốn chút sức lực nào, vậy mà năm lần bảy lượt hẳn lại hao phí tinh lực để đối xử tốt với nàng.

Thật ra là hẳn đâu có hồi phục đâu, vẫn gốc ghé đến mức đáng thương.

Hẳn đau lòng không chịu nổi, cười tự giễu: “Ta đúng là một kẻ xấu xa.” Nước mắt không tràn ra, mà chảy ngược vào trong lòng.

“Người hồi phục từ bao giờ?” Nàng cắn mạnh môi: “Người đang ngồi ở đây là ai? Có lẽ căn bản ta không hề biết người.....”

Vì nàng, mà có lẽ hẳn đã bị lộ bên phía Thái tử, giấu diếm nàng nữa cũng chẳng để làm gì.

Hẳn cười, bỏ đi lớp nguy trang của mình: “Từ đầu, cũng chỉ có một Độc Cô Lam Tranh là ta thôi.”

Nàng nhìn nụ cười của hẳn, chẳng biết sao, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên cười, nhưng nước mắt lại không ngừng chảy, nàng lau nước mắt, hít sâu một hơi: “Thật quá lợi hại, làm khó người rồi. Vì báo thù mà không tiếc chà đạp chính mình. Giờ người có thể bình thường lại được rồi, Tàn gia cũng không còn uy hiếp gì đến người được nữa, xin hãy thả cho chúng ta một con ngựa, tập trung tinh lực đối phó Thái tử đi.”

Tần Vũ Lâu, vì sao nàng không nghĩ lại, ta đối xử với nàng tốt như thế..... Trong mắt nàng, ta là người vì báo thù có thể làm tất cả mọi việc hay sao.....

“Việc này không cần cô quan tâm, đã hại ta, thì không ai thoát được hết.”

Tần Vũ Lâu, nàng không làm hại ta, nàng lại đối xử tốt với ta, làm sao ta lại làm tổn thương nàng được, vì sao nàng không chịu hiểu.....

“Không ai thoát được..... vậy sao.....” Nàng nói: “Người đón ta từ phương thiên về, cũng là vì.....”

Lam Tranh tránh ánh mắt nàng, im lặng một lúc, nén nước mắt xuống, rồi cười hỏi nàng: “Nếu ta giải thích, nàng sẽ nghe sao?”

Nàng kiên quyết lắc đầu: “Ta sẽ không tin những lời dối trá của người nữa.” Hắn giả ngu lừa nàng lâu như vậy, vô luận thế nào nàng cũng sẽ không tin lời hắn nữa.

“Được lắm.....” Lẽ ra hắn không nên để tâm đến nàng như vậy, nàng căn bản không để mắt đến hắn: “Ta đón cô từ phường thôn ra, chỉ là để giữ cô bên người, tra tấn cô thôi.” Hắn nhướn mày, cười khinh miệt: “Ha ha, không phải đêm nào cô cũng rên rỉ sung sướng dưới thân ta đó sao?”

“Đồ dê tiện.” Nàng tiến từng bước, giơ tay định đánh hắn.

Lam Tranh lạnh lùng nhìn nàng, hai mắt sâu như hồ nước: “Thông minh một chút đi.”

Nàng chậm rãi buông tay xuống, rưng rưng cười nói: “Trước kia thật có lỗi, về sau sẽ không.....”

Lòng hắn giống như bị ngàn dao cứa vào, chỉ còn một khối xác không hồn ngồi trước mặt nàng thôi. Không biết là do bị bệnh, hay do đau lòng, mà hắn chỉ cảm thấy mê muội, đưa tay chống xuống giường, nói với nàng: “..... Trong mắt cô, không phải là ta sẽ không bao giờ để cho cô sống thoải mái hay sao? Chuyện hôm qua, cô nghĩ thế nào?”

Nàng nhớ tới chuyện hôm qua, là Thái tử viết thư giả hại nàng, mà Lam Tranh lại ra mặt cứu nàng.

Nhưng cũng chỉ để bù đắp cho sự đáng giận của hắn mà thôi, nàng lạnh lùng nói: “Cũng có, nhưng đó là vì người tự cứu chính mình. Nếu ta bị vu oan, người cũng không tránh khỏi liên lụy.”

Hắn ngẩn người, cười to lên hai tiếng, trong giây phút lại suy sụp hẳn: “Phân tích rất hay, rất thông minh, coi như cô đoán được hết tâm tư của ta rồi. Ta dùng hết quỷ kế này là để trả thù các người mà thôi.”

Tần Vũ Lâu, dù ta có đối xử tốt với nàng, nàng cũng không hề cảm kích.

Vậy thì ta sẽ làm như nàng muốn. Làm người xấu cho nàng xem.

116. Chương 116: Không Ai Nhường Ai

Thì ra từ đầu hắn đã lừa gạt nàng, vậy mà nàng còn ngốc nghếch hồ đồ, lúc nào cũng lo lắng cho hắn. Tần Vũ Lâu thất vọng rơi lệ, cảm thấy mình thật quá đáng thương, quá thảm hại. Nhưng việc đã đến nước này, không thể lại thua dưới tay hắn nữa. Nàng cố gắng kìm nén nước mắt, ép mình nở nụ cười nói với hắn: “Giờ người đã trả thù xong rồi sao? Người cảm thấy, chúng ta đã đủ thảm bại, đủ để xóa bỏ mối thù hận của người rồi sao?”

Vì bị sốt, nên cả người Lam Tranh không còn chút khí lực nào, vừa rồi lại tranh cãi với nàng, giờ đã đến cực hạn, hắn đưa tay xoa nhẹ mặt nói: “.....Phải..... Tùy cô muốn nghĩ thế nào cũng được.....”

“Ta đã sai rồi, đã nhìn lầm người rồi.....”

Nàng nói xong, xoay người muốn đi. Lam Tranh thấy vậy, bất chấp sự suy yếu của mình, vùng dậy nắm lấy tay nàng: “Nàng muốn đi đâu?” Vũ Lâu gỡ tay hắn ra: “Không phải là người sợ ta đi thông báo cho cả thiên hạ bí mật của người, khiến cho đối thủ một mất một còn của người biết đấy chứ? Người yên tâm, ta sẽ không làm như thế.”

Dù giờ nàng đang nghĩ rằng không phải Thái tử hại mình, nhưng ấn tượng mãnh liệt tích góp từ đầu đến giờ, vẫn khiến nàng không có cảm tình tốt với Thái tử.

Lam Tranh bị nàng dùng sức đẩy mạnh, chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất, khó thở, hơi thở dồn dập mà đứt quãng: “Ta biết cô không dám.” Nói xong, đột nhiên dạ dày hắn quặn lên, che miệng nôn khan không dứt. Vũ Lâu thấy hắn bệnh đến như vậy, nổi lo lại thay thế cho sự hận thù vừa rồi, vội vàng đỡ hắn lên: “Người mau nằm nghỉ đi.”

Đưa hắn đến bên giường, nàng nói: “Ta không cãi cò với người nữa, chờ người khỏe lại rồi nói sau.”

Lam Tranh cười lạnh: “Chẳng lẽ cô thật sự quan tâm ta hay sao!”

“Ta ít quan tâm đến người lắm sao?! Được, tâm ý trước kia của ta, coi như là để vứt cho chó gặm rồi.”

Lam Tranh nghiêng đầu liếc nàng, đang muốn nói nữa, lại bị Vũ Lâu ấn xuống giường: “Người đừng ép ta nói chuyện với người nữa, ta cũng không muốn nhân lúc người sinh bệnh mà làm tức chết người đi.” Hắn không chịu nghe, lại cố gân cổ lên mà cãi: “Giết chết ta cô mới có tự do.”

“Được rồi, được rồi! Vậy người chết nhanh một chút mới tốt.” Nàng đúng là hết thuốc chữa rồi, đã biết rõ chính hắn hại mình và người nhà ra thế này, còn đối xử tốt với hắn, kết quả là lòng tốt cũng không được đền đáp. Nàng trừng mắt lườm hắn một cái, đứng dậy bước đi. Lam Tranh giữ chặt tay nàng: “Ai cho cô đi.”

“Người quản ta à!” Gỡ tay hắn lại rồi đi.

“Cô..... Cô mà dám đi..... Ngày hôm nay, cô mà bước ra khỏi cửa Cung Sùng Lan, ngày mai cô chờ mà phát tang cho cả nhà cô đi.”

Vũ Lâu dừng chân, quay đầu cười lạnh: “Ta không định chạy trốn, nhưng Cung Sùng Lan lớn như vậy, ta không muốn ở cùng phòng với người, nên ta đi. Chẳng lẽ người muốn lúc đang bệnh còn phải nhìn mặt ta?” Nói rồi không đợi Lam Tranh phản ứng lại, nàng bước đi luôn.

Lam Tranh bị nàng chọc tức, mãnh liệt ho khan vài tiếng, nằm xuống giường, hắn đưa tay lên che mắt. Hắn rất mệt, không muốn nghĩ nữa. Nhưng lại không nhịn được mà nghĩ đến nàng, oán trách nàng.

Bọn thị nữ tiến vào, muốn hầu hạ hắn, đều bị hắn đuổi đi hết.

Không cần người khác hầu hạ. Không phải nàng muốn hắn ốm chết đi hay sao, vậy thì theo tâm nguyện của nàng đi. Trong đầu hắn, các hình ảnh vận vẹo hỗn loạn, hắn nửa mê nửa tỉnh, ngay cả từng khớp xương cũng đau nhức vô cùng.

Yết hầu vừa đau vừa khô rát.

Bỗng nhiên có một luồng mát lạnh chảy xuống cổ họng, hắn liền tham lam mút lấy nguồn nước mát lạnh này. Lam Tranh mở miệng mở to mắt, trong ánh nền mờ ảo, hắn thấy nàng.

“Cô quay về làm gì?”

Vũ Lâu đỡ hắn ngồi dậy, nói: “Uống nước đi.” Loại thời tiết này, đến người bình thường còn không chịu nổi nữa là người bệnh.

Lam Tranh cũng không dám đòi hỏi nàng dùng miệng mớm hay linh tinh gì nữa, chỉ chậm rãi ghé mồm vào uống hết chén nước.

“Đừng nằm vội, uống thuốc luôn đi đã.” Nàng bưng chén thuốc lại cho hắn, thấy hắn chần chừ, lại lạnh nhạt nói: “Nếu ta muốn giết người, thì trực tiếp trâm chần cho người ngạt chết đi là xong, cần phải hạ độc hay sao?”

Lam Tranh nhìn nàng một cái, yên lặng uống hết thuốc rồi nằm xuống. Vũ Lâu vò khăn, đắp lên trán cho hắn, hỏi: “Có thấy khá hơn chút nào không?”

Lam Tranh nói: “Ta đã hại cô lắm như vậy, cô không muốn trả thù sao? Còn hỏi han ta ân cần như thế, ha ha, có phải là muốn lấy lòng ta, cứu người nhà ra không? Ta cho cô biết, cô đừng nằm mơ, ta không giết họ đã là khai ân rồi.”

“Ta chỉ muốn hết lòng quan tâm giúp đỡ người, không nghĩ quá phức tạp như người nghĩ.”

“Hết lòng quan tâm giúp đỡ? Tàn gia các người nợ ta những gì, cô còn chưa hiểu sao?”

Thấy Vũ Lâu không đáp lại, hắn cũng coi như là mình đang chiếm thế thượng phong, nhắm mắt lại, không muốn đấu võ mồm với nàng nữa. Hắn không muốn ngủ, nhưng ý thức lại không nghe lời hắn, dần dần lịm đi. Vũ Lâu sợ hắn ra mồ hôi lại bị cảm lại, nên cẩn thận kéo chăn ra cho hắn. Ánh mắt nàng dừng trên khuôn mặt hắn, không khỏi cảm thán. Bỏ đi cái mặt nạ ngu dại, hắn nằm im lặng thế này, đúng là nhìn rất đẹp mắt.

Lam Tranh là nam tử đẹp nhất mà nàng từng gặp, dung nhan thể này, đương thời không có mấy người có thể so được.

Ban đêm, hấn bắt đầu thấy lạnh, ôm chặt lấy chăn, cả người run lên bần bật. Vũ Lâu muốn truyền ngự y, Lam Tranh không cho: “Cô dám đi gọi ngự y, ngày mai ta sẽ phái người đi giết chết cha cô.” Rõ ràng là bệnh nặng thể này rồi, lại còn cố cãi lại nàng, nàng muốn mời ngự y, còn hấn thà chịu bệnh cũng nhất quyết không gọi.

“Tùy ngươi, tốt nhất là ôm đến hổng đầu óc, ngốc luôn đi.” Tuy rằng nói lời cay nghiệt, nhưng thấy hấn lạnh run người, nàng lại không đành lòng, đỡ hấn nằm xuống xong, lại khẽ nằm xuống bên cạnh, ôm chặt hấn vào lòng, sưởi ấm cho hấn.

Lam Tranh cảm nhận được hơi ấm của nàng, dần dần bớt lạnh. Hấn đã biết nàng không hại đứa bé của hai người, nàng đã chịu khổ quá nhiều rồi. Hấn cũng khổ sở thay cho nàng: “Vũ Lâu..... Thực xin lỗi.....”

Ta đã hiểu nhầm nàng.

Nàng hừ giọng: “Đừng giả vờ tốt bụng.”

“..... Ta không phải người như nàng nghĩ đâu.....”

“Ngươi không hại nhà ta sao?”

Hấn trầm mặc một lát rồi nói: “Ít nhất, ta chưa từng hại nàng, tùy nàng có tin không.....”

“Vậy vì sao ngươi phải giả ngốc.....”

“Ta không tin các ngươi, ai ta cũng không tin.....” Dù hiện giờ hấn đã bị Vũ Lâu biết hết, nhưng hấn cũng sẽ không hoàn toàn thổ lộ tình cảm với nàng.

Lời của hấn giống như một tảng đá lớn đè lên ngực nàng, nặng nề, khó chịu. Trong một đêm, mọi chuyện xoay chuyển đến long trời lở đất. Từ khi thành thân với hấn đến nay, mở mắt ra, dường như đã qua cả một đời.

Lam Tranh hiện giờ đang nằm kề cận nàng đây, một chút nàng cũng không hề hiểu hấn.

Lam Tranh chui vào trong lòng nàng, cọ cọ, động tác quen thuộc giống như lúc trước khiến cho nàng hoài niệm. Tên Lam Tranh dính người ngu ngốc nhưng đáng yêu đó đều là giả, là người trước mắt này đã tạo ra hấn, rồi lại hủy diệt hấn đi.

Lam Tranh nghe thấy nàng sụt sịt mũi, lấy tay lau nước mắt cho nàng: “..... Khóc thảm ghê.....”

“Ngươi và ta, chỉ là hai người xa lạ. Ngươi chết ta cũng không thêm khóc.”

Hấn cười: “Vậy, hàng đêm hoan lạc với người xa lạ, cảm giác thế nào?”

117. Chương 117: Tấn Vương Đến Chơi

Lam Tranh chờ Vũ Lâu tức giận, rồi giống như lúc trước, dùng bạo lực với hấn. Nhưng hấn đợi mãi cũng chỉ là một mảng im lặng khiến người ta khó thở. Hấn bỗng hiểu ra, thời khắc hấn trưng ra bộ mặt thật của mình, hấn đã đứng bên ngoài thế giới của nàng.

Giờ phút này, áp lực trong lòng hấn càng làm cho hấn mệt mỏi, khó thở hơn cả căn bệnh của hấn.

Hấn cảm nhận được nàng vì khóc thút thít mà ngực phập phồng, thở còn khó nhọc hơn cả hấn, vì thế lại hỏi: “Rốt cuộc là vì sao nàng khóc?” Vũ Lâu không trả lời, chỉ càng kìm nén tiếng khóc của mình, người run lên. Lam Tranh chợt nhận ra, hấn không chạm được vào cảm xúc của nàng nữa.

Hấn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, nỗi đau dần dần tiêu tán, chậm rãi đi vào mộng đẹp.

Hôm sau, Phương Bàng lại tới, còn kéo theo một vài ngự y đi cùng. Thì ra chuyện Lam Tranh bị bệnh đã truyền khắp cung, Hoàng hậu cố ý phân phó bọn họ đến chữa bệnh cho hấn. Lam Tranh cúi kính, nói kiểu gì cũng không cho ngự y bắt mạch. Vũ Lâu chỉ đứng bên cạnh, kê các ngự y quỳ xuống cầu hấn.

Phương Bàng thấy kỳ quái, nhỏ giọng hỏi Vũ Lâu: “Sao cô lại mặc kệ Huệ vương điện hạ thế?” Nàng không muốn người ngoài nghi ngờ, đi đến trước mặt Lam Tranh nói: “Nghe lời đi.”

Hắn nhìn nàng chăm chăm: “Người hôn ta một cái, ta sẽ để bọn họ xem bệnh.”

Nếu là trước kia, nàng sẽ trừng mắt với hắn, dùng bạo lực uy hiếp, nhưng lần này, hắn vừa nói xong, nàng liền cúi người ấn lên mặt hắn một nụ hôn, sau đó giọng nói chẳng có cảm xúc gì: “Được rồi.” Lam Tranh sờ sờ chỗ nàng vừa hôn, cúi đầu mím môi, chờ đến lúc ngẩng lên, người đã đi đâu mất rồi.

Các ngự y vẫn kết luận là bị cảm lạnh, không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng là được, sau đó để lại đơn thuốc với một đồng dân dò rồi quay về phục mệnh với Hoàng hậu.

Chờ ngự y đi khuất, Lam Tranh lại gào thét gọi Vũ Lâu.

Vũ Lâu còn chưa gọi được, thì có một thái giám đi vào bẩm báo: “Vương gia, Tấn vương điện hạ đến.....”

Hắn tới làm gì..... Lam Tranh đang tự hỏi, còn chưa nghĩ ra câu trả lời đã thấy Vũ Lâu đi đến, bưng một cái chén trong tay.

“Nàng cầm cái gì đó?”

“Canh đậu khấu.” Vũ Lâu ngồi vào cạnh giường nói: “Nhân quả đậu khấu, cam thảo, đinh hương, bạch diện, sao với muối, nghiền thành bột rồi rang lên. Có thể trị buồn nôn, nôn mửa, ăn uống khó tiêu, rất tốt cho bệnh trạng của người..... Lại đây, uống lúc còn nóng đi.”

Lam Tranh cười lạnh: “Không phải nàng hận ta sao, còn làm đồ tốt cho ta tắm bổ nữa?” Vũ Lâu nghe thế, đưa bát cho thị nữ, ném cho hắn một ánh mắt khinh thường lạnh băng: “Ta bị khủng.” Nói rồi đứng lên muốn đi. Lam Tranh tức giận đến run người, nạt nàng: “Nàng cho là nàng không phải thế sao?”

Thái giám vừa thông báo khẽ đưa tay lau mồ hôi lạnh, lại bẩm báo: “Vương gia, Tấn vương điện hạ đến thăm ngài, nô tài nên nói thế nào ạ?”

“Để hắn vào đi.” Lam Tranh dặn Vũ Lâu: “Thức thời một chút.”

Vũ Lâu hừ giọng: “Sẽ không làm lộ mặt người đâu.”

Đúng lúc này, một giọng nam tử vang lên, Diệp Thành đã đi đến: “Thập đệ, sao lại không cẩn thận để bị bệnh thế?”

Không đợi Lam Tranh trả lời, Vũ Lâu liền tươi cười trả lời Tấn vương: “Tiểu nữ tham kiến Tấn vương điện hạ.” Sau khi hạ thấp người thi lễ, lại nói tiếp: “Đều là lỗi của tiểu nữ, không chăm sóc tốt cho Vương gia, để nửa đêm Vương gia bị lạnh.”

Giọng mũi Lam Tranh rất nặng: “Nữ nhân đáng chết, người còn biết nữa đây!” Nói rồi lại đưa tay kéo hông của nàng, ấn nàng ngồi xuống cạnh mình, đầu ghé lên vai nàng, cả người dựa vào người Vũ Lâu, nói: “Người biết rõ ta làm xong, sẽ dễ ra mồ hôi..... Lần sau không cho người nữa.”

Trên mặt Vũ Lâu lúc xanh lúc trắng, hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống. Tấn vương cũng xấu hổ, khụ khụ một tiếng, cười nói: “Thập đệ, đệ đã khá hơn nhiều chưa?”

“Không ổn, không ổn.” Lam Tranh nói: “Bị ốm, không thể thân thiết với nàng. Khó lắm mới lôi được nàng ra khỏi phòng thêu, chưa kịp ân ái vài ngày đã bị bệnh rồi.”

Tấn vương nhìn thấy Vũ Lâu khổ sở, khó xử, có ý muốn để nàng rời đi: “Nghe nói Tần cô nương sợ nóng, nên có đưa mấy cây Thục phiến (Quạt của nước Thục) đến đây, Tần cô nương có thể đi xem thử, xem có hợp mắt không.”

“Ồ, thật là tốt.” Vũ Lâu giẫy ra khỏi người Lam Tranh, đứng dậy đi ra ngoài. Nàng đi đến tiền thính, quả nhiên nhìn thấy tên thái giám đi cùng Tấn vương đang cầm một hộp gấm, bên trong là mấy chiếc quạt tròn.

Thục phiến là quạt tròn, công phẩm hàng năm do nước Thục tiến cống. Cán quạt làm từ cây mây mạ vàng, mặt quạt mỏng như lụa, hai mặt đều viết chữ vàng, còn gọi là quạt chữ vàng, cực kỳ quý hiếm.

Vũ Lâu chọn một hồi, khẽ quạt quạt, thấy mát mẻ hơn nhiều. Nàng không muốn quay về gặp Lam Tranh, liền ngồi ở ngoài hành lang chính đường quạt quạt hóng gió.

Tương lai nàng nên đi đâu..... Tần gia thất thế bị đày đi Liêu Đông, mình thì bị giam giữ chốn thâm cung. Nàng đã nghĩ Lam Tranh là người bị hại đáng thương, không ngờ trong một đêm mây gió đổi chiều, Lam Tranh lại là người hại nàng sâu nhất. Vậy mà nàng còn ăn chung ngủ chung với một người âm hiểm ngoan độc như thế hơn nửa năm trời.

Cuộc sống của nàng vẫn xoay quanh những lời nói dối, sự lừa gạt của hắn. Nghĩ đến những chuyện hắn đã làm với nàng, nàng vô cùng xấu hổ, phẫn hận.

“Xem ra Tần cô nương rất thích cây quạt này.”

Vũ Lâu không quay đầu lại, chỉ nghe giọng nói cũng biết là ai. Nàng muốn đứng lên hành lễ, người nọ lại ngăn nàng lại: “Không cần đa lễ.”

“Đa tạ điện hạ.” Nàng đứng dựa vào cây trụ ở hành lang, dáng vẻ rất lười biếng. Nàng đã hao phí quá nhiều tinh lực bên Lam Tranh rồi, chẳng muốn lãng phí khí lực với người khác nữa, phe phẩy quạt hóng gió.

Tần vương nói: “Lần trước, đa tạ Tần cô nương đã vá hà bao cho Hâm Nghi.”

Vũ Lâu giật mình, nàng bận quá nên quên mất việc này, vội đứng dậy giải thích với Tần vương: “Thực sự xin lỗi..... Ta đã đánh mất hà bao của công chúa.” Lam Tranh nói hắt hót cái hà bao đó rồi.

Tần vương nghi hoặc: “Không phải cô đã sửa hà bao, rồi đưa về cho Hâm Nghi rồi sao. Hôm sau ta đến phường thêu tìm cô, mới biết Thập đệ đã đón cô đi rồi, sau đó Hâm Nghi lại nói cho ta biết, thái giám bên Cung Sùng Lan đã trả hà bao uội ấy.”

Nàng đoán là Lam Tranh làm, vội nói: “Ha ha, đúng rồi, trí nhớ của ta đúng là tệ quá.”

Tần Vương nhìn Vũ Lâu, bỗng cười khở: “Bản vương thật ngu ngốc, đã biết rõ không có cơ hội, mà vẫn còn cố dây dưa.”

Vũ Lâu giả vờ nghe không hiểu, trong lòng cũng rất khổ sở. Vốn dĩ nàng đã chấp nhận vận mệnh an bài, thậm chí đã muốn làm bạn với Lam Tranh ngốc nghếch cả đời, nhưng giờ tâm tình nàng đã thay đổi, nàng oán thán mình quen biết người xấu, để Lam Tranh hại nàng. Nếu thời gian có thể đảo ngược lại, tuyệt đối nàng sẽ không bước vào Phủ Huệ vương nửa bước.

Nàng không dám nhìn vào mắt Tần vương, cúi thấp đầu như muốn chôn sâu vào ngực, thấp giọng nói: “Đều là quá khứ rồi. Điện hạ đừng để ta làm liên lụy đến ngài.” Nói rồi lại dúi cây quạt vào ngực Tần vương: “Vật này cũng nên đưa cho người có tình có ý đi.” Nói rồi nàng kéo váy lên chạy mất.

118. Chương 118: Người Xa Lạ Trong Cuộc Hôn Nhân

Lam Tranh ốm yếu đã tự dặn mình không được nổi giận, phải bình tĩnh. Nhưng nghe thấy thái giám bẩm báo là nhìn thấy Vũ Lâu đứng nói chuyện với Tần vương ở hành lang gấp khúc, hắn thầm nói, chuyện này mà bình tĩnh được, thì hắn đúng là biến thành thần thánh, một cước đạp mây mà đi phổ độ chúng sinh rồi.

Lúc Vũ Lâu đi đến, sắc mặt cũng rất khó coi. Lam Tranh thấy vẻ mặt nàng đau khổ, trong lòng có chút giễu cợt, chế nhạo nàng: “Hong hạnh đã trở lại.” Vũ Lâu lạnh lùng đáp lễ: “Nếu ta muốn vượt tường thì đã vượt từ lâu rồi, còn chờ đến bây giờ hay sao.” Chỉ một câu nói đó, hiển nhiên là không thể đánh tan sự nghi ngờ của Lam Tranh, hắn túm nàng lại, kéo đến trước ngực mình, ép hỏi nàng: “Nàng nói chuyện gì với Cửu ca?”

“Người sai người theo dõi ta sao?”

“Buồn cười thật, đây là cung điện của ta, ta có quyền được biết tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây.” Bởi vì hắn kéo mạnh, nên cổ áo nàng hơi mở ra, mơ hồ có thể thấy được bầu ngực tròn đầy của nàng, khiến người hắn nóng bừng lên, dùng lực một chút, kéo nàng xuống giường, xoay người nằm lên trên nàng, cúi xuống ngậm lấy đôi môi anh đào của nàng.

Vũ Lâu ngàn tư vạn nghĩ cũng không ngờ Lam Tranh đã bệnh nặng như vậy còn có tâm tư bắt nạt nàng. Giấy dựa: “Người không muốn sống nữa à!”

Hắn giữ hai tay nàng trên đỉnh đầu, đè chặt nàng, từ trên cao nhìn xuống cười lạnh: “Sao thế, gặp nam nhân khác về rồi từ chối ta sao?”

“Người còn nói bậy nữa, đừng trách ta không khách khí.”

“Vậy nàng thử xem!” Lúc này Lam Tranh hoàn toàn dựa vào sự tức giận mà chống đỡ cơ thể, trước đây hắn đã không có cách nào chế phục nàng, giờ lại càng không thể. Nhưng hắn ngả bài với nàng cũng có cái lợi, đó là không cần kiêng nể gì mà dùng tính mạng của hắn để bức hiếp nàng: “Hôm nay nàng không thuận theo ta, ta sẽ có cách khiến nàng phải hối hận.”

Vũ Lâu chán nản: “Nếu người không muốn sống nữa, ta sẽ thành toàn cho người.” Dứt lời, nàng nhắm mắt lại, không phản kháng nữa.

Lam Tranh dựa vào thời tiết nóng nực, lột sạch y phục của nàng. Lúc này Vũ Lâu mới mở to mắt nói: “Buông màn xuống.” Lam Tranh liền tạm thời rời khỏi nàng, đi ra buông màn, nhưng cơ thể hắn đang yếu, lúc buông màn còn lảo đảo suýt ngã. Vũ Lâu nhìn thấy thế, vừa tức vừa buồn cười: “Ta mà là người thì sẽ yên phận mà nằm nghỉ.”

Lam Tranh choáng váng, quay về nằm xuống giường, bổ nhào vào Vũ Lâu: “Nếu ta là nàng, ta sẽ túm lấy Cữu ca, để hắn mang ta rời khỏi đây.”

“Biện pháp này đúng là rất tốt, sao ta không nghĩ đến nhỉ.” Nàng cười gượng.

Hắn có thể nghĩ nàng không chung thủy, cũng có thể dùng chuyện này châm chọc, nói móc nàng, nhưng nàng thì trăm triệu lần cũng không được dùng chuyện này mà nói đùa. Đây là điều tối kỵ của Lam Tranh, không nên tùy tiện chạm vào. Đáng tiếc là Vũ Lâu không hiểu, thấy sắc mặt hắn u ám xuống lại bồi thêm: “Dù sao, vốn dĩ là ta phải gả cho hắn.”

Sự tức giận của Lam Tranh trong nháy mắt lên đến đỉnh điểm, giận dữ nói: “Đồ hư hỏng, nàng nguyện ý đi theo Cữu ca?”

Công lực cãi nhau của Vũ Lâu cũng dần dần cao hơn: “Nếu đã không chịu nổi ta, người còn nổi hứng với ta như thế làm gì, người lại âm mưu gì thế?”

Cứ cùng nàng tranh cãi, thế nào hắn cũng chết bất đắc kỳ tử mất. Mọi sự tức giận đều chuyển thành hành động, hắn tách hai chân nàng ra, muốn đi thẳng vào trong người nàng. Vũ Lâu cắn bản không có chút hứng thú nào, cửa mình vừa khô vừa khít, lại thêm cảm giác sợ hãi, xa lạ với Lam Tranh, nên cửa ngõ lại càng đóng chặt hơn. Lam Tranh thử vài lần cũng không thể đi vào được.

“Hừ, nàng đúng là có năng lực, cả chỗ này cũng biết nhận người rồi à!” Hắn nắm chặt hai vai nàng: “Nàng nói cho ta biết, nàng sẽ mở ra với ai? Hả?”

Đây là lần đầu tiên hắn dùng thái độ hung dữ như vậy nói chuyện với nàng, từng câu từng chữ như những lưỡi dao bén nhọn đâm vào lòng nàng. Nhớ tới Lam Tranh trước kia, ngốc nghếch, bám người, cười hì hì ngây ngô, mà nàng đau lòng chịu không nổi, nước mắt trào ra, chảy xuống ướt cả tóc mai, nghẹn ngào nói: “..... Rất cuộc là vì sao, vì sao người lại xa lạ đến thế này.....”

Lam Tranh trước kia, biến đi đâu mất rồi.

Lam Tranh thấy nàng khóc, buông nàng ra, thở hổn hển ngã xuống cạnh nàng, sau đó vươn tay ôm nàng vào lòng. Vũ Lâu không phản kháng, nhưng từ đầu đến cuối đều cúi đầu không nhìn hắn.

Lam Tranh lau nước mắt cho nàng: “..... Ta đã nói rồi..... Ta không hề hại nàng..... Vì sao nàng không tin ta.....”

Vũ Lâu nói: “Chứng cứ đâu?”

Lam Tranh bị những lời này của nàng chọc tức phát điên, ho khan vài cái mới nói: “Nàng muốn chứng cứ gì? Ta nói không làm là không làm..... Ta không cố ý ép nàng rời khỏi Vương phủ, cũng không hề bày mưu tính kế khiến nàng sảy thai.”

Vũ Lâu im lặng không nói. Một lúc sau mới khẽ hỏi: “Vậy người cảm thấy ai có thể làm việc đó?”

“Tứ ca ta.”

“..... Năm đó Thái tử hại người..... Người định báo thù thế nào?”

“Chuyện này nàng không cần xen vào.” Lam Tranh ôm chặt lấy nàng. Hiện giờ chân tướng đã rõ ràng, hắn đã hạ quyết tâm, phải đấu với Thái tử đến người chết ta sống, nếu không sẽ vĩnh viễn không được yên thân. Hắn ta đã làm chuyện làm tổn hại đến Vũ Lâu, hại chết cả đứa con chưa được chào đời của hắn, thì đừng trách hắn không khách khí. Hận ý trào dâng, khiến hắn không kìm được mà nghiêng răng ken kết.

Vũ Lâu vốn đã sợ hắn, giờ nghe giọng điệu hắn không tốt, theo bản năng muốn giãy ra khỏi người hắn. Hành động này lại chọc Lam Tranh đang ôm tức giận hơn, Lam Tranh liền ôm chặt lấy nàng, nâng cằm nàng lên để nàng nhìn thẳng vào hắn.

“Tần Vũ Lâu, người nhà Tần gia nàng nợ ta, nàng đừng hòng nghĩ đến chuyện rời khỏi ta.”

Vũ Lâu nói: “Lúc người còn là một tên ngốc, ta cũng chưa từng có ý nghĩ muốn rời khỏi người.....”

Lam Tranh nghe xong, trong lòng rất đắc ý, bệnh trên người cũng quên luôn, đè vai nàng xuống, mãnh liệt hôn nàng vài cái: “Coi như nàng cũng hiểu chuyện.” Ai ngờ Vũ Lâu lại nói: “Người cũng đừng bức ta, con thỏ nóng nảy còn cắn người, người còn hại chúng ta nữa... Ta sẽ.....” Lam Tranh cười lạnh: “Nàng sẽ làm gì?”

Nàng còn làm được gì? Nàng còn có người nhà, căn bản không chạy thoát được khỏi bàn tay ma quỷ của hắn.

“Ta sẽ.....”

Lam Tranh đoán nàng cũng chẳng làm được ra chuyện gì ghê gớm: “Đành cam chịu thôi.”

Hắn càng đắc ý, lại nhớ đến chuyện vừa rồi chưa làm được, bắt đầu sờ soạng vuốt ve khắp người Vũ Lâu.

Hắn muốn khắc sâu vào suy nghĩ của nàng, nàng là của hắn, đời này, không được hắn cho phép, thì nàng đừng hòng chạy trốn.

Vũ Lâu nỉ non cầu khẩn: “Thân thể người còn chưa khỏe..... Đừng như vậy.....”

Lần đầu tiên Lam Tranh thấy nàng dịu dàng, kiều mỵ như thế, vốn không ham muốn thì giờ cũng nổi sắc tâm. Hắn hôn dọc từ cằm cổ trắng nõn xuống đến đường cong mềm mại, lả lướt của nàng. Vì đang ốm, nên hơi thở của hắn nặng nề, dán lên làn da Vũ Lâu, lại khiến cho toàn thân nàng khẽ run rẩy, tê dại. Lam Tranh sờ giữa hai chân nàng, cảm thấy nàng đã ẩm ướt, cười nói: “Chà, miệng nàng cũng thành thật như chỗ này thì thật tốt.”

Vũ Lâu xấu hổ, giận dữ không chịu nổi, quyết định không thèm để ý đến hắn nữa, đưa tay lên che hai mắt lại.

Lam Tranh thấy nàng thẹn thùng, lại nổi hứng trêu chọc, dùng giọng điệu làm nũng lúc trước nói: “Nàng đừng xấu hổ mà, Vũ Lâu ngoan, để ta hôn nhẹ nàng một cái nào —”

Vừa dứt lời, chợt hắn thấy ngực nàng phập phồng mạnh mẽ, gỡ tay nàng ra thấy nàng đang cắn môi khóc nức nở, miệng lẩm bẩm: “Người không phải hắn..... Người không phải hắn..... Hu hu.....”

119. Chương 119: Không Ai Chịu Thua Ai

Đối với câu nói này của nàng, trong lòng hắn có hai cách lý giải, một là, hắn không phải Tần vương, hai là, hắn không phải Lam Tranh trước kia. Tốt nhất nên là đáp án thứ hai, hắn liền cười, xoa nắn bầu ngực trắng ngần của nàng: “Ta không phải ai?” Hai mắt Vũ Lâu đầm lệ, mơ màng nhìn hắn: “Nếu người đã khôi phục, thì đừng bắt chước cách nói chuyện của hắn nữa.”

Thật tốt quá, là đáp án thứ hai.

Lam Tranh trêu nàng: “Không ngờ nàng lại thích một tên ngốc.”

Vũ Lâu không nói gì, chỉ khóc thút thít. Lam Tranh hôn xuống tai nàng nói: “Nếu nàng thích, lúc chúng ta ở bên nhau, ta sẽ học hân, nói theo giọng điệu của hân cho nàng nghe.” Vũ Lâu tức giận đẩy hân ra: “Vô sỉ!” giờ tay định đánh hân, lại nhớ tới lời uy hiếp của hân, đang muốn thả tay xuống, Lam Tranh lại đột nhiên đưa mặt vào, đặt trên tay nàng: “Nàng dám đánh ta? Nữ nhân xấu xa này.” Đây rõ ràng là giọng điệu làm nũng trước kia Lam Tranh thường dùng.

Vũ Lâu ngừng khóc, kinh ngạc nhìn hân, rồi lại quay sang túm lấy quần áo vừa bị cởi ra, ôm lấy mặt khóc càng to hơn.

Lam Tranh vội dừng lại không dám trêu chọc nàng nữa, nhưng cũng không biết nên dỗ dành thế nào, ngồi cạnh nàng một lúc, chờ nàng khóc bớt dữ dội mới dám nằm xuống cạnh nàng: “Ồn ào quá đi, đừng khóc nữa.”

Vũ Lâu cũng không muốn khóc, lại nghe thấy hân bảo mình đừng lên tiếng, lại đưa tay che miệng, che đi tiếng khóc nức nở của mình: “Ta không khóc, ta không khóc..... ta không khóc.....” Lam Tranh gỡ tay nàng ra, hôn xuống mặt nàng: “Chụt, ngoan lắm.” Hân ôm mỹ nhân trong ngực, ngủ lúc nào không biết.

Đến lúc tỉnh lại, trời dường như đã tối, Vũ Lâu đang đứng thổi chén thuốc bên cạnh giường hân, thấy hân tỉnh lại nói: “Người tỉnh vừa đúng lúc, mau uống thuốc đi.” Lam Tranh nói: “Nàng mớm cho ta.” Vũ Lâu không muốn, phụng phịu: “Ta sợ người lây bệnh cho ta.”

Lam Tranh lại nổi cơn tức giận: “Tần Vũ Lâu nàng là nô lệ của ta, còn sợ nhiễm bệnh nữa à? Ta có bảo nàng chết nàng cũng phải nghe!” Cổ họng khô rát, vẫn còn khàn đặc, hân lại to tiếng quát tháo, khiến hân đau họng, ho khan vài tiếng.

Vũ Lâu buông chén thuốc xuống: “Ta như vậy đây, người có bảo ta chết ta cũng không thay đổi được, nếu người chê ta hầu hạ người không chu toàn, thì gọi người khác đến mà hầu hạ người.”

“Được, nàng chờ đó! Ngày mai ta sẽ cưới Vương phi khác, tìm một nữ nhân còn độc ác hơn cả Thái tử phi Tạ thị về tra tấn nàng.”

Vũ Lâu nói tìm người khác đến hầu hạ, là muốn nói nô tỳ, không ngờ lại bị Lam Tranh hiểu thành Vương phi, khiến tim nàng lạnh như băng: “Đúng vậy, ta vốn cũng không vừa mắt người, mặt có sẹo, lại sảy thai, hoàn toàn không xứng với ngài.”

Lam Tranh cứng đầu tranh cãi với nàng lâu như vậy, cũng không muốn chịu thua, vì thế lại nói: “Nàng hiểu được là tốt.”

“Ta đã hiểu rõ rồi.” Nói rồi nhấc chân định rời đi.

Lam Tranh kéo nàng lại: “Nhưng nàng cũng có chút tác dụng, có thể làm ấm giường.” Nói xong lại ấn nàng xuống giường. Vũ Lâu cười lạnh: “Dù sao từ đầu đến cuối ta cũng chỉ có một tác dụng như vậy mà.” Nàng tự giác cởi y phục, nhìn chằm chằm vào mắt đối phương.

Lam Tranh bỗng cảm thấy dường như mình thật sự làm sai rồi, nhưng cũng không nói được là sai ở đâu, chỉ thấy trong lòng rất vô vị: “Giờ ta không muốn nàng. Cút đi.”

Vũ Lâu mặc quần áo vào, cũng không quay đầu lại, thoải mái đi ra ngoài. Các thị nữ khác nhanh chóng tiến vào, hầu hạ Lam Tranh uống thuốc, đi ngủ.

Trong lòng Lam Tranh vẫn cảm thấy tức giận, sao nàng lại không hiểu lý lẽ như vậy, hân cư xử với nàng rất tệ sao? Sao vừa nghe cha đầu độc, nàng đã coi hân là một tên ác ma ăn tươi nuốt sống người khác như thế. Lăn qua lộn lại, một đêm không ngủ được, ngày hôm sau hân lại cảm thấy khỏe hơn nhiều, đầu cũng không váng vất như hôm qua nữa. Thần trí thanh tỉnh khiến Lam Tranh ý thức rõ ràng, giờ là lúc hân phải khỏe lại thật nhanh, để còn dồn tâm sức đối phó với kẻ địch, không phải là lúc để đùa giỡn nữa. Ngày ngày hân đều ngoan ngoãn uống thuốc, nghỉ ngơi, thấy Vũ Lâu cũng không nói những câu công kích, châm chọc, không muốn tự làm mình thêm khó chịu, ngọt ngào. Nhưng trong lòng thì vẫn nhớ rõ, thâm nghĩ, chờ gia khỏe hân, xem gia trừng phạt nàng thế nào.

Chờ đến khi Lam Tranh bệnh nặng vừa khỏe lại, thì đã là tháng tám, gần tới Trung thu. Các cung đều bắt tay vào chuẩn bị đồ ăn tết, có Vũ Lâu xử lý, mọi sự tự nhiên cũng toàn diện, chu đáo hơn.

Hôm nay Lam Tranh vừa xuống giường được, lang thang đi thư phòng, tìm thấy Vũ Lâu đang ngồi mài mực, hần ôm lấy nàng từ đằng sau, cọ cọ vào gáy nàng: “Vũ Lâu ngoan, nàng ngồi đây viết thư cho ai thế?”

Vũ Lâu nói: “Rảnh rồi phát chán lên, nên tùy tiện vẽ vài bức tranh giết thời gian. Người nói như vậy mà không thấy phiền à?” Xung quanh không có ai, người còn giả vờ cái gì?

“Nếu chán như vậy, chúng ta tìm việc khác vui hơn để làm đi.” Tay hần lườn vào trong y phục Vũ Lâu, vuốt ve da thịt nàng.

“Nữ nhân của người đâu phải chỉ có mình ta, sao cứ phải tìm ta làm gì?”

Lam Tranh xoay vai nàng lại, nâng cằm nàng lên, nường mi, lộ ra nụ cười tà ác: “Nàng là Vương phi để trả nợ cho ta, không tìm nàng thì tìm ai?” Hần gạt hết giấy bút trên bàn xuống đất, đặt nàng nằm lên, bàn tay xấu xa đưa thẳng vào trong tiết khố của nàng, vuốt ve. Vũ Lâu chăm chú theo dõi hần, không hề phản kháng.

Lam Tranh nhanh chóng hiểu được lý do nàng nằm im như cá chết thế này.

“A? Đến quỳ thủy rồi? Thảo nào nàng không chống cự.”

Vũ Lâu cười lạnh.

Lam Tranh không đạt được mục đích, nhất quyết không chịu bỏ qua, nhất là lúc hai người đang đối đầu nhau thế này, nếu hần buông tha cho nàng, chẳng phải là thua nàng một hiệp sao. Nghĩ rồi hần liền nắm tay nàng kéo xuống hạ thân mình: “Ta vẫn có biện pháp để ép nàng.”

“Ta biết, người đâu muốn ta sống thoải mái.”

Lam Tranh giận dữ: “Ta đã nói, ta không hại nàng, sao nàng không chịu tin ta! Dùng loại mưu kế âm hiểm để tiện như ngâm gỗ thùng tắm đó, chỉ có thể là thủ đoạn của tên Thái tử kia. Chỉ có điều.....” Lam Tranh cười lạnh: “Một mạng đền một mạng, ta sẽ tiễn tên ma ốm kia về Tây Thiên cực lạc!”

“Người..... định làm gì.”

Lam Tranh lấy tay vuốt nhẹ môi nàng: “Nếu không có gì thay đổi, hần sẽ không thể nắm được trận tuyết đầu mùa năm nay đâu.”

Nếu thật sự không phải Lam Tranh làm, mà tất cả đều là âm mưu của tên Thái tử âm hiểm kia. Vũ Lâu đương nhiên hận chỉ mong hần chết sớm thôi. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến việc Thái tử đã hại Lam Tranh, nhưng vẫn không biết hần hại thế nào: “Lam Tranh..... Thái tử đã làm gì với người?”

Hần ngẩn ra, nắm lấy hai vai nàng, hung dữ nói: “Còn hỏi nữa, ta sẽ giết nàng!” Dứt lời, hần phẩy tay áo bỏ đi.

Lam Tranh biết Thái tử có thể đã biết hần giả ngốc, nên mỗi ngày đi học, khi hai người tiếp xúc, trong đầu đều suy nghĩ xem nên làm cách nào lấy được mạng hần ta. Tỉnh Thần không đoán được chính xác thời điểm Lam Tranh hồi phục, nhưng có thể khẳng định, nếu Lam Tranh đã hồi tỉnh, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý trả thù. Hần ta đã hại người khác, nhưng cũng sợ bị đối phương trả thù. Nhưng hần ta cũng không thấy Lam Tranh có hành động gì công kích hần, theo cơ sở ngầm báo về, ngày nào Lam Tranh cũng đọc sách, sau đó về Cung Sùng Lan bái Vương phi cũ của mình.

Thái tử đảo mắt một chút lại có ý tưởng khác, hần quay sang cười với Lam Tranh, Lam Tranh nhìn thấy, dừng việc vẽ rùa trên giấy lại, cũng cười với Thái tử.

Sớm muộn gì ta cũng lấy mạng người!

Hai người đều thầm nghĩ trong đầu.

120. Chương 120: Thuần Phục

Đến gần Trung thu, trăng tròn như chậu bạc, ánh trăng đêm chiếu xuống mặt đất, khiến cả một khoảng không nhìn như một hồ nước biếc, trong suốt, dập dờn.

Thứ không tương xứng nhất với vàng trắng tròn tượng trưng cho cảnh đoàn viên này, đó là bầu không khí cứng ngắc của Lam Tranh và Vũ Lâu.

Từ sau khi Vũ Lâu và Lam Tranh ngã bài với nhau, nàng luôn dùng giọng điệu lạnh nhạt nói chuyện với hắn, không có đến một nửa nụ cười nào.

Tối hôm đó, khí trời vẫn khô nóng như mọi khi, Vũ Lâu ôm chặt “trúc phu nhân” nằm ngủ trên giường, Lam Tranh vừa mới đưa tay định ôm nàng, nàng đã lặn một vòng sang bên cạnh trốn tránh. Lam Tranh mạnh mẽ kéo nàng ôm lại, xoay người để nàng đối mặt với hắn: “Quý thủy chắc phải hết rồi chứ.”

“Hết rồi.” Vũ Lâu cười lạnh: “Nhịn đến hồng người ngái luôn.”

“Nàng đừng quá tự đề cao mình.” Lam Tranh đẩy nàng ra. Vũ Lâu thấy hắn buông tay, lập tức lại quay lưng về phía hắn. Trong lòng Lam Tranh tự dặn mình phải nhịn, cố gắng dùng giọng điệu hòa hoãn ghé sát lại tai nàng nói: “Rốt cuộc là nàng tức giận chuyện gì? Ta đã nói nhiều lần rồi, ta không hại nàng.”

Vũ Lâu dùng đôi mắt to trong suốt, thanh thần, trắng đen rõ ràng nhìn hắn: “Ta biết, chỉ là, ta không thích ở cùng với người. Thế thôi.”

Nàng không hề hiểu hắn, nàng sợ khi phải ở bên cạnh hắn.

Lam Tranh nghe xong, trong lòng chua xót không nói được gì, nhưng lý trí vẫn chiếm thế thượng phong, muốn làm dịu lại mối quan hệ với nàng, bèn đưa tay ôm nàng từ phía sau, nhẹ giọng nói: “Vũ Lâu..... nàng cẩn thận suy nghĩ mà xem..... ta có làm chuyện gì có lỗi với nàng đâu.”

Vũ Lâu nghe hắn nói, cũng cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyện, nhưng thà đừng nghĩ còn hơn, nghĩ đến rồi, tất cả những cách hắn làm nhục nàng đều hiện lên trước mắt. Làm nhục lúc về nhà mẹ đẻ, hạ được nàng trong thanh lâu, tìm mọi lý do để gần gũi, quan hệ với nàng. Lam Tranh thấy nàng bất động, nghĩ là nàng nhớ đến chuyện cũ, nên cúi người hôn vào tai nàng. Vũ Lâu chấn động mạnh, đưa tay ôm lấy chỗ vừa bị hắn hôn, ngồi bật dậy tức giận nhìn hắn: “Trừ việc làm nhục ta, người còn có thể làm gì khác nữa không!”

Tần Vũ Lâu, nàng đúng là một nữ nhân có phúc không biết hưởng!

“Đúng, ta đùa giỡn cô đấy!” Lam Tranh giật lấy “trúc phu nhân” trong lòng nàng: “Không phải cô sợ nóng sao, vậy ta sẽ khiến cho cô biết thế nào là nóng.” Hắn đẩy nàng ngã xuống dưới thân mình, dùng đầu gối chặn hai chân nàng lại. Vũ Lâu chống cự theo bản năng, tay quơ loạn trên không trung, móng tay vô tình xẹt qua vai hắn. Lam Tranh thấy vai đau rất, đưa tay ra xoa thì thấy vết máu nhàn nhạt.

“Xem ta trừng phạt cô thế nào!” Hắn đối xử với nàng quá thoải mái, mặc kệ nàng tùy ý làm bậy nên giờ nàng mới thế này đây. Lam Tranh cúi người hung hăng hôn vào môi nàng. vừa hôn vừa cắn, bàn tay lại không nhàn rồi mà xoa nắn, chà xát thân thể nàng. Tay còn lại kéo mạnh cổ áo nàng, dùng sức xé ra, toàn bộ bờ vai thon bị lộ ra hết.

Vừa rồi Vũ Lâu thấy mình làm hắn bị thương, trong lòng cũng hơi lo lắng, sợ hắn tức giận lại làm ra chuyện tàn ác gì với người nhà mình. Nên nàng cũng không dám chống cự nữa, nhưng môi dần dần cong lên, đôi mắt hạnh mở to nhìn chăm chăm vào thân thể Lam Tranh đang ở bên trên mình.

“Lúc trước khi làm chuyện này, cô đâu có nhìn ta, giờ cô nhìn cái gì!”

Hắn ngoảnh ngược che mắt nàng, hạ thân lại chạm vào một khoảng ẩm ướt. Một ngọn lửa vô danh như bùng cháy trong hắn, không cần quan tâm đến đạo đầu hay gì nữa, trực tiếp đi thẳng vào trong mật động mềm mại ướt át kia. Nàng bật ra một tiếng rên rỉ tiêu hồn thực cốt, không giãi dựa nữa. Ý loạn tình mê, nàng dần dần đáp lại nụ hôn của hắn. Lam Tranh thấy nàng như vậy, tự có một loại cảm giác chinh phục được nàng, hơi thở dồn dập, phun hơi nóng vào tai nàng: “Không phải là nàng muốn chống cự à, nghị lực của nàng chỉ đến thế thôi?”

Vốn đã đang muốn đình chiến, lại bị hắn khiêu khích, nàng ngẩng đầu lên, thở hổn hển, trợn mắt nhìn chăm chăm hắn.

“Để ta xem nàng còn cứng đầu đến bao giờ!” Đã không còn sự ân ái ngày xưa nữa, giờ chỉ đơn thuần là phát tiết cơn giận lên nàng mà thôi.

Trong trí nhớ của nàng, bất luận thế nào Lam Tranh cũng quẩn quít lấy nàng cầu hoan khiến người ta chán ghét, nhưng chưa từng làm nhục nàng một cách lạnh lùng, thô bạo đến thế này. Cảm giác xa lạ khiến cho nàng vùi sâu vào trong sự sợ hãi đến tột cùng. Nhưng thân thể lại dần có cảm giác đối với động tác của hắn. Thể xác và tinh thần đối chọi nhau gay gắt khiến nàng cắn môi, khổ sở chống đỡ, chỉ mong hắn sớm chấm dứt. Lam Tranh nhận ra sự khác thường của nàng, khàn giọng cười: “..... Cô nàng dám trêu chọc ta biến đâu mất rồi? Giờ lại giả bộ nữ nhân trong sáng à?”

Đáp lại hắn là tiếng khóc thổn thức của nàng, dù nàng đã che mắt mình đi, nhưng bờ vai khẽ run lên vẫn không giấu được sự đau thương của nàng.

Có lẽ mặt mũi bây giờ đã nhòe nước mắt rồi.

Nhưng nếu dừng lại, tức là hắn thua. Trước giờ nàng vẫn là người khó chinh phục, vì thế, Lam Tranh mặc kệ tiếng khóc của nàng, tiếp tục giữ chặt Vũ Lâu, đến khi thỏa mãn mới nằm gục xuống ngực nàng, thở dốc nói: “..... khóc đi, khóc đi, ta xem nàng có khóc được cả đời không!”

Vũ Lâu vẫn nức nở xoay người đi, Lam Tranh tức giận, lại nắm vai nàng xoay lại phía mình: “Nàng có tư cách gì mà khóc?! Cũng đâu phải là xử nữ chưa thành thân!”

Vũ Lâu nâng đôi mắt mờ sương, mơ màng nhìn hắn: “..... Hu hu..... Ta chán ghét người.....” Dáng vẻ như hoa lê dưới mưa của nàng lại khiến Lam Tranh khô nóng trong lòng, cũng chẳng thèm nghe xem nàng nói gì nữa, cúi xuống hôn mạnh xuống môi nàng, thân thiết một hồi mới ôm chặt lấy nàng, mặt đối mặt cùng nhau ngủ.

Vũ Lâu khóc đến đầu óc u mê cả đi, hôm sau cũng không tự tỉnh lại như mọi ngày, mà là bị Lam Tranh gọi dậy.

“Mau dậy đi, mẫu hậu truyền chúng ta đến Cung Cảnh Hoa.”

Vũ Lâu vội vàng ngồi dậy, hoảng sợ nói: “Đi đến đó làm gì?”

“Sao ta biết được!” Lam Tranh nhìn hai mắt nàng sưng như quả hạch đào: “Nàng xem nàng kia, muốn hù chết mẫu hậu hay sao?”

Nàng cũng cảm thấy mắt mình khô rát, đau nhức: “Người nghĩ ta muốn đi dọa bà hay sao?”

Công hắn tối qua cứng rắn với nàng đúng là đổ sông đổ biển rồi, Lam Tranh nói: “Nhẹ không ưa lại ưa nặng, tối qua chịu khổ chưa đủ đúng không?”

Vũ Lâu không lên tiếng nữa. Lam Tranh được một tác lại muốn tiến lên một thước, ôm lấy cổ nàng, cười xấu xa: “Thế mới phải chứ, ngoan ngoãn một chút, sẽ tốt cho nàng hơn.”

“Đi theo người, ta còn có thể gặp chuyện gì tốt cơ chứ.” Dứt lời, liền giãy ra khỏi ngực hắn, mặc y phục xuống giường. Mặc dù Lam Tranh cũng bận tâm đến thời gian, nhưng lại không nhịn được mà túm lấy nàng ấn xuống giường: “Đi theo ta không tốt hả? Vậy giờ để ta giúp nàng mở mang đầu óc.”

Vũ Lâu làm sao chịu nghe, đang lúc giằng co thì thái giám ngoài điện báo lại: “Tổng quản Cung Cảnh Hoa đến giục Vương gia dời bước.....”

“Biết rồi, bảo hắn đợi một chút!”

Lam Tranh tức giận từ bỏ: “Tần Vũ Lâu, nàng có gan thì chờ đấy, ta nhất định với cho nàng hiểu bằng được, rốt cuộc ta đối xử với nàng có tốt hay không.”

Vũ Lâu cũng không đáp lại hắn, chỉ gọi thị nữ bưng nước rửa mặt vào, thay đổi xiêm y trang trọng. Lam Tranh chuẩn bị xong xuôi, Vũ Lâu vẫn đang ngồi thoa phấn bên bàn trang điểm.

“Nàng cũng đâu phải là Vương Phi, ai thèm nhìn chứ!” Vì nàng không thuận theo hắn, nên làm gì hắn cũng thấy chướng mắt. Mạnh mẽ kéo nàng lên.

“Ta không phải vì mình, trang điểm khéo léo cũng là sự tôn kính đối với Hoàng hậu.”

“Không cần tôn kính, đi mau.” Hắn giật lấy son, bột nước, cứng rắn kéo người ra khỏi Cung Sùng Lan.

121. Chương 121: Cùng Chống Lại Kẻ Thù

Chờ thái giám thông báo xong, Lam Tranh cùng Vũ Lâu được truyền vào. Vũ Lâu không có cảm tình với Cung Cảnh Hoa, lần trước đã suýt bị vu oan cho tội mang hình nhân vào trong cung, lần này không biết sẽ là chuyện gì. Nàng bái lạy Hoàng hậu theo lễ nghi, chờ người cao cao tại thượng kia mở miệng.

“Tần thị ở lại Cung Sùng Lan đã mấy ngày rồi, sao không thấy đến thỉnh an Bản cung?”

Ý gì đây? Vừa bắt đầu đã xoi mói à?

“.....” Nên trả lời như thế nào? Nàng không nghĩ ra đáp án nào cho thỏa đáng.

Lam Tranh cướp lời: “Ha ha, mẫu hậu quên rồi à, nàng ta đâu phải Vương phi của con, có gì cách gì mà đến Cung Cảnh Hoa thỉnh an chứ, chỉ sợ chưa bước vào cửa đã bị mẫu hậu đưa đi Tông Nhân phủ mất rồi. Hay là mẫu hậu khôi phục danh phận cho nàng đi, để hàng ngày nàng đến thỉnh an mẫu hậu. Được không? Được không..... Con nói sai à, sao người lại trừng con.....” Giọng điệu của hắn chậm dần, thấp dần, cuối cùng cả người cũng nép sau Vũ Lâu, trốn tránh ánh mắt tức giận của Hoàng hậu.

“Tranh nhi, vậy mẫu hậu lại cho con chọn một Vương phi khác để đến thỉnh an ta nhé, được không?”

Trong lòng Lam Tranh và Vũ Lâu đều kinh hãi, thì ra hôm nay Hoàng hậu gọi họ đến vì chuyện này.

Bàn tay đang nắm tay Vũ Lâu của Lam Tranh không khỏi tăng thêm lực, ý bảo Vũ Lâu phải nhạy bén phối hợp với hắn. Nhưng sáng nay Vũ Lâu vừa bị hắn chọc tức, nên cố ý hù dọa Lam Tranh, ra vẻ không hiểu, lặng lẽ rút tay ra.

Lam Tranh thấy nàng không chịu nghe hắn, quyết định sẽ dạy cho nàng một bài học: “A..... mẫu hậu lại muốn tuyển Vương phi cho con sao?”

“Đúng thế.” Hoàng hậu thấy Lam Tranh có vẻ có hứng thú, nhân tiện nói: “Không biết Tranh nhi có thích không?”

Lúc này, Vũ Lâu nhìn về phía Lam Tranh, thầm nghĩ, người giỏi thì đồng ý đi, đến lúc cưới Vương phi mới về, tiếp tục ra sức mà giả ngu nhé.

Lam Tranh hiểu ý tứ trong mắt nàng, lại đáp trả, nàng nghĩ ta không dám, phải không?

Hoàng hậu thấy hai người nhìn nhau chăm chú không nói gì, lại tưởng Lam Tranh sợ hãi Tần Vũ Lâu điều ngoa, danh giá, đây cũng là nguyên nhân bà kêu Vũ Lâu tới. Trong mắt Hoàng hậu, Vương phi cũ này từng có năng lực thao túng đến đáng sợ đối với đứa con của mình, tuyệt đối không thể để chúng phát triển thêm nữa, khiến Lam Tranh xa cách với bà, lại không thể xa rời Tần Vũ Lâu.

Đây là căn bệnh chung của các bà mẹ chồng, chẳng qua, có người nặng, có người nhẹ mà thôi.

“Tần thị, ý của người thế nào?”

Nếu Vũ Lâu không đồng ý, tức là đã phạm vào thất xuất chi điều, tội ghen tị. Vì thế nàng đành phải đáp qua loa: “Hiện giờ Tần thị thân mang tội nghiệt, nhờ Huệ vương niệm tình xưa mà được tạm lưu lại trong Cung Sùng Lan, đây đã là sự may mắn của Tần thị rồi. Làm sao dám bàn bạc chuyện hôn sự của điện hạ.”

So với Hoàng hậu, Lam Tranh càng để ý thái độ nàng hơn, thấy nàng không chịu tỏ thái độ gì, liền túm lấy tay áo nàng, vẻ mặt tội nghiệp nói: “Vũ Lâu..... người đồng ý để ta cưới Vương phi khác hay sao?”

Vũ Lâu hận Lam Tranh đã không giúp nàng giải vây lại còn đẩy nàng vào thế lưỡng nan. Nàng chuyển mắt từ Lam Tranh sang Hoàng hậu, cúi đầu nói: “Ý nguyện của Tần thị chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng nói đến, Hoàng hậu nương nương là người đứng đầu lục cung, là Quốc mẫu, hôn sự của Huệ vương điện hạ tất nhiên phải hoàn toàn do người làm chủ rồi.”

Ta không tỏ thái độ đấy, ẹ con hai người tức chết đi.

Nghe lời nói của Tần Vũ Lâu thì như ủy quyền, nhưng thực chất thái độ lại là không hợp tác, chuyện này ở hậu cung Hoàng hậu đã thấy quá nhiều rồi, cũng lười phải giả chiều bài gì ra, trực tiếp gầm lên: “Bản cung đang hỏi ý của người.”

Lam Tranh cũng phụ họa: “Đúng thế, đúng thế, người mau nói đi, người có đồng ý để ta lập phi hay không, tất cả ta đều nghe lời người.”

Đã đâm lao thì đành phải theo lao, hôm nay Vũ Lâu không nói rõ ràng, sợ là không xong rồi.

“Không biết vị Vương phi mà Hoàng hậu định chọn cho Huệ vương diện hạ là con gái nhà ai?”

Hoàng hậu thấy Vũ Lâu dung nhan tiều tụy, tuy cũng đoan trang nhưng không quá xinh đẹp, cố tình muốn Lam Tranh so sánh hai người Vương phi, liền vỗ tay nói: “Ngưng nhi, ra đi.” Vừa dứt lời, từ sau bình phong, một vị giai nhân xinh đẹp, tuổi xấp xỉ Vũ Lâu, dung mạo uyển chuyển đi ra.

Lam Tranh vừa nhìn thấy nàng, trong lòng thầm mừng, đây không phải là đường muội của Thái tử phi, Tạ Ngưng Nhi đấy sao, chắc chắn là tên ma ốm kia kích động Hoàng hậu, muốn lập phi cho hấn đây mà.

Không dày son phấn, nhưng vì thân phận không thể ăn mặc quá hoa lệ, khiến Vũ Lâu đứng cạnh nàng ta, lại trở nên thật ảm đạm. Hoàng hậu cũng không khỏi có chút đắc ý, nói với Lam Tranh: “Tranh nhi, con còn nhớ Ngưng Nhi không? Nhưng mà con gái mười tám, thay đổi nhiều, cũng chưa chắc con đã nhớ rõ.”

Lam Tranh trầm tư, thực ra là đang lén nhìn Vũ Lâu, chỉ thấy ánh mắt nàng u ám nhìn Tạ Ngưng Nhi.

Vũ Lâu chậm rãi mở miệng: “Tần thị tự biết xấu hổ.....” lại quay sang Lam Tranh nói tiếp: “Nàng ta tốt hơn ta rất nhiều, diện hạ hãy cưới nàng ta làm Vương phi đi.....”

Lam Tranh hối hận vì đã đùa quá trớn, lại bức Vũ Lâu nói ra những lời hấn không hề muốn nghe: “..... Vũ Lâu, nàng.....”

Vũ Lâu cúi đầu nói nhỏ: “Ta chỉ là con gái tội thần, dung mạo cũng không trọn vẹn, không xứng với diện hạ, đã sớm nên thoái vị rồi.”

Lam Tranh trở mặt, giọng điệu của nàng cũng không giống nói đùa, vội nói: “Nàng đừng nói nữa, ta không.....”

Vũ Lâu hạ thấp người thi lễ với Hoàng hậu: “Xin Hoàng hậu cho phép Tần thị rời đi.” Hoàng hậu vuốt cằm: “Người lui đi.” Vũ Lâu được cho phép, xoay người rời đi, Lam Tranh lại túm chặt lấy nàng: “Nàng đừng đi.”

Nàng dừng chân, chậm rãi xoay người lại, hai mắt đã rưng rưng, nàng nhẹ nhàng vuốt ve hai má Lam Tranh nói: “Ngoan, nghe lời đi. Có nữ tử tốt hơn ta rất nhiều chăm sóc cho diện hạ, ta rất vui, diện hạ cũng đừng quá đau lòng. Người đã quyết định lập phi, ta cũng nên rời đi, không nên gây phiền phức thêm cho diện hạ. Nhưng mà, sau khi ta rời đi, người cũng phải tự chăm sóc ỉnh, ta đi rồi, không có ai giúp người đuổi thái phó phiền phức đi nữa, cho nên, người phải chăm chỉ học bài. Đầu năm đi xem hoa đăng cũng đừng chạy loạn nữa.....” Nói đến đây, nàng nghẹn ngào sờ lên vết sẹo trên mặt mình: “..... Tần thị không thể tiếp tục hầu hạ người, từ nay về sau người phải độc lập, đừng có gặp chuyện một chút lại khóc.....”

Hai mắt Lam Tranh cay xè: “Nàng đừng nói nữa, ta không cho nàng đi.....”

Nàng rưng rưng cười: “Đừng có giở cái tính thích quậy phá thói tha của người ra với tần Vương phi, ha ha, giờ nghĩ lại người lúc đó, ta chán ghét người vô cùng, nhưng thời gian trôi đi, ta..... Ôi, giờ có nói cũng vô dụng.....” Vũ Lâu gạt lệ, dựa vào ngực Lam Tranh, nói nhỏ: “..... Ta không thể giữ lại đứa con nối dòng của người..... Thực xin lỗi..... Lam Tranh, rất xin lỗi..... Ta không phải là một thê tử tốt..... Xin lỗi.....”

Lam Tranh nhìn về phía Hoàng hậu, hai mắt đỏ ửng, kiên quyết nói: “Trừ Vũ Lâu ra, ai con cũng không cưới!”

Hoàng hậu thấy Vũ Lâu khóc lóc kể lể cũng thấy lòng chua xót vô cùng. Bà là chính thê của Hoàng thượng, mỗi ngày đều là chèn ép, đấu tranh với người khác để bảo vệ địa vị. Vô số nữ tử xinh đẹp, trẻ tuổi chỉ chờ bà tàn phai nhan sắc, bị thất sủng để được thay thế bà.

Bà có thể hiểu rõ, một người vợ bị bỏ rơi thì khổ sở đến thế nào.

Bà tự cảm thấy mình đã làm chuyện rất sai lầm, thở dài một tiếng nói với Lam Tranh: “Được rồi, việc này coi như mẫu hậu chưa từng nói.” Nói rồi bà cùng Tạ Ngưng Nhi rời đi. Mọi người vừa đi hết, trong đại điện chỉ còn lại Lam Tranh và Vũ Lâu.

Lam Tranh vỗ nhẹ tấm lưng run rẩy của Vũ Lâu: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, chúng ta cũng về thôi, ta sẽ không vứt bỏ nàng.”

Lúc này Vũ Lâu mới ngẩng lên, nhìn khắp mọi nơi, nhanh chóng lau nước mắt, vô cùng bình tĩnh nói: “Sao không nói sớm là mọi người đi hết rồi, để ta khóc lâu như vậy.”

Lam Tranh ngạc nhiên: “Nàng giả vờ?” Không phải chỉ lạnh một nửa cõi lòng, mà là cả cõi lòng đều lạnh như băng.

Nàng hừ giọng: “Hành động của ta vẫn còn thua xa ngươi.”

122. Chương 122: Phát Huy Năng Lượng Thừa

Hai người mạo hợp thân ly (Bên ngoài hòa hợp mà trong lòng xa cách) về đến Cung Sùng Lan. Dọc đường đi, Lam Tranh vẫn cứ nghĩ đi nghĩ lại những chuyện Vũ Lâu đã làm trước đây, không biết đâu là thật đâu là giả. Hắn vẫn nghĩ nàng là một nữ nhân tính tình ngay thẳng, không có tâm cơ gì. Hôm nay mới được mở rộng tầm mắt, nước mắt nói đến là đến, nói đi là đi, vừa mới khóc như hoa lê dưới mưa, ngoảnh mặt lại đã lạnh lùng như không có gì xảy ra.

Vừa vào đại điện, Vũ Lâu ham lạnh, lập tức ôm lấy khối băng, cầm quạt tròn quạt quạt, không thèm liếc mắt nhìn Lam Tranh một cái. Lam Tranh không chịu được thái độ khinh mạn của nàng, ôm lấy Vũ Lâu, cười nói: “Dám lừa Hoàng hậu nương nương, nàng cũng thật to gan.”

Vũ Lâu cười nhạt: “Nếu nói về diễn trò, ta chỉ là vai phụ, ngài mới là vai chính, ta làm sao so được với ngài.”

Từ trước giờ chỉ có Lam Tranh chế nhạo nàng, giờ bị nàng nói ngược lại, cảm giác cũng không thoải mái. Đưa hai tay xốc nách nàng, lôi về phía giường: “Đi, hôm nay gia có lòng tốt, sẽ dạy cho nàng một chút.”

Vũ Lâu vừa giãy dụa vừa cười lạnh: “Chỉ có điều, ngài nguy trang rất khéo, ngàn che vạn giấu, nhưng cũng không giấu được bản tính háo sắc của mình.”

Lam Tranh vốn đang giận dữ, nghe nàng nói thế lại bật cười: “Nàng đã từng gặp sắc lang nào chung tình như ta chưa?”

“Ta có cần phải cảm tạ vì ngươi chung tình với ta không?”

“Nàng nên cảm tạ ta, vì ta đã giữ lại tính mạng của nàng.” Lam Tranh ném nàng lên giường: “Vốn ta định sẽ loại bỏ hết cả nhà Tần gia của nàng. Nhưng giờ nàng nên biết ơn ta vì ta đã không giết nàng. Còn cha nàng, chờ ta xử lý Thái tử xong, nhất định ta sẽ bắt lão chết mà không có đất chôn thân.”

Vũ Lâu thấy biểu hiện của hắn rất dữ tợn, không giống như thuận miệng nói đùa. Nếu hắn đã có tự tin có thể diệt trừ Thái tử, thì đối phó với cha nàng cũng chỉ dễ như trở bàn tay thôi: “..... Ngươi, không thể buông tha cho cha ta sao?”

“Lúc trước lão bắt nàng làm vật cúng tiến, để cứu con trai của mình, nàng còn cầu xin thay lão à!” Lại nghĩ tới những lời Vũ Lâu nói với Tần Khải Canh, sự tức giận lại không biết phát vào đâu, hắn kéo nàng lên, cầm hận nói: “Lão ta nuôi dạy con gái thật là tốt.” Vừa nói xong, một giọt nước nóng hổi lại rơi xuống tay hắn, nâng mặt nàng lên mới thấy nàng đang cắn môi, lặng lẽ khóc.

Lam Tranh hơi mất hứng, hắn đã quen với việc nàng ương bướng, mạnh mẽ, mới nói vài câu ngoan độc để dọa nàng, ai ngờ Vũ Lâu lại yếu đuối như vậy, dễ khóc như thế. Đang muốn an ủi, lại nhớ đến khả năng diễn trò vừa rồi với Vũ Lâu ở Cung Cảnh Hoa, nên cười lạnh nói: “Lại giả vờ à? Tiếp tục giả vờ à? Ta cho nàng hay, nàng có khóc đến mù mắt cũng vô dụng thôi.”

Vũ Lâu gạt nước mắt nức nở nói: “Ta biết..... Nước mắt của ta đâu có tác dụng gì với ngươi. Ta chỉ hận ta vô dụng, cho rằng ngươi là tên ngốc..... Cuối cùng, chính ta mới là đồ ngốc.”

Lam Tranh cư xử gay gắt với nàng, là vì nàng lạnh nhạt với hắn, giờ thấy nàng mảnh mai như hoa đào sau cơn mưa, làm sao hắn có thể bỏ qua mà không thương nàng cho được. Hắn cẩn thận kéo lại y phục cho

nàng, ngồi xuống bên cạnh nói: “Ta hận là hận cha nàng, chỉ cần nàng nghe lời ta, ta sẽ không làm khó dễ nàng.”

“Rốt cuộc là cha ta đã hại người như thế nào..... Vì sao người không thể tha thứ cho ông?”

Lam Tranh cười lạnh: “Ta còn giữ lại cho lão được chết toàn thân đã là khai ân lắm rồi.”

“Ta..... ta sẽ không hầu hạ kẻ thù giết cha mình.”

Hai người vừa có dịu hòa hoãn, lại bị những lời này của Vũ Lâu đập nát, Lam Tranh giận dữ: “Không nguyện ý thì sao! Nàng tự coi mình là người quá vĩ đại rồi, tính mạng của cha nàng, đã định là sẽ mất dưới tay ta, nếu nàng thực sự là người con gái có hiếu, thì giờ hãy tự sát luôn đi.” Nói xong, hắn phẩy tay áo bỏ đi.

Đi tới cửa điện, sợ Vũ Lâu thực sự làm chuyện điên rồ, lại phái người để ý nàng, còn hắn thì đi ra ngoài thiên điện hờn dỗi, chờ lúc hết giận, mới thấy hành vi của mình hơi mất bình tĩnh, không nên chấp nhặt với nàng, lại quay về tắm điện. Hắn thấy Vũ Lâu đang nằm trên giường, bả vai vẫn run lên, liền cầm cây quạt, đi lại gần ngồi quạt cho nàng bớt nóng. Vũ Lâu cũng không từ chối, một lúc sau Lam Tranh mỏi tay, nên dừng lại. Lúc này mới nghe Vũ Lâu khẽ rên lên: “Sao lại ngừng lại?”

“Ta thiếu nợ gì nàng sao!” Ném luôn quạt đi.

Đúng lúc này thái giám tiến vào bẩm báo: “Vương gia, có Vũ Dương hầu cầu kiến.”

“Để hắn vào đi.”

Vũ Lâu vừa nghe thấy Lam Tranh để nam tử xa lạ đi vào phòng ngủ, vội vàng ngồi dậy, sửa sang tóc tai rồi đứng bên cạnh Lam Tranh, cúi đầu tĩnh lặng. Lam Tranh thấy nàng mặc dù cãi nhau với hắn, nhưng trước mặt người ngoài lại rất hiểu chuyện, bèn cười nói: “Ngồi đây đi, Vũ Dương hầu cũng không phải người ngoài.”

Vũ Lâu lắc đầu.

Lam Tranh hiểu ngay: “Là nàng không muốn thân cận với ta phải không.”

Vũ Lâu gật đầu.

Lam Tranh tức đến tối mặt tối mũi, thấy Vũ Dương hầu đi đến, hắn mới cảm môi không phát tác. Vương Lân hành lễ với Lam Tranh, cảnh giác nhìn Vũ Lâu, muốn nói lại thôi. Lam Tranh phất tay: “Không sao cả, nói đi.”

Vương Lân nói: “Điện hạ, chuyện ngài sai ta lo liệu, đã bắt đầu tiến hành rồi, chờ đến ngày thôi.”

“Tốt, chờ đến năm sau, mặt trời sẽ chiếu thẳng vào tấm lăng của hắn.”

“Trên đường tiến cung ta có gặp Tạ Ngưng Nhi, nghe nàng ta nói, Hoàng hậu muốn gả nàng ta cho ngài làm Vương phi?”

Lam Tranh cầm lấy cổ tay Vũ Lâu, kéo nàng vào ngực mình: “Bản vương và Tần thị tình sâu nghĩa nặng, làm gì có chỗ nào cho Tạ Ngưng Nhi chen chân vào.”

Vương Lân tin ngay: “Ta nghe nàng ta nói, vì Tần cô nương khóc lóc kể lể một hồi, mới khiến Hoàng hậu cảm động, tạm gác chuyện lập Vương phi mới lại.”

Lam Tranh vuốt ve phiến môi anh đào của Vũ Lâu, cười nói: “Cũng không phải, Vũ Lâu và bản Vương tâm đầu ý hợp, tình nồng sâu như biển khơi. Lại đây, Vũ Lâu, nói cho bản Vương biết nàng muốn được thưởng gì nào? Để bản Vương phân phó Vũ Dương hầu đi lo liệu. À, bản Vương biết rồi, nàng lo lắng cho người nhà ở Liêu Đông xa xôi phải không? Nghe nói Tần gia bị tịch thu tài sản, nên rất khó khăn, phải nhờ Phương gia cứu trợ, nhưng nước xa cũng không cứu được lửa gần. Đừng lo, bản vương sẽ nghĩ cách giúp nàng. Chà.....”

Vũ Lâu đương nhiên không tin là Lam Tranh sẽ giúp người nhà nàng.

“Có rồi!” Lam Tranh làm ra vẻ vui sướng: “Nghe nói bên Liêu Đông cũng không thiếu quân lương, để cha nàng vác đao ra biên giới bảo vệ quốc gia đi, phát huy năng lượng dư thừa.”

“Người!”

“Không phải ca ca nàng cũng đang trong quân ngũ hay sao, cha con cùng ra trận, có gì cũng chăm sóc được cho nhau.” Hắc lại nói với Vương Lân: “Đi lo liệu đi, nhớ an bài chức vị tốt cho nhạc phụ của bản Vương, nếu ở trong quân vừa khổ vừa mệt, chưa được vài ngày đã chết, thì cơn giận của bản Vương lại không có chỗ phát tiết đâu.”

Vũ Lâu gỡ tay hắc ra, nhảy dựng lên: “Người không thể làm thế được.”

Lam Tranh nhướng mày: “Hay thật, vì sao ta lại không thể làm thế!” lại quay sang đốc thúc Vương Lân: “Đừng ngăn người ra nữa, đi đi.”

“Vâng.” Đối với mệnh lệnh của Lam Tranh, Vương Lân luôn tuyệt đối tuân theo, vội vàng lui ra ngoài.

Lam Tranh thấy Vũ Lâu tức giận đến trắng bệch cả môi, cười nói: “Không phải chính nàng nói, nếu ta và cha nàng cùng rơi xuống nước, nàng sẽ cứu ta, vì thân thể cha nàng tốt hơn còn gì. Nếu thân thể tốt như thế mà không cống hiến vì đất nước thì chẳng phải rất đáng tiếc hay sao!”

123. Chương 123: Say Rượu

Vũ Lâu thấy hắc ra vẻ bồn chồn, đùa giỡn với vận mệnh của gia đình mình, nàng biết rõ, có nói gì cũng không thể thay đổi ý định của Lam Tranh, hai mắt tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm hắc một lúc, hừ một tiếng, rồi xoay người đi ra ngoài.

Nàng nghe Lam Tranh nói với theo: “Nghe nói ở biên giới Liêu Đông, tháng tám có tuyết rơi, mai nàng viết thư hỏi thăm họ chút đi, hỏi xem cảnh tuyết có đẹp không?”

Nàng dừng chân, hung dữ trừng mắt nhìn hắc, Lam Tranh lại mỉm cười nháy mắt, cố tình chọc giận nàng. Vũ Lâu tìm khắp nơi, muốn kiếm vật gì đó để đánh hắc, nhưng không có thứ gì vừa tay, không phải quá nặng thì là quá nhẹ. Mà Lam Tranh vừa cười vừa nói: “Quân lương cũng không ít đâu, một tháng cũng được mấy lượng bạc vụn đấy, có thể mua chút rượu uống cho ấm người.” Vừa dứt lời chỉ nghe bịch một tiếng, một chiếc hài bay xẹt qua tai hắc, rơi xuống giường.

Vũ Lâu co một chân đứng đó vẫn trừng mắt với hắc.

Lam Tranh thu lại nụ cười, tiến lên ôm nàng ném vào giường, bỏ nhào xuống: “Nàng dám lấy hài ném ta?” Vài ngày trước, Vũ Lâu vẫn còn sợ Lam Tranh xuống tay với người nhà nàng, nên mặc kệ cho hắc làm nhục, giờ hắc đã hạ độc thủ như thế, nàng cũng không quản gì nữa, thấy hắc lao tới, nàng giơ chân lên đập một cước vào ngực hắc, đẩy Lam Tranh ngã thẳng xuống đất, khổ sở ôm ngực nói: “Nàng..... nàng..... nàng.....” nói mãi cũng không nói được một câu đầy đủ.

Vũ Lâu sợ đá hắc bị thương, lại chạy qua lo lắng hỏi: “Để ta đi gọi thái y.”

Bỗng nhiên Lam Tranh đứng vụt dậy, ôm nàng lao lên giường, vừa cởi y phục nàng vừa nói: “Được lắm, tiểu nương tử ác độc này, dám mưu sát phu quân.” Vũ Lâu giãy dựa khỏi vòng tay của hắc, bò dậy, túm lấy chân đập hắc: “Chơi vui lắm à, làm khổ người khác thì người vui lắm hay sao?”

Lam Tranh giữ lấy hai cánh tay nàng, nhìn khuôn mặt nàng đỏ bừng vì động tác mạnh mẽ vừa rồi, cười tủm tỉm nói: “Người khác thì không biết thế nào, nhưng nhìn Tứ ca ta, và cha nàng khổ sở, đúng là ta thấy cực kỳ sung sướng.” tay lại ôm lấy hông nàng: “Nghiêm túc mà nói, thì thấy nàng cũng vậy.”

Vũ Lâu gỡ móng vuốt sói của hắc ra: “Đừng có nằm mơ, không cho chạm vào ta nữa!” Nàng kéo lại vạt áo, nhặt hài vừa rơi xuống giường kia đi vào chân, chạy vội ra bên ngoài.

Chạy được hòa thượng chứ trốn sao được miếu, đến tối, Vũ Lâu lại bị Lam Tranh túm lấy, sờ nắn vuốt ve một hồi. Nàng không chịu, định dùng bạo lực chống lại hắc, lại thấy Lam Tranh ra vẻ suy nghĩ, lăm bằm nói: “Hình như Tàn Viễn Định say rượu, bị phạt mười quân côn thì phải.”

“Làm gì có chuyện đó.”

Lam Tranh cười: “Nàng có tin, ngày mai sẽ có chuyện đó không.”

Vũ Lâu đành phải mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm, chờ hấn thỏa mãn xong, lại bị hấn kéo vào lòng, ôm nàng ngủ.

Tiệc Trung thu trong cung, Vũ Lâu không có tư cách tham gia, chờ Lam Tranh đi, nàng cùng các cung nữ dựng một bàn tiệc nhỏ, bày trái cây, cúng Nguyệt thần theo tập tục.

Vốn dĩ lễ Trung thu cũng là dịp có thể về thăm nhà mẹ đẻ, nghĩ đến chuyện nếu không gặp phải những việc này, thì bây giờ nàng cũng đang được vui vẻ hòa thuận ngắm trăng với người nhà, mà lòng nàng tràn ngập sự bi thương, cảm thấy bánh trung thu cũng nhạt nhẽo, ăn qua loa một hai miếng rồi thôi. Quay về tấm điện, nàng ngồi dưới đèn thêu thùa giết thời gian.

Ánh trăng quá sáng khiến bầu trời đêm như cao hơn, lại mang một chút ánh lam của ban ngày. Vũ Lâu thêu vài đường, vừa chống cằm, ngắm người ngắm trăng, thì một âm thanh ồn ào từ ngoài truyền đến, nàng lắng nghe xong, sắc mặt liền trầm xuống.

Giọng nói của thái giám và cung nữ lẫn lộn, đan xen.

“Vũ Lâu—— Vũ Lâu——”

Vũ Lâu ném đồ thêu lên bàn, đứng dậy đi ra đón hấn. Chỉ thấy hấn đang được hai thái giám đỡ hai bên, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào.

Mặt Lam Tranh đỏ bừng vì say rượu, thấy Vũ Lâu, lập tức lao đến ôm nàng: “Vũ Lâu ngoan, nàng có biết ta nhớ nàng lắm không hả..... Để ta ngắm nàng, xem có gầy đi chút nào không.”

Mùi rượu nồng nặc. Vũ Lâu nhíu mày, đẩy hấn ra một chút: “Người uống bao nhiêu rượu vậy?”

“Cũng không nhiều, không tin nàng ném thử mà xem.” Vừa dứt lời, hấn hôn luôn xuống môi nàng, phát ra tiếng chụt chụt xấu hổ.

“Này!” Vũ Lâu quát lên: “Say chết người đi, không phải ta đã dặn người uống ít thôi hay sao?” Nàng đón lấy Lam Tranh từ tay hai tên thái giám kia, đỡ hấn đi đến bên giường: “Nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Lam Tranh lại dùng lực một chút, kéo nàng ngã xuống cùng mình, mặt chôn vào ngực nàng: “Nàng dặn ta lúc nào hả, sao ta không nhớ?”

“Giờ ta nói đấy, được chưa.”

“Không được, không được.” Lam Tranh xấu xa sờ soạng khắp người nàng: “Nàng là nữ nhân xấu xa, là đồ lừa gạt.”

Vũ Lâu dùng sức chặn hấn lại, xấu hổ nói với thị nữ: “Mau đi nấu canh giải rượu cho Vương gia.”

Lam Tranh có thêm hơi men thúc giục, bị cản lại nhưng cũng không giảm nhiệt tình, lại ngồi dậy ôm lấy eo Vũ Lâu, gối đầu lên đùi nàng: “Vũ Lâu ngoan, nàng có biết lúc ở yến hội ta nhớ nàng lắm không?”

“Nhớ ta làm gì?”

“Những người khác đều dẫn theo nữ quyến, chỉ có ta là đi một mình. Ta nhớ nàng muốn chết..... Mau để ta hôn nàng một cái nào.” nói rồi hấn vươn tay vòng qua cổ nàng. Vũ Lâu gỡ tay hấn ra: “Không phải vừa hôn rồi đấy sao?”

“Không đủ, không đủ.” Lam Tranh say khướt dựa vào nàng, lầm bầm nói: “Không đủ, không đủ.....”

Bệnh dính người của hấn lại tái phát rồi.

Lam Tranh ngồi dậy, neoh đôi mắt phượng nhìn nàng, Vũ Lâu bị hấn nhìn đến phát sợ: “Người nhìn ta làm cái gì.”

Bỗng nhiên hấn phát động thể công, vừa hôn vừa vuốt ve: “..... ta nhớ nàng như thế, mà nàng không nhớ ta hay sao!” Ngón tay vẽ vòng tròn trước ngực nàng: “Ta hỏi nàng, rốt cuộc là nàng nhớ ai?”

“Nhớ người, nhớ người, người đừng có quậy nữa.”

Lam Tranh hừ giọng: “Ta không có hỏi nàng, ta hỏi nó cơ.” Hấn lại ấn mạnh thêm vào phần ngực đang lưu giữ trái tim nàng, ép hỏi: “Nhanh lên, mau nói thật đi, có phải người nhớ ta không hả?” Vũ Lâu bị hấn làm phiền, chỉ có thể giương mắt nhìn mà tức muốn chết.

Cung nữ nghe thấy giọng nói trong phòng, đành phải đứng lại trước cửa, nhỏ giọng bẩm báo: “Canh giải rượu đã nấu xong rồi ạ.....”

“Đặt trên bàn đi.”

“Vâng.” nàng ta cúi đầu đặt canh lên bàn rồi lui ra, không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Vũ Lâu đẩy Lam Tranh ra, đứng dậy chén canh giải rượu lại, ngồi cạnh hấn: “Mau uống đi rồi đi nghỉ, nếu không ngày mai sẽ đau đầu không chịu nổi đâu.”

Lam Tranh không nghe, ôm chăn lăn lộn trên giường “Không uống, không uống, nàng không nhớ ta, không cần ta.”

Vũ Lâu nắm tay cản môi, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, quỳ lên giường kéo vạt áo của hấn, lôi hấn ngồi dậy, tay phải đưa chén canh tới miệng hấn quát: “Ta đếm đến ba, mau uống hết chén canh này đi, nếu không” Lam Tranh vênh mặt lên: “Nếu không thì sao?”

Bộ dạng bây giờ của hấn lại khiến Vũ Lâu nhớ tới Lam Tranh trước kia, đưa tay bẹo bẹo má hấn, hung dữ nói: “Đừng nói nhảm nữa!”

Lam Tranh thấy nàng nổi cáu, vẻ mặt đau khổ, hiền lành hơn nhiều: “Ta sai rồi, nàng đừng hung dữ với ta!”

“Người sai cái gì?”

“Ta..... ta..... không nên tra tấn người nhà của nàng.”

Vũ Lâu ngạc nhiên. Chẳng lẽ đây là cái gọi là lương tâm thức tỉnh sau khi say rượu hay sao?

124. Chương 124: Lừa Gạt

Lam Tranh bê bát canh giải rượu uống vài hớp rồi ném bát xuống đất, lại ôm lấy nàng tiếp tục làm nũng: “Sao ta lại nhớ nàng đến thể cơ chứ, nàng có cho ta... không hả.....” Vũ Lâu còn đang thất thần vì những lời vừa rồi của hấn, đến lúc giật mình ra thì vạt áo đã bị Lam Tranh kéo ra hơn một nửa. Nàng vội che ngực: “Không được!” Lam Tranh bám dính vào người nàng: “Cho ta đi mà, cho ta đi!”

“Người vừa mới nói là..... Người không nên tra tấn người nhà ta?!”

“Ừ.” Tay vẫn rất nhanh nhẹn cởi xiêm y của nàng.

“Nếu giờ người thấy hối hận..... Muốn bù đắp cũng chưa muộn đâu.....”

“Nhưng lão đã hại ta.....”

Vũ Lâu trầm nghĩ, có thể thương lượng thì chắc chắn sẽ có đường sống, vội vàng tươi cười, từng bước khuyến bảo hấn: “Cha ta cũng đã hối hận rồi, nếu người bỏ qua thù hận, bản thân người cũng sẽ thoải mái hơn, Lam Tranh, ta biết người không phải người xấu mà.”

“Ta là người xấu.” Hấn ôm lấy nàng, bắt đầu hôn môi, cổ, rồi lại xuống đến vai, bộ ngực sữa...

“Không, không, trong mắt ta, cho tới bây giờ người cũng vẫn không phải là người xấu.” Vũ Lâu dịu dàng trực tiếp đánh giá nhân cách của Lam Tranh. Lam Tranh chần chờ một lúc, dừng động tác lại, bĩu môi hỏi nàng: “Thật à?”

Vũ Lâu gật đầu khẳng định: “Ừ. Nếu người biết sửa sai thì quá tốt rồi, không thì..... Thả ta ra..... A.” Nàng bị hấn hôn vào nơi mẫn cảm, không nhịn được khẽ hừ lên một tiếng. Lam Tranh càng cố gắng hơn, ép nàng xuống dưới thân mình, miệng mang theo mùi rượu quẩn quít với lưỡi nàng. Vũ Lâu cũng bị hơi rượu làm cho u mê, ý nghĩ trở nên mê loạn, để mặc hấn tiến vào.

“Lam Tranh..... Người có thể hạ lệnh thả người nhà ta không?”

“Đừng nói chuyện này nữa, mất hứng..... lát nữa nói sau.” Hấn đưa đẩy một lúc, cảm thấy tư thế này không dùng được lực, không thể thỏa mãn, bèn rời khỏi Vũ Lâu, nằm xuống bên cạnh nàng: “Không được rồi..... Một quá.”

Vũ Lâu sợ ngày mai hấn sẽ không bàn bạc với mình chuyện này nữa, liền ghé vào ngực hấn, nói: “Người đừng ngủ mà, rốt cuộc là người có đồng ý không?”

“Nàng lên đi, chúng ta nói sau.”

Vũ Lâu sưng sốt một chút, rồi nhanh chóng hiểu được hấn muốn nói gì. Xấu hổ đỏ bừng mặt, hừ giọng: “Mơ tưởng.”

Lam Tranh ngáp một cái: “Đúng lúc ta cũng mệt mỏi.” Nói rồi nhắm mắt lại.

Nhìn thấy công sức sắp đổ ra sông ra biển, Vũ Lâu vội vàng nói: “Người đừng ngủ mà, ta nghe lời người là được.”

Trước giờ Vũ Lâu đều là người bị động tiếp nhận, chưa từng chủ động như thế bao giờ, nên ở tư thế này, nàng cũng không biết nên làm thế nào. Hơn nữa, trước kia, vào những lúc này, nàng không cần phải làm gì mà còn xấu hổ che mặt đi. Giờ đã bắt nàng phơi bày hết trước mặt hấn, lại còn bắt nàng chủ động, thật là xấu hổ muốn chết đi được. Động thân một chút, chính nàng cũng bắt đầu có cảm giác, mặt đỏ lên như quả đào. Đờm nói là thương lượng với Lam Tranh, ngay cả nhìn mặt hấn nàng cũng không dám nữa.

Cũng may là nàng tập võ, lực ở thất lưng rất tốt, hơn nữa, Lam Tranh cũng vừa khơi gợi lên cảm hứng của nàng, nên thỏa mãn hấn cũng không quá khó như nàng tưởng tượng.

Nghe thấy âm thanh đầy thỏa mãn của Lam Tranh, nàng liền rời khỏi hấn, nằm ghé xuống giường, xấu hổ quay mặt đi. Lam Tranh ôm chặt lấy nàng, cọ cọ: “..... Lúc nàng đùa giỡn ta, không phải rất to gan hay sao?”

Vũ Lâu chợt nhớ ra mục đích của mình: “Chúng ta thương lượng một chút đi.”

Lam Tranh giả ngu, vuốt ve hai bầu nuỵễn tuyết của nàng: “Thương lượng chuyện gì?”

“Thả cha ta được không?”

Lam Tranh bỗng nhiên cười ha hả. Cười đến mức Vũ Lâu phát sợ, trong giây lát nàng liền hiểu ra, giận dữ: “Người lừa gạt ta?!”

“Sao lại nói là lừa, ta đồng ý với nàng lúc nào?”

“Vô lại!”

Lam Tranh dán sát mặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng của nàng, cười: “Không phải nàng nói ta không phải là người xấu hay sao, giờ muốn rút lại câu đó không?”

Vũ Lâu thấy hấn nói chuyện rất tỉnh táo, nàng chợt hiểu hết mọi chuyện: “Người căn bản là không hề say.”

Lam Tranh cười, coi như thừa nhận.

“Mùi rượu kia ở đâu ra?”

“Cụng ly tới lui, không tránh khỏi việc bị đổ ra người.”

“Người lừa ta! Đáng ghét!”

“Là do nàng có ý đồ xấu, muốn thừa dịp ta say rượu để mê hoặc ta, còn trách gì ta.”

“Người người người người ——” Vũ Lâu hận không thể đánh chết hấn luôn đi cho xong.

Lam Tranh đã dự đoán trước phản ứng này của nàng, ôm nàng làm nũng: “Nàng đừng giận, nàng đừng giận, ta cũng không dám nữa mà.....” Hắn bám đến mức Vũ Lâu cũng chẳng tức giận nổi nữa, vừa rồi lại cùng nhau giao hoan, khiến cho cả hai người đều mệt mỏi, ôm nhau nằm ngủ, một đêm cứ vậy mà trôi qua.

Từ khi Lam Tranh lừa nàng, sự tín nhiệm của Vũ Lâu dành cho hắn càng xuống thấp hơn, mặc kệ hắn nói gì, Vũ Lâu cũng không tin hắn nữa. Lam Tranh thấy Vũ Lâu dù không tin hắn nhưng cũng gây ra chuyện lớn gì, nên cũng tùy nàng thôi.

Mùa hè qua đi, mùa thu mát mẻ cũng đến.

Quây thú lại sẵn bản là hoạt động tiêu khiển được duy trì hàng năm của Hoàng thất. Đường như Lam Tranh căm thù hoạt động này đến tận xương tận tủy, càng đến gần ngày quây thú, hắn càng nói những lời oán hận nhiều hơn. Ví dụ như: “Đi quây thú lại một chỗ để sẵn, nhằm chán chết đi được, có tài năng thì sao không vào rừng sâu mà săn hổ!” hoặc là: “Hao tài tốn của! Vài dặm lại phải có quan binh đứng gác!”, “Hừ, không phải là tạo cho Cửu ca cơ hội để khoe khoang tài năng hay sao!”

Vũ Lâu xâu chỉ vào kim, an ủi hắn: “Mỗi người có sở trường riêng, người nghĩ mà xem, người thông minh hơn Tấn vương, đâu có hữu dũng vô mưu giống hắn.” Mục đích chủ yếu của nàng là trấn an Lam Tranh để hắn im miệng, đừng làm phiền lỗi tai nàng nữa. Nhưng Lam Tranh nghe nàng nói xong, thì hôn xuống mặt nàng: “Nàng thật là tốt, ta thưởng cho nàng được đi săn cùng ta.”

“Đừng có nói chuyện buồn cười thế, ta là nữ tử làm sao đi được.”

“Người đi theo còn có cả thái giám, giáo úy, đông như kiến ấy. Nàng mặc trang phục thái giám, giả làm nam nhi đi lẫn vào đám người đó, làm sao người ta phát hiện ra được.”

Vũ Lâu vẫn không dám: “Nếu bị phát hiện..... là phạm tội khi quân đấy.”

“Đi đi, đi đi mà.” Lam Tranh cười: “Chẳng lẽ nàng không muốn nhìn xem Thái tử chết thế nào sao?”

“Hả?”

Lam Tranh vỗ vỗ vai nàng nói: “Mặc dù ta rất ghét trò quây săn này, nhưng đối với Thái tử mà nói, thì đúng là còn khó chịu hơn cả cái chết nữa.”

Nghĩ cũng đúng, Thái tử kia đau ốm liên miên, đi đường còn không được, nói gì đến cưỡi ngựa bắn cung.

Vũ Lâu hào hứng, để nhìn thấy Thái tử mất mặt, nàng cam nguyện mạo hiểm: “Ta đi.”

Thời tiết có vẻ u ám, gió lạnh chui vào trong tay áo, bào mơn thân nhiệt và sự kiên nhẫn của Vũ Lâu từng chút từng chút một.

Rốt cuộc là bao giờ mới đến đây? Vũ Lâu mặc quần áo thái giám, cầm cờ đứng sau Lam Tranh, trong lòng oán giận. Nàng đứng trong gió lạnh đã gần một canh giờ rồi. Các thân vương, hầu gia phải đứng trước ở khu vực săn bắn, chờ Hoàng đế và Thái tử xuất phát từ Hoàng cung, nhưng chờ mãi vẫn chưa thấy bóng dáng đội vệ binh của Hoàng đế đâu.

Lam Tranh chán nản nhìn Cửu ca đứng ở gốc cây cách đó không xa, vẫy tay cười ngây ngô. Tấn vương lịch sự mỉm cười đáp lễ hắn, tiếp tục yên lặng chờ Hoàng đế. Đột nhiên hắn phát hiện tên thái giám đứng sau Lam Tranh nhìn rất quen mắt, nhìn kỹ lại, mới phát hiện ra là Vũ Lâu.

Tại sao hắn ta lại mang nàng đến đây?

Lam Tranh nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Cửu ca, quay đầu cười lạnh với Vũ Lâu, thì thầm: “Nàng có biết vì sao ta mang nàng đến đây không?”

Vũ Lâu nói nhỏ: “Để nhìn Thái tử mất mặt.”

Lam Tranh cười lạnh: “Không, là nhìn Thái tử chết.”

125. Chương 125: Bầy Trong Bầy

Nghe xong lời nói của Lam Tranh, Vũ Lâu cực kỳ lo lắng: “Đừng làm bầy, đây là ở trước mặt Hoàng đế, đừng làm chuyện mạo hiểm như thế.” Chẳng lẽ hẳn định thừa lúc rối loạn, bắn tên mưu sát Thái tử hay sao? Nếu làm không tốt, sẽ mang tội ám sát, đừng nói là giết Thái tử, chỉ sợ sẽ làm hại chính mình thôi.

“Nàng chỉ cần đứng xem kịch vui là được.” Lam Tranh đã lường trước hết mọi việc.

Vũ Lâu vẫn còn muốn nói, thì nghe thấy giáo úy cười ngựa hô: “Hoàng thượng giá lâm ——” Tiếng hô vừa dứt, mọi người liền đồng loạt quỳ xuống đất. Vũ Lâu quỳ phía sau Lam Tranh, nghĩ đến những lời nói của hắn mà bất an không yên.

Nếu Lam Tranh nhân cơ hội này để hại Thái tử, thì chắc chắn Thái tử cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này mà loại trừ Lam Tranh.

Nàng đi đến bên cạnh Lam Tranh, nhắc nhở hắn: “Người cũng phải cẩn thận.”

Lam Tranh cười: “Không để cho nàng thủ tiết đâu.”

Vũ Lâu thấy bây giờ mà hắn vẫn còn tâm trạng đùa giỡn, bực tức: “Ta nói thật đấy.”

Lam Tranh ghé sát vào tai nàng: “Hôm nay, đúng là sẽ có người ám sát ta.....”

Vũ Lâu kinh hãi: “Cái gì? Người biết rõ là có còn cố đi, chúng ta về nhanh đi.” Lam Tranh ngăn lại: “Nếu ta đã biết kế hoạch của Thái tử, chẳng lẽ còn để cho hắn làm ta bị thương hay sao. Ngốc nghếch.”

Vũ Lâu bị mắng là ngốc, giận dữ: “Vâng, người thông minh nhất.”

Hai người còn đang tranh cãi thì Vũ Lâu nghe tiếng vó ngựa tới gần, đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào vàng sáng, cưỡi ngựa phủ gấm đi phía sau giáo úy mở đường, nàng thầm nghĩ, người này chắc là Hoàng thượng, nhìn người có vẻ cũng tốt tính. Đi sau Hoàng thượng là Thái tử Độc Cô Tĩnh Thần, vẻ mặt tiêu tụy bệnh hoạn, Vũ Lâu nhìn thấy hắn, sợ hắn nhìn thấu thân phận của mình, vội vàng cúi đầu xuống.

Đội ngũ của Hoàng đế nhanh chóng đi đến trước mặt.

“Huệ vương, bình thân đi.”

“Vâng.” Lam Tranh chấp tay lễ, sau đó đứng dậy, ngửa mặt nói với Thái tử: “Tứ ca, nhìn sắc mặt huynh hôm nay cũng không tồi.”

Thái tử cười: “Tư thế của Thập đệ mới thật oai hùng, mạnh mẽ.”

Lam Tranh lắc đầu, ánh mắt quét về phía Tấn vương ở cách đó không xa: “Cửu ca mới oai ấy.”

Hoàng đế tự giục ngựa đến trước mặt Tấn vương nói: “Diệp Thành, mau đứng dậy đi.” Giọng điệu vô cùng trù mến, yêu thương.

Lam Tranh và Thái tử nhìn nhau cười, trong lòng đều hiểu rõ, cục diện ba chân này đã xác định rồi, mặc kệ ta và người ai thắng ai thua, thì người còn lại cũng vẫn phải đấu tiếp với Tấn vương.

Vũ Lâu không dám thở mạnh, chậm rãi lùi về phía sau mấy bước, cố gắng tránh xa tầm mắt của Thái tử. Lam Tranh đúng là quá to gan, nàng mà bị vạch trần thân phận, thì chính là tội tày trời, hắn cũng không tránh khỏi bị liên lụy, trong lòng nàng không nén được mà thầm mắng hắn vài câu.

“Thập đệ, sao không đưa Tần Vũ Lâu của đệ đến?” Thái tử nói vu vơ mà khiến Vũ Lâu rối loạn, lòng bàn tay ứa mồ hôi lạnh.

“Tứ ca cũng không đưa Thái tử phi đến à, nếu huynh đưa đến thì ta cũng đưa nàng đến.”

Thái tử cười cười, đổi đề tài: “Hôm nay quây sân, không biết Thập đệ có ý định muốn săn con gì không?”

“Có.” Chính là Tứ ca người đó. Lam Tranh cười ha ha nói: “Săn con thỏ, tặng cho Vũ Lâu. Tứ ca thì sao?”

Thái tử nói: “Đến lúc đó đệ sẽ biết.”

Lúc này, Lam Tranh thấy Hoàng đế cùng Tấn vương nói chuyện rất vui vẻ, bĩu môi: “Hắn thì sao? Chắc hươu cũng chẳng vừa mắt hắn, phải sẵn hổ có lẽ mới xứng với hắn ta.”

Thái tử nhìn Tấn vương, thầm nghĩ, Diệp Thành, người mới là người gian trá nhất, châm ngòi ối quan hệ giữa ta và Lam Tranh, đứng giữa làm ngư ông thu lợi. Nhưng mà, người cũng phải cẩn thận, người còn lại giữa hai chúng ta, sẽ là đối thủ cực kỳ mạnh của người.

Ánh mắt của Tấn vương và Thái tử vô tình gặp nhau, hắn cúi đầu hạ thấp người thi lễ. Bây giờ Hoàng đế mới chợt nhớ ra vẫn còn hai đứa con trai của mình ở bên cạnh, khẽ khụ khụ một tiếng rồi nói: “Lên ngựa, xuất phát thôi.”

Khả năng cưỡi ngựa của Lam Tranh tuy không bằng Tấn vương, nhưng cũng gọi là chấp nhận được, không xuất hiện tình huống khiến Vũ Lâu lo lắng.

Khi mọi người đến bãi săn, thì đội quân đi trước đã chuẩn bị xong hết, đem tất cả các con mồi để sẵn vào trong rừng, bày bố quân canh giữ cẩn mật bên ngoài, cấm người ngoài tiến vào.

Bên trái Hoàng đế là Tấn vương, bên phải là Thái tử, Lam Tranh đứng phía sau Tấn vương, vì muốn nói chuyện với Vũ Lâu, nên thừa dịp ba người không chú, cố ý chạy chậm lại, lùi về bên cạnh Vũ Lâu nói nhỏ: “Lát nữa sẽ có người bắn trộm tên về phía ta. Nàng đừng vội, nghe ta nói hết đã. Ta đã sớm biết hắn có âm mưu này, ngay cả vị trí người bắn tên ta cũng đều biết cả, ta sẽ trốn được. Cho nên, lúc ta bị ngã ngựa, nàng đừng sợ hãi mà chạy lại xem ta thế nào, để lộ chính mình.”

Vũ Lâu nghi hoặc: “Vậy người bảo ta tới đây làm gì?”

“Sau khi ta tránh được kẻ bắn tên, sẽ giả vờ ngã xuống ngựa..... Trong lúc đại loạn đó, thì mới là lúc kịch hay xuất hiện.”

“Chẳng lẽ người cũng chuẩn bị người lén bắn tên, bắn trộm hắn ta?”

“Hừ.” Lam Tranh cười lạnh: “Còn thú vị hơn nhiều.” Dứt lời lại giục ngựa đi trước, quay về bên cạnh Tấn vương.

Tấn vương quay đầu nhìn phía sau, Vũ Lâu vội cúi đầu, đến lúc lâu sau mới chậm rãi ngẩng lên.

Vũ Lâu cầm cờ, cưỡi ngựa đi theo mọi người, cũng đeo cung tên tượng trưng. Đi một đoạn đã thấy bóng rừng hươu thấp thoáng trong rừng cây, nhanh nhẹn chạy vụt đi mất.

Mọi người lập tức giục ngựa đuổi theo, Vũ Lâu cũng đi theo, nhanh chóng đến một chỗ rừng rậm, đường nhỏ hẹp, cây đại thụ um tùm che khuất cả ánh mặt trời, Hoàng đế bắn mũi tên đầu tiên, con hươu đó nhảy lên, tên rơi xuống đất không trúng nó. Hoàng đế bắn không trúng là cơ hội biểu hiện của các Hoàng tử khác. Lam Tranh tùy tiện giương cung bắn một mũi, tất nhiên là không trúng, nhận được tiếng cười mỉa mai khe khẽ của Thái tử. Không chờ Thái tử khai cung, mũi tên của Tấn vương đi bên cạnh hắn đã lao ra như tia chớp, cắm thẳng vào yết hầu của con hươu.

“Diệp Thành, bắn hay lắm!” Hoàng đế yêu thích nhất là Tấn vương, người có thể thực hiện giấc mộng hào hùng của mình, thấy hắn vừa ra mặt đã thắng giòn giã, nên cũng thấy phấn khích hơn.

Tấn vương đáp lễ: “Phụ hoàng quá khen.”

Ngự lâm quân tiến lên phía trước để lấy con mồi về.

Lam Tranh lơ đãng nhìn quanh, tay nghịch nghịch dây cương, đột nhiên một ánh sáng bạc lóe lên, nhắm thẳng vào yết hầu Lam Tranh. Lam Tranh đã biết trước có thích khách mai phục ở chỗ rừng rậm này, tập trung cao độ, lắc mình né tránh, nhưng vì lực tên rất mạnh nên vẫn bị ngã ngựa.

“Có thích khách —”

Vũ Lâu đã chuẩn bị trước tinh thần, nhưng vẫn bị dọa đến ngất người, bỗng nàng thấy từ phía cây đại thụ khác trong góc tối xuất hiện một cung tên, thâm hô, nguy rồi, người vừa rồi chỉ là nguy trang thôi, đây mới là thích khách thực sự.

Lam Tranh trúng kế rồi.

Nàng vội giương cung nhắm bắn gã kia, loáng một cái, một luồng sáng bạc đã hướng vào Lam Tranh vừa ngã ngựa. Vũ Lâu lập tức quay mũi tên, nhắm thẳng vào mũi tên bắn lên của gã thích khách.

Ba!

Mũi tên bắn lên kia bay chệch quỹ đạo ban đầu, nhưng vẫn giữ tốc độ cao bay về phía mục tiêu.

Máu tươi tràn ra.

Lam Tranh ôm vết thương trên cánh tay phải, hung dữ nhìn Thái tử.

Thì ra người chuẩn bị hai kẻ bắn lên.

“Bắn chết thích khách ——” mệnh lệnh vừa phát ra, vạn mũi tên nhắm vào một vị trí, tên thích khách bị vạn tiễn xuyên tim mà chết.

Thái tử ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống Lam Tranh, cười lạnh. Hôm nay không giết được người, vẫn còn lần sau!

Bỗng nhiên, hần phát hiện vẻ mặt của Lam Tranh từ căm hận lại trở thành cực kỳ cao hứng.

“Graooooo——”

Hai con chó săn hung hãn đột nhiên quay về tấn công Thái tử, đúng lúc mọi người còn đang tập trung vào thích khách, chờ lệnh tiếp theo, hai con chó săn đã kéo được Thái tử xuống ngựa, cắn vào cổ họng của hắn.

126. Chương 126: Tìm Ra Lời Giải

Ba ngày sau, tại Cung Sùng Lan.

Vũ Lâu tiến ngự y xong, nhẹ nhàng quay về bên cạnh Lam Tranh, mang theo cả cảm giác ẩm ướt của mưa bụi.

Lam Tranh nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhàm chán lật sách soạn soạn, thấy Vũ Lâu tiến vào, liền xua hết mọi người trong phòng đi, giơ tay ra phía nàng: “Lại đây, sưởi ấm tay cho ta.”

“Nếu lạnh, thì ôm ấm lò là được.”

“Ta chỉ muốn nàng thôi.”

Vũ Lâu liếc hắn một cái, rồi ngồi xuống, đưa tay nắm cánh tay bị thương kia, sưởi ấm cho hắn. Lam Tranh nhíu mày, rút tay về, hừ giọng nói: “Nàng là rắn hay sao mà tay lạnh thế.”

“Không cần thì thôi.”

Lam Tranh cười xấu xa hai tiếng, móng vuốt sói lại vồ đến ngực nàng: “Ở đây ấm áp này.”

“Bỏ ra!” Nàng gỡ tay hắn ra.

“Ui da.” Lam Tranh kêu lên: “Nàng đối xử với người bệnh như thế đấy à?”

Mấy ngày nay, hần dùng chiêu này nhiều quá rồi, lần này Vũ Lâu không động tâm nữa, hần hừ nói: “Đừng giả vờ, lần này là lần thứ ba của hôm nay rồi.”

Lam Tranh kêu gào: “Lần này đau thật mà, toát cả mồ hôi lạnh rồi này, nàng không thấy à.”

Đúng như hắn nói, trán của hắn lấm tấm mồ hôi. Vũ Lâu cũng mềm lòng xuống, nói: “Đừng làm loạn nữa, giờ quan trọng nhất là phải dưỡng thương au khỏe đi.”

“Ừ, ừ, ta dưỡng thương.” Thân mình hắn khẽ động, ngã vào lòng nàng: “May là mũi tên không có độc. Còn có tài bắn cung vô địch của Vũ Lâu nhà ta nữa chứ.”

“Hừ, tự cho là mình thông minh, lại không dự đoán được Thái tử chuẩn bị đến hai người ám sát người nữa, thích khách đầu tiên cố ý để lộ tin tức cho người, tên thứ hai mới thực sự muốn lấy mạng người.”

“Đúng là ta quá lơ là, quá tin tưởng vào mật thám.” Lam Tranh vẫn còn sợ hãi: “May mà có nàng, không thì ta đi gặp liệt tổ liệt tông trước cả Thái tử rồi.”

Vũ Lâu nghĩ lại cũng thấy sợ, nhẹ giọng nói: “Thật sự là quá nguy hiểm, giờ nghĩ lại, tim ta vẫn cứ đập thình thịch đây này.”

“Để ta sờ sờ xem nào, oa, đúng là đập nhanh thật.”

“Bỏ tay ra.” Vũ Lâu trừng hấn, Lam Tranh vội rút tay về.

“Ta nghe ngự y nói, tình hình của Thái tử cũng không được lạc quan lắm.”

Lam Tranh chỉ lên cổ, khoa tay múa chân, cười nói: “Vết thương trên cổ hấn phải chùng một tắc ấy, hấn không chết tại chỗ đã là kỳ tích rồi. Ta cứ tưởng hôm đó là ngày phát tang cho hấn ấy chứ.”

Mặc dù Vũ Lâu hận Thái tử thấu xương, nhưng cũng không muốn Lam Tranh sau khi tàn sát huynh đệ mà vẫn có thể nói về chuyện đó bình thường như thế: “Người kiếm chế một chút đi, dù sao hấn cũng là ca ca của người, là huynh đệ ruột thịt của người mà.”

“Hấn là ca ca ta, nhưng không phải ruột thịt.” Lam Tranh lãnh đạm nói.

“Hả?”

Lam Tranh cười, nói sang chuyện khác: “Nàng nói xem, nếu không có mũi tên kia của Cửu ca bắn chết hai con chó săn đó, thì liệu hấn có bị cắn chết tại chỗ không?”

Khi hai con chó săn dữ tợn kéo Thái tử xuống ngựa cắn xé, mọi người đều thất thần, sợ làm tổn thương Thái tử nên không ai dám động đao thương đi giết chúng. Tù túng của Thái tử chỉ có thể tự dùng thân thể mình, lao vào che chắn, chống đỡ bớt sự tấn công của chó săn cho Thái tử, nhưng chỉ trong vài giây, chó săn đã cắn ngập răng vào yết hầu hấn. Chỉ có Tần vương phản ứng nhanh nhất, vội vàng bắn hai mũi tên, bắn chết hai con chó hung mãnh. Nhưng lúc đó, Thái tử đã ôm yết hầu, đau đớn ngã vào vũng máu của mình.

Vũ Lâu nhớ lại, hít một hơi lạnh: “Rốt cuộc là người đã sắp xếp như thế nào vậy?”

Ai mà ngờ được, nhất ba vị bình, nhất ba hựu khởi (*), Huệ vương vừa bị ám sát ngã ngựa, Thái tử lại gặp chuyện ngoài ý muốn, mà theo phản ứng của hấn bây giờ, nhưng quan trọng là, làm sao Lam Tranh có thể tính toán đúng thời gian đó mà sắp xếp làm hại Thái tử.

(*) Nhất ba vị bình, nhất ba hựu khởi: Sóng trước chưa tan, sóng sau đã đến. Một vấn đề chưa được giải quyết, vấn đề khác đã lại xảy ra.

“Nàng có nhớ đầu lâu hương không. Ta đã nhờ nàng ngửi xem Thái tử dùng mùi hương nào.”

“Nhớ....” Vũ Lâu chợt hiểu ra: “Người để cho chó săn nhận biết mùi hương trên người hấn.....?”

“Tất nhiên, không thì làm sao chúng không cắn người khác mà lại đi cắn hấn.”

Vũ Lâu kinh ngạc: “Người hỏi hấn dùng hương gì, là vì mục đích này?”

Hấn vuốt cằm mỉm cười: “Ta mất không ít tâm tư mới có thể huấn luyện hai con chó săn kia thù hận mùi đầu lâu hương đấy. Ta để cho hạ nhân che mặt, xức mùi này trên người, rồi ngược đãi chúng nó..... Chà..... Thật ra ta rất thích động vật. Chờ đến hôm săn bắn đó, ta cho người dắt chúng ra. Nàng có biết không, tuy chó săn có thể nhận biết mùi hương trên cơ thể người, nhưng cần phải có khoảng cách nhất định. Nếu quá xa thì vẫn bình an vô sự, ban đầu ta để chúng cách Thái tử rất xa nên không có chuyện gì xảy ra. Sau đó, nàng có nhớ lúc ta tiến lên phía trước, Ngự Lâm quân cũng tiến lên để bắt con hươu sao kia không, chờ đến lúc bọn hấn quay về, ta trúng tên ngã ngựa, đồng thời ra lệnh thả hai con chó kia ra, cho chúng đi tấn công Thái tử thôi.”

Lam Tranh kể rõ chân tướng sự việc cho Vũ Lâu nghe, nghe xong, nàng lạnh đến run người: “Như vậy mà người cũng nghĩ ra được.”

“Xuất kỳ chế thắng, xuất kỳ chế thắng (Thắng vì đánh bất ngờ), không thì làm sao thắng được Tứ ca âm hiểm giả dối kia.” Lam Tranh nói: “Đúng rồi, mấy tên ngự y kia nói tình hình của Tứ ca thế nào?”

“Bọn họ ập úng, chỉ nói qua loa thôi.”

“Phương Bàng cũng không nói gì?”

“Hắn để lộ ra chút chút, nhìn nét mặt của hắn, thì tình hình có vẻ không tốt.”

Lam Tranh cười lạnh: “Ta chỉ biết, nếu là người khác thì còn có thể kiên trì vài ngày, chứ con ma ốm gió thổi bay kia, miệng vết thương có lẽ đã bị nhiễm trùng rồi.”

Vũ Lâu thở dài một hơi, không biết nên nói gì cho phải.

“Thở dài gì thế? Thấy hắn sắp chết nàng không vui sao?”

“Có giải được hận, nhưng không vui.”

“Vì sao? Hắn giết con chúng ta, ta gọi nàng đi đến nơi quây sấn, chủ yếu là để cho nàng xem ta báo thù.”

“Ta không rộng rãi đến mức có thể tha thứ cho người đã làm tổn thương ta.” Vũ Lâu buồn bã: “Nhưng ta cũng không tàn nhẫn đến mức lấy sự đau khổ của người khác làm niềm vui của mình.”

“Ý nàng nói ta tâm ngoan thủ lạt (Lòng dạ độc ác)?” Lam Tranh nói: “Trái lại, nàng tự tô hồng mình lên thành tâm địa Bồ tát sao?”

Vũ Lâu lườm hắn một cái: “Ta nói thế lúc nào.”

Lam Tranh nói: “Thái tử không trụ được vài ngày nữa đâu.”

“Nếu hắn chết, ngươi định làm thế nào?” Giờ là lúc phải bàn bạc về chuyện sau này rồi: “Làm sao để giải thích cho người khác năm năm người ngục trang vừa rồi?”

“Ta đã tính cả rồi.”

Nàng tin là hắn có cách để giải quyết tất cả mọi việc: “Đúng vậy..... người đang từ một tên ngốc, lại khôi phục lại, bọn họ cầu còn không được.”

Lam Tranh chép miệng nói: “Nàng sai rồi, người cảm hận và sợ hãi ta hồi phục nhiều gấp mấy lần người vui mừng đấy.”

“A, ai vậy, nói nghe xem nào.”

“Nàng cũng tính là một người.”

Lời này nói trúng suy nghĩ của Vũ Lâu. Nàng từng oán giận sự ngu dại của Lam Tranh, cũng từng vô cùng hy vọng hắn hồi phục, nhưng đến khi hắn thực sự hồi phục, thì khiến nàng cực kỳ sợ hãi, bất an, khiến nàng tình nguyện hy vọng Lam Tranh vĩnh viễn ngốc nghếch như cũ đi.

Lam Tranh lại nói: “Ta ngu ngốc, chịu sự chà đạp của các người, thì thật tốt, nhưng nếu ta tỉnh lại, chỉ có các người mới là kẻ bị lừa dối. Đúng không? Có lẽ nên nói, trò hay bây giờ mới bắt đầu nhỉ.”

“Ma quỷ.”

Lam Tranh tiếp nhận mỹ danh nàng vừa tặng cho: “Haha, nói rất đúng. Xử lý Thái tử xong, tiếp theo sẽ là Tần gia nàng.”

Vũ Lâu kéo đầu hắn ra khỏi chân mình, định xuống giường, Lam Tranh kéo nàng lại nói: “Nếu nàng biết điều một chút, ta sẽ không làm khó dễ nàng.”

“À? Thái tử chết, người khôi phục lại. Theo thân phận con trai của Hoàng hậu, cùng với sự duy trì của thế lực bên ngoài, vị trí ở Đông Cung chắc chắn nằm trong tay người rồi.” Vũ Lâu nói: “Đến lúc đó, người nhất định phải cưới người khác, lập Thái tử phi, cho dù người không làm khó ta, cũng sẽ có vô số những người mới đến khác tra tấn kẻ không danh không phận như ta đây! Chích kiến tân nhân tiểu, bất kiến cựu nhân khóc.(*) Chuyện này, cũng không phải là hiếm!”

(*) Chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc.

Hai câu này trích trong bài “Trường Môn Phú” của Tư Mã Tương Như.

Khi đó, Hán Vũ Đế thích một phi tử mới nhập cung, nên hắt nhót Trần Hoàng hậu, người mà hán “kim ốc tàng kiều” từ nhỏ vào lãnh cung. Mỗi ngày Trần Hoàng hậu đều lấy nước mắt rửa mặt, càng ngày càng tiêu tụy, nhưng Hán Vũ đế thì mỗi ngày đều ân ái cùng tân phi, Tư Mã Tương Như cảm thương cho Trần Hoàng hậu, làm bài thơ “Trường Môn Phú” hy vọng Hán Vũ đế có thể hồi tâm chuyển ý.

”Tự tòng phân biệt hậu, mỗi nhật song lệ lưu
Lệ thủy lưu bất tận, lưu xuất hứa đa sầu
Sầu tại xuân nhật lí, hảo cảnh bất thường hữu,
Sầu tại thu nhật lí, lạc hoa trục thủy lưu,
Đương niên kim ốc tại, dĩ thành không du du,
Chích kiến tân nhân tiếu, bất kiến cựu nhân sầu,
Khả liên đào hoa diện, nhật nhật kiến tiêu sầu,
Ngọc phu bất cảm y, băng cơ hàn phong thấu,
Phấn tai thiếp hoàng cựu, nga mi khổ thường trứu,
Phương tâm khốc dục toái, can tràng đoạn như hủ,
Bất kiến quân tử diện, nhất nhật như tam thu,
Bất kiến quân tử diện, thường vi quân tử ưu.
Đại nhạn nam phi khứ, long thể dương y cừ
Dạ yển mạc thường khai, hảo ẩm tu nhiệt tửu
Trường Môn phú, Trường môn phú,
Tư Mã Tương Như.

Sau khi Hán vũ đế đọc bài thơ này, sinh lòng trắc ẩn, đưa Hoàng hậu ra khỏi lãnh cung, nhưng chỉ cảm thông cho nàng, chứ không khôi phục ngôi vị Hoàng hậu, cũng không sung hạnh Trần Hoàng hậu nữa.

(tạm dịch từ baike.baidu)

* Thật sự khi tìm tư liệu về câu thơ này, mẹ Cherry có rất nhiều cảm xúc. Đúng là vô tình nhất là bậc đế vương. Năm xưa xây tòa tháp vàng cho Trần hoàng hậu, giờ đây cũng chỉ là hư không, chỉ còn nhìn thấy nụ cười của tân phi, mà không nhìn thấy nước mắt của người xưa nữa. Vậy mà Trần hoàng hậu, mỗi ngày không gặp mặt Hán vũ đế, ngày dài tựa ba thu, không gặp mặt, lại càng lo lắng cho người.

Hồng nhan bạc phận...

Mẹ Cherry rất thích bài thơ này, cũng đã định thử dịch ra, nhưng vì văn không hay, chữ hơi dốt, nên thơ không được vắn, vì để giữ nguyên “chất lượng” nên mẹ Cherry để nguyên Hán Việt vậy :D Dù sao đọc cũng vẫn hiểu ý được mà, nhĩ nhĩ nhĩ ^^

127. Chương 127: Báo Thù Rửa Hận

Lam Tranh thấy nàng lo lắng về chuyện danh phận sau này, đang muốn an ủi, lại cảm giác như nàng đang ghen, không khỏi mở cờ trong bụng, cố tình muốn trêu nàng: “Chẳng lẽ nàng còn muốn làm Thái tử phi?”

Hắn chờ nàng tức giận rơi lệ, hắn sẽ dịu dàng an ủi nàng, ai ngờ Vũ Lâu lại cười nhạo một tiếng, cực kỳ khinh mạn đáp lời: “Ta vốn không hề nghĩ đến lại làm thê tử của ngươi nữa.”

Lam Tranh ngồi bật dậy, trợn mắt: “Nàng nói gì?”

Vũ Lâu khẽ nở nụ cười châm biếm: “Không phải người nghe rõ rồi hay sao. Ta vốn không nghĩ đến chuyện lại làm thù tã của người nữa. Mặc kệ người cười ai làm Thái tử phi, ta chỉ mong muốn có một cuộc sống bình yên, không muốn tranh đấu, không muốn gặp sóng gió gì nữa.”

“Ngày đó nàng khóc lóc, kể lể trước mặt mẫu hậu..... nói không cho ta tái giá.....”

“A, người nói chuyện đó à, người thông minh vậy mà không hiểu sao, còn chưa diệt trừ được Thái tử, lại cố tình gài cắm một người lạ vào bên cạnh người, ta và người sống cùng sẽ không thoải mái được.”

Lam Tranh cảm thấy cõi lòng lạnh như băng, gió lạnh từng đợt thấu xương hân: “Vậy mỗi ngày, nàng cùng ta.....” thân mật, hoan hỉ như vậy là sao?

“Quan trọng lắm sao?” Vũ Lâu nói: “Không ngờ người lại coi trọng chuyện đó như thế.”

Thân mật về xác thịt thì có thể thế nào?

Lam Tranh đã phát hiện từ trước, rằng chưa chắc nàng đã có cảm tình với mình, nhưng khi đối diện trực tiếp với vấn đề này, hân vẫn vô cùng khổ sở, đau lòng: “Vậy hiện giờ, vì sao nàng ở bên cạnh ta?”

“Ha?” Vũ Lâu cười ha ha: “Không phải chính người không cho ta đi hay sao?”

Trước kia là vì lợi ích của gia tộc, bây giờ là vì trốn không thoát. Hai lý do nàng ở bên cạnh hân, khiến lòng hân lạnh đi.

Lam Tranh túm chặt ga trải giường, cúi đầu một lúc lâu, lát sau hân đưa tay, khẽ dụi dụi mắt, cười: “Đúng, nàng trốn không thoát đâu, cả đời này, nàng hãy xác định sống chết bên cạnh ta đi.”

Vũ Lâu dường như đã đoán trước được hân sẽ nói gì, lập tức trả lời: “Ta biết, người không cần phải nhắc đi nhắc lại.” Nói xong, quay người đi ra ngoài.

Lam Tranh thấy miệng vết thương trên vai đau dữ dội, mím môi cắn chặt răng, một lúc lâu sau mới khẽ sụt sịt mũi: “Đau chết gia mắt.”

Hai Hoàng tử con Hoàng hậu đồng loạt bị mưu sát ở khu vực quây sân, mọi người đều bàn tán, không biết có phải Tấn vương là người đứng sau hạ độc thủ hay không, dù sao, nếu Thái tử hay Huệ vương có chuyện ngoài ý muốn, thì hân cũng là người trực tiếp có lợi. Hoàng hậu nghe thấy tin tức Thái tử và Huệ vương bị thương, liền nổi giận, liền hợp với Vương thừa tướng, ca ca của mình, tạo áp lực với Hoàng đế, yêu cầu nghiêm tra chuyện này. Trong lòng Hoàng đế cũng nghĩ là Tấn vương bày chuyện phá rối, nhưng không muốn thương tổn hân, chỉ đành bày ra thái độ ba phải thế nào cũng được, hạ lệnh phải tra rõ, nhưng chỉ được vài ngày lại che che giấu giấu, giữ kín như bưng, không cho Hoàng hậu hỏi đến nữa.

Buồn bực nhất là Tấn vương Độc Cô Diệp Thành, rõ ràng là cái gì cũng chưa làm, lại bị biến thành đối tượng đáng nghi nhất, ở yên trong phủ chờ kết quả điều tra.

Thái tử và Lam Tranh làm việc đều cẩn thận, đã giải quyết hết hậu quả từ lâu. Từ chỗ Huệ vương không tra được ra thân phận của thích khách, bên phía Thái tử lại cũng không rõ nguyên nhân vì sao chó săn không khống chế được.

Mọi người xôn xao bàn tán, nhưng mãi vẫn không thấy kết quả của việc này.

Huệ vương chỉ bị ngoại thương, nhờ ngự y trị liệu cũng đã không còn gì đáng ngại, nhưng tính mạng của Thái tử thì vẫn còn rất đáng lo. Dù may mắn kéo lại được một hơi thở, nhưng sốt cao không ngừng, thương thế vẫn xấu dần đi.

Mọi người đều nói, với thân thể gầy yếu của Thái tử, có lẽ không qua được kiếp nạn này, thì ra các quan viên dưới trướng Thái tử, cũng đã đều bỏ hân đi tìm đường khác.

Thế cục trong triều xoay chuyển bất định, dường như mưa to gió lớn sắp nổi lên.

Là huynh đệ ruột thịt, không thể không đến thăm Thái tử. Ngày thứ mười sau khi sự cố ngoài ý muốn xảy ra, Lam Tranh đi đến Đông Cung thăm Tứ ca của mình. Cung nhân thấy chủ nhân của mình e rằng không

qua khỏi, vẻ mặt ai cũng đầy đau khổ, Đông cung từng một thời phồn hoa, giờ cũng trở nên cô quạnh, hoang vắng.

Thái giám đưa Lam Tranh vào trong tẩm cung, đến trước giường Thái tử, Lam Tranh nhìn thấy Tứ ca yếu đuối như ngọn đèn trước gió, cảm giác của hắn lại đúng như lời Vũ Lâu nói, giải hận, nhưng không vui.

Yết hầu của Thái tử bị thương, hơn nữa hắn vốn yếu ớt, thanh âm khàn khàn: “Người đã đến.”

Lam Tranh nhìn xung quanh bốn phía, Thái tử hiểu ý, ra hiệu bằng mắt cho phi tần và cung nhân của mình để họ lui xuống. Thái tử phi nhìn chăm chăm Lam Tranh, chậm chạp không muốn đi, Tĩnh Thần bực tức nhìn nàng, nàng mới từ từ bước từng bước nhỏ ra ngoài.

“Ta thắng.” Lam Tranh lộ ra nụ cười chiến thắng.

Tĩnh Thần cố nén lửa giận, giữ vững tinh thần, lạnh lùng cười với Lam Tranh: “..... Ta còn chưa chết, người đắc ý cái gì!”

“Ta rất đắc ý, vì ta tới để giết người!”

Tĩnh Thần không thèm để tâm, hắn không tin Lam Tranh to gan như vậy.

Lam Tranh nhìn thấu suy nghĩ của hắn, đi đến bên bàn: “Người nghĩ ta giả ngu với mọi người, để làm gì? Một thằng ngốc, dù có làm ra chuyện gì cũng sẽ không bị truy cứu trách nhiệm. Ví dụ như..... ta mạnh mẽ tống cho người uống một cốc nước, sắc chết người đi chẳng hạn.” Hắn rót đầy trà lạnh vào một chiếc cốc ngọc trên bàn, đưa đến trước giường, ngồi xuống cạnh Tĩnh Thần: “Yết hầu của người bị thương, không uống được nước đúng không.”

“Người ——”

“Để ta phân tích cho người nghe, lợi thế của ta sau khi người chết nhé. Đại khái là ta sẽ làm Thái tử, mẫu hậu chỉ còn một mình ta là con trai, ta không muốn làm, e là cũng không được. Tuy Tấn vương cũng xuất thân từ Vương thị, nhưng mẹ hắn chỉ là con vợ lẽ, không được Vương thị hỗ trợ, nếu hắn làm Thái tử, thì việc phản công cướp lại thế lực từ nhà ngoại chỉ là chuyện một sớm một chiều. Chỉ có đặt ta lên vị trí của người, mới có thể bảo trụ được phú quý của Vương gia. Tứ ca, không phải người sợ ta cướp mất vị trí của người hay sao, hận không thể giết chết ta hay sao, chỉ có điều, không như người mong muốn, ta đúng là vẫn cướp được vị trí của người.”

Tĩnh Thần cười, đôi môi khô xuất hiện một tia máu, một màu đỏ sẫm quỷ dị phủ lên môi hắn: “Người mà cũng dám nói như vậy..... Buồn cười chết mất..... Chúng ta đều biết rõ, người là ai..... Ha ha..... Người là.....”

“Mặc kệ ta là ai, việc người sắp chết mới là chuyện rõ ràng nhất.” Lam Tranh ngắt lời hắn: “Để cho yên tâm, ta cũng không quên hạ độc người đâu.” Nói xong, hắn lấy từ trong tay áo ra một bao thuốc bột, thả vào nước trà, khẽ lắc lắc một chút: “Thuốc này tìm không dễ, là ta đặc biệt tìm đến cho người đấy, không màu, không vị, có kiểm tra thi thể cũng không thể tìm ra nguyên nhân!” Hắn cầm chén thuốc, mạnh mẽ ép đến miệng Tĩnh Thần: “So với những chuyện người đã làm với Vũ Lâu, như thế này là quá nhẹ nhàng cho người rồi.”

Tĩnh Thần nhìn thấy hận ý tràn ngập trong mắt hắn, không giống như nói đùa, vội kêu lên: “Cứu——” chưa kịp nói hết đã bị nước trà đổ ập vào trong miệng.

“Dù sao, tự người cũng biết mình không sống được bao lâu nữa, thân làm đệ đệ như ta, phải tiễn người một đoạn đường mới phải đạo! Ta không chỉ muốn cướp ngôi Thái tử của người, ngay cả mạng của người ta cũng muốn nắm quyền định đoạt!” Lam Tranh mạnh mẽ đổ nước trà vào miệng hắn, rồi khẽ buông Tĩnh Thần ra, rời khỏi giường nhìn phản ứng của hắn.

Tĩnh Thần ho mạnh vài cái.

Xong rồi, độc được bắt đầu ngấm vào..... Làm sao bây giờ? Lục phủ ngũ tạng thật sự bắt đầu đau.

Hắn sợ hãi úp sấp đến mép giường, nôn khan, chỉ mong có thể đẩy độc được ra, không ngờ lại càng khiến hắn khó thở hơn.

Lam Tranh đứng bên cạnh, mặt không thay đổi nhìn đối phương ho dồn dập, nôn khan, giãy dụa, đến khi hắt hô lên một tiếng rồi không còn phản ứng nữa.

Hắn đi lại gần, lật thân thể Thái tử lại, khẽ đưa tay lên mũi hắn, hắn đã ngừng thở rồi.

“Căn bản là không có độc, ta chỉ hù dọa người thôi, ai bảo người quá đa nghi!” Hắn buồn bã nói: “Người là bị hù chết đấy.”

Đúng lúc này, tiếng Thái giám vang lên ngoài cửa: “Hoàng hậu nương nương giá lâm —”

128. Chương 128: Nén Bi Thương Thuận Theo Biến Cố

Ở ngoài điện, Hoàng hậu nghe Thái tử phi nói Huệ vương đang ở bên trong, bà cũng không nghĩ nhiều, lập tức đi vào tẩm điện. Nàng nhìn thấy Lam Tranh đang đứng bên bàn nghịch cốc trà, còn Thái tử thì nằm trong màn, chỉ buông thông một tay ra ngoài, bầu không khí yên tĩnh đến quái dị khiến người ta không hít thở nổi, trong lòng bà không hiểu sao bỗng run lên.

“Tranh nhi.....” Bà gọi Lam Tranh, hắn đang đứng cúi đầu nên bà nhìn không rõ nét mặt hắn: “Con đang làm gì thế?”

“Mẫu hậu..... người nên cho bọn thị nữ lui hết đi thì hơn.” Lam Tranh thấp giọng nói.

Hoàng hậu giống như bị ma xui quỷ khiến, đồng ý với hắn, quay đầu lệnh cho cung nhân lui hết ra ngoài, sau đó chậm rãi đi lại gần giường: “Tình Thần, con khá hơn chưa?”

“Mẫu hậu không nên động vào thì tốt hơn, người chết, xui xẻo.”

Hoàng hậu chấn động, kinh ngạc quay đầu nhìn Lam Tranh, thấy hắn dựa vào bàn, nghiêng đầu nhìn bà cười. Hoàng hậu nghe xong, vội lao về phía giường, vén màn lên, chỉ nhìn qua một cái liền đưa tay che lấy miệng, toàn thân không ngừng run rẩy: “Tình Thần..... Tình Thần.....” bà chậm rãi đưa tay lên mũi hắn, vừa chạm vào đã sợ hãi rút tay lại.

Đúng lúc này Lam Tranh lại lên tiếng: “Đã chết, con xác nhận rồi.” Hoàng hậu vẫn muốn chạm vào hắn ta, nhưng đúng như Lam Tranh nói, làn da bóng loáng của hắn lạnh như băng, mang đến cảm giác của sự chết chóc.

Hoàng hậu ghen ngào: “Ca ca con đi lúc nào?”

“Vừa xong.”

Hoàng hậu đang vô cùng bi thương nên vẫn chưa để ý đến sự khác biệt của Lam Tranh, hai mắt nhắm lại, ghen ngào: “Tình Thần..... Tình Thần..... mẫu hậu tới chậm rồi.....”

Lam Tranh đi đến bên cạnh, ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu nói: “Người còn có con mà.”

Đến lúc này Hoàng hậu mới phát hiện Lam Tranh khác ngày thường, ánh mắt bỗng nhiên thanh tĩnh hơn: “Tranh nhi, con.....”

Lam Tranh đưa tay gạt nước mắt cho Hoàng hậu, vì nghi hoặc nên bà không né tránh, để mặc Lam Tranh lau nước mắt ỉn.

“Con nói, người còn có con.” Lam Tranh nói: “Ca ca đi rồi, người còn có thể dựa vào con.” Hắn nhìn sang thi thể của Thái tử nói: “Con vì hắn mà giả vờ ngốc lâu như vậy, giờ cũng nên chấm dứt rồi.”

“Con, giả vờ?”

“Thân mình Tứ ca không tốt, vẫn cho rằng con muốn cướp ngôi vị Thái tử của hắn, nên rất nghi kỵ con. Con thấy sức khỏe hắn không tốt, cũng không sống được bao lâu, nên mượn cớ không may ngã ngựa, giả vờ ngu ngốc để hắn yên tâm mà sống nốt những ngày cuối cùng.”

Hoàng hậu vừa mới đau lòng vì Thái tử đột ngột qua đời, giờ lại đón nhận tin thật ra đứa con trai của bà chỉ là giả ngu, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, chỉ hiền từ hỏi: “Năm năm này của con, đều là giả vờ? Tất cả đều là giả vờ ư?”

Lam Tranh khẳng định: “Vâng. Vì muốn để Thái tử ca ca yên tâm vượt qua những ngày còn lại. Vừa rồi, trước khi ca ca qua đời, con đã nói thẳng với hắc, hắc còn thấy xấu hổ với con nữa.”

Người đã chết rồi, nói sao mà chẳng được.

Hoàng hậu rưng rưng nhìn thi thể của Tĩnh Thần, lại nhìn sang Lam Tranh đang bình tĩnh như nước, nức nở nói: “Dĩ nhiên rồi..... Dĩ nhiên rồi.....”

“Nên là, mẫu hậu hãy nén bi thương, người còn có con.”

Thái tử bệnh nặng, Hoàng hậu đã chuẩn bị trước hậu sự cho Thái tử, chuyện hôm nay cũng nằm trong dự kiến của bà, huống hồ gì, sóng to gió lớn hơn bà cũng đã từng gặp, nên dù có bi thương bà cũng không tỏ ra thất thố, nhanh chóng tỉnh táo lại: “..... Con về trước đi, để ta ngồi đây với Tĩnh Thần một chút, tạm thời cứ giữ nguyên như cũ, chờ ta tìm con bàn bạc rồi tính sau.”

“Vâng, mẫu hậu đừng quá đau lòng.”

Lam Tranh đi được vài bước, thì Hoàng hậu lại gọi hắc: “Tranh nhi, sao ta không thấy con đau lòng? Hắc là ca ca của con.....”

Lam Tranh không đáp, đi ra khỏi tẩm cung.

Vũ Lâu chán ghét cảnh sắc tiêu điều sau cơn mưa mùa thu, không khí ẩm ướt, lành lạnh khiến cả người không thoải mái.

Từ cửa sổ thư phòng, nàng nhìn những cánh hoa tàn bay trong gió, tâm tình đang buồn bã lại càng sầu bi hơn. Nàng lật lật mấy trang sách trên bàn, tay chống lên gò má hồng, ngồi đến tận trưa vẫn không nhớ được nửa chữ.

Cửa bị đẩy ra, một cơn gió lạnh tràn vào khiến Vũ Lâu giật mình, tỉnh táo hẳn ra.

“Thì ra nàng ở đây, làm ta tìm mãi.”

Vũ Lâu không nói gì.

Hắc đến gần nàng, cúi đầu nhìn rồi cười nói: “Sách hồng cả rồi, có đọc được gì không?”

Nàng cuống quýt kiểm tra trang sách, giấy trắng, chữ đen, ngay ngắn thẳng hàng.

Lam Tranh cười: “Chột dạ rồi nhé.”

Nàng quay người trừng mắt lườm hắc, vẫn không nói lời nào.

“Nàng câm rồi sao?” Lam Tranh kéo nàng lên hôn: “Để ta kiểm tra xem cái lưỡi xinh xắn có nhà không nào.”

Vũ Lâu nghiêng đầu tránh sang chỗ khác: “Tình hình Thái tử thế nào?”

Lam Tranh buông tay: “Chết rồi.”

“Chết rồi?”

“Giật mình thế làm gì?”

Vũ Lâu nói: “Không giật mình mới là lạ đấy! Còn người, sao lại lạnh nhạt như thế?”

“Chà.....” Lam Tranh để ngón trỏ lên cằm, ra vẻ suy nghĩ: “Đúng là ta rất lạnh nhạt, vốn nghĩ là sẽ vui mừng đến giờ cả hai chân hai tay lên cơ!”

“Máu lạnh.” Nàng không rét mà run, hắc đối với huynh đệ ruột thịt của mình còn như thế, thì làm sao có thể nghĩ đến sinh mệnh của người khác.

Lam Tranh cầm lấy tay nàng, kéo ra ngoài: “Đi, đi vào giường để nàng sờ sờ xem, ta có phải là máu lạnh hay không.”

Nàng gỡ tay hắn ra: “Nếu Thái tử đã chết, ngươi là đệ đệ, đang ở trong cung, làm sao có thể có những hành vi dâm dăng?”

Lam Tranh lắc đầu: “Nàng thật là thiện lương, nếu Thái tử biết người bị hấn hại còn nghĩ cho hắn như thế, chắc cũng có thể mỉm cười nơi chín suối rồi.”

“Hừ, người chết không có ai đối chứng, cái gì ngươi chẳng đổ được lên đầu hắn!”

Lam Tranh ngẩn ra, lập tức giận dữ: “Thì ra đã lâu như vậy mà nàng vẫn không tin ta.”

“Tin ngươi? Chỉ e là bị ngươi hại chết cũng không biết chết thế nào!”

“Ha ha.” Lam Tranh sờ sờ sống mũi nói: “Cô nghĩ rất đúng, thật ra ta muốn làm cho cô tiếp tục hoài thai, sau đó lại khiến cô sinh non đấy!” Dứt lời, hắn dùng cánh tay không bị thương, kéo nàng ra khỏi thư phòng: “Đi theo ta —”

Vũ Lâu đương nhiên không chịu: “Buông ra!”

“Đi, cô không đi đúng không, vậy thì ở đây cũng được!”

Đằng sau chiếc bình phong trong thư phòng còn có một chiếc giường thấp, dùng để nghỉ ngơi khi đọc sách mệt mỏi.

Lam Tranh tự biết mình không phải đối thủ của Vũ Lâu, nên hắn chọn biện pháp đánh vào tâm lý của nàng: “Cô muốn phản kháng thì phản kháng đi, nếu cô đã thương ta, vừa vặn ta có thể kê cao gối mà nghỉ ngơi, khỏi cần ngồi canh linh cửu của Thái tử, cũng không cần phải dự tang hắn nữa.” Vũ Lâu nghe xong chỉ cười lạnh, cái này mà là uy hiếp à. Nhưng hắn đã nói tiếp: “Sau đó, ta thoả mái thời gian, sẽ suy nghĩ xem nên tra tấn Tần gia nhà cô thế nào.” Đây mới là trọng điểm.

“Ngươi — ngươi dê tiện, dùng người nhà để uy hiếp ta!”

“Cô cũng có thể chọn không bị uy hiếp mà.” Lam Tranh buông tay, chỉ ra ngoài cửa: “Nếu cô còn muốn chạy, giờ ta sẽ cho người đưa cô ra khỏi cung, tùy ý cô muốn đi đâu thì đi.”

129. Chương 129: Không Thích Ngươi

Vũ Lâu không nói gì, oán hận trừng mắt nhìn hắn.

Lam Tranh lại thăm cầu trong lòng, đừng nói là muốn đi, đừng nói là muốn đi, đừng nói là muốn đi...

Vũ Lâu nhìn cửa, chán nản nói: “Ngươi thắng rồi!”

“Hừ! Coi như cô cũng biết điều!” Lam Tranh lén lau mồ hôi lạnh, quá nguy hiểm, sau này không thể tùy tiện nói như thế, lỡ nàng bảo muốn đi, chẳng phải là hắn đâm lao phải theo lao hay sao.

Đáy mắt nàng trầm xuống, buồn bực nhìn Lam Tranh. Hắn giống như một kẻ xấu tội ác tày trời vậy, lúc nào cũng muốn cưỡng đoạt nàng, nhưng mà, những lúc hắn đối xử tốt với nàng, thì nàng lại chịu không nổi, chẳng lẽ nàng không thích hắn dùng lời ngon tiếng ngọt nói với nàng, lại cứ muốn hắn phải quát nạt nàng mỗi ngày mới chịu được hay sao?

Hắn dùng tay trái kéo nàng xuống giường, đẩy nàng ngã xuống rồi dè lên trên người nàng, cởi y phục nàng ra. Vì thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, y phục trên người cũng dày hơn, cánh tay phải của Lam Tranh có thương tích, không động đậy được, nên hắn kéo tới kéo lui mãi vẫn không lộ được một phân da thịt nào của nàng. Lam Tranh nhìn vẻ mặt thà chết không chịu khuất phục của Vũ Lâu, tức tối nói: “Tự mình làm đi!”

“Không phải là ngươi muốn..... hay sao, cởi bên dưới là được rồi.”

“Hừ, ai nói thế, hôm nay gia phải ở đây ôm cô cả ngày, dịu dàng ôn tồn mà chăm sóc cô.” một tay lại kéo vạt áo nàng ra: “Mau cởi ra đi, đừng để ta bực mình!” Vũ Lâu nuốt nước mắt ngược xuống, hít một hơi khí lạnh, chậm rãi cởi y phục của mình theo ý hắn.

Cơn mưa thu lại rơi ngoài cửa sổ, đập xuống mái hiên, lại phát ra tiếng kêu thánh thót như từng hạt trân châu rơi.

“Nhìn cô kia, làm gì mà có vẻ thống khổ vậy? Đêm qua giao hoan với ta, không phải cô rên rỉ mê người lắm hay sao!”

Từ sau khi Lam Tranh hồi phục, lúc nào nàng cũng cảm thấy rất áp lực. Chỉ trong một đêm, Lam Tranh bên gối bỗng trở thành người xa lạ, mà người xa lạ này nhanh chóng đoạt hết mọi quyền lợi của nàng. Không thể làm trái ý hần, không thể nói linh tinh, không thể gặp người mà hần không thích. Gọi thì phải đến, đuổi thì phải đi, có bị trêu đùa cũng phải chịu đựng.

Ý nguyện của hần là tôn chỉ cho sự tồn tại của nàng.

Ví dụ như bây giờ, nàng ngàn vạn lần không muốn cởi xiêm y phục vụ hần, nhưng cuối cùng lại vẫn phải nghe theo.

Sự nhẫn nại của nàng từ trước đến nay vô cùng tốt, để có thể đạt được mục tiêu nào đó, thì năng lực tiếp nhận và kiên nhẫn của nàng luôn vượt xa sự tưởng tượng của người khác, khổ công đọc sách, cần mẫn luyện đàn, tất cả đều chỉ vì để trở thành Vương phi của Độc Cô thị. Lúc nàng phải đón nhận sự giáo dục hà khắc của cha mẹ, nàng luôn tự nói với mình, nhẫn nại, nhẫn nại, chỉ cần đến ngày xuất giá là xong rồi. Gả cho tên gốc Lam Tranh cũng được, chỉ cần mượn sức của Hoàng hậu, cứu ca ca ra, thì dù nhịn nhục mặc kệ hần gây khó dễ thế nào cũng được. Nghĩ đến việc hần không thể khôi phục được, nàng cũng vẫn chấp nhận, muốn làm bạn cùng hần trọn đời.

Yêu cầu của nàng rất đơn giản, chỉ cần gia đình bình an là tốt rồi.

Nhưng hiện tại thì sao, nàng còn khát khao cái gì? Nàng căn bản không nhìn thấy tương lai thế nào, cha mẹ, ca ca đều ở Liêu Đông xa xôi, mỗi ngày nàng đều phải chịu sự uy hiếp của Lam Tranh, nếu hần không vui, chỉ cần một câu, thì Vũ Dương hầu sẽ không ngần ngại mà lấy mạng họ. Bản thân nàng không có cách nào thoát thân...Làm gì có ai muốn bị chi phối, áp bức đến thế này chứ.

Vì trấn an hần, nàng có thể nhẫn nhịn, nhưng phải chờ đến khi nào, chờ cho đến lúc hần nhàm chán, tìm được đồ chơi mới hay sao?

Thời điểm đó, liệu có còn xa không...

Nàng từng thích Lam Tranh, nhưng hần chẳng qua là vì báo thù mà đeo mặt nạ, biểu hiện giả dối.

Tình cảm của nàng từ đầu đến giờ đã là một sự sai lầm, cho dù là yêu, cũng chỉ như hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi!

Mặc dù thời tiết hơi se lạnh, nhưng những nụ hôn của Lam Tranh lại khiến cả hai người dần trở nên khô nóng. Lam Tranh buông đôi môi đã sưng đỏ của Vũ Lâu ra, thấy ánh mắt nàng thất thần thì lòng cũng mềm lại, cúi đầu xuống hôn trán nàng, rồi đi dần xuống hai mắt, vành tai. Vũ Lâu vốn không chịu nổi sự ôn tồn này của hần, mặt nhanh chóng đỏ hồng lên, cảm giác hơi thở của hần nóng hổi phả vào tai khiến nàng bật ra một tiếng ngâm nga. Lam Tranh được tiếng rên rỉ của nàng cổ vũ, lại dần hôn xuống cổ, xương quai xanh của nàng...Trần trở, lưu luyến trên bụng nàng, khiến nàng run rẩy đến tê dại. Hần vẫn tiếp tục đi xuống...

Vũ Lâu nhớ tới động tác hần đã từng làm, vội ngăn lại: “Đừng...đừng...”

Lam Tranh ngừng lại, ngẩng lên từ giữa hai chân nàng, tay trái khẽ trêu chọc cằm nàng, cười nói: “Nàng nghĩ gì thế? Nàng nghĩ ta định làm gì? Hả? Nói ra xem nào!”

Vũ Lâu tránh bàn tay hần, xấu hổ giận dữ không chịu nổi.

Lam Tranh cọ cọ vào cổ nàng, quyết tâm truy hỏi: “Nào, nói xem nào, xem ta có làm được không.”

“Hừ!”

Lam Tranh bị thái độ của nàng làm cho bực tức, kéo quần áo che lên mặt nàng: “Đừng có bày ra cái bộ mặt thà chết không chịu khuất phục ấy khiến gia nô ngột ngạt!” Đợi một chút, hần đoán là nàng vừa khóc, bèn xốc quần áo ra để nhìn, thấy Vũ Lâu vẫn hung tợn trừng hần.

“Được, cho cô xem, đỡ phải để cho cô không biết ai đang ở bên trên mình!”

Hắn tách hai chân nàng ra, đặt thân mình vào giữa. Thấy trong mắt nàng có ý chống cự, hắn lại nổi ý xấu, nhẹ tay vỗ về bên trong đùi nàng, bàn tay còn lại khẽ vuốt ve dọc thân Vũ Lâu, khiến nàng run rẩy lên từng cơn. Nàng vận vẹo người muốn trốn thoát khỏi sự trói buộc của hắn, không ngờ hắn lại thô bạo đi vào. Sự xâm chiếm đột ngột khiến nàng không nhịn được khẽ thở nhẹ ra, nhưng âm thanh vẫn còn đang kìm nén ở cổ họng thì miệng lưỡi đã bị hắn dây dưa, quấn quít, nuốt lấy. Thật ra, cho dù Lam Tranh có không dùng môi ngăn lấy âm thanh của nàng, thì nàng cũng sẽ cố gắng chịu đựng không phát ra tiếng, da mặt nàng rất mỏng, không muốn để cho cung tì hầu bên ngoài thư phòng nghe thấy những tiếng động này.

Cánh tay phải của Lam Tranh bị thương, chỉ dựa vào cánh tay trái nên không bao lâu đã mỏi nhừ. Hắn khẽ khàng nói bên tai nàng: “Ôm ta.”

Vũ Lâu liếc hắn một cái, rồi cũng nghe lời, mười ngón tay nhanh chóng bám vào lưng hắn. Lam Tranh tuy chưa cởi quần áo, nhưng cách một lớp vải mỏng, vẫn có thể cảm nhận được từng đầu móng tay của nàng cào vào lưng, khiến hắn trở nên hưng phấn khó tả. Hắn bị nàng cào nhẹ, càng lúc lại càng hưng phấn, không kiềm chế được, mà mút đến đỏ ửng người đang nằm dưới thân mình. Sức chịu đựng của Vũ Lâu vô cùng lớn, mặc cho hắn khiêu khích thế nào nàng cũng kiên quyết không bật ra âm thanh gì hết. Lam Tranh phát hiện ra, cố ý đùa bỡn nàng, muốn nàng phải biểu lộ cảm xúc thật của mình. Rốt cuộc Vũ Lâu cũng bại trận, bị hắn trêu đùa đến ý loạn tình mê, khẽ phát ra những tiếng rên rỉ mất hồn.

Lam Tranh dán vào tai nàng, nghe nàng thở dốc, hắn nhanh chóng đạt đến cao trào, nằm úp xuống người nàng một lúc, hắn lại động dậy, nhìn chằm chằm vào mắt nàng hỏi: “Nàng đã thỏa mãn chưa?” Vũ Lâu lườm hắn một cái không đáp. Lam Tranh lại cọ cọ mặt nàng: “Không thì chúng ta làm lần nữa, vì nàng.”

“Không cần.”

“Đi nào, đi nào, đi nào...” Hắn lặp đi lặp lại làm nũng.

Nàng đẩy hắn ra: “Để ta đi.”

Lam Tranh cười ôm lấy nàng: “Ta ở đâu thì nàng ở đó.”

“Ta cũng không được mặc quần áo hay sao.”

Thư phòng không thể so với tấm điện, hắn sợ nàng bị cảm lạnh, lại vội vàng lấy quần áo cho nàng: “Mau mặc vào đi.”

Vũ Lâu nhận xiêm y, mặc cẩn thận, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị sẽ xuống giường chạy đi. Lam Tranh nhanh tay túm lấy hông nàng kéo lại, ôm nàng vào trong ngực trêu đùa: “Nương tử định chạy đi đâu, không thích phu quân hay sao?”

“Không thích.” Trả lời như đinh đóng cột.

130. Chương 130: Khoảng Cách Về Tâm Hồn

Mặc dù Lam Tranh đoán được nàng sẽ nói không thích, nhưng nghe chính miệng nàng nói ra, trong lòng hắn vẫn đau tê tái. Không kìm được mà hỏi lại: “Thật sự không thích sao?”

Câu hỏi này có khác nào cho nàng cơ hội lần thứ hai làm tổn thương hắn đâu, Vũ Lâu khẳng định: “Không thích.”

Hắn cố hỏi: “Vì sao?”

Nàng cười lạnh.

Nụ cười này có ý gì? Cảm thấy hắn rất nực cười sao? Có gì buồn cười? Uống công hắn cưng chiều nàng như vậy, kết quả là chỉ đổi lại tiếng cười châm chọc của nàng.

Lam Tranh đẩy nàng ra, ngoan độc nói: “Nữ nhân như cô, đúng là có phúc không biết hưởng.”

Vũ Lâu khinh thường nhìn hắn: “Người tức tối cái gì? Chẳng lẽ người thích ta?”

Làm sao Lam Tranh có thể thừa nhận được, để trả thù sự đả kích tâm lý vừa rồi Vũ Lâu dành cho hắn, hắn lại bày ra vẻ mặt lạnh nhạt: “Đừng hoang tưởng nữa. Thích cô à?”

Vũ Lâu rất bình tĩnh: “Vậy thì sao nào, ta và người căn bản không có tình cảm với nhau, chỉ tại cha ta và Hoàng hậu kiên quyết muốn ghép chúng ta lại một chỗ mà thôi.”

Ý của nàng là, lẽ ra nàng phải ở cùng với Tấn vương mới có thể có tình cảm đúng không? Lam Tranh hừ giọng: “Điều này ta hiểu rõ hơn người nhiều.”

Vũ Lâu cảm thán: “Không phải ta và người đều sớm phát hiện rồi sao, cả hai chúng ta đều không có sự trao đổi tình cảm.”

“Cô nói đúng, chúng ta ở chung với nhau chỉ theo một cách thức.” Lam Tranh lại muốn đẩy nàng ngã xuống: “Lại đây, để chúng ta ở chung cho thật vui vẻ nào.”

Vũ Lâu chán ghét nhìn hắn: “Trừ việc này, người không nghĩ đến việc gì khác hay sao? Sao người lại...”

“Lại làm sao?” Lam Tranh xoa xoa bụng nàng, khẽ thổi khí vào bên tai Vũ Lâu: “Chẳng lẽ cô muốn ta và cô cùng nâng cốc ngắm trăng, luận thơ từ ca phú hay sao?” Thấy nàng không lên tiếng, hắn nhú mày: “Không phải chứ, không thể tưởng tượng được, sự giáo dục chốn khuê phòng lại có thể cho cô giấc mộng về phong hoa tuyết nguyệt (Tình yêu nam nữ) như thế.”

Là mộng sao? Nàng muốn cùng phu quân cầm sắt hài hòa (Vợ chồng hòa hợp), có sự tương thông về tâm ý, chứ không phải chỉ có quan hệ xác thịt.

Lam Tranh cắn cắn tai nàng phát đau cũng không chịu buông, tiếp tục nói móc: “Không thì ta và cô cố gắng phong nhã, thỏa mãn giấc mộng của cô nhé.”

“Người biết cái gì!”

Lam Tranh xoa nắn ngực nàng: “Ta hiểu rất nhiều thứ đấy.” Thấy mỹ nhân không phản ứng gì, hắn lại đẩy nàng ngã xuống giường thấp, ôm ấp một hồi chính mình lại động tình. Hắn cắn cắn mút mút cần cổ trắng nõn của Vũ Lâu, nói: “Mau cởi xiêm y ra.” Thấy bả vai nàng khẽ run nhẹ nhẹ, hắn ngẩng đầu lên nhìn, thấy Vũ Lâu đã đầm đìa nước mắt.

Lam Tranh lại chọc nàng phát khóc lên rồi, đúng là có tài mà. Hắn từ trên người nàng tuột xuống, nằm bên cạnh, lẳng lặng nhìn nàng lau nước mắt. Trong lòng có vô vàn điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại chẳng thể nói ra lời nào.

Thấy nàng khóc dữ dội, hắn mới đưa tay lau nước mắt cho nàng: “Đừng khóc nữa, đừng khóc, hôm nay ta không động vào nàng nữa.”

“Hôm nay?”

Lam Tranh vuốt mặt nàng hứa hẹn: “Ừ.”

Vũ Lâu nghe xong lại càng tức giận, càng khóc to hơn.

Lam Tranh thấy kỳ quái, mình đã nói không chạm vào nàng, có gì mà phải khóc nữa, hắn không vui: “Không được khóc nữa, suốt ngày nhìn nàng khóc như khóc tang ấy. Lúc trước có thấy nàng nhiều nước mắt như vậy đâu!”

Quát to cũng không có tác dụng, Vũ Lâu xoay người, tiếp tục thút thít.

Ôi...sao lại đi chấp nhứt với một nữ nhân như nàng làm gì. Lam Tranh nghiêng người, nhẹ nhàng dùng cánh tay phải ôm lấy nàng: “Vũ Lâu...Nàng nghe ta nói...”

“Đừng đụng vào ta!” Vũ Lâu gỡ tay hắn ra như bình thường.

“Á!”

Vũ Lâu nghe hắn kêu thảm thiết, vội xoay người: “Ta không cô ý.” Nhưng vừa quay người lại đã bị hắn chui vào trong lòng. Lam Tranh cọ cọ vào ngực nàng nói: “Nàng cố ý, là cố ý, cố ý...” Hắn làm nũng đến mức nàng quên cả khóc, dồn hết sự tập trung vào việc ngăn cản hắn bám dính vào nàng.

Lam Tranh vùi đầu vào gáy Vũ Lâu khê hôn: “Vũ Lâu, ta đối với nàng thế nào, chẳng lẽ nàng không biết hay sao...Chỉ cần nàng không chống đối, ta sẽ không gây khó dễ cho nàng.”

Đúng lúc này, ở bên ngoài truyền đến tiếng bấm báo của thái giám: “Vương gia, Hoàng hậu nương nương đến.....” không đợi Lam Tranh và Vũ Lâu kịp phản ứng, thái giám kia đột nhiên cất cao giọng: “Hoàng hậu nương nương giá lâm ——”

“Huê vương ở trong đây à?” Tiếng Hoàng hậu hỏi tên thái giám kia.

“Vâng...”

Lam Tranh vội vàng đứng lên, sửa sang lại quần áo, nói nhỏ với Vũ Lâu: “Nàng trốn trong này, không được đi ra.”

Vũ Lâu liên tục gật đầu. Lam Tranh nhanh chóng sửa lại đầu tóc, y phục, bước vài bước quay lại bàn, cũng vừa lúc cửa thư phòng bị đẩy ra, Hoàng hậu tiến vào.

Vũ Lâu trốn sau bình phong, đến thở cũng không dám thở mạnh, nàng nghe Hoàng hậu nói: “Lam Tranh, sao Thái tử phi lại nói con là hung thủ giết người?”

Lam Tranh nói: “Nàng ta quá đau lòng, nên muốn tìm người để trút giận, nếu không sẽ không sống nổi đấy mà.”

“Vậy mẫu hậu thì sao? Mẫu hậu nên oán hận ai đây?” Giọng nói của bà vô cùng đau khổ. Vũ Lâu cũng cảm thấy đau lòng.

“Mẫu hậu nên hận Cửu ca!” Lam Tranh nói: “Người đứng phía sau việc tập kích con và Tứ ca là ai, không phải trong lòng mẫu hậu cũng có lời giải hay sao!”

Hắn lại đẩy tội cho Tấn vương?! Tim Vũ Lâu lạnh xuống, quả nhiên, hắn quá xảo hoạt, quá gian trá...không có một chút đạo đức nhân phẩm nào.

Hoàng hậu oán hận nói: “Tất nhiên ta sẽ không tha cho hắn! Nhưng mà.... quan trọng nhất là, làm thế nào để con xuất hiện trước mặt mọi người. Con giấu mình suốt năm năm, ngay cả loại người ngu dốt như Thanh Hà vương cũng đều nghĩ con không bằng hắn ta.”

Lam Tranh trầm mặc một lúc rồi nói: “Vậy gây ông đập lưng ông đi, mẫu hậu, người còn nhớ vụ hình nhân phù phép không, cái đó không phải con mang vào cung.”

“Không phải con? Con và Vương Lâm gạt ta sao?” Hoàng hậu kinh ngạc, nhưng giọng điệu nhanh chóng hạ thấp xuống: “Nhưng mà, con đã giả ngu dại, thì hình nhân kia đương nhiên không phải con mang vào cung. Lam Tranh...ý con là...Tấn vương sao?”

“Còn ai nữa.”

Vũ Lâu nghe xong, trầm nghĩ, hay cho người, Độc Cô Lam Tranh, việc này người cũng đổ lên đầu Tấn vương! Người còn có thể đề tiện hơn được nữa không?

Hoàng hậu nói: “Vậy con nói gây ông đập lưng ông là...”

Lam Tranh khê cười: “Tấn vương, thềm nhỏ dãi ngôi vị Thái tử, dùng hình nhân phù phép khiến con khờ dại, tiếp theo là bày kế diệt trừ Thái tử. Kế hoạch cụ thể thì...”

Vũ Lâu vểnh tai nghe, nhưng vì họ hạ thấp giọng, nên nàng không nghe được gì cả. Tiếp theo hai người lại nói nhỏ, nàng cũng chỉ nghe đứt quãng, không rõ ràng.

Lát sau, Hoàng hậu rời đi, Lam Tranh trở lại bên giường thấp, cười với nàng: “Mắt nàng sưng đỏ lên như cây hạch đào rồi, xem ra Tứ ca qua đời, nàng rất đau lòng nhỉ, già đi mười tuổi chứ không ít.”

“Nhảm nhí!”

“Nàng! Ta giáo huấn nàng chưa đủ phải không?!”

Phải tiếp tục giáo huấn nàng mới được.

Vũ Lâu kháng cự sự thân mật của hắn, nhưng cũng chẳng có ích gì, Lam Tranh nhanh chóng chiếm thế thượng phong, mạnh mẽ ôm nàng nằm xuống.

“Tấn vương gặp xui xẻo rồi...”

“Hắn cũng đâu có hại người.”

“Đau lòng à?”

“Hừ.”

Lam Tranh nhìn chằm chằm vào mắt nàng nói: “Ai bảo hắn thêm nhỏ dãi đồ của ta!” Thấy nàng lộ ra vẻ mặt kinh sợ, hắn lại chuyển chủ đề: “Không phải nàng, ta nói là ngôi vị Thái tử.”

“Ta biết, cần gì phải giải thích!” Nàng cười lạnh.

Lại làm hắn bức tức rồi, muốn đè nàng lại để bá vương ngạnh thượng cung, tiếc là động tác quá mạnh mẽ, lại động đến miệng vết thương khiến hắn đau tê tái, Vũ Lâu thừa lúc hắn không kịp phản ứng, bỏ chạy ra ngoài.

Mưa phùn vẫn rơi, nhẹ đáp xuống làn da nàng, xoa dịu hơi nóng của sự thân thiết vừa rồi.

Từ lúc nghe Lam Tranh tính toán, trong lòng nàng đã có chủ ý khác.

Có lẽ, nàng có thể tìm Tấn vương để giao dịch.

131. Chương 131: Vui Đùa Âm ĩ

Cả ngày Vũ Lâu chỉ ở trong Cung Sùng Lan nên biết rất ít tin tức bên ngoài, ngẫu nhiên có nghe cung tì nói chuyện, tin tức cũng chỉ có hạn thôi. Hỏi Lam Tranh thì càng không biết được gì. Thái tử qua đời, cả hoàng cung chỉ toàn màu trắng. Lam Tranh trước mặt mọi người có một vẻ mặt, mà sau lưng người ta lại có bộ mặt khác. Trước mặt Hoàng tộc thì ra vẻ đau lòng muốn chết, tình cảm sâu như biển khơi. Đến lúc về Cung Sùng Lan, nhìn thấy Vũ Lâu lại cười hì hì trêu chọc nàng.

Vũ Lâu đến Quỳ thủy, nằm trên giường nghỉ ngơi đọc sách, thấy Lam Tranh vào vội ngồi dậy, nghiêm mặt nhìn hắn. Lam Tranh đã quen bộ dạng cảnh giác đó của nàng, không nói lời nào, chỉ cởi giày rồi đẩy nàng ngã xuống, bàn tay xấu xa lại lần mò vào vuốt vuốt sờ sờ người nàng.

“Trời đẹp thế này, sao lại nằm trong phòng?”

“Trời đẹp thế này, sao người không ra ngoài mà đi dạo, nằm trong phòng cùng ta làm gì.”

Lam Tranh vừa mở miệng đã bị nàng đáp trả, mặt cau có, hừ giọng: “Có lòng tốt hỏi thăm nàng, nàng lại như vậy.”

Vũ Lâu trở mình không để ý tới hắn. Lam Tranh làm sao chịu được việc bị bỏ rơi, giật lấy quyển sách ném xuống đất.

“Người làm gì vậy!” Nàng quay đầu, giận dữ hỏi hắn, chỉ thấy hắn dán sát mặt lại, cười nói: “Sách có gì đẹp đâu, nàng xem ta đi!”

“Tự kỷ.” Vũ Lâu bị hắn quấy cũng không thoải mái, nằm xuống một bên: “Ta đến quỳ thủy rồi, người không có việc gì khác làm hay sao, thân thể ta không thoải mái, người cũng sẽ không thoải mái.”

Lam Tranh nói: “Bụng có lạnh không, để ta sưởi ấm cho nàng.”

Vốn có lòng tốt, nhưng Vũ Lâu nghe lại thành hắn có mục đích riêng, từ chối ngay: “Không phiền người. Để ta nằm yên ổn là ta tạ ơn ngài lắm rồi.”

“Lại đây, lại đây nào.” Lam Tranh là người thế nào nào, thề không đạt mục đích thì không chịu bỏ qua. Hắn vừa định đưa tay vào bên hông nàng, lại nghĩ, sợ làm nàng lạnh, vội đưa tay lên ngực mình thử độ ấm. Đã bắt đầu vào thu, hắn vừa ở ngoài về mang theo hơi lạnh, quả nhiên, vừa chạm vào da, chính hắn còn run mình.

May là thử trước, không thì làm nàng lạnh mất rồi. Chờ đến khi bàn tay hần ấm lên, Lam Tranh mới bắt đầu xoa xoa vuốt vuốt Vũ Lâu, nàng cực kỳ không muốn, nhưng cũng chẳng kháng cự được hần, đành cam chịu, mặc hần muốn làm gì thì làm. Lam Tranh muốn cải thiện quan hệ, chỉ thành thật sưởi ấm bụng cho nàng, lôi kẻ thù chung của hai người ra làm đề tài nói chuyện.

“Chuyện mai táng Tinh Thần cũng sắp xong rồi.”

“À.” Kế hoạch ác độc làm hại Tấn vương của ngươi cũng sắp bắt đầu đúng không?

“Mẫu hậu rất đau lòng, còn phụ hoàng, hừ, ta thấy ông giống như là thở phào nhẹ nhõm vậy.”

Vũ Lâu không hiểu được tình cảm cha con trong Hoàng tộc, nói: “Ngươi như thế nên mới cảm thấy tâm địa ai cũng ác độc như thế.”

Lam Tranh dám trách móc Hoàng đế với Vũ Lâu, đương nhiên là vì xem nàng như người một nhà, nhưng câu trả lời của nàng, rõ ràng là không đứng cùng chiến tuyến với hần. Lam Tranh hờn giận nói: “Đúng, là ta âm hiểm, nên nhìn ai cũng gian trá, độc ác, ta bị người ta hại nên phát sợ! Giờ còn đa nghi hơn cả Tào tháo đấy.”

Nàng nhớ tới việc hần nghi ngờ mình và Tấn vương, cười lạnh nói: “Ngươi cũng tự hiểu mình đấy chứ.”

Lam Tranh dù gì cũng là Hoàng tử, được cưng chiều từ bé, lúc trước ngốc nghếch thì không nói, nhưng giờ hần đã khôi phục, nàng lại không để hần vào trong mắt, nói năng cũng không hề tôn kính khiến hần cực kỳ bất mãn: “Thái độ của nàng chừng mực một chút đi.”

“Vâng, ta chừng mực.” Nàng nhắm mắt lại, nằm ngay đơ như khúc gỗ, không phản ứng gì.

Lam Tranh thấy biểu hiện của nàng, trong lòng càng tức giận, rút tay ra, ngồi dậy hờn dỗi. Vũ Lâu kéo lại y phục của mình, nghiêng người nghỉ ngơi. lát sau, Lam Tranh hết giận, lại xích lại gần, dán vào tai nàng nói: “Vũ Lâu, nàng đừng như vậy, nàng dịu dàng với ta một chút, ta cũng không làm khó nàng, chúng ta đều sống vui vẻ.”

Vũ Lâu nói: “Ta phục tùng, ngoan ngoãn với ngươi còn không được à?”

“Nhưng nàng không cười.” Hần than thở.

Vũ Lâu tặng cho hần một nụ cười rạng rỡ: “Ta cười cho ngài xem nhé.” Mặc dù nụ cười đó không phải là cam tâm tình nguyện, nhưng lại vô cùng mê người, khiến Lam Tranh ngẩn ra, đầu nóng dần lên, vội hôn vào đôi má phấn hồng của nàng. Vũ Lâu theo bản năng lại đưa tay lên ngăn hần lại.

Lam Tranh gỡ tay nàng ra, lôi lôi kéo kéo lại động vào miệng vết thương, đau đớn khiến hần lạnh cả người: “Không chơi nữa, nữ nhân này, xuống tay không biết nặng nhẹ gì cả.” Vũ Lâu nhìn hần có vẻ không có chuyện gì, liếc nhìn hần một cái rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Lam Tranh bị đau, không dám đùa giỡn với nàng nữa, nằm sát vào nàng xong lại ôm lấy nàng từ phía sau, yên lặng ngủ.

Trong mắt Lam Tranh, quyền chủ động là của hần, chỉ cần hần không muốn, nàng sẽ không thoát được sự ràng buộc giữa hai người.

Những ngày dài buồn bực của Tấn vương Diệp Thành vẫn tiếp tục. Thái tử giỏi tâm kế như vậy đã qua đời. Bóng ma lớn nhất che chắn con đường tiến đến ngôi vị Hoàng đế của hần đã biến mất, nhưng còn chưa kịp vui mừng, hần đã nghe thấy một tin tức khiến hần phải lo lắng đề phòng.

Nghe nói trước khi Thái tử qua đời, người gặp hần cuối cùng là Huệ vương Lam Tranh.

Nếu Thái tử là chết trên tay Huệ vương thì sao? Hần không dám tưởng tượng, tuy Lam Tranh không biết việc mình có liên quan đến chuyện làm hại hần, nhưng nếu hần đã diệt trừ Thái tử, chắc chắn cũng sẽ động đến mình.

Hần nhớ tới Huệ vương trước đây mà không khỏi đau đầu. Có thể nói hần mạnh hơn người bình thường vài lần, nhưng vẫn không đủ tự tin mà đối đầu với Huệ vương.

Thái tử qua đời, mặc kệ Hoàng đế và dân chúng thật sự đau lòng hay là giả vờ đau lòng, mọi người cũng đều mặt ủ mày chau. Chịu sự uy hiếp của Hoàng hậu, cung nhân lại càng tỏ ra đau lòng muốn chết. Trên đường Tấn vương yết kiến Hoàng thượng đi ra, khắp nơi đều nhìn thấy mặt người khóc tang, tâm trạng cũng trầm hẳn xuống.

“Điện hạ — điện hạ —”

Đột nhiên có một thái giám lao đến gọi hần.

Người nọ cúi đầu, hần không thấy rõ khuôn mặt: “Có chuyện gì?”

“Là ta.” Hần ngẩng đầu lên, là Vũ Lâu.

Có lẽ đây là hình ảnh đẹp nhất mà hần nhìn thấy trong thời gian này, lập tức vui vẻ nói: “Là nàng à.”

“Ừm.” Vũ Lâu nhìn quanh: “Không nên để người khác nhận ra ta. Xin điện hạ đừng bước nói chuyện một chút.”

Diệp Thành cho hai cung nhân đi theo mình lui xuống, dẫn Vũ Lâu đi vào một toản điện tĩnh lặng, không người: “Dù hiện giờ nàng không phải là Vương phi, cũng đâu cần phải lên lút như thế.”

“Thân phận của ta và điện hạ rất miễn cảm, nếu để Hoàng hậu nương nương biết được, sẽ không hay ho gì.”

Diệp Thành không thể không thừa nhận, khẽ thở dài một tiếng.

Vũ Lâu thấy hần không còn tươi cười rạng rỡ như lúc trước, nên đoán hần cũng không thoải mái: “Điện hạ có chuyện không vui à?”

“Chẳng lẽ chuyện huynh trưởng qua đời còn chưa đủ là lý do để bản Vương buồn phiền hay sao?”

Vũ Lâu nhớ đến việc hần từng nhờ mình làm hộ thơ thuận nghịch để hỏi đáp Thái tử, nàng đoán tình cảm huynh đệ của họ cũng không tệ, bỗng nhiên kinh hãi, nếu quan hệ của Tấn vương và Thái tử rất tốt, vậy chẳng phải hần cũng tham dự vào việc làm hại Lam Tranh hay sao? Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu có ý muốn rút lui.

132. Chương 132: Phản Bội

Lúc này, Diệp Thành đã đẩy cánh cửa một căn phòng ra, đi vào trước, nói với Vũ Lâu: “Có gì thì vào đi rồi nói.”

Vũ Lâu khẽ lui về phía sau một chút, trầm tư. Hần thấy nàng như vậy, khẽ cười: “Lần đầu gặp mặt, ta đã thất lễ với nàng, nhưng nàng đừng nghĩ ta là người xấu, ta sẽ không làm hại nàng.” rồi khẽ nhíu mày: “Quả thực ta cũng chưa từng làm hại nàng.”

Vũ Lâu nghĩ đến những lúc nguy nan hần đều cứu mình, sự đề phòng trong lòng cũng vơi bớt, nàng bước vào phòng, đưa tay đóng cửa lại.

“Ở đây không có ai, nàng nói đi.”

“Ta đến muốn giao dịch với người.”

“A? Thú vị thật.” Diệp Thành nói: “Nàng muốn lấy cái gì đổi cái gì?”

“Lấy tiền đồ của người, đổi lấy tính mạng người nhà ta.”

“Tiền đồ của ta?” Diệp Thành cười: “Nói nghe xem nào.”

“Ta sẽ tiết lộ cho người một tin tức, có thể tránh cho người một kiếp nạn. Nhưng người, phải nghĩ cách đưa cha và ca ca ta ra khỏi doanh ngũ, để bọn họ sống cuộc sống của người bình thường.”

Diệp Thành nghe xong điều kiện của nàng, trong lòng khẽ run lên. Vì sao nàng không đi cầu xin Lam Tranh? Nếu Lam Tranh vẫn là một kẻ ngốc, chắc chắn sẽ trợ giúp Tàn gia. Tàn Vũ Lâu không cầu xin Lam Tranh, mà đến giao dịch với mình, chỉ có một lý do, đó là Lam Tranh đã khôi phục, hơn nữa, còn muốn trả thù Tàn gia, Tàn Vũ Lâu bắt buộc dĩ mới phải đến cầu mình.

“Được, nàng nói đi.”

“Để như vậy sao?”

“Cứu cha và ca ca của nàng cũng không phải việc khó, hơn nữa, không cần khôi phục chức vụ ban đầu của họ, mà chỉ để họ sống cuộc sống bình thường thì càng đơn giản.” Diệp Thành nói: “Nàng dùng cái gì để trao đổi với ta?”

Vũ Lâu nghĩ nghĩ rồi nói: “Trong cung có mối họa hình nhân, điện hạ phải nghiêm ngặt kiểm tra phủ trách của mình...”

Diệp Thành giật mình: “Ý của nàng, là có người muốn dùng hình nhân để vu oan cho ta? Là ai?”

Nhất định là Lam Tranh.

Vũ Lâu đương nhiên sẽ không khai ra Lam Tranh, chỉ nói: “Thái tử điện hạ trước giờ vẫn bệnh tật liên miên, sự qua đời của hắn cũng rất kỳ quái, nếu nghĩ là có người dùng thủ đoạn đê tiện hại hắn thì cũng không có gì lạ. Mà hình như, điện hạ bây giờ là đối tượng tình nghi lớn nhất, nên ta nhắc nhở ngài một chút thôi.”

“Ha ha, nói vậy, là nàng dùng sự suy đoán để đến giao dịch với ta sao?”

“Ngài không tin thì thôi.” Vừa lúc nàng cũng hơi hối hận, bèn xoay người định mở cửa rời đi. Diệp Thành đề cửa lại, nói: “Ta tin nàng.” Nàng tuyệt đối sẽ không nói chuyện vô căn cứ, mạo hiểm mà nói chuyện không đâu với hắn.

“Như vậy, là ngài đồng ý sẽ cứu cha và ca ca ta?”

Diệp Thành gật đầu: “Ta muốn hỏi thêm một câu, nếu chuyện nàng nói thực sự xảy ra, dù ta có tra xét kỹ phủ đệ, mà người ta thật sự muốn làm hại ta, chỉ sợ ta cũng khó mà phòng bị được, nàng có biện pháp gì không?”

Hắn hơi hạ thấp người nói chuyện với nàng, hơi thở gần sát bên tai khiến nàng cảm thấy một áp lực vô hình, khẽ lắc người né tránh: “Vậy thì ngài vừa ăn cắp vừa la làng, tiên hạ thủ vi cường đi!” (Ra tay trước thì chiếm lợi thế) Dứt lời, nàng dùng sức mở cửa điện, rồi đi.

Quay lại Cung Sùng Lan, Vũ Lâu vội vàng thay y phục thái giám, đổi lại đồ của mình, rồi ngồi đợi một lúc thì thấy Lam Tranh bước vào. Nàng thừa dịp hắn đi đến Cung Cảnh Hoa để chuồn ra, may mà về kịp trước khi hắn quay lại.

Vũ Lâu có tật giật mình, ngồi làm nữ công, Lam Tranh vừa vào đã giật đồ thêu của nàng xuống, ôm lấy bả vai nàng cười nói: “Ta đói.”

“Đói thì đi ăn đi.”

“Được, vậy để ta ăn nàng!” Nói xong, hắn liền hôn xuống cổ nàng.

Vũ Lâu giãy dụa cũng không có kết quả, bị hắn ấn lên giường thân thiết một phen, chờ đến khi Lam Tranh thấy thỏa mãn mới thả nàng ra, cầm lấy tay nàng ngắm nghía, nói vu vơ: “Tay nàng mềm như vậy, không ngờ lại có lực như thế, bắn được cả cung tên.”

“Đang ban ngày ban mặt, đừng nằm nữa, để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì?”

“Ai nhìn? Nàng nói ai nhìn thấy?” Lam Tranh ngậm đầu ngón tay trở của nàng, cười nói.

Vũ Lâu giật tay ra: “Đau.”

“Để ta thổi thổi cho nàng.”

Mặc kệ hắn thật tâm hay giả vờ, Vũ Lâu cũng thích nhìn hắn dịu dàng thế này, nên không giãy dụa, để cho hắn thổi đầu ngón tay mình.

Lam Tranh thổi xong, thuận thể đưa tay nàng áp lên mặt mình: “Vũ Lâu..... Sẽ không có người dùng kế gian hại chúng ta nữa, cuộc sống sau này sẽ tốt đẹp hơn. Ngôi vị Thái tử nhất định sẽ thuộc về ta. Ta sẽ bảo vệ cho nàng, không để người khác làm thương tổn đến nàng nữa.”

Vũ Lâu liếc nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, không giống nói đùa, trong lòng lại mềm nhũn: “Lam Tranh...”

“Cho nên, nàng phải báo đáp ta thật tốt!” Hắn lại cười lên người nàng.

Một chút cảm động vừa rồi bị sự đùa giỡn không đứng đắn của hắn làm cho bay sạch. Vũ Lâu đẩy hắn xuống, đứng dậy muốn rời đi, đột nhiên thấy Lam Tranh kêu thảm thiết.

“Miệng vết thương của người đâu có dễ vỡ như vậy.”

“Kim, kim, kim, kim ——” Lam Tranh ôm thắt lưng trốn qua một bên: “Sao lại có kim ở đây? Sao nàng không để gọn vào?”

“Tự người giật từ tay ta rồi vứt lên giường mà.”

“Hừ, đó cũng là lỗi của nàng, ai bảo nàng làm mấy thứ linh tinh này!” Lam Tranh trút giận vào đồ thù: “Nếu nàng cảm thấy thù chưa đã tay, để ta đưa nàng quay về phường thù.”

Vũ Lâu nói: “Không nghĩ là người lại vô lý như thế.”

“Ta vô lý cái gì.” Biết còn cãi cùn.

“Là tự người ném lên giường, không tự trách mình lại đi trách ta làm nữ công. Nếu ta không làm nữ công, chỉ sợ người lại bối mớ là ta không chịu làm nữa ấy.”

Lam Tranh ngang ngược: “Nàng còn dám cãi ta?! Ta là phu quân của nàng, ta nói gì nàng cũng phải nghe!”

“Vô lại.” Vũ Lâu bước xuống giường.

“Lại muốn nàng rồi!” Lam Tranh cười ôm lấy eo nàng.

Vũ Lâu tránh khỏi vòng tay của hắn, nhưng dùng quá nhiều sức, nên lại đẩy Lam Tranh ngã xuống giường.

“A! Kim——” hắn kêu lên: “Lại đâm vào ta rồi!”

Chờ đến khi tìm được hết kim, Lam Tranh ngồi trên giường nhìn nàng chăm chăm, càng nhìn càng không vừa ý, không nhịn được lại xông vào sờ sờ soạng soạng, đến khi Vũ Lâu hét chịu nổi chạy trốn chết hắn mới bỏ qua.

Tấn Vương nghe lời khuyên của Vũ Lâu, đem chuyện có người làm hình nhân hãm hại Thái tử để báo cho Hoàng thượng. Hoàng thượng không tin, còn cảnh cáo Tấn vương không được nói bậy. Nhưng vài ngày sau, lại thấy Hoàng hậu nói nghi ngờ trong cung có người làm hình nhân mưu hại Thái tử và Huệ vương.

Lúc này Hoàng thượng mới để tâm, nói với Hoàng hậu: “Tấn vương cũng nói thế, chẳng lẽ là sự thật?”

Hoàng hậu nghe thấy Hoàng thượng nói ra hai chữ Tấn vương, trong lòng thầm nói, hỏng rồi, vì sao Tấn vương lại nói rõ ra chuyện hình nhân trước như vậy. Nếu thế này, thì không dễ gì mà vu oan cho Tấn vương nữa rồi.

Hoàng hậu nghĩ đi nghĩ lại, đoán là Lam Tranh để lộ tin tức, lập tức gọi hắn đến để hỏi.

“Tranh nhi, có phải trong cung của con có gian tế không?” Hoàng hậu cũng nghi ngờ: “Con có nói kế hoạch này cho ai nghe không? Ví dụ như...Tấn Vũ Lâu? Dù sao nàng ta cũng từng có hôn ước với Tấn vương.”

Lam Tranh nói: “Tuyệt đối không có, nàng không biết gì cả. Ngay cả việc con giả ngu cũng không biết.”

Hoàng hậu nghi ngờ: “Vậy thì lạ thật...”

Lam Tranh bên ngoài thì nói thế, nhưng trong lòng lại lạnh hẳn. Có người phản bội hắn, mà người kia, hắn biết !

[Chú ý]: Chương sau là ngược thân (thật sự là rất ngược), đề phòng mọi người xem bị shock, nên ta phải nhắc trước.

Nếu không xem, vậy thì cứ coi như Lam Tranh và Vũ Lâu đã xảy ra một trận cãi vã kinh thiên động địa đi vậy.

Bên trên là ghi chú của tác giả. Còn bên dưới này là ghi chú của Mẹ Cherry.

Trong chương sau, thực sự là Lam Tranh rất ngược. Ngược thân, ngược tâm. Nhưng nếu nói về nguyên nhân, thì ta thấy vì Vũ Lâu ngược Lam Tranh trước, phản bội Lam Tranh trước nên Lam Tranh mới đau lòng như thế. Vũ Lâu là người duy nhất Lam Tranh tin tưởng cho đến lúc này. Vì thế, tuy ta ghét ngược thân, và cũng hơi phản cảm hành động này của Lam Tranh, nhưng mà, rất mâu thuẫn, là ta lại không trách được Lam Tranh, không ghét được Lam Tranh.

Rồi sau hành động này, Lam Tranh sẽ còn bị ngược thê thảm hơn Vũ Lâu nữa. Haizzzz. Sắp đến cao trào của đoạn ngược này rồi. Cả nhà, bảo trọng

133. Chương 133: Dấu Ấn

Trời đã vào thu từ lâu, dù cảnh sắc có tươi đẹp thế nào, thì tới mùa này cũng trở nên tiêu điều hoang vắng.

Trong phòng đặt chậu than, vô cùng ấm áp. Lam Tranh đi Cung Cảnh Hoa thỉnh an Hoàng hậu, Vũ Lâu nghĩ hẳn về sẽ lại quấy nàng, sợ lúc đó cỡ hết ý phục lại bị cảm lạnh, nên sai cung tỳ mang nhiều than vào hơn.

Tối hôm qua ngủ không ngon, giờ ở trong phòng ấm áp khiến nàng chỉ nằm một chút đã buồn ngủ rồi.

Đang lúc mơ màng thì nghe giọng cung tỳ nói: “Tham kiến điện hạ.” Nghĩ đến Lam Tranh đã trở lại, dựa theo thói quen trước kia, nàng cũng không để ý, tiếp tục chợp mắt.

Tiếng bước chân dồn dập tiến lại gần, dừng trước giường, đột nhiên cổ nàng bị bóp chặt, giọng nói hung dữ vang lên: “Nàng dám phản bội ta?”

Vũ Lâu giãy dụa cố gắng thoát khỏi gọng kềm của hắn, ngồi dậy, ho khan mãnh liệt vài tiếng, nói: “Người làm gì thế?” Hắn chưa từng thô bạo như vậy với nàng, nàng chưa kịp thích ứng.

“Nàng dám phản bội ta?” Hắn quát to, vì quá phần nộ mà toàn thân run lên, chỉ vào nàng mắng: “Lúc nào ta cũng dễ dàng bỏ qua cho nàng, kết quả, là sau lưng ta nàng lại bày mưu tính kế muốn hại ta!”

Vũ Lâu hiểu ra chuyện nàng lén gặp Tấn vương đã bị lộ: “Người nói rõ ra đi!”

“Nàng còn có mặt mũi bắt ta nói rõ ràng sao?! Chính nàng làm gì chẳng lẽ không tự biết?!” Lam Tranh không kìm được lửa giận, giữ tay nàng, kéo nàng ném xuống đất, hận không thể dẫm ngay một cước vào nàng: “Vì sao Tấn vương lại nói với Hoàng thượng trong cung nghi có người dùng hình nhân? Không phải ngày đó nàng nghe được ta và Hoàng hậu nói chuyện, lén báo cho hắn hay sao! Ta đã không kiêng kỵ gì nàng, vậy mà nàng lại phá vỡ chuyện của ta!”

Ta tin tưởng nàng như vậy, vậy mà nàng.....

“Người không làm hại được người khác, nên chạy về trút giận lên ta à?” Chuyện gì đến cũng phải đến, Vũ Lâu quỳ trên đất cười lạnh: “Chẳng qua, ta chỉ không muốn cho người làm hại Tấn vương thôi, cũng không ngăn cản gì kế hoạch của người cả, người vẫn có thể gây sóng to gió lớn, dựa vào lý do bị người khác dùng hình nhân hãm hại, để khôi phục lại thành Huệ vương cơ trí ngày xưa mà. Ta để lộ tin này cho hắn, cũng chẳng phá hỏng chuyện gì của người cả.”

“Nàng nhận rồi? Thật sự nàng dám sau lưng ta? Đem kế hoạch của ta nói cho Tấn vương?” Chính tai hắn nghe nàng thừa nhận sự phản bội, trái tim lại thêm một lần băng giá.

Vũ Lâu đứng lên nói: “Đúng là ta nói cho hắn.”

“Nàng!” Lam Tranh giơ cao tay muốn đánh, nhưng lại dừng lại giữa không trung, không xuống tay nổi, hắn cắn môi, kìm nén nước mắt nói: “Dù nàng không hiểu chuyện, ta cũng chưa từng tổn thương nàng đến một

ngón tay, vậy mà nàng..... nàng.....” Vì nước mắt trào lên khiến hắn không nói được, dừng một chút, nuốt nước mắt xuống, hắn mới nói tiếp: “Nàng nghĩ ta chịu đựng nàng, nhân nhượng nàng, là vì sợ võ công của nàng hay sao? Nực cười, nếu ta thực sự có ý làm hại nàng, đã sớm gọi người đến phế võ công nàng đi rồi, làm sao để cho nàng điều võ giường oai như thế?”

Vũ Lâu lần đầu tiên thấy Lam Tranh tức giận đến thế này, cũng hơi lúng túng: “.....Lam Tranh.....”

Hắn cười mỉa mai, sự tức giận đã bị sự đau thương cuộn cuộn kéo đến che lấp hết: “..... Không đáng, thật sự là không đáng..... Nàng căn bản là không đáng để ta đối xử tốt với nàng như vậy.....”

Vũ Lâu ngăn người, đến lượt nàng nở nụ cười: “Ha ha, có ý gì thế, người tốt với ta? Người nói hay thật, chỉ biết lấy tính mạng của gia đình ta, ép ta vào khuôn khổ, như vậy là tốt hay sao? Sao ta không biết rằng bị người ta ép giao hoan là chuyện tốt thế?”

Lam Tranh nghe nàng nói, lòng đau thương đến cực điểm, cố nén nước mắt: “Ta đoạt lấy cô, vì cha cô nợ ta. Còn bây giờ, ta chơi chán rồi, cô rút đi! Rút xa ra, đừng để ta nhìn thấy cô nữa !”

Vũ Lâu hít một hơi, môi bị cắn nát cũng không thấy đau: “Ta chờ câu này đã lâu rồi. Ta sẽ..... không bao giờ xuất hiện, làm mất mặt người nữa!” Nàng lướt qua người hắn, định bước ra ngoài.

Hắn bỗng gọi nàng lại: “Chờ một chút.”

Vũ Lâu xoay người, trầm nghĩ, nếu hắn giữ nàng lại, có lẽ nàng sẽ thay đổi ý định.

“Cô nghĩ mình có thể đi như thế sao?” Lam Tranh cười lạnh: “Độc Cô Lam Tranh ta, dù có từ bỏ thứ gì, thì vẫn là của ta.”

Hắn vỗ vỗ tay, đột nhiên có vài Ngự lâm quân xông vào, không nói lời nào liền túm lấy Vũ Lâu. Vũ Lâu nghĩ dù mình có đánh được bọn họ cũng không chạy thoát ra khỏi cung, nên không giãy dụa gì.

“Điểm huyết nàng!”

“Vâng!”

Vũ Lâu bị điểm huyết, toàn thân không có lực, Lam Tranh tiến lên ôm lấy nàng, cho những người khác lui ra ngoài. Hắn đưa nàng tới giường, vuốt ve mặt nàng, nhướn mày cười: “Ta đã nói rồi, đời này kiếp này nàng là của ta, nếu ta không muốn, thì đến chết nàng cũng không thoát được khỏi ta. Giờ mặc dù ta chơi đã chán rồi, có thể thả nàng đi, nhưng không thể tùy tiện như thế được. Nàng là của ta, dù đi đến chân trời góc biển, nàng cũng vẫn là của ta!”

Vũ Lâu không biết được hắn định làm gì, vì sợ hãi mà chỉ có thể nhìn lại hắn, không nói câu gì.

Lam Tranh sụt sịt: “Không phải nàng hướng về Tần vương sao? Không phải là cảm thấy ta không tốt hay sao? Hử? Không sao, ta thả nàng đi, nàng có thể đi tìm hắn rồi.”

“Lam Tranh...Người...”

“Đừng gọi ta!” Lam Tranh kéo rách vạt áo của nàng, vo tròn lại nhét vào miệng nàng, sau đó túm lấy chân phủ lên mặt nàng, rưng rưng nói: “Nàng phản bội ta...Ta muốn cho nàng biết, nàng là ai.”

Lam Tranh lau nước mắt, đứng dậy sai người lấy một que sắt đến. Một đầu nhọn, một đầu có một miếng sắt đen tròn, Lam Tranh từng sai thợ đúc khắc một chữ [Lam] trên mặt miếng sắt đó. Vừa rồi hắn lại để người ta làm thêm một cái cán ở đầu kia.

Hắn đưa que sắt đó vào trong chậu than, ngồi xuống giường xóc chân lên, thấy ánh mắt quật cường của Vũ Lâu trừng trừng nhìn hắn.

“Nàng vẫn luôn muốn rời khỏi ta, từ đầu đến cuối đều như thế, ta luôn chịu đựng, luôn hy vọng một ngày nàng có thể hồi tâm chuyển ý, nhưng mà nàng.....” Hắn nắm lấy vai nàng, oán hận nói: “Cho dù ta trao cả trái tim cho nàng, nàng cũng không nhìn tới. Nhưng không sao, ta sẽ khiến nàng cả đời này phải nhớ rõ, ha ha.”

Hắn quay lại thấy que sắt đã đỏ, đứng dậy cầm lên, tay trái kéo yếm nàng ra, để ngực nàng lộ hết. Thấy đáy mắt nàng tràn ngập sự hoảng sợ, hắn rút miếng vải trong mồm nàng ra.

Vũ Lâu nhìn thấy que sắt đỏ hồng, cảm thấy một luồng nhiệt nóng bỏng đập vào mặt, khiến nàng run lên: “Người..... người..... muốn làm gì?”

“Không phải nàng muốn rời khỏi ta sao? Đi đi, bất kể nam nhân nào vui vẻ với nàng cũng sẽ biết, nàng là của ta.”

Vết sẹo chữ [Lam] trên ngực nàng, là dấu ấn của hắn.

Lam Tranh ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào ngực Vũ Lâu, một tay đè vai nàng, còn tay kia ấn que sắt vào ngực trái nàng. Lửa nóng trên mặt sắt chạm vào da thịt, những tiếng lít chít phát ra cùng một làn khói nhẹ, mùi khét bay khắp phòng.

Trong nháy mắt miếng sắt kia ấn xuống, Vũ Lâu chỉ hét ra một tiếng thảm thiết, nhưng lập tức không có tiếng động nào nữa. Lam Tranh đưa mắt nhìn nàng, chỉ thấy miệng nàng lộ vết máu nhàn nhạt, nàng cắn môi để chịu đựng sự đau đớn.

Dù như vậy, nước mắt của nàng vẫn không thể khống chế mà chảy ra, nức nở.

Hắn chấn động mạnh, chợt tỉnh táo lại. Vội vàng ném cây sắt đi, ôm lấy nàng, hôn lên nước mắt của nàng, chính hắn cũng khóc đến mơ mơ hồ hồ, miệng không ngừng gọi tên nàng. Nhưng dù hắn có gọi nàng thế nào, nàng cũng cắn chặt răng không nói một câu.

134. Chương 134: Thổ Lộ

Tự tay hắn đã vùi dập nàng, hành hạ nàng, làm sao có thể bù đắp đây?

Vũ Lâu khóc tức tưởi, vì bị điểm huyết nên chỉ có thể mềm người tựa vào lòng hắn, trừ khóc ra, nàng chẳng làm được gì khác, nước mắt này, cũng vô lực như thân thể nàng bây giờ vậy.

“Vũ Lâu... Vũ Lâu...” Hắn lặp đi lặp lại gọi tên nàng, cũng không dám nhìn nàng, sợ nàng dùng ánh mắt oán hận nhìn hắn.

“Buông... Buông ta ra...” Nàng yếu ớt nói.

Lam Tranh lau nước mắt của mình, lưu luyến không rời thả nàng ra, chỉ sợ lại sơ xuất khiến Vũ Lâu bị thương tổn. Hắn chạy ra ngoài lấy thuốc trị bỏng về, nhẹ nhàng bôi bên ngoài miệng vết thương của nàng, tay hắn chạy loạn lên lại vô ý chạm vào vết thương khiến Vũ Lâu đau đến toát mồ hôi lạnh. Lam Tranh thấy nàng đau như vậy, càng cảm thấy mình sai lầm, đặt thuốc mỡ sang một bên, đau lòng ôm chặt lấy nàng.

Trán Vũ Lâu toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch nhưng đôi môi vẫn đỏ tía máu đến chói mắt: “Buông ra...” Thấy hắn bất động, nàng yếu ớt bổ sung một câu: “Van xin người...”

Lam Tranh nghe xong hai chữ “van xin”, nước mắt lại không nhịn được mà chảy xuống. Nàng vẫn quật cường như vậy, dù có chuyện gì cũng không chịu thua, vậy mà giờ lại yếu mềm khẩn cầu hắn, nhưng vẫn là, khẩn cầu để rời xa hắn...

“Vũ Lâu...xin lỗi...thật sự xin lỗi nàng...”

Ánh mắt nàng chuyển qua vết bỏng của mình, vết sẹo hồng hồng hiện lên chính xác chữ đầu trong tên hắn: “Người...đã vừa lòng chưa? Ta có thể rời đi được rồi chứ?”

Lam Tranh lắc đầu, nức nở: “Nàng đừng đi, là ta không tốt...Nàng đừng giận ta...” hắn ôm nàng, vẫn lảm bảm: “Nàng đừng đi, đừng đi...”

Hắn đã quen có nàng làm bạn mỗi ngày, cười cũng được, quậy phá cũng được, từ lúc hắn tỉnh lại, lần đầu tiên mở mắt hắn đã nhìn thấy nàng, mỗi ngày tỉnh giấc cũng là ngắm nhìn khuôn mặt đẹp như bức tranh ấy, hắn không dám nghĩ, không dám tưởng tượng nếu nàng đi rồi, hắn sẽ thế nào. Hắn cứ ôm lấy nàng như vậy, không muốn buông tay. Cũng không biết qua bao lâu, hắn thấy người trong lòng mình giật giật, có vẻ huyết đạo của nàng đã được giải.

Vũ Lâu vẫn chưa dùng được nhiều khí lực, chậm rãi rời ra khỏi vòng tay của hấn, khẽ động một chút mới ngồi thẳng được. Tay chậm rãi khép lại vạt áo, che đi một chút khoảng ngực đang bị lộ ra. Lam Tranh không dám tùy tiện chạm vào nàng, thấy nàng ngồi không nổi đưa tay ra muốn đỡ, lại bị nàng đẩy ra.

Nàng ngồi dậy, khẽ điều chỉnh hơi thở, thấy khí lực khôi phục được vài phần, liền dời ra mép giường muốn đi.

“Vũ Lâu... Nàng đừng đi...” Hấn chỉ có thể nói được những lời này.

“Người đã nói...sẽ để cho ta đi...” Nàng thản nhiên nói, lau vết máu trên môi đi.

Hai mắt Lam Tranh rưng rưng, nhưng vẫn cười nói ra vẻ thoải mái: “Nàng biết ta nói chuyện đều không tính toán gì.”

Nàng lạnh lùng nhìn hấn, đôi mắt không có cảm xúc gì, Lam Tranh bị nàng nhìn như thế, cũng không cười nổi nữa, đưa tay ra ngăn nàng lại: “Ta không cho nàng đi...”

Vũ Lâu vịn giường đứng lên, nói: “Người còn muốn làm gì nữa? Không phải người đã chơi chán ta rồi sao? Còn giữ ta lại làm gì?”

Lam Tranh ôm lấy nàng, nức nở: “Không, không, vừa rồi là do ta quá tức giận...Nàng đừng rời bỏ ta...” Thân thể của nàng cứng lại, không mềm mại như vừa rồi, chỉ đứng yên như một pho tượng không cảm xúc trong lòng hấn. Lam Tranh sợ, sợ nàng chống cự yên lặng mà kiên quyết thế này.

Vũ Lâu giấy dựa, dưới chân hệt một cái, ngã nhào xuống đất, vì cú ngã này, mà những sự thống khổ đau đớn cố nén trong đáy lòng đều trào ra, nàng khóc lớn.

Lam Tranh vội ngồi xổm xuống ôm nàng lên: “Vũ Lâu, là ta không tốt, nàng đánh ta đi.” Nói xong, hấn nắm tay nàng đánh vào người mình. Vũ Lâu dùng hết khí lực toàn thân đẩy hấn ra, khóc ròng nói: “Rốt cuộc là người muốn tra tấn ta đến bao giờ?! Ta chịu đựng đủ rồi Hu hu...Từ khi bắt đầu sống cùng với người, cuộc sống của ta không có gì tốt đẹp cả! Giờ người biến ta thành thế này, người còn muốn gì nữa? Ta chưa từng cầu xin gì người, lần này ta cầu xin người, người thả ta đi đi, cha ta nợ người, ta không trả nổi, cũng không muốn trả nữa.”

“Ta không cần nàng trả.” Giọng Lam Tranh nghẹn ngào: “Nếu ta muốn tra tấn nàng, thì đã động thủ từ lâu rồi...”

“Được.” Vũ Lâu nói: “Vậy để ta đi đi.”

Nàng đứng dậy, đi ra ngoài điện, nhưng chỉ đi được vài bước đã bị hấn ôm lấy từ phía sau.

“Vũ Lâu...Ta yêu nàng...”

Thân thể nàng chấn động, dừng bước, hấn xoay người nàng lại, để nàng quay mặt nhìn hấn.

Hấn lại lặp lại: “Ta yêu nàng.” Đôi mắt sưng đỏ lên vì khóc cũng không che giấu được tình cảm chân thật của Lam Tranh.

Hấn sụt sịt mũi, cổ không để nước mắt rơi xuống, gượng cười nói: “Cho nên...Nàng đừng đi...Được không?”

Than cháy trong chậu phát ra những tiếng lép bép, càng khiến không khí trở nên trầm mặc đáng sợ.

Nàng chăm chú nhìn hấn, đột nhiên cười khanh khách: “Thì ra người yêu ta...” Nàng gạt nước mắt: “Người yêu ta...”

“Vũ Lâu?” Vì sao nàng lại cười?

“Thú vị thật, thì ra thiên hạ còn có người yêu ta thế này.” Vết sẹo khiến nàng đau đến tận xương tủy, khiến nàng cũng không dám có động tác gì quá mạnh bạo, nhưng để có thể thoát khỏi vòng tay hấn, đau thế nào cũng đáng giá. Nàng lại đẩy Lam Tranh ra, lui từng bước về phía sau: “Mặc kệ người có mục đích gì, nhưng giờ người nói những lời đó cũng chẳng có ích gì đâu.”

“Ta có thể có mục đích gì được?” Lam Tranh nói: “Ta nói ta yêu nàng...Ta có mục đích gì được chứ?”

“Người nói những lời này, không phải là vì muốn giữ ta lại hay sao?” Vũ Lâu cười lạnh: “Không phải người nắm quyền hành trong tay sao, người không muốn thả ta đi, chỉ cần nói một câu là được, cần gì phải nói ra những lời như thế?”

“Những lời như thế?”

Là những lời mà đời này kiếp này, lần đầu tiên hắn nói ra.

Lam Tranh rưng rưng: “Ta nói thật...”

Hắn không giống như đang nói dối, khác hẳn bộ dạng đùa giỡn bình thường, khiến nàng không thể không tin hắn là chân thật.

Nhưng mà, làm sao có thể như thế?

“Người yêu ta? Ha ha, vì sao ta không cảm nhận được?” Nàng châm chọc cười: “Tình yêu của ngài giấu cũng kỹ thật. Sao lúc ta bị hủy dung, lúc ta bị sảy thai, thì người ở đâu?”

“Ta bất lực...Nhưng từ nay về sau sẽ không như thế...Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Nàng giận dữ: “Không phải hôm qua người vừa nói sẽ bảo vệ ta hay sao? Sau đó thì sao?!” Nàng kéo vạt áo, bày ra vết sẹo vẫn còn đỏ màu máu: “Bảo vệ ta? Phải không?”

Lam Tranh dời mắt đi chỗ khác: “Thật sự xin lỗi nàng...”

“Không cần phải xin lỗi, chỉ cần từ nay về sau, người đừng yêu ta nữa là được.” Vũ Lâu than thở: “Quả nhiên thuật sĩ kia nói đúng, bất tự của ta và người khác nhau, chỉ có thể là nghiệt duyên.”

Lam Tranh sững sờ: “Sao lại thế, rõ ràng khi mẫu hậu bắt ta cưới nàng, nói bất tự của nàng và ta rất hợp nhau...”

“Vì để có thể trở thành Vương phi của người...là gian lận đó...Ta sinh vào tháng sáu, không phải tháng mười hai. Nếu không làm sao lại có tên là Vũ Lâu trong ‘sơn vũ dục lai phong mãn lâu’ được?” (Gió thổi mưa giông trước cơn bão)

135. Chương 135: Xuất Cung

“Làm giả ngày sinh? Vì muốn gả cho ta? Vì muốn cứu ca ca nàng sao?” Hắn từ tốn hỏi. Từng chút từng chút cảm xúc cứ dồn lại, cuối cùng cũng không thể kìm nén nước mắt nữa, rốt cuộc là ai mới là người nói dối? Giữa bọn họ, rốt cuộc có thứ gì là thật? Nàng còn giấu hắn chuyện gì nữa?

Vũ Lâu xoa mặt, lại kéo lại vạt áo lần nữa.

“Để ta đi đi...Từ lúc bắt đầu ở bên người, ta không có được một ngày thư thái...Mặc kệ người có còn hận thù cha ta hay không, mặc kệ người có còn muốn trả thù hay không, ta cũng không để ý nữa, ta chỉ muốn ích kỷ mà sống những ngày còn lại thật yên bình mà thôi...Không được sao?”

“Đừng đi, được không?” Hắn muốn kéo tay nàng, nàng né tránh.

Từ lúc nàng bị thương tổn, câu nói đầu tiên là muốn đi, bây giờ cũng vẫn muốn đi.

Lam Tranh biết mình có giữ lại cũng vô vọng, mím môi nuốt nước mắt xuống: “Được, ta thả nàng đi.”

Vũ Lâu hơi hạ thấp người: “Tạ ơn điện hạ.”

Để nàng đi được vài bước, hắn nhìn theo bóng dáng của nàng, lại ghen ngào hỏi: “Vũ Lâu, nàng có từng thích ta, dù chỉ một chút không?”

Hắn không dám nói từ yêu, chỉ cần thích là được rồi, hơn nữa, chỉ sợ còn không có chút nào.

Vũ Lâu dừng bước: “Đã từng, nhưng là đã rất lâu trước kia rồi...Giờ thì không còn nữa.”

Lam Tranh hơi cắn môi, cười: “Thật là tốt, thì ra cũng đã từng có.” nước mắt chảy vào miệng, mặn đắng.

Lúc này Vũ Lâu đã đi ra ngoài, không biết còn nghe thấy lời hần không. Hần lau bữa nước mắt trên mặt, thấy không quá thảm hại nữa mới gọi thuộc hạ vào, phân phó người đưa Vũ Lâu ra khỏi cung. Người kia thấy Vương gia hai mắt đỏ hồng, nghĩ là vừa cãi nhau cùng Tần cô nương, đoán là hai người này chắc chắn mấy chốc lại làm hòa, liền nói: “Xuất cung xong, muốn vào lại thì hơi phiền phức, hay là Vương gia nghĩ kỹ lại đi...”

“Nhanh đi lo liệu đi!” Hần gạt lò sưởi trên bàn đi, lò sưởi kia lăn lông lốc vài vòng trên mặt đất rồi mới dừng lại. Khiến người kia không dám nói nhiều nữa, vội vàng chạy ra ngoài.

Hần ngồi một mình trước bàn một lúc, đứng dậy khẽ đẩy cửa sổ ra một chút, nhìn ra ngoài, không bao lâu liền nhìn thấy thân ảnh nàng đi theo hành lang gấp khúc, được thái giám dẫn ra ngoài. Thời tiết đã chuyển lạnh, vậy mà nàng chỉ mặc một chiếc áo đơn bạc, cảm giác như chỉ cần một cơn gió thổi cũng có thể khiến nàng bay mất. Lam Tranh vội vàng nhặt áo choàng của mình lên, muốn đuổi theo nàng. Nhưng vừa ra khỏi cửa, nhìn về hướng vừa rồi đã không còn thấy bóng dáng nàng đâu nữa.”

“Tần Vũ Lâu đâu?”

“Hồi Vương gia...Vừa đi rồi ạ.”

Lam Tranh lập tức ném áo choàng kia đi, thất thủ quay về phòng, gục xuống giường.

Phương Lâm thích nhất thời tiết âm u thế này, không khí ẩm ướt. Nếu là trước khi trời mưa, mây đen vẫn vũ kéo đến, hần nhìn thấy tình cảnh mây đen đầy trời thì lại càng thấy trong người thư thái hơn. Loại thời tiết này, y quán đương nhiên chẳng có ai, vì thế hần đóng cửa từ sớm, thanh thoi ngồi trong nhà xem sách được. Đột nhiên có vài tiếng đập cửa bang bang phá vỡ không gian của hần.

Hần đi ra ngoài, đứng trong viện tức giận quát: “Hôm nay không xem bệnh.”

“Mở cửa mau, là ta! Tần Vũ Lâu!”

Phương Lâm vừa nghe thấy là Vũ Lâu, vội vàng mở cửa. Cửa vừa mở ra, Vũ Lâu đang dựa vào cửa ngã xuống, đổ ập vào người hần, hơi thở yếu ớt, khóc nức nở. Phương Lâm đỡ nàng vào nhà, để nàng nằm trên giường nghỉ tạm.

Hần thấy bộ dạng nàng tiều tụy, liền đoán chắc là chuyện gì với Lam Tranh: “Sao cô lại xuất cung ra đây? Có chuyện gì? Có phải Huệ vương...”

Vũ Lâu lau nước mắt, nức nở: “Đúng là có chút chuyện, nhưng không sao cả, ta khóc một chút là xong rồi, người có việc gì cứ làm đi, không cần để ý đến ta.” Phương Lâm thở dài một hơi, nhúng ướt khăn mặt đưa cho nàng lau nước mắt, rồi xoay người đi ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài, hần đã nghe tiếng khóc trong phòng càng lúc càng to, giống như nàng không chịu sự trói buộc gì nữa, thoải mái mà phát tiết nỗi đau trong lòng vậy.

Bên ngoài, trời cũng bắt đầu thay đổi, từ mưa nhỏ chuyển thành mưa to, ầm ầm trút xuống một mảng trắng xóa như muốn cọ rửa thế gian.

Phương Lâm thở dài: “Cả ông trời cũng nhiều nước mắt như vậy.”

Đến đêm, mưa đã ngừng, Vũ Lâu cũng không khóc nữa. Phương Lâm sai vài hạ nhân nấu đồ ăn mang đến cho Vũ Lâu. Hần ngồi cạnh nàng uống rượu. Khóc lớn một hồi khiến nàng cũng mệt rũ, mạnh mẽ và cơn vào miệng, đến lúc ngهن lại mới vội vàng quơ tay tìm nước.

Phương Lâm chưa từng từng thấy Tần gia Đại tiểu thư thất thố như vậy, không khỏi nhú mày: “Dù có bị bỏ rơi thì cũng đâu cần phải thế này chứ.”

Vũ Lâu nuốt cơm xuống, trừng mắt nhìn Phương Lâm: “Ai bỏ rơi ai! Là ta không cần tên Vương bát đản kia thì có!”

Phương Lâm buông thông tay: “Ai vứt bỏ ai không quan trọng, người nào thương tâm hơn mới là người thua.”

“Người biết à, người biết cái quái gì!”

Phương Lâm liếc nhìn dáng vẻ điêu ngoa của nàng, nói: “Ngày mai để ta tìm cho cô một khách điểm ở tạm.”

“Vì sao? Này! Hai ta vốn có giao tình như thế, chẳng lẽ ta ở đây xin ăn xin uống vài hôm cũng không được hay sao hả?”

“Đến lúc vị Vương gia kia nhà cô mà đến, nhất định sẽ chặt kín cả nơi này của ta, ảnh hưởng chuyện làm ăn của ta.”

Vũ Lâu cười: “Việc này người không phải lo. Hắn sẽ không tới đâu.”

Phương Lâm thấy nàng cười sáng lạn, mơ hồ cảm thấy có chuyện không tốt: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vũ Lâu xua tay, cười ha hả: “Đừng hỏi nữa, tóm lại là người cứ yên tâm, ta và hắn, không còn quan hệ gì cả.”

“Chà.....” Vũ Lâu chống cằm nhìn trời: “Ta đã làm một chuyện rất ngu ngốc, sau đó hắn làm một chuyện còn ngu ngốc hơn, rồi còn nói những lời nói cực kỳ ngu xuẩn.”

“Này, là cô làm sai, sau đó cô và hắn cãi nhau một trận ầm ĩ đúng không.” Phương Lâm vẫn không ý thức được sự nghiêm trọng của tình hình lúc này, thở dài nói: “Cô ấy, cũng chỉ có Huệ vương mới có thể dung túng cho cô quậy phá như vậy, nếu là người khác, cô nàng đánh đá như cô có khi chết vài lần rồi.”

Vũ Lâu mỉm cười: “Cũng có thể.”

Phương Lâm lắc đầu: “Cô nghỉ ngơi đi, chuyện gì thì mai tính sau.”

“Ta đã tính hết rồi, ta muốn theo người học y.”

“Hả?” Phương Lâm giật mình: “Vì sao? Cho dù cô có bị đuổi đi, với năng lực của cô, làm việc gì mà không được, đâu cần học bừa học bãi thế này?”

“Ta muốn làm việc thiện, tích đức, kiếp sau không gặp phải mấy tên ma quỷ này nữa.”

“Ngây thơ.”

Vũ Lâu cười: “Ta nói thật mà.” Phương Lâm không đáp lời nàng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Chờ Phương Lâm đi khuất, Vũ Lâu càng cười tươi hơn, nhưng chỉ chốc lát lại vỡ tan, nước mắt lưng tròng, sợ Phương Lâm tiến vào nên vội lau đi. Có điều, lau mãi cũng không hết, nên nàng bỏ nhào xuống giường, ôm chăn, lẳng lặng khóc một hồi. Đến khi khóc mệt, nàng mới gọi người vào, sai bọn họ chuẩn bị nước tắm để tắm rửa.

Sau cơn mưa to, ánh trăng lại khẽ ló ra khỏi những đám mây đen. Vũ Lâu mặc chiếc trung y màu trắng, ngồi dưới đèn, chậm rãi vén áo ra, vừa rồi tắm rửa không cẩn thận đụng phải miệng vết thương, giờ đau đến tê người.

Nàng hít một hơi lạnh, lấy cây trâm trên đầu xuống, đưa đầu nhọn vào nung ở ngọn đèn.

Nàng đơn giản khử độc một lát, rồi cầm cây trâm đưa vào gần vết sẹo của mình.

Nàng muốn phá nát nó ra.

136. Chương 136: Khuyên Giải

Đây là dấu ấn nhục nhã hắn lưu lại cho nàng, dù thế nào nàng cũng không thể giữ lại được. Nàng sợ mình không đủ sức chịu đựng sẽ đau đến kêu lên, nên kéo tóc ngậm vào mồm, một tay đâm cây trâm bạc xuống.

Vừa chỉ chạm vào bên ngoài da, Vũ Lâu đã đau đến tới sầm mắt mũi, suýt nữa thì ngất xỉu, tay mềm nhũn, cây trâm cũng “lách cách” rơi xuống đất. Nàng cũng chẳng còn sức cúi xuống nhặt nữa, gục đầu xuống bàn thở dốc từng cơn. Một lát sau, sờ lên trán đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Không được, dùng cây trâm sẽ dễ run tay, bỏ dở giữa chừng. Nàng đưa mắt nhìn về phía cây nến đang cháy.

Dùng nó cũng được, thiêu hủy khối thịt này, đúng, cứ vậy đi, chỉ cần cố gắng quyết tâm, cắn răng một chút là được rồi. Nàng cầm ngọn nến, đưa lại gần ngực mình, cảm giác lửa sát vào da nóng buốt khiến nàng nhớ lại sự sợ hãi khi bị hấn ấn dấu lên người, cả thân mình khẽ run lên.

“Cho dù ta trao cả trái tim cho nàng, nàng cũng không hề nhìn tới..”

“Vũ Lâu...ta yêu nàng...”

Hai mắt nàng nhòa lệ, nàng đặt lại cây nến trên bàn, lau nước mắt đi.

Lúc này, tiếng Phương Lâm vang lên ngoài cửa: “Cô muốn ở lại đây cũng được, vừa hay chỗ của ta cũng đang thiếu người.....” Vũ Lâu chưa kịp khép lại xiêm y, Phương Lâm đã đi vào rồi, hấn hành nghề y nhiều năm, nhân lực vô cùng tốt, chỉ liếc mắt một cái đã thấy dấu ấn trên ngực trái của nàng, kinh sợ đến ngẩn người: “Cái đó...cô...”

“Ai cho người vào! Đoạn tỵ đáng chết!” Vũ Lâu cầm khay đựng trái cây trên bàn ném về phía hấn.

Phương Lâm lắc mình né tránh, nói: “Miệng vết thương của cô phải xử lý, không thì sẽ bị nhiễm trùng, thối rữa ra đấy.”

Vũ Lâu nghe xong rất vui vẻ: “Thối rữa đi càng tốt. Ta còn đang lo không biết làm cách nào mà hủy nó đi.”

Phương Lâm nói: “Cô đừng bướng bỉnh, đợi chút, ta lấy thuốc bồng cho cô bôi.” Hấn xoay người đi ra ngoài rồi nhanh chóng cầm hòm thuốc trở lại, ngồi đối diện với Vũ Lâu, thấy nàng đã khép vạt áo vào, hấn nói: “Mở ra cho ta xem.”

“Dù sao người cũng là nam nhân, sao có thể cho người xem được! Vừa rồi người nhìn trộm, ta không xử lý người đã là khai ân lắm rồi!”

“Hai cái bọc thịt kia của cô, trong mắt ta có khác gì móng heo, ta không có hứng thú.”

“Người!”

“Ta muốn tốt cho cô thôi!”

Vũ Lâu nghĩ nghĩ, cởi áo lót, để lộ vết sẹo cho hấn xem: “Người nhìn là hiểu rồi đúng không.” Môi nàng khẽ cong lên một vẻ quật cường, nhưng nỗi đau thương trong đáy mắt đã bán đứng sự yếu ớt của nàng.

Phương Lâm xem thương thế của nàng, xử lý tiêu độc cho nàng một chút, rồi lấy một lọ thuốc bồng từ trong hòm thuốc ra: “Vết thương của cô không được để chạm vào nước...Chờ đã, có phải cô vừa tắm rửa không? Cô thật là, cô muốn vết thương bị nhiễm trùng thối rữa ra hay sao thế?”

“Vết sẹo trên mặt ta có thể xóa đi, vậy cái này thì sao?”

“Không thể, một cái là bị đao cắt vào, một cái bị bỏng, nguyên nhân khác nhau, cách chữa đương nhiên cũng khác.”

Vũ Lâu chán nản: “Vậy để ta rạch nó ra!”

“Sao cô lại ngu xuẩn như vậy!” Phương Lâm nói: “Người khác làm tổn thương cô một lần, cô lại vì sự sai lầm của hấn mà giày xéo chính mình lần nữa à? Nếu ta là cô, ta sẽ không coi chuyện này là vấn đề gì lớn cả, coi như bị chó cắn đi. Nếu thật sự trong lòng cô vẫn để ý, thì kể cả có rạch đi, cô vẫn vô cùng đau khổ. Nếu cô không quan tâm, có giữ lại cũng chẳng có cảm giác gì.”

Vũ Lâu khép áo lại, nói: “Ta không để tâm.”

“Đó, nếu cô không để tâm, thì vết sẹo này cũng chỉ là vết thương ngoài da, chẳng lẽ cô bị chó cắn, lúc về nhà còn tự đâm mình hai đao nữa à? Không thể nào, đúng không?” Phương Lâm nói: “Cho nên là, đừng có vô duyên vô cớ mà tự giày vò chính mình làm gì, chịu khó bôi thuốc vào, dưỡng thương cho tốt, đừng để bản thân phải chịu khổ nữa mới là quan trọng nhất.”

Vũ Lâu bị hấn nói khiến mũi cay xè, cười cười chọc hấn: “Người mà thích nữ nhân, thì có thể ta sẽ thật sự hồng hạnh vượt tường mắt.”

“Nếu cô mà là nam tử...Chà...” Phương Lâm nghĩ nghĩ: “Quên đi, lúc trước bị cái mã ngoài của cô quyến rũ, sau lại phát hiện ra cô bạo lực như vậy, thích để tâm những chuyện vụn vặt nữa chứ. Thôi, thôi, dù cô là nam nhân, ta cũng chẳng có hứng thú.”

“Này, sao không cho ta chút mặt mũi nào vậy hả!”

Phương cười cười, xách hòm thuốc lên: “Nghỉ ngơi đi.”

Chờ Phương Lâm đi khuất, Vũ Lâu ngồi trầm tư bên bàn một hồi, mở lọ thuốc bỏ ra, bôi lên miệng vết thương của mình.

Tuy Phương Lâm đã biết trước là Tần gia giáo dục con gái rất khắt khe, Vũ Lâu cũng thông minh hiếu học, nhưng khi hắn tận mắt thấy nàng lao đầu vào nghiên cứu sách y, thì cũng giật mình hoảng sợ, không kìm được phải khuyên nàng: “Không cần phải như vậy đâu, ba đến năm ngày đọc thuộc một quyển Thiên Kim Phương là được rồi, học y là cả một quá trình vô cùng vô cùng vô cùng lâu dài, cô cứ đi từ từ rồi sẽ đến đích.”

Vũ Lâu ậm ừ đồng ý, nhưng tốc độ đọc sách thì vẫn không giảm chút nào, thậm chí còn đốt đèn đọc sách tới tận nửa đêm. Phương Lâm không chịu nổi, bất chợt một đêm, xông vào thu sách của nàng: “Cô định thi Trạng nguyên hay sao thế, làm gì mà liều mạng như vậy.” Hắn lại nghĩ nghĩ rồi nói: “Ôi, nếu cô mà là nam tử, cho dù cô không đỗ Trạng Nguyên thì đỗ tiến sĩ cũng là chuyện dễ dàng.”

Vũ Lâu giật lại sách, ôm vào ngực, nói ra nguyên nhân thật sự: “Ta phiền lòng, đọc sách có thể tĩnh tâm.”

“...Mai ta đưa cô ra ngoài khám bệnh giải sầu.”

Lần đầu tiên làm thầy thuốc thực tập ra ngoài khám bệnh, Vũ Lâu chuẩn bị rất kỹ càng, nàng mặc nam trang, giả theo bộ dạng của một gã sai vặt, đeo thùng thuốc đi theo Phương Lâm, ưỡn ngực, ngẩng đầu đi vào phủ Tề Quốc công.

Nhưng ngay sau đó, thì nàng cũng chẳng vui nổi, Phương Lâm khám bệnh khó nói cho Tề Quốc công, dù hắn không bảo nàng tránh đi, thì nàng cũng chẳng muốn nhìn. Vũ Lâu đứng trong hành lang gấp khúc ngoài phòng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, lẳng lặng ôn lại sách thuốc mấy ngày vừa rồi đã đọc, hoàn toàn không phát hiện ra có người đang đứng cách đó không xa ngắm nhìn nàng.

“Điện hạ, đó là Tần Vũ Lâu.” Phương Bàng cúi đầu nói.

Lam Tranh ừ một tiếng, ánh mắt vẫn không rời Vũ Lâu một chút nào: “Dạo này...nàng có ổn không?”

“Nghe xá đệ nói, Tần cô nương rất ổn. Tuy lúc mới tới y quán, nàng khóc rất dữ dội, nhưng gần đây thì tinh thần càng ngày càng tốt.”

Tề Quốc công là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu Vương thị, tức là nhà ông ngoại của Huệ Vương. Hắn để Phương Bàng và đệ đệ sắp xếp một lần gặp gỡ như vậy.

Chỉ cần liếc mắt, nhìn nàng một cái từ xa cũng tốt rồi.

Đúng lúc này, dường như Vũ Lâu phát hiện ra gì đó, rời khỏi nơi đang đứng, đi về phía Lam Tranh. Lam Tranh thấy nàng chuyển động, cũng không tự chủ mà dịch người.

“Điện hạ...Sẽ bị Tần cô nương chú ý mất.”

“Đúng rồi...Sẽ bị chú ý mất.” Lam Tranh lặp lại lời nói của Phương Bàng, liền dừng lại, khoảng cách của bọn họ ngắn dần.

Mấy ngày trước nàng còn ngủ say trong vòng tay hắn, vậy mà giờ đã xa tận chân trời.

Hắn thấy nàng nhìn chăm chú về phía trước, rồi lại bước thêm vài bước, ngẩn ra một chút rồi hạ thấp người hành lễ với người đang đi đến.

Người kia, chính là Tấn vương.

Lam Tranh vừa rồi còn đang chìm trong cảm giác đau lòng, phút chốc lại như rơi thẳng xuống bình đầm chua.

137. Chương 137: Tấn Vương Thể Hiện Tâm Ý

“Tại sao hắn lại đến đây?” Lam Tranh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Phương Bàng.

Phương Bàng đâu biết gì. Cũng không nghĩ đến khúc mắc trong mối quan hệ giữa Tần Vũ Lâu và hai vị Vương gia, tiện mồm nói: “Tiểu nhân không biết.”

Lam Tranh không buông tha cho hắn, hung dữ hỏi: “Vì sao Cửu ca ở đây? Có phải người nói cho hắn biết không?” Phương Bàng vì muốn tự bảo vệ mình, cố gắng suy nghĩ, nói: “Liệu có phải Tấn vương phái người theo dõi y quán của xá đệ... thấy Tần cô nương xuất môn nên theo đến không?”

Lam Tranh nghe thấy lý do này mới chịu buông tha hắn, nhưng ánh mắt căm tức nhìn hai người kia thì không rời đi một chút nào.

Tần Vũ Lâu, quả nhiên là nàng phản bội ta để lấy lòng Tấn vương. Ta đúng là ngu xuẩn, vì giáo huấn nàng mà ta khổ sở, rõ ràng đó là kết quả một nữ nhân thủy tính dương hoa như nàng đáng phải nhận. Từ sau khi nàng rời đi, ta vô cùng đau khổ, vậy mà nàng thì ngược lại, rời khỏi ta thật nhẹ nhàng, rốt cục vẫn nồng tình mật ý với Tấn vương. Nàng xem nàng đi, vừa thấy Cửu ca tới là chạy ngay đến, các người nói chuyện gì? Có phải nàng nói hết cuộc nàng cũng thoát khỏi Huệ vương, có thể tâm đầu ý hợp với Tấn vương không? Nhất định là thế, nhất định là thế! Ôi trời ơi! Nàng còn cười với Tấn vương nữa! Nàng đúng là không biết tuân thủ nữ tắc!

Lam Tranh tức tức tối tối tự suy diễn, rồi tự mình làm mình tức đến không thở nổi.

Phương Bàng đứng bên cạnh, nhìn thấy Huệ vương trợn mắt nhìn chằm chằm hai người đứng nói chuyện cách đó không xa, thầm nghĩ, theo tính cách của Huệ vương, không quây ằm lên chắc sẽ không chịu bỏ qua.

“Nàng — chờ — đó —”

Ngoài dự kiến của Phương Bàng, Huệ Vương chỉ khẽ rít lên ba chữ kia qua kẽ răng, rồi vùng vằng đi mất.

Huệ vương đổi tính rồi hay sao?! Phương Bàng đang buồn bực, nhìn thấy Huệ vương đi được vài bước lại phi người lên đá thẳng vào cây trụ đỡ ở hành lang gấp khúc, sau đó... chắc là đau quá, nhảy tưng tưng lên vài cái, khập khiễng đi mất.

“.....”

Hắn rất e sợ Phương gia bị kẹp ở giữa sẽ chịu khổ. Hắn bị Hoàng hậu sai đến khám và chữa bệnh cho Tề Quốc công, không thấy hiệu quả nên mới đề cử đệ đệ của mình đến. Hắn cũng không chắc đệ đệ có thể chữa được hay không, nên muốn đến đây xem tình hình thế nào, ai ngờ giữa đường lại đụng phải Vũ Lâu đang nói chuyện với Tấn vương.

“Phương ngự y —” Tần Vũ Lâu nhìn thấy hắn trước. Phương Bàng không có cảm tình với nàng, nữ nhân này ham mê quyền quý, không cần đệ đệ của mình, đã gả cho Huệ vương còn không chịu an phận, đây dựa không rõ với Tấn vương.

Phương Bàng lạnh lùng nói: “Tần cô nương.” sau đó quay sang hành lễ với Tấn vương, thầm nghĩ, Thập đệ của ngài đang oán hận ngài lắm đó.

Vũ Lâu nói: “Chẳng lẽ trong thiên hạ còn có bệnh gì mà Phương ngự y không thể trị, phải nhờ Phương Lâm ra tay sao?”

Phương Bàng không vui, nhưng vì mối quan hệ của hai nhà, vẫn cười cười, hắn vươn tay phải ra trước mặt Vũ Lâu quơ quơ: “Từ khi mất ngón tay này, y thuật cũng không còn cao nữa.” Nói xong, lại hành lễ với Tấn vương, thần nhiên đi mất.

“Hắn có ý gì vậy?” Chờ Phương Bàng đi khuất, Diệp Thành mới hỏi.

“À... Chuyện này rất phức tạp, đừng nói đến nữa.”

Sau cơn mưa, ánh mặt trời chiếu khắp mọi nơi, vẻ u ám mấy ngày trước đều bị xua tan hết, đắm chìm trong ánh nắng mặt trời, cảm giác thật là sảng khoái.

Vũ Lâu hít sâu một hơi, cười nói: “Không ngờ lại gặp ngài ở đây.”

“Nếu ta nói là ta cố ý tới gặp nàng, nàng có tin không?” Diệp Thành thân nhiên nói: “Người của phủ Tề Quốc công cũng không chào đón ta.”

Cũng như bọn họ không hề thích mẫu thân của hắn.

Vũ Lâu cười: “Dù ta có nói tin hay không tin, thì ngài cũng sẽ cho ta một đáp án khác.” Nàng nói tin, hắn sẽ nói nàng đoán sai thôi.

“Vậy nàng nói không tin là được rồi.”

Vũ Lâu khẽ cười, không nói gì.

Dù sao đây cũng là phủ Tề quốc công, không thể so với Vương phủ của mình, dù Diệp Thành đang nói chuyện với Vũ Lâu giả nam, nhưng cũng không dám nhìn thẳng mặt nàng, ánh mắt cứ mãi nhìn đóa hoa ở đằng xa, nói: “Ta đã phái người đi Liêu Đông, nếu không ai cố tình hại Tần gia không chịu buông tha, thì việc hủy bỏ lệnh sung quân của họ cũng không phải chuyện khó.”

Vũ Lâu lo lắng: “Nếu có người cố ý gây khó khăn thì sao? Ví dụ như...” Lam Tranh...Nghĩ đi nghĩ lại, hắn và mình đã hoàn toàn chấm dứt, chắc sẽ không dây dưa nữa. Nhưng mà, vì hắn và mình đã chấm dứt, liệu hắn có thẹn quá hóa giận, hoặc là không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng không? Ngày đó nàng bị hắn làm cho bị thương, vô cùng đau lòng nên mới nói là mặc kệ sự sống chết của người nhà, nàng cũng phải rời khỏi hắn. Không biết liệu hắn có động thủ thật không.

“Cũng rất khó nói, nhưng mà, nếu ta đã đồng ý với nàng, thì ta sẽ cố hết sức.”

Vũ Lâu nói: “Đa tạ điện hạ.” Nếu Lam Tranh ngăn cản, Tấn vương lại nghĩ cách cứu viện, vậy thì lại dấy lên một trận chiến tranh quyền đoạt thế. Rốt cuộc Tấn vương và Lam Tranh, ai có thể thắng, sóng gió lại nổi lên rồi.

Diệp Thành thấy sắc mặt Vũ Lâu ủ rũ, tiện mồm nói: “Nếu chỗ ở của Phương Lâm không thoải mái, thì nàng quay về Tần phủ đi. Ta đã mua lại nhà cửa của nàng rồi, nàng về lúc nào cũng được.”

Vũ Lâu giật mình, hắn vẫn có ý với nàng. Nàng nghĩ đến thân phận mình, không muốn có ràng buộc gì với hắn nữa, nếu đã vô tình, thì nên sớm chặt đứt hy vọng của hắn là hơn.

“Điện hạ không cần phải làm vậy cho ta. Ta không đáng để ngài để tâm như thế.” Nàng đã từng được gả vào hoàng thất, dù có là phế phi, giờ bị đuổi ra khỏi cung, miễn cưỡng cũng coi là được tự do, nhưng đã không còn hy vọng gì đến chuyện tái giá nữa, chứ đừng nói đến chuyện lại bước vào phủ thân vương.

Diệp Thành nói: “Để tâm hay không là chuyện của ta, không phiền Tần cô nương lo lắng.”

Vũ Lâu không có cách nào: “Ta phát hiện ra ngài có rất nhiều điểm giống hắn. Ví dụ như nhiều lúc nói chuyện đều khiến người ta thực sự rất chán nản.”

Diệp Thành không vui khi nghe thấy tên Lam Tranh, càng không vui khi bị so sánh với hắn: “Nhưng điểm không giống càng nhiều hơn, ít nhất ta cũng không làm tổn thương đến nàng.” Hắn cười cười tự giễu cợt: “Xem ta này, sao lại nói bậy bạ sau lưng tình địch thế này không biết.”

Vũ Lâu bị hai chữ ‘tình địch’ làm chấn động, vội nói: “Xin điện hạ chú ý lời nói!”

“Có gì sai đâu? Tâm ý của ta, nàng không thể không phát hiện ra.”

Vũ Lâu nghĩ lúc này là lúc phải nói rõ ràng, nghiêm mặt nói: “Vũ Lâu đành phụ thâm tình của điện hạ. Ta liệu chết nói một câu, tuy ta và ngài đã từng có hôn ước, nhưng chuyện này đã qua lâu rồi, thời gian không thể quay lại, điện hạ nên tìm người khác đi.”

Diệp Thành cười: “Cho dù không có hôn ước, nhìn nàng xinh đẹp, thiện lương như vậy mà bị phu quân gây tổn thương cho, ta muốn quan tâm, bảo vệ nàng thì có gì là không đúng? Đây cũng chỉ là chuyện thường tình mà thôi.”

Vũ Lâu bị những lời thổ lộ không chút che giấu nào của hắn làm cho sững sốt, thoáng đỏ mặt, vội la lên: “Không được là không được thôi, ta không xứng để lọt vào mắt xanh của điện hạ.”

Diệp Thành nói: “Trong lòng nàng, vẫn còn nhớ đến Thập đệ sao?”

“Theo luân lý cương thường, Tần Vũ Lâu ta làm sao có thể một nữ thờ hai chồng, lại là hai huynh đệ nhà ngài!”

“Ta không để ý đến miệng lưỡi người đời, thì nàng sợ gì chứ. Ta tin là Lam Tranh đã đuổi nàng đi cũng sẽ càng không để ý.”

Bên tai Vũ Lâu lại thoáng qua ba chữ Lam Tranh đã nói, nàng buột miệng: “Sao hắn có thể không để tâm được.”

“Nàng có ý gì?”

Đúng lúc này tiếng người hầu truyền đến: “Điện hạ, lão gia mời ngài vào.”

138. Chương 138: Lam Tranh Lại Nổi Sóng Gió

Lam Tranh sao có thể không để tâm được.

Nghe thám tử báo cáo xong, hắn tức giận gạt hết mọi thứ trên bàn xuống đất, mắng: “Dâm phụ, ta còn chưa chết đã muốn gả cho người khác rồi! Còn Diệp Thành nữa! Hắn hắn hắn — hắn lại còn dám nói với Vũ Lâu là muốn thành thân với nàng! Quả nhiên ta không nghĩ sai cho bọn họ mà!”

Vương Lâm nói với tên thám tử vẫn trốn trong chỗ tối nghe Diệp Thành và Vũ Lâu nói chuyện với nhau, không bỏ sót từ nào: “Đi xuống lĩnh thưởng đi.” Thám tử kia dập đầu quỳ lạy, vui vẻ rời đi.

Lam Tranh đấm một quyền xuống bàn: “Tức chết ta! Tức chết ta! Tức chết ta! Tức chết ta !”

Ngài không cần nói thì ta cũng nhìn thấy là ngài bị chọc tức muốn chết rồi. Vương Lâm khuyên nhủ: “Không phải Tần cô nương cự tuyệt Tần vương đấy sao. Chứng tỏ là nàng không muốn ở cùng với Tần vương, nếu nàng nguyện ý thì đã đồng ý rồi.”

“Hừ! Đó là nàng lạt mềm buộc chặt.”

Vương Lâm thấy khuyên bảo không có hiệu quả, liền thở dài: “Có lẽ vậy.”

“Cái gì?!” Lam Tranh hận đến mức muốn bóp chết Vương Lâm luôn: “Người nói nàng nghĩ như vậy thật?”

“Là tự điện hạ nói ra mà.” Vương Lâm xua tay liên tục, cũng đứng dậy trốn sang một bên.

Lam Tranh hít sâu một hơi. Bình tĩnh, bình tĩnh, để tức đến hồng người thì không đáng chút nào. Hắn ngồi nhắm mắt suy nghĩ một lát, mới quay sang nói với Vương Lâm: “Bọn họ chắc không biết chúng ta ở trong phủ đúng không?”

“Chắc chắn là không.” Phủ Tề quốc công lớn như vậy, nếu ngoại công không nói thì sẽ không ai biết.

“Không ngờ Diệp Thành lại đến đây. Hắn là thật lòng muốn cứu Tần Vũ Lâu.”

“Cũng có thể.” Vương Lâm phụ họa.

Câu này lại như chạm vào nỗi đau của Lam Tranh, làm hắn càng thêm tức giận. Lam Tranh liền đuổi tên biểu ca làm cho người khác khó chịu này đi: “Người đi ra chính phòng nhìn xem, có tình hình gì thì phái người báo ta biết.” Vương Lâm vâng một tiếng rồi đi ra ngoài.

Vương Lâm đi rồi, Lam Tranh cũng không tĩnh tâm được, nhìn lửa cháy bùng bùng trong lò sưởi thì lại càng khó chịu, lớn tiếng gọi thị nữ đến dập tắt. Không có lò sưởi, gió bên ngoài thổi vào cũng lại khiến hắn bức mình thêm, lại gọi thị nữ đến đóng kín cửa sổ lại.

Không lâu sau, một hạ nhân đi tới, thấp giọng nói: “Điện hạ, Hầu gia nói, mọi người đang tụ tập ở chính phòng.” Không thấy Huệ vương nói gì, hạ nhân kia lại lặp lại: “Tiểu Hầu gia nói, mọi người đang tụ tập ở chính phòng.”

“Nghe rồi, cú!” hấn quát lên.

“Vâng!” Tên hạ nhân bị dọa, vội vàng chạy ra ngoài.

Lam Tranh không muốn đi, nhưng lại không nhịn được, nghĩ đi nghĩ lại, hấn quyết định muốn nhìn một cái, nếu Vũ Lâu không thêm để ý đến hấn, hấn sẽ bực bội, nhưng dù sao, sự xuất hiện của hấn ít nhất cũng sẽ khiến Diệp Thành không thoải mái. Ôm ý tưởng ‘hại mình hại người’, Lam Tranh cười toé toét đi đến cửa chính phòng.

Tề Quốc công Vương Bá, là hầu tước cha truyền con nối, con gái chính dòng là Hoàng hậu, con gái thứ dòng là Hiền phi, con trai là Tể tướng, thế lực lớn hơn nhiều so với những thân vương khác, đến Hoàng đế còn phải nể mặt ông vài phần, chứ đừng nói những người khác. Người ta nói, thế lực của ông như mặt trời ban trưa, coi trời bằng vung. Nhưng gần đây, Thái tử qua đời khiến ông vô cùng đau lòng, bệnh cũ lại tái phát, nằm trên giường không dậy nổi.

Thái tử qua đời, vị trí ở Đông Cung chỉ có Tấn vương là có khả năng nhất. Tuy ông không thích gặp Tấn vương, nhưng vì lo lắng cho tương lai, nên thái độ đối với hấn cũng tốt hơn nhiều. Vả lại, ông sinh bệnh, hấn lại chủ động tới ân cần thăm hỏi, nên Vương Bá cũng muốn làm dịu quan hệ đi, để Tấn vương vào nói chuyện. Đang trò chuyện thì lại nghe thông báo Huệ vương diện hạ đến. Ông vội đón Lam Tranh, cháu ruột của mình.

Lòng bàn tay, hay mu bàn tay thì cũng là thịt, nhưng rõ ràng thịt trên mu bàn tay thì đau hơn.

Lam Tranh chính là mu bàn tay.

“Lam Tranh, mau ngồi đây.” Vương Bá vỗ vỗ giường mình nói.

Lam Tranh nhìn trong phòng, Vương Bá đang nằm, Tấn Vương ngồi cạnh, còn Vũ Lâu thì đứng, hấn thăm nghĩ, mọi người cùng tụ hội rồi.

“Cửu ca, huynh đến lúc nào vậy?”

Diệp Thành nói: “Được một lúc rồi, còn Thập đệ đến lúc nào? Sao trước cửa phủ cũng không thấy xe của đệ.”

Đương nhiên là ta giấu đi rồi, còn để người nhìn thấy nữa hay sao. Lam Tranh nói: “Vừa đến xong.” Nói xong, hấn ngồi xuống bên giường Vương Bá: “Ngoại công, thân thể người thế nào rồi? Y thuật của Phương Lâm rất cao, vết thương trên mặt Vũ Lâu là do hấn chữa khỏi đấy.”

Vương Bá chỉ nhìn thấy Tần Vũ Lâu một lần vào ngày sắc phong Huệ vương phi, nàng lại che khăn hỉ, không nhớ rõ nàng thế nào, nên dù nàng ở trước mặt cũng không nhận ra. Nghe Lam Tranh nói xong, ông cười: “Ha ha, vậy à? Xem ra phải cảm tạ Phương Lâm thật hậu hĩnh rồi!”

Vũ Lâu thấy Lam Tranh nhắc đến tên mình, cảm hận liếc hấn một cái, trong lòng rất áp lực, vừa rồi thấy hấn đi vào, nàng bị dọa đến nhảy dựng lên, không biết hấn sẽ nói gì, nhưng chắc chắn hôm nay hấn sẽ lại gây sóng gió.

Rốt cuộc là hấn muốn gì?! Chẳng lẽ nàng không bỏ được hấn hay sao? Rõ ràng nàng rất đau khổ, không muốn gặp lại hấn, vì sao hấn cứ cố tình xuất hiện trước mắt nàng, để tất cả mọi người đều khó chịu chứ?!

Hừ, nàng nói đúng đấy, nàng trốn không được đâu! Ta thả nàng ra khỏi cung, nhưng không nói sẽ buông tha cho nàng. Trong lòng Lam Tranh lại thầm dùng lý do vô lại như vậy để làm cơ cho việc gặp lại Vũ Lâu.

Diệp Thành thấy Lam Tranh rõ ràng đã nhìn thấy Vũ Lâu mà còn giả vờ không thấy, hấn ta càng khẳng định Lam Tranh kỳ quái.

Rốt cuộc là Huệ vương đã hồi phục chưa?

Đang nghi ngờ thì nghe Lam Tranh nói tiếp: “Ngoại công, người chưa gặp Vũ Lâu đúng không, để hôm nào con đưa nàng tới gặp người.”

Vương Bá đã nghe chuyện Lam Tranh đuổi Vũ Lâu đi, không kìm được hỏi: “Các con đã làm hòa rồi sao? Con đón nàng về rồi à?”

Lam Tranh giống như bị chọc đúng chỗ đau, giọng điệu bỗng hạ thấp xuống: “Vẫn chưa...Nhưng bây giờ con chưa thể đón nàng về được, Lân biểu ca nói, nữ nhân phải bị ném sang một bên, cho nàng nếm chút đau khổ mới được.”

Vương Bá trừng mắt nhìn Vũ Dương hầu, ý là, sao ngươi không dạy Huệ vương chuyện gì tốt đẹp vậy hả?

Vương Lân khóc không ra nước mắt.

Mặt Lam Tranh đau khổ nói tiếp: “Ngoại công, nhưng mà, nếu con không đón Vũ Lâu, nàng lại ở cùng với người khác mất thì làm sao bây giờ?”

“Hừ!” Vương Bá vỗ giường, giận dữ: “Lão phu thật muốn nhìn xem, tên nào không muốn sống nữa mà dám động vào nữ nhân của con!”

Vũ Lâu vừa nghe là biết chủ ý của Lam Tranh, hấn muốn dùng Tề quốc công uy hiếp Tấn vương.

Lam Tranh nói: “Có những lời này của ngoại công là con không sợ nữa rồi.” Trong mắt đầy ý cười nhìn qua Vũ Lâu, Vũ Lâu đen mặt quay đi. Vì để kìm chế cơn giận dữ, nàng bóp tay mình đến phát đau.

“Chờ vài ngày nữa, ta gặp mẫu thân con, sau đó sẽ nói giúp con, để con lại được lập Tần thị làm phi.”

Lam Tranh cười ha hả: “Tạ ơn ngoại công.”

Nhưng trừ Lam Tranh và Vương Bá, mọi người ở đây đều cười không nổi.

Nhất là Diệp Thành, nụ cười cứng ngắc trên mặt, rốt cuộc là hấn cũng không rõ biểu tình của mình lúc này thế nào nữa.

Lam Tranh cũng không sợ Tấn vương nhận ra hấn kỳ quái, dù sao trong mắt hấn, Tấn vương cũng không phải đối tượng đáng đề phòng như Thái tử. Dù sao hấn cũng sẽ chính thức khôi phục thân phận của mình, sớm muộn gì cũng đến lúc phải đối đầu với Tấn vương.

139. Chương 139: Vũ Lâu Lại Gặp Nạn.

Vũ Lâu cảm thấy rất khó xử, khẽ túm túm sau lưng Phương Lâm, ý muốn hấn rời đi. Phương Lâm hiểu ý, đứng dậy nói: “Nếu đại nhân không còn gì sai bảo, tiểu y xin cáo từ.”

“Ngoại công, y thuật của Phương Lâm cao như vậy, lại lưu lạc trong dân gian, chẳng phải là tổn thất của hoàng gia hay sao, không thì đề cử hấn tiến cung, cống hiến cho hoàng thất đi.”

“Tiểu y chỉ là tài sơ học thiên (tài thấp, học ít) thôi.” Hấn quả quyết từ chối.

“Vậy ở lại phủ Tề quốc công đi.” Lam Tranh nói với Vương Bá: “Ngoại công, người thấy có được không?”

“Lão phu rất ngưỡng mộ người, nếu người ở lại trong phủ, thù lao thế nào, tùy người yêu cầu.”

Phương Lâm hạ thấp người nói: “Ta hành nghề y cứu người, cũng không vì ham tài vật.”

Hấn có chí hướng như vậy, khiến Vương Bá càng muốn giữ lại: “Vậy người tạm thời ở lại phủ mấy ngày đi, chờ khi bệnh của lão phu khá hơn, người lại đi.”

“Việc này.....”

“Không cần nói nhiều nữa!” Không thể từ chối thêm.

Lam Tranh nhìn Vũ Lâu. Phương Lâm không ở bên cạnh nàng, ta xem nàng sẽ làm thế nào!

Phương Lâm phải tạm thời ở lại phủ Tề Quốc công, không có cách thoát thân. Vũ Lâu đành trở về y quán một mình, vì cuộc hội ngộ hôm nay, mà chuyện tốt của nàng đều bị phá hủy hết, vết sẹo trên ngực lại tê tê đau đau, nàng cúi đầu nhìn miệng vết thương, càng nhìn càng hận, trong đầu lại nổi ý muốn phá hủy nó ra. Nàng cầm cây kéo tỉa hoa, nhưng chậm chạp không hạ thủ được, ném kéo đi, kéo lại vạt áo, nằm gục xuống bàn, muốn khóc lại không khóc được, nghẹn trong lòng, cực kỳ khó chịu.

Phương Lâm không ở đây, nên cũng nghỉ xem bệnh, chỉ có việc bốc thuốc bán ở tiền đường là vẫn có thể duy trì thôi. Vũ Lâu vẫn ngày ngày đọc sách thuốc, thỉnh thoảng cũng đi ra tiền đường xem dược liệu để nhớ cho kỹ.

Chạng vạng hôm nay, sau khi kiểm kê hết sổ sách thu vào, Vũ Lâu đóng cửa hiệu thuốc, quay về phòng sau dùng cơm chiều. Lúc sau, nhàn rồi, nên nàng cầm bút, viết cho nhà một phong thư, định ngày mai sẽ cho người đưa đi Liêu Đông.

Đang định đi ngủ, bỗng có tiếng đập cửa dồn dập. Nàng thoáng nghe thấy tiếng phu canh đang hỏi là ai. Âm thanh ồn ào lại tiếp tục vang lên.

Vũ Lâu mặc quần áo, đi ra khỏi phòng ngủ. Vừa vào trong viện đã thấy mấy nam tử cầm đuốc đứng đó.

Người đi đầu nàng có biết, là tiểu nhị Cẩm Quý của hiệu thuốc.

“Cẩm Quý, ngươi làm gì vậy?”

“Ngươi còn hỏi ta nữa?!” Cẩm Quý quát: “Ngươi hại chết hài tử của ta!”

Vũ Lâu nhú mày: “Hả? Ta hại chết hài tử của ngươi? Ta còn không biết ngươi có vợ mà.” Chuyện gì thế này?!

“Đừng nói nhiều! Theo ta đi gặp quan!” Cẩm Quý phẫn hận tiến lên, định tóm lấy Vũ Lâu.

Vũ Lâu dễ dàng tránh được sự tập kích của hắn, nói: “Ngươi nói cho rõ ràng trước đi, nếu không, hôm nay các ngươi đừng hòng bắt ta đi gặp quan được, coi chừng ta đánh các ngươi đến răng rơi đầy đất đấy.”

Một nam tử đi sau Cẩm Quý nói: “Muội muội của ta dùng thuốc được mua ở hiệu thuốc của các ngươi, kết quả là mất luôn đứa nhỏ.”

Vũ Lâu thấy kỳ quái: “Chuyện này xảy ra lúc nào? Phương đại phu đã ở phủ Tề Quốc công hơn mười ngày rồi, đâu có kê phương thuốc nào đâu? Nếu như là đơn thuốc ở nhà cầm tới, thì đó là do lỗi của muội muội nhà ngươi, liên quan gì đến ta?”

“Tỷ phu, đừng phí lời với nàng ta! Tóm nàng ta lên gặp quan!”

Vũ Lâu một cước đá bay Cẩm Quý đang giương nanh múa vuốt muốn bắt nàng xuống đất, tức giận nói: “Hơn nửa đêm, dám xông vào nhà dân làm loạn. Ta nên bắt các ngươi lên gặp quan mới phải.”

Cẩm Quý ôm bụng hô: “Là vì ngươi muốn phân biệt dược liệu, nên để nhầm vị trí với nhau, khiến ta bốc sai thuốc. Vợ ta từ thuốc an thai lại biến thành sảy thai mất rồi.”

Vũ Lâu hoảng sợ: “Ngươi có chứng cứ gì?” Nàng nhớ rõ là mình luôn đặt đúng vị trí.

“Là vì mấy ngày nay ngươi luôn nghịch dược liệu, vừa rồi ta mới nghĩ đến, chắc là do ngươi làm lẫn lộn dược liệu với nhau, nên mới hại vợ ta. Ta làm ở dược đường một năm rồi, nếu không phải ngươi làm lẫn lộn thuốc, thì làm sao ta có thể nhầm được! Gần đây chỉ có mỗi ngươi ngày nào cũng nghịch dược liệu, không phải ngươi thì là ai?! Ở đây chỉ có ngươi là người ngoài thôi!”

“Ngậm máu phun người!”

“Báo quan! Báo quan! Quan phủ sẽ có cách giải quyết!”

“Chưa nói đến chuyện dược liệu có thật sự bị đảo lộn hay không, vấn đề là dù có bị đảo lộn, thì làm sao ngươi dám xác định là do ta làm?”

“Ta không xác định, nhưng rõ ràng là ngươi là kẻ tình nghi! Đi gặp quan!”

Năm nay đúng là năm hạn của nàng mà, không phải bị hãm hại, thì là bị vu cáo. Từ Vương phủ, đến Hoàng cung rồi ra y quán, tại sao vẫn không trốn nổi thế này.

Mấy người kia thấy nàng trở mặt nhìn, vừa muốn tóm lấy lại bị nàng phản kháng. Vì thế bọn họ liền la hét ầm ĩ, còn muốn tố cáo Vũ Lâu đánh người nữa.

“Chờ trời sáng sẽ đi gặp quan!” Cây ngay không sợ chết đứng!

Ầm ỉ suốt một đêm, trời vừa sáng, Cẩm Quý liền đi trước mở đường, đưa Vũ Lâu đi nha môn, đánh trống kêu oan.

Một lúc lâu sau, Vũ Lâu mới nhìn thấy Kinh Triệu Doãn thẳng đường. Tên người này, năm nào cũng xuất hiện trên thiệp chúc mừng năm mới ở Tần gia.

Kinh Triệu Doãn lười biếng, híp mắt hỏi: “Kẻ nào đang quỳ trên công đường? Có gì oan khuất?”

Không đợi Vũ Lâu mở miệng, Cẩm Quý giành nói trước: “Đại nhân, xin người làm chủ cho tiểu nhân! Cô ta hại chết con của tiểu nhân.” Hắn thêm mắm dặm muối, nói lại nguyên do một lần nữa.

Kinh Triệu Doãn vỗ bàn giận dữ: “Phụ nhân kia, họ tên là gì, mau xưng ra.”

“Tần Vũ Lâu.” Giọng nàng tràn ngập oán khí, tức giận nói.

Kinh Triệu Doãn vừa nghe nàng báo tên, vô cùng sợ hãi, hắn nhớ đến mấy ngày trước có người nói với hắn, nếu gặp án kiện nào liên quan đến Tần Vũ Lâu, thì phải dụng tâm mà thẩm tra, xử lý. Mà người kia, thì dù thế nào hắn cũng không thể trêu vào được. Người nọ chỉ nói là dụng tâm thẩm tra, rốt cuộc là nên thẩm tra thế nào?! Hắn không biết chính xác chủ ý của người nọ, tùy tiện nói: “Nguyên cáo, có đơn kiện không?”

“Vì vội vàng, nên chưa kịp viết ạ!”

“Vậy viết xong rồi thẩm tra tiếp.” Kinh Triệu Doãn nói: “Người đâu, trước hết cứ giam điều nữ này lại, thẩm tra sau.”

Vũ Lâu có cả một bụng lý lẽ để biện giải ینh, không ngờ lại gặp kết quả thế này. Ngay cả mở miệng cũng không cho nàng có cơ hội đó, trực tiếp giam lại chờ thẩm tra sau, thẩm tra sau cái gì? Muốn giam nàng đến bao giờ?!

“Hôn quan!” Nàng vô cùng tức giận, biết rõ càng chửi càng lớn chuyện, nhưng vẫn không nhịn được.

“To gan! Dám nói xấu bản quan! Không mau bắt ả lại!”

Ngày đó ở phủ Tề Quốc công, thấy Huệ vương chỉ nói vài câu đã chia cách được mình và Vũ Lâu, lần đầu tiên Phương Lâm sinh nghi với bộ mặt thật của Huệ vương. Một tên gốc tử không thể nào có khả năng dùng ngôn ngữ mà khống chế người khác để đạt được mục đích của mình như vậy.

Nhưng vậy thì là thế nào? Nếu ngay cả Phương Lâm hắn cũng phát hiện, thì chắc chắn Vũ Lâu từng ở chung với Huệ vương cũng sẽ biết rõ ràng.

Có lẽ quan hệ của bọn họ, phức tạp hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, không phải việc mà Phương Lâm hắn có thể can thiệp được.

Nhưng sáng sớm nay, khi hắn nghe thấy lão bộc từ y quán tới kể chuyện phát sinh tối hôm qua, trong đầu bất chợt xuất hiện một ý niệm.

Đây là do Huệ vương cố tình vu oan hãm hại.

Vũ Lâu vì hắn mà chịu bao đau khổ như vậy còn chưa đủ hay sao? Vì sao hắn còn không chịu buông tha, còn muốn tra tấn nàng như vậy?! Rốt cuộc là Vũ Lâu đã làm gì sai để Huệ vương hận nàng như thế?!

Phương Lâm khẩn cầu Vũ Dương hầu dẫn hắn vào cung gặp Huệ Vương. Vũ Dương Hầu rất có cảm tình với người có tên đọc gần giống tên mình này, lập tức đồng ý. Có Vũ Dương Hầu giúp đỡ, việc vào cung gặp Huệ vương đơn giản hơn rất nhiều. (Sao ta nghĩ bạn Vương Lâm cũng đoạn tỵ quá =)))

Vừa thấy Huệ Vương, Phương Lâm đi thẳng vào vấn đề: “Điện hạ, vì sao người không thể buông tha cho Vũ Lâu? Còn muốn hại nàng như vậy?!”

Lam Tranh đang ngồi ngắm mấy bức tranh thêu bông ngẩn ra, không hiểu gì cả: “Người đang nói gì vậy?”

“Dù thế nào, thì Vũ Lâu cũng có thể sẽ không có khả năng sinh con nữa, chẳng lẽ điều đó còn chưa đủ trở thành nỗi đau cả đời của nàng hay sao?” Phương Lâm cười lạnh: “Có lẽ, đây đúng là lý do khiến ngài muốn hại nàng phải không?”

Đầu Lam Tranh ong lên một tiếng, giống như bị người ta đánh một cái thật đau.

“Người nói gì? Vũ Lâu sẽ không thể sinh con nữa?”

140. Chương 140: Oan Gia Lại Đối Mặt

Tần Vũ Lâu bị giam trong ngục tối ẩm thấp đã một ngày trời, cơm nát cháo thiu, nàng cũng chẳng muốn động đũa, chỉ dựa ở góc tường, ngược lên cửa sổ trên mái nhà, muốn nhìn một chút sắc trời bên ngoài. Chợt dưới chân có cảm giác lạ lạ, vừa nhìn xuống đã thấy một con chuột rất to, nàng sợ tới trắng bạch mặt mũi, vội vàng đứng dậy đi đến cửa nhà giam, không tìm được, nàng kêu lên: “Có ai không — có ai không —”

“Gọi cái quái gì thế?” Tên cai ngục bực mình quát to: “Có chuyện gì?”

“Có chuột, có thể đổi phòng giam khác cho ta được không?”

“Ha ha ha.” Tên cai ngục đưa mắt nhìn khắp người Vũ Lâu: “Đổi phòng giam khác cho người cũng được, nhưng để ông đây khoái lạc một hồi đã, rồi đổi cho người.” Tên cai ngục bắt đầu thò tay qua khe cửa vuốt ve mặt Vũ Lâu.

Tần Vũ Lâu làm sao chịu được bị hấn làm nhục như thế, đưa tay lên cầm ngón út của hấn bẻ ngược lại, tiếng khớp xương bị trật giòn vang cùng với tiếng kêu gào của gã đã kéo một tên cai ngục khác đến.

“Thì ra là người này à.” Sau đó hấn thâm thì bên tai gã cai ngục kia: “Đại nhân đã dặn, không được đụng đến nàng ta.”

“Hừ.” Gã kia bực tức, hùng hù hỏ hỏ bỏ đi.

Vũ Lâu không dám ngồi trên đất nữa, chỉ dám đứng giữa căn phòng giam.

Một bà lão nhìn rất bản thủ cười hề hề nói: “Mới tới mà, rồi sẽ quen thôi. Lúc ta vừa tới đây cũng giống cô, sợ cái này, sợ cái kia. Một tháng mà không được thả, thì cô sẽ quen thôi.”

Vũ Lâu nói: “Ta sẽ nhanh chóng được thả ra ngoài.”

Tần vương nhất định sẽ tới cứu nàng.

A? Nàng kinh ngạc khi người đầu tiên mình nghĩ tới là hấn mà không phải Lam Tranh.

Không, không! Đương nhiên là không thể nghĩ đến Lam Tranh rồi. Chính hấn đưa mình đến đây, nhất định là sau hôm gặp mặt ấy, hấn nghĩ ra quỷ kế để hại nàng mà.

Tội danh của nàng, có thể có cũng có thể không, có thể thả, cũng có thể phán xét, nhưng tại sao tất cả các nhận định của quan viên đều cùng như nhau? Không biết rồi nàng sẽ thế nào đây.

Trong nhà tù, không khí rất lạnh lẽo. Vũ Lâu khẽ thổi vào hai lòng bàn tay để sưởi ấm, cả người nàng bây giờ, chỉ có mỗi đầu lưỡi là còn ấm áp.

Đúng lúc đó, cánh cửa bên ngoài lại được mở ra, tiếng bước chân dần đi đến gần, dừng lại trước cửa buồng giam của nàng.

“Vũ Lâu.....”

Giọng nói quen thuộc này, còn có thể là ai.

Nàng biết, cũng không quay đầu lại. Trong lòng nói, đúng là vừa ăn cắp vừa la làng, đã bày kế đưa nàng vào đây, giờ còn đến giả vờ làm người tốt, cứu nàng ra ngoài, muốn khoe khoang lòng tốt hay sao. Đúng, nhất định là thế, hấn giỏi nhất là lừa giỡn người khác, bàn tay nàng bắt giắc nắm chặt lại.

“Còn không mau mở cửa ra!”

“Vâng, diện hạ!”

Tiếng xiềng xích ồn ào vang lên, bước chân người kia càng thêm gần, rồi dừng lại sau lưng nàng, hấn lại gọi tên nàng: “Vũ Lâu.....”

Bốp!

“Cút!”

Một cái tát, thêm một chữ ‘cút’.

Đây là lễ vật gặp mặt nàng trao cho hấn.

Lam Tranh bị đánh đến hoa cả mắt, hấn vừa nghe Phương Lâm báo lại, liền không dừng vó ngựa, vội vàng tới cứu nàng, kết quả là đổi lấy sự đối xử thế này đây.

“Nàng!”

Sự phẫn nộ bỗng dâng trào, nhưng vừa nhìn thấy đôi môi xanh tím của nàng, nổi tức giận của hấn lại bay lên tới chín tầng mây. Hấn nhanh tay cởi áo choàng trên người, phủ lên cho Vũ Lâu.

Vũ Lâu không chịu nhận, lui lại phía sau, cười lạnh: “Đến giả vờ làm người tốt à?”

“Nàng theo ta đi đã, những chuyện khác, chúng ta từ từ nói sau.” Lam Tranh thương lượng với nàng: “Được không?”

Vũ Lâu lắc đầu, vẫn cười lạnh: “So với việc ở chung với người, thì ở nơi này còn tốt hơn.”

Lam Tranh đến gần từng bước, vẫn muốn khoác áo choàng cho nàng: “Thân thể nàng không tốt, nơi này lạnh như vậy, đừng để bị nhiễm bệnh.”

Hấn vừa nói đến từ thân thể, sự tức giận trong lòng Vũ Lâu lại bùng lên, giật áo choàng của hấn ném xuống đất: “Người còn có mặt mũi nào mà nói thế, ta chịu khổ vì ai chứ?”

Những lời này vốn là chỉ trích hấn, không ngờ Lam Tranh lại thực sự đáp lại: “Đều là vì ta.” Càng khiến Vũ Lâu tức giận muốn tát cho hấn mấy cái nữa, nhưng vì uất ức, nước mắt lại trào ra: “Tất nhiên là vì người rồi! Người mau cút đi, đừng ở đây hại ta nữa! Ta đã không thể trêu chọc vào người rồi, còn không cho ta trốn đi nữa hay sao?”

“Ta không có ác ý, nàng đừng trốn tránh ta...Trước kia là ta sai...” Lam Tranh áy náy cúi đầu.

“Người biết cái gì là sai sao?” Sự oán hận trong lòng càng dâng lên, hận không thể mọc thêm mấy cái miệng mà kể tội Lam Tranh, nhưng vì quá tức giận, nên tuy có ngàn lời nói, cũng lại chẳng nói được gì. Nàng chỉ vào cửa buồng giam nói: “Người cút đi! Đừng nghĩ là giả mù sa mưa thì sẽ khiến ta tha thứ cho người, ta biết người giỏi nhất là diễn kịch! Ta sẽ không ngu ngốc nữa đâu.”

Lam Tranh thầm thì: “Khả năng diễn kịch của nàng cũng đâu kém gì đâu.”

Ngài muốn làm hòa hay muốn cãi nhau tiếp vậy? Vương Lâm thấy Tần Vũ Lâu bị chọc giận đến phát khóc, vội hòa giải: “Nói gì thì nói, rời khỏi chỗ này trước đã, cô không có tội, không cần thiết phải ở trong này!”

Lam Tranh hòa theo: “Đúng thế, nàng vô tội, phải được thả ra!”

Vũ Lâu lại càng tức hơn: “Người nói có là có, nói không có là không có, người nghĩ cả thiên hạ này đều là nhà của người hay sao!”

Lam Tranh nói: “Đúng là nhà ta mà!”

“Hu hu hu” Rốt cuộc Vũ Lâu cũng bị hấn chọc tức đến khóc òa lên, không tìm ra từ gì mà mắng hấn nữa.

“Vũ Lâu, sao nàng lại khóc thế. Đừng khóc, đừng khóc.” Lam Tranh không chịu được khi nhìn thấy nàng khóc, cứ nhìn thấy nước mắt nàng rơi xuống là hấn luống cuống chân tay. Hấn vội vàng lau nước mắt cho nàng: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi nàng, đều là ta không tốt, ta vừa nghe thấy tin nàng bị giam trong này đã vội vàng tới ngay rồi mà, ta không có kéo dài thời gian. Không tin thì nàng hỏi Phương Lâm mà xem!”

Vũ Lâu giãy ra khỏi ngực của hấn: “Đừng giả vờ vô tội, rõ ràng là người hãm hại ta!”

“Không phải ta!” Lam Tranh nói: “Nếu ta mà hãm hại nàng, thì ta đến cứu nàng làm gì!”

Vũ Lâu khóc ròng nói: “Người đẩy ta xuống vực, rồi lại làm ra vẻ mặt của một ân nhân, xuất hiện cứu ta, muốn ta cảm kích người, tha thứ cho người chứ gì. Người đừng có nằm mơ!”

Lam Tranh chợt hiểu ra, quỷ kế này thật quá cao tay. Vấn đề là hắn tới cứu cũng được, không cứu cũng được, đều không thể tránh được kết cục là Vũ Lâu sẽ oán hận hắn. Không cần biết là kế sách này của ai, nhưng cao tay, thật sự quá cao tay.

“Thật sự không phải là ta làm.” Lam Tranh biện giải ình: “Ta đã bao giờ hại nàng đâu.” Nói xong hắn liền hối hận ngay, nói lời này có khác nào tự vả vào mồm. Quả nhiên, Vũ Lâu vừa nghe xong, liền cao giọng mắng hắn: “Người đứng là đồ nói dối quen miệng, chuyện người làm mấy hôm trước, người dám nói không có không, người bảo ta làm sao tin được người!”

Vương Lâm lại đứng ra làm dịu không khí: “Những điều này, là việc riêng, để ra ngoài rồi cô và điện hạ nói chuyện sau, giờ Kinh Triệu Doãn đã thả cô ra ngoài, cô cũng không có lý do gì ở lại đây nữa. Đừng cãi lại lệnh quan, đi thôi.”

Mắt Lam Tranh tràn đầy vẻ tán thưởng nhìn Vương Lâm, biểu ca, nói rất hay.

Vũ Lâu nghe xong, đẩy Lam Tranh ra, vừa lau nước mắt vừa tức giận đi ra ngoài.

Lam Tranh cuống quýt đi theo nàng.

Vương Lâm đi cuối cùng cũng vẫn nghe được giọng nói của Huệ vương: “Vũ Lâu, Vũ Lâu, nàng chậm một chút...” Đương nhiên là có cả giọng nói phẫn nộ của Tần Vũ Lâu: “Tránh xa ta ra! Đừng có đi theo ta!”

141. Chương 141: Quan Hệ Dịu Dài

Mọi người vừa ra khỏi nhà giam, Vũ Lâu càng đi nhanh hơn, Lam Tranh bám theo.

“Vũ Lâu.....”

“Đừng nói chuyện với ta!”

“Vũ Lâu.....”

“Người không có tai à!”

“Có mà!”

“Có tai, mà người còn không nghe thấy ta nói gì hay sao?”

“Nàng nói gì?”

“Ta nói người đừng có nói chuyện với ta nữa! Người đi đường Dương quan của người, ta đi cầu độc mộc của ta!” (‘Đường anh anh đi, đường tôi tôi đi’ í)

“Ừm.” Giây lát sau hắn lại gọi nàng: “Vũ Lâu.....”

Tần Vũ Lâu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Rốt cuộc là người muốn thế nào?”

Lam Tranh vội bắt lấy cơ hội khó có được này, thể hiện tâm ý của mình: “Ta không có ý gì cả, chỉ muốn nói với nàng mấy câu thôi.”

“Ta không muốn nghe.”

“Nghe một chút đi, nghe một chút đi mà.” Lam Tranh kéo tay áo nàng lắc lư: “Ta biết sai rồi, nàng tha thứ cho ta đi, được không?”

Vũ Lâu cười nhạo: “Ta giống người thích tự rước lấy nhục lắm hay sao, bị người ta đóng ột vết sẹo, chỉ bằng một câu biết sai rồi, ta lại mù mị đi mà quay lại điểm khởi đầu, rồi chờ bị làm tổn thương lần nữa hay sao?”

“Không có lần sau nữa.” Lam Tranh nói chắc chắn: “Ta thề.”

Vũ Lâu cười lạnh: “Nói thẳng ra, dù người có nói gì, ta cũng sẽ không tin người nữa. Dù người có định bày vẻ mặt nào ra, thì cũng thu lại hết đi. Không có tác dụng với ta đâu.” Dứt lời, nàng liền phát tay áo bỏ đi.

Lam Tranh đuổi theo: “Ở đây cách y quán rất xa, để ta đưa nàng về.”

Nhắc tới y quán, Vũ Lâu lại càng tức giận: “Ta hỏi ngươi, ngày đó ngươi có ý gì? Vì sao phải tách Phương Lâm và ta ra, giữ hấn ở lại phủ Tề quốc công?! Ngươi còn nói không phải ngươi hãm hại ta phải vào ngục hay sao! Rõ ràng là ngươi cố tình giữ Phương Lâm lại, để ngươi có cơ hội mà hại ta!”

Lam Tranh trầm giọng nói: “Ai mà biết được Phương Lâm kia có đoạn tụ thật không... Lỡ mà... không phải thì...”

Thì ra là lý do đó, Vũ Lâu càng thêm tức giận: “Ngươi làm ta bị thương, hấn thu nhận ta, giúp đỡ ta! Ngươi có tư cách gì mà nghi ngờ hấn?!”

Lam Tranh gào lên: “Sao ta lại không có tư cách? Dù gì ta cũng đường đường là một Vương gia, chẳng lẽ còn không có tư cách nói một tên đại phu bằng môn tử đạo hay sao?” Y thuật là tạp học, không thể so với nho học chính thống được. Mà đại phu lại càng không phải nghề gì đáng nói.

“Không có! Ngươi không xứng!” Vũ Lâu thở phì phì nói. Thấy sắc mặt Lam Tranh bắt đầu có chút giận dữ, nàng bỗng cười lên, cố ý chọc giận hấn: “Có điều, thật ra ngươi nói cũng đúng, quả thật Phương Lâm không phải đoạn tụ.”

Như sét đánh giữa trời quang: “Sao nàng biết...”

“Ngươi quản được à.” Tức chết người đi.

Vũ Lâu đi trước, Lam Tranh bám sát theo sau truy hỏi: “Sao nàng biết? Nhất định là nàng muốn chọc giận ta thôi, phải không?”

“Chọc giận ngươi?” Vũ Lâu quay người lại, khinh miệt nhìn hấn: “Này, ngươi đừng tự coi trọng chính mình như thế. Ngươi và ta có quan hệ gì chứ, vì sao ta lại phải chọc giận ngươi?”

Từ lúc gặp Vũ Lâu, Lam Tranh đã bị mắng như tát nước vào mặt, có thể nhịn thì cũng nhịn tới cực hạn rồi, lại thêm những lời nói mờ mờ ám ám của Vũ Lâu, khơi lên sự ghen tuông của hấn, vị chua dâng trào lên đến cổ họng, không nhịn được nữa, trừng mắt nhìn Vũ Lâu, hung hăng nói: “Nàng sẽ hối hận! Ta đã nói rồi, nàng là của ta, nếu Phương Lâm có gan thu nhận nàng, thì phải có sẵn mạng mà đền lại!”

“Ngươi muốn làm gì?”

Lam Tranh thờ ơ nhìn trời: “Dù sao ta cũng là người xấu, quen làm chuyện xấu rồi, hại người, giết người không phải là chuyện rất bình thường hay sao?”

Hấn im lặng một lúc, lại nghe thấy Vũ Lâu khóc thút thít, vừa nhìn xuống đã thấy Vũ Lâu đang lau nước mắt, bộ dạng mảnh mai như hoa lê dưới mưa. Vội vàng bỏ vẻ mặt ác bá đi, kéo hai vai nàng, ôm vào lòng, dỗ dành: “Ta đùa thôi mà, ta sẽ không hại hấn.”

Phương Lâm đã nói cho hấn về bí mật kia của Vũ Lâu, chắc chắn hấn sẽ không hại hấn ta.

Hai mắt Vũ Lâu đầm lệ, mơ màng nhìn Lam Tranh, nói: “Căn bản là ngươi không coi sinh mạng người khác ra gì, ta không tin ngươi đâu.”

Lam Tranh thấy nàng không phải người thích gây sự, câu nói vừa rồi lại giống như là làm nũng vậy, hấn vội vàng hôn lên nước mắt của nàng, cười nói: “Ta chỉ cần đem được nàng quay về là tốt rồi.”

Vừa qua tiết sương giáng (Vào ngày 23, 24/10), lại không có ánh mặt trời, nên nhiệt độ bên ngoài rất thấp, Vũ Lâu vừa từ lao ngục lạnh lẽo đi ra, người đã lạnh băng từ lâu, giờ được hấn ôm vào ngực, nàng liền tham luyến sự ấm áp của hấn, dù hơi giãy dụa nhưng cũng im lặng hơn. Lam Tranh mừng thầm, vội ôm nàng chặt hơn, ghé sát vào tai nàng, thấp giọng nói: “Hồi cung với ta, được không?” Tiếng nói vừa dứt, lại cảm nhận được người trong lòng đang giãy dụa kịch liệt, hấn vội sửa lại: “Ta và nàng quay về y quán được không?”

“Ngươi theo ta về làm gì?”

“Xem bệnh.” Lam Tranh nói: “Nghe nói nàng theo Phương Lâm học y thuật mà.”

“Ngươi khỏe mạnh như vậy thì có bệnh gì? Hay là bệnh tâm thần?” Vũ Lâu chế nhạo hấn.

“Bệnh tương tư.”

Vũ Lâu đã biết rõ còn giả vờ hỏi: “Tên háo sắc nhà ngươi lại coi trọng cô nương nhà ai rồi?”

Còn có thể là ai được chứ, hắn đã nói hắn yêu nàng, ngoài nàng ra còn có thể là ai.

Nhưng Lam Tranh lại nói: “Là một cung tỳ...”

Trái tim Vũ Lâu giống như bị ai đâm vào một cái, đẩy hắn ra, lạnh giọng: “Ngươi nhiều mảnh khảnh như vậy, đi tìm nàng ta là được rồi.” Lam Tranh không để nàng rời đi, tiếp tục nói: “Nàng giúp ta tìm đi, trên ngực nàng ta có tên của ta.” Lúc này Vũ Lâu mới hiểu, từ khi bị phạt vào phường thêu, thân phận của nàng đúng là một cung tỳ, giờ bị hắn dùng ngôn từ trêu chọc, nàng tức giận nói: “Ngươi còn dám nói chuyện xấu người làm nữa à! Mau thả ta ra!”

Lam Tranh nhận sai: “Ta sai rồi, ta sai rồi, không thì nàng cũng đóng cho ta một chữ đi.”

Vũ Lâu vừa nghe xong, ngẩng đầu cười xấu xa: “Là ngươi tự nói đấy, đừng có đổi ý.”

“A.....” Lam Tranh bối rối: “Cái này.....” Lỡ miệng thật là tai hại. Người ta nói, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, dù trong mắt Vũ Lâu, Lam Tranh không phải là quân tử, nhưng nàng lại muốn hắn phải giữ lời như quân tử bình thường, ép hỏi: “Không được sao? Thành ý của ngươi chỉ là thuận miệng mà nói thôi à?”

Lam Tranh hạ quyết tâm: “Lúc trước vì trị thương cho nàng, ta còn dám cắt cả tay mình, đóng một cái chữ thôi, sao phải nghĩ ngợi!”

“Vậy quay về y quán cùng ta!”

“.....”

“Sao thế? Không phải vừa rồi mới nói là muốn quay về cùng ta sao?”

Lam Tranh kiên trì nói: “Được.” Hắn quay đầu gọi người hầu: “Ta không quay về cung, nếu mẫu hậu hỏi, nói là ta quay về phủ đôn đốc việc trùng tu.”

“Việc này.....” Người hầu nói: “Nếu Hoàng thượng hỏi thì sao ạ.....”

“Phụ Hoàng sẽ không hỏi.” Hoàng thượng không thích hắn, dù cùng ở trong cung cũng ít gặp nhau, nhưng Tấn vương ở ngoài cung, thì hai phụ tử hắn lại còn gặp nhau nhiều hơn. Nhiều đến mức các hoàng tử khác đỏ mắt mà ghen tị.

“Vâng.”

Lam Tranh lại quay lại cười với mỹ nhân: “Chúng ta đi thôi.” Hắn để những người khác cởi áo choàng mặc cho Vũ Lâu, nắm tay nàng đi đến xe ngựa phía trước, giúp nàng đi lên.

Thấy nàng chui vào trong xe, trong lòng hắn mừng thầm, giống như nhìn con mèo đang chui vào bầy của mình vậy.

“Điện hạ.....” Vương Lâm gọi hắn lại: “Ngài phải nhanh chóng quay về cung, không nên chậm trễ.”

“Ừm. Ngươi đi điều tra một chút, xem việc tiểu nhị kia cáo trạng, thực hư thế nào.”

Vương Lâm đáp: “Nếu có người sai sử, nhất định sẽ bắt được.” Hắn chọn một vài hộ vệ võ công cao cường đi theo bảo vệ cho Huệ vương, rồi rời đi.

Lam Tranh ngồi xuống cạnh Vũ Lâu, không kìm lòng được lại đưa tay ôm lấy nàng. Vũ Lâu không chịu, vùng vẫy một hồi cũng đành phải thuận theo.

142. Chương 142: Tắm Rửa, Thay Quần Áo

Vũ Lâu vừa về đến y quán, hai kẻ tò mò đã nằm rạp xuống bàn bàn tán. Một người là tiểu nhị tuổi còn trẻ, tính sổ sách ở tiền đường, đang vừa cầm bàn tính, vừa hỏi ông lão phu canh bên cạnh: “Ta biết là Tần cô nương vô tội, nhất định sẽ được thả mà, chính cái tên Cẩm Quý kia, thừa dịp Phương đại phu không ở đây, trộm được liệu về dùng, đáng đời! Đúng rồi, Tần cô nương đưa ai về vậy? Có khi nào, vì Tần cô nương biết Phương đại phu nhà chúng ta là đoạn tu, nên đưa nam sủng về không?”

“Người nói mê sảng cái gì thế! Cẩn thận người ta rút lưỡi người đó. Người có biết người kia là ai không?” Ông lão điểm canh nghiêm mặt nói: “Nói lung tung, coi chừng mất đầu.”

“Là ai vậy?”

“Là Huệ vương điện hạ.”

“Hả?” Tiểu nhị khiếp sợ: “Sao Huệ vương lại ở đây?”

“Trước kia, Tần cô nương là Huệ vương phi. Sau này xảy ra nhiều chuyện, mới thành như bây giờ...”

“Vậy là Huệ vương kia tới tìm Tần cô nương, muốn đưa nàng về sao?! Oa, ta thế này mà lại được nhìn thấy Vương gia và Vương phi. Ta phải nhìn kỹ một chút, khi nào thành thân còn ba hoa được.” Hắc vừa nheo mắt nhìn lên qua khe cửa liền chép chép miệng: “Ông trời đúng là không công bằng, chưa nói đến chuyện xuất thân cao quý, ngay cả dáng vẻ cũng đẹp thế kia...Ồi...”

Phu canh thần bí nói: “Chuyện này người không biết đâu, ông trời vô cùng công bằng. Cho người cái này, rồi sẽ lấy đi cái kia. Huệ vương điện hạ ấy mà, nghe nói, có chút.....”

“Cái gì?”

Đột nhiên, trên đỉnh đầu hai người truyền đến một tiếng quát: “Các người đang làm gì thế?”

Hai người kia thấy hộ vệ của Huệ vương mang tới đang đứng đằng sau, vội chạy trốn chết.

Vũ Lâu ở trong phòng nghe thấy động tĩnh, mở cửa hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Là người trong y quán.” Hộ vệ ôm quyền nói: “Thuộc hạ sẽ tuần tra nghiêm ngặt, không để người khác quấy rầy ngài nghỉ ngơi.”

Vũ Lâu nhẹ giọng: “Vậy các người đi làm việc đi.” Nàng đóng cửa lại, rồi xoay người nói với Lam Tranh: “Ta vừa nhớ ra, là ở y quán không có que sắt đóng dấu, làm sao bây giờ?” Lam Tranh vui mừng trong bụng, nhưng vẫn làm ra vẻ thất vọng: “Đúng vậy, vậy làm sao bây giờ?”

“Phải người đi làm một cái là được rồi.” Vũ Lâu nói: “Cũng khắc chữ, như vậy mới công bằng.”

“A..... Vậy chắc mất thời gian lắm. Ta không thể ở lại lâu được.....”

Vũ Lâu ngồi xuống trước mặt hắc, chống cằm, thở dài: “Vậy làm sao bây giờ? Thế chẳng phải là người có lời quá à?”

Lam Tranh tranh thủ sự rộng lượng của Vũ Lâu: “Ta thật sự biết sai rồi mà, ngày đó ta bị mẩu hậu quả trách, giận dữ quá nên mới làm chuyện ngu xuẩn, nàng đánh ta mấy cái cho hết giận đi!” Nói xong hắc lại đưa mặt lại cho nàng đánh.

Vũ Lâu chán ghét lườm hắc: “Tránh xa ta ra một chút!”

Lam Tranh than thở: “Vũ Lâu..... nàng đừng như vậy mà..... ta thật sự thích nàng, nàng bị thương, ta cũng rất khó chịu.....”

“Ồ, ý của người là, ta bị thương, thì trong lòng người rất đau à.”

Lam Tranh liên tục gật đầu: “Đúng đúng, ý ta đúng là như thế.”

Vũ Lâu phì cười, lạnh mặt nhìn hắc, rồi đứng dậy rời đi. Lam Tranh vội kéo nàng lại: “Nàng muốn đi đâu?”

“Ta vừa mới từ trong ngục ra, người rất bẩn thỉu, muốn đi tắm rửa, thay quần áo.”

Lam Tranh vừa mới gặp được nàng, đương nhiên phải dính sát lấy nàng: “Ta đi theo nàng.....” Lại bắt gặp được ánh mắt sắc như dao ném về phía hắc: “..... Nhưng không tắm cùng nàng mà, ta và nàng trò chuyện thôi, cũng được chứ.”

Vũ Lâu mặc kệ hắc, quay người rời đi. Nàng không từ chối cũng là đồng ý rồi, Lam Tranh liền vui vẻ đi theo nàng vào phòng trong. Lúc này tiểu nhị đã bê thùng nước tắm vào trong phòng, khí nóng, hơi nước ngập tràn.

Vũ Lâu kéo bình phong, ngăn cách không gian giữa mình và Lam Tranh.

Phòng trong là phòng ngủ của Vũ Lâu, Lam Tranh ngồi lên giường, đôi mắt đau đáu nhìn về phía dáng người yếu điệu thướt tha đang cởi áo đăng sau bình phong.

Lam Tranh dựa vào đầu giường, nghe thấy tiếng nước xối lên, thầm nghĩ, đi tắm, thì phải cởi hết. Ý niệm vừa xuất hiện, hần liền dùng sức lắc đầu. Bây giờ, không được nghĩ bậy, không được nghĩ bậy.

“Lam Tranh.....”

“Ta đây.”

“Tần vương nói, hần muốn thành thân với ta.” Giọng nói mang theo ý cười.

Vậy thì sao? Nghe giọng điệu của nàng, giống như nàng rất vui về ấy?! Lam Tranh hừ giọng: “À? Nàng có đồng ý không?”

Độc Cô Diệp Thành, dám câu dẫn nữ nhân của ta, người chờ đấy!

“Ôi.....” nàng thở dài.

Thở dài cái gì?! Nàng rất chán nản sao: “Sao thế? Sao lại thở dài?”

“Ta không đồng ý với hần, nếu ta mà đồng ý, nhất định người sẽ quậy tung cả phủ Tần vương lên, như vậy kế hoạch khôi phục thân phận của người, chẳng phải sẽ trì hoãn lại sao? Đúng rồi, Lam Tranh, kế hoạch hình nhân kia thế nào rồi?”

Lam Tranh ngã người xuống giường, oán khí lên đến tận trời: “Nhờ phúc của nàng, không dùng được! Đánh rần động cỏ, nếu cứ giữ nguyên kế hoạch, sẽ bị địch tương kế tựu kế ăn luôn. Cũng may Thái tử qua đời không lâu, sẽ không nhanh chóng lập người khác đứng đầu Đông Cung. Ta còn thời gian suy nghĩ những biện pháp khác.”

“Người lại muốn hại người à!”

Vì chuyện Tần vương cầu hôn với nàng vừa rồi, mà Lam Tranh đã sớm nhảy xuống bình dấm chua rồi, nếu không phải vì vẫn cảm thấy có lỗi với Vũ Lâu, thì hần đã nổi trận lôi đình từ lâu. Cố gắng áp chế cơn giận, nhưng giọng điệu của hần vẫn rất xấu: “Đúng, ta là người xấu mà, một ngày không làm chuyện xấu thì cả người đều không thấy thoải mái.” Bỗng hần nhìn thấy một phong thư trên bàn, đoán một lúc, hần quyết định nhìn lên một cái, rón ra rón rén đến trước bàn, nhẹ nhàng mở thư ra đọc.

Đây là lá thư hôm qua Tần Vũ Lâu viết, trong thư nói cho cha biết phải cố chịu đựng, Tần vương sẽ giúp mọi người thoát khỏi khổ ải. Lam Tranh hiểu ngay chuyện gì xảy ra, thì ra nàng chỉ dùng kế hoạch của hần để đổi lấy sự an toàn của cha và ca ca.

Trong lòng Lam Tranh giống như trời quang mây tạnh. Thì ra nàng là vì nghĩ cho người nhà, không phải vì có ý với Tần vương.

Đang đắc ý, hần chợt nghe Vũ Lâu gọi: “Lam Tranh, người đến đây.”

Lam Tranh tất nhiên là cầu còn không được, thả lá thư xuống, vòng qua bình phong đi về phía nàng. Nhìn thấy tấm lưng hoàn mỹ, làn da bóng loáng của Vũ Lâu trong thùng tắm, hần lại nhớ đến ẩn tình mà Phương Lâm nói cho hần biết. Mũi hơi cay cay, nhưng rồi hần lại tự an ủi, không sao cả, Phương Lâm chỉ nói có thế, tức là vẫn còn có cách cứu vãn.

Hần muốn đón nàng về, đối đãi với nàng thật tốt.

“Lam Tranh, ta vừa nghĩ ra một biện pháp, có thể thay que sắt để trừng phạt người.”

Lam Tranh đến gần nàng, nhìn thấy vết sẹo trên ngực bị chính mình đóng lên. Trong lòng rối rắm vô cùng, vội hỏi: “Nàng nói đi, kể cả nàng có cắt của ta một miếng thịt, ta cũng đồng ý.”

Vũ Lâu gỡ cây trâm trên đầu xuống, nói: “Ta dùng cây trâm này, khắc chữ trên cánh tay người, chúng ta coi như hòa nhau. Đừng lo, mau tới đây.”

Tầm mắt Lam Tranh không rời được nửa thân trần của Vũ Lâu, bị nàng gọi vài tiếng mới giật mình như vừa tỉnh mộng: “Được, được.” Hắn quỳ trên mặt đất, vén tay áo lên, tay trái vịn vào thành thùng tắm, tay phải duỗi theo thân, cầm đặt lên mu bàn tay trái. Vì muốn chuyên tâm nhận phạt, không để ý đến cảnh xuân trước mắt, hắn nhắm chặt mắt lại: “Bắt đầu đi.”

Trâm gài tóc không sắc bén, nàng cũng không dùng lực. Nhẹ nhàng đưa qua đưa lại trên da tay hắn. Lam Tranh tưởng nàng còn đang vẽ, nhưng trong lòng cũng thấy kỳ quái, đây là chữ gì?

Vũ Lâu dừng lại: “Được rồi, người nói xem, ta viết chữ gì đó?”

Lam Tranh tròn mắt, thấy hai gò má phỉm hồng vì hơi nóng của nàng, thật động lòng người, khiến hắn nhìn đến si ngốc.

“Ta viết chữ gì?”

Nàng nhắc lại, hắn mới lấy lại tinh thần: “.....Là..... háo..... sắc.....?”

Vũ Lâu ôm lấy cổ hắn, hơi thở như hòa vào nhau, nàng khẽ hé mở cánh môi non mềm như hoa anh đào, dán lên môi hắn, ánh mắt mơ màng: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lam Tranh cúi đầu giây lát rồi ngẩng lên, mặt đỏ tía tai, nói nhỏ: “Phải...”

Tiền đà hắn ngậm luôn lấy môi nàng, đem tất cả những nhớ thương suốt mấy ngày qua, biến thành nụ hôn nồng nhiệt.

143. Chương 143: Thợ Săn Giỏi Cũng Không Đấu Lại Hồ Ly Cao Tay

Ngắm nhìn mỹ nhân sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mơ màng trước mặt, Lam Tranh như cảm thấy đục hỏa trong người dâng lên, hắn nâng cằm Vũ Lâu lên, say mê hôn nàng, dây dưa mãi không ngừng. Lúc Lam Tranh tỉnh táo một chút đã nghĩ, nếu nàng không muốn, dù có bị nàng đánh vài cái cũng đáng giá. Nhưng Vũ Lâu lại không cự tuyệt hắn như hắn nghĩ, mà lại hòa theo hắn, đến tận khi nơi đôi môi của hai người giao nhau, rũ xuống vài sợi chỉ bạc (Nước miếng í ả >.<>), nàng mới đẩy hắn ra, rời khỏi môi hắn.

Lam Tranh thấy nàng xinh đẹp như vậy, tim lại đập thành thịch, được một tác muốn tiến thêm một thước, lại muốn hôn nàng.

Lúc này, hắn nhìn thấy đôi mắt Vũ Lâu hung tợn trừng trừng nhìn hắn, làm hắn lập tức nhụt chí, ghé người vào bên cạnh thùng tắm, làm ra vẻ tội nghiệp nói nhỏ: “Nàng đừng như vậy mà, ta sẽ thành thành thật thật không chạm vào nàng được chứ gì.”

Vũ Lâu nâng cằm của hắn, cười: “Ngoan.” Lam Tranh nghiêng đầu né tránh: “Đầu ta đúng là có bệnh rồi, nàng đối với ta như vậy, mà ta còn không rời xa được nàng.”

“Ồ, ta đúng là thụ sủng nhược kinh, ngài đi lúc nào mà chẳng được! Làm gì phải lưu luyến ta.”

Lam Tranh hừ giọng: “Nàng ý vào việc ta thích nàng.”

Những lời này như chọc cười Vũ Lâu: “Người còn dám nói vậy à, ta ý vào người thích ta, để áp chế gì người? Hay là nên nói, ta đi theo người được lợi ích gì? Ta chỉ biết, từ lúc ta biết người, ta đã chịu không ít cực khổ thôi.”

Những chuyện đã qua, trong lòng Lam Tranh hiểu rất rõ, lại thấy đau lòng: “Ta biết, từ nay về sau ta sẽ đối xử với nàng thật tốt.”

Vũ Lâu cười khinh bỉ, chỉ vào dấu vết trên ngực mình: “Người đã từng nói sẽ đối xử với ta thật tốt, rồi ấn cho ta cái dấu này, ta cũng không dám nhận câu đó của người nữa. Người mau thu hồi lại đi.”

“Lần này là thật sự.”

“Chẳng lẽ trước kia là giả sao?”

“Không, không — trước kia cũng là thật lòng.”

“Hả? Vậy sao ta bị thương ở đây, người đúng là thuận miệng nói bậy.”

“..... À..... Trước kia là giả.....”

Vũ Lâu giận dữ, hất nước tắm lên người hắn: “Vậy lần này người nói có phải thật hay không!”

“Lần này là ta nói thật, từ tận đáy lòng.” Lam Tranh bị nàng làm cho rối loạn, không có đường nào chối cãi.

Vũ Lâu hừ lạnh, rời người ra xa, không nhìn Lam Tranh nữa. Lam Tranh vội vàng xoay theo nàng: “Vũ Lâu, Vũ Lâu, theo ta về đi. Ta thề với trời đất, tuyệt đối sẽ không để người khác làm tổn thương nàng nữa.”

“Người khác không làm tổn thương ta, chỉ có người được làm thôi đúng không?”

“Nàng đừng xuyên tạc ý ta mà.” Lam Tranh nói: “Sao mới có vài ngày không gặp, mà nàng đã nhanh mồm nhanh miệng hẳn lên thế này, trước kia nàng tốt hơn nhiều, vừa xinh đẹp, vừa dịu dàng.”

Vũ Lâu lườm hắn: “Ta dịu dàng lúc nào, sao ta không nhớ vậy? Ta cũng không ít lần trừng mắt quát tháo người đâu.”

Lam Tranh cười: “Dịu dàng lúc trên giường.” Hắn vừa dứt lời, lại bị nàng hất ẩm một cái đầy nước tắm lên mặt.

“Nàng!” Lam Tranh cũng bắt đầu nổi nóng: “Nhường nhịn nàng một chút, nàng đừng có lên mặt.”

“Thì làm sao?!”

Lam Tranh nghe thế lại mềm nhũn, cười làm lành: “Lên mặt thì lên mặt, tùy ý ngài đi.”

Vũ Lâu thấy bộ dạng lấy lòng của hắn, che miệng cười nói: “Được rồi, được rồi, người mau đi lau mặt mũi đi, ta tắm xong rồi nói sau.”

Lam Tranh nói: “Ta muốn nhìn nàng.”

“Sợ ta tắm lâu rồi biến mất luôn hay sao thế?”

“Cũng có thể. Nữ nhân làm từ nước mà, lỡ thế thì sao.”

Vũ Lâu trừng mắt: “Mau đi ra ngoài.”

Lúc này Lam Tranh mới lưu luyến vòng qua bình phong vào bên trong, lại thấy lá thư kia còn chưa kịp cất đi, hắn vội chạy đến. Lam Tranh quên mất trên tay mình còn có nước, vội vàng chưa kịp lau lại làm ướt cả lá thư. Vì thế, hắn chùi chùi hai tay vào người cho khô, sau đó nhẹ nhàng cầm góc tờ giấy lên, thổi thổi, hy vọng có thể thổi khô nó. Nhưng chữ trên giấy đã bị nhòe đi, Lam Tranh vô cùng lo lắng, trầm nghĩ, xong rồi, xong rồi, Vũ Lâu mà phát hiện ra thì nhất định là lại to chuyện một hồi cho xem.

“.....”

Chớp mắt một cái, Lam Tranh nảy ra một ý hay, hắn nói vọng qua bình phong: “Thư trên bàn viết cho ai vậy? Để ta đọc xem.”

Vũ Lâu không muốn để hắn biết mình có liên hệ với người ở Liêu Đông, vội hét lên: “Đừng động vào!”

“Nhất định là có vấn đề, có phải thư tình gửi cho Cửu ca không hả?” Lam Tranh cao giọng: “Ngày đó lời ta nói ở phủ Tề Quốc công, nàng cũng nghe thấy rồi, nếu nàng dám tư thông với người khác sau lưng ta, thì tên gian phu kia coi chừng đó. Nhớ chưa? Bức thư này rốt cuộc có phải thư viết cho Cửu ca không? Để ta hủy đi!”

Chợt hắn nghe thấy tiếng nước ào ào, lá thư trong tay bị một đôi tay mềm mại đầy nước giặt đi mất.

“Ai cho người động vào!” Vũ Lâu tức giận nói: “Không cho động chạm linh tinh vào đồ của ta!”

Lam Tranh nhìn chằm chằm vào thân thể Vũ Lâu, vuốt cảm, ra vẻ suy nghĩ, rồi nói: “..... Có phải ở đây ăn uống không tốt không, sao ta thấy nàng có vẻ gầy đi thế, ngực cũng nhỏ đi thì phải?”

Vũ Lâu xấu hổ, đưa tay muốn đánh hấn, Lam Tranh lập tức đưa tay ra cản lại, chăm chú nhìn nàng: "Đừng để bị cảm lạnh, nếu tắm xong rồi thì mặc quần áo vào đi. Ta đang huyết khí phương cương (*Tinh lực tràn trề*) thế này, không phải nàng định quyến rũ ta đấy chứ."

Đúng là tự đập đá vào chân mình. Mặc dù Vũ Lâu rất tức giận, nhưng Lam Tranh nói cũng đúng. Nàng trừng mắt lườm hấn một cái rồi xoay người lại mặc quần áo. Lam Tranh ngồi trên giường, nhàm chán nghịch nghịch ngọc bội của mình nói với Vũ Lâu: "Ở đây chẳng thoải mái gì cả, toàn mùi thảo dược, ở đây lâu ngày, mũi sẽ mất cảm giác mất."

"Nếu không muốn thì người có thể đi mà. Cửa lớn vẫn mở, vào thế nào thì cứ đi như thế mà ra."

Lam Tranh cười ha ha nói: "Ta nói là nói vậy thôi, chứ trừ khi nàng theo ta về, không thì ta không đi đâu cả."

"Ta ở đây còn có thể giúp việc được, người ở đây thì làm được cái gì chứ? Ở đây làm sâu gạo à?"

"Ta mua lại y quán là được chứ gì." Lam Tranh cười: "Mua cả nàng luôn." Hấn vừa mới dứt lời đã bị một chiếc xiêm y bay tới, trùm lên mặt, Lam Tranh kéo xiêm y của Vũ Lâu xuống nói: "Nàng không thể dụ dàng một chút hay sao! Chờ đến sau này ta làm Thái tử, còn không quản nổi Thái tử phi của mình thì nàng bảo ta làm thế nào mà tạo uy tín với người khác được!"

"Vậy người đi mà tìm nữ nhân nào dụ dàng như nước làm phi tử của người đi. Thế không phải là ổn rồi hay sao!"

Lam Tranh ném xiêm y xuống đấy, nói với mỹ nhân sau bình phong: "Được, đây là tự nàng nói ra đấy, đừng hối hận!"

Vũ Lâu đang lau mái tóc dài ướt sũng, chợt nghe cửa kêu rầm một tiếng, rồi cả căn phòng chìm trong yên lặng.

Hấn đi thật rồi sao?

Một lát sau nữa, vẫn không thấy động tĩnh gì, nàng không khỏi tò mò, ló đầu ra khỏi bình phong. Thà đừng nhìn còn hơn, vừa ló đầu ra đã thấy Lam Tranh đang dựa ở cửa, cười hì hì nhìn mình.

"Ta biết nàng luyến tiếc ta mà!"

Lại bị hấn đùa giỡn rồi, Vũ Lâu nắm chặt cây lược, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta đang nhìn xem tên ma thần như người đã đi chưa, nếu đi thật rồi, thì ta sẽ mừng muốn chết!"

Lam Tranh đi đến trước mặt nàng, cười: "Nàng nói dối, mặt đỏ bừng rồi này."

"Tắm nên nóng."

"Vậy vì sao nàng không dám nhìn vào mắt ta?"

"Nhìn người đáng ghét!"

Lam Tranh nghe xong, cười xấu xa nói: "Nàng xem nàng kia, giải thích làm gì chứ, nếu không quan tâm đến ta, thì không thèm nhìn ta là được, cần gì phải mất công đầu võ mồm, ta một câu, nàng một câu như vậy làm gì, nàng đang chột dạ thì có."

"....."

Tên gia hỏa này

144. Chương 144: Chuyện Của Người, Chẳng Liên Quan Gì Đến Ta Cả

Lam Tranh nói hươu nói vượn xong, thấy Vũ Lâu không đáp lời, liền mặt dày ôm luôn lấy nàng, đưa mặt mình vào cọ cọ xát xát: "Không nói ra, thì ta cũng không biết nàng luyến tiếc không nỡ bỏ ta." Vũ Lâu nói: "Mau thả ta ra, nếu không, đừng trách ta không khách khí." Dù Lam Tranh không muốn, nhưng dưới sự uy hiếp bằng vũ lực của đối phương, hấn miễn cưỡng buông lỏng tay: "Nàng cũng không thể ở đây cả đời được, giang hồ nguy hiểm, nàng là một nữ nhân, sống thế này sẽ không tiện."

“Dù giang hồ có hiểm nguy thế nào cũng không bằng Hoàng cung, Vương phủ. Thế nhân có ác độc thế nào cũng còn không xấu xa bằng người.” Vũ Lâu nghĩ Lam Tranh là kẻ tội ác tày trời. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy lá thư trong tay mình bị nhòe mực, liền chất vấn Lam Tranh: “Có phải người đã đọc lên rồi không?”

Lam Tranh ra vẻ vô tội: “Ta vừa muốn xem nàng đã giặt lại rồi.”

“Nói láo! Vì sao mực lại bị nhòe?”

“Chính là do tay nàng ướt mà.”

“Ta nhớ rõ là ta không chạm vào chữ trên lá thư này.” Vũ Lâu nói: “Người còn không chịu thừa nhận nữa.”

“Nhất định là nàng nhớ nhầm.” Chết cũng không chịu nhận.

Vũ Lâu biết rõ có cái cọ với hấn cũng chẳng để làm gì, gấp lá thư lại: “Thừa nhận hay không cũng không quan trọng, dù sao, ta nghĩ là người đã xem, thì tức là người đã xem.”

Lam Tranh kêu oan: “Sao lại có người vô lý như nàng chứ.”

Vũ Lâu hừ lạnh: “Đối với một tên tiểu vô lại như người, không cần thiết phải nói lý.”

Khả năng diễn kịch của Lam Tranh đã đạt đến cảnh giới, thật sự cho là Vũ Lâu nghĩ oan ỉn, quần quít lấy nàng không rời. Từ lúc tắm rửa xong cho đến tận trước lúc ăn cơm, hấn vẫn lặp đi lặp lại: “Nàng trả lại sự trong sạch cho ta, nàng trả lại sự trong sạch cho ta...” Làm như là Vũ Lâu thật sự đoạt mất sự trong sạch của hấn vậy.

Đầu bếp ở y quán làm đồ ăn đương nhiên không hợp khẩu vị của Lam Tranh, hấn vừa ăn một miếng đã không nhin được muốn phun ra, Vũ Lâu lườm hấn: “Không ăn được thì đi đi.” Nàng trừng mắt khiến Lam Tranh nghẹn lại, phải nuốt thức ăn xuống.

Ăn đồ ăn nhạt nhẽo được vài miếng, hấn liền đặt bát xuống, thở dài thương cảm: “Vũ Lâu, khổ cho nàng quá.”

“Không khổ, một chút cũng không khổ. Ta rất ổn.” Nàng cười như gió xuân. “Không có chuyện người lừa ta gạt chốn Hoàng cung, không cần phải lo bị Hoàng hậu gọi đến hỏi này hỏi nọ, ta sống rất thanh thản. Rảnh rỗi thì đọc sách thuốc, buồn buồn thì tập dưỡng sinh, rèn luyện cơ thể. Ta đang nghĩ, hết năm nay, chờ đến khi ấm áp, thì sẽ rời khỏi kinh thành, dạo chơi một chuyến. Từ bé đến giờ, ta mới chỉ quay về quê một lần năm mười ba tuổi, chứ chưa được đi đâu cả. Nếu đã sinh ra trên đời này, phải nhân lúc chưa già, đi nhiều nơi một chút, mới không uổng phí cuộc đời này.”

Nàng nghĩ hay thật đấy. Lam Tranh hừ giọng: “Nàng không sợ sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Ta sẽ đi cùng phu quân võ công cao cường của ta.” Nàng cười tươi như hoa, lộ cả lúm đồng tiền trên má.

“Cái gì?” Lam Tranh suýt thì cắn vào lưỡi: “Phu quân?”

Hấn là phu quân của nàng, nhưng võ công hấn không cao, chắc chắn không phải là nói hấn. Ngược lại, thân thủ của Tấn vương không tồi, chẳng lẽ hai người đã ngầm ước định gì với nhau?

“Ừ.” Vũ Lâu chống cằm, mơ về tương lai: “Ta muốn luận võ kén chồng, chọn một người võ công cao cường làm phu quân, sau đó cùng hấn vân du tứ hải.”

Lam Tranh tức muốn lật bàn, hấn rống lên: “Nàng xem ta như người chết hay sao hả!”

Vũ Lâu ngạo nghễ nhìn hấn: “Đương nhiên là khi luận võ chọn chồng, còn phải thêm một điều kiện bảo đảm về tư cách, không ngược đãi ta nữa.”

Khí thế của Lam Tranh như bị đánh gãy một nửa: “Sao nàng cứ nhắc tới chuyện này. Ta đã nói, cho nàng đóng lại ta một cái dấu mà, nàng để mọi chuyện thành quá khứ đi.”

Vũ Lâu cười lạnh: “Ta còn sống ngày nào, còn nhìn thấy người, ta sẽ vĩnh viễn nhớ những gì người đã gây ra với ta. Ta không tin người sẽ sửa được, cũng không cho người cơ hội mà sửa nữa!”

“Nàng thật độc ác.” Lam Tranh rên lên: “Sao lại có người như nàng chứ, không có người khác thêm một cơ hội làm người nữa.”

“Trên đời này không bán thuốc hối hận.”

“Hẹp hòi.”

“Đúng, ta hẹp hòi đấy, không có trí tuệ sâu như biển khơi, cũng không biết đưa đẩy thế nào, thương thế người gây ra cho ta, cả đời này ta sẽ ghi nhớ mãi.”

Lam Tranh quyết định đổi sang chiến thuật dùng tình cảm lay động nàng: “Vũ Lâu, là vì ta yêu nàng nên mới nhất thời nóng giận, làm chuyện ngu xuẩn như vậy...”

“Người yêu ta?”

Lam Tranh gật đầu thật mạnh: “Ừ, ừ.”

“Vậy thì liên quan gì đến ta!” Vũ Lâu đặt bát xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Lam Tranh buồn bã, cõi lòng như tan nát ra từng mảnh.

Lam Tranh nhất định không về, nói gì cũng không chịu về, đêm xuống, hắn còn muốn ngủ lại y quán, Vũ Lâu phải sai lão phu canh, tìm phòng khách cho hắn ở. Nhưng Lam Tranh làm sao chịu nổi khổ như thế, ngủ đến nửa đêm trên giường cứng khiến cho xương cốt toàn thân của hắn đau ê ẩm, chần chệm cũng không thoải mái, quan trọng nhất là vì hắn nhớ giai nhân, không lòng dạ nào mà ngủ được, liền đứng dậy đi tới trước phòng Vũ Lâu, gõ cửa: “Vũ Lâu, Vũ Lâu...Ta không ngủ được, ta muốn tâm sự với nàng.”

Gõ một hồi cũng không thấy nàng đáp lại. Lam Tranh lạnh đến run người: “Vũ Lâu, Vũ Lâu, nàng cho ta vào với”

Lúc này, từ trong phòng truyền ra giọng nói thiếu kiên nhẫn của Vũ Lâu: “Lạnh thì quay về phòng mình đi.”

“Ở đó lạnh quá.”

“Thêm than vào.”

“Thêm than cũng không ấm bằng ôm nàng.”

“.....” Bịch một tiếng, có tiếng đá cửa từ bên trong: “Đi đi, đừng có làm phiền ta nữa!”

Lam Tranh càng gõ cửa mạnh: “Nàng xem nàng kia, ta nói thật mà, sao nàng còn tức giận.”

Vũ Lâu tự dặn mình, đây là một tên vô lại càn quấy, tranh cãi với hắn là mình thua. Nàng hít thật sâu, ổn định tâm trạng cảm nấn định quay về giường ngủ, mặc kệ Lam Tranh ồn ào thế nào cũng không để ý đến hắn.

“Vũ Lâu! Tuyệt rồi rồi!”

Vũ Lâu nghe thấy hắn nói vậy, vội đứng dậy mở cửa sổ ra nhìn, quả nhiên là tuyết đã bắt đầu rơi, phủ một tầng trắng xóa trên mặt đất.

“Hắt xì ——” Lam Tranh lại nói: “Vũ Lâu, nàng mà không mở cửa, ta sẽ không đi, để ngày mai, tất cả mọi người trong kinh thành đều biết, nàng để ta bị chết lạnh.”

Nàng biết vậy nên tuyệt vọng: “Được rồi, được rồi, ta mở cửa cho ngươi là được chứ gì.” Cửa vừa mở ra, Lam Tranh liền ôm lấy cổ nàng, ngậm môi nàng: “Ta bị lạnh đến nổi cả răng cũng lạnh rồi đây này...A!” Lam Tranh kêu lên: “Sao nàng lại dùng nến đốt ta!”

“Ai cho ngươi động vào ta.”

Lam Tranh thối thối chõ bị bỏng, nói: “Nàng đúng là độc ác.”

“Không bằng người đầu.” Vũ Lâu hừ lạnh, xoay người đi về phía giường, lấy ra một bộ chăn gối đưa cho Lam Tranh: “Cầm lấy, trải xuống đất mà nằm.”

Lam Tranh ôm lấy bếp lò sưởi ấm, ra vẻ đồng ý: “Ừ, để ta hơi người một chút đã.”

“Đừng có giở trò, nếu không.....”

Lam Tranh vội nhấc tay tỏ vẻ thành ý: “Ta đâu dám.” Bấy giờ Vũ Lâu mới trừng mắt lườm hắn một cái, rồi quay về giường ngủ. Chờ khi Vũ Lâu nằm xuống, Lam Tranh bắt đầu hất xì. Nàng quay đầu, thấy Lam Tranh ôm bếp lò run rẩy, thầm nghĩ, hắn giả vờ, chắc chắn là giả vờ, mặc kệ hắn. Nhưng tự giầy vò một hồi, lại không sửa được bản tính thiện lương, liền nói với hắn: “Lại đây đi.”

Lam Tranh lắc đầu: “Không”

“Đừng nói nhảm nữa!”

Hắn cúi đầu, làm ra vẻ không tình nguyện đi qua. Nhưng vừa đến bên giường, hắn nhịn không được lại ngã lên người nàng, cười nói: “Ta biết nàng luyện tiếu ta mà.”

145. Chương 145: Chúng Ta Tìm Hiểu Nhau Đi

Vũ Lâu thở dài: “Quả nhiên là người giả vờ...Thôi, muộn rồi, ngủ đi.” Nàng xốc chăn lên đắp cho Lam Tranh. Lam Tranh vốn tưởng ít nhiều gì cũng bị nàng đánh một cái, hoặc mắng cho vài câu, không ngờ lại được nàng đối xử thế này, thụ sủng nhược kinh, vội vội vàng vàng nằm sát vào cạnh nàng.

Vũ Lâu ngáp một cái, khép hờ hai mắt, ghé đầu tựa vào vai hắn ngủ. Xa cách đã lâu ngày, giờ được chạm vào nàng, Lam Tranh đương nhiên muốn ôm nàng thật chặt, tình cảm một hồi. Hắn chậm rãi nghiêng người, đối mặt với Vũ Lâu, tay cũng từ từ đưa sang ôm lấy nàng.

Nàng cử động một chút, nhưng cũng không cự tuyệt.

Thành công rồi. Lam Tranh vô cùng vui vẻ, lại càng sát vào nàng hơn, hơi thở hòa vào nhau, khiến hắn không tránh khỏi động tình, nhẹ nhàng hôn xuống trán nàng.

“Đáng ghét, ngứa quá đi.” Nàng cười nhẹ, nửa ngênh đón, nửa cự tuyệt.

“Ta đã nói mà, lúc ở trên giường là lúc nàng dịu dàng nhất.” Nói xong, hắn lại làm ra tư thế chuẩn bị chờ bị đánh.

Vũ Lâu khẽ nhướn mày, mắt cười như vầng trăng non, giọng nói mềm mại dịu dàng: “Thật không?” Không đợi Lam Tranh kịp phản ứng, nàng lại chui sâu vào trong lòng hắn: “Vậy người thích ta thế nào?”

“Thế nào cũng thích.”

Áo lót của nàng hơi hé mở, lộ ra bộ ngực tròn đầy no đủ, trắng như bạch ngọc, vết sẹo màu đỏ trên ngực trái phập phồng lên xuống theo hơi thở của nàng, dù hoặc hắn không tìm được mà cúi xuống hôn nó: “Thật sự xin lỗi nàng.”

Vũ Lâu phối hợp với sự thân mật của Lam Tranh, vòng tay ôm cổ hắn, để mặt hắn dán vào ngực mình, ghé sát vào tai hắn khẽ hỏi: “Lam Tranh, người yêu ta nhiều bao nhiêu?” Lam Tranh nói: “Chỉ cần nàng không bắt ta phải chết, nàng muốn gì ta cũng đáp ứng.”

Lam Tranh nghĩ nàng sẽ nhân cơ hội này cầu xin hắn buông tha cho người nhà nàng, không ngờ Vũ Lâu lại cười: “Ta không có gì muốn cầu xin người cả.”

“Người nhà nàng thì sao?”

Vũ Lâu cười không đáp, chậm rãi đưa một chân vào giữa hai chân hắn, khẽ vuốt ve, cọ qua cọ lại. Chân của nàng lúc này giống như con rắn nước, nhẹ nhàng dịu dàng khiêu gợi lên dục vọng của Lam Tranh.

“Vũ Lâu” Hắn giật mình, ngẩng đầu lên. Thân mình hơi ngả về phía sau.

Vũ Lâu lại càng tiến gần vào lồng ngực hắn, khiến bọn họ càng gần gũi hơn.

Cách một lớp vải mỏng manh, Vũ Lâu có thể cảm nhận rõ ràng sự bất an, khô nóng giữa hai chân hắn.

“Vũ Lâu, nàng đừng làm loạn.” Hắn nhớ tới việc nàng từng đùa giỡn hắn, nên nghĩ chắc đây cũng là một trò đùa dai của nàng.

Tay nàng khê vuốt ve, cọ xát vào bụng dưới của Lam Tranh, đồng thời hôn lên cổ hắn. Vốn dĩ Lam Tranh đã không có sức kháng cự đối với cơ thể của Vũ Lâu, giờ làm sao chịu được cảm giác lửa đốt toàn thân khi bị nàng câu dẫn thế này, hắn khàn giọng xin tha: “Nàng đừng tra tấn ta, nàng biết ta không chịu nổi mà.”

Hai cánh tay nàng mềm mại như không xương, sờ đến đâu khiến cho hắn tê tê dại dại đến đó, nghe hắn nói vậy, nàng cũng không chịu dừng, ngược lại còn chuyển qua trêu đùa giữa hai chân hắn. Toàn bộ dục hỏa của hắn đều bị nàng kéo lên hết, hừng hực thiêu đốt toàn thân Lam Tranh. Hắn vùi đầu vào cổ nàng, đem những khát vọng nàng khơi dậy hóa thành những nụ hôn nồng cháy.

Cuối cùng hắn cũng chịu không nổi cảm giác dục hỏa đốt người này, thì thào: “Vũ Lâu..... ta muốn nàng.....”

Ý chí chiến đấu của hắn đang sục sôi, nàng lại đột nhiên rời ra, dừng tất cả hành động lại, xoay lưng về phía hắn: “Không cho.”

Lam Tranh ôm lấy nàng từ phía sau: “Vũ Lâu...”

Nàng giãy mạnh ra khỏi vòng tay của hắn, biểu hiện vô cùng rõ ràng: “Dù chỉ là nghĩ thì người cũng đừng nên mong muốn gì cả.”

“Vậy nàng vừa làm gì đó!”

“Trêu đùa người!”

“Nàng cố ý trêu đùa ta!”

Vũ Lâu thấy vẻ mặt phẫn hận của hắn, trong lòng cực kỳ vui vẻ, nghiêng đầu nói: “Đúng thế!”

Lam Tranh buồn bực cúi đầu, trong lòng thầm nói, nàng chờ đó, chờ ta học được võ công, nhất định sẽ đặt nàng dưới thân mà chà đạp cho đã đời. Nghĩ đi nghĩ lại, cảm giác chiến thắng đó cũng không giải quyết được thực chất vấn đề.

“Vũ Lâu...”

Hắn vừa gọi một câu, nàng liền cười khanh khách quay lại ghé sát vào người hắn, bàn tay luồn vào trong áo hắn chạy loạn: “Sao thế? Muốn ta sao?” Nàng khê nghịch ngợm ngực hắn, khiến đầu hắn như nổ ầm một tiếng, bổ nhào về phía nàng định hành sự.

“A! Đau quá!” Lam Tranh ôm tay, tức giận nhìn nàng: “Nàng dám bẻ ngón tay ta. Lỡ gãy một cái thì làm sao hả?”

“Đây là y quán, có được trị thương, không sợ.” Vũ Lâu nằm ngửa trên giường, dùng chân móc lên thắt lưng hắn, nũng nịu nói: “Lam Tranh, chàng sao thế? Không muốn thiếp sao?”

“Nàng..... nàng!” Lam Tranh chui vào trong chăn, trùm kín đầu, thở phì phì nói: “Nàng xấu xa, không chơi với nàng nữa.”

Nghe giọng điệu của hắn như một đứa trẻ nhỏ làm nũng, khiến Vũ Lâu phì cười, ghé sát vào tai hắn thổi khí: “Đừng nóng giận mà, tỷ tỷ cho người kẹo đường ăn ha!”

“Đừng đụng vào ta!” Lam Tranh tránh ra, không để nàng nhích lại gần mình.

Vũ Lâu cười hi hi xốc chăn lên, nằm sát vào hắn. Lam Tranh không ngủ được, cố gắng muốn dời sự chú ý của thân thể sang chỗ khác, bèn nói với Vũ Lâu: “Vũ Lâu, chúng ta cùng tìm hiểu nhau đi. Không phải nàng nói chúng ta thiếu sự trao đổi tình cảm hay sao?”

Vũ Lâu nghĩ nghĩ: “Được, ta hỏi trước, nữ nhân đầu tiên của người, có phải Thẩm Băng Sơ không?”

Lam Tranh cười khinh mạn: “Làm sao là nàng ta được. Là một nữ quan chuyên giảng giải chuyện nam nữ trong cung. Chà...để ta nhớ lại một chút xem, nàng đó hình như khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi thì phải, đáng người thật là.....”

Vũ Lâu nhéo hắn một cái: “Không được nhớ nữa!”

“Không nhớ, không nhớ.” Lam Tranh nói: “Vậy ta hỏi nàng, nàng có thích ta không?”

“Không thích. Gả cho người hoàn toàn là vì mục đích riêng. Cũng đã từng thích người một chút, nhưng sau lại tự người gây thương tổn cho ta, nên ta không còn chút cảm tình nào với người nữa.” Vũ Lâu làm ra vẻ bình tĩnh hiểu rõ mọi chuyện: “Không đúng, có thể cũng không phải là thích đâu, mà là đồng tình, cảm thông mới đúng, nhìn người ngốc nghếch thế mà.”

Lam Tranh giống như bị người ta đâm ột đao: “Đừng nói nữa, ta hiểu rồi!”

“Vấn đề thứ hai, lúc trước người và Thẩm Băng Sơ có từng phát sinh quan hệ hay không?”

“Hình như là có, ta không nhớ rõ, có lẽ là sau khi xảy ra chuyện được bốn năm thì phải.” Lam Tranh hỏi nàng: “Nếu nàng vô tình với ta, vì sao còn quan tâm ta có mấy nữ nhân làm gì? Ha ha, thật ra nàng vẫn là...”

“Thứ nhất là vì tò mò, còn vấn đề thứ hai à. Ta không muốn lúc ta làm Vương phi của người, mà người lại tư thông với nữ nhân khác. Đây là vấn đề thể diện.” Vũ Lâu hỏi lại: “Cho đến giờ người đã từng có mấy nữ nhân rồi?”

Lam Tranh trầm nghĩ, sao lại cứ hỏi mãi chủ đề này thế. Vũ Lâu thấy hắn không đáp, hừ giọng: “Sao không trả lời?”

“...Ta đang đếm.”

“Ồ háo sắc ”

Lam Tranh vội ôm nàng vào lòng, cười: “Ta gạt nàng thôi, nàng quấn ta chặt như vậy, ta còn tìm ai được nữa.” Hắn vỗ về nàng xong, liền quyết định hỏi vấn đề mấu chốt nhất: “Nàng thấy Cửu ca thế nào?”

Vũ Lâu nói: “Con người rất tốt. Nếu lúc trước cứ theo hôn ước đã định, thì cuộc sống bây giờ, có lẽ cũng không tồi.”

“Này —” Lam Tranh giống như chết đuối trong biển dấm chua vậy.

146. Chương 146: Phòng Thủ

“Ta nói thật mà, có gì sai đâu, làm gì mà hét lên vậy?” Vũ Lâu nói.

“Nàng thành thật, rất thành thật. Nàng sợ ta sống quá lâu, nên chỉ hận không thể chọc cho ta tức chết đi phải không?”

Mặt Vũ Lâu không chút thay đổi: “Nếu đã thổ lộ tình cảm thì phải nói thật lòng, dù không muốn nghe cũng phải nhận, tránh cho việc giờ không hiểu nhau, lại mang lại tai họa về sau.”

Tuy nàng nói không sai, nhưng nàng đã biết rõ tình cảm của hắn, lại còn nói có cảm tình với nam nhân khác, không phải muốn chọc tức hắn thì là gì.

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, nhẫn nhịn!

Không được, không nhịn được. Lam Tranh dứt khoát không khoan nhượng: “Ta cũng nói thật, ta vẫn muốn giết cha nàng.”

Vừa nói xong, mặt Vũ Lâu lập tức lạnh xuống, khẽ tránh người rời khỏi hắn.

“Nàng xem nàng đi, ta cũng nói thật, vì sao nàng lại tức giận?”

“.....”

Lam Tranh nhẹ nhàng sát lại, kéo vai nàng: “Này, không phải nàng nói bây giờ phải thật lòng với nhau, để tránh tai họa về sau hay sao?”

Nàng mỉm cười: “Chúng ta không có về sau.”

Rốt cuộc Lam Tranh cũng không nhịn nổi nữa, tâm ý của hắn cứ liên tục bị chà đạp, nàng hoàn toàn không đón nhận, hắn giận dữ: “Nếu đã không có về sau, nàng nằm cùng giường với ta thế này là sao?”

“Chính người tự mình tìm đến, ta đâu có giữ người.”

Lam Tranh bị giọng điệu lạnh lẽo của nàng khiến trái tim băng giá. Dù hắn đã tự nhủ mình đừng đau lòng, mặc kệ nàng có thích hắn hay không, đời này nàng đều không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn, nhưng hắn vẫn đau lòng không kiềm được, khẽ nuốt nước miếng, hay là nước mắt... rồi đứng dậy, rời khỏi giường: “Ta không quấy rầy nàng nữa.”

“Ừm.”

Lam Tranh nhặt áo khoác của mình lên mặc vào, trong lòng thì thầm mong nàng sẽ ngăn hắn lại, chỉ cần nàng có ý giữ lại, hắn sẽ có lý do để làm nũng với nàng. Nhưng tiếc là chờ đến tận khi hắn mặc quần áo chỉnh tề, búi tóc cũng đã búi gọn lên, nhưng Vũ Lâu vẫn không hề chú ý đến hắn chút nào cả.

Hắn vừa bước đến cửa, đột nhiên có tiếng Vũ Lâu gọi: “Lam Tranh.....”

Hắn mừng rỡ, nhưng lại làm ra vẻ bực mình: “Gì?”

“Nhớ đóng cửa cho chặt.”

“.....” Hắn cắn răng, quay đầu trừng mắt nhìn nàng.

Vũ Lâu quay lưng về phía hắn nên căn bản là không nhìn thấy vẻ mặt hung thần ác sát đó, chỉ thúc giục: “Nghe thấy không, bên ngoài lạnh lắm, đừng để gió lùa vào phòng.”

“Biết — rồi —.”

Đi đến cửa, hắn nói: “Vũ Lâu, ta đi đây, hôm nào ta sẽ lại đến tìm nàng.”

“Không cần đến nữa.”

Lam Tranh nghe vậy, giận dữ đẩy cửa đi ra, rồi đóng thật mạnh vào. Chờ hắn đi một lúc, Vũ Lâu đứng dậy xuống giường, khẽ hé mở cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Ngoài trời tuyết phủ trắng xóa, trắng cả chân trời. Từng bông tuyết như phát sáng trong bóng đêm, nàng nhìn thấy Lam Tranh đang đứng trong tuyết, hơi hơi ảm bàn tay.

Thích đứng thì đứng đi, hắn đâu phải tên ngốc, thấy lạnh thì tự khắc sẽ rời đi thôi.

Nàng đi đến bên chậu than, khẽ cời than cho lửa lớn hơn một chút, hơi lửa một hồi, lại nghe tiếng gió Bắc ào ào thổi ngoài kia.

Không biết hắn đã đi chưa...Chắc là đi rồi. Hừ, dù không đi thì sao chứ, có bị đông chết cũng là lỗi của hắn.

Nàng ngồi một lúc, đứng dậy hé cửa sổ nhìn ra, không nhìn thấy hắn đâu nữa. Quả nhiên là đi rồi, Vũ Lâu yên tâm quay lại giường, lại chợt nhớ ra gì đó. Vội vàng ra mở cửa, vừa mở ra đã thấy một người đầy tuyết đứng trước mặt nàng.

“Lam Tranh...”

Lam Tranh ôm bả vai run rẩy, tức giận nói: “Nàng...nàng đúng là...nàng đúng là quá nhẫn tâm, lâu như vậy — hắt xì, lâu như vậy mới mở cửa tìm ta.”

“.....” Vũ Lâu híp mắt hừ lạnh một tiếng, “ầm” một cái đóng cửa lại.

“Vũ Lâu...” Lam Tranh bị nhốt bên ngoài: “Nàng...”

Két một tiếng nữa, cánh cửa lại mở ra, Lam Tranh bị nàng kéo áo túm vào trong phòng: “Thật hết cách với người, nếu người chết ở đây, không phải ta sẽ bị phụ hoàng, mẫu hậu của người bắt đem chôn cùng hay sao, người đúng là chỉ giỏi mang phiền toái đến cho ta.”

Nàng cởi xiêm y ướt sũng vì tuyết của hắn ra, nhưng vừa sờ vào bên trong, thì cả áo lót cũng đều ướt: “Sao ướt hết cả thể này? Người lặn lộn trong tuyết đấy à?”

“Tuyết rơi nhiều như thế, đương nhiên là sẽ lọt vào cổ áo rồi.”

Vũ Lâu nói: “Cởi hết ra.”

Lam Tranh không nghe: “Đâu phải nàng muốn thân mật với ta, ta không cỏi.”

Vũ Lâu lườm hắt một cái khinh thường, thuận miệng nói: “Đúng, là ta muốn thân mật với người đấy.” Nói xong, cũng không cần biết Lam Tranh có đồng ý không, nàng ần hắt ngồi xuống giường, đưa tay cởi áo cho hắt. Lam Tranh trêu ghẹo: “Ái phi, làm gì mà nóng vội vậy.”

“Đứng đắn một chút đi!” Lột sạch.

Lam Tranh ôm nàng lăn xuống giường, thân thể hai người sát vào nhau, vô cùng thân thiết. Vũ Lâu kêu lên một tiếng, đẩy hắt ra: “Lạnh chết đi được, đừng động vào ta. Mau cởi xiêm y ra đi, nhân lúc trời chưa sáng, hong khô quần áo, ngày mai người còn mặc được, nếu không, mai người không có quần áo mà mặc đâu.”

“Để hộ vệ quay về lấy là được rồi, không thì, chúng ta nhân cơ hội này, làm một chút chuyện vui vẻ cũng tốt.” Lam Tranh cười tủm tỉm nói, xong lại nhìn thấy vẻ mặt Vũ Lâu u ám, nhất thời bình tĩnh lại: “...À...Nếu nàng không muốn thì thôi.” Mặt xiêm y ẩm ướt đúng là rất khó chịu, Lam Tranh tự cởi quần áo ra, ngoan ngoãn khoác chắn ngồi trên giường, nhìn Vũ Lâu đang cầm quần áo hắt hong ra nói: “Không cần hong đâu, ngày mai đổi bộ khác là được rồi.”

“Dù sao cũng phải hong khô áo lót chút, không thì người định cứ trần truồng như thế chờ người ta mang đồ mới đến hay sao?”

“Cũng được, nàng ở bên ta là được.”

Vũ Lâu phơi áo lót cho hắt xong, quậy phá một hồi cũng sắp hết đêm rồi. Mấy ngày nay bị giam trong lao ngục, nàng không thể ngủ được, vốn nghĩ được thả về sẽ ngủ một giấc thật sâu, không ngờ lại bị Lam Tranh phá. Nàng ngáp một cái, cũng chẳng thèm nhìn xem hắt thế nào, vừa nằm xuống giường là ngủ luôn.

Lam Tranh tinh khí tràn trề, quấy rầy nàng: “Vũ Lâu à, vừa rồi có phải nàng lo cho ta muốn chết không?”

Đau! Cơ thể không cử động được nữa. Âm thanh cũng không phát ra được!

“Ta ở y quán nhiều ngày, cũng học được cả điểm huyết cam rồi.”

Lam Tranh khóc không ra nước mắt.

“Ngủ đi, mệt quá.” Vũ Lâu nói: “Tuyết rơi..... Tuyết đầu mùa năm trước là lúc ta gả cho người.....” Giọng nói càng lúc càng nhỏ, rồi biến mất hắt.

Trong lúc mơ màng, huyết đạo của Lam Tranh cũng tự giải, lúc có cảm giác, hắt liền ôm luôn lấy Vũ Lâu.

Vũ Lâu nhéo tay hắt: “Dậy đi.”

Lam Tranh ôm chần xoay người thăm thì: “Ngủ thêm lúc nữa đi, bên ngoài lạnh như vậy thì làm được gì đâu.”

“Người còn muốn làm Thái tử mà lười biếng thế này, nếu sau này mà làm vua, chẳng lẽ cả lâm triều người cũng không làm à.”

Lam Tranh nói: “Không lên triều không có nghĩa là không xử lý quốc sự, phụ hoàng ta lâm triều mỗi ngày, chỉ trừ ngày nghỉ theo quy định của thái tổ hoặc khi nào thân thể không khỏe, chứ chưa thấy ông bỏ sót ngày nào, nhưng nàng thấy đấy, ông ấy.....”

“Người dám nói xấu Hoàng thượng, cẩn thận ta đi tố cáo.”

“Đi đi, nếu Hoàng thượng hỏi nàng nghe Huệ vương nói thế khi nào, thì nàng nhớ nói là lúc cởi sạch quần áo ngủ cùng nhau thì nghe ta nói thế nhé.”

147. Chương 147: Đánh Cuộc

Không thể nói đạo lý với Lam Tranh được. Vũ Lâu ném lại một câu: “Tùy người.” rồi không để ý Lam Tranh ngủ nướng thế nào nữa, mặc kệ hắn, bỏ ra ngoài.

Tiểu nhị trong y quán đã quét sạch tuyết, Vũ Lâu đứng nhìn một lúc, dặn dò bọn họ chú ý giữ ấm rồi đi tìm mấy tùy tùng mà Lam Tranh mang đến, phân phó họ quay về Phủ Huệ vương cũ lấy quần áo mùa đông đến cho Lam Tranh.

Một tiểu nhị chạy tới báo với Vũ Lâu, trận đại tuyết hôm qua đã làm hỏng nóc phòng bếp, hôm nay phải sửa lại nên không thể nấu cơm được. Vũ Lâu đi đến phòng bếp nhìn qua thì thấy một góc phòng bị sụp xuống, cả căn phòng là một mảng trắng xóa.

“Phát ối người mấy văn tiền, mọi người ra ngoài ăn đi, hôm nay nghỉ, ăn cơm xong, mọi người cứ tự do về nhà.”

Bọn tiểu nhị thầm nghĩ, không phải cô sợ chúng ta chướng mắt, quấy rầy thời gian riêng tư của cô với nam nhân kia hay sao.

Vũ Lâu nhìn thấu suy nghĩ của bọn họ, nói: “Không phải.”

Mọi người hoảng sợ vội vàng đi lĩnh tiền công rồi về luôn.

Nàng quay về phòng tìm Lam Tranh, thấy hắn vẫn còn nằm trên giường. Vũ Lâu vừa nhìn đã thấy tức rồi, đưa bàn tay lạnh như băng luồn vào trong cổ áo hắn, Lam Tranh đột nhiên mở to mắt, lùi về phía sau: “Lạnh quá, lạnh quá.” Chờ đến khi nhìn thấy rõ vẻ mặt cười đắc ý của Vũ Lâu, hắn không né nữa, cầm tay sưởi ấm cho nàng: “Sao tay nàng lạnh thế này, không cho ra ngoài nữa, đừng để bị lạnh rồi lại ốm mất.”

Trong lòng Vũ Lâu dâng lên một tình cảm ấm áp, nhưng nhớ đến những điều ác hắn làm, nàng cũng không dám để dành tin hắn nữa: “Giả mù sa mưa.”

“Ta nói thật.” Lam Tranh thổi khí sưởi ấm tay cho nàng: “Ta cũng thật lòng thật dạ đối với nàng.”

“A?” Vũ Lâu chợt nảy ra một ý: “Người có dám không nói dối một câu nào suốt một ngày hôm nay không?”

“Chơi đùa à?”

“Ta chỉ muốn nhìn xem Độc Cô Lam Tranh chân thật như thế nào thôi, chỉ cần là một ngày cũng đủ rồi.” Vũ Lâu thở dài: “Người giả ngu lừa ta lâu như vậy, nhưng ta thì ngay cả bộ dạng chân thật của người thế nào cũng không biết.”

Lam Tranh như mở cờ trong bụng: “Nàng đừng hối hận.”

“Ta cực kỳ mong chờ.”

“Ta nói thật cũng được thôi, nhưng nàng cũng phải nói thật, hơn nữa, nàng phải cam đoan không được đánh ta.”

“Ta hứa.”

“Nếu nàng đánh ta thì sao?” Lam Tranh che miệng, làm ra bộ dạng lưu manh xấu xa cười: “Nếu nàng động thủ đánh ta, thì buổi tối nàng phải nghe theo ta...”

Vũ Lâu đánh giá thấp khả năng gian tà của Lam Tranh, vỗ ngực nói: “Cứ thế đi. Từ bây giờ trở đi nhé.”

Lam Tranh nhìn chằm chằm ngực nàng nói: “Ta muốn hoan ái cùng nàng.”

Vũ Lâu trợn mắt: “Người nói gì?!” Trước kia nàng cũng biết hắn vô lại, nhưng chưa bao giờ hắn dám trắng trợn như thế.

“Ý nghĩ chân thật, biểu đạt cũng chân thật.” Lam Tranh buông tay: “Nàng cũng có thể đánh ta mà.”

“Không được.” Vũ Lâu nói: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ chuyện đó.”

Đúng lúc này, người hầu gõ cửa, mang y phục mùa đông của Lam Tranh đến. Vũ Lâu nhận lấy, thấy y phục bị lạnh, liền cẩn thận đem lại gần chậu than hơi cho ấm.

“Nàng thật tốt.”

Vũ Lâu lãnh đạm nói: “Ta tốt, đáng tiếc lại không gặp được người tốt.”

“Nàng đúng là có phúc không biết hưởng, nàng thử hỏi thiên hạ xem, còn có thể tìm ra một người nam nhân thứ hai nào dễ dàng tha thứ cho nàng được như ta không? Đánh không đánh trả, mắng không mắng lại. Nàng ngang nhiên cấu kết cùng nam nhân khác làm vậy, ta cũng không đánh nàng, chửi nàng.” Lam Tranh nói một hồi, chính hắn cũng thấy lòng chua xót, than thở: “Ta thật là uất ức mà.”

Thì ra người này vẫn cứ nghĩ mình hơn người như thế: “Đúng vậy, người không đánh ta, không mắng chửi ta, nhưng tùy ý làm nhục ta, dùng người nhà ta để làm tổn thương ta, cuối cùng còn đóng cho ta một vết sẹo này nữa.”

“Mỗi lần giao hoan với nàng, mười lần thì đến chín lần là thật tâm muốn nàng, chỉ có duy nhất một lần đúng là muốn bắt nạt nàng.” Lam Tranh nói thật, không giấu diếm: “Ai bảo nàng lúc nào cũng thô bạo, chỉ có mỗi lúc trên giường là ôn nhu một chút.”

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn. Vũ Lâu điều hòa hơi thở: “Ta nói cho ngươi biết, nếu không phải vì sợ ngươi làm thương tổn người nhà ta, thì dù chỉ một lần ta cũng không muốn giao hoan với ngươi.”

“Nàng gạt người, nàng đâu phải là tảng đá, ta cũng không tin nàng không có dục vọng.”

“Không có đối với ngươi.” Vũ Lâu ném quần áo đã hơi ấm cho hắn: “Mặc vào, chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

“Không ăn, tức đến no cả bụng rồi.”

“Không ăn thì không ăn, mặc kệ ngươi.”

Lam Tranh thấy nàng định bỏ đi, vội nói: “Ta đi — chờ ta với.” Hắn vội vàng vàng mặc quần áo vào. Vũ Lâu đứng giữa phòng nhìn hắn, càng nhìn càng bức mình, lại không nhịn được mà chê bai: “Cái dải đó không phải đeo như vậy! Không thể tin được, ngay cả quần áo người cũng không biết mặc. Ta cứ nghĩ lúc ngươi ngốc thì không biết, thì ra thật sự ngươi không hề biết.” Lúc ở Cung Sùng Lan, hắn cũng bắt nàng mặc quần áo cho hắn, nàng cứ tưởng hắn trêu đùa nàng, không ngờ lại là thật.

“Có gì lạ đâu.” Lam Tranh nói có vẻ rất dĩ nhiên: “Từ nhỏ đến giờ đều có người hầu hạ mặc quần áo cho ta, đương nhiên là ta không biết rồi.”

Vũ Lâu ghen một lúc mới phun ra hai chữ: “Ngu ngốc.”

“Cửu ca cũng sẽ không biết.”

“Hừ, Tấn vương còn lâu mới giống ngươi.”

“Nàng chạy sang bên đó nhìn hay sao mà biết là hắn sẽ biết làm?”

“Vậy sao ngươi biết hắn không biết?”

“Ta và hắn lớn lên cùng nhau, có gì mà không biết.”

“.....” Vũ Lâu dùng sức kéo vạt áo cho hắn. Lam Tranh nói: “Nghệt thở chết ta, nàng sẽ phải thủ tiết đấy.”

“Thủ cái gì mà thủ, ta sẽ tái giá.”

“Tái cái gì mà tái, ta sẽ bắt nàng chôn cùng.”

Lam Tranh đắc ý nhướng mày cười, ra vẻ nàng giỏi thì đánh ta đi. Vũ Lâu thở hắt ra một cái: “Được rồi, đi ăn cơm.”

“Ăn nàng ngon hơn ăn cơm.”

“Câm miệng!”

“Ta nói thật mà.” Lam Tranh cười ha hả: “Nàng tức thì đánh ta đi, rồi chờ xem buổi tối ta giày vò nàng thế nào.”

“Người tự mà ôm giấc mộng xuân của người đi!”

Sau trận tuyết đêm qua, khắp nơi thật tĩnh lặng. Mọi người đi lại rất cẩn thận, ngay cả những vó ngựa bình thường hay lộc cộc diễu võ dương oai cũng không thấy bóng dáng đâu. Bốn phía đều là màu tuyết trắng, không chỉ thính giác, mà ngay cả thị giác cũng tinh khiết lạ.

Bên cạnh y quán có một tửu điểm, vì Phương Lâm thích ăn cháo ở đây nên Vũ Lâu cũng từng đến mua cho hần vài lần, vì thế chủ quán cũng quen nàng. Vừa nhìn thấy Vũ Lâu, ông chủ quán béo mập cười toe toét chào nàng: “Cô nương, hôm nay muốn ăn gì? Bánh bao nhân thịt lửa vừa mới hấp xong, hay cô nương ăn thử vài cái nhé.”

Vũ Lâu đang định trả lời thì nghe Lam Tranh nói: “Người tròn y như cái bánh bao ấy, nhìn người là không muốn ăn rồi.”

Nàng nghiêng răng rít ra hai chữ: “Câm miệng.” Sau đó quay sang cười làm lạnh với chủ quán vừa bị tổn thương lòng tự trọng: “Theo ý của ông đi.”

Chủ quán ầm ức trong lòng, dù hần có bộ dạng đẹp đẽ thì cũng không có quyền tự do chửi bới người khác như vậy chứ, ông oán giận sai tiểu nhị đi chuẩn bị. Vũ Lâu và Lam Tranh tìm một bàn trống ngồi xuống, đột nhiên Lam Tranh đứng dậy, đi đến bàn phía trước nói: “Gia thích chỗ này, mau rút đi, có nghe thấy không?”

148. Chương 148: Giảo Hoạt

Hai người đang ăn cơm kia nhìn thấy một vị công tử tuấn mỹ, mặc áo gấm cao quý nói với mình như vậy, nhất thời sửng sốt, không biết người này muốn gì.

“Ta bảo các người rút, không nghe thấy —”

Miệng bị người khác che mất. Vũ Lâu tiếp tục cười làm lạnh: “Thật sự xin lỗi, quấy rầy hai vị quá.”

Bữa cơm này muốn ăn cũng ăn không nổi nữa rồi. Vũ Lâu kéo Lam Tranh ra khỏi tửu điểm: “Rốt cuộc là người muốn làm gì hả?”

“Ta ăn ngay nói thật mà.” Lam Tranh làm ra vẻ vô tội: “Trong lòng nghĩ thế nào thì nói như thế.”

“Người cố tình chọc tức ta.”

Lam Tranh cười tủm tỉm, đáp án không cần phải nói cũng biết.

Hai người lại tìm một tửu điểm khác dùng cơm. Lam Tranh hôm qua ăn không no, nhưng giờ nhìn đồ ăn trước mặt cũng không đói bụng: “Sao nàng có thể ăn được những thứ này.....”

“Đương nhiên là không so được với sự cao quý của ngài rồi.” Vũ Lâu cúi đầu húp cháo, chế nhạo hần: “Ngài ngậm thìa vàng mà lớn lên, đương nhiên không hiểu được sự khó khăn của dân thường như ta rồi.” Lam Tranh nói: “Khó khăn cái quỷ gì, cha nàng là Binh bộ Thị lang, nàng không ngậm thìa vàng thì cũng ngậm thìa ngọc mà lớn lên.”

Vũ Lâu trừng mắt nhìn hần, hai người, anh một câu, tôi một câu cãi qua cãi lại.

Dùng xong cơm, Lam Tranh đề nghị quay về Phủ Huệ vương một chuyến: “Việc tu sửa Vương phủ sắp xong rồi, ta cũng phải rời Hoàng cung về thôi. Dù sao, ta ở lâu, phụ hoàng ít nhiều cũng sẽ có thành kiến với ta.”

Vũ Lâu nghe hần nói vậy, liền hiểu ngay quan hệ phụ tử của hần và Hoàng đế không hòa hợp, nàng bỗng thấy đồng tình với sự ỷ lại Hoàng hậu của hần: “Thì ra là cha không thương, thảo nào người ỷ lại mẫu thân như vậy.”

Lam Tranh khẽ cười, giọng khinh mạn: “Ỗ lại à? Trong mắt ta, chẳng qua là lợi dụng thôi.”

“Người lợi dụng mẹ mình?”

Lam Tranh cười lạnh không đáp, hôm nay họ đã ước định sẽ phải nói thật, nếu không thì tốt nhất là ngậm miệng không nói nữa.

Vũ Lâu nói: “Hoàng thượng không thích người, người muốn làm Thái tử chẳng phải là mơ mộng hão huyền hay sao?”

“Ông ấy cũng không thích Tứ ca đấy thôi, không, phải nói ông không thích nhất là Tứ ca. Bởi vì Tứ ca quá thông minh, khiến ông thấy bị uy hiếp, ông ấy sợ hãi.” Lam Tranh nghịch nghịch chiếc đũa: “Nhưng mà..... Đôi khi, hoàng đế vô năng sẽ bị thế lực ngoại thích và triều thần thao túng, tự mình cũng không thể tính toán gì được.”

Thế lực ngoại thích của Vương thị quá lớn khiến hoàng quyền bị uy hiếp. Vũ Lâu im lặng, không đáp lại hắn.

“Ông ấy làm Hoàng đế đến bây giờ cũng thật uất ức, còn không có thực quyền bằng một viên quan phụ mẫu ở huyện nhỏ nữa.”

Vũ Lâu nói: “Nếu không có sự trợ giúp từ thế lực của Hoàng hậu, chẳng phải người sẽ càng cách xa vị trí Thái tử hay sao?”

Lam Tranh bẻ gãy đôi đũa trong tay, nói: “Ta lợi dụng bọn họ, cũng sẽ diệt trừ được bọn họ. Những ai uy hiếp ta, ta nhất định sẽ tiêu diệt hết.”

“Qua sông đoạn cầu.” Vương thị giúp người, người lại muốn dùng kế làm suy yếu thế lực của bọn họ, uống công bọn họ nuôi sói trong nhà.

Hắn nắm tay nàng, cười nói: “Cùng giúp ta tìm kế sách được không? Cùng tiến cùng lùi, ta đứng đầu thiên hạ, nàng làm hiền thê lương mẫu ở sau ta.”

“Cái giá quả là rất quyến rũ. Tiếc là ta không có hứng thú.” Vũ Lâu chán nản: “Ta bây giờ vốn không hiền, sau này cũng không hiền được. Hơn nữa, ta cũng không muốn tranh đoạt tình cảm với tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần.....” Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Lại còn là tranh người nữa chứ.”

Lam Tranh ảo não: “Nàng nói lại còn là có ý gì? Chẳng lẽ ta không đáng để nàng tranh đoạt hay sao?”

Vũ Lâu thở dài, lấy khăn lau miệng rồi tính tiền đi về.

Mặt trời đã lên cao, dưới ánh mặt trời ấm áp, tuyết cũng dần tan, những bọt nước trong suốt chậm chậm nhỏ xuống. Vừa ra đến cửa, một giọt tuyết tan chảy thẳng vào cổ Lam Tranh, lạnh khiến hắn rùng mình.

“Vũ Lâu, lạnh quá, nàng nhìn giúp ta với, có cái gì chui vào trong cổ ta vậy?”

“Không sao đâu.” Nàng căn bản là không quan tâm đến hắn.

Lam Tranh cứ quần quít lấy nàng, khiến nàng không xem cho hắn không được, vui đùa ầm ĩ cả đường phố. Đột nhiên có tiếng quát từ đằng sau vọng đến: “Hai người các người đứng lại cho ta!” Vũ Lâu quay đầu, hóa ra là hai vị khách vừa bị Lam Tranh mắng lúc nãy, phía sau bọn họ còn có ba người nữa, tay cầm gậy gỗ, như muốn xông lại phía này.

“Lam Tranh, họ tìm người kia.” Vũ Lâu bắt nạt Lam Tranh không mang theo hộ vệ, cố ý muốn chinh hắn, nên đảo người bay lên bức tường trong ngõ nhỏ, thoáng cái đã không thấy người đâu. Chỉ còn lại Lam Tranh đối mặt với mấy gã to lớn mặt như hung thần ác sát.

“Tiểu tử, vừa rồi ngươi làm càn lắm cơ mà?!” Người cầm đầu khề gõ gõ gậy gỗ vào bàn tay, bước dần đến gần Lam Tranh: “Hôm nay, bằng mọi giá ta sẽ giáo huấn tên tiểu tử thói không biết trời cao đất dày như ngươi.”

Lam Tranh dựa vào vách tường trong ngõ nhỏ, không có đường lùi.

.....

Vũ Lâu quyết tâm để cho Lam Tranh chịu chút khổ sở về da thịt, nếu không thì không bỏ mà bù lại những thương tổn của nàng. Nếu nàng không đánh được hắn, thì mượn người khác trả thù hắn đi, cũng không phải chuyện gì xấu lắm. Mặc dù nàng ném hắn lại để chạy trốn, nhưng lại vẫn không đành lòng, nên không dám đứng trên nóc nhà nhìn hắn bị đánh mà chạy tới một nơi yên tĩnh, chờ một lúc lâu mới quay lại chỗ cũ, chuẩn bị sẵn tinh thần nhìn thấy hắn người đầy thương tích.

Lam Tranh ngồi trong tuyết, hai tay vòng qua đầu gối, đầu chôn vào ngực. Vũ Lâu không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng thấy bả vai hắn run run, nên nàng đoán là hắn khóc.

Đúng là đồ bỏ đi, khóc gì mà khóc.

“Này —” nàng đi đến trước mặt, gọi hắn: “Người có sao không?”

“Không ngờ nàng thật sự...thật sự...bỏ rơi ta lại...” Giọng có vẻ rất tức nỡ.

Lam Tranh ra vẻ lau nước mắt.

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Vũ Lâu vô cùng áy náy, dù sao cũng là nàng không tốt, nàng túm cổ tay hắn, kéo Lam Tranh đứng lên: “Để ta xem xem, người bị thương ở đâu?”

Lam Tranh tránh ra, giọng mũi nghẹn lại thì thầm: “Người ta nói, có gặp hoạn nạn mới biết chân tình, nhưng nàng lại bỏ rơi ta lúc khó khăn nhất.....”

Vũ Lâu cũng bắt đầu thấy hối hận trong lòng: “...Là ta không tốt...” nàng nói thật lòng: “Vừa rồi ta cũng bức tức với người, nên nóng giận mới bỏ người lại.” Nàng nghĩ hắn khóc thật, đưa tay định lau nước mắt cho hắn: “Là một đại nam nhân, khóc gì mà khóc?”

Lam Tranh đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Ai khóc?”

Hả? Trên mặt hắn chẳng có chút nước mắt nào cả, Vũ Lâu đang kinh ngạc thì nghe Lam Tranh nói: “Mấy tên ngu xuẩn kia định giáo huấn ta, ta nói ta là Thanh Hà vương, bọn họ kinh ngạc, nửa tin nửa ngờ. Ta liền rút ra mấy tờ ngân phiếu, ném cho bọn họ. Lúc đó bọn họ mới tin! Sau đó liền nhặt ngân phiếu lên rồi chạy mất.”

Vũ Lâu chống nạnh nói: “Người quên người đã đồng ý với ta cái gì à, hôm nay người phải nói thật cả ngày cơ mà! Người còn gạt ta!”

Lam Tranh cười: “Ta nói dối cái gì nào!”

“Người làm bộ như bị người ta đánh, còn giả vờ khóc.” Lừa lấy sự đồng tình của nàng.

Lam Tranh cười ha hả nói: “Nàng chỉ nói là hôm nay phải nói thật, chứ có nói đến chuyện biểu cảm đâu.”

“Người !” Thì ra hắn tìm lỗ hổng để đùa giỡn nàng, còn đùa giỡn rất ngang nhiên, nàng đưa tay đánh vào người hắn một chưởng, lần này Lam Tranh nhanh nhẹn nghiêng người né tránh: “Nguy hiểm quá.....” Sau đó cười rất lưu manh: “Nàng động thủ, theo ước định, đêm nay nàng là của ta.”

**** phân cách tuyến ***

Ngược lâu như vậy rồi, để cho hai người ngọt ngào mấy chương.

Dừng ở đây nhé, câu chuyện ngày mai sẽ có tiết tấu nhanh hơn.

149. Chương 149: Ngày Đông Ấm Ấp Của Hai Người

Lam Tranh cùng Vũ Lâu đạp lên tuyết, quay về y quán. Dọc đường đi, hai người cứ cãi nhau không ngừng nghỉ. Nàng mắng hắn âm hiểm, giả dối, thích lừa gạt người khác. Hắn nói nàng máu lạnh, lạnh hơn cả tuyết, toàn bỏ rơi hắn vào thời điểm mấu chốt nhất. Vào đến trong phòng, Lam Tranh không muốn chọc tức nàng thêm nữa, lẳng lặng ngồi hơ tay bên chậu than.

Trong lòng Vũ Lâu lại thầm nguyên rủa Lam Tranh, sao không lạnh chết hắn đi. Tuy nàng cũng lạnh, nhưng lại không muốn ở gần Lam Tranh, nên chỉ đứng bên cạnh.

Lam Tranh hơi nóng tay xong, đi đến trước mặt Vũ Lâu, khẽ đưa tay ôm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng: “Lạnh quá, nàng không chỉ sợ nóng mà còn sợ lạnh nữa.” Vũ Lâu khẽ giầy dựa: “Buông ra.” Nhưng nàng tham luyến sự ấm áp của hắn, nên lời cự tuyệt cũng không có chút thật lòng nào, nghe lại như đang làm nũng. Lam Tranh nghe thấy nàng nói vậy, càng dựa sát vào người nàng hơn, dịu dàng nói: “Cả đời này ta cũng không buông nàng ra.”

“Người đừng nghĩ giả mù sa mưa, đến đây nói vài câu hay ho thì ta sẽ tha thứ cho người.”

“Ta cho nàng trừng phạt ta, nàng lại không làm.” Lam Tranh thì thầm, vẫn dính vào người nàng: “Đúng là nàng thương xót ta, không nỡ mà.”

“Người đừng có tự tình là đúng như thế.”

Môi của Lam Tranh gần sát vào môi nàng: “Ta tự tình là đúng, cũng là lỗi của nàng..... Ai bảo trước đây chuyện gì nàng cũng dung túng cho ta.....”

“Từ giờ sẽ không thế nữa.....”

“Ừ, đừng như thế nữa, từ nay về sau sẽ là ta cưng chiều nàng.”

Hai gò má Vũ Lâu ửng hồng, nàng khẽ tránh người ra: “Ta không ham.”

Lam Tranh thấy bộ dạng thẹn thùng của nàng vô cùng đáng yêu, không nhịn được liền khẽ hôn xuống mặt nàng một cái: “Vũ Lâu, ta yêu nàng.” Vũ Lâu thấy hắn tiến đến, nàng lại nhớ đến vụ đánh cuộc vừa rồi, nghĩ hắn đòi hỏi nên vội vàng cúi đầu tránh nụ hôn của hắn: “Người không thể đợi được hay sao.”

Vốn dĩ lúc này Lam Tranh không định làm gì nàng cả, chỉ đơn thuần muốn hôn nàng thôi, nhưng nghe nàng nói thế, hắn liền hiểu ngay được suy nghĩ của nàng, cười nói: “Được, ta chờ, chờ đến buổi tối, đến lúc đó, nàng không thể chạy trốn được đâu.”

Than trong chậu càng cháy càng lớn, soi rọi khuôn mặt ửng hồng của Vũ Lâu. Tay bị hắn nắm, không động đậy được, nàng chỉ đứng cúi đầu, bộ dạng phục tùng, không dám nhìn vào mắt Lam Tranh. Hắn lại càng muốn trêu nàng: “Nàng nghĩ gì thế? Nghĩ gì mà mặt đỏ bừng thế này?”

“Người thật đáng ghét!” Vũ Lâu bị hắn trêu chọc, xấu hổ vô cùng.

Lam Tranh càng nhìn thấy nàng thẹn thùng xấu hổ thì lại càng vui mừng hơn, hắn cúi xuống, vùi đầu vào cổ nàng, khẽ hôn, khẽ cắn: “Nàng chán ghét ta cũng không sao, ta thích nàng là được rồi.....” Hơi thở của hắn khiến nàng động tình, khẽ nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn của hắn. Cánh tay của hai người, bắt tri bắt giác mà quấn lên người đối phương.....

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng gõ cửa phá vỡ giây phút trầm luân của họ.

“Tần cô nương, có quý nhân muốn gặp cô.” Giọng lão bộc khàn khàn, phá vỡ hết cả không khí ấm áp vừa rồi.

Lam Tranh oán hận nói: “Quý nhân gì?”

Lão bộc trả lời: “Y phục, thần thái của người đó không giống người thường, lại không chịu báo quý danh, chỉ nói là quý nhân thôi ạ. Người đó mặc một chiếc áo gấm trắng..... tuổi có vẻ lớn hơn Tần cô nương.”

Lam Tranh vừa nghe đã đoán ra là ai: “Mặc đồ trắng tang tóc ấy, ngoài hắn ra thì còn ai được nữa.”

Vũ Lâu trừng mắt nhìn hắn: “Không được nói bậy.” Nàng đẩy Lam Tranh ra, đi ra cửa đón Tần vương.

“Không được đi.”

“Đi xem hắn đến có chuyện gì mà.”

“Còn chuyện gì chứ? Hắn cầu hôn với nàng, nàng biết rõ tâm tư hắn, còn cố tình đi gặp hắn, rõ ràng là nàng muốn câu dẫn hắn.” Lam Tranh túm chặt tay áo nàng, không cho đi. Vũ Lâu vốn muốn ra đuổi Tần vương về, nhưng bị Lam Tranh bám lấy, nàng liền thay đổi chủ ý: “Ta cứ muốn câu dẫn hắn đấy.” Hai người đây đưa đến tận cửa phòng, nàng bước nhanh chân hơn, đi ra tiền sảnh.

Diệp Thành biết Vũ Lâu được Huệ vương cứu ra khỏi ngục, đợi suốt một ngày, để nàng nghỉ ngơi, bình phục cảm xúc, rồi mới tới thăm nàng. Theo kế hoạch của hắn, vốn là hắn muốn tự mình đi cứu Vũ Lâu, không ngờ lại bị Lam Tranh đoạt trước. Nếu vì sai lầm này mà khiến bọn họ làm hòa với nhau, thì chẳng phải hắn đi trộm gà còn mất thêm nắm thóc hay sao. Đang mãi nghĩ ngợi thì hắn nhìn thấy Lam Tranh và Vũ Lâu đi vào.

Chẳng lẽ bọn họ làm hòa rồi?

“Cửu ca, huynh đến đây làm gì?” Giọng điệu của Lam Tranh không thân mật như bình thường.

Diệp Thành biết rõ còn cố hỏi: “Thập đệ, đệ làm sao vậy?”

Ta còn có thể làm sao? Người muốn thành thân với nữ nhân của ta. Còn hỏi ta làm sao à?

“Huynh phá hủy chuyện tốt của ta.....” Oán niệm trào dâng: “Ta và Vũ Lâu đang muốn.....”

Vũ Lâu trừng mắt lườm hắn: “Không được nói lung tung.”

“Ta nói thật mà.”

“Người có thể không cần nói thật nữa.”

Lam Tranh ôm nàng, cười: “Được, dù sao cũng không cần nữa rồi.” Hắn đã thắng.

Vũ Lâu chặn hắn lại, đứng sang một bên, mời Diệp Thành ngồi xuống rồi nói: “Không biết điện hạ đến đây có việc gì?”

“Ta nghe nói nàng bị vu cáo, lúc ta cho người đi nha môn hỏi thì nàng đã được thả rồi. Ta lo lắng nên đến thăm nàng một chút.” Diệp Thành hỏi: “Nàng không phải chịu khổ chứ?”

Lam Tranh trong lòng thầm oán hận, người muốn chọc ta tức chết phải không, ta còn đang đứng đây mà người nói những lời mờ ám như thế với Vương phi của ta à? Cái gì mà lo lắng? Người có tư cách gì mà lo lắng cho nàng? Hắn đang muốn gây khó dễ, lại nghe Vũ Lâu trả lời: “Cũng không chịu khổ gì, vì ngay hôm sau Lam Tranh đã đón ta ra ngoài rồi.”

Lam Tranh vui mừng, vậy là Vũ Lâu vẫn hướng về hắn.

Gương mặt Diệp Thành có chút không nén được giận: “Nàng bình an vô sự là tốt rồi.”

Lam Tranh oán hận nói: “Cũng không biết tên tiểu nhị kia bị ai sai khiến mà dám hãm hại Vũ Lâu, đúng là đáng giận!”

Vũ Lâu liếc mắt nhìn hắn, ả ả ý ý nói: “Hừ, đúng thế, rốt cuộc là bị ai sai chứ?”

Lam Tranh, người đừng có đắc ý, ta không tiếp nhận Tấn vương, cũng không có nghĩa là ta sẽ tiếp nhận người.

Lam Tranh nói: “Biểu ca nói sẽ điều tra cẩn thận, nếu thật sự có người đứng sau lưng điều khiển mấy chuyện xấu xa này, thì dù phải lột da hắn ra ta cũng phải tra cho bằng được.” Nói xong, hắn liếc xéo Diệp Thành: “Cửu ca, huynh nói có phải không?”

Diệp Thành không hề sợ hãi ánh mắt của hắn: “Đương nhiên rồi.”

Vũ Lâu cũng không muốn hai người vì nàng mà xảy ra tranh cãi, chỉ nghiêm mặt nói: “Chuyện này đều có quan gia phụ trách, không phiền hai vị Vương gia.”

Lam Tranh đứng dậy, đi đến sau lưng Vũ Lâu, ôm lấy nàng: “Nàng nói vậy là quá khách sáo rồi, cái gì mà ”điện hạ“, cái gì mà ”Vương gia“, gọi ta là Lam Tranh.” Vũ Lâu dùng sức giãy người ra: “Tấn vương điện hạ đang ở đây, người tự trọng một chút đi.”

“Cửu ca sẽ không để ý đâu mà.” Lam Tranh cười hỏi Diệp Thành: “Đúng không?”

Tấn vương làm sao có thể không để ý. Vũ Lâu nắm lấy sơ sót của Lam Tranh, thấp giọng nói: “Người nói dối, coi như trái với ước định, nên ta cũng không tính là thua người.” Lam Tranh hạ giọng, ghé sát vào tai nàng cười nói: “Nàng vừa mới nói, ta có thể không cần nói thật nữa mà. Cho nên, nàng vẫn phải ngoan

ngoãn thực hiện lời hứa.” Dứt lời, hần thuận tiện đưa môi xẹt qua vành tai nàng, khiến tai Vũ Lâu đỏ bừng lên.

Nàng ôm tai, tránh khỏi hần. Lam Tranh không cho nàng rời đi, càng ôm chặt hơn, hỏi Diệp Thành: “Cửu ca, rốt cuộc là huynh đến đây làm gì?”

150. Chương 150: Tranh Cãi Về Thân Phận Của Vũ Lâu

“Ta đến gặp Tần cô nương.”

Lam Tranh cười: “Là người đã thành thân rồi, làm sao còn gọi là Tần cô nương được”. Ý là, người còn không có tư cách gọi nàng như thế.

Diệp Thành cũng cười, ầm áp như gió xuân, hần ra vẻ căn bản không hiểu ý xấu của Lam Tranh: “Vậy phải xưng hô thế nào?”

“Không phải nên gọi là đệ muội hay sao?”

Diệp Thành chỉ ra điểm mấu chốt nhất: “Nhưng nàng cũng không phải Vương phi của đệ. Tông Nhân phủ cũng không ghi lại Tần Vũ Lâu là Huệ vương phi.”

Lam Tranh nhướn mày: “Ta đâu có cưới hồ sơ của Tông Nhân phủ, có ghi lại hay không thì quan trọng gì. Có quan hệ thật sự mới quan trọng.” Môi hần khê lướt nhẹ nhẹ qua vành tai nàng: “Nàng nói có phải không?”

“Có quan hệ nhưng lại không danh phận, chẳng phải là thiệt thòi cho Vũ Lâu hay sao?” Diệp Thành thần nhiên nói. Cũng không thêm để ý ánh mắt Lam Tranh càng lúc càng trầm xuống: “Cứ dùng đẳng mãi chuyện lập phi, phế phi, ai có thể chịu nổi chứ.”

“Đây là chuyện nhà của ta.” Lam Tranh nói: “Không phiền Cửu ca quan tâm.”

Diệp Thành đáp trả: “Thứ nhất, nàng không phải ở Phủ Huệ vương với người, chỗ này không tính là nhà. Thứ hai, nàng cũng không có quan hệ gì với người cả, không danh không phận thì làm gì có gì gọi là chuyện nhà.”

Mặc dù Vũ Lâu không thích hai người cãi qua cãi lại, nhưng nhìn thấy Diệp Thành có thể đấu thắng Lam Tranh, nàng vẫn rất sung sướng, mắt luôn cả ý định lúc đầu là ngăn cản hai người, chỉ lẳng lặng cười đắc ý nhìn Lam Tranh.

Lam Tranh, Tần vương nói rất đúng, ta xem người định phản bác thế nào.

Lam Tranh cũng bị lời biện hộ của Diệp Thành làm cho cứng lưỡi: “Chuyện này.....” Nhưng hần là ai chứ. Độc Cô Lam Tranh hần tự nhiên sẽ có phương pháp đáp trả. Hần lập tức nảy ra ý hay, nâng cằm Vũ Lâu lên để nàng đối mặt với hần. Lam Tranh cúi xuống, ngậm lấy đôi môi anh đào của nàng, mút lưỡi nàng đến phát đau không chịu nổi mới buông nàng ra.

“Mẹ của con ta đương nhiên là người một nhà với ta rồi.” Lam Tranh nói: “Nếu không phải vừa rồi tại Cửu ca phá hủy chuyện tốt của chúng ta, không biết chừng bây giờ trong bụng nàng đã có quận vương, quận chúa rồi cũng nên.”

Thế cục lại xoay chuyển về thế có lợi cho Lam Tranh.

Đủ rồi! Vũ Lâu phải chấm dứt trò hề này lại. Nàng hạ thấp người thi lễ với Tần vương: “Nhờ phúc của điện hạ, mọi chuyện của tiểu nữ đều ổn cả. Không phiền điện hạ lo lắng. Điện hạ đã vì quốc sự mà vất vả rồi, trăm sự quán thân, chắc cũng rất bận rộn, tiểu nữ không dám làm chậm trễ chuyện chính sự của điện hạ nữa.” Vì còn đang phải nhờ vả chuyện của cha, nên Vũ Lâu cũng không dám nói quá tuyệt tình, chỉ làm ra vẻ cực kỳ cung kính.

Lệnh đuổi khách vừa mới nói ra khỏi miệng, Lam Tranh đã đắc ý nhìn Diệp Thành cười cười.

Diệp Thành vội đứng dậy nói: “Nếu Tần cô nương đã không có ý giữ khách, thì bản Vương phải cáo từ thôi. Nhưng mà, những gì bản Vương đã đáp ứng với nàng, nhất định sẽ làm hết sức.” Dứt lời, hắn cũng không thèm chào hỏi Lam Tranh, đi thẳng ra cửa.

Vũ Lâu định đi theo tiễn hắn lại bị Lam Tranh giữ lại. Chờ Tần vương đi khuất, Vũ Lâu giận dữ khiển trách Lam Tranh: “Sao trước mặt ai người cũng không thể đứng đắn được một chút nào thế.”

Lam Tranh nghe vậy, buông nàng ra, hừ một tiếng rồi xoay người đi mất.

Thật kỳ quái, bình thường còn nói những lời gay gắt hơn mà hắn đều nhin, sao hôm nay mới nói một câu hắn đã không chịu nổi rồi? Vũ Lâu sợ là hắn lại giả vờ, để lừa nàng đi an ủi hắn, muốn chiếm tiện nghi của nàng, nên cũng không quan tâm đến hắn.

Đúng lúc này, thợ xây phụ trách việc tu sửa nóc nhà cũng đến. Gần đến giờ Ngọ, mọi người đều tập trung ở phòng bếp cho tới tận khi mặt trời xuống núi, trời bắt đầu tối mới xong. Trả công thợ xong xuôi, Vũ Lâu mới quay về phòng ngủ xem Lam Tranh thế nào.

Than trong lò đã cháy hết, cả căn phòng lạnh băng. Lam Tranh ngồi trên giường, dựa vào bình phong, thấy Vũ Lâu đi đến, mặt hắn lạnh như quan tài.

“Không lạnh à? Sao không nhóm lửa lên.” Vũ Lâu cầm đồ nhóm lửa, đốt lại lò sưởi. Không thấy Lam Tranh trả lời, nàng lại hỏi lại lần nữa: “Sao người không đốt lửa lên? Ngồi từ trưa đến giờ không thấy lạnh à?”

Lam Tranh tức giận nói: “Không.”

Nàng bật cười: “Ta thật đúng là đáng trí, quên mất người được nuông chiều từ bé, cái gì cũng không biết tự làm.” Nàng khơi cho lửa to lên, rồi vẫy hắn: “Mau đến đây sưởi cho ấm đi, đừng để bị cảm lạnh.”

“Dù sao ở đây cũng là y quán, có sinh bệnh cũng có được.” Lam Tranh không động đậy.

“Người đừng để sinh bệnh, nếu sinh bệnh, chẳng phải người sẽ đòi ở lại đây vài ngày nữa à.”

Lam Tranh đứng dậy đi đến trước chậu than, Vũ Lâu nghĩ hắn đến sưởi ấm, liền nói: “Mau lại đây cho ấm, người cũng thật là, nếu lạnh sao không nói với ta.”

Rầm! Lam Tranh nhấc chân đạp đổ chậu than, than nóng bắn tung tóe, lửa bén vào váy Vũ Lâu, đốt thành mấy lỗ nhỏ.

“Người làm gì vậy!” Vũ Lâu vội vàng chạy đến bàn, cầm ấm trà lên đổ xuống, dập tắt lửa, tránh hỏa hoạn: “Độc Cô Lam Tranh, nếu người còn muốn nổi tính Vương gia bùng binh lên, thì quay về cung đi, chỗ này của ta không hầu được người.”

Lam Tranh giật ấm nước trong tay nàng, lại ném ra chỗ khác. Vũ Lâu giận dữ, túm hắn kéo ra ngoài, đẩy hắn ra khỏi phòng, đóng chặt cửa lại. Nàng chờ hắn gõ cửa, nhưng đợi hồi lâu vẫn không nghe thấy gì. Nàng lại chờ, qua hơn một khắc, sự yên tĩnh bao trùm khiến người ta sợ hãi.

Vũ Lâu mở cửa ra, trời đã tối hẳn, nàng kiễng chân ngó khắp mọi nơi, nhưng không thấy bóng dáng Lam Tranh đâu cả. Vũ Lâu vội vàng đi đến cửa phòng mấy tên hộ vệ, vừa mở cửa ra chỉ thấy vài người đang ngồi đánh bài.

Hồng rồi! Vũ Lâu cuống quýt chạy ra cửa. Ở ngã tư đường chỉ có thừa thớt vài người vội vàng qua lại, không thấy Lam Tranh đâu.

“Lam Tranh — Lam Tranh —”

Đêm nguyên tiêu đó, hắn cũng thế này, chỉ chớp mắt một cái đã biến mất, lại gặp nạn khiến nàng phải tự hủy dung mạo mình.

“Lam Tranh!” Nàng điên cuồng gọi to tên hắn một tiếng, sau đó chống tay vào đầu gối thở dốc: “..... Rốt cuộc là người đi đâu rồi?” Cố gắng giữ bình tĩnh, Vũ Lâu chạy dọc theo con đường nhỏ. Đuổi theo được một lúc nàng cũng thấy thấp thoáng bóng hình quen thuộc ở xa xa, chạy thêm vài bước đuổi kịp hắn, nàng kéo vai hắn lại: “Người muốn đi đâu? Sao không nói với ta một tiếng?”

Lam Tranh ngắt ra, hờ hững nói: “Dù sao nàng cũng không quan tâm ta, ta đi đâu nàng quản làm gì?”

“Người lại muốn làm nũng à?”

Lam Tranh lạnh lùng hỏi lại: “Nàng nhìn ta giống đang làm nũng sao?”

“Theo ta về đi đã.”

“Nàng bảo ta hồi cung.”

“Tối rồi, cửa cung đã đóng từ lâu, hơn nữa, với tốc độ này, thì có mà sáng mai người mới về đến hoàng cung.” Vũ Lâu nói: “Nếu muốn đi, thì chờ ngày mai nói sau” rồi mạnh mẽ kéo Lam Tranh về.

Lam Tranh bấu môi, bị Vũ Lâu vừa lôi vừa kéo quay về y quán.

Vũ Lâu nấu cho hắn chén canh trừ lạnh, bưng vào phòng ngủ, đặt trên bàn nước, sắc mặt âm trầm nói với Lam Tranh: “Không phải người thích ăn ngọt sao, mau lại đây đi.” Lam Tranh liếc mắt nhìn nàng một cái, vẫn không động đậy. Vũ Lâu vừa cầu nhàu ‘chắc chắn là kiếp trước ta thiếu nợ người rồi’, vừa bê bát canh đến bên hắn, xúc một thìa đút cho Lam Tranh: “Nào.” Lam Tranh nhìn bát canh, rồi lại nhìn nàng, há mồm ngậm thìa uống hết canh.

Lam Tranh uống xong, lăn một vòng nằm xuống giường, kéo chăn đắp kín, nằm yên như người chết.

151. Chương 151: Mặc Quân Làm Bậy

Vũ Lâu kiểm tra y quán một vòng xong, đóng kỹ cửa phòng, ngồi dưới đèn đọc sách thuốc. Suốt cả thời gian này, Lam Tranh vẫn nằm thẳng đơ trên giường không nhúc nhích.

Nàng đọc sách một hồi, hai mắt cay xè mới khép sách lại, nhẹ nhàng vén góc chăn đang che mặt Lam Tranh lên. Nàng nghĩ hắn ngủ, nên động tác cũng rất nhẹ, không ngờ Lam Tranh lại trợn tròn mắt. Nàng và hắn, bốn mắt nhìn nhau.

“Người chưa ngủ à!” Vũ Lâu tung chăn ra: “Người nhện giỏi thật đấy, suốt từ sau cơm chiều đến giờ.”

Lam Tranh xoay người, không để ý đến nàng.

“Muộn rồi, ngủ thì phải cởi đồ ra chứ.”

Lam Tranh ngồi vụt dậy, cởi áo, tháo thắt lưng. Vũ Lâu đứng chống nạnh nhìn hắn bận bịu, rốt cuộc cũng không nhìn nổi nữa, ngồi xuống giúp hắn: “Ta cởi giúp người.” Nàng kéo hai cái tay vướng víu của hắn ra, cởi y phục, ngọc bội ra cho hắn, chỉ để lại áo lót, rồi kéo chăn đắp cho Lam Tranh. “Ngủ đi.” Lam Tranh chui luôn vào trong chăn, nhắm mắt ngủ.

Vũ Lâu ngồi bên giường một hồi rồi cũng thối tắt đèn, cởi xiêm y, nằm xuống cạnh hắn.

Nằm một lúc, nàng xoay người sang phía hắn, nhưng Lam Tranh vẫn quay lưng lại phía nàng.

“Lam Tranh.....”

“Gi?”

“Người chưa ngủ à?”

“Ngủ rồi, bị nàng đánh thức.”

“Gạt người, rõ ràng là chưa ngủ.”

“.....”

Rốt cuộc Vũ Lâu cũng không nhịn nổi nữa, dùng sức đẩy hắn: “Cuối cùng là người bị làm sao thế hả? Có gì thì nói ra đi.”

Lam Tranh xoay người đối mặt với nàng, nhìn chằm chằm vào mắt nàng nói: “Ta tức giận, nàng không thấy sao?!”

“Đương nhiên là không đoán được rồi! Người tức giận cái gì chứ?!”

Lam Tranh không nói, định xoay người quay lưng về phía nàng tiếp, Vũ Lâu vội ôm cổ hắn: “Người nói xem nào, xem ta thật sự sai hay là tại người cố tình gây sự hả.”

Lam Tranh thuận thế, vùi đầu vào cổ nàng, thấp giọng nói: “Ta thấy uất ức. Tấn vương đến đây, ngang nhiên câu dẫn nàng, thế mà ta lại không thể nổi giận! Tức chết ta mất!” Dứt lời, hắn khẽ cắn xuống vai nàng.

Vũ Lâu né người về phía sau: “Sao người lại cắn ta!” Lam Tranh ôm lấy nàng, không cho nàng tránh ra, càng sát gần vào nàng hơn: “Hắn nói nhiều như vậy, không phải chung quy cũng chỉ có ý là, nàng không có quan hệ gì với ta, nàng là người tự do, hắn theo đuổi nàng cũng là hợp lý hay sao!”

Vũ Lâu bị hắn ôm vào lòng, mặc dù vẫn cách một lớp quần áo, nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể hắn: “Ta còn tưởng có chuyện gì, hóa ra là Tấn vương chọc tức người.” Lam Tranh không ngại thừa nhận: “Đúng! Ta bị hắn chọc tức đấy! Tức chết ta mất thôi, trước mặt ta mà dám câu dẫn nàng, lại còn làm ra vẻ rất đúng lý hợp tình nữa chứ! Tức giận hơn nữa là, ta lại chẳng thể làm gì hắn ” Hắn dùng răng ngậm lấy áo nàng xả giận.

“Ai bảo người giả ngốc cơ.”

Nhắc tới chuyện này, Lam Tranh lại càng tức giận hơn: “Nàng còn nói nữa, nếu không phải ai đó phá đám sau lưng ta, thì giờ ta có thể khôi phục cuộc sống bình thường rồi, ngay cả cái tên con hoang Tấn vương kia cũng chết luôn. Giờ thì hay rồi, ta lại phải giương mắt lên mà nhìn nàng, đứng cách xa ba thước thêm nhỏ dãi ra, nhìn người ta câu dẫn nàng mà bó tay, không có cách nào cả.”

“Người nói người bó tay, không có cách gì, chẳng lẽ người không nhìn thấy người chọc Tấn Vương tức thế nào à, mặt mũi trắng bệch cả ra.”

“Mặt của cái tên tiểu bạch kiểm đó vốn trắng mà.” Lam Tranh thở phì phì, chui vào trong lòng nàng nói: “Còn nàng nữa, nàng biết rõ hắn là cái gai trong mắt ta, nàng còn gặp hắn. Đến khi hắn đi rồi, nàng lại còn bỏ mặc ta lạnh lẽo trong phòng! Rồi còn đuổi ta đi nữa.....” Áo nàng bị hắn dùng miệng kéo xô lệch hết cả, lộ ra làn da trắng muốt của nàng.

Sự tức giận, ầm ứ ban đầu đã biến thành làm nũng, dây dưa. Vũ Lâu vẫn chưa phát hiện ra, còn tranh cãi với hắn: “Tự người tức giận, sao lại trách ta bỏ mặc người chứ.”

Đột nhiên nàng cảm thấy ở ngực dâng lên cảm giác tê dại, khiến toàn thân Vũ Lâu mềm nhũn, khẽ gất lên: “Ta đang nói chuyện nghiêm túc với người, người lại còn có tâm trạng mà quậy phá nữa.”

Lam Tranh nâng mắt nhìn nàng: “Đừng động đấy! Chính nàng đã đồng ý sẽ tùy ta xử trí rồi.....”

Là vụ đánh cuộc đó: “Người thắng đề tiện như vậy mà còn dám nói à.”

Hắn đã sớm mở vạt áo nàng ra, dùng sức kéo mạnh khiến cho bầu ngực tròn đầy nhảy vào tầm mắt hắn. Vũ Lâu a lên một tiếng, theo bản năng dùng tay che đi ngực mình. Nhưng Lam Tranh đã nhanh hơn một bước, bàn tay hắn ôm trọn hai bầu ngực trắng mềm ấy, xoa xoa nắn nắn càng lúc càng mạnh hơn: “Nàng lại định nói là không tính chứ gì?”

“Người —” Vũ Lâu muốn trách cứ đã bị hắn chặn lại. Chờ đến khi hơi thở của nàng dồn dập, dục tình bị hắn khơi gợi lên, hắn mới cười nói: “Lúc hôn nàng, ta nghe trong lòng nàng nói, nàng sẽ thực hiện lời hứa của mình.”

“Nói hươu nói vượn.”

“Nàng không tin à.....” Lam Tranh lại hôn xuống đôi môi anh đào của Vũ Lâu, đoạt lấy cái lưỡi xinh xắn mềm mại của nàng. Ngón tay không ngoan ngoãn chậm rãi đi xuống, qua một lớp quần áo, khẽ thăm dò vùng đất tư mật giữa hai chân nàng, cảm nhận được sự ẩm áp, hắn mới dấn vào tai nàng nói: “Nơi này, nói rằng nàng muốn..... đúng không?”

Vũ Lâu xấu hổ, theo bản năng khép chặt hai chân lại, nhưng lại vô tình kẹp chặt cả tay hắn. Mà cánh tay Lam Tranh cũng không vội vã rời đi, ngược lại lại khẽ xoa nắn nơi mềm mại của nàng qua lớp quần áo. Nàng chịu không nổi, túm lấy cổ tay hắn, tách hai chân ra: “Người mau buông ra.....”

Lam Tranh thu tay lại, nhưng lại nhân cơ hội, chèn một chân vào giữa hai chân nàng, không cho nàng khép lại, sau đó lật người đặt nàng dưới thân mình.

“Người..... người xuống mau!”

Lam Tranh đưa tay ngăn lên môi nàng: “Nàng đã nói tùy ta xử trí..... Vậy nên, giờ nàng ngoan ngoãn đi.” Vũ Lâu ngưng ngừng, cắn đầu ngón tay hần, hạ thân lại bị một tay khác của hần khơi gợi lên một luồng nhiệt ấm áp tê dại, khiến nàng không kìm được mà bật ra tiếng rên rỉ mê người.

Lam Tranh thừa dịp môi nàng khe hé mở để rút ngón tay ra, hai tay rảnh rỗi vò vàng cởi tiết khổ của nàng. Nơi quan trọng nhất bị nàng chống cự, Lam Tranh thấy nàng định đánh mình, liền nói: “..... Chẳng lẽ nàng không muốn có con hay sao?”

Vũ Lâu cố gắng lấy lại bình tĩnh, cự tuyệt hần: “Không muốn của người.”

Sau khi Lam Tranh nghe xong, cười cười rồi cúi người vùi đầu vào ngực nàng: “Muốn đi..... Muốn đi..... Ta rất tốt mà.....”

Ta nhất định sẽ làm cho nàng hoài thai đứa nhỏ của ta, phá vỡ lời nguyện rửa ma quỷ của Phương Lâm.

Vũ Lâu hừ giọng: “Có một người như người đã phiền chết đi rồi, ta không muốn lại tạo thêm một tiểu ác ma quấy phá ta nữa.”

Nghe nàng nói thế, hần biết trong lòng nàng có vẻ đã đồng ý. Lam Tranh kéo tiết khổ của nàng xuống, bàn tay nhẹ vuốt ve làn da bóng loáng mịn màng giữa hai chân Vũ Lâu, khiến toàn thân nàng run rẩy, muốn khép hai chân lại. Hần vừa vuốt, vừa sờ, vừa nói: “Dáng vẻ phóng dăng đêm qua khơi lên dục hỏa của ta đâu rồi..... Sao đến thời điểm mấu chốt lại lùi bước thế này.....”

Vũ Lâu nghe vậy, một chân nhẹ quăn lên thắt lưng hần, hơi nghiêng người nghênh đón hần vào. Lam Tranh làm sao chịu được dáng vẻ này của nàng, thắt lưng khe động, đi thẳng vào nơi ấm áp của nàng. Vũ Lâu một lần lại một lần phối hợp với động tác của hần, nàng cũng không hề kiềm chế, phát ra những tiếng ngâm nga ái muội khiến Lam Tranh như chết chìm trong cảm giác hoan ái, xương cốt như muốn rã rời.

Đến khi tận hứng, Lam Tranh ôm nàng nằm xuống, ngón tay khẽ khắc họa ngũ quan của nàng: “Cùng ta quay về đi, đời này nàng chỉ có thể làm Vương phi thôi, không làm thần y được đâu.....”

Vũ Lâu như đã chuẩn bị từ trước, lập tức nói ra điều kiện: “Người tìm cho ta một thứ, ta sẽ quay về cùng người.”

“Nàng nói đi.”

“Lựa băng.”

“Là cái gì?” Hần chưa từng nghe qua.

152. Chương 152: Quyển Luyến Không Rời

Lam Tranh chưa bao giờ nghe thấy thứ gì gọi là “lựa băng”: “Là cái gì vậy?”

Vũ Lâu dựa vào lòng Lam Tranh, cười nói: “Ta nghe nói, có một vị thư sinh tên là Thẩm Hưu Văn. Một ngày nọ, Thẩm Hưu Văn ngồi một mình trong thư phòng đọc sách thì ngoài trời có mưa nhỏ, gió thổi những giọt mưa phùn như tơ như lụa. Thẩm Hưu Văn chợt nhìn thấy một cô gái, tay cầm se sợi, vừa đi vừa đón những hạt mưa bụi, dùng se sợi se thành tơ lụa. Cứ như vậy, nàng bước đi trong mưa trong gió, tay không ngừng se. Se sợi, se sợi, nàng bước vào thư phòng của Thẩm Hưu Văn, nói với hần: ”Tơ này tên là băng tơ, tặng cho chàng để làm lựa băng.” Nói xong, nàng biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa. Sau đó, Thẩm Hưu Văn dùng băng tơ làm y phục, làm thêm một cây quạt luôn mang theo bên mình, coi như báu vật.”

“Chuyện xưa à?”

“Ta muốn có băng tơ, nếu người có thể tìm được, ta sẽ quay về cùng người.”

“Nàng cố tình làm khó ta.....” Dột mưa thành tơ lụa, vật phẩm của tiên nữ tặng tình nhân, dù hần có là Hoàng đế cũng không thể tìm nổi.

“Người cũng có thể chọn không bị làm khó mà.” Vũ Lâu bĩu môi hướng ra cửa nói: “Đừng đưa ta về nữa, không phải là xong rồi sao.”

Lam Tranh khẽ nựng hai má Vũ Lâu: “Còn nói ta nữa, nàng thật quá tùy hứng, ý vào việc ta yêu nàng, mà uy hiếp ta.”

Vũ Lâu gỡ tay hần ra, ôm lấy mặt mình: “Người có thể tìm được không?”

“Nàng có muốn không?” Lam Tranh vừa khôi phục thể lực, tay đã không an phận lại khẽ xoa nắn bầu ngực mềm mại của nàng, đến khi nhụy hoa nhỏ nở rộ, hần dùng đầu lưỡi vẽ một vòng quanh bầu ngực Vũ Lâu.

Thân thể Vũ Lâu mềm nhũn, không kìm được lại phát ra những tiếng rên rỉ không ngớt. Lam Tranh vừa nhìn thấy tư thế mê người đó của nàng, lập tức cũng có phản ứng, hần xoay người muốn thêm một lần nữa. Vũ Lâu thấy hần động tình, kêu lên một tiếng, rồi đẩy hần ra, quay lưng lại, kéo chăn đắp lên mình nói: “Sao người không biết thế nào là một vừa hai phải thế.”

Lam Tranh ghé vào vai nàng, vừa hôn vừa cắn: “Không phải chúng ta phải sinh con hay sao, nếu không để tâm thì làm sao được.”

“Người sống từng đó năm trên đời chỉ biết dốc sức vì việc này thôi hả?” Nàng cảm giác bàn tay không an phận của hần bắt đầu vuốt ve lưng nàng, vội vàng tránh tránh lui vào sâu bên trong giường.

“Ta còn để tâm cả chuyện tranh đấu với Thái tử nữa. Nhưng mà Thái tử chết rồi, giờ chỉ còn nàng thôi.” Lam Tranh nhìn thấy trên đệm có chất dịch màu trắng đục, làm ra vẻ vô cùng đau khổ, đẩy nàng: “Xong rồi, có phải trong người nàng chẳng còn sót lại chút gì không?”

Vũ Lâu buồn bực: “Cái gì mà không còn sót lại gì?” Nàng hơi ngó xuống, thấy Lam Tranh đang chỉ vào giữa hai chân nàng, liền hiểu ngay, tức giận nhắc chân đá hần: “Tiểu sắc phôi.”

Từ khi ở chung với Vũ Lâu, hần và nàng không ngừng tranh đấu, nên thân thủ của hần cũng nhanh nhẹn hơn nhiều, hơn nữa, Vũ Lâu cũng không phải là thực sự muốn đá hần, động tác không sắc bén, khiến Lam Tranh dễ dàng ôm được đôi chân nhỏ của nàng, thuận thế tách hai chân nàng ra, chèn vào giữa: “Nên dùng chân chèn ở.....” hần sờ sờ mông nàng: “đây này, sẽ dễ thụ thai hơn.”

“Người học những thứ này ở đâu ra thế?”

“Trong bản tà thư nàng mang về đó.”

Đó là chuyện lâu lắm rồi: “Người vẫn còn nhớ à?”

Lam Tranh vô cùng tự tin: “Mặc dù ta cũng không phải là chỉ vừa nhìn đã nhớ hết, nhưng ít ra cũng phải nhớ được bảy tám phần, giữ trong đầu tám năm, mười năm chỉ là chuyện nhỏ.”

Vũ Lâu nói: “Người đúng là rất thông minh, đáng tiếc là dùng sai chỗ!”

Hần hít một hơi, nghiêng người nằm xuống, mất hết hứng thú: “Ta rất muốn dùng đúng chỗ, nhưng trong chuyện triều chính, ta căn bản không thể nhúng tay được. Hơn nữa, vì nàng mà ta phải kiềm chế biết bao nhiêu tinh lực, ôi — thật chẳng dễ dàng gì mà sống qua ngày.”

“Vẫn trách ta sao?”

“Không thể trách nàng hay sao.” Lam Tranh cười ôm lấy Vũ Lâu: “Nên là, nàng sinh cho ta một đứa nhỏ để bồi thường ta đi.”

“Người mang băng tơ đến, ta sẽ theo người về.”

“Một lời đã định, đến lúc đó, nàng đừng đổi ý!” Hần kéo nàng vào lòng, ôm chặt trong ngực rồi nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, khi Lam Tranh rời giường đã là gần buổi trưa, hắn ngồi trên giường nhìn thấy Vũ Lâu rất bận rộn liền hỏi: “Nàng không biết mệt à, không muốn quay về hưởng phúc cùng ta, lại muốn ở đây chịu khổ.”

“Trở về chắc gì đã được hưởng phúc, người khó hầu hạ như vậy.”

“Ta sẽ sửa.” Lam Tranh chỉ ra cửa sổ: “Ta thề với mặt trời.”

“Hôm nay trời toàn mây.”

“.....”

“Đừng có múa mép khua môi nữa.” Vũ Lâu bê đồ ăn cho hắn: “Mau ăn nhanh rồi hồi cung đi, sáng nay Vũ Dương hầu đã phái người đến báo, nói Hoàng hậu nương nương muốn gặp người đấy.”

Lam Tranh vừa nghe thấy, đã chui luôn vào trong chăn: “Ta không về, ta mới đến đây có vài ngày, tên kia đã giúp người ta đòi mạng ta rồi.”

“Sao có thể nói Hoàng hậu triệu kiến người là đòi mạng được.”

“Dù sao ta cũng chưa chơi đủ, không về.”

Vũ Lâu kéo chăn ra, lôi hắn dậy: “Lỡ trong cung có chuyện gì thì sao.”

“Thái tử đã chết rồi, còn có chuyện gì được nữa!” Lam Tranh ôm lấy thắt lưng Vũ Lâu: “Ta luyện tiếc nàng mà. Ta vừa đến hôm trước, mới ở đây được hai đêm đã phải rời khỏi nàng rồi. Nàng bỏ được ta, nhưng ta không bỏ được nàng.” Nàng bị hắn ôm kéo xuống, quỳ một gối lên giường, khẽ vuốt trán hắn nói: “Mau ngoan ngoãn đứng dậy đi, Hoàng hậu gọi người, thì người phải nhanh chóng hồi cung, phòng khi có chuyện gì gấp. Ta không thể làm người bị chậm trễ được.”

Lam Tranh nói: “Ta đi rồi, lỡ Diệp Thành lại đến phá rối nàng thì sao?”

“Người cho là ai cũng có tính xấu bám người dai như đĩa giồng người hay sao? Ta đã nói rõ với hắn từ lâu rồi. Tấn vương là người hiểu chuyện, từ từ rồi sẽ quên ta thôi.”

Lam Tranh chua giọng nói: “Cái gì mà từ từ sẽ quên? Nàng còn muốn hắn ghi nhớ nàng trong lòng bao lâu hả?”

“Người cố tình gây sự đấy à?”

Lam Tranh cũng nghiêm túc nói thẳng ra: “Ta cố tình gây sự đấy, muốn nàng phải yêu thương ta.” Hắn vòng tay qua cổ nàng, kéo nàng cúi xuống, mình thì ngẩng lên đón lấy môi nàng để hôn. Làm nũng một hồi lâu, hắn mới chịu đứng dậy mặc quần áo, rửa mặt, dùng điểm tâm, gọi mấy tên hộ vệ rảnh rỗi chơi bài vài hôm nay ở y quán đến, rồi quyến luyến không muốn rời, tạm biệt Vũ Lâu.

Ở cửa y quán, Lam Tranh nắm tay nàng, vuốt ve vuốt ve, nhìn thấy xe ngựa đón vẫn không chịu buông tay.

“Đi đi, đâu phải không gặp nhau nữa.” Đang ở trước mặt bao nhiêu người, Vũ Lâu cũng không thể nào mà cứ tình tình tứ tứ với hắn thế này được.

Lúc này Lam Tranh mới thả tay ra, bước lên tảng đá kê chân, quay đầu lại nhìn Vũ Lâu: “Nàng chờ ta tới đón nàng.”

“Người dột mưa thành băng tơi đi, ta sẽ theo người.” Nàng nói xong, quay người đi vào trong y quán, đóng âm cửa lại.

Dọc đường hồi cung, Lam Tranh chỉ nghĩ làm sao để tìm được băng tơi. Sau khi hồi cung, hắn cũng không đi gặp Hoàng hậu, mà chạy qua Cục Thượng cung trước, hỏi xem đồ tên là băng tơi đó là gì, nhưng đáp án đương nhiên là không có.

Thế gian không có thứ đó.

Lam Tranh ủ rũ bước ra khỏi cục Thượng cung, đi Cung Cảnh Hoa bái kiến Hoàng hậu.

Hoàng hậu vừa nhìn thấy Lam Tranh, liền nhú mày nói: “Mấy hôm nay con đi đâu vậy? Sao người toàn mùi thuốc đông y thế?”

153. Chương 153: Lại Ép Nạp Phi

Lúc Lam Tranh mới tới y quán, hắn cũng ngửi thấy toàn mùi dược liệu, nhưng ở vài ngày mũi đã quen với mùi ở đó, nên không cảm thấy có gì khác biệt. Hoàng hậu chỉ ở trong hậu cung, suốt ngày ngửi các loại hương liệu, đột nhiên lại thấy một mùi dược liệu xộc vào mũi, nhú mày lại hỏi hắn: “Con đi đâu thế, sao cả người toàn mùi thuốc đông y vậy?”

“À.....” không ổn rồi, sao lại quên mất chuyện này cơ chứ: “Người con không thoải mái, nên có uống một chén thuốc bổ, lúc đi ra không cẩn thận bị đổ một chút lên y phục.”

“Sao lại không cẩn thận như thế chứ.” Hoàng hậu trách cứ: “Lớn như vậy rồi mà còn.”

Lam Tranh cười gượng hai tiếng, sau đó hỏi: “Không biết mẫu hậu gọi con đến có chuyện gì?”

“Là thế này, con nhìn giúp mẫu hậu xem, hai bộ y phục này, bộ nào đẹp hơn.” Hoàng hậu vẫy tay gọi cung nữ: “Mang lên đi.”

Các cung nữ liền mang y phục, mũ phượng đến trước mặt Lam Tranh.

Người thứ nhất bê mũ phượng Cửu Huy Tứ (*) đứng trước mặt hắn. Bên trên là những con rồng vàng, điểm thêm phượng xanh, châu hoa, trân châu, ngọc xanh biếc trông thật chói mắt. Lam Tranh nói cho có lệ: “Tay nghề không tồi.” Tiếp theo là Điền sai Lễ y (**), tay áo màu đỏ, lụa đỏ khiến cho cổ áo càng thêm rực rỡ, tấm yếm trước ngực được thêu phượng đỏ, điểm trên thân áo là những hoa văn chim phượng có đính ngọc. Lam Tranh cũng thuận miệng nói: “Đẹp lắm, đẹp lắm.”

(*) Mũ Phượng Cửu Huy Tứ: (Đây là bộ lễ phục của Hoàng hậu triều Minh)

Tiếp đến là tất hoa văn rồng vàng, ngọc cốc khuê (***), đai lưng ngọc, dải lụa nhiều màu cứ lần lượt được đưa qua trước mắt hắn.

(***) Ngọc cốc khuê: nằm trong bộ lễ phục triều đại nhà Minh. Minh vẫn chưa tra ra được tác dụng của vật này, chỉ tìm được hình ảnh thôi. Nếu ai biết thì note ỉnh với nhé.

Hắn ra vẻ xem qua loa, sau đó nói với Hoàng hậu: “Bộ lễ phục mới này để mặc vào đợt hiến tế mùa đông cũng không tồi đâu.”

Về mặt Hoàng hậu lại hơi khó xử: “Sao ta cảm thấy không đẹp bằng bộ sau nhỉ.”

Lão cung nữ đứng bên cạnh Hoàng hậu lập tức hô lên: “Bộ tiếp theo.”

Trong lòng Lam Tranh run rẩy, vẫn còn nữa cơ à. Vừa định ngăn lại đã thấy một đội cung nữ mang áo mũ lông lẩy đi đến.

“Mẫu hậu, đây là.....”

“Con tập trung chọn đi.”

Lam Tranh muốn nhanh chóng chấm dứt màn lựa chọn nhàm chán này nên nói: “Bộ trước đẹp hơn.”

Chẳng lẽ gọi mình về chỉ để giúp bà chọn xem bộ y phục nào đẹp hơn hay sao, vì việc vớ vẩn này mà bắt hắn phải tạm biệt Vũ Lâu à. Vừa nghĩ đã thấy khó chịu rồi.

“Tốt rồi, vậy thì đến hôm đại hôn của con và Tạ Ngưng Nhi, để cho nàng ta mặc bộ này đi.”

Lam Tranh giật mình: “Cái gì mà con cưới Tạ Ngưng Nhi? Việc này không phải đã hủy bỏ rồi sao? Giờ còn nhắc lại làm gì?”

Hoàng hậu nghiêm mặt nói: “Lần đó, ta thấy con và Tần thị tình sâu nghĩa nặng, nên tạm thời bỏ đi ý định này. Nhưng không phải mấy hôm trước con đã đuổi Tần thị ra khỏi cung hay sao. Con còn muốn nói gì nữa? Dù thế nào thì Tạ Ngưng Nhi cũng là sự lựa chọn thích hợp nhất.”

“Con sẽ đón Tần Vũ Lâu về. Một ngày trước đưa nàng ra khỏi cung là do hiểu lầm thôi.”

Hoàng hậu lạnh lùng nói: “Cho dù con có đón nàng về, nàng cũng không thể làm chính phi được. Nếu tương lai con kế thừa ngôi vị, chẳng lẽ lại lập một Hoàng hậu mà thường xuyên cãi cộ với Hoàng đế, thường xuyên mất bình tĩnh, hơi một chút là xuất cung bỏ đi hay sao?! Một người như thế không thể làm Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, thống lĩnh nữ nhân của Tam cung lục viện được.”

Sự qua đời của Thái tử là một cú sốc lớn đối với Hoàng hậu, nhưng bà là con gái một thế gia, đã quen với việc tranh đấu đến mưa máu, gió tanh, nên không dễ gì mà thể hiện ra vẻ mặt yếu đuối. Bà chỉ có thể cẩn thận lo liệu cho việc mai táng Thái tử, làm những việc cuối cùng mà một người mẹ có thể làm cho đứa con của mình. Giấu nước mắt vào trong lòng, chỉ lúc nào không có ai bà mới dám khóc, lặng lẽ mà tự xoa dịu vết thương của mình.

Hơn nữa, với tư cách là Hoàng hậu mà nói, bà là người bảo vệ cho vinh quang của gia tộc. Sau khi Thái tử qua đời, điều đầu tiên bà nghĩ đến là phải tiếp tục giữ gìn vinh quang của gia tộc, mà việc này, Lam Tranh giữ vai trò rất quan trọng.

Vũ Lâu không cần phải thống lĩnh tam cung lục viện. Hậu cung của hắn, chỉ cần một mình nàng là đủ rồi: “Muốn con cưới Tạ Ngưng Nhi sao? Tạ gia bọn họ còn muốn có hai Thái tử phi à?”

“Ta chỉ hỏi con, cưới hay không?”

Lam Tranh nói: “Nếu mẫu hậu đã hỏi thẳng, thì con cũng nói thẳng. Con sẽ không cưới Tạ Ngưng Nhi, nhưng nhất định sẽ đón Vũ Lâu về bên mình.”

Hoàng hậu có vẻ đã đoán trước được câu trả lời của hắn: “Ta nghe nói sau khi xuất cung, Vũ Lâu ở tạm trong một được quán, chắc là con đã theo nàng đến đó phải không. Người toàn mùi thuốc đông y mà còn định lừa ta sao? Ta còn nghe nói, Tấn vương cũng đến được quán, không biết lúc đó con có ở đó không?”

Tất cả đều bị nhìn thấu hết, Lam Tranh nhẹ nhàng thừa nhận: “Không có gì qua mắt được mẫu hậu. Lúc Cửu ca đến y quán, con đã ở đó rồi.”

Hoàng hậu cũng không vội vàng đến mức mạnh mẽ cưỡng ép trao Tạ Ngưng Nhi vào tay Lam Tranh, ngược lại, bà quan tâm đến chuyện Tấn vương hơn: “Hắn tới đó làm gì? Có phải là tình cũ với Vũ Lâu vẫn chưa dứt không?”

Tình cũ chưa dứt..... Lam Tranh chưa chút cười: “Bọn họ làm gì có cái gọi là tình cũ, chỉ là có hôn ước thôi.”

“Con không biết trước kia, mỗi ngày lễ tết Tấn vương đều phái người tặng lễ vật đến Tần phủ đúng không?” Hoàng hậu nói: “Hắn thật sự rất có tình với Tần Vũ Lâu. Ta từng nghe mẫu phi của hắn nói, khi Tấn vương du thuyền trên hồ, lúc đó vô tình có cơn gió thổi bay tấm rèm che của thuyền hoa, khiến Tấn vương ngẫu nhiên liếc mắt nhìn thấy đã bị mê hoặc. Lúc đó ta đã nghĩ, con gái Tần gia kia, bộ dạng chắc hẳn là vô cùng xuất chúng, nếu không, sẽ không khiến cho Tấn vương ngày nào cũng nhìn thấy mỹ nhân trong cung kinh ngạc đến thế, cho nên, ta mới sắp xếp để nàng trở thành Vương phi của con.”

Hận ý của Lam Tranh đối với Diệp Thành lại nhiều thêm một chút, thì ra bọn họ đã từng gặp nhau, dù là cách rèm che, khoảng cách lại xa, dù là không thể nhìn rõ lắm, nhưng cũng là đã từng gặp nhau.

“Bởi vậy mới nói, tình cảm của Tấn Vương đối với Tần Vũ Lâu không chỉ đơn thuần là có hôn ước đâu, không chừng còn nhớ nhung bao lâu rồi đấy. Con đuổi nàng ra khỏi cung, Tấn vương còn không bỏ qua, chỉ bằng việc đó cũng có thể nhìn ra Tấn vương chẳng hề quan trọng chuyện Tần Vũ Lâu có gả cho người khác hay không..... Hắn thật sự có tình cảm với nàng.”

Lam Tranh cảm thấy từng hơi thở của mình cũng mang đầy vị đắng chua: “Hừ, hắn vẫn còn muốn nàng à, đừng có nằm mơ. Ta đã đoạt được Vương phi của hắn, còn để hắn giành lại hay sao.”

Hoàng hậu tức giận trách mắng hắn: “Sao con lại đặt nặng chuyện tình cảm nam nữ như vậy, tại sao con không thử nghĩ xem, nếu thật sự Tần Vũ Lâu trở thành Thái tử phi, hay là Hoàng hậu, thì miệng lưỡi người đời sẽ truyền bá một câu chuyện tình cung đình bí sử bấy bả giữa Hoàng hậu và Thân vương như thế nào?”

“Vũ Lâu giữ mình trong sạch, cây ngay không sợ chết đứng. Mặc kệ bọn họ muốn nói gì thì nói.”

Hoàng hậu khẽ cười, ép hỏi hần: “Có thật là cây ngay không? Vì sao con đuổi nàng ra khỏi cung? Chẳng lẽ không phải vì con nghi ngờ nàng bán đứng con hay sao?”

Sao mẫu hậu biết được, hần nói cứng: “Nàng vốn không biết nội dung bàn bạc của chúng ta, con đuổi nàng đi là vì chuyện khác.”

Hoàng hậu cảm hận nói: “Vậy ta hỏi con, vì sao trong triều bắt đầu có người cầu xin giúp Tần gia, khẩn cầu Hoàng thượng tha cho Tần Khải Canh?! Ngự sử bên Liêu Đông cũng liên tục có tấu chương nói tốt cho Tần Khải Canh. Ta đã tra xét qua, đám người kia đều là thân tín của Tần vương! Nếu không phải Tần Vũ Lâu có liên lạc với Tần vương, thì tại sao Tần vương lại giúp nàng?”

Lam Tranh thản nhiên nói: “Không phải mẫu hậu vừa nói đó sao, Tần vương vì tình xưa, nên cũng không phải không có khả năng ra tay giúp đỡ.”

Hoàng hậu dường như đã hiểu được ý nghĩa cái câu dân gian thường nói: “Có vợ quên mẹ”, tim bà lạnh đi: “Mỗi một câu của con đều bao che cho Tần Vũ Lâu..... Ngược lại, những chuyện khác đều cho là không đúng hết.....”

“Nhi thần thích Tần Vũ Lâu, đương nhiên phải nói tốt cho nàng.” Hần vô cùng thẳng thắn.

154. Chương 154: Quyết Định Của Hoàng Hậu

Hoàng hậu tức giận phát khóc: “Người dám nói với mẫu hậu như vậy, ca ca ngươi vừa mới mất, ngươi đã chọc tức ta rồi.”

Thấy bà khóc, Lam Tranh lại cười ngồi xuống trước mặt bà: “Ta không bỏ được Tần Vũ Lâu, nhưng ta vẫn giữ đạo hiếu với mẫu hậu, ca ca đã mất, thì ta sẽ thay hần giữ trọn đạo hiếu với mẫu hậu. Nhưng mà, về vấn đề lập phi, nếu như cưới Tạ Ngưng Nhi về, đương nhiên rất tốt, đem lại thế lực cho Tạ gia, nhận được càng nhiều sự hậu thuẫn. Nhưng mẫu hậu à, người không nhớ lúc Tứ ca cưới Thái tử phi hay sao, những người không trúng tuyển, ghen tị với Tạ gia đồ mất, ít nhiều cũng kết thù kết oán. Nếu giờ con lại cưới nữ nhân Tạ gia nữa, thì những gia tộc kia chắc chắn sẽ trở thành thù địch của chúng ta. Hơn nữa, thế lực hai nhà Vương Tạ quá lớn, đó cũng không phải chuyện tốt, phụ hoàng càng không thích con hơn. Nếu như con thành Thái tử, sau lưng có hai nhà Vương Tạ duy trì cho, nếu con không thể bảo hộ thế lực đó, có khác nào tự mình diệt vong.”

Hoàng thượng vốn rất thiếu cảm giác an toàn, nhìn thế lực của Thái tử lớn như thế, chắc chắn sẽ sợ hãi Thái tử đẩy lên cung biến, lật đổ ngai vị của mình. Nếu cứ bức ông quá, không khéo lại dẫn đến tình trạng cá chết lưới rách.

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, lời Lam Tranh nói cũng rất có lý.

Lam Tranh thấy Hoàng hậu trầm mặc lại nói: “Nhưng nếu con không chê người vợ thất thế kia, có khi lại được mang tiếng tốt, được người trong thiên hạ ủng hộ. Hơn nữa, quan trọng nhất là, Vũ Lâu thật sự có tình có nghĩa với con, nàng đã cứu con vài lần, con không thể phụ bạc nàng được.”

Hoàng hậu nói: “Con nói cũng có lý..... Nhưng để ta nghĩ thêm đã..... Chuyện cưới Tạ Ngưng Nhi tạm thời có thể bỏ qua. Con cứ đón Tần Vũ Lâu về trước đi, đừng cho nàng có cơ hội tiếp xúc với Tần vương nữa.”

“Đó là chuyện tất nhiên.” Lam Tranh đứng dậy: “Việc này không thể chậm trễ được, giờ nhi thần sẽ lên đường ngay.”

“Chờ đã!” Hoàng hậu ngăn hần lại, nhìn vào mắt hần: “Đây là cơ hội cuối cùng, nếu lại có chuyện gì phát sinh, cho dù không cưới Tạ Ngưng Nhi, mẫu hậu cũng sẽ bắt con phải tuyển phi tử khác.”

Lam Tranh tràn đầy tự tin: “Mẫu hậu yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn nữa.”

Hần hành lễ với Hoàng hậu rồi quay về Cung Sùng Lan. Vừa ra đến cửa cung, nụ cười tự tin vừa rồi đã héo rũ, hần chán nản lê từng bước một.

Rốt cuộc phải làm sao mới có loại băng tơ dệt từ mưa mà Vũ Lâu muốn?!

Tính cách của nàng vô cùng cứng nhắc, nếu tìm không ra vật giống như thế cho nàng, cho dù yêu cầu lần này là nàng mượn cơ để tìm thang bước xuống, thì cũng sẽ tức giận, không dẫm lên bậc thang đó mà chọn cách chia tay với hần thôi.

Mặt hần cau có, quay lại Cung Sùng Lan. Cung nữ, thái giám nhìn thấy chủ nhân trở về, rất vui vẻ nhìn phía sau hần, nhưng không thấy bóng dáng Tần Vũ Lâu đâu, lại hơi thất vọng, dù vẫn cười nhưng không còn tươi sáng nữa.

Lam Tranh nhìn ra sự thất vọng của bọn họ, cũng buồn bực nói: “Đừng nhìn, bản Vương cũng muốn nàng trở lại lắm chứ.”

Bỗng nhiên hần chợt nảy ra một ý hay, khẽ cười: “Nàng cũng sắp trở lại rồi.....”

Mọi người thấy Vương gia cười bí hiểm, trong lòng khẽ run lên, rất tò mò không biết Vương gia định làm gì. “Đi chuẩn bị theo lời bản Vương đi! Chúng ta làm bằng tơ!”

Buổi tối muộn hôm Lam Tranh rời khỏi y quán, thì Phương Lâm cũng từ phủ Tề Quốc công quay về. Lúc đó, Vũ Lâu đang đứng ở hành lang, sai tiểu nhị quét sạch tuyết trong viện. Hần lại đi dạo một vòng quanh y quán, thấy mọi việc đều được xử lý gọn gàng ngăn nắp, liền cảm thán: “Xem ra, có cô ở đây, ta có thể nhàn nhã, thả lỏng nhiều rồi.”

Vũ Lâu được hần khích lệ, hé miệng cười: “Đây coi như học phí ta trả để học y thuật của người đi.” Nàng quay về phòng cùng Phương Lâm, rót trà cho hần. Phương Lâm vội ngăn nàng lại: “Cô đừng có bày đặt, vài hôm nữa Huệ vương đón cô về làm Vương phi, ta không chịu được sự trêu chọc của hần đâu.”

“Hần tới rồi.” Vũ Lâu rót trà ra, cầm chén trên tay cho ấm: “Mới rời đi thôi.”

“Sao cô không quay về với hần?”

Vũ Lâu nhìn chén trà bốc hơi nghi ngút: “Hần đã đối xử với ta như vậy, vì sao ta phải theo hần về..... Không thể tha thứ cho hần được!”

“Theo tính cách của cô, thì cư xử thế cũng là bình thường.” Phương Lâm không thấy có gì kỳ quái: “Tính cô ấy mà, người ta mà lỡ chọc vào cô, thì dù có quỳ xuống trước mặt cũng chưa chắc đã được tha thứ.”

“Ta không được rộng lượng như biển khơi, chỉ hẹp hòi như cống ngầm thôi, được chưa.” Vũ Lâu nhìn chén trà, xuyên qua nước trà dường như lại nhìn thấy cảnh Lam Tranh đóng dấu ấn kia cho nàng: “Khốn kiếp, dám đối xử với ta như vậy, còn mong ta quay về chỉ bằng vài câu ngon ngọt đó hay sao, hừ.”

Phương Lâm đã đoán trước, dù lần này Vũ Lâu không đi cùng Huệ vương, thì cũng chẳng bao lâu, Huệ vương sẽ lại đuổi tới cửa, bám dính không chịu buông để đem nàng đi thôi. Nghĩ đến chuyện mình vừa về y quán đã gặp cảnh hộ vệ Vương phủ vây xung quanh, hần vô cùng đau đầu: “Hai người cứ giận giận đối đối, chỉ làm người khác thêm phiền thôi.....”

Vũ Lâu cười khanh khách: “Thật có lỗi quá.”

“Ôi.....” Phương Lâm nói: “Dường như Tần vương vẫn chưa từ bỏ ý định với cô, đúng là một bước đi sai lầm, chẳng hiểu lúc trước cha cô nghĩ thế nào, con gái mình lẽ ra là phi tử của một Vương gia, tự dưng lại quay sang gả cho tên Vương gia khác, ta mà là Tần vương ta cũng không nuốt nổi chuyện này. Thế nào cũng phải đoạt cô về bằng được.”

Vũ Lâu nhấp một ngụm trà nóng: “Ta không định bước vào cánh cửa Hoàng thất nữa. Ta sẽ không ở cùng với bọn họ. Ta bắt Lam Tranh đi tìm bằng tơ, ta nói, nếu hần tìm được ta sẽ quay về cùng hần.”

“Bằng tơ?”

“Bằng tơ dệt mưa mà thành.”

“Trong truyền thuyết sao?” Phương Lâm bực mình: “Vật đó vốn không tồn tại, làm sao tìm cho cô được.”

“Cho nên là..... Ha Ha.” Vũ Lâu cười: “Khi ta bị hấn đóng cho dấu ấn đó, ta đã quyết định, sẽ không mặc cho hấn sắp xếp nữa. Bảo đến thì đến, bảo đi thì đi, không phải tính cách của ta.”

Phương Lâm nhớ tới tình cảnh khi Huệ vương biết được Vũ Lâu sẽ không thể có thai nữa, hấn cứ lặp đi lặp lại, lẩm bẩm câu nói: “đều là lỗi của ta, ta đã hại Vũ Lâu rồi.....”

Sau đó hấn nói nhất định phải đón nàng về. Xem ra, Huệ vương thật lòng muốn đón nàng về, không cần quan tâm nàng có thể có con nữa hay không.

Nếu nàng có thể quay về với hấn, chưa chắc đã là chuyện xấu.

“Đôi khi, lựa chọn tha thứ cũng là chuyện tốt.”

Vũ Lâu đặt mạnh chén trà lên bàn: “Có thù tất báo! Ta đã chịu đựng hấn đủ rồi!”

Phương Lâm thở dài: “Vậy thì báo đi, chuyện của hai người, nếu không phải không còn cách nào khác, ta cũng không muốn xen vào.” Hấn không muốn lại nghe Vũ Lâu nói về chuyện tình cảm rắc rối của nàng với Huệ vương nữa, chống bàn đứng dậy đi ra ngoài.

Vũ Lâu ngồi một mình bên bàn, nhìn hơi nóng tỏa ra từ chén trà, mà trong lòng rối loạn.

Tuyết rơi vài ngày, nhiệt độ càng giảm xuống, nếu muốn ra ngoài nhất định phải mặc thật ấm, nếu không, chỉ cần một chút da thịt lộ ra ngoài, đã lạnh đến thấu xương rồi. Buổi trưa ngày thứ ba sau khi Phương Lâm quay về y quán, Vũ Lâu nghe ngoài cửa ồn ào tiếng người, tiểu nhị trong điểm hưng phấn chạy vào báo: “Tần cô nương, Huệ vương điện hạ đến.”

155. Chương 155: Trả Thù

Vũ Lâu còn chưa kịp phản ứng thì cửa đã bị đẩy ra, hai đội hộ vệ tiến vào trước, đứng dẹp sang hai bên, cuối cùng giấy gấm của Lam Tranh mới bước vào.

“Vũ Lâu —” hấn vừa nhìn thấy Vũ Lâu đã vui mừng phấn chấn, túm tay nàng nói: “Giờ nàng có thể theo ta về rồi.”

Nàng hồ hững: “Sao thế, người tìm được bằng tở rồi à?”

“Ừ.” Lam Tranh vuốt cằm, cười nói: “Đương nhiên, không thì làm sao dám đến đón nàng?”

“Ở đâu? Mau cho ta xem nào.” Vẻ mặt của nàng không có chút vui sướng nào cả.

Vương Lân đi theo sau Lam Tranh hơi kinh ngạc, thầm nghĩ, sao không thấy nàng tươi cười chút nào thế. Nhưng Lam Tranh một lòng một dạ hướng về Vũ Lâu thì vẫn không hề phát hiện ra, chỉ nắm tay nàng, chỉ ra ngoài cửa: “Bằng tở mà đem vào trong nhà sẽ bị chảy ra, nàng theo ta ra ngoài xem đi.”

Vũ Lâu buông sách xuống, thản nhiên nói: “Cũng được, để xem người mang gì tới.” Nàng đi theo Lam Tranh ra ngoài.

Lúc này Phương Lâm vừa nghe tin Huệ vương tới cũng đi đến, hành lễ với Lam Tranh.

Lam Tranh liền cười nói với hấn: “Bản vương sẽ tạ ơn người thật hậu hĩnh.”

Mấy ngày trước nghe Vũ Lâu nói chuyện, Phương Lâm đã cảm thấy chuyện hôm nay sợ là sẽ không thuận lợi như vậy. Chờ Huệ vương và Vũ Lâu đi trước rồi, Vũ Dương hầu mới tới cạnh hấn hỏi han: “Tần cô nương làm sao vậy? Đường như tâm tình có vẻ không tốt.”

Phương Lâm nói: “Ta cũng không biết.”

“Nếu người không trêu chọc khiến nàng mất hứng thì sao lại thế này?” Vũ Dương hầu tự hỏi rồi tự đáp: “Liệu có phải là đến ngày không? Không đúng.”

Vũ Lâu đi theo Lam Tranh vào trong viện, Lam Tranh kéo khăn trùm trên khâu cung nữ đang bê ra, để Vũ Lâu nhìn thấy bằng tở hấn chuẩn bị.

Nàng chỉ thấy trên khay màu đỏ quả nhiên có những sợi tơ lóng lánh ánh bạc, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, mỗi sợi tơ đều phát ra ánh sáng lóa mắt. Vũ Lâu cúi người xem kỹ, thì thấy những sợi chỉ bạc kia trong suốt, cũng không giống như tơ.

“Cái này.....” Nàng đưa tay nhẹ nhàng chạm vào sợi tơ kia, phát hiện ra chúng quả nhiên có cảm giác mát lạnh như băng.

“Là bằng tơ đó.” Lam Tranh vô cùng đắc ý: “Ta tìm đến cho nàng rồi. Nên nàng phải thực hiện lời hứa.”

Hắn mất rất nhiều công sức mới có thể chuẩn bị xong vật này.

Hắn dùng chỉ vàng đặc biệt của phường thêu chuyên dùng để thêu rồng, rồi sai người tách mỗi sợi chỉ vàng ra làm hai, thành những sợi chỉ rất nhỏ, sau đó trải ra trên đá cẩm thạch, dùng hỗn hợp nước đá và nước đường phủ lên từng sợi tơ đó, rồi cho vào hòm băng lạnh. Để cho hỗn hợp nước bám vào trên sợi chỉ, chế thành những sợi băng tơ trong suốt.

Vũ Lâu chăm chú nhìn băng tơ đó, đột nhiên túm lấy một nắm, bóp mạnh tay khiến chỉ bạc vỡ tan tành, rồi nói với Lam Tranh: “Chẳng lẽ ngươi không hiểu chuyện xưa ta kể cho ngươi hay sao? Ta nói băng tơ kia có thể để cho Thẩm Hư Văn dùng để may y phục, băng tơ này của ngươi, đừng nói là may y phục, ngay cả sự mềm mại tối thiểu còn không có!”

Lam Tranh vốn tưởng rằng nàng nói tìm “băng tơ” là muốn giữ thể diện, tìm một bậc thang mà thôi, chỉ cần hắn cố gắng dựng bậc thang đó thật tốt, nàng sẽ bước xuống, theo hắn quay về.

Nhưng giờ.....

“Vũ Lâu?” Hắn có chút không phản ứng kịp, ánh mắt chân thật nhìn nàng: “Nàng làm gì vậy?”

“Ta nói thứ ngươi tìm căn bản là không đúng.” Nàng ném khay đi, hất hết đồng tơ hắn mang đến xuống đất, còn hung hăng dẫm thêm mấy cái: “Ngươi không lừa được ta đâu, ta sẽ không theo ngươi về.”

Băng tơ bị dẫm vỡ hết, cũng là dẫm vỡ tan hy vọng của hắn, hắn nuốt nước miếng, cảm thấy có vị mặn mặn, nhưng vẫn tươi cười nói: “À, không đúng à, vậy ta sẽ tìm tiếp, nàng chờ ta.....” Đường như hắn đã hiểu được ý của nàng, nhưng không muốn thừa nhận, cũng không muốn cho nàng có cơ hội nói rõ ràng, cứ liên tục nói át đi: “Nàng chờ ta một thời gian, ta sẽ tiếp tục tìm.....”

“Không cần!” Nàng cười lạnh: “Trên đời này không có thứ đó, dù ngươi có đi đến chân trời góc biển cũng không tìm được đâu!”

Vương Lân lớn tiếng nói: “Vậy sao cô còn bắt Vương gia tìm nó!”

Chính vì không có, cho nên ngay từ đầu chỉ là lý do ngụy biện, ý của nàng đã quá rõ ràng, hắn thực sự không thể tìm được, nàng cũng sẽ không hồi cung cùng hắn.

Vấn đề là, hắn không hiểu, còn muốn ôn lại chuyện cũ, muốn nói lại tình cảm với nàng, gương vỡ lại lành.

Mắt Lam Tranh cay xè, cúi đầu nén nước mắt xuống, hai mắt hắn đỏ ửng, nhìn nàng nói: “Vũ Lâu, chỉ mới vài ngày không gặp, sao nàng lại thay đổi nhiều như vậy.....” Lúc chia tay, nàng dịu dàng như nước, hơn nữa, khi cùng hắn còn nồng tình mật ý như vậy.....

Vũ Lâu nhếch miệng, khinh thường nói: “Không phải là mấy ngày nay ta thay đổi, mà là đã thay đổi từ lâu rồi, chẳng qua, mấy hôm trước, ta giả vờ dịu dàng với ngươi mà thôi.”

Lam Tranh gượng cười: “Mấy ngày trước nàng cũng đâu có dịu dàng, còn động thủ đánh ta cơ mà.” Thấy ánh mắt Vũ Lâu lạnh như băng, nụ cười của hắn cũng đông cứng lại, hắn nghẹn ngào gọi nàng: “.....Vũ Lâu..... Nàng đừng nhìn ta như vậy, được không?”

“Ngươi vốn không hiểu chuyện xưa kia.” Nàng nói: “Thẩm Hư Văn có được lễ vật của tiên nữ đó, coi như báu vật, nhưng dù như thế, nàng kia cũng không hề xuất hiện lại nữa. Còn điện hạ ngài thì sao, cũng từng có nữ tử tặng tình ý cho ngài, nhưng ngài đối đãi lại thế nào? Ngay cả sự tôn trọng tối thiểu cũng không có, chỉ có liên tục liên tục làm thương tổn người ta. Nếu thực sự trên đời này có băng tơ, thì người như người cũng không thể sờ đến được.”

“Ta biết ta rất có lỗi với nàng, nhưng giờ ta đang muốn bù đắp lại mà.” Hấn chưa bao giờ thấy nàng tuyệt tình như vậy, tiến lên từng bước, túm lấy tay áo nàng làm nũng như đã từng trước kia: “Vũ Lâu..... Cùng ta về đi..... Để ta bù đắp cho nàng những gì ta đã nợ nàng.....”

Mấy ngày trước, nàng nồng tình mật ý với hấn, mục đích chính là để dụ hấn mắc câu, khiến hấn cảm thấy có cơ hội làm hòa với nàng, tốn hết tâm sức để đi tìm thứ gọi là băng tơ, mà không hề biết, ngay từ đầu nàng không hề có ý muốn làm hòa với hấn.

“Không cần!” Vũ Lâu gỡ tay hấn ra: “Ta đã chịu người làm nũng đủ rồi! Đúng vậy, thiên hạ này có rất nhiều người vây quanh người, nhưng từ hôm nay trở đi, không có ta trong đó. Sau ngày hôm nay, ta và người không còn quan hệ gì nữa.”

Lam Tranh vẫn muốn níu kéo, cố gắng dùng giọng điệu thoải mái như bình thường, quần quít lấy nàng: “Vũ Lâu, Vũ Lâu, nàng nổi giận với ta cũng được, ta cho nàng mắng mà.....”

Nàng lạnh lùng giật tay áo lại: “Ta chán ghét người tới cùng cực! Chán ghét tất cả những hành vi ngây thơ của người. Ta nhìn đã lâu rồi, ngày hôm nay, ta nhất định phải nói cho rõ ràng! Người quần quít lấy ta làm nũng, ta cảm thấy khó chịu giống như bị rắn độc quấn lấy vậy!”

“Thật sao.....” hấn cười, khẽ thở ra một làn hơi trắng: “Thì ra cảm giác của nàng là như vậy..... Nàng biết rõ ta yêu nàng đến thế nào, nàng còn nói như vậy.....”

Vũ Lâu vỗ lên dấu vết trên ngực: “Tình yêu của ngài, đối với ta là một sự trói buộc. Ta tùy ngài xử trí, những vĩnh viễn sẽ không quay về bên cạnh ngài nữa!” Dứt lời, nàng kiên quyết rời đi.

Lam Tranh cười ha ha lên vài tiếng quái dị, rồi cúi người nhặt những đoạn băng tơ bị nàng dẫm nát kia: “Băng lụa này, người tặng có tình..... nhưng lại gặp người vô tình.....”

Vũ Dương hầu lo lắng nhìn hấn: “Điện hạ, ngài có sao không?”

“Nàng nói nàng đã từng thích ta.....” Hấn cười, nhưng nước mắt lưng tròng: “Nàng còn nói, vì những chuyện ta làm sau đó, nên nàng đã không còn thích ta nữa.....” hấn dừng lại một chút: “Hiện giờ, ta cũng thế.”

156. Chương 156: Rời Khỏi Kinh Thành

Cốc, cốc!

“Tần Vũ Lâu!” Phương Lâm gõ cửa phòng Vũ Lâu: “Ra đi, Huệ vương đi rồi!”

Không có phản ứng.

Phương Lâm lại gõ: “Vũ Dương hầu nói, bọn họ sẽ không quay lại nữa. Cô mau mở cửa ra đi!”

Im lặng. Hấn nghĩ nghĩ, đột nhiên mạnh mẽ đập cửa, hét to: “Vũ Lâu, cô đừng có tự sát đấy.....” vừa dứt lời, cánh cửa đã bị mở từ bên trong, khiến Phương Lâm đang ra sức đập cửa suýt thì ngã dúi vào lòng nàng. May mà hấn kịp phản ứng, cố giữ mình không gặp phải cơn ác mộng ngã thẳng vào lòng nữ nhân.

“Ai tự sát chứ!”

Hấn nhìn khóe mắt nàng vẫn còn vương dấu nước mắt, than thở: “E là cũng không còn xa đâu.” Rõ ràng chính nàng cũng khó mà vượt qua, sao còn làm tổn thương Huệ vương như thế chứ, lòng dạ nữ nhân đúng là như kim dưới đáy biển, phiền phức thật. Qua khe hở bên cạnh người nàng, Phương Lâm thoáng nhìn thấy một đồng hồ độn trong phòng, nhíu mày nói: “Cô ở trong phòng đập phá đồ đạc cho khuây khỏa đấy à?”

“Không.” Mặt Vũ Lâu không chút thay đổi, nói: “Ta thu dọn đồ đạc, ngày mai sẽ lên đường đi Liêu Đông, gặp cha mẹ ta. Rời khỏi kinh thành, vĩnh viễn không quay lại nữa.”

Thế này đúng là ngoài dự kiến của Phương Lâm: “Cô không bị sung quân, đi ra đó mà ăn gió nằm sương à?!”

Vũ Lâu quay người về phòng, tiếp tục đóng gói quần áo của mình: “Chị dâu ta mang thai, mẹ ta lại bị ốm, hai người đó đều cần có người chăm sóc.” Mấy hôm trước nhận được phong thư này, Vũ Lâu đã thấy lòng bất an rồi.

“Cô gửi bạc cho bọn họ, để bọn họ thuê người hầu hạ, đâu cần phải tự mình đi ra đó.”

Vũ Lâu cười khổ: “Bây giờ nhà ta vẫn đang là tội nhân, làm gì có tư cách mà thuê người hầu. Ta cũng không có đồ gì nhiều, thu dọn xong ta sẽ lên đường. Cảm ơn người đã chăm sóc cho ta mấy ngày vừa rồi. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp.”

Phương Lâm thấy nàng kiên quyết như vậy, biết là không giữ nàng lại được, nhưng vẫn cố hỏi thử: “Cô đi như vậy, rồi bên kinh thành này thì làm sao?”

Vũ Lâu buông túi vải xuống, cúi đầu lẩm bẩm: “Bên kinh thành này còn gì đâu? Ta đã không còn vướng bận gì nữa. Sau lần này, Lam Tranh cũng sẽ không dây dưa với ta nữa đâu! Hắn đi đường dương quan của hắn, hưởng phúc trọn đời, ta đi cầu độc mộc của ta, đến thâm sơn cùng cốc, sống thanh thản cho đến hết đời.”

“Nhưng ta nghĩ, nếu cô thật sự muốn giúp người nhà, thì nên ở lại kinh thành, dựa vào Huệ vương, chứ không phải đuổi hắn đi như thế.....”

Vũ Lâu nhét quần áo vào trong túi, dùng sức nén chặt đồ xuống: “Sao không buộc được thế này?”

“Này!” Phương Lâm nói: “Đừng trốn tránh. Trả lời câu hỏi của ta đi. Vì sao cô phải đối xử với Huệ vương như vậy, chính cô cho hắn hy vọng để hắn đi tìm bằng tơ, hắn đến đây, cô lại thay đổi, nói rằng từ đầu đã không tính theo hắn quay về, đúng là quá ác, quá ác.”

“Chỉ có như vậy hắn mới có thể hoàn toàn chặt đứt nhớ nhung tưởng niệm với ta, sẽ không tới tìm ta nữa.” Giọng nàng ai oán.

Nàng cúi thấp đầu, Phương Lâm không thấy rõ vẻ mặt của nàng, nhưng nghe giọng nàng như vậy, có lẽ nàng cũng vô cùng đau khổ: “Cô nói không sai, cô tra tấn hắn như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không quay lại tìm cô nữa.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Nàng lẩm bẩm, ánh mắt cay xè rất khó chịu, không kiềm được mà đưa tay lên khẽ xoa xoa, nhưng vừa xoa một chút, nước mắt đã rơi xuống.

“Ta thật không hiểu nổi cô nữa. Rõ ràng bản thân cô cũng đau khổ như vậy, sao còn cố tình làm thế.”

“Đau dài không bằng đau ngắn.....” Vũ Lâu ném hành trang, ngồi lên giường khóc thút thít nói: “Chấm dứt như vậy, đối với ai cũng đều tốt cả.....”

“Mấy hôm trước lúc cô vừa đến đây, đã khóc nhiều như thế rồi, mãi mới dừng khóc được, sống yên ổn có vài ngày lại khóc loạn lên thế này, may mà ta đoán tỵ, nếu không, người ta lại cứ tưởng ta làm gì cô rồi.” Phương Lâm trách móc nàng một hồi, đứng dậy thấm ướt khăn đưa cho nàng: “Nếu muốn khóc thì cứ khóc cho đã đi.”

Vũ Lâu rưng rưng nhìn hắn, mở khăn ra, vùi mặt vào giữa, gào lên: “Ai sẽ cần một nữ nhân không thể sinh con chứ? Dù bây giờ ta có quay về cùng hắn, sớm muộn gì cũng bị đuổi khỏi cung, ném ra ngoài đường. Không bằng nhân dịp này, ta gây đại họa, chặt đứt mọi hy vọng của chàng là được rồi!”

Phương Lâm kinh ngạc: “Từ đâu mà cô biết những chuyện này?” Chẳng lẽ nàng đã biết tình trạng cơ thể của mình sao?

Hai mắt Vũ Lâu đầm lệ, mơ mơ hồ hồ nức nở: “Người cho rằng ta đọc sách thuốc để chơi thôi hử! Trước kia, vị tiểu thiếp bị hãm hại mà người đã xem bệnh đó, có phải không thể sinh con nữa không?”

“À.....” Phương Lâm quanh co không được, đành thành thật trả lời: “Quả thật là..... Có thể cũng không hoàn toàn giống nhau mà.....”

Tuy Vũ Lâu đã chuẩn bị tinh thần, nhưng nghe Phương Lâm nói thế, trong lòng lại đau như dao cắt: “Quả nhiên..... Coi như ta cũng không làm sai..... Không khiến hắn bị vướng bận, cũng không hại ta.”

“Huệ vương đã biết chuyện cô không thể sinh con rồi.” Có lẽ hắn nên nói hết ra: “Là ta nói cho Huệ vương biết, ngay hôm cô bị tống vào ngục..... Ta đã tiến cung nói cho hắn.”

“Vậy mà hắn còn cứu ta?” Vũ Lâu cảm thấy khó tin.

Phương Lâm bỗng cảm thấy ảm ức thay Lam Tranh: “Ừ. Vương gia rõ ràng biết chuyện đó, nhưng vẫn không thể chia xa, không rời bỏ cô được.....”

Nàng nhớ hắn đã từng nói với nàng: ‘Vũ Lâu, sinh cho ta một đứa con đi.....’

Hóa ra hắn đã biết, vì sao còn nói với nàng như vậy. Tim nàng đau như dao cứa, ngốc nghếch nhìn Phương Lâm, đưa tay gạt nước mắt nói: “Vậy mà hắn còn đón ta.....”

“Có lẽ hắn thật lòng thích cô. Hơn nữa, có lẽ Huệ vương cũng không để ý đến chuyện có thai hay không này.”

Chỉ có Vũ Lâu hiểu rõ, Lam Tranh muốn làm Thái tử, thì việc có con nối dòng quan trọng đối với hắn như thế nào.

Lam Tranh không thể xa rời được nàng, là thật lòng yêu nàng.

Nàng lau nước mắt, hít sâu một hơi, cố gắng nở nụ cười: “Vậy thì ta càng không thể hại hắn, chấm dứt vẫn tốt hơn.”

Qua mấy ngày sống chung với hắn ở y quán, nàng biết rõ, chỉ cần nàng còn ở đó, Lam Tranh sẽ không tìm nữ nhân khác, nếu hắn không có con nối dõi, bên phía Hoàng hậu sẽ tạo áp lực cho hắn, sau đó cứng rắn đưa nữ nhân đến bên cạnh hắn, còn nàng thì sao, sẽ bị xa lánh, ruồng bỏ, nàng không thể chịu được nếu bị người ta chỉ trích, bàn tán. Nàng không có gia thế như Trần A Kiều (*), một khi không có con, làm sao nàng có thể tồn tại trong cung đây.

(*) Trần A Kiều ở đây là Trần Hoàng hậu trong tích Hán Vũ Đế mình đã từng chú thích ở mấy chương trước, về bài thơ Trường Môn Phú đó :D

Nghĩ đến đó, nàng xách hàng trang lên, muốn rời đi ngay. Phương Lâm vội vàng ngăn nàng lại: “Cô đến gặp Huệ vương giải thích một chút đi, quay về với nhau sẽ tốt hơn. Nếu cô sợ mất thể diện, thì ta đi nói giúp cô. Ồi..... sao ta lại cứ xen vào chuyện rắc rối của cô cơ chứ.”

Vũ Lâu nói: “Người không hiểu đâu.”

Nàng hiểu tính cách của Lam Tranh, có thù tất báo, cho dù hắn yêu nàng, nhưng hắn sẽ không nương tay với kẻ thù của mình. Nếu cứ phải đứng giữa hắn và cha, nàng sẽ rất đau khổ, chỉ bằng như vậy đi, chọn một con đường, ít nhất sẽ không rối bời đau khổ nữa.

“Không phải cô nói ngày mai mới đi sao? Ta thấy hôm nay sẽ có tuyết rơi đấy, cô ở lại một ngày đi.”

“Đêm dài lắm mộng.”

Phương Lâm thấy không thể giữ được nàng, liền gọi tiểu nhị dắt ngựa đến cho Vũ Lâu. Vũ Lâu khoác hành trang lên người, phi thân lên ngựa rồi ra về thoải mái cười với Phương Lâm: “Ồ chỗ của ngươi đã không phải trả tiền ăn ở, lại còn được tặng ngựa nữa.”

Phương Lâm xua tay: “Thôi, thôi, dù sao vài ngày nữa ta cũng định đóng cửa y quán, dạo chơi một chút, ta không làm hầu hạ được các vương công quý tộc đâu.”

“Có định đi Liêu Đông không?”

“Ta sẽ đi Tây Nam.”

Vũ Lâu nhìn sắc trời u ám nói: “Cũng được, tự do tự tại.” Nàng cúi đầu cười với hắn: “Ta đi đây.”

Phương Lâm luôn tự nghĩ là mình không có hứng thú với chuyện tình cảm rắc rối của nam nữ, nhưng lúc này, trong lòng hắn bỗng xuất hiện một suy nghĩ kỳ lạ, thấy nàng muốn đi, hắn bật thốt lên hỏi: “Rốt cuộc cô có tình cảm với Huệ vương không?”

Nàng trở mắt, thấp giọng, nhẹ nhàng nói: “Ta đã nghĩ là không..... Nhưng mà.....” rồi cười khở: “..... Giờ có nói chuyện đó cũng có ý nghĩa gì đâu.”

Dứt lời, nàng giục ngựa mà đi.

157. Chương 157: Tin Tức Lập Phi

Năm tháng sau.

Tần Vũ Lâu đi đi lại lại trong khoảnh sân đang đọng nước, vội vội vàng vàng đến mức vấy như quần cả vào nhau.

“Vũ Lâu, muội đừng đi lại nữa, hoa hết cả mắt ta rồi.” Tần Viễn Định trách muội muội mình. Nhưng ánh mắt của hắn thì không hề rời khỏi phòng ngủ, vì sốt ruột nên cứ liên tục đưa tay lên lau mồ hôi.

“Huynh còn nói ta, huynh có thể không cần móng tay nữa được không!” Vũ Lâu đáp trả.

Nghe muội muội nói, Tần Viễn Định vội vàng ngồi ngay ngắn lại. Nhìn biểu hiện của hai huynh muội, Tần Khải Canh thở dài: “Hai đứa đúng là không có tiền đồ gì cả, nhất là con đây, Viễn Định, chẳng giống cha chút nào, nhớ năm đó, khi mẹ con sinh muội muội con, cha còn đang ở ty bộ binh, nghiên cứu chiến lược tác chiến, quyết định thắng bại của quốc gia. Con nhìn con xem, chẳng bình tĩnh gì cả.”

“Lúc mẹ sinh muội muội thì điều kiện thế nào? Có tới mười mấy bà mụ. Giờ thì sao, ở nơi rừng núi hoang vắng này, tìm mãi mới được một bà đỡ mất mở chân chậm, lo lắng cũng là chuyện thường tình.”

Vũ Lâu muốn làm dịu không khí nên trêu ghẹo: “Ca ca, mắt mù chân chậm, từ này rất hay. Huynh học cách nói của Liêu Đông cũng không tệ.” Vừa nói xong, nàng liền bị ca ca và cha lườm ột cái. Nàng khụ khụ một tiếng: “Hai người đừng trêu con, con nói con biết y thuật, muốn đỡ đỡ cho chị dâu, tại hai người không cho đẩy chứ, không thì việc gì phải lo lắng thế này. Con có thể giúp được, để con vào đi.”

“Không được! Không được! Con còn chưa sinh con bao giờ, sao có thể đỡ cho người khác, điềm xấu điềm xấu.”

“Con vốn đã rất không may mắn rồi mà.....”

Đột nhiên, tiếng trẻ con khóc ré lên thông qua cửa sổ nhà tranh đơn sơ, xuyên thẳng vào tai mọi người bên ngoài. Người phản ứng đầu tiên là Tần Viễn Định, hắn kích động đến rơi nước mắt: “Ta làm cha rồi, ta làm cha rồi.” Hắn bước vài bước chạy nhanh đến cửa, ghé vào khe cửa hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Tần Khải Canh nói: “Đúng là không có tiền đồ.” Lúc cầm đao giết địch, rong ruổi trên chiến trường, đâu thấy hắn vội vàng sợ hãi như thế chứ.

Vũ Lâu cũng không kiềm chế được tâm tình kích động, nuốt nước miếng. Lúc này, cửa phòng mở ra, Chân thị cười toe toét: “Là một bé trai, mẹ tròn con vuông.” Rồi vội tránh người ra để con trai đi vào phòng. Giờ thì đến lượt Tần Khải Canh kích động: “Ta làm ông nội rồi..... Ta phải đi báo cáo với tổ tiên.” Nói rồi vội vàng đi về phía sương phòng bày bài vị tổ tiên.

Tất cả mọi người đi hết, Vũ Lâu đứng một mình trong viện, nụ cười dần tắt. Nhìn cửa phòng chị dâu, nàng khẽ lẩm bẩm: “Thật tốt quá.....” Qua phút giây vui mừng, nàng lại nhớ đến tình trạng của mình, khổ sở bước ra khỏi tiểu viện, dựa vào bức tường nhỏ, trong lòng cảm thấy vô cùng áp lực.

“Vũ Lâu?”

Chợt nàng nghe có người gọi tên nàng, tay phải đưa lên che ánh nắng chói trang, đang lúc mờ ảo, hình dáng của người kia khiến nàng kinh ngạc, mừng rỡ: “Lam Tranh?” Đến khi người đó cúi người tới gần nàng, nàng nhìn rõ tấm áo trắng trên người hắn, mới biết mình nhìn lầm, vội vàng đứng thẳng dậy, cung kính nói: “Dân nữ tham kiến Tần vương điện hạ.”

Diệp Thành vội đỡ nàng lên: “Mau đứng dậy đi, không cần phải giữ lễ tiết với ta như thế.”

Vũ Lâu vẫn hơi cúi đầu, không nhìn thẳng hắn, nói: “Hôm nay điện hạ không bận việc công sao?” Tần vương bị Hoàng đế phái tới Liêu Đông để đón đốc việc luyện quân đã hơn một tháng rồi, hắn thường xuyên

cưỡi ngựa trốn ra khỏi quân doanh để đến gặp Vũ Lâu. Nhưng thái độ của Vũ Lâu lần nào cũng vậy, không lạnh không nóng, duy trì khoảng cách với hắn.

Từ khi hắn biết Tần Vũ Lâu dùng băng lụa để làm khó dễ Huệ vương, khiến Huệ vương mất hết thể diện, chán nản quay về Hoàng cung, hắn đã không thể tìm chế sự vui sướng trong lòng, lập tức khẩn cầu phụ hoàng phái hắn đến Liêu Đông, nhưng mục đích cũng chỉ vì chuyện nữ nhân.

“Nếu có, thì làm sao đến thăm nàng được.” Diệp Thành giao ngựa cho hộ vệ, định đi vào trong viện. Vũ Lâu vội ngăn hắn lại: “Không vào được, điềm xấu..... Chị dâu ta vừa sinh xong.....”

“Để chúc mừng cho quý tử của Tần huynh...” Diệp Thành nói: “Bản vương sẽ sắp xếp cho nhà nàng một chỗ ở mới.”

Không dám tùy tiện nhận đồ của người khác, Vũ Lâu lập tức nói: “Không phiền điện hạ lo lắng, chúng ta ở đây đã rất ổn. Việc ngài đặc xá cho cha và ca ca ta khỏi phải tòng quân, ta đã vô cùng cảm kích ngài rồi.” Diệp Thành nghiêng đầu, nhìn nàng cười: “Vậy ta sẽ bắt nàng phải mắc nợ ta nhiều thêm một chút.”

Vũ Lâu nghiêm mặt nói: “Xin điện hạ hãy thu hồi những lời này. Ta rời khỏi kinh thành, không phải vì muốn đến Liêu Đông để cho điện hạ kim ốc tàng kiều.”

Hắn cười khê: “Ta không thích ép buộc, nàng đã không muốn tiếp nhận thì thôi. Hôm nay, chủ yếu là ta tới để gặp nàng..... Nếu không tiện vào nhà, thì nàng theo ta ra ngoài nói chuyện một chút cũng được.”

Vũ Lâu không có cách nào từ chối, đành phải đi dạo cùng hắn trên con đường nhỏ ẩm ướt vì tuyết tan. Những cành liễu ven đường bắt đầu đâm chồi nảy lộc, trong khung cảnh mờ mịt này, lại khiến cảnh sắc xung quanh có sức hấp dẫn hơn rất nhiều. Vũ Lâu nhìn chúng cười: “Nhanh thật, chớp mắt đã sắp hết mùa đông rồi. Nhưng mùa đông năm nay lạnh thật, suýt thì lạnh chết ta luôn.”

Diệp Thành liếc nhìn dung nhan kiều diễm của nàng xong, mới ngẩng đầu nhìn những cành liễu đang trở lộc: “Mùa xuân ở đây đến chậm hơn, chứ ở kinh thành, chắc xuân đã về, hoa đã nở rộ rồi.” Lần này hắn đến, cũng không phải đơn giản chỉ để gặp nàng, mà có rất nhiều tin tức muốn nói cho nàng biết. Hắn làm ra vẻ vô tình, lạnh lùng hỏi: “Đúng rồi, nàng có biết thân thể Huệ vương có gì kỳ quái không? Nghe nói năm ngoái hắn lại xảy ra chuyện không may, ngã bị thương, còn nói mê sảng nữa..... Hoàng hậu phải triệu tập tất cả danh y trong thiên hạ đến xem bệnh cho Huệ vương, nàng có biết kết quả thế nào không?”

Vũ Lâu giả vờ không biết: “Kết quả thế nào?”

“Huệ vương dường như thay đổi thành con người hoàn toàn khác, thông minh hơn rất nhiều.” Diệp Thành nói: “Năm năm trước vì chuyện ngoài ý muốn mà trở nên ngốc nghếch, năm năm sau lại vì ngoài ý muốn mà khôi phục.....” Hắn thấy sắc mặt Vũ Lâu bình tĩnh liền truy hỏi: “Nàng không ngạc nhiên sao?”

“A!” Vũ Lâu giống như người vừa tỉnh mộng: “Kinh ngạc chứ, thật thần kỳ.”

“Hắn nhớ rõ chuyện của năm năm vừa rồi, không sót điều gì. Chỉ riêng chuyện của nàng là không nhắc đến.” Diệp Thành buồn bã nói: “Ta cứ tưởng sau khi hắn khôi phục, đầu tiên là sẽ đến Liêu Đông đón nàng, khiến ta rất lo lắng, kết quả, là mấy hôm trước hắn lại liền một lúc lập hai trắc phi.”

Vũ Lâu kinh ngạc khê nhếch miệng, hai mắt mở to: “Lam..... không, Huệ vương nạp phi?”

“Ừ.” Diệp Thành thấy nàng rớt cuộc cũng có phản ứng, cảm thấy chuyển đi này cũng không uống công: “Hai vị trắc phi đó, mặc dù không phải con của chính thất, nhưng cũng đều xuất thân từ gia đình danh giá, cũng có chút địa vị, chắc là do Hoàng hậu cẩn thận lựa chọn. Năm đó, không phải chính bà đã chọn trúng nàng, cướp nàng khỏi tay ta đó sao.”

“Ha ha.....” Vũ Lâu gượng cười: “Rốt cuộc hắn cũng có thể sống cuộc sống bình thường.....”

Diệp Thành kéo nàng lên, nhìn thẳng vào hai mắt nàng: “Vậy còn nàng thì sao? Đến bao giờ nàng mới muốn có một cuộc sống bình thường?” Bỗng nhiên, hắn thấy hai mắt nàng trở nên mờ sương, ánh sáng trong đôi mắt kia như phai nhạt đi, vội buông nàng ra: “Ta không có ý ép buộc nàng.”

Vũ Lâu cười lau nước mắt: “Ngài không cần lo lắng, không phải tại ngài, là tại mắt ta có bệnh, rất dễ chảy nước mắt, thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi..... Ta thật vô dụng..... Đã nói kiếp này sẽ không gặp lại nữa, mà

vẫn còn rơi nước mắt vì hấn.....” Nàng nói xong lời cuối, thì nụ cười cũng không giữ được nữa. Nàng hoàn toàn sụp đổ.....

158. Chương 158: Tội Khi Quân

Vũ Lâu và Chân thị thay nhau chăm sóc sản phụ, không được ngủ đủ giấc, nên ban ngày nàng cũng mơ mơ hồ hồ. Nàng ghé vào giường của chị dâu Cố thị, đang lúc nửa mê nửa tỉnh thì mơ thấy chuyện trước kia, mơ mơ màng màng, nàng cứ đắm chìm trong giấc mơ đó, không thoát ra được. Tiếng chị dâu kiên quyết gọi tên nàng khiến nàng giật mình tỉnh dậy, chờ đến khi nàng định thần, thì trên mặt đã toàn là nước mắt. Chị dâu của Tần Vũ Lâu xuất thân từ dòng dõi thư hương, tính tình dịu dàng như nước, đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói: “Tỉnh lại là tốt rồi, đừng sợ.”

Vũ Lâu thích nhất là nói chuyện cùng chị, so với người cha giáo hoạt và người mẹ nóng tính, bốc đồng kia, thì chị dâu là người thích hợp nhất để nàng tâm sự, trải lòng. Vũ Lâu sụt sịt mũi: “Không biết vì sao mà cứ mơ thấy hấn.....”

“Muội mơ thấy gì?”

“Muội.....” Vũ Lâu nói: “Muội mơ thấy những mẩu băng tơ vụn ngày hôm đó..... Sau khi muội đi, hấn ngồi xổm xuống đất, nhặt từng mẩu từng mẩu nhỏ băng tơ đó lại..... Rõ ràng là muội hận hấn! Vì sao cứ mơ thấy hấn thế này.....” Nàng gối đầu lên tay Cố thị: “Mấy hôm trước, Tần vương đến gặp muội, hấn nói Lam Tranh không chỉ khôi phục rồi, mà còn nạp hai trăm phi nữa..... Muội không kìm chế được, khóc loạn lên trước mặt Tần vương, sau đó, hấn không ngừng an ủi muội, muội cũng không nhớ rõ Tần vương an ủi muội cái gì, cứ khóc mãi thôi.”

Cố thị cảm thấy nước mắt chảy xuống bàn tay mình, hít sâu một hơi nói: “Nếu quay lại ngày đó, liệu muội có phá hủy băng tơ không?”

Vũ Lâu cắn môi: “Có. Chia tay là cách tốt nhất cho cả hai người.....” Nàng sẽ không thể có thai nữa, ở trong cung cũng không thể sống yên ổn được, nếu ở lại bên cạnh hấn, sớm muộn gì cũng bị thất sủng.

Cố thị nâng mặt nàng lên nói: “Nếu đã không hối hận..... thì sẽ không rơi nước mắt.”

Vũ Lâu nức nở: “Muội bị người ta hãm hại bỏ tù, hấn tới cứu muội, lúc đó, khi muội đưa hấn về, là nghĩ muốn trêu chọc hấn thật ác liệt, trả thù những thương tổn hấn gây ra uội, cũng đã tính, bắt hấn đi tìm băng lụa, rồi sau đó phá hủy đi! Thế rồi ở cùng với hấn, chủ ý của muội đã thay đổi vài lần, cuối cùng quyết định bỏ qua tất cả,..... cùng hấn quay về. Nhưng mà, ngay lúc hấn đi, muội lại phát hiện một chuyện..... khiến muội quyết định, phải dứt khoát chia tay với hấn.”

“Muội phát hiện chuyện gì?”

Vũ Lâu đưa tay lên che mắt, nước mắt lặng lẽ chảy, không nói lời nào. Một lát sau, nàng ngẩng đầu, ngồi thẳng dậy, lau sạch nước mắt: “Dù thế nào, thì mọi chuyện cũng đã là quá khứ, cả nhà chúng ta từ nay về sau hãy sống thật tốt là được rồi.”

Khóc lóc với chị dâu một hồi, Vũ Lâu cũng nguôi ngoai đi nhiều. Xuân về hoa nở, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi khiến vạn vật đều mang một cảm giác ấm áp, dễ chịu, vô cùng thoải mái. Vũ Lâu nhìn thấy cha đi tới, trên tay còn đang xách hai con cá: “Nhìn này, rất tươi nhé, cha trả giá mãi tên bán cá mới giảm cho cha một đồng bạc đấy.” Chân thị tức đến không thở nổi: “Ông, ông... ông quên mất mình đã từng làm Binh bộ thị lang rồi à.”

Tần Khải Canh đưa cá cho Chân thị: “Tôi đã từng làm Binh Bộ thị lang, nhưng cũng đâu thể vẽ ra bạc được.”

“Cha, tâm trạng cha có vẻ rất tốt.”

“Giới quan trường chìm nổi, phải tự rèn luyện mình để có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh thì mới làm việc lớn được, ha ha —”

Vũ Lâu kéo cha lại, thấp giọng nói: “Mấy hôm trước con gặp Tần vương, hắn nói Huệ vương đã hồi phục.....” vừa nói xong, rốt cuộc Tần Khải Canh cũng cười không nổi nữa, khẽ run giọng: “Vũ Lâu, chúng ta trốn đi.”

“Sao phải trốn? Chị dâu vừa sinh em bé xong mà.”

“Nhưng cũng không thể ngồi chờ chết được.”

“Cha..... Rốt cuộc là cha đã làm gì với Huệ vương?”

Sắc mặt Tần Khải Canh cực kỳ xấu: “Huệ vương muốn giết ta, không chỉ là để báo thù, còn để diệt khẩu nữa. Việc này có liên quan đến cả Hoàng hậu và gia tộc Vương thị, con đừng hỏi nhiều.”

Mỗi lần Vũ Lâu vừa hỏi về chuyện của Huệ vương, cha luôn luôn phản ứng sợ hãi giống như sắp xuống địa ngục vậy. Nàng dứt khoát không hỏi nữa: “Nếu cha sợ, thì có thể nhân lúc này chạy trốn đi. Con và ca ca sẽ chăm sóc mẹ.”

Vũ Lâu vốn chỉ nói vậy, không ngờ sáng hôm sau đã thấy Chân thị cầm một phong thư vừa khóc vừa đi vào: “Vũ Lâu, cha con không cần chúng ta nữa rồi.” Vũ Lâu giật mình, còn chưa kịp mặc quần áo đã nhảy vội xuống giường, cầm thư đọc. Tần Khải Canh chỉ để lại năm chữ: Cha đi rồi, đừng tìm.

Tần Viễn Địch suy nghĩ một lát rồi nói: “Hai chữ đi rồi này, liệu có hàm nghĩa gì khác không?” Chân thị mặc dù đang khóc bù lu bù loa, cũng không kìm được mà đập cho con trai một cái: “Cha các con sẽ không tự sát đâu.”

Vũ Lâu hiểu, vì cha nghe thấy chuyện Huệ vương tỉnh táo lại, nên mới sợ hãi bỏ chạy trong đêm. Tuy thế, nàng vẫn cố giữ bình tĩnh, an ủi mẹ: “Có thể là cha đi trước mở đường, chờ khi sắp xếp ổn thỏa sẽ quay về đón mẹ mà.”

“Chắc chắn là ông ấy đi tìm ả sư muội kia rồi, ả sư muội của ông ấy rất giỏi câu dẫn người khác, năm đó lúc cha con đi tầm sư học đạo, suýt nữa bị ả ta câu dẫn mất, không ngờ bao nhiêu năm như vậy rồi mà ông ấy vẫn nhớ nhung đi tìm ả ta.”

“Người đó ở đâu? Mẹ biết không?”

Chân thị lắc đầu, nhưng vẫn nói chắc như đinh đóng cột, rằng Tần Khải Canh bỏ rơi bà để nói lại tình xưa, tư thông với tình nhân cũ. Huỳnh muội hai người phải cố gắng khuyên giải mãi bà mới bình tĩnh lại, bàn bạc hồi lâu, cuối cùng mọi người quyết định vẫn ở lại đây chờ tin tức của cha.

Thời gian cứ thế trôi đi, Tần vương cũng nhanh chóng rời khỏi Liêu Đông trở về kinh thành, trước khi đi, hắn có đến gặp Vũ Lâu, vẫn gián tiếp thổ lộ tình cảm của mình. Vũ Lâu chỉ đáp lại hắn: “Tần Vũ Lâu sẽ không tái giá nữa, điện hạ đừng lãng phí tâm tình của mình.” Tần vương cố gắng gượng hỏi, trong lòng Vũ Lâu vô cùng khổ sở, không muốn nói gì.

Chớp mắt một cái, Tần Khải Canh đã rời khỏi nhà được hai tháng, mùa xuân qua đi, trận mưa đầu mùa hè đã đến. Nửa đêm mưa to, khiến nước dột vào trong phòng, Vũ Lâu phải đặt một chiếc chậu để hứng, tiếng mưa lộp bộp rơi xuống chậu khiến nàng không ngủ được. Đột nhiên nàng nghe tiếng phá cửa rất mạnh, vội vàng khoác áo, cầm ô đi ra ngoài viện hỏi: “Ai vậy?”

“Cha đây —” giọng nói rất nhỏ.

Vũ Lâu nhanh tay mở cửa để cha vào, Tần Khải Canh cũng không nói nhiều, chỉ chạy thẳng vào phòng ngủ của Chân thị, gọi bà dậy trước rồi lại đến đập cửa phòng Tần Viễn Địch, đánh thức hắn dậy. Tần Khải Canh nói với Vũ Lâu: “Con mau đi thu thập hành trang, chúng ta phải chạy trốn ngay, đừng hỏi vì sao, nhanh lên!” Cả nhà nghe thấy Tần Khải Canh nói vậy, vội vàng vàng đi thu thập hành lý. Nhưng chưa kịp dọn xong, thì Vũ Lâu đã nghe cha kêu to: “Không kịp nữa rồi, không cần mang gì nữa, đi mau! Bọn họ đến rồi!” Vũ Lâu liền mặc lại y phục cần thận, chạy ra cửa phòng, theo sự hướng dẫn của cha để đội mưa chạy trốn.

Vũ Lâu nghe tiếng chân của truy binh đằng sau càng lúc càng gần, thở hổn hển hỏi cha: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Có sức hoi thì để dành mà chạy đi.” Tần Khải Canh kéo Chân thị, Tần Viễn Định ôm con, đỡ vợ mình chạy trong mưa.

Đột nhiên, một khoảng lửa sáng rực phía trước, một đội nhân mã đứng trước mặt bọn họ, gã quan binh cầm đầu ngồi trên lưng ngựa, chỉ roi vào Tần Khải Canh nói: “Hừ, ngươi muốn chạy hả? Có nhanh được hơn bản quan không?! Tần Khải Canh tiếp chỉ!”

Cả nhà theo bản năng quỳ xuống đất tiếp chỉ, người nọ nói: “Tần Khải Canh khi quân phạm thượng, lập tức tống giam, sau mùa thu sẽ xử trảm. Nữ quyến Tần gia phạt nhập vào giáo phường ti cả đời làm kỹ nữ. Nam nhân cả đời làm nô dịch.”

“Khi quân phạm thượng?” Vũ Lâu không hiểu: “Tần gia làm gì mà bảo là khi quân?”

Tên quan kia cười: “Ha ha, ngươi nên hỏi người cha tốt của ngươi đi, hẳn vì muốn gả ngươi cho Huệ vương làm Vương phi, nên làm giả ngày sinh của ngươi! Bị người ta tố cáo lên Thánh Thượng! Tội khi quân này không thể dung thứ, người đâu, bắt lại!”

Chuyện làm giả ngày sinh, nàng đã từng nói với Lam Tranh.

Trong nháy mắt bị đè vai xuống, Tần Viễn Định đột nhiên rút cây đao bên hông của tên lính kia nói: “Tội khi quân, dù sao cũng phải chết, chỉ bằng ta liều mạng với các ngươi.” Chân thị cũng hiểu ý, đoạt ngay một thanh đao, kéo phu quân lại, nói với Vũ Lâu: “Còn thất thần gì nữa! Chạy mau!”

Tần Viễn Định mãi ôm chặt lấy vợ con mình, Chân thị thì kéo Tần Khải Canh chạy trốn. Trong cơn mưa ồn ào ấy, tiếng đao kiếm loạn trời, chỉ có một câu nghe rõ nhất: “Không cần để ý mấy người kia, bắt Tần Vũ Lâu!”

Nàng bị rất nhiều binh lính vây quanh, không thể chống trả nổi, chỉ một lúc sau đã mất hết khí lực, đưa tay chịu trói.

159. Chương 159: Nhập Giáo Phường Tư, Lầm Lỡ Cả Cuộc Đời

Giáo phường tư là gì? Là nơi vợ con của những quan lại mắc tội phải vứt bỏ sự tôn nghiêm của mình, bán thân, bán nư cười...

Từ khi được Thành tổ lập ra, những nữ nhân bị phạt vào giáo phường tư không chỉ phải luyện tập lễ nhạc cho nghi thức cung đình, mà còn phải bán rẻ tiếng cười tiếp khách. Vì mục đích làm nhục đối thủ một cách triệt để, thỉnh thoảng các nàng còn phải tùy thuộc vào sự điều khiển của quản lý, nếu có sinh con, cũng bị gọi là “Tiểu quy nhi” (*) hay “đâm tiện tài nhi” (Con của đâm nữ, tiện nhân), nhiều đời không được chuộc thân.

(*) Đời nhà Đường, những tay ca kỹ thường chít khăn xanh như con rùa, cho nên những kẻ chít khăn xanh gọi là quy. Vợ con của những người đó cũng đều làm con hát, những kẻ đó cũng coi như là mở nhà hát, nhà thổ cho vợ con, nên cách gọi tiểu quy nhi là để sỉ nhục những đứa bé con của kỹ nữ.

Nói đến giáo phường tư, tin tức Huệ vương phi trước kia bị phạt nhập vào giáo phường tư khiến vô số sắc lang nổi tiếng trong kinh thành, cũng như những sắc lang tiềm ẩn, nhiệt huyết sôi trào. Đã nhiều năm nay, giáo phường tư không có vợ con quan lại nào có chất lượng nhập vào cả. Nhất thời, cánh cửa giáo phường tư như muốn bị đập đổ. Lúc thái giám chủ quản vừa thấy vẻ đẹp của Tần Vũ Lâu, giá bán mình chỉ có năm trăm lượng, hân hưng phấn đến hai tay vỗ vào nhau, nhưng hân chờ đông chờ tây, đến nửa người khách cũng không có, sau ba ngày, thu nhập lại càng thụt lùi, đừng nói đến người, ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy đâu. Thái giám chủ quản tức giận kéo cổ áo Tả Thiệu Vũ ở giáo phường tư hỏi: “Ả tiện nữ Tần gia kia có vấn đề gì, vì sao mãi không có khách nào đến?”

“Công công đừng trách ta, từ lâu, ở trên phố đã lưu truyền tin tức Huệ vương phi từng hủy dung mạo, là một Vương phi vô cùng xấu xí, có người còn nói, cho bạc hân cũng không thèm đến.”

“Không thể thế này được, nếu Hoàng thượng hỏi tình trạng Tần Vũ Lâu thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn ta báo lên, là nàng sống rất an nhàn sung sướng ở giáo phường tư hay sao?? ” Tả Vũ Thiệu không dám đắc tội thái giám chủ quản, nhẫn nhịn hạ giọng gọi một tên hạ nhân, lập tức đưa Tần Vũ Lâu đến đây. Khuyên tới

khuyên lui, hắn mới dám đi, kết quả là còn chưa kịp nhìn thấy bộ dạng Tần Vũ Lâu thế nào, đã bị đánh đến hoa hết mặt mày, đá thẳng ra ngoài.

Phản ứng mạnh mẽ thì sẽ bị trừng trị thích đáng, Tần Vũ Lâu dù chống cự dữ dội cuối cùng cũng vẫn bị trói đè xuống đất chờ chịu phạt. Thái giám chủ quản cầm một que hương lắc lư trước mặt nàng nói: “Tình tình ngươi cũng thật mạnh mẽ, chẳng trách mà bị người ta ghét bỏ, có điều, tuy tính tình ngươi có hơi kém, mặt tuy có vết sẹo nhàn nhạt, nhưng cũng coi như là xinh đẹp, nếu ngươi chịu khuất phục, ngoan ngoãn phục vụ ở đây, có thể câu dẫn được một đại quan để người ta thu ngươi làm thiếp, chẳng phải là tốt quá hay sao. Còn nếu ngươi cố tình không biết điều, thì cổ mà nhận hết sự đau đớn trên thân thể đi.”

Mùi hương khiến Vũ Lâu hắt xì một cái, cười lạnh nói: “Vậy sao ngươi không tự sinh một cô con gái, để cho con bé ngoan ngoãn tới đây sống đi?”

“Hừ!” Tên thái giám bị chọc đến chỗ đau, liền ấn cây hương xuống mu bàn tay Vũ Lâu. Hắn cười đắc ý nhìn nàng, muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của nàng để hắn có thể khuây khỏa, nhưng thật khiến hắn thất vọng, Tần Vũ Lâu chỉ hơi nhíu mày một chút, khẽ hít một hơi lạnh mà thôi.

“Sức chịu đựng của ngươi cũng thật tốt!”

“Không, so với những gì hắn làm, thì việc này chẳng đáng gì cả!” Bị bỏng vì cây hương nhỏ này, làm sao sánh được với những tổn thương Lam Tranh gây ra cho nàng.

Thái giám cười lạnh: “Đừng nói mạnh, giờ mới chỉ là bắt đầu, ta còn rất nhiều biện pháp để chinh ngươi.”

Quan trên phát uy muốn trừng trị Tần Vũ Lâu, thuộc hạ đương nhiên sẽ phải tình nguyện hiến hể, một gã sai vặt đội khăn lục giác tiến lên phía trước nói: “Hay là chúng ta dùng chiêu đó đi, lấy một con mèo đến, thả vào trong ống quần nàng, chúng ta ở bên ngoài quất mèo, ôi chà, con mèo con nóng nảy, chắc chắn sẽ cào da nàng chảy đầm đìa máu ấy chứ!” Hắn nói xong cũng tự sợ đến phát run lên.

“Không được, da bị cào xước hết thì làm gì có ai thích!” Một mục già đứng bên cạnh đeo trang sức đồ tơi nói, mắt mục đảo quanh một cái, cười: “Hay là nhét một ít rễ cây đậu vào chỗ kín của nàng ta đi, bảo đảm nàng ta sẽ sống không bằng chết!”

Mọi người bàn tán xôn xao, cố hiển cách để hành hạ Vũ Lâu, khiến nàng chết dở sống sờ. Đang lúc người một câu, ta một câu nhốn nháo khắp phòng, thì một người đi từ cửa vào, ghé tai thái giám nói nhỏ vài câu. Sắc mặt tên thái giám chủ quản xám ngoét, giữa mùa hè mà hắn run lấy bầy, sau đó hét to: “Mau buông nàng ra! Đưa nàng ta về phòng đi!”

Trong lòng Vũ Lâu đang thấy kỳ quái, thì được người ta cởi dây trói, đuổi về phòng. Vừa vào cửa, nàng đã thấy có một nam tử đang đứng trong đó, quay lưng về phía nàng. Nghe tiếng mở cửa, người kia quay đầu nhìn nàng. Vũ Lâu vừa nhìn rõ người đó, đã vô cùng tức giận, quên cả cấp bậc lễ nghĩa, oán hận hỏi: “Vương Lâm, ngươi tới đây làm gì?”

Vương Lâm liếc mắt một cái, nhìn ra ngay vết bỏng trên mu bàn tay nàng, thăm mắng, khốn kiếp, tên hoạn quan kia chán sống rồi hay sao, dám động thủ với nàng.

“Tần cô nương đừng hiểu lầm, ta chỉ đến thăm cô thôi.”

Nàng ngửa cổ cười lạnh: “Ngươi đến thăm ta? Hay là tuân theo mệnh lệnh của ai đó, đến để nhìn tình trạng thê thảm của ta? Ngươi quay về nói cho hắn biết, ta sống rất thoải mái, mặc quần áo lụa là, hoa lệ, lại có nam nhân cưng chiều. Tiền bạc ở đây, nhiều hơn Vương phủ nhiều.”

Vương Lâm im lặng không nói được gì, bị những câu nàng nói làm cho trầm mặc mất một lúc, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Tần cô nương, cô không cần phải như vậy đâu..... Ta đã phân phó xuống dưới, tạm thời cô không cần tiếp khách. Hơn nữa, Vương gia.....”

“Hắn làm sao?”

Vương Lâm không biết chống chế như thế nào, dù sao, cũng đúng là Huệ vương sai hắn đến xem tình cảnh bây giờ của Tần Vũ Lâu.

Hắn khẽ thở dài: “Tần cô nương, nếu cô chịu tỏ ra khuất phục, Vương gia cũng sẽ không làm khó cô.”

“Sẽ không làm khó ta? Việc lần này hấn làm, vốn là muốn đuổi cùng giết tận ta. Về chuyện làm giả ngày sinh, ta chỉ nói với mình hấn..... Nhưng hấn lại dùng chuyện đó hại nhà ta.” Theo thánh chỉ ban xuống có thể thấy được, lần này Lam Tranh không niệm tình xưa nữa, đã hoàn toàn động sát tâm rồi.

Vương Lâm nói: “Là do Tông Nhân phủ giữ công văn cũ ra, vô tình phát hiện có điểm kỳ quái.....”

“Đừng nói những lời nói dối mà ngay cả ngài cũng không tin được nữa đi.” Nàng buồn bã nói: “Lần này chắc chắn là hấn làm. Cho dù Tông Nhân phủ có tra xét, thì cũng là do Huệ vương sai khiến.”

Chuyện này không hề sai. Vương Lâm khẽ sờ sờ mũi, nói: “Ta cũng không biết được ý đồ của điện hạ. Nhưng mà, hấn tuyệt đối không muốn để ai làm nhục cô.”

Vũ Lâu nói: “Là để cho chỉ có hấn làm nhục ta được phải không?”

“A.....” Vương Lâm lại cứng lưỡi, không nói gì một lúc lâu.

“Không biết Hầu gia có tin tức gì của người nhà ta không?”

“Đã truy nã khắp cả nước, bọn họ không thể trốn thoát được đâu. Có điều, hiện giờ vẫn chưa có tin gì của bọn họ.”

Không có tin gì tức là tin tốt. Nhưng khắp thiên hạ đều là đất của Hoàng tộc, có thể chạy đi đâu được nữa. Mặt Vũ Lâu lộ ra vẻ ưu sầu, buồn bã ngồi xuống bàn, một mỗi chống tay lên trán: “Ta có thể rời khỏi kinh thành, không muốn lưu luyến gì, ra biên ải hội ngộ người nhà, để sống cuộc sống bình bình an an đến hết đời,..... vì sao hấn không chịu buông tha cho ta..... Hấn đúng là một người có thù tất báo, ta làm hấn mất thể diện một lần, thì hấn sẽ trả lại ta gấp bội.”

Vương Lâm thấy khóe mắt nàng có ánh nước mắt, vì muốn tránh cho nàng nghi ngờ, chỉ nói một câu: “Tần cô nương hãy giữ gìn sức khỏe, Vương gia đều đã sắp xếp hết rồi.” Nói xong hấn đứng dậy rời đi. Chờ hấn đi khuất, Vũ Lâu ngồi yên ở trước bàn, nghĩ đến tương lai của mình và người nhà, lại khóc to một hồi.

160. Chương 160: Như Người Xa Lạ

Ngày hôm sau, một thái giám già đến thay cho tên thái giám chủ quản cũ. Mọi người đều gọi ông là Lý công công, nên Vũ Lâu cũng gọi theo. Giáo phường tư chung quy cũng là nơi xướng ca, so với Ca Phi lâu thì nơi đây càng hút bạc nhiều hơn, các đại thương nhân và quan lại thường xuyên ra vào chỗ này. Tối đến, những ca khúc đậm đàng không ngừng vang lên bên tai. Vì Vương Lâm đã dặn trước, nên tạm thời nàng không có nguy cơ phải tiếp khách, nhưng chỉ cần còn ở trong giáo phường tư một ngày, thì nàng đã cảm thấy mình bẩn thỉu từ đầu đến chân rồi.

Đêm càng khuya, càng thêm huyền ảo. Vũ Lâu ngồi an nhàn trong phòng, bỗng cánh cửa rầm một tiếng bị mở ra, một tên nam nhân say khướt bước vào, xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa nhìn thấy Vũ Lâu đã cười toe toét nói với nàng: “Tiểu mỹ nhân, nàng ở trong này làm gì. Lại đây, hầu gia uống rượu nào.” Dứt lời, hấn ta liền vồ lấy nàng, Vũ Lâu đứng vụt dậy né tránh, vừa chạy ra cửa đã nhìn ngay thấy gã sai vặt chạy vào.

“Gia — gia— nàng này không được đâu, để chúng ta chọn cho ngài cô nương khác.”

Gã nam tử kia không chịu, vừa nghe thấy không được liền tức giận quăng cốc chén xuống đất: “Tại sao lại không được? Gia đây không thiếu tiền.”

“Đây không phải là vấn đề có tiền hay không. Động vào nàng sẽ mang họa mất mạng đó.”

“Hừ! Mạng à? Muốn mạng à? Ông đây cũng có!” Gã ta mượn rượu, vỗ ngực rống to, đẩy gã sai vặt ra đi bắt Vũ Lâu. Vũ Lâu biết không thể nào nói lý với một tên mượn rượu làm càn được, liền xoay người ra cửa phòng, muốn tránh bị hấn quấy nhiễu. Nhưng gã kia nhất quyết muốn nàng, nàng chạy vội dọc theo hành lang gấp khúc, thì gã kia cũng chạy ngay phía sau luôn miệng gọi mỹ nhân, mỹ nhân.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một đám người, chặn đường lại. Gã nam tử kia đuổi kịp đến nơi, cười hì hì túm lấy Vũ Lâu: “Chạy đi đâu, để gia mang nàng đi hưởng khoái hoạt.”

“Bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Tiếng quát lớn đột ngột vang lên, nói ra những điều Vũ Lâu đang muốn nói.

Một công tử mặc áo gấm bước ra từ phía sau đội hộ vệ mở đường, Vũ Lâu vừa nhìn thấy oan gia này, liền không hề cảm thấy biết ơn vì người ta cứu mình kịp thời một chút nào, ngược lại, lửa giận như bùng lên trong lòng. Rít răng gần từng từ một: “Lam..... không, Huệ vương điện hạ.”

Lam Tranh trừng gã kia: “Còn không mau buông tay!”

Gã kia vốn là con cháu một hầu tước, tuy chỉ là một viên quan nhỏ, có chức không có quyền, nhưng vẫn có cơ hội gặp qua Huệ vương. Nhìn thấy Huệ vương đứng trước mặt, lập tức tỉnh cả người, nhanh chóng buông tay ra nói: “Điện hạ tha mạng, tiểu nhân rút ngay.”

“Ôi, đừng vội vàng thế, để ta hầu ngài uống rượu.” Ngược lại, Vũ Lâu lại bắt ngay lấy tay gã nam tử kia, cười nói: “Khách quan, chúng ta đi thôi.”

Lam Tranh không ngờ Vũ Lâu sẽ dùng chiêu này, giận dữ nói: “Xem ra, nàng rất thích hợp với cuộc sống này nhỉ?”

“Chẳng lẽ Vũ Dương hầu chưa nói cho ngài biết sao, ta sống ở đây rất tốt.” Vũ Lâu cười sáng lạng: “Chẳng qua ta vừa cùng vị khách quan này đùa giỡn một chút, lát mềm buộc chặt cho thêm lạc thú thôi mà, ai ngờ lại bị ngài phá hủy mất.” Nàng xoay người nói với gã kia: “Chúng ta mau đi thôi.” Vũ Lâu không thèm nhìn nét mặt Lam Tranh, cứng rắn kéo tay gã kia, xoay người bước đi. Những gã kia vội vàng túm lấy rào chắn bên hành lang, khóc âm lên: “Cô nương mau buông tay ra, tiểu nhân còn muốn sống thêm vài ngày nữa, tiểu nhân ngàn vạn lần không dám chạm đến nữ nhân mà Vương gia vừa mất đâu.”

“Ta vốn không biết điện hạ hay gì cả, khách quan đừng lo lắng.” Vũ Lâu vừa lôi vừa kéo. Đột nhiên cảm thấy tay hụt một cái, quay lại nhìn, hóa ra người kia vì muốn chống cự để không bị lôi đi mà quỳ sụp xuống đất. Nàng cũng không thể lôi kéo thêm, vừa thả tay ra, người kia đã vội vàng chạy biến mất, nhanh như chớp không thấy đâu nữa.

Lam Tranh khinh thường nhướn mày cười nhạo: “Xem ra, nàng có tình, nhưng người ta lại không có ý.”

Những lời này, cũng là hấn tự nói với chính mình.

“Dịch cầu vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang” (Bảo vật thì dễ kiếm, tình lang tốt khó tìm). Vũ Lâu hạ thấp người thì lễ: “Điện hạ tới đây, nên thoải mái hưởng lạc cho thật tốt, ta chỉ là một phụ nhân thô bỉ, không dám làm chướng mắt ngài.” Dứt lời, nàng xoay người bước đi. Lam Tranh cũng không giữ lại, mặc kệ nàng đi.

Nàng đẩy cửa phòng mình ra, thổi tắt đèn đi, nhìn những ngọn đèn sáng ngoài cửa sổ, nàng bịt chặt hai tai, ngồi co ro trên giường. Chỉ vài ngày ngắn ngủi, mà dường như nàng đã khóc hết nước mắt của cả một đời mình. Không biết giờ mọi người thế nào rồi, nếu bị bắt lại sẽ không còn đường sống nữa.

Đang mải nghĩ ngợi, cửa đột nhiên bị đập mạnh, Lý công công cùng vài gã sai vặt bước vào: “Vẫn còn sớm mà đã tắt đèn rồi à, Tần Vũ Lâu, mau đứng dậy đón khách.” Vũ Lâu vén màn lên hỏi: “Không phải đã bảo ta không cần tiếp khách sao?”

“Là khách quý, đừng hỏi nhiều.”

Gã sai vặt đốt nến lên, căn phòng lại bừng sáng. Lý công công vừa nhìn thấy Vũ Lâu đã kêu lên một tiếng: “Cô xem cô kia, khóc đến sưng cả mắt như quả hạch đào rồi, mau lấy phấn che đi. Để ngài không vui sẽ phá hỏng chuyện lớn đó.” Hai lão bà lập tức đi vào, không nói nhiều, lôi ngay Vũ Lâu xuống dưới đặt nàng ngồi bên bàn trang điểm, nhanh tay thoa phấn cho nàng, Vũ Lâu vội nói: “Để ta tự làm, các người đừng động vào ta!”

“Vậy cô mau mau lên!”

Vũ Lâu chỉ đơn giản dặm một chút phấn lên mắt, đứng dậy nói: “Đi được rồi.”

“Như vậy sao được, cô nhìn môi cô kia, chẳng tươi tắn gì cả.”

“Hắn sẽ thích như thế.” Nàng soi gương, vén gọn tóc mai: “Ta hiểu hắn hơn các người.”

Lý công công cũng thằm ngạc nhiên, làm sao nàng biết ai muốn gặp nàng. Vũ Lâu nhìn ra suy nghĩ của ông, khẽ cười nhẹ, đứng dậy đi ra cửa: “Hắn đã đẩy ta vào đây, làm sao có thể bỏ qua mà không đến tra tấn ta được.”

Ban đêm vẫn có chút hơi lạnh, quần áo Vũ Lâu rất mỏng manh, gió lạnh vừa thổi một chút đã khiến nàng rét đến thấu xương. Gã sai vật đẩy một cửa phòng lớn ra, nói với nàng: “Mời vào.” Vũ Lâu vừa bước vào, cửa đã bị đóng lại.

Bên trong phòng đèn đuốc sáng trưng, những đồ trang trí đều lộ ra một vẻ đẹp dung tục, tầm thường. Nhưng không khí đậm đặc của giáo phường tư lại cực kỳ hợp với sự dung tục vàng son ấy.

Bỗng nghe trong phòng truyền ra tiếng đàn tỳ bà thánh thót, nàng vén tấm lụa mỏng lên, đi vào bên trong, nhìn thấy một nữ tử mặc váy lụa xanh biếc đang ôm tỳ bà ngồi bên bàn gỗ lim, bộ ngực sữa đầy đặn, cái eo nhỏ tinh tế, mắt hạnh, mày liễu, môi hồng khẽ nhếch lên cười, tô điểm thêm cho dung nhan kiều diễm. Nàng ta vẫn tập trung đàn, không để ý có Vũ Lâu vào. Vũ Lâu lại đưa mắt nhìn, chỉ thấy Lam Tranh trái ôm phải ấp hai nữ nhân hờ đến nửa bầu ngực sữa, đầu lại gối lên một nàng khác.

Thấy Vũ Lâu, hắn lười biếng ngồi dậy, nói với cô gái đang đàn kia: “Lại đây.” Chờ nàng kia đi đến bên cạnh hắn, hắn liền hôn nhẹ xuống môi nàng ta một cái, cười nói: “Đàn hay lắm.”

“Ở cái nơi vạn người ném qua đó, người không ngại bẩn thỉu sao?”

Lam Tranh liếc nhìn nàng, cười lạnh: “Cô thì sạch sẽ à?!”

“Ta đã bị chó cắn qua, đương nhiên cũng không sạch sẽ.”

Lam Tranh bị chọc tức đến khó thở: “Tần Vũ Lâu, cô cho là cô còn tư cách nói chuyện với ta sao?! Bây giờ vị trí của cô thế nào, cô còn không tự biết chừng mực à?!”

Nàng đáp lời: “Ta là kỹ nữ của giáo phường tư.” Nàng nâng cánh tay phải, khẽ vuốt nhẹ hai bên lông mày của mình: “Trước kia à, là con gái của thị lang, rồi là Vương phi cao cao tại thượng. Giờ thì..... chà.....” Nàng ngồi xổm xuống, cúi người chỉ xuống đất: “Hiện giờ, địa vị còn không cả bằng một con kiến.”

“Nếu cô đã biết thế, vì sao còn không cung kính với bản Vương?!”

161. Chương 161: Tồn Thương

Vũ Lâu khẽ vén tóc qua tai, bộ dạng phục tùng, khẽ cười nói: “Ta dịu dàng, nhỏ nhẹ nói chuyện với ngài, vẫn không tính là cung kính à? Đương nhiên là nếu ngài muốn bảo ta quỳ thì cũng được thôi.” Lam Tranh sợ nhất là nàng như vậy, thà nàng hét to, quát tháo âm ỉ còn tốt hơn. Hắn khẽ nhếch môi, cười: “Tần Vũ Lâu, cầm kỳ thư họa, mọi thứ đều tinh thông, hay là biểu diễn cho bản Vương xem kỹ thuật đánh đàn đi. Chà, kia có đàn cổ đó, đàn một khúc đi.”

Vũ Lâu liếc nhìn nhạc cụ đang treo trên tường, thản nhiên nói: “Đó là đàn tranh, không phải đàn cổ.”

Mặt Lam Tranh đỏ lên, xấu hổ quát lớn: “Bản vương nói là cái gì thì là cái đó! Không cần cô nhiều chuyện!”

“Điện hạ bớt giận, bớt giận. Ta đàn là được chứ gì.” Vũ Lâu ngồi xuống, tay ôm đàn tranh hỏi: “Ngài muốn nghe khúc gì?”

“Tùy cô, đánh ra tiếng là được rồi.” Lam Tranh mệt mỏi nói xong, lại nằm xuống đùi nữ nhân kia trêu đùa. Vũ Lâu gảy đàn, nghe tiếng cười hi hi ha ha vang bên cạnh, cảm xúc như nghẹn lại, cố nín nụ cười nói: “Được, vậy ta sẽ đàn Điệp luyện hoa .”

Lam Tranh truy hỏi: “Điệp Luyện hoa của ai?”

“Liễu Vinh” Vũ Lâu nói: “Ở giáo phường tư mà không đàn khúc của Liễu Vinh, chẳng phải là lãng phí không khí này hay sao.” Mấy lần Liễu Vinh làm thơ từ, đều là để tặng cho những kỹ nữ mà hắn quen biết.

“Không, đàn bài của Âu Dương Tu đi.”

“Không phải điện hạ vừa nói tùy ta.....”

“Bảo cô đàn thì đàn đi.”

“Vâng.” Vũ Lâu gảy đàn, từng thanh âm thoát qua đầu ngón tay nàng, chậm rãi phát ra những tiếng du dương quần quít không dứt. Nàng khẽ hé đôi môi anh đào, uyển chuyển xướng lên: “Đình viện thâm thâm thâm kỷ hứa? Dương liễu đôi yên, liêm mạc vô trọng sổ. Ngọc lạc điều an du dã xử, lâu cao bất kiến chương thai lộ. Vũ hoành phong cuồng tam nguyệt mộ, môn yểm hoàng hôn, vô kế lưu xuân trụ. Lệ nhân vấn hoa hoa bất ngữ, loạn hồng phi quá thu thiên khứ.” (*) Xướng xong, nàng cúi đầu, không muốn nhìn Lam Tranh đang triển miên cùng những nữ tử khác. “Điện hạ còn muốn nghe gì nữa.”

(*) Đình viện sâu sâu sâu biết mấy,

Liễu hồng ánh khói,

Trướng rèm không đếm nổi.

Hàm ngọc yên vàng như trảy hội,

Lầu cao khiến Chương đài khuất lối.

Tháng cuối xuân rồi mưa gió gọi.

Cửa khép hoàng hôn,

Cách chi lưu xuân nổi.

Mắt ướt hỏi hoa hoa chẳng nói

Tôi bởi hoa rụng hơn thu tới.

(Người dịch: Nguyễn Thị Bích Hải)

Dịch nghĩa: Đình viện sâu sâu sâu biết mấy? Dương liễu mông lung như khói, Trướng rèm lớp lớp không đếm nổi, Hàm ngọc, yên chạm chốn chơi bởi, Lầu cao không thấy đường Chương Đài. Cuối tháng ba mưa dầm, gió mạnh. Cửa che kín hoàng hôn, không cách nào giữ nổi mùa xuân. Mắt lệ hỏi hoa, hoa không nói. Lụa hồng rụng rơi hơn cả mùa thu.

Cảm ơn nàng Dynhien đã tìm giúp ta bài này

“Xướng lại đi, ca từ này để diễn tả tâm trạng oán hận nơi khuê phòng, sao cô xướng chẳng có cảm xúc gì thể.”

“..... Vâng.”

Vũ Lâu lại xướng lại lần nữa, hết sức ai oán, biểu đạt cực kỳ tốt cảm xúc của một oán phụ nơi khuê phòng. Lúc này Lam Tranh mới vừa lòng, xua tay: “Được rồi, cô có vẻ nắm được cái tinh túy của tâm trạng oán phụ đấy nhỉ.”

Vũ Lâu cười nói: “Xướng hay, cũng chưa chắc là đã trải qua và hiểu được tâm trạng của người trong ca khúc. Âu Dương Tu, người đã viết ca từ này là một nam tử mà.”

Nhất định không nhận mình là oán phụ, muốn chụp mũ cho nàng cái danh này à, đừng hòng nàng chịu nhận.

Lam Tranh tiện tay cầm ly rượu nhỏ trên bàn ném về phía nàng: “Cô dám cãi ta?!” Hẳn biết Vũ Lâu có võ công, nghĩ là nàng sẽ né tránh, ai ngờ Vũ Lâu đang có tâm sự, nên không chú ý, cái ly vô tình đập trúng trán nàng. Nàng kêu lên một tiếng rồi đưa tay ôm lấy vết thương.

Lam Tranh đứng vụt dậy một chút, rồi lại ngồi xuống, nhìn chăm chăm nàng. Bỗng nhiên, Vũ Lâu giương mắt, ném cho hắn một ánh mắt lạnh như băng, tràn đầy căm hận, khiến cho hắn vốn đang có chút áy náy, lại nhớ tới những việc nàng làm, cười lạnh nói: “Giả vờ cái gì thể, đánh cũng đâu chết được cô.”

“Đúng vậy.” Nàng bỏ tay ra, nhìn trong lòng bàn tay có thấm một chút máu rất chói mắt, thản nhiên nói: “Ta cũng đã trải qua biết bao đau khổ như vậy. Chuyện này so với những chuyện trước kia, cũng được coi là có phúc lắm rồi.....”

“Cô là người có phúc không biết hưởng. Ta cho cô hưởng phúc nhưng cô lại không đón nhận.” Ta dùng cả tâm can để trao cho nàng, còn nàng thì sao.

“Ta đúng là không biết hưởng phúc.”

Dù hấn nói gì, nàng cũng đều nhận hết, Lam Tranh không thoải mái chút nào: “Cái miệng ngang ngạnh của cô đâu rồi?!”

“Ta cam chịu thôi.” Nàng mỉm cười: “Xin ngài cho ta lui xuống trước, rửa sạch vết thương đã.” Vũ Lâu chỉ vào vết máu trên trán nói: “Nếu lát nữa máu chảy xuống mắt, sẽ không nhìn rõ đồ đạc nữa.” Nàng đi ra chậu rửa tay bên ngoài, rửa vết máu trên trán đi, nhìn máu đỏ lan ra trong nước, mũi nàng cay xè. Những chuyện này, bao giờ mới có thể chấm dứt đây? Chỉ là mong muốn sống bình thường qua ngày mà sao khó đến vậy. Nàng không phải người tham giàu sang phú quý, dù cho phải sống khổ sở qua ngày ở Liêu Đông cùng người nhà, nàng cũng vui vẻ chịu đựng. Vì sao hấn không buông tha cho nàng? Sợ Lam Tranh nghe thấy tiếng khóc của mình, nàng cắn tay áo, cố nén lại, một lát sau mới tát nước lên mặt, lau sạch nước mắt rồi mới quay vào phòng trong.

Lam Tranh kéo tay cô gái vừa đánh đàn ban nãy: “Trừ người ra, những người khác ra ngoài hết đi!”

“Vâng.” Ba người kia rời khỏi người Lam Tranh, kính cẩn đi ra ngoài. Vũ Lâu cũng xoay người định rời đi, lại nghe Lam Tranh gọi: “Tần Vũ Lâu, cô ở lại.”

Mặt nàng không đổi sắc, đứng trước mặt hấn, mặc hấn sai khiến.

“Cởi quần áo ra.”

“Hả?”

“Nhanh lên!”

“..... Vâng.” Dù sao, thân thể của nàng, có chỗ nào hấn chưa nhìn qua đâu. Nàng cởi áo, nhẹ buông tay, xiêm y rơi xuống đất.

“Cởi tiếp đi.”

Nàng mỉm cười: “Vâng”

Nàng cởi yếm, quay mặt về phía hấn. Lam Tranh liếc một cái, chép miệng nói: “Đúng là thân thể của nàng ta vẫn đẹp hơn.” rồi hấn kéo mỹ nhân lên giường, ngã người xuống, ra lệnh cho Vũ Lâu: “Cầm đèn, đứng trong này hầu hạ.”

Vũ Lâu cố nuốt nước mắt xuống, cười nói: “Vâng”. Nàng cúi người nhặt quần áo, mặc từng cái từng cái một vào, xoay người cầm cây nến trên bàn, rồi trở lại bên cạnh giường, giúp Lam Tranh đang tắm hoan buông màn xuống, ánh mắt hai người thoáng chạm nhau, nhưng Vũ Lâu vẫn quay mặt đi trước.

Nàng nhìn ánh lửa nhảy nhót, nghe từ trong màn truyền ra những tiếng triền miên thối nát, trong lòng còn khó chịu, khổ sở hơn vừa rồi rất nhiều. Lớp vỏ bọc cứng cỏi của nàng bỗng chốc bị phá hủy. Nàng đi đến bên bàn, rót một cốc nước, nhìn cử động của hai người trên giường, chỉ muốn vén màn lên hắt ột cái. Nhưng vẫn cố nhịn xuống. Vũ Lâu đặt cây nến xuống, mặc kệ Lam Tranh hung dữ gọi đằng sau, nàng vẫn chạy vội ra cửa.

Nàng đánh ngã những thị vệ Lam Tranh mang đến đang canh ngoài cửa, định chạy đi.

“..... Ta không muốn ở đây, các người đưa ta về đi.....”

Đang lúc không để ý, nàng lại nghe thấy một người đứng bên cạnh những thị vệ kia nói như vậy, Vũ Lâu vô tình liếc mắt nhìn người đó một cái, nhưng cái nhìn này lại khiến nàng kinh ngạc đến tột cùng, dừng hấn bước chân lại, nhìn người nam tử đang nói chuyện kia.

Lam Tranh vừa vặn đuổi tới nơi, cầm tay Vũ Lâu, dữ tợn nói: “Ai cho cô đi..... Ta còn chưa.....” Hấn không thể không nhìn theo ánh mắt Vũ Lâu, thấy nàng đang ngẩng ngốc nhìn Hàn Vương thế tử Vân Triệt, đường đệ (Em họ) của mình.

Vân Triệt cũng chú ý tới người con gái đang đứng nhìn mình, hấn chần chờ một chút, rồi lấy khăn tay ra đưa cho Vũ Lâu: “Tỷ tỷ, trán của tỷ bị thương kìa.”

Ánh mắt Vũ Lâu không rời được khỏi mặt Vân Triệt: “..... Khuôn mặt của người và hấn.....”

“Tỷ tỷ nói ta giống ai?”

Lam Tranh đẩy chiếc khăn tay của Vân Triệt về lại phía hấn, nói: “Sao ai đệ cũng gọi tỷ tỷ thế, thân phận của nàng đâu xứng được đệ gọi như vậy?”

Vân Triệt nghe thấy thế, cười nói: “Vậy ta nên gọi tỷ thế nào?”

Nàng như giật mình tỉnh mộng: “Ta tên là Tần Vũ Lâu!”

Lam Tranh không ngờ lại có người đến phá rối, ánh mắt của nàng khiến hấn dao động, rút cuộc quay sang trừng trừng nhìn Vân Triệt: “Đệ có biết nàng là ai không?”

Vân Triệt cười tươi, trong sáng như nước: “Là Tần Vũ Lâu mà.”

Nàng lập tức ừ một tiếng, mỉm cười nhìn Vân Triệt. Lam Tranh thấy mình như người ngoài cuộc, bèn kéo áo một hộ vệ: “Người mau đưa lão bộc của Tần phủ trước kia tới đây cho ta hỏi chuyện..... Không, trực tiếp đón Phi Lục về kinh thành cho ta!”

Rốt cuộc còn chuyện gì của Tần Vũ Lâu mà hấn không biết?

162. Chương 162: Những Người Đó Là Ai?

Lam Tranh giơ ngang tay ra che trước mặt Vũ Lâu, ngăn cách giữa nàng và Vân Triệt: “Không cho cô nhìn hấn!”

Vũ Lâu chán ghét lườm hấn: “Vì sao?” Lam Tranh nói: “Hấn là Hàn Vương thế tử, cô có thân phận gì, không được nhìn thẳng hấn.”

Hấn nói rất đúng, nàng nhìn đối phương như vậy đúng là không hợp với cấp bậc lễ nghĩa, nàng không có cách nào khác, đành phải cúi đầu. Lam Tranh thấy nàng chịu thua, vội vàng lệnh cho thị vệ: “Mau đưa thế tử về đi.”

Vân Triệt nghe thấy thế, thở nhẹ ra một hơi như trút được gánh nặng: “Ồ đây chẳng thú vị chút nào cả, về sau, nói thế nào đệ cũng không đến đây nữa.” Nói xong, hấn xoay người đi xuống lầu.

Đột nhiên Vũ Lâu đưa tay ra, túm lấy ống tay áo hấn, nhưng cũng không nói gì, đôi mắt sáng chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào hấn. Lam Tranh tức đầy bụng mà không biết trút vào đâu, hành động vừa rồi của nàng, đã khiến hấn tức giận đến đỉnh điểm. Lam Tranh túm lấy tay Vũ Lâu, giật ra khỏi người Vân Triệt: “Sao thế, muốn nam nhân à?”

Vân Triệt cười với Vũ Lâu nói: “Ta thật sự không thích buổi tối ở đây, ngày mai, ban ngày ta sẽ đến thăm tỷ tỷ nhé.”

Vũ Lâu nói liên mồm: “Được, một lời đã định.” Nàng căn bản không thèm để ý đến Lam Tranh.

Lam Tranh trừng mắt với Vân Triệt: “Chờ nào đệ mới quay về Vân Nam?”

Vân Triệt nghĩ nghĩ: “Chờ đến sau lễ cúng tế Hạ chí, đệ sẽ du ngoạn vài ngày rồi về. Ở kinh thành thú vị hơn chỗ đệ nhiều, đồng người này, nhà cửa cũng đẹp đẽ, cao sang.”

Lam Tranh nhăm nhăm, từ giờ đến sau lễ cúng tế Hạ chí còn hơn mười ngày: “Ngày mai ta sẽ cho người đưa đệ ra ngoài chơi, không được đến đây nữa.” Giọng điệu của hấn cực kỳ thiếu thiện chí, nhưng dường như Vân Triệt cũng không hiểu, nói: “Nhưng Vũ Lâu tỷ tỷ muốn gặp đệ.....”

Vũ Lâu tỷ tỷ! Tên tiểu tử nhà người nhớ tên nàng nhanh thật đấy nhỉ! Lam Tranh biết ở đây không thể nói đông dài được, nhanh chóng sai thị vệ đưa thế tử đi. Vân Triệt vừa xuống lầu vừa nói với Vũ Lâu: “Tỷ để ý chăm sóc vết thương đi, ta sẽ quay lại thăm tỷ.”

Vũ Lâu gật đầu liên tục: “Được, được, ta chờ đệ.....”

Lam Tranh kéo vai nàng, túm lấy người Vũ Lâu, bắt nàng phải nhìn hắn mà không phải cứ nhìn mãi theo Vân Triệt đang đi xa dần kia: “Cô đúng là rất có năng lực, ai cũng dám chọc vào, Thế tử chỉ vừa mới từ đất phong về kinh thành, cô đã thông đồng được rồi.”

“Là người dẫn hắn tới, sao lại nói ta thông đồng?”

“Đây là lần đầu tiên cô gặp hắn ta, đã muốn hắn ta quay lại thăm cô, sao thế, muốn tiếp khách à?”

Nàng hận những lời nói ác độc của hắn, trong lòng khổ đến muốn khóc, nhưng vẫn cười nói: “Không phải lần đầu gặp mặt.....”

“Nói láo, từ trước đến giờ hắn chưa từng đến kinh thành, làm sao các người gặp nhau được.”

“Gặp từ kiếp trước đấy!” Nàng dùng sức đẩy hắn ra, kéo váy đi xuống lầu.

Lam Tranh bị nàng đẩy suýt thì ngã, may mà hộ vệ phía sau kịp đỡ lấy. Đến lúc hắn đứng vững lại thì thấy nàng đã chạy xa, thấy việc không ổn, hắn vội vàng đuổi theo nàng.

Kỹ nữ của giáo phường tư không được phép tới gần cửa lớn, nhưng lúc này, Vũ Lâu đã tránh được mấy gã thủ vệ canh cửa, bước vài bước ra tới cửa lớn, hét to với Vân Triệt đang đứng chờ xe: “Thế tử, xin dừng bước. Xin hỏi, ngài có biết Tô Tiêu không?”

Vân Triệt nhìn thấy Vũ Lâu, nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời nàng: “Không biết.” Tiệp đà hỏi luôn người đằng sau nàng: “Thập ca, huynh cũng định về à?”

Vũ Lâu quay đầu, nhìn thấy Lam Tranh đang hùng hổ lao đến.

“Tô Tiêu lại con mẹ nó là ai nữa?” Hắn không nhận được mà nói bậy.

“Có nói người cũng không biết.”

Lam Tranh nhướng mày, tròng mắt: “Ta sẽ biết.” Hắn quát tên đánh xe: “Còn không đi đi, thất thần ra đó làm gì.” Mang cái tên Vân Triệt dám tranh giành sự chú ý của Vũ Lâu với hắn đi mau đi.

Gã đánh xe bị dọa sợ run người, lập tức giương roi đánh xe đi.

Chờ đến lúc xe Vân Triệt đi khuất, Lam Tranh cũng bình tĩnh lại, có thể toàn tâm toàn ý ứng phó với Vũ Lâu.

“Ta hỏi cô, Tô Tiêu là ai?”

“Người chết.”

Thái độ bất hợp tác của Vũ Lâu khiến Lam Tranh giận đến nổi gân xanh, không kìm được mà chua ngoa nói: “Lá gan của cô đúng là không nhỏ, vì gặp nam nhân mà dám bước ra cửa giáo phường tư! Mị lực của Vân Triệt cũng lớn thật!” Nói xong, hắn cũng cảm thấy chua đến chết mất thôi.

“Vừa gặp đã yêu đấy, không được à? Ta gặp ai thì liên quan gì tới người!”

“Liên quan gì tới ta?! Bản vương đã bỏ bạc ra bao cô rồi! Theo ta về!”

Vũ Lâu hung dữ lườm hắn một cái: “Người có biết không? Người thế này, ta chỉ càng chán ghét người thêm thôi!”

“‘Càng’ là thế nào?” Lam Tranh căng thẳng.

“Nói thế tức là, trước kia ta cũng chán ghét người!” Dứt lời, Vũ Lâu xoay người quay về, để lại Lam Tranh sững sờ đứng đó.

Hắn ngănöger một lúc rồi phân phó hạ nhân: “Quay về Vương phủ!”

Đi vài bước không thấy Lam Tranh đuổi theo, nàng quay lại phòng mình, đóng chặt cửa rồi ngồi vào bàn trang điểm, nhìn vết thương trên trán mình. Thấy không chảy máu nữa nên nàng cũng không để tâm, chỉ đến ngày hôm sau, khi ngủ dậy mới phát hiện xung quanh vết thương sưng đỏ lên. Thấy không ổn, nàng

vội báo cho Lý công công. Lý công công cúi người híp mắt nhìn chăm chăm vết thương của nàng nói: “Sao giờ cô mới nói hả?” rồi vội vàng gọi đại phu đến băng bó cho nàng.

Vân Triệt không đến gặp nàng theo lời hẹn, thật ra, nhìn thái độ Lam Tranh hôm qua, nàng cũng biết hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Vân Triệt gặp nàng nữa. Chờ đến khi vết thương được xử lý xong, nàng quay về phòng, mệt mỏi ngã xuống giường, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng như nhìn thấy thiếu niên tuần tú quen thuộc đứng dưới tàng cây loang lổ bóng nắng, mỉm cười với nàng.

“Đều là tại ta..... Thật sự xin lỗi.....”

Nàng cảm thấy mình chảy nước mắt, vội đưa tay áo lên lau. Đúng lúc này, Vũ Lâu nghe thấy phía cuối giường có một giọng lạnh nhạt nói: “Ồ, Vân Triệt không đến, nên đau lòng phát khóc à?”

Vũ Lâu vội vàng ngồi bật dậy, tránh rất xa khỏi hắn: “Người vào đây bằng cách nào?”

Lam Tranh thả lỏng hai tay: “Kinh thành này, có chỗ nào ta không đi được, hơn nữa, cô đang ở nơi buôn da bán thịt, đương nhiên là phải đón khách rồi.”

Nàng nói: “Vì sao người không thể buông tha cho ta?! Nếu người hận ta làm mất mặt người, thì người đánh ta đi, sau đó chúng ta không còn dây dưa gì nữa!”

Lam Tranh cười: “Đánh cô, cũng chỉ là thương tổn bên ngoài, vài tháng là khỏi. Làm sao giải được nỗi hận trong lòng. Nhìn cô ở đây thú vị hơn nhiều. Muốn làm nhục cô thì ta tới. Ta chơi chán sẽ ném cô đi, lại không cần phải lo lắng đến chuyện giải quyết hậu quả gì cả!”

Nàng hòa theo lời của hắn: “Cũng đúng, có rất nhiều người chờ được ngủ với Vương phi bị vứt bỏ mà. Ta sẽ rộng cửa đón khách, không khéo lại được lưu danh trong sách tạp lục ấy chứ.” (Sách ghi chép những chuyện vặt vãnh)

Đã nói rồi, Lam Tranh có thể nói được, chứ nàng nói ra những câu như thế, không khác gì chạm vào cái vảy ngược của hắn. Nàng vừa dứt lời, đã bị Lam Tranh kéo cổ áo: “Khả năng đấu võ mồm của cô cũng khá thật, coi chừng mất mạng!”

Nàng nhìn hắn, khóe mắt cay cay, cười nói: “Mất mạng cũng là một cách giải thoát. Ít nhất cũng không liên quan gì tới người nữa. Thật ra ta đã chán ghét từ lâu, chẳng qua là bướng bỉnh không chịu thua thôi, thấy người ngốc nghếch, ta muốn giúp người khôi phục, thấy người bị người ta bắt nạt, ta không nhịn được nên muốn giúp người..... Từng chuyện từng chuyện lại càng thấy phiền lòng..... giờ thì ta đã quá mệt mỏi, chẳng còn sức mà đối phó nữa rồi..... Từ khi biết người, ta chưa từng có một ngày vui vẻ, nếu có thể chết, rời khỏi người, ta cũng không hối hận.”

Lam Tranh nghe xong, cảm giác như gân cốt bị rút hết, hắn thả lỏng tay ra. Vũ Lâu sục sục mũi nói: “Ta đã không thể mang thai nữa, người còn dây dưa với ta làm gì.....”

163. Chương 163: Sợ Nhất Lam Tranh Biết Võ Công

Lam Tranh trở mặt, ngày ngày như hóa đá, hắn cứ tưởng đó là bí mật hắn phải bảo vệ cả đời.....

“Cái gì?”

“Phương Lâm đã nói cho ta biết, hắn nói, hắn cũng đã nói với người.”

“Cái tên Phương Lâm này !” Tại sao lại đi nói cái tin tàn nhẫn như thế với nàng.

“Là tự ta biết.” Vũ Lâu nói: “Không liên quan đến Phương Lâm.”

Lam Tranh thông minh thế nào chứ, hắn xâu chuỗi lại sự việc, vội hỏi: “Nàng biết chuyện đó lúc nào?”

“Ta biết là biết thôi.”

Có thể nào có khả năng này không..... Lam Tranh kéo vai nàng: “Nàng nói cho ta biết, nàng biết chuyện đó lúc nào? Có phải lúc ta đi tìm băng lụa không?”

Vũ Lâu nói như đinh đóng cột: “Không, sau khi ta đuổi người đi.”

Ánh sáng trong mắt hắn bỗng tắt lịm, hắn đẩy nàng ra, cười lạnh: “Báo ứng.”

“Nhưng mà, người đã biết rõ ta không thể mang thai, vẫn muốn tới đón ta về, ta cảm nhận được, người thực sự muốn xóa tan hiềm khích lúc trước của chúng ta.....”

Nếu hắn nhận, chẳng phải hình tượng của hắn sẽ mất hết hay sao. Tự đứng lại mang tiếng là nam nhân thất tình, theo đuổi người ta còn không được đáp lại. Không thể thế được.

“Hừ, khi đó ta tìm bằng mọi cách cũng chỉ vì muốn lôi cô về, tiếp tục tra tấn mà thôi. Đừng có ảo tưởng nữa.”

“Vậy tốt rồi. Người vô tình, ta cũng vô tình. Vậy người còn tức giận gì nữa!”

Lam Tranh bị ép hỏi đến cứng họng, hắn cũng lười cãi cọ, phi lên giường bỏ nhào vào người Vũ Lâu: “Hôm qua đã để cô được lợi rồi, chưa giáo huấn được cô, hôm nay nhất định ta phải đòi đủ cả vốn lẫn lời.”

Vũ Lâu cũng muốn giải tỏa chuyện hôm qua, oán hận nói: “Các nàng đều đẹp hơn ta, sao người không đi mà tìm các nàng! Vẫn còn tươi mới lắm mà!”

Nghe giọng nàng giống như hờn ghen, khiến tâm tình hắn vui sướng hơn hẳn: “Ha ha, ta và cô đã nửa năm không gặp, xem ra cũng tươi mới không kém đâu.”

Vũ Lâu thấy hắn lao đến, theo bản năng càng lùi sâu vào trong giường, nhưng lưng đã chạm góc tường, không còn đường lui nữa. Lúc này Lam Tranh đã quỳ gối lên giường, vuốt ve chân nàng nói: “Cũng đâu phải lần đầu tiên, còn trốn gì nữa. Ta đã bỏ bạc ra bao cô, cô phải ngoan ngoãn một chút.”

“Cút ngay!” Nàng nhấc chân đá hắn.

Lam Tranh lắc mình né tránh, Vũ Lâu tưởng hắn gặp may, lại dẫm một quyền qua, Lam Tranh hơi nghiêng người, nắm tay vuốt sát qua tai hắn.

Lam Tranh cười đắc ý: “Ta đã khác xưa rồi. Mấy tháng cô không ở đây, ta nhàn rồi không có việc gì, nên đã học chút võ công.”

Vũ Lâu hoảng sợ mở trừng trừng hai mắt nhìn hắn, thầm nghĩ, tên bá vương này còn biết võ công nữa thì nàng làm sao còn đường sống.

Thấy nàng kích động, Lam Tranh càng đắc ý hơn: “Ha ha, Tần Vũ Lâu, võ công của cô không phải là học từ mẹ của mình hay sao. Ông ngoại cô viết ra một bộ quyền pháp để dạy con gái, thật đáng tiếc, mẹ cô học lại không thành tài, đến cô cũng còn rơi rớt lại không được bao nhiêu. Nhưng mà, vì cô, ta đã cố tình phái người đi tìm nhà mẹ đẻ của mẹ cô, để lấy quyển quyền phổ đó về, cho ta nghiên cứu, học hỏi. Thật không may, ta lại quá thông minh, vừa học đã thông! Cô có chiêu gì cứ xuất ra đi, để xem ta có thể phá giải chiêu thức của cô không nào!”

“Người! Người!”

Lam Tranh làm ra dáng vẻ của một tên ác bá đùa giỡn con gái nhà lành: “Lại đây, cười với gia một cái đã nào!”

Vũ Lâu không cam lòng lại đánh một quyền. Lam Tranh né tránh, đồng thời rút cây quạt bên hông ra, bốp một tiếng đánh trúng bàn tay nàng. Tay Vũ Lâu tê dại đi, nắm vào cũng không có cảm giác. Hắn cầm tay nàng, đan từng ngón tay vào bàn tay Vũ Lâu, dùng sức đè nàng xuống. Nghĩ ngợi một chút, rồi điểm một cái xuống ngực nàng, Vũ Lâu bị đau, kêu a lên. Nàng không động dậy được nữa.

“Ha ha.” Lam Tranh càng thêm vênh váo hơn, hôn lên mặt Vũ Lâu một cái, vui vẻ nói: “Thành công rồi, nhanh lên, chia vui cùng ta đi!”

Vũ Lâu nhìn dáng vẻ của hắn, tức không chịu nổi: “Tiểu nhân đắc chí.”

Lam Tranh vỗ vỗ mặt nàng: “Cô đối với ta, không phải là dựa vào ưu thế biết võ công hay sao, giờ cô còn có năng lực gì nữa? Cô nói cô cam chịu số mệnh của mình, sao giờ vẫn còn phản kháng làm gì? Lúc nào cô cũng luôn mồm nói vì người nhà, nhưng ta hỏi cô, bọn họ cho cô cái gì? Mà cô lúc nào cũng bảo vệ bọn họ?

Giờ bọn họ bỏ chạy, để cô chịu khổ ở giáo phường tư. Mấy ngày trước ta vẫn chờ bọn họ có thể tới cứu cô, nên bố trí rất nhiều người phòng thủ xung quanh, kết quả là sao? Ngay cả một sợi lông cũng không thấy!”

“Hừ!”

Nàng đã đến bước đường cùng mà vẫn còn không biết xin hãn khoan dung ! Lam Tranh cởi quần áo nàng, kéo mạnh cái yếm khiến hai bầu ngực trắng ngần nhảy ra.

Thân thể lồ lộ trước mặt hãn khiến nàng xấu hổ vô cùng, Vũ Lâu không kìm được nước mắt: “Người luôn trách ta nghĩ tới người nhà, đúng, ta nghĩ tới họ đấy. Nhưng có gì quá đáng chứ! Không phải chính người luôn nhắc đến họ à, không phải chính người luôn lấy tính mạng của họ để uy hiếp ta sao? Đã bao giờ ta chủ động nhắc đến họ chưa?! Hả?! Còn nữa, người trách ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện cứu mạng cha ta, buồn cười thật, Tần Vũ Lâu ta cũng là một con người, chẳng lẽ nhìn thấy tính mạng người nhà mình bị đe dọa, mà còn có thể cười cười nói nói, vui vẻ với kẻ muốn lấy mạng họ hay sao?! Việc ta giao dịch với Tần vương là ta sai, nhưng chính người ép ta làm thế!”

“Nếu cô đã gả cho ta, phải đồng lòng cùng ta, nhưng cô lại giúp người khác hại ta!”

“Nếu cứu cha mình là sai, thì nên đốt sách Hiếu Kinh đi là hơn.” Vũ Lâu nói: “Lúc ấy ta đã từng nghĩ, là cha ta hại người, ta nguyện ý trả nợ cho người, cho nên dù người gây sức ép với ta thế nào ta cũng nhận hết. Chỉ cần không bị người giết chết, ta sẽ ở bên cạnh, hầu hạ người cả đời.”

Khí thế của Lam Tranh suy yếu hẳn, hãn thì thầm: “Cô nghĩ cũng rất hay..... nhưng vì sao ta chưa từng thấy cô thể hiện ra quyết tâm này.....”

“Sau đó ta lại đổi ý, từ khi người ấn dấu vết kia lên người ta, ta chỉ hận không thể tránh thật xa khỏi người, cả đời cũng không muốn gặp lại người nữa! Thậm chí, ngay cả người nhà ta cũng không muốn quan tâm, tùy người hãm hại, chỉ cần không phải gặp lại người nữa thôi!”

Lửa giận của hãn đã bị những lời này của nàng đốt bùng lên: “Cô nghĩ mình không muốn gặp thì sẽ không phải gặp sao? Hừ, cô cho là cô thoát được rồi à?! Không phải cô sẽ không thể mang thai nữa hay sao? Vừa hay, ta chơi đùa cô cũng không cần phải lo lắng là cô sẽ có mang đứa con của ta, không cần phải lo sẽ bị ràng buộc gì với cô nữa!” Lam Tranh biết những lời nói này chắc chắn sẽ làm nàng tổn thương, nhưng hãn lại đánh giá thấp mức độ thương tổn của nó. Vừa nói xong, Vũ Lâu liền khóc òa lên.

“Chuyện ngu xuẩn nhất mà ta đã làm, chính là vì để lộ chính mình, không muốn để bọn người Thái tử bắt nạt người, kết quả là kết oán với Thái tử, nên hãn mới nghĩ ra cách độc ác như vậy để hại ta..... Ta chưa từng hy vọng người sẽ bảo vệ ta, ta chỉ cầu mong người không làm tổn thương đến ta là tốt rồi. Sau khi ta hủy dung mạo, người nói ta khó coi, ta không thể có thai được, người vẫn độc mồm nói những câu làm ta đau lòng, ngoài việc xát muối vào vết thương của ta, người còn làm được gì nữa?!”

164. Chương 164: Giải Tỏa Nghi Vấn

Những lời nói của nàng khiến Lam Tranh cứng họng không trả lời được. Lúc này hãn mới phát hiện, trong lòng Vũ Lâu, hãn đã trở thành một kẻ ác độc nhất thiên hạ, hãn đang định giải thích vài câu, thì Vũ Lâu cũng không cho hãn cơ hội, vẫn tiếp tục khóc lóc lên án hãn: “Khi ta được gả cho người, thật sự là có mục đích riêng, nhưng ta tự nhận là từ sau khi thành thân, ta luôn làm hết bổn phận của mình, ta không yêu người, nhưng mỗi một hành động đối xử với người đều là thật lòng thật dạ, chưa từng làm việc khuất tất sau lưng người. Ta biết, hôn ước của ta với Tần vương luôn là cái ung nhọt trong lòng người, nhưng ta hỏi người, ngoại trừ việc suy đoán linh tinh, người đã từng nhìn thấy ta có hành động nào quá mức với hãn chưa?! Nữ nhân tốt không thờ hai chồng! Dù người là một tên ngốc, ta cũng chưa từng có ý định muốn rời khỏi người đi tìm Tần vương, nói lại duyên xưa.”

Lam Tranh xen vào, thấp giọng nói: “Tần vương đi Liêu Đông, không phải vì nàng đấy sao.....”

“Tự hãn quyết định như vậy, liên quan gì đến ta?!”

“Không có mỡ thì lấy đâu ra ruồi bọ, nàng không câu dẫn hãn, thì sao hãn lại đi theo nàng được.”

“Ta cũng đâu có câu dẫn người, vì sao mãi mà ta không đuổi được người đi?!”

Lam Tranh bị nàng hỏi vặn, không biết chống đỡ thế nào, nhưng khí thế lập tức khôi phục lại, ngửa cổ nói: “Ta tìm cô, là vì muốn trả thù cô, làm sao giống với mục đích của hắc đế! Chưa nói đến Tần vương, ta hỏi cô, cô và Vân Triệt là thế nào? Không phải cô vừa nói cô chung thủy, son sắt lắm hay sao, vậy chuyện ngày hôm qua, cô không biết xấu hổ túm lấy Vân Triệt câu kết làm bậy thì nên giải thích thế nào?! Làm ra vẻ thiếu nữ hoài xuân, sao nào, muốn diễn vở Mẫu đơn đình à?! Cô nghĩ cô là Đỗ Lệ Nương kim chi ngọc diệp hay sao thế!”

“Người quân ta hoài xuân hay không làm gì?”

“Bản vương bỏ tiền bao cô, đương nhiên muốn quân!”

“Người bao được thân thể ta, cũng không bao được trái tim ta!”

Lam Tranh bị chọc tức đến tối sầm mặt mũi, hít sâu một hơi nói: “Muốn gặp Vân Triệt đúng không? Ta cho nàng biết, vài ngày nữa hắc đế sẽ phải quay về Vân Nam làm vua núi rồi! Không có khả năng đưa nàng đi đâu. Nàng nên chết tâm đi!”

Vũ Lâu nói: “Sao miệng lưỡi của ngươi tệ hại thế, đến Vân Nam mà cũng bị ngươi nói là vua núi à!”

“Cái nơi hoang vắng, nhiều thú nhiều rừng đó, không phải vua núi thì là cái gì?!”

“Chỉ có nơi địa linh nhân kiệt như thế (Đất thiêng mới có người tài), mới có thể dưỡng dục một người dịu dàng như ngọc, tinh khiết như mây giống hắc đế.”

Lam Tranh cười lạnh hai tiếng, muốn lấy hơi định bốc phét vài câu, thấy Vũ Lâu nhìn hắc đế khó hiểu, hắc đế mới chậm rãi nói: “Nàng nhìn thế nào mà thấy hắc đế thuần khiết, dịu dàng, ta cho nàng biết, hắc đế.....” Lam Tranh vốn định bịa ra một hai câu chuyện linh tinh về đời sống riêng tư của Vân Triệt, nhưng lại nhớ tới bộ dạng ngây thơ của hắc đế khi tới qua được dẫn đến giáo phường tư, cũng cảm thấy nếu nói Vân Triệt háo sắc thì cũng không thể tin được, bèn sửa lại: “Hắc đế không phải là ngây thơ, mà là đầu óc không thông minh, ánh mắt không tinh tường.”

“Ta lại thấy hắc đế rất tốt, ta bị người khác làm bị thương, hắc đế là người đầu tiên quan tâm ta.”

Tên đầu sỏ Lam Tranh chột dạ: “Ta cũng đâu có cố ý, tại nàng không tránh đấy chứ.”

“Vậy Thái tử cho người bắn lên người, nếu người bị bắn chết, cũng trách người không tránh à.”

Lam Tranh nói nhỏ: “Vết thương của nàng còn đau không, ta thổi cho nàng.....” Hắc đế cúi người kề sát môi vào vết thương của nàng, nhẹ nhàng thổi. Quần áo của Vũ Lâu đã bị hắc đế cởi ra, hắc đế ghé vào người nàng, lại chạm vào bộ ngực sữa, khiến hắc đế không kiềm được lại động tình, thổi được hai cái liền tiếp tục cởi quần áo của nàng ra, giở trò trên chọc nàng một phen. Hắc đế thấy Vũ Lâu nhắm hai mắt lại, bỗng thấy kỳ quái: “Sao nàng không phản kháng nữa?”

“Chờ người phát tiết xong, tự nhiên sẽ đi thôi.”

Lam Tranh kéo lại áo cho nàng, nằm xuống bên cạnh nói: “Hừ, không có ta bảo vệ nàng, thì chưa biết chừng bây giờ nàng đã bị người khác chơi đùa đến không có quần áo mà mặc rồi.”

“Người đẩy ta xuống hố lửa, rồi lại vớt cho ta một cây quạt để hạ nhiệt, người muốn làm ta mang ơn người theo cách đó sao?”

“Đúng, nàng không cần phải biết ơn ta, ta cũng sẽ không ban phát ơn huệ gì cho nàng nữa. Nàng cho rằng tình cảnh hiện tại của nàng đã thê thảm lắm rồi sao? Địa ngục có mười tám tầng, nàng chỉ mới đang ở tầng thứ nhất thôi! Nàng còn chưa biết nếu bị chuyển ra quân doanh sẽ kinh hãi đến thế nào đâu!”

“Chuyển ra quân doanh?”

“Chính là những kỹ nữ của giáo phường tư bị chuyển ra nơi đóng quân bên ngoài kinh thành để khao quân, những nữ nhân bị chuyển đi đó, không bị chà đạp đến rã rời xương cốt mới là lạ. Nếu nàng thấy cuộc sống bây giờ không tốt, thì tháng sau ta sẽ sắp xếp cho nàng chuyển ra quân doanh!” Nói xong, hắc đế giận dữ hừ một tiếng, đóng rèm cửa đi mất.

Hàn vương thế tử Vân Triệt từ Vân Nam đến kinh thành tham gia lễ cúng tế, ở lại Phủ Huệ vương mới có mấy ngày mà cảm thấy vô cùng nhàm chán. Hắn lại nhớ đến lời hứa với Tần Vũ Lâu ở giáo phường tư kia, tuy lần trước đã hẹn ngày hôm sau sẽ đi thăm nàng, nhưng lại bị Huệ vương ngăn cản. Hắn đã hẹn thì nhất định phải làm mới yên tâm được. Hôm nay, hắn tới tìm Thập ca, nói với hắn: “Đệ nghĩ, đệ phải đến cái chỗ ồn ào nhộn nhạo hôm trước, gặp Vũ Lâu tỷ tỷ mới được.”

Lam Tranh thầm nghĩ, tên tiểu tử nhà người cũng rất thẳng thắn.

“Không được.”

“Nhưng đệ đã hứa rồi.”

Lam Tranh thu lại tư thế luyện võ, lấy khăn từ tay của hạ nhân để lau mồ hôi: “Ta đã nói với nàng là đệ sẽ không đến rồi.”

Vân Triệt kiên quyết: “Đệ vẫn cảm thấy đệ nên trực tiếp nói với nàng sẽ tốt hơn.”

Lam Tranh giận dữ: “Nàng là nữ nhân của ta! Đệ mà dám gặp nàng, ta sẽ không khách khí với đệ!”

Vân Triệt không sợ uy hiếp, chỉ ngơ ngàng hỏi: “Nếu là nữ nhân của Thập ca, sao lại phải vào giáo phường tư? Đệ nghe mọi người nói, nơi đó không phải chỗ tốt đẹp gì.”

Lam Tranh cứng họng: “Không cần đệ phải quan tâm.”

“Được rồi.....” Vân Triệt nói nhỏ: “Vân Nam vẫn tốt hơn, người ở kinh thành thật hung dữ.”

Bỗng có người báo lên: “Vương gia, ... Phi Lục đến rồi.”

Người Lam Tranh đang chờ là nàng, vội vàng cho người đưa Phi Lục vào. Từ sau khi Tần gia bị xét nhà, Phi Lục nghe theo tiểu thư sắp xếp, đi tìm ca ca đang làm Ngự sử của mình. Vì ca ca nàng làm quan thanh liêm chỉ trông cậy vào đồng lương tháng ít ỏi mà sống qua ngày, nên cuộc sống hai người cũng không thoải mái.

Lần này nàng bị gọi quay về, trong lòng cực kỳ sợ hãi, quỳ trước mặt Huệ vương không dám ngẩng đầu lên.

“Đứng lên đi.”

Phi Lục đứng lên, không cẩn thận lại nhìn tới nam tử đứng cạnh Huệ vương, mặt bỗng biến sắc, kinh ngạc há to mồm. Lam Tranh vừa thấy, liền sai người đưa Vân Triệt đi nơi khác, hỏi Phi Lục: “Có phải hắn rất giống ai đó không?”

“Tô Tiêu.....” Phi Lục nói: “Vị công tử vừa rồi, phải có sáu bảy phần giống với Tô Tiêu đã mất.”

Lam Tranh vui sướng: “Thì ra là người chết thật, hắn chết thế nào?”

“Vì tiểu thư.....” Phi Lục nói: “Tô Tiêu là con của một hạ nhân trong Tần phủ, lớn lên cùng tiểu thư..... Vì muốn lấy con điều cho tiểu thư, mà ngã từ trên cây xuống, chết.”

Lam Tranh không thích người kia vì Vũ Lâu mà chết: “Thì ra hắn lại sẵn sàng nịnh bợ tiểu thư như thế.”

Nhắc tới Tô Tiêu, Phi Lục cũng không chịu được khi nghe người khác nói xấu hắn, nói: “Hồi Vương gia, không thể gọi là nịnh bợ được, vì tình cảm của hắn và tiểu thư cực kỳ tốt, chuyện gì hắn làm cũng đều là cam tâm tình nguyện.”

“Tình cảm tốt?! Lúc hắn chết, chắc tiểu thư nhà người tổn không ít nước mắt nhỉ.”

Phi Lục không dám nói nhiều, vội đổi đề tài: “Vị công tử này và Tô Tiêu thật sự là.....”

“Đừng ấp úng nữa.”

“Ánh mắt của vị công tử kia không giống ánh mắt Tô Tiêu, mà... lại giống ngài hơn. Chính xác là giống ngài lúc trước.....”

Mọi bí mật đang dần dần được hé mở.

Tô Tiêu là ai?

Vân Triệt là ai?

Lam Tranh, Vũ Lâu, lại là ai?

165. Chương 165: Có Lẽ Có Thể Tha Thứ Cho Nàng

“Nhưng mà, ánh mắt của vị công tử kia, nhìn càng giống..... ngài hơn..... Nói chính xác là, giống ngài lúc trước.” Phi Lục nói xong, chợt nhận ra mình lỡ lời, vội vàng quỳ sụp xuống đất, cúi sát mặt xuống nền đá nói: “Vương gia tha mạng, tội nô tỳ đáng chết vạn lần.”

Lam Tranh lại vui vẻ trong lòng: “Người nói xem, giống thế nào?”

Phi Lục cũng không dám nói là bộ dạng ngốc nghếch, ngơ ngác, nhưng biết tìm từ thế nào bây giờ, cô quanh co một hồi lâu mới nói: “Rất thuần khiết ạ.”

Lam Tranh nhớ Vũ Lâu nói, nàng đã từng thích hắn. Hắn thầm nghĩ, sao nàng lại giống phụ hoàng hắn như vậy, chỉ thích những kẻ yếu không có sự uy hiếp với mình là sao?

“Vương gia.....” Phi Lục khóc lóc cầu xin hắn: “Vương gia, bất kể trước đây tiểu thư khóc vì ai, nhưng trong lòng nàng vẫn có ngài, xin ngài hãy nể tình cảm trước kia mà cứu tiểu thư ra khỏi giáo phường đi. Trong thiên hạ, ngoài ngài ra đâu còn ai có thể cứu tiểu thư được nữa?”

“Người nói trong lòng tiểu thư nhà ngươi có bản vương, nhưng người thử nói xem, vì sao người biết điều đó?”

Phi Lục đã làm nha hoàn nhiều năm, đương nhiên cũng rất thông minh lanh lợi, cô lập tức nói: “Chắc chắn Vương gia cũng biết, tiểu thư là một người rất kiên cường, từ lúc bảy tuổi nô tỳ đã theo hầu bên nàng, chưa từng thấy nàng khóc bao giờ. Năm đó, vì chuyện học cầm mà tiểu thư bị phu nhân trách mắng, đánh đòn rất nhiều, nhưng không hề nhìn thấy tiểu thư rơi một giọt nước mắt nào. Vậy mà từ khi vào phủ Huệ vương, nàng đã khóc vì ngài không biết bao nhiêu lần. Nếu trong lòng nàng không có ngài, thì sao lại khóc như vậy được.”

Lam Tranh nói: “Bản vương đối xử với nàng không tốt, nàng cảm thấy uất ức thì khóc cũng là chuyện bình thường thôi.” Tuy hắn nói vậy, nhưng trong bụng lại mừng thầm.

Phi Lục vội nói: “Không, tiểu thư tuyệt đối không phải là người khóc chỉ vì bị uất ức. Vương gia nghĩ mà xem, đêm đại hôn hôm đó, tiểu thư mặc kệ băng tuyết ngập trời, chạy về nhà mẹ đẻ. Theo lẽ thường mà nói, xảy ra chuyện lớn như vậy, thì nữ tử bình thường đã khóc đến đứt hơi rồi, còn tiểu thư, ngoại trừ tức giận thì một giọt nước mắt cũng không hề rơi. Nhưng lần đó ngài bị thương, tiểu thư lại khóc đến không còn biết trời đất gì nữa, chỉ ôm chặt lấy ngài, đến khi đại phu đến, tiểu thư còn không muốn buông tay.”

Lam Tranh nghe Phi Lục nói xong, lòng vui như nở hoa, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ lạnh lùng: “Nhưng trong mắt bản vương, tiểu thư nhà ngươi lại là một nữ nhân điều ngoa, lỗ mãng.....”

Phi Lục thầm nghĩ, chắc chắn Vương gia vẫn nhớ thương tiểu thư, nếu không đã không hỏi một hạ nhân như cô nhiều như vậy. Cô quyết định mạo hiểm, đánh cuộc một lần, nói: “Tính cách tiểu thư có hơi nóng nảy, nhưng tâm địa thì rất tốt. Mặc dù có lúc tiểu thư nói hơi gay gắt, nhưng vẫn xuất phát từ lòng tốt của nàng thôi.” Thấy khen ngợi cũng đủ rồi, Phi Lục lại nói về sự đáng thương của tiểu thư nhà mình, hy vọng có thể chạm đến lòng thương người của Huệ vương.

“Lúc tiểu thư bị ngài đuổi về nhà mẹ đẻ rồi sinh non đó, nàng đã nói với nô tỳ, cho dù có bị ngài vứt bỏ, nàng cũng sẽ sinh đứa bé ra. Khi đó, lão gia và phu nhân cũng không cho phép, nhưng tiểu thư căn bản không để ý đến bọn họ.....”

“Tiểu thư nhà ngươi thật sự nói vậy sao?” Mặc dù việc hiểu lầm Vũ Lâu cố ý để xảy ra đã được giải trừ từ lâu, nhưng khi nghe thấy Phi Lục nói nàng nguyện ý một mình nuôi nấng đứa con của hai người, hắn vẫn vô cùng vui sướng, hạnh phúc.

Phi Lục vội vàng đáp lời: “Đúng vậy, đúng vậy. Tiểu thư nhà nô tỳ, là toàn tâm toàn ý với Vương gia mà. Lão gia và phu nhân cũng từng khuyên tiểu thư rời khỏi Vương gia, tìm người khác tái giá, nhưng tiểu thư nói.....”

“Nói gì?”

Phi Lục không giữ miệng, nói luôn: “Tiểu thư nói, xuất giá tòng phu, đừng nói Huệ vương là một người ngốc, dù có là người chết thì tiểu thư cũng ở bên cạnh trông coi.”

Lam Tranh hỏi: “Thật không? Nhưng sao những việc nàng làm, ta lại không nhìn thấy tâm tư của nàng như thế?”

Phi Lục càng nói càng to gan. Tuy cô cũng không phải mạnh mẽ gì, nhưng đi theo Vũ Lâu từ nhỏ, nên tính cách cũng can đảm hơn. Cô ngẩng đầu nói với Huệ vương: “Vương gia sống cùng tiểu thư đã hơn một năm, còn không hiểu tính tiểu thư hay sao, nàng chính là một người khẩu xà tâm phật. Như chúng nô tỳ đây, nếu có phạm sai lầm, chỉ cần khóc lóc nhận sai thì nhất định sẽ không có việc gì. Nhưng tiểu thư cũng là người thích mềm không thích cứng, nếu cố chấp đối đầu với nàng, thì nàng tuyệt đối sẽ không chịu thua, vì thế mà ngày xưa, tiểu thư bị phu nhân đánh rất nhiều.....” Nói rồi, Phi Lục lại khóc ròn: “Tính cách tiểu thư như vậy mà vào nơi rối rắm như giáo phường kia, thì sống làm sao nổi..... Không chịu để mất sự trong sạch của mình, nhất định sẽ chịu không ít đau khổ về thể xác rồi. Tiểu thư thật sự là người tốt, tất cả đều là lỗi của lão gia, tiểu thư đáng thương, chuyện gì cũng không biết, mà dù biết cũng không thể thay đổi được gì.....” Dù sao Tần Khải Canh cũng bị phẫn tội chết rồi, đẩy hết lên người ông cũng không sao.

Nghe Phi Lục nói, Lam Tranh lại nhớ tới câu nói của Vũ Lâu: ‘từ lúc sống cùng với người, ta chưa từng có một ngày vui vẻ, thoải mái’ khiến lòng hần chua xót: “Nói gì thì nói, tiểu thư nhà người cũng đã từng hầu hạ bản Vương, bản Vương sẽ không bỏ rơi nàng.”

“Tạ ơn Vương gia!” Phi Lục lập tức hành đại lễ với Lam Tranh.

“Bản vương hỏi người, Tô Tiêu vì sao mà ngã chết?”

“Chân Tô Tiêu có tật..... Vô ý ngã từ trên cây xuống.....”

Lam Tranh cười châm chọc, sai người dẫn Phi Lục xuống. Hắn đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng vẫn quyết định đến giáo phường gặp Vũ Lâu. Lúc ở cửa chờ xe, hắn thấy một đội xe liền đi đến, người cưỡi ngựa đi đầu chính là biểu ca của hắn, Vương Lân.

Vương Lân xuống ngựa, đi đến trước mặt Lam Tranh, không giấu được vẻ lo lắng, khuyên nhủ Lam Tranh: “Điện hạ lại đến giáo phường à? Nếu đúng thế, thì ta khuyên ngài một câu, nên đợi mấy ngày nữa rồi hãy đi, người xem Tần vương kia, nghe thấy tin Tần gia gặp nạn, đã trốn rất xa, coi như không có quan hệ gì với Tần Vũ Lâu nữa. Vậy mà ngài thì cứ như không sợ bị rước họa vào thân vậy, hở ra một chút là lại đến giáo phường tư. Ta nghe cha nói, Hoàng hậu biết tin ngài đến giáo phường đã vô cùng tức giận.”

Lam Tranh nói: “Ta đã làm theo ý bà, cưới hai nữ nhân kia rồi, bà còn muốn thế nào nữa?” Dứt lời, hắn leo lên xe.

Vương Lân bất chấp vai vế, vội vàng túm lấy tay áo Lam Tranh: “Điện hạ, vì sao ngài cứ gặp chuyện liên quan đến Vũ Lâu là mất hết cả sáng suốt thế, nếu giờ ngài đi gặp nàng, đối với nàng chỉ có trăm điều hại mà không có lấy một điều lành. Hoàng hậu mà tức giận, chỉ phân phó xuống một câu thôi, chỉ e là ngài sẽ không thể gặp nàng được nữa. Chỉ bằng ngài tạm gác lại một thời gian đi, chờ Hoàng thượng và Hoàng hậu quên nàng, rồi ngài lại đi gặp nàng. Có ta canh bên cạnh, nàng tuyệt đối sẽ không chịu khổ gì đâu.”

Lam Tranh nghĩ nghĩ một chút: “Hừ, vậy thì tạm thời để nàng thoải mái mấy ngày vậy, qua một thời gian nữa ta lại đến tra tấn nàng.”

Vương Lân nói liên mồm: “Điện hạ anh minh.”

Vũ Lâu chuẩn bị sẵn trận địa để đón tiếp quân địch Lam Tranh, nhưng vài ngày cũng không thấy hắn đến. Nhớ đến lời nói ác độc của hắn trước khi rời đi hôm trước, không lẽ hắn lại định sắp xếp chuyển nàng ra quân doanh thật sao? Nàng lo lắng vài ngày thì thấy thái giám chủ quản triệu tập mọi người, mở bảng tên ra bắt đầu đọc.

Vũ Lâu cực kỳ lo lắng, thầm cầu nguyện, đừng, đừng, đừng.....

“Tần Vũ Lâu—”

Nàng bị dọa giật nảy lên, tim như ngừng đập mất nửa nhịp, đến khi kịp định thần thì tim đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khiến nàng choáng váng muốn ngất xỉu.

“Những người vừa được đọc tên đi theo ta!” Lý công công khoát tay nói.

Vũ Lâu cũng không biết mình đi ra khỏi cánh cửa giáo phường tư, rồi lên xe ngựa như thế nào. Rốt cuộc nàng cũng lấy hết dũng khí hỏi một nữ tử bên cạnh: “Chúng ta đi ra binh doanh nào đây?” Tốt xấu gì ca ca nàng cũng đã từng làm tổng binh, nàng muốn biết liệu binh doanh đó có phải dưới quyền quản lý của bằng hữu ca ca nàng hay không.

Nàng kia ngạc nhiên: “Lương vương mở yến hội, nên chúng ta phải đi giúp vui mà.”

166. Chương 166: Giữ Thể Diện

Trong mắt Lam Tranh, cuộc sống của Ngũ Ca Lương Vương, trừ nữ nhân ra thì là rượu ngon, cuộc sống riêng tư của hắn ta rất thoải mái, rồi tỉnh rồi ngủ. Hôm nay, hắn ta mượn cố sinh nhật tròn một tuổi của con trai trưởng, mở một bữa yến tiệc rất to, mời thân vương, quý tộc đến chúc mừng. Lam Tranh ghét cái không khí ồn ào tạp nham, thành ra lại ngồi cùng phòng với Tần vương, không khí như đông đặc lại khiến hắn không thoải mái, muốn chấm dứt sớm một chút. Nhưng Văn Triệt đi theo hắn lại cảm thấy rất hứng thú với buổi tiệc này, cứ nhìn quanh suốt.

“Sau lễ cúng tế Hạ chí, người mau đuổi cái tên nhà quê này về Văn Nam đi.”

Vương Lâm thở dài một hơi nói: “Tính cách thể tử đơn thuần, có rất nhiều chuyện cũng không phải do hắn cố ý. Hơn nữa, hắn thể này không phải cũng rất tốt hay sao, những công tử lớn như hắn ở kinh thành này, nếu không phải là tâm cơ thâm sâu, lập bang kết phái mưu đồ xấu, thì lại là ngọp trong đục vóng, rượu thịt....”

Vương Lâm còn chưa nói xong đã bị Lam Tranh ngắt lời: “Thể thì sao, ý huynh là hắn gần mực mà không đen đây à? Sao ta thấy, hắn căn bản chỉ là một tên Lưu A Đẩu (*) không tim không phổi, mãi chơi là vui đến quên cả trời đất thể?”

(*) Lưu A Đẩu tên thật là Lưu Thiện - con trai của Lưu Bị. Là một vị vua không có năng lực, dù có Gia Cát Lượng cùng những vị quan tài giỏi trợ giúp, nhưng cũng không thể chấn hưng được Đại Hán, cuối cùng còn chủ động đầu hàng Ngụy Quốc. (nguồn baike.baidu)

“.....” Vương Lâm vội nói: “Ta sẽ làm theo điện hạ phân phó.”

Lúc này Lam Tranh mới hừ một tiếng, bực bội uống rượu. Bỗng một hạ nhân của Lương Vương phủ đi tới, thấp giọng nói bên tai Lương Vương mấy câu. Hắn ta nghe xong, quay sang cười thần bí với Lam Tranh, cười không ngừng khiến lưng Lam Tranh lạnh phát run lên, hơi nhú mào, thầm nghĩ, Ngũ Ca lại bày trò quỷ gì vậy.

Lương Vương chợt cao giọng nói: “Để các nàng vào đi.”

Hạ nhân nhanh chóng đưa một đội nữ tử mặc y phục rực rỡ đến, mỗi người đều vô cùng xinh đẹp, người tỏa ra ánh hào quang chói lọi, trong đó, đặc biệt lóa mắt là nữ tử dáng vẻ yếu điệu, đứng ở giữa, cúi đầu xuống. Vương Lâm đang uống rượu, lạnh nhạt nhìn lướt quá, suýt nữa thì sặc, nhìn chăm chăm vào cô gái kia, một tay khẽ kéo kéo tay áo Lam Tranh. Lam Tranh gạt tay Vương Lâm ra, thấp giọng nói: “Ta thấy rồi.” Hắn khó hiểu nhìn về phía Ngũ Ca Lương vương, lại thấy Lương vương làm ra vẻ, việc nhỏ thôi, không cần cảm tạ Ngũ Ca làm gì. Hắn hiểu ngay, Ngũ Ca đã tìm cơ hội cho hắn gặp Vũ Lâu.

Nhưng, vấn đề là, trường hợp này thực sự không thích hợp để gặp nhau.

Con cháu các nhà có quyền thế ở kinh thành đều biết, hắn đã từng bị chính Vương phi bị phế của mình từ chối, vứt bỏ. Tuy rằng thời gian đó, người đời vẫn tưởng rằng hắn còn ngu dại, nhưng có một sự thật không thể thay đổi, đó là hắn thật sự đã mất hết thể diện.

Hơn nữa, quan hệ hiện giờ của hần và Vũ Lâu đã hỏng be hỏng bét tới không thể nát hơn được nữa rồi, nàng lại còn động tâm với Vân Triệt, nếu ngay ở đây, dưới sự chứng kiến của mọi người, nàng lại quay sang ôm ấp Vân Triệt, thì ngày mai Huệ vương hần sẽ chết chìm trong tiếng cười nhạo của người ta mất.

Quả nhiên, Vũ Lâu vừa bước vào, mọi người nhận ra nàng từng là Huệ vương phi, nên tiếng thì thầm to nhỏ lập tức nổi lên khắp nơi, tứ phía đều bàn tán về thân phận của nàng. Lam Tranh bất an nhìn Vũ Lâu, còn Vũ Lâu thì hơi cúi đầu, không chớp mắt, coi như không nhìn thấy hần.

“Vũ Lâu tỷ tỷ!” Vân Triệt nhận ra Vũ Lâu, quay sang chào nàng.

Vũ Lâu ngẩng lên nhìn hần, cũng hạ thấp người thì lễ với Vân Triệt.

Lam Tranh nhìn thấy vậy, chán nản đến thất thần, thầm nghĩ, thì ra hần thật sự không bằng Vân Triệt, người chỉ có duyên gặp mặt với nàng có một lần.

Tiếng gọi này của Hàn vương thế tử khiến mọi người xung quanh đều kinh ngạc. Sao Huệ vương phi lại biết cả thế tử nữa?

Vân Triệt không có cảm giác gì đối với oán khí trên người Lam Tranh, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Tần vương ngồi đối diện dọa đến nhảy dựng, quay sang nói thầm với Vũ Dương hầu: “Sao Cửu ca lại trông chừng nhìn ta thế kia?”

Vương Lân giả vờ không nghe thấy, trong lòng lại lo lắng, xong rồi, xong rồi, thiên hạ đại loạn cũng không náo nhiệt đến thế này.

Không khí âm u lạnh lẽo của hai vị Vương gia khiến mọi người cảm thấy như rơi xuống hầm băng, tất cả đều yên lặng, cúi đầu, ai uống rượu thì uống rượu, ai dùng bữa thì dùng bữa. Mà Lương vương thì cứ hồn nhiên như không phát hiện ra không khí có vấn đề, cười ha hả, phát tay: “Đi hầu các vị đại nhân uống rượu đi.”

Điều Lam Tranh sợ nhất rốt cuộc cũng đến. Hần cúi đầu không muốn nhìn thấy những cô gái y phục rực rỡ kia đi đến từng bàn ngồi xuống, về phần Vũ Lâu đi đâu, hần thực sự không dám nhìn.

“Điện hạ.” Một giọng nói ngọt ngào bỗng vang lên trên đỉnh đầu hần: “Để thiếp hầu ngài uống rượu cho vui vẻ, được không?”

Lam Tranh ngẩng đầu nhìn nàng, vì giật mình mà khẽ nhếch miệng, một lúc sau mới kịp phản ứng, mỉm cười cầm lấy cổ tay ngọc của Vũ Lâu, kéo thẳng vào lòng.

Vũ Lâu hờn dỗi: “Điện hạ, chậm một chút.”

Dáng vẻ mềm mại quyến rũ này của nàng khiến Lam Tranh cực kỳ vui sướng, hần ôm lấy nàng, khẽ hôn nhẹ lên mặt nàng một cái. Vũ Lâu cười khanh khách hai tiếng, rót rượu cho hần. Lam Tranh nghĩ chắc sự uy hiếp lẫn trước của hần đã có tác dụng, nàng sợ bị chuyển ra quân doanh nên mới vâng lời hần. Nhưng dù nàng xuất phát từ mục đích gì, chỉ cần nàng cúi đầu chịu thua là được rồi.

“Vũ Lâu tỷ tỷ, lần trước đã hẹn mà lại không đến gặp tỷ, thật sự xin lỗi.....” Vân Triệt đột nhiên tiến lại gần quấy rối.

Vũ Lâu mỉm cười: “Ta chỉ là một nữ tử ti tiện, làm sao dám yêu cầu nhiều như thế với ngài, thế tử khách khí như vậy, là muốn lấy mạng nô tỳ hay sao.”

Lúc này, có một cô gái từ giáo phường tới, đi đến bên cạnh Vân Triệt, dựa vào hần muốn tiếp rượu, Vân Triệt lắc đầu, cộc cằn nói: “Ta không uống rượu, cay lắm.” Nàng kia kéo tay hần, cười: “Để thiếp chỉ cho ngài.” Thấy Vân Triệt bị kéo đi, Lam Tranh càng thêm vui vẻ, ngón tay khẽ vuốt ve dọc theo đường cong trên khuôn mặt thanh tú của Vũ Lâu, ghé sát vào tai nàng nói: “Nàng đã quyết định rất thông minh.”

Vũ Lâu xấu hổ nghiêng mặt tránh, Lam Tranh dùng chóp mũi cọ vào mặt nàng: “Nếu lúc nào nàng cũng nghe lời như hôm nay thì đã không phải chịu khổ nhiều như vậy rồi.”

“Nếu tình cảm tốt như vậy, sao Huệ vương không cầu xin Hoàng thượng đặc xá cho Tần thị đi?”

Một người lãnh đạm nói.

Chỉ là một nhân vật nhỏ mà dám nói thẳng như thế, chắc chắn là bị ai đó sai khiến. Mà người nào đó lại tựa vào bàn, tay cầm chén rượu hơi lắc nhẹ, ra vẻ như không liên quan gì đến mình. Lam Tranh đang định trả lời, người kia lại cười ha hả: “Có phải điện hạ vẫn hận Tần thị làm mất thể diện của ngài không, nói gì thì nói, bằng lựa đúng là rất khó tìm!”

Vương Lâm vỗ bàn đứng lên, nói với người kia: “Người dám mạo phạm thân vương, chán sống rồi sao?”

Đang lúc giương cung bạt kiếm thì một tiếng khóc òa vang lên, Vương Lâm nhìn sang, thì ra người khóc lại chính là Tần Vũ Lâu.

Tần Vũ Lâu buông bình rượu xuống, kéo tay áo lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Vì ta, mà Huệ vương điện hạ phải chịu sự chê cười của mọi người như vậy..... Ta đúng là đáng chết vạn lần, bị phạt vào giáo phường tư cũng không đủ để bù đắp tội nghiệt của ta mà..... Vì ta muốn che giấu chuyện làm giả ngày sinh, nên mới cố ý chọc giận Huệ vương.....” Nói xong, nàng liền quỳ trước mặt Lam Tranh, khóc ròng nói: “Từ lúc được gả cho Huệ vương, thiếp đã sợ bị vạch trần chuyện làm giả ngày sinh. Đến lúc thiếp phạm sai lầm bị đuổi ra khỏi cung, thiếp vô cùng sợ hãi, chỉ thầm nghĩ mau mau mà trốn đi, nên khi ngài tới gặp thiếp, thiếp mới vì sự bức bách của phụ thân mà không cách nào khác phải nói ra những lời cay nghiệt kia. Thật ra, trong tim thiếp luôn nhớ thương điện hạ, cho dù kiếp này, thiếp có làm nô tỳ cũng không đáp trả được ân tình mà Vương gia dành cho thiếp.....”

Bé Lâu đang diễn kịch gì đây?

Sao mà sụt mướt thế này?

Rốt cuộc là hai bé đang chơi trò gì với nhau? Bé Lâu sẽ còn ngược tâm bé Tranh ra sao, và bé Tranh lại tiếp tục ngược thân bé Lâu thế nào..... Chỉ còn hơn chục chương nữa thôi. Cả nhà, cổ lên, lội ngược nào ^^

167. Chương 167: Gương Vỡ Khó Lành

“Vương gia, tuy ngài không trách thiếp, nhưng người trong thiên hạ sẽ trách tội thiếp đã khiến cho ngài phải nhận ô danh. Thiếp bị phạt vào giáo phường tư, đã là Hoàng thượng khai ân rồi, dù thiếp có bị chém đầu, bêu trước bàn dân thiên hạ, thì cũng không đủ để chuộc lại tội lỗi của mình.”

Trong đại điện chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng Tần Vũ Lâu khóc lóc thảm thiết. Lam Tranh cúi đầu nhìn Vũ Lâu, lạnh nhạt nói: “Ta đã biết từ lâu rồi, đừng nói nữa. Hôm nay là sinh nhật thể tử của Lương vương, nàng đừng có khóc lóc ầm ĩ, làm hỏng không khí. Người đâu, mau đưa nàng đi đi.”

Hai tỳ nữ lập tức tiến đến đỡ Vũ Lâu dậy, nói: “Xin mời ra hậu đường nghỉ ngơi.” Vũ Lâu khóc thút thít, đi theo hai nữ tỳ kia. Chờ Vũ Lâu đi khuất, Lam Tranh nhướn mày cười cười với Tần vương.

Cửu ca, người cũng thấy thái độ của Tần Vũ Lâu với ta rồi đấy, người căn bản không hề có cơ hội chiến thắng.

Mọi người vừa mới phục hồi tinh thần từ trận khóc lóc sụt mướt của Vũ Lâu, Lương vương muốn xóa đi không khí xấu hổ đó, liền sai người tấu nhạc, ca múa tưng bừng, đến khi sắc trời dần tối, mọi người mới kết thúc yến tiệc, cáo từ ra về.

Lam Tranh cố tình đi đến trước mặt Tần vương nói: “Cửu ca, nghe nói khi Vũ Lâu đến Liêu Đông đã được huynh giúp đỡ rất nhiều, thật ra huynh cũng không cần phải làm thế, huynh cũng thấy đấy, trong lòng nàng cảm thấy hổ thẹn với ta, nên cam tâm tình nguyện chịu khổ, chịu tội.”

Tần vương như cười như không nhìn Lam Tranh nói: “Nàng có nguyện ý thì ta cũng không nguyện ý! Giáo phường tư không phải là nơi nàng nên ở lại, sớm muộn gì ta cũng sẽ đưa nàng ra!”

“Cửu ca còn bận lòng với thiên hạ, việc nhỏ của Tần Vũ Lâu không phiền đến huynh! Tần Vũ Lâu vì làm giả sinh nhật để gả cho ta mà phải vào giáo phường tư, thì đương nhiên cũng phải là ta cứu nàng ra!”

“Chờ người sao?! Lần nào nàng chờ đợi người, người cũng đều hại nàng thê thảm hơn!” Nói xong, hất cười lạnh với Lam Tranh một cái, rồi nhanh chân rời đi.

Lương Vương còn không hiểu rõ tình hình, hỏi: “Tần vương cũng nhớ thương sự tử Hà đông nhà đệ hay sao thế? Ôi — mà hình như trước kia Tần Vũ Lâu vốn được ước định làm Vương phi của hần.....”

Lam Tranh hừ giọng: “Vào cửa nhà ta, thì là của ta.”

Đừng ai nghĩ đến chuyện tranh giành với ta!

Hơn nữa Vũ Lâu lại không có tình ý với hần, chẳng qua là Tần vương đơn phương mà thôi. Hần nhớ tới lời giải thích vừa rồi của Vũ Lâu, thì ra còn có ẩn tình như vậy, tâm trạng hần vui vẻ, rạo rực rảo bước về phía hậu đường của Lương vương phủ.

Nếu nàng chịu nhún nhường, hần cũng sẽ biết thời biết thế, đón nhận tình ý của nàng.

Nữ tỳ dẫn Lam Tranh đến một sương phòng, đẩy cửa vào, hần thấy Vũ Lâu đang chống cằm, ngơ ngác nhìn chao đèn bằng vải lụa, bỗng một con bướm bay về phía ánh đèn, Vũ Lâu đột nhiên đưa tay kéo đỉnh chóp chao đèn lại, giam con bướm bên trong. Nàng nhìn chăm chăm bóng con bướm đang bay bên trong đèn, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lam Tranh ôm lấy nàng từ phía sau, cười nói: “Chơi vui vậy sao?”

Vũ Lâu thấy Vương Lân còn đang đứng ở cửa, trong tâm nàng cũng không thật sự muốn phát sinh chuyện gì với hần, liền khẽ tránh ra: “..... Ta nên quay về giáo phường rồi.....”

“Ta đã phân phó, đêm nay nàng có thể không cần trở về.....”

Nàng nói nhỏ: “Có người nhìn đấy, người buông ra trước đã...”

Thì ra nàng ngại Vũ Dương Hầu đang đứng đó, Lam Tranh nói với Vương Lân đang đứng ở cửa: “Người về đi.” Vương Lân nhìn hai người, thở dài, muốn nói lại thôi, đi được vài bước, hần lại xoay người nói với Huệ vương: “Điện hạ, ngài giữ Vũ Lâu lại e là không hay lắm, nên đưa nàng về thì hơn.”

“Ta làm gì cũng đều biết chừng mực.”

Vương Lân than thở: “Ngài căn bản không biết chừng mực mà.....” nói vậy nhưng vẫn đóng cửa rồi đi.

Chờ Vương Lân đi khuất, Lam Tranh liền cười tủm tỉm ngồi xuống bên cạnh Vũ Lâu, nắm tay nàng nói: “Thì ra chuyện là như vậy, đều do cha nàng sai khiến, ta biết ngay việc nàng đuổi ta đi không phải là ý của nàng mà.”

Vũ Lâu nghe vậy, rút tay ra, ha hả cười lạnh nói: “Vừa rồi chẳng qua là để cứu vãn thể diện của người, nên ta bịa ra thôi. Trước khi người sai người tố giác chuyện này với Hoàng thượng, thì cả nhà chúng ta chưa bao giờ nghĩ sẽ bị bại lộ, càng không nói đến việc vì chuyện đó mà phải rời khỏi kinh thành. Ta rời khỏi người, rời khỏi kinh thành chỉ có một lý do, đó là không muốn nhìn thấy người, không muốn gặp người nữa mà thôi!”

Trong phút chốc, Lam Tranh không thể tiếp nhận được những điều nàng vừa nói, nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười, hỏi nàng: “Vậy lúc bảo nàng hầu rượu, vì sao nàng không tìm Cửu ca, cũng không tìm Vân Triệt, lại cố tình tới trước mặt ta.....”

“Chỉ là vì, ta sợ chọc giận khiến người mất hứng thôi.” Vũ Lâu nói: “Nếu ta đi đến chỗ những người khác, người không tìm cách trả thù ta mới là lạ. Ta cũng đâu có ngu như vậy!”

Lam Tranh nghe xong, trong lòng đau đớn không chịu nổi, hần vô cùng chua xót nói: “Trong mắt nàng, ta là loại tiểu nhân có thù tất báo như thế sao?”

“Ta làm sao biết được người có phải như thế hay không, ta cũng đâu có hiểu người!”

Lời nói này, đã đâm thẳng vào đáy lòng Lam Tranh, khiến hần vô cùng giận dữ, túm lấy cánh tay nàng, kéo nàng đứng dậy, ấn xuống bàn: “Không hiểu phải không? Vậy ta sẽ khiến cho nàng hiểu được thì thôi.”

Từ sau khi nàng phát hiện Lam Tranh biết võ công, nàng lại càng sợ hần hơn, lúc này bị hần giữ lấy không thể động đậy, tình thế cấp bách lại khiến nàng rơi nước mắt: “Rốt cuộc là phải thế nào người mới chịu bỏ qua cho ta? Ta tuyệt đối sẽ không nói với người khác chuyện của người, người hận ta, thì chuyển ta ra quân

doanh đi, sau đó, ân oán của chúng ta coi như xóa bỏ, cũng coi như chưa từng quen biết, có được không?” Nói xong những lời cuối, giọng điệu của nàng đã cực kỳ hèn mọn.

“Nàng thà bị mấy nam nhân kia đoạt lấy..... cũng không muốn..... không muốn ở cùng với ta.....?”

“Đau một lần, còn hơn đau cả đời.”

“Đau một lần..... Haha, được, hay lắm. Nàng đừng hối hận!”

“Chuyện khiến ta hối hận nhất trên đời này, chính là gả cho người!”

Thừa dịp Lam Tranh ngây người, Vũ Lâu đẩy hắn ra, chạy vội ra ngoài. Bỗng cánh cửa đột nhiên bị mở ra, Vũ Lâu vừa nhìn thấy Vân Triệt đứng ngoài cửa, càng khóc to hơn, trốn sau hắn nói: “Tô Tiêu, người cứu... cứu ta, đừng để cho hắn lại đây.”

Sao lại là cái tên âm hồn bất tán này nữa! Lam Tranh nhú mày: “Người mau tránh ra!”

Vân Triệt nói: “Thập ca... đừng bắt nạt nàng, nàng khóc rồi này.”

Trong lòng Lam Tranh cũng không biết là cảm giác gì nữa, nói với Vũ Lâu: “Nàng quay về đây, chúng ta từ từ nói chuyện.” Hắn vươn tay, muốn kéo tay nàng.

“Không!” Vũ Lâu gỡ tay hắn ra, lui về sau hai bước rồi xoay người chạy mất.

“Thập ca, nàng sợ huynh mà, huynh đừng lại đây nữa.” Vân Triệt đuổi theo sát Vũ Lâu.

Lam Tranh đứng ở cửa, ngây ngốc nhìn theo hướng nàng biến mất, trong lòng trống rỗng, tim như đã chết, ngay cả cảm giác đau đớn cũng không có nữa.

Dù sao đây cũng là Lương vương phủ, nàng không dám hành động liều lĩnh, chỉ chạy đến một chỗ yên tĩnh ở hành lang gấp khúc, ngồi xổm người xuống, cắn răng nén nước mắt, vừa dùng tay áo quạt quạt cho khô nước mắt đi, vừa tự an ủi mình, đừng khóc, đừng khóc.

“Vũ Lâu tỷ tỷ, rốt cuộc là tỷ làm sao vậy? Có phải Thập ca bắt nạt tỷ không?” Vân Triệt đuổi tới nơi, nghiêng đầu nhìn nàng: “Ta vừa nghe tỷ gọi ta là Tô Tiêu, ta đưa tỷ đi gặp hắn, tỷ đừng khóc.”

“Hắn..... hắn đã không còn trên đời này nữa rồi.”

“Vậy thì đi tìm mộ hắn. Tỷ ra mộ hắn, khóc một trận đã đời, rồi quên hết những chuyện đau lòng đi.” Vân Triệt nắm tay nàng: “Trước đây ta toàn làm như vậy..... Đúng rồi, Tô Tiêu là gì của tỷ?”

Vũ Lâu buồn bã nói: “..... Là ca ca của ta..... Có thể là ca ca cùng cha khác mẹ của ta.....”

168. Chương 168: Ngôi Mộ Kỳ Quái

Lương Vương nghe thị vệ báo thể tử đã đưa Tần Vũ Lâu đi, liền vội vàng đi tìm Lam Tranh.

Hắn ta nhìn thấy Lam Tranh đang ngơ ngác ngồi bên bàn, mắt nhìn chăm chăm vào chao đèn lụa, khóe môi cong lên buồn bã, liền biết ngay là hắn đang buồn bực vì Tần Vũ Lâu và thể tử đi cùng nhau.

Lương vương dùng thân phận của một người từng trải, đi đến bên Lam Tranh, nói rất sâu xa: “Khắp chân trời chỗ nào mà không có hoa thơm, đệ cần gì phải lưu luyến mãi một cảnh hoa Tần gia..... Giờ nàng đang ở giáo phường tư, địa vị còn không bằng một kỹ nữ.....”

Một nữ nhân bị nhập vào giáo phường tư, vừa làm nô lệ lại vừa làm kỹ nữ, còn không bằng cả nữ nhân ở Cầu Lan (Nơi hát mua và diễn kịch thời Tống.)

Mặt Lam Tranh không chút thay đổi, giống như hắn không hề nghe thấy lời nói của Lương vương.

“Ta đang khuyên đệ đây, đệ có nghe thấy không hả? Nàng ta đi cùng với Vân Triệt rồi, sao đệ còn chẳng mấy may phản ứng gì thế?” Lương vương đưa tay ra trước mặt hắn quơ quơ: “Ta phái người đi bắt bọn họ về nhé.”

Lúc này Lam Tranh mới như vừa tỉnh mộng: “Bọn họ đi rồi à? Đi lúc nào?”

“Vừa xong.....”

Lam Tranh đứng bật dậy định lao ra cửa đuổi theo: “Để ta phái người bắt bọn họ về là được, đệ tự đi làm gì.”

“Ta muốn đi xem bọn hần định diễn kịch gì!” Lam Tranh tức giận nói: “Xem hần có thể mang được nàng về Vân Nam không?”

Thì ra nàng vẫn cự tuyệt Tấn vương là vì nàng không động tâm với hần, một khi động tâm, nàng sẽ biến thành một nữ nhân phóng khoáng, sẵn sàng đi qua đêm với nam nhân ngay. Hần càng nghĩ càng giận, phi ngựa đuổi theo.

Ánh chiều tà vàng thẫm bao phủ khắp kinh thành. Trời sắp tối.

Lam Tranh càng đuổi thì càng nghi hoặc, hai người này muốn đi đâu? Nhìn phương hướng thì có vẻ là chạy ra cửa thành, chẳng lẽ định rời khỏi kinh thành sao? Tên khốn Vân Triệt kia, lẽ nào muốn dẫn nàng trốn về Vân Nam? Nghĩ đến đây, Lam Tranh tức giận không kìm được mà nắm thật chặt cương ngựa.

Ra khỏi cửa thành, đi một đoạn đường dài về phía ngoại ô, đến một nơi rừng núi hoang vắng, Vân Triệt và Vũ Lâu mới cho ngựa chạy chậm lại. Chờ đến khi đuổi theo được đến hai người phía trước, thì trời đã tối hẳn, mang theo tất cả những tia nắng ấm áp, nấp vào sau núi.

Lam Tranh xuống ngựa, sải bước nhanh về phía Vũ Lâu. Hần nhìn thấy nàng ngơ ngác đứng cách đó không xa, giữa đồng không mông quạnh, ánh mắt hai người thoáng gặp nhau. Đột nhiên, nàng cúi người nhặt một hòn đá to bằng nắm tay ném về phía hần.

Trời đã tối mịt, nên suýt nữa thì Lam Tranh không tránh kịp, hần nổi nóng: “Nàng điên rồi à? Nàng dám đánh ta?!”

Vũ Lâu không ném đá nữa, mà vọt luôn đến trước mặt hần, không nói lời nào liền tung quyền đấm hần. Lam Tranh không né tránh, trúng một quyền của nàng, hần khụy người xuống ôm bụng, lui về sau vài bước. Vân Triệt nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng ôm lấy Vũ Lâu đang điên cuồng: “Tỷ tỷ, tỷ mau dừng tay đi, tỷ mà đánh Thập ca bị thương, tỷ sẽ mất đầu đó.”

Vũ Lâu giãy dụa: “Ta đã chịu đủ rồi, Độc Cô Lam Tranh, còn có chuyện gì mà ngươi không làm được nữa không?!”

Lam Tranh ho khê: “Ta làm gì? Buổi tối nàng trốn đi theo nam nhân khác, vậy mà còn dám chất vấn ta nữa sao?” Hần nhìn thấy Vân Triệt đang ôm Vũ Lâu, tức quá quát ầm lên: “Ai cho ngươi ôm nàng, mau buông tay ra cho ta.”

“Nhưng đệ mà buông tỷ ấy ra, tỷ ấy sẽ đánh huynh.”

“Đánh cũng là chuyện nhà ta.”

“Được rồi.....” Vân Triệt buông tay ra.

Vũ Lâu được tự do, liền giận dữ lao vào đánh Lam Tranh. Nhưng lần này Lam Tranh đã có chuẩn bị trước, chỉ vài chiêu đã khóa được cổ tay nàng, Lam Tranh dùng một tay khống chế hai cổ tay Vũ Lâu, một tay kia cưỡi dải lụa đeo bên hông nàng ra, trói hai tay nàng lại.

“Ngươi thả ta ra! Thả ra!”

“Nàng bảo ta thả thì ta phải thả à? Sao ta phải nghe lời nàng chứ?” Lam Tranh mỉa mai: “Tiết kiệm sức đi, tốt hơn cho cả nàng và ta đây.”

Vũ Lâu nghe xong, giận dữ trừng mắt nhìn hần: “Ngươi cố tình chạy ra đây để xem ta đau khổ phải không?” Vừa nói, nước mắt đã chực trào ra.

Lam Tranh hừ giọng: “Ta đến để bắt gian, nàng rất đau khổ sao, ha ha, cũng không đúng, phải nói là, nàng không đau khổ tới mức muốn chết đây chứ?”

“Người!” Tay Vũ Lâu bị trói không động đậy được, liền giơ chân lên định đá hấn. Lam Tranh nghiêng người, gạt chân một cái. Vũ Lâu bị mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất. Lam Tranh thấy bộ dạng khốn cùng của nàng, tức giận cũng tiêu tan đi hơn nửa, cười nói: “Giờ nàng biết cảm giác trước kia của ta thế nào rồi nhỉ.”

Vũ Lâu âm ức, ngẩng đầu quát hấn: “Người giấu hài cốt của ca ca ta đi đâu rồi?”

“Ca ca nàng? Tần Viễn Địch chết rồi sao?” Sao hấn không biết nhỉ.

“Là Tô Tiêu.”

Lam Tranh nhủ mảy: “Sao ta biết được!” Tại sao xảy ra chuyện gì nàng cũng đổ hết lên người hấn thế!

“Chắc chắn là người làm! Đừng giả vờ nữa, trừ người ra, còn ai có thể làm được nữa. Người nghe thấy ta nhắc đến Tô Tiêu, nên ghi hận trong lòng, liền tới hủy hoại hài cốt của huynh ấy!”

Lam Tranh giận dữ, túm nàng từ dưới đất lên: “Nàng thành kiến với ta cũng có chừng mực thôi! Tuy ta ghét nàng nhắc tới nam nhân khác, nhưng cũng không đến mức so đo với người chết! Trong mắt nàng, bất cứ chuyện gì hại đến nàng cũng đều là do ta làm, vậy nếu nàng đi ra cửa gặp mưa, không phải nàng cũng định nói là ta sai ông trời làm mưa, cố ý không cho nàng ra đường đấy chứ? Ta đã vì nàng mà làm nhiều chuyện như vậy, nàng đã không thêm để tâm thì thôi, đằng này chuyện gì xấu nàng cũng nghĩ là ta làm, đầu óc nàng có vấn đề à?!”

Vũ Lâu không thèm nghe, vẫn tròn mắt nhìn hấn: “Mộ của Tô Tiêu vốn ở ngay đây, vì sao giờ không thấy nữa? Trước kia vẫn yên ổn ở đây, sao đột nhiên lại không thấy được? Mấy hôm trước ta vừa nhắc tới huynh ấy với người, thì giờ mộ của huynh ấy bị trả thù.....”

“Vũ Lâu tỷ tỷ.....” Vân Triệt đứng bên cạnh xen vào: “Nơi mà tỷ nói là mộ huynh ấy đó..... được chăm sóc rất cẩn thận, không giống như bị phá hoại đâu. Hình như là được cẩn thận di dời đi nơi khác. Tỷ không tin thì qua xem kỹ lại đi, thậm chí người di dời huyệt mộ còn rất cẩn thận đắp xác lá cây, cỏ dại lên trên, không để người khác phát hiện là nơi này đã từng chôn xác người nữa.”

Lam Tranh trừng mắt với Vũ Lâu: “Nghe thấy chưa, nếu đúng là ta làm, ta sẽ đập tan bia mộ, đào cả hài cốt hấn lên, nghiền xương thành tro, chứ không làm bí mật như vậy đâu.” Hấn đẩy nàng ra: “Đi xem đi, đừng có nghĩ oan cho người tốt.”

Vũ Lâu thất thểu đến bên chỗ vốn là mộ Tô Tiêu, dùng hài khê di di trên mặt đất, quả nhiên là xác lá cây, cỏ dại, bùn đất bên dưới cũng rất mới, đúng là có người gần đây đã lục lọi nơi này.

“Rốt cuộc là ai đã dời mộ đi? Người của Tần phủ đã phân tán khắp bốn phương rồi, dù có ở lại kinh thành cũng không có lý do gì mà đến dời mộ đi cả. Tô Tiêu ca ca đã nằm ở đây nhiều năm rồi.....”

Lam Tranh cười lạnh: “Tô Tiêu ca ca, kêu thân mật gồm.”

Vũ Lâu lườm hấn, không nói lời nào.

Vân Triệt nói: “Hấn là ca ca cùng cha khác mẹ với Vũ Lâu tỷ tỷ.....”

Vũ Lâu cúi đầu, đau lòng nén nước mắt, chợt nghe Lam Tranh cười lạnh: “Lão già cha nàng cũng thật quá hay ho!” Mọi người đều biết, Tần thị lang tuy có địa vị cao, nhưng chỉ có một vợ, không nạp thiếp, là một trường hợp cực kỳ hiếm có trong giới quan trường ở kinh thành. Nhưng giờ mới biết, hóa ra lão có con rồi.

169. Chương 169: Cường Bức

“Không được nói xấu cha ta!”

“Ta giết lão còn được, huống gì là mắng một hai câu?!”

Vân Triệt thấy hai người giương cung bạt kiếm như thế, sợ không dám nói năng gì, đứng bên cạnh xem tình hình thế nào. Bỗng hấn nghe thấy Tần Vũ Lâu nói: “Người muốn giết ông, thì người nhanh nhanh lên một chút, để chúng ta chết hết đi, người mới có thể yên lòng được.”

”Nàng không cần phải giục, bọn họ chạy cũng không được bao lâu. Chờ đến lúc bắt lão về, đem ra lăng trì (hình phạt thời xưa, trước tiên là chặt tay chân, sau đó mới chặt đầu..... quá kinh í >.<)>xử tử, ta sẽ dẫn nàng đi xem.” Rốt cuộc Vũ Lâu cũng bị những lời nói độc địa của hắn đánh bại, há miệng vài lần mà không thể phản bác câu gì. Thấy nàng không chống đỡ được, Lam Tranh càng cố ý cười vui vẻ hơn, vuốt ve mặt nàng nói: “Để cho cô con gái hiếu thuận như nàng giữ trọn đạo hiếu cuối cùng nhé.”

“Hu hu hu.....” nàng tức giận khóc òa lên.

Nàng vừa bật khóc thì Lam Tranh đã luống cuống chân tay, bắt đầu thấy hối hận sao lại đi chọc nàng tức giận thế này, vội vã lau nước mắt cho nàng: “Dạo này nàng làm sao thế, càng ngày càng thích khóc là thế nào.”

Hắn vừa chạm vào nàng, đã khiến nàng không chỉ đau lòng mà còn tức giận nữa, Vũ Lâu cúi đầu, cắn mạnh vào mu bàn tay hắn.

Chờ đến lúc Lam Tranh buông nàng ra, mu bàn tay đã bị nàng cắn thành một vòng đỏ ửng: “Nàng dám cắn ta?!” Hắn ôm ngang hông nàng, kẹp nàng dưới nách, đi đến trước ngựa, quăng nàng nằm ngang lên lưng ngựa, rồi hắn cũng phi người lên: “Giá!” Vung roi quất vào thân ngựa, vọt đi như tên bắn.

Vân Triệt còn chưa kịp phản ứng, đứng ngẩn người ở đó một hồi lâu mới lắc đầu thở dài, định cưỡi ngựa quay về. Bỗng hắn phát hiện phía dưới gốc cây đang buộc ngựa có vật gì đó lóe sáng. Hắn khẽ gầy gầy chân, gạt lá khô ra, thấy một chiếc nhẫn hồng ngọc: “Chế tác khéo thế này, chỉ có thợ của Hoàng thất mới làm được..... sao lại ở đây nhỉ.....?”

Chiếc nhẫn bị bùn đất phủ rất dày, xem ra đã bị rơi ở đây khá lâu rồi.

Vân Triệt tiện tay cất chiếc nhẫn đi, lên ngựa quay về Vương phủ.

Thái giám chủ quản giáo phường tư nhìn thấy Huệ vương kéo Tần Vũ Lâu từ trên lưng ngựa xuống, bịt miệng lối thẳng nàng vào trong nhà, khiến hắn cuống cuống quên cả quỳ, run rẩy tiến lên nịnh nọt: “Để nô tài phái người đưa Tần Vũ Lâu vào giúp diện hạ.”

“Cút !”

“Nô tài đáng chết!” Thái giám chủ quản bị dọa đến mềm nhũn cả hai chân, quỳ sụp xuống đất. Chờ đến lúc hắn ngẩng đầu nhìn lên, thì Huệ vương đã đưa Tần Vũ Lâu lên lầu hai.

Lam Tranh đá văng cửa phòng Vũ Lâu, đẩy mạnh nàng vào, xoay người đóng cửa lại, nói với Vũ Lâu đang ngã sõng xoài trên đất: “Ta thấy nàng có vẻ rất thích ở giáo phường tư, đã vậy, thì để ta tạo cơ hội cho nàng được làm việc!” Hắn túm áo nàng, kéo đến bên giường: “Nàng có biết mỗi lần đến thăm nàng ta phải mạo hiểm thế nào không hả?”

“Là tự người nguyện ý đến, liên quan gì tới ta?”

“Sao lại không liên quan !” Lam Tranh ôm nàng, ném lên giường: “Nàng mê người như vậy, ta đương nhiên phải nhớ nàng, muốn tới gặp nàng.”

Nàng biết hắn lại muốn làm nhục mình, cuống quít lùi vào bên trong giường: “Người làm như vậy chỉ khiến ta càng chán ghét người hơn mà thôi!”

Lam Tranh làm ra vẻ không để ý, khước miệng nhếch lên: “Không sao cả, nàng muốn hận thế nào thì hận. Dù sao, ta cũng đã không còn hy vọng gì vào chuyện nàng sẽ yêu thương ta nữa rồi.” Hắn nắm lấy cổ chân Vũ Lâu, kéo nàng ra, rồi đè lên người nàng, chặn đùi phải vào giữa hai chân nàng, phòng ngừa nàng khép chân lại.

Tay Vũ Lâu vẫn còn đang bị dải lụa trói, không động đậy được, đành phải không ngừng giãy dụa, vịn vịn người chống cự lại hắn, nói: “Trừ việc làm nhục ta, người còn làm được gì nữa?!” Lam Tranh lưỡi phải cãi cọ vô nghĩa với nàng, kéo một góc áo nàng lên, nhét vào miệng Vũ Lâu.

Nàng ư ư không nói ra lời, dùng hết khí lực toàn thân để né tránh, nhưng lại hất Lam Tranh ngã xuống giường. Vũ Lâu đứng dậy muốn chạy đi, nhưng tay bị trói nên cũng không dùng được lực, còn chưa kịp ngồi dậy đã bị Lam Tranh túm lại.

“Nàng không chạy thoát được đâu!” Lam Tranh nắm lấy cằm nàng: “Không phải nàng nói tình nguyện bị chuyển ra quân doanh hay sao? Những tên lính lỗ mãng ngoài quân doanh làm sao dịu dàng được như ta. Nếu ngay cả ta nàng cũng không hầu hạ được, thì làm sao hầu hạ được bọn họ?”

Miệng Vũ Lâu bị bịt kín, nghe thấy hắn nói những lời lẽ nhục mạ mình, mà lại không thể phản bác gì, khiến nàng tức giận, mặt mũi trắng bệch. Lam Tranh rút miếng vải trong miệng nàng ra, cúi xuống cắn môi nàng, đau đớn khiến nàng khê hé miệng, lưỡi hắn lập tức bắt lấy cơ hội này, tham tiến vào bên trong. Ngực hắn đè chặt nàng xuống, nụ hôn thô bạo làm nàng không thở nổi, hơi thở trở nên dồn dập, nỗi đau đớn trên môi khiến nàng nhú chặt mày.

“A!” Lam Tranh đột nhiên kêu một tiếng đau đớn, nhanh chóng rời khỏi môi nàng, một tia đỏ tươi cũng tràn theo khóe miệng. Thừa lúc này, Vũ Lâu nâng đầu gối, mạnh mẽ chặn giữa nàng và hắn. Nàng há hốc mồm thở hổn hển, bộ ngực đầy đặn phập phồng lên xuống.

Lam Tranh lau vết máu ở khóe miệng, lại bổ nhào về phía nàng, kéo người nàng qua, hôn xuống đôi môi sưng đỏ của nàng, tay kia xé rách quần áo vướng bận trên người Vũ Lâu.

Hơi thở của nàng lẫn với vị ngọt tanh của máu khiến hắn như mê như say, mặc kệ nàng giãy dụa phản kháng kịch liệt, hắn vẫn quyết không chịu buông tha.

Tới tận khi hắn nếm thấy vị mặn chát của nước mắt, biết mình tạm thời thắng lợi mới chịu buông Vũ Lâu. Trải qua một trận giao tranh ác liệt, Lam Tranh cũng thở hồng hộc: “Không phải nàng hận ta đã hạ được nàng ở Ca Phi Lâu, mạnh mẽ chiếm lấy nàng sao? Nàng còn nổi cáu với ta, bỏ về nhà mẹ đẻ! Đã vậy, hôm nay ta sẽ cưỡng bức nàng, để xem nàng có thể trốn đi đâu!”

Hắn cởi đai ngọc bên hông xuống, trói chặt hai tay nàng vào hai bên thành giường.

“Độc Cô Lam Tranh, đồ khốn kiếp!” Vì giãy dụa, nên cổ tay bị trói bằng đai ngọc bị trầy da ra. Lam Tranh nhìn thấy, trong lòng khê trầm xuống, nhưng lại tự nhủ, không được mềm lòng.

“Nàng biết là ta sẽ không thả nàng ra, ta nghĩ nàng nên tiết kiệm sức lực, nhắm mắt lại mà hưởng thụ.”

“Đồ vô sỉ!” Nàng chửi hắn, chân thì đạp loạn.

Lam Tranh chặn chân nàng lại, con ngươi đen ánh lên vẻ hung ác: “Kiếp này nàng đừng mong có thể chạy trốn khỏi ta!” Hắn không chút lưu tình, kéo nốt mảnh y phục còn sót lại trên người nàng, cúi người hôn lên vết sẹo do chính tay hắn đã ấn xuống ngực trái của Vũ Lâu.

Hắn hung dữ đặt nàng dưới thân, quần áo nàng bị xé tan tành. Hắn tách hai chân nàng ra, không có màn đạo đầu, không hề dự báo trước, chỉ mạnh mẽ đâm thẳng vào. Sự khô khốc mang đến cảm giác đau đớn đến thấu xương khiến nàng hít một hơi lạnh, thở dốc vì kinh ngạc, cắn chặt răng cố nén tiếng kêu của mình.

Nỗi nhục nhã sống còn không bằng chết này khiến nàng không kìm được nước mắt. Lam Tranh cười lạnh, đưa tay lau nước mắt cho nàng, động tác vẫn thô bạo như cũ. Trong phòng không hề có ánh nến, chỉ là một khoảng không tối đen, nàng mở trừng trừng mắt nhìn Lam Tranh, nhưng cũng không nhìn được rõ mặt hắn. Sự ma sát ở thân dưới sinh ra chất dịch trơn giúp hắn ra vào dễ dàng hơn rất nhiều, mỗi một lần tiến vào, đều muốn tiến đến nơi tận cùng trong huyết động của nàng.

Bên ngoài phòng, không khí dung tục, xa hoa, ồn ào vẫn tiếp diễn. Còn bên trong, hai người vẫn giằng co trong yên lặng. Sự vui sướng trên thân thể hắn, cũng không xóa được cảm giác đau lòng vì làm nàng bị tổn thương, nhưng hắn không muốn cúi đầu trước. Trong màn tràn ngập hương vị mãnh liệt khiến người ta không hít thở nổi, hơi thở của nàng cũng dần trở nên mệt mỏi, quỵn rũ.

Ý chí phản kháng của nàng vốn căng như dây cung, bỗng chốc như bị đứt thành từng đoạn. Nàng phát ra tiếng khóc nức nở tuyệt vọng, từ bỏ mũ giáp, từ bỏ sự kiên trì vốn có. Nàng đầu hàng.

170. Chương 170: Bằng Mặt Không Bằng Lòng

Rốt cuộc nàng còn kiên trì vì cái gì? Cha đã phạm tội khi quân, Tàn gia vĩnh viễn không có cơ hội quay đầu. Nàng đã không còn là thiên kim con nhà quan từ lâu, cũng không phải là Vương phi. Từ khi bị phạt vào phường thêu, nàng đã mất tất cả. Nàng còn cố mà duy trì sự tôn nghiêm hèn mọn đáng buồn cười này vì cái gì? Có ý nghĩa gì nữa đây?

Sự kiên trì của nàng không chịu nổi một kích, với tình hình trước mắt này, sự quật cường của nàng chỉ giống như một đứa trẻ sơ sinh ngây thơ, yếu ớt. Chỉ cần hấn di nhẹ đầu ngón tay, là có thể đánh nát tất cả những gì nàng cố sức bảo vệ.

Sự tôn nghiêm của nàng, chẳng qua chỉ là đồ chơi của hấn.

Chỉ cần hấn muốn, hấn có thể tùy ý mà cướp đoạt, giống như đoạt lấy thân thể của nàng vậy.

Lam Tranh nghe thấy nàng khóc nức nở, hấn hiểu ngay là sự việc đã xảy ra đúng như hấn đoán. Hấn đã thắng. Cảm giác chinh phục khiến hấn nhanh chóng đạt đến khoái cảm. Sau khi phóng thích, hấn ghé vào người nàng, nâng mặt nàng lên, thở hổn hển cười nói với nàng: “Ngay từ đầu nàng đã không có phần thắng rồi.....”

Hấn vừa chạm vào gò má nàng, cảm giác ẩm ướt, lạnh lẽo khiến hấn giật mình: “Nàng nhiều nước mắt thật đấy.....” Vũ Lâu cắn môi, khẽ khóc nức nở, để che giấu sự bi thương của mình, nên nàng cố gắng đè thấp tiếng khóc.

Lam Tranh hôn lên nước mắt của Vũ Lâu: “Nếu nàng không cứng đầu như vậy, thì đâu khổ thế này.”

“Van xin người..... Buông tha cho ta đi.....” Lúc nàng nói ra những lời này, giọng điệu vừa nhẹ nhàng, vừa dịu dàng, tràn ngập sự cầu xin khiến người khác thương xót.

Tim Lam Tranh như bị người ta cào xé, đúng là hấn muốn nàng có thái độ nhún nhường, ngoan ngoãn, nhưng khi thấy nàng thế này, hấn bỗng hoài nghi ý muốn chân thật từ sâu trong tim mình. Rốt cuộc là hấn muốn gì?

Nàng cố gắng nén nước mắt: “Van xin ngài, hãy buông tha cho ta.....”

Lam Tranh rời khỏi thân thể nàng, cởi dây trói ở hai tay nàng ra, ôm nàng vào lòng: “Nàng biết sai rồi sao?” Nàng không trả lời, Lam Tranh lạnh lùng nói: “Muốn ta bỏ qua cho nàng, thì nàng cũng phải thể hiện một chút thành ý chứ.”

Nàng chậm rãi tới gần hấn, do dự giây lát, rồi ấn nhẹ xuống môi hấn, giọng nói mềm mại dịu dàng: “..... Ta sai rồi.....”

Lam Tranh nếm được vị mặn chát của nước mắt đọng trên môi nàng, dù nghe nàng nhận sai nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu: “Vậy nàng muốn ta buông tha cho nàng thế nào?”

Vũ Lâu cũng không biết nên yêu cầu hấn buông tha nàng thế nào. Cứu nàng ra khỏi giáo phường tư? Cho nàng được tự do? Yêu cầu như thế có phải quá xa vời không?

“Đừng gặp lại ta nữa.....” nàng nói.

Thì ra điều nàng muốn chỉ đơn giản là không phải gặp lại hấn nữa? Lam Tranh cười lạnh: “Nàng nên từ bỏ suy nghĩ đó đi, ta đã đóng dấu lên người nàng, cả đời này nàng đều phải là của ta.”

Nàng vì tuyệt vọng mà không tìm được, khóc òa lên, tiếng khóc to hơn nhiều khiến hấn càng thêm tức giận: “Nàng có biết rằng, nếu nàng rời khỏi ta, nàng sẽ càng gặp nhiều đau khổ hay không? Nếu ta bỏ mặc nàng trong giáo phường tư, nàng có biết hậu quả sẽ thế nào không?” Không nghe thấy nàng trả lời, hấn liền tách môi nàng ra, đầu lưỡi tiến vào trong miệng nàng, quả nhiên, miệng nàng đầy vị máu tươi tanh nồng. Bên trong miệng đã bị nàng cắn nát.

“Không được cắn nữa.” Lam Tranh ra lệnh: “Nếu nàng thích cắn thì ta cũng không thèm quần, dù sao cũng là chính nàng chịu khổ.”

Vũ Lâu khóc thút thít, âm ừ đáp: “..... Vâng.”

Chưa bao giờ hắn nói gì mà nàng lại nghe nấy như lúc này, vì thế hắn lại nói: “Ta hỏi nàng, rốt cuộc là vì sao nàng nói Tô Tiêu có thể là ca ca của nàng?”

“Cha ta nói, hắn là con trai của Tô lão hán phu canh, nhưng sau đó, ta vô tình biết được, phu canh cả đời không thành thân, cũng không từng có con rơi. Chính cha ta đã cứng rắn ép lão nhận đứa bé này. Hơn nữa, cha ta đối xử với Tô Tiêu cực kỳ tốt, có những lúc chúng ta cùng phạm lỗi, nhưng hắn luôn chịu phạt nhẹ hơn ta nhiều.....”

“Chỉ với lý do buồn cười đó thôi?”

“Khi cha ta còn đi học, ông cũng từng có tình cảm rất tốt với sư muội của mình, mà tính ra, trước thời điểm Tô Tiêu ra đời khoảng một năm, cũng là lúc mà sư muội của ông mất tích..... Rõ ràng là đã tư thông với nhau, sinh ra Tô Tiêu, lên nuôi dưỡng bên ngoài vài năm, sau đó đưa về phủ để giữ bên mình.....” Vũ Lâu buồn bã nói: “Mẹ ta cũng phát hiện ra, cho nên rất nhiều năm trôi qua vẫn không quên được chuyện này.....” Nàng nói nhiều cũng thấy mệt mỏi, giọng càng trầm xuống: “Tô Tiêu vì ta mà chết..... Lần đầu tiên ta thấy cha ta tức giận như vậy, phạt ta quỳ..... Sau đó còn lên khóc.....”

Nghe thấy người này là ca ca của nàng, sự tức giận của hắn tiêu tan đi rất nhiều, kéo nàng vào trong lòng nói: “Là do hắn sơ sẩy, nàng đừng tự trách mình.” Hắn chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi nàng: “Sư muội của cha nàng tên là gì?”

“Lãnh Tử Nhạc.”

“Hình như ta đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó.....” Lam Tranh lẩm bẩm. Nhưng hắn cũng không cố nhớ lại, dù sao cũng là chuyện không quan trọng. Người hắn quan tâm nhất vẫn là Tần Vũ Lâu. Lúc này nàng đã từ bỏ ý chí chiến đấu, cả người vô lực, mặc hắn ôm trong ngực.

Lam Tranh ôm chặt lấy nàng, nửa năm qua, bây giờ hắn mới cảm thấy thoải mái. Không cần lo nàng sẽ chạy trốn, không cần lo bị người khác nhòm ngó, nàng chỉ là của hắn thôi. Nghĩ đến đây, hắn lại không tìm được mà đề vai nàng xuống, hôn sâu một hồi.

Một ngày giăng co đã khiến hắn vô cùng mệt mỏi, Lam Tranh ôm nàng không buông, chẳng bao lâu đã đi vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, hắn vừa tỉnh dậy đã phát hiện trong lòng trống trơn. Hắn hoảng sợ ngồi bật dậy vén màn lên tìm nàng, thì thấy nàng đang ngồi trước gương chải đầu, lúc đó hắn mới thở phào một hơi.

Hắn dựa vào giường, vẫy tay với nàng: “Nàng qua đây.”

Vũ Lâu đột nhiên nghe thấy giọng hắn, sợ đến giật bắn cả người, lúng túng quay đầu lại: “Vâng.” Phản ứng của nàng khiến Lam Tranh không thể vui vẻ được, nhưng cũng không nói gì, chờ Vũ Lâu đi đến bên cạnh hắn, hắn mới nắm tay nàng, kéo nàng ngồi xuống giường. Hắn ghé đầu lên đùi nàng hỏi: “Nàng dậy lúc nào thế?”

“Giờ nào.”

Thật ra Lam Tranh cũng không cần nàng phải trả lời chi tiết, mà hắn mong nàng có thể cười nói ‘dù sao cũng dậy sớm hơn người’.

“À.” Lam Tranh nói: “Nàng cố gắng chờ ở đây một thời gian ngắn nữa thôi, đến khi mọi chuyện yên tĩnh lại, ta sẽ đưa nàng ra ngoài.”

“Vâng.”

Lam Tranh cau mày, ngửa đầu nhìn nàng: “Nàng làm sao vậy?”

Nụ cười của nàng cứng ngắc, cố gắng tạo ra một nụ cười dễ nhìn nhất: “Làm sao gì chứ?”

Hắn thấy là lạ: “Dù sao, gần đây ta cũng không thể đến thường xuyên được, nếu không mẫu hậu sẽ mắng ta, nhưng nàng đừng lo, ta nhất định sẽ cứu nàng ra.”

Vũ Lâu không biết nên trả lời thế nào, nếu nói ‘tạ ơn điện hạ’ thì có vẻ khách khí quá, nhất định hẳn sẽ mất hứng. Rốt cuộc là nên trả lời thế nào? Nếu là nàng trước kia thì nàng sẽ đáp lời hẳn thế nào? Vũ Lâu chần chờ một lúc lâu mới cẩn thận nói: “Ta chờ người.”

Lam Tranh nghe xong, cười híp mắt, hôn lên mặt nàng một cái: “Ngoan lắm, chờ ta tới đón nàng.”

Quần quít lấy nàng thân thiết một hồi, Lam Tranh mới mặc y phục quay về Vương phủ.

Haizzz. Chương này các nàng giận bé Tranh nhà ta lắm đúng không? Ta xin trân trọng thông báo. Đoạn này được coi như là ending của ngược thân rồi nhé. Còn chuyện bé Lâu ngược tâm bé Tranh bao lâu nữa..... thì hồi sau sẽ rõ.

Xin cả nhà rộng lòng tha thứ cho bé Tranh nông nổi đầu đất, ghen quá hóa khủng nhà ta.....

171. Chương 171: Vũ Lâu Ngoan Ngoãn. (thượng)

Từ trên xuống dưới giáo phường tư đều biết quan hệ của nàng và Lam Tranh.

Cho dù nàng bị phạt nhập vào nơi trắng hoa, nhưng Huệ vương vẫn bất chấp áp lực, đến để gặp nàng. Cũng vì có mối quan hệ này, mà khi nàng đi lại trong viện, ngay cả chủ quản nhìn thấy cũng đều cười cợt làm thân, chào hỏi nàng.

Sáng nay, sau khi rời giường, thấy không có việc gì làm, nàng nhớ đến những sách thuốc trước kia đã từng xem, muốn ôn lại một chút nên lấy giấy bút ra tập viết. Nàng ngồi luyện chữ một hồi thì nghe thấy tiếng khóc la âm ỉ vọng vào.

Vũ Lâu mở cửa ra nhìn, chỉ thấy những nữ tử mặc y phục rực rỡ đang quỳ trong viện đều đang khóc lóc thảm thiết, thậm chí có người còn ngất đi.

“Bị chuyển ra quân doanh đấy.” Một nhạc công đội khăn lục giác đi đến bên cửa sổ nói, hẳn đưa tay đóng cửa sổ của nàng lại: “Tần cô nương, cô không nên nhìn thì hơn, các nàng khóc lóc như vậy sẽ ảnh hưởng đến cô nương.” Vừa đóng cửa sổ xong, nàng liền nghe thấy nhạc công kia thở dài bên ngoài: “Chà, đêm nay lại phơi dây xác bên giếng thôi.” (Đoạn này ta không hiểu lắm, có thể là nói các cô gái kia bị chuyển ra quân doanh, bị ... xxx hội đồng đến bỏ mạng chẳng? =.=)

Tiếng khóc đứt gan đứt ruột ngoài kia khiến nàng kinh hồn bạt vía. Dù nàng giận dữ, nói với Lam Tranh là thà bị chuyển ra quân doanh còn hơn, nhưng nếu thật sự bị chuyển ra quân doanh, chỉ e là nàng sẽ tự sát mất. Qua buổi trưa, tiếng khóc thưa thớt dần, nghe nói những người bị chuyển đi đã bắt đầu xuất phát.

Từ khi vào giáo phường, nàng ăn uống không điều độ, nên người cũng gầy đi rất nhiều.

Cơm trưa nàng chỉ dùng qua loa một chút, rồi tựa vào giường quạt quạt cho hạ nhiệt, chỉ mong trời mau tối, hy vọng mặt trời xuống núi sẽ mát mẻ hơn một chút.

Từ sau khi hè đến, ở kinh thành rất ít khi có mưa, khí trời cực kỳ khô hạn. Vũ Lâu vốn sợ nóng, mà căn phòng nàng ở lại không có chỗ thông gió, giữa trưa, nắng chiếu thẳng vào phòng khiến nàng ngọt ngọt không thở nổi.

Phòng của nàng cả ngày cũng không có ai đến, nàng nghĩ nghĩ một hồi, dùng ghế chặn chặt cánh cửa lại, rồi cởi áo khoác ngoài ra, chỉ mặc mỗi một chiếc áo lót, ngồi bên giường quạt cho mát. Nhưng làm như vậy cũng vẫn nóng không chịu được, cuối cùng nàng cởi nốt cả áo lót, chỉ mặc mỗi yếm cho đỡ nóng.

Vừa cảm thấy mát được một chút, thì nàng nghe thấy tiếng đẩy cửa, người kia thấy cửa không mở được, tức giận, dùng một chút rồi đập một cước thô bạo, đá văng cửa phòng ra. Vũ Lâu sợ hãi kêu lên một tiếng, co sát vào trong giường, kéo tấm chăn mỏng lên che đi nửa thân đang để trần của mình.

Người kia được bao phủ bởi ánh nắng vàng rực rỡ, khiến nàng không nhìn rõ mặt, nhưng chỉ một câu trên đùa cất lên, nàng đã biết là ai tới: “Sao nàng biết ta đến mà cởi sẵn y phục chờ ta thế?”

“Thì ra là điện hạ.”

Lam Tranh không thích giọng điệu quá cung kính của nàng, hần thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Trừ ta ra, còn có người khác nữa sao?”

Hần nói có hàm ý khác, khiến Vũ Lâu nghe cũng thấy chua xót trong lòng: “Ta chỉ là thuận miệng nói thôi, người đừng nghĩ sai lệch.”

Lam Tranh nói: “Ta cũng chỉ thuận miệng nói vậy, nàng đừng hiểu lầm.”

“.....Vâng.”

Nếu như mọi ngày, thì nàng đã nổi trận lôi đình từ lâu, sẽ ầm ĩ cãi cọ với hắn rồi. Nhưng sao giờ nàng lại im lặng như vậy, giống như một người khác! Lam Tranh ngồi xuống cạnh nàng, hỏi: “Có phải có người bắt nạt nàng không?”

Vũ Lâu lắc đầu: “Không ai bắt nạt ta cả, mọi người ở đây đều rất quan tâm chăm sóc ta.” Lúc nàng nói chuyện, mắt luôn cụp xuống nhìn bàn chân mình.

Lam Tranh thấy không được tự nhiên, hơi cúi người nhìn vào mắt nàng hỏi: “Có phải nàng có chuyện gì giấu ta không, sao nàng lạ thế?”

“Ta có chuyện gì giấu người được chứ. Chuyện gì của ta mà người không biết.”

Lam Tranh nói: “Chuyện nàng làm giả ngày sinh, ta không biết đó thôi.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó nghiêm túc nói: “..... Thật sự xin lỗi.”

Lam Tranh ngẩn người, hắn thầm tự hỏi, người này là ai đây? Tại sao lại quá khác biệt so với Tần Vũ Lâu trong trí nhớ của hắn thế này?

Hắn nhíu chặt mày nhìn nàng: “Rốt cuộc là nàng làm sao vậy?” Vũ Lâu khẽ dời người vào sâu bên trong giường, cố gắng cách xa hắn một chút, nhưng sợ hắn phát hiện, nên động tác cũng không dám quá rõ ràng: “Ta có làm sao đâu. Thời tiết nóng quá nên cũng không có sinh lực nữa.”

Lam Tranh à một tiếng, cười nói: “Nàng mà cứ bị nóng một cái là ù xù ngay. Nằm nghỉ đi, ta quạt cho nàng.” Nói xong, hắn giắt lấy cây quạt, cũng không quan tâm Vũ Lâu có đồng ý không, liền ấn nàng xuống giường. Vũ Lâu không từ chối được, đành phải nằm ngay đơ trên giường.

Lam Tranh xuống giường đi đến bên cửa sổ: “Oi bức chết mất, sao nàng không mở cửa sổ ra.”

Vũ Lâu vội chạy đến ngăn hắn lại: “Đừng mở, mấy tên sai vặt hoặc nhạc công đi qua sẽ nhìn thấy chúng ta.”

Lam Tranh nói: “Ngoài cửa có hộ vệ canh chừng rồi, sẽ ngăn mọi người qua lại, không có ai nhìn đâu. Ai mà nhìn, ta khoét mắt hắn ra.” Hắn đẩy cửa sổ ra, nhưng không có chút gió nào cả: “Phòng nàng sao lại bí thế này, chẳng có tí gió nào cả. Để ta sai người đổi phòng khác cho nàng.”

“Không cần đâu..... thế này cũng tốt lắm rồi.” Nàng nóng đến hoa mắt, uể oải nói xong liền khẽ xốc cổ áo lót ra át mẻ một chút. Lam Tranh quay lại bên nàng, cởi giày, ghé người ngồi xuống cạnh Vũ Lâu, nhẹ nhàng quạt cho nàng hạ nhiệt: “Mùa hè năm ngoái, nàng cũng nóng đến chết đi được. Ở Vương phủ có khối băng hạ nhiệt mà nàng còn nóng như vậy, giờ nàng ở trong này, chẳng có thứ gì, ta lo không biết nàng có chịu nổi không nên mới tới thăm nàng.”

Vũ Lâu nói: “Năm nay hình như nóng hơn cả năm ngoái, đúng là không chịu nổi.”

“Để ta cho người đưa khối băng đến.”

Vũ Lâu kéo hắn lại: “Đừng đi, người sợ người khác còn không biết người ở đây nữa à?”

Lam Tranh nghĩ cũng đúng, nhưng trong lòng không thoải mái: “Muốn gặp nàng còn phải nhìn trước ngó sau, thật khó chịu.” Hắn nhìn hai gò má nàng ửng hồng vì nóng nực, dục vọng lại dâng lên, nằm vật xuống bên cạnh, nghiêng người nhìn nàng, xấu xa cười tùm tùm ghé sát vào Vũ Lâu: “Để ta nhìn xem vết sẹo trên mặt nàng đã mất chưa.”

Vũ Lâu nhắm mắt ừ một tiếng, Lam Tranh thấy nàng không đề phòng, nên cũng không thể không biết xấu hổ mà lợi dụng nàng được, hắn nhìn kỹ má phải của nàng, nói: “Nhìn không rõ nữa.” Vũ Lâu mỉm cười: “Hơn một năm rồi, cũng phải mờ dần đi chứ.”

Thì ra hắn và Vũ Lâu đã quen nhau lâu như vậy, nhưng vì đủ các nguyên nhân khác nhau, mà giờ đến một đứa con cũng không có, hắn cảm thấy mất mát: “Chờ đến lúc ta đón nàng ra khỏi giáo phường, nhất định ta sẽ chữa khỏi cho nàng.”

Tuy hắn rất đáng giận, nhưng nàng cũng không muốn làm hắn bị chậm trễ: “Người không nên tới đây, người xem..... Tần vương chưa từng tới. Hơn nữa, người còn hai trăm phi đang đợi ở Vương phủ.....”

“Chuyện của ta, nàng không cần phải xen vào. Ta làm gì cũng đều có tính toán của mình hết.”

Nàng thở dài, không nói gì nữa.

“Vũ Lâu.....”

Nàng ừ một tiếng.

“Rốt cuộc là nàng làm sao thế?” Tuy nàng nói là vì nàng nóng, nhưng hắn vẫn cảm thấy không khí không được tự nhiên.

Vũ Lâu mở to mắt, cười với hắn: “Sao người cứ hỏi mãi câu đó thế?”

Hắn thấy nàng cười, lòng vui như nở hoa, cúi xuống ngậm lấy môi nàng: “Để ta kiểm tra xem, vết thương trong miệng nàng đã khỏi chưa nào.” Đầu lưỡi khẽ đảo qua hàm răng, dây dưa trong miệng nàng, bỗng nhiên, hắn nếm được vị mặn chát trong miệng nàng.

Nước mắt.

Lam Tranh giật mình, rời khỏi môi nàng, vị mặn chát hắn vừa nếm được, vừa không giống nước mắt, lại vừa giống như đúng là nước mắt..... Hắn nhìn nàng, quả nhiên, đáy mắt nàng đỏ hồng.

172. Chương 172: Vũ Lâu Ngoan Ngoãn. (hạ)

“Sao nàng lại khóc?”

Nàng sụt sịt mũi, khẽ hắng giọng, cố gắng cười nói: “Đâu có khóc đâu.”

“Rõ ràng là có.” Lam Tranh ôm nàng, dùng mặt mình cọ vào cổ nàng: “Có mà..... Ta nhìn thấy rõ ràng, đừng nói dối.” Vũ Lâu bị hắn ôm, nóng nực khiến nàng khó chịu: “Mau thả ta ra, nóng muốn chết đi được.....”

Lam Tranh không chịu: “Nhưng nàng phải nói cho ta biết, vì sao nàng khóc?”

Nếu không tìm cớ mà nói cho qua, hắn sẽ không chịu thôi. Vũ Lâu tùy tiện nói: “Ta nhớ Phi Lục thôi, từ nhỏ nàng đã đi theo ta, không biết giờ thế nào.”

Lam Tranh cười: “Thì ra là nhớ nàng ta à, ta đã đón nàng ta về kinh thành rồi, nếu nàng nhớ nàng ta, ngày mai ta sẽ bảo nàng ta tới hầu hạ nàng.”

Trong lòng Vũ Lâu thoáng lo lắng, sao hắn lại tìm Phi Lục? Hắn muốn làm gì đây? Lam Tranh thấy nàng không vui, hừ giọng: “Này, không phải nàng lại nghĩ xấu gì ta đấy chứ?”

“Không có, không có.” Vũ Lâu vội nói: “Ở đây cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, đừng đưa nàng ta đến đây. Hơn nữa, ta đang là người có tội, còn đòi có nha hoàn hầu hạ thì ra thể thống gì.”

“Vậy thì đã làm sao, hoa khôi đàn tỳ bà hôm đó cũng có người hầu hạ mà.”

Vũ Lâu nhớ tới nữ tử đàn tỳ bà ngày đó, thảo nào xinh đẹp như vậy, thì ra là hoa khôi giáo phường tư. Từ khi nàng bị phạt vào giáo phường tư, cảm thấy rất mất mặt, bình thường cũng không ra khỏi phòng, lại không cần tập luyện cầm ca, nên không quen biết nhiều người trong giáo phường. Nhưng ở nơi trắng hoa này, nhan sắc đương nhiên cũng được phân cấp.

Lam Tranh thấy nàng không nói gì, hần tưởng nàng đang nhớ lại chuyện đêm đó, hần cố tình chọc tức nàng, nên chủ động nhận sai: “Vũ Lâu, nàng đừng hiểu lầm..... Thật ra..... Đêm hôm đó, ta cũng chưa hề.....”

Nàng không chú ý nghe hần nói, hần còn đang ấp úng chưa nói xong, nàng đã nói: “Ừ, ta biết.”

Lam Tranh không cần đoán cũng biết nàng chẳng để ý đến lời hần nói, hần nắm cổ tay nàng hỏi: “Nàng biết cái gì? Nói ra cho ta nghe xem nào?”

Vũ Lâu bị hần nắm, cổ tay đau ê ẩm, nước mắt trào ra mà ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao mình khóc: “Thật sự xin lỗi..... ta không chú ý.....”

Thật ra, nàng không nghe thì thôi, hần chỉ muốn hỏi lại thôi mà, nếu nàng ngang bướng ngẩng đầu cãi ‘lời của người cũng đâu phải thánh chỉ, vì sao phải nghe từng từ từng chữ một’, nếu nàng đầu vô mồm với hần, thì việc này cũng coi như xong. Nhưng giờ nàng lại sợ hãi, run rẩy giải thích khiến hần cực kỳ không thoải mái.

“Vũ Lâu?”

Nàng nhỏ giọng nức nở: “..... Thật sự xin lỗi..... Thật sự xin lỗi.....”

Lam Tranh cũng sợ làm nàng đau, vội buông tay nàng ra, xoa xoa cổ tay cho nàng: “Có phải ta làm nàng đau không?” Hần nhìn thấy trên cổ tay nàng có vài vết lằn đỏ sậm, chắc là đêm hôm đó buộc chặt, nàng giãy dụa nên bị thế này.

Hơn nữa, nàng trở nên ngoan ngoãn như bây giờ cũng từ đêm hôm đó. Hần vô cùng hối hận. Là vì hần thô bạo cưỡng đoạt, khiến nàng kinh hoảng, khiến nàng sợ hãi hần.

Hần khẽ hôn lên trán nàng: “Ta sẽ không bao giờ làm tổn thương đến nàng nữa.”

Vũ Lâu nhếch môi, rưng rưng gạt đầu: “..... Ừm.”

Nhưng hần biết, nàng không tin hần, chỉ là đối phó với hần nên mới ừ thôi.

Hần lại nhìn vết thương trên trán nàng, có vẻ khá hơn nhiều rồi, chỉ còn một vảy nhỏ màu hồng nhạt. Đúng như nàng đã từng nói, từ khi nàng gặp hần, nàng liên tục bị thương tổn, hần luôn nói sẽ bảo vệ nàng, nhưng chưa lần nào thực hiện được, ngược lại, lại càng hại nàng thêm hơn.

“Vũ Lâu..... Nàng hãy nghe ta nói, dù ta có hận cha nàng đến thế nào, nhưng ta tuyệt đối không dồn sự hận thù đó lên nàng. Về chuyện giả ngày sinh, đúng là ta tố giác, nhưng chuyện phạt nàng vào giáo phường là Hoàng thượng làm..... Tất nhiên, từ đầu ta cũng đoán sẽ có kết quả này. Nhưng chỉ cần nàng không chết, dù nàng ở đâu, ta cũng có thể cứu nàng ra, một lần nữa đưa nàng về bên mình, nên nàng đừng lo lắng.”

Vũ Lâu vẫn không nhúc nhích, nhàn nhạt trả lời: “..... Vâng.....”

“Sao nói gì nàng cũng vâng vâng dạ dạ thế. Rốt cuộc nàng có phải là Tần Vũ Lâu không?”

Vũ Lâu bị giọng điệu ác liệt của hần dọa đến run người, vội nói: “Thật sự xin lỗi..... Người đừng tức giận.”

Lam Tranh đau lòng: “Ta vẫn là Lam Tranh trước kia, nàng hãy đối xử với ta như lúc trước là được rồi.....”

Thà rằng nàng cáu giận với hần, thô lỗ với hần, cũng còn tốt hơn khúm núm như bây giờ gấp trăm lần.

“Là Lam Tranh nào trước kia?” Nàng hỏi lại.

Lam Tranh trố mắt, không trả lời được. Hần kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt: “Chờ tới khi ta đón nàng ra, chúng ta sẽ bắt đầu lại một lần nữa. Tuy mẫu hậu bắt ta cưới hai nữ nhân kia, nhưng nàng yên tâm, ta chỉ thích một mình nàng.” Nói xong, hần dùng chóp mũi vuốt ve mặt nàng, thấp giọng oán trách: “Còn không phải tại nàng sao, vốn là ta đã ước định với mẫu hậu, nếu ta và nàng lại xảy ra chuyện, thì ta sẽ phải nghe theo lời bà, cưới nữ nhân khác về. Kết quả là ta đi tìm băng tơ cho nàng, nàng lại đuổi ta đi, khiến ta không thể không tuân thủ ước định với mẫu hậu! Hừ!”

“Lam Tranh..... người có biết..... ta sẽ không thể mang thai nữa không.....”

“Vậy thì sao nào? Nàng mới có bao nhiêu tuổi? Còn bao nhiêu năm phía trước để thử mà!” Lam Tranh nói xong, cười xấu xa hai tiếng, tay lại luồn vào trong áo lót của nàng, xoa nắn bầu ngực đầy đặn: “Để chúng ta thử lại đi.”

Vũ Lâu giương mắt nhìn hắn, sau đó yên lặng nhắm mắt lại, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.

Lam Tranh thấy nàng như vậy, hứng thú lại giảm xuống, hừ giọng nói: “Này, nàng phản ứng chút đi được không hả?”

Vũ Lâu rưng rưng lệ, miễn cưỡng nở nụ cười, ôm cổ hắn, khẽ hôn lên môi hắn lấy lòng.

Lam Tranh đẩy nàng ra: “Thôi đi, thôi đi.”

“Rốt cuộc là người muốn thế nào.....” Vũ Lâu ghen ngào nói: “Vì sao ta làm gì người cũng nói không đúng..... Ta làm gì người cũng nói không tốt?”

Nàng bật khóc khiến tim hắn rối loạn, khẽ lau nước mắt cho nàng, quát lớn: “Nàng không có làm gì không tốt cả.”

“Lam Tranh, trước kia là ta sai.” Vũ Lâu khóc ròng nói: “Thái độ của ta đối với người không tốt, từ nay về sau ta sẽ sửa..... Sẽ sửa mà.....”

Chẳng lẽ hắn thực sự muốn Vũ Lâu ngoan ngoãn thế này sao? Trước đây, lúc nào hắn cũng thấy nàng ương ngạnh, thường xuyên trừng mắt, quát tháo hắn.

Nhưng giờ nàng đã khuất phục, vì sao hắn vẫn không vui?

“Vũ Lâu, ta.....” Cho đến giờ, những chuyện xảy ra với nàng, đều là do hắn tạo thành, sự tổn thương hắn gây ra cho nàng dường như chưa bao giờ dứt.

Nàng không muốn khóc, nhưng dạo này cứ hay chảy nước mắt, nàng như khóc hết nước mắt của cả cuộc đời này rồi. Nàng nhớ cuộc sống thoải mái, đơn giản trước đây, ngày ngày đối phó với những giờ học cho qua, thời gian đó thật quá sung sướng. Còn giờ đây, thân nàng mang đầy thương tích, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi tới cực hạn.

Mấy hôm trước, nàng còn mạnh mẽ chống cự. Nhưng sự hung dữ của hắn đêm hôm đó đã thành đê chặt chút hơi tàn cuối cùng của nàng, khiến nàng hoàn toàn gục ngã. Nếu hắn không chủ động buông tay, đời này nàng đừng mong có thể thoát khỏi hắn.

“Vũ Lâu, ta yêu nàng.....” Lam Tranh hỏi: “Còn nàng thì sao?” Phi Lục từng nói ánh mắt của Vân Triệt giống hắn trước kia, nếu nàng có cảm tình với Vân Triệt, liệu có khi nào là vì hắn ta có bóng dáng của hắn không?

Nàng biết hắn muốn nghe câu trả lời thế nào, cũng có thể nói để lấy lòng hắn. Nhưng cuối cùng nàng cũng quyết định nói thật.

“Ta không biết.....”

173. Chương 173: Tin Tức Kinh Thiên Động Địa.

Lam Tranh thở phào, cười: “Ta còn tưởng nàng sẽ nói không thích cơ, không sao, đợi ta đón nàng ra ngoài, chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc như lúc trước. Ta tốt thế này, nàng nhất định sẽ yêu ta thôi.” Hắn tự tin nói xong, thấy bộ dạng Vũ Lâu vẫn hờ hững, cũng hơi xấu hổ, đổi đề tài khác: “Chuyện đã qua, cứ để nó qua đi, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, nhé.....”

Vũ Lâu máy móc trả lời: “Ừ, bắt đầu lại một lần nữa.....”

Lam Tranh cũng không quan tâm nàng nói thật hay giả, hắn ôm chặt nàng, kéo nàng sát vào ngực mình. Hắn nhanh chóng cảm thấy lồng ngực mình ẩm ướt, ẩm nóng.....

“Này, khóc thì khóc, đừng có bôi nước mũi lên người ta chứ.”

Vũ Lâu ghen ngào trả lời: “..... Ta không khóc nữa..... Thật sự xin lỗi.....”

Những lời này còn khiến tim Lam Tranh đau xót hơn: “Nàng đừng suốt ngày nói xin lỗi, xin lỗi nữa. Ta sống với nàng hơn một năm, đâu có nghe nàng nói một câu xin lỗi nào.”

Hắn nói xong, ngay cả một câu “thật sự xin lỗi” Vũ Lâu cũng không nói được nữa. Giữa hai người chỉ còn lại không khí trầm mặc khiến người ta bức bí không thể thở nổi.

Lam Tranh cứ ôm chặt lấy nàng, một lát sau, thấy hơi thở nàng đều đều, hắn cúi xuống nhìn, nàng đã ngủ từ lúc nào, hàng mi dài còn vương những giọt nước mắt trong suốt khẽ run nhè nhẹ. Hắn lặng lẽ đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài.

Có lẽ chờ mấy ngày nữa tới gặp nàng sẽ tốt hơn.

Nhiều ngày không có mưa, Hoàng thượng liền mang theo các Hoàng tử và văn võ bá quan trong triều đi lập đàn cầu mưa, bận rộn một hồi, nên đã lâu Lam Tranh không được gặp Vũ Lâu.

Sau lễ lập đàn cầu mưa, thời tiết vẫn nóng bức như cũ. Lam Tranh ngồi trong hoa viên Vương phủ hóng mát, bấm bấm ngón tay tính toán. Còn vài ngày nữa là đến lễ cúng tế Hạ chí, sau đó là có thể tống tiễn cái tên “vua núi” kia rồi. Tuy hắn cực kỳ chán ghét Văn Triệt, nhưng khi hắn ta cứ bày ra bộ mặt vô tội, thì hắn muốn tức cũng không tức nổi.

Đang lúc hắn mãi nghĩ ngợi, thì một nữ tử mặc y phục màu hồng khoan thai đi tới, tay cầm quạt khẽ phe phẩy quạt cho Lam Tranh, dịu dàng nói: “Vương gia..... thần thiếp.....”

Còn chưa dứt lời, Lam Tranh đã khoát tay: “Hi Dung, có việc gì thì tìm Thi Dư tỷ tỷ của cô đi.” Ý là, đừng đến làm phiền ta.

Bộ dạng Hi Dung rất ngoan ngoãn, thở dài một hơi: “Nhưng mà tỷ tỷ cũng không để ý đến thần thiếp, suốt ngày chỉ ở cùng với nha hoàn đưa từ nhà mẹ đẻ đến thôi.”

Ý nàng ta muốn nói, trác phi Cố Thi Dư kia có tâm địa khác, chỉ ở cùng với người mang từ nhà mẹ đẻ đến, cố tình nói xấu sau lưng để tranh giành tình cảm của hắn à. Hắn cũng chẳng rảnh rồi mà quan tâm đến mấy việc này: “Vậy cô cũng đi tìm tỷ muội kết nghĩa của mình giết thời gian không phải là ổn rồi sao.”

Hi Dung vẫn làm ra vẻ đau buồn: “Nhưng mà thần thiếp đã gả cho Vương gia rồi, làm sao còn có tâm tư khác được.”

Quả nhiên là thế, Lam Tranh bực mình: “Ta không quan tâm cô có tâm tư khác hay không, chỉ cần cô đừng gây phiền phức cho ta là được! Đi đi!”

Hi Dung vẫn không chịu đi, lại nói tiếp: “Từ khi thần thiếp vào phủ, Vương gia vô cùng lạnh lùng với thần thiếp, không biết thần thiếp có gì sai sót.....”

Cái quái gì thế? Sao những nữ nhân xung quanh hắn lại bắt đầu tự kiểm điểm hết thế này. Tần Vũ Lâu cũng thế, Mục Hi Dung cũng vậy.....

Lam Tranh nói: “Cho dù cô có làm gì sai, thì bản Vương cũng lười phải uốn nắn.”

Đáng sợ nhất không phải là tra tấn hay răn dạy, mà là sự coi thường từ tận đáy lòng. Mục Hi Dung che mặt, ra vẻ muốn khóc, nhưng thấy Vương giả lộ ra vẻ mặt giận dữ, bèn thu lại tiếng khóc, thì lễ rồi đi.

Chờ nàng ta đi khuất, cuối cùng Lam Tranh cũng được yên tĩnh. Trong đầu hắn lại nhớ về cái tên “Lãnh Tử Nhạc” mà Vũ Lâu nhắc đến, đúng là hắn đã từng nghe qua, nhưng ở đâu nhỉ???

“Vương gia..... Có Vũ Dương hầu cầu kiến.”

“Cho hắn vào đi.”

Hạ nhân nhanh chóng dẫn Vũ Dương hầu Vương Lân đến. Lam Tranh liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy vẻ mặt hắn ta căng thẳng, lo lắng, hắn liền hiểu ngay, có chuyện lớn rồi, vội vàng đứng dậy hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì xảy ra?”

“Điện hạ, vừa rồi có tin tức từ trong cung truyền ra, nói là Hoàng thượng đã đặc xá cho Tần Vũ Lâu rồi.”

Lam Tranh ngẩn người, cười nói: “Đúng là chuyện tốt mà.” Nhưng vừa nói xong, nụ cười của hắn như đông cứng lại, vì hắn biết, đằng sau tin này chắc chắn còn có vấn đề khác: “Có phải là..... Tần vương không?”

Vương Lâm nói: “Quan tư lễ nói, sáng sớm nay Tần vương đã tiến cung gặp Hoàng thượng, không lâu sau thì Hoàng thượng hạ chỉ đặc xá Tần Vũ Lâu. Xem ra, chuyện này chắc chắn là do Tần vương làm.”

Tần vương lại một lần nữa muốn cho hắn thấy, đứa con yêu như hắn ta có sức ảnh hưởng lớn như thế nào với Hoàng thượng ư?!

“Nếu là chuyện từ sáng nay, thì sao bây giờ mới báo cho ta?”

Vương Lâm nói: “Tần vương lo liệu việc này cực kỳ bí mật, chính thái giám chủ quản giáo phường tư báo lại nên ta mới biết Tần Vũ Lâu được tha tội.”

Tim Lam Tranh như bị treo ngược lên, hắn cũng đã đoán được kết quả tồi tệ nhất là gì rồi: “Chẳng lẽ Tần vương đón Tần Vũ Lâu đi rồi à?”

“Vâng.....” Vương Lâm nói xong, hắn nhìn sắc mặt trắng bệch của Huệ vương, vội nói tiếp: “Điện hạ, ngài đừng vội, đừng nóng vội, bàn bạc kỹ càng một chút, chắc chắn sẽ có cách mà. Hôm đó, trong buổi yến tiệc của Lương vương, ngài cũng nhìn thấy đấy, Tần Vũ Lâu không hề có tình cảm gì quá mức với Tần vương.”

Tình cảm đều có thể chậm rãi mà vun đắp. Khi hắn và Vũ Lâu đang có chuyện xích mích, Diệp Thành đã chen chân vào xum xoe, tán tỉnh. Giờ Vũ Lâu lại sợ hãi hắn, nếu như Tần vương ở phía sau, vươn tay ra trợ giúp, không biết chừng nàng sẽ thật sự buông lập trường của mình xuống mà ngã về phía hắn ta mất.

Nhưng mà, tính ra hắn cũng không phải hoàn toàn thua cuộc, ít nhất trong tay hắn vẫn còn một vũ khí cuối cùng.

Chính là Phi Lục, nha hoàn thân như tỷ muội của Tần Vũ Lâu.

“Người đâu, đưa Phi Lục đến đây.”

Hạ nhân lĩnh mệnh, nhanh chóng chạy đi, một lát sau đã dẫn Phi Lục tới trước mặt Huệ vương. Phi Lục của thấy Vương gia đang nhíu mày, biết có thể có chuyện không tốt, vội quỳ sụp xuống, nói: “Nô tỳ Phi Lục tham kiến Vương gia.”

Lam Tranh nói thẳng: “Tiểu thư nhà người đã được đặc xá ra khỏi giáo phường tư rồi.”

Phi Lục vui mừng: “Tạ ơn Vương gia.”

Lam Tranh cười lạnh: “Không phải là ta làm, là Tần vương.”

Phi Lục biến sắc, phiền phức rồi, Huệ vương rõ ràng là đang ghen.

Quả nhiên, cô nghe Huệ vương nói: “Tiểu thư nhà người đi theo Tần vương rồi, có thể vài ngày nữa, Phủ Tấn vương sẽ cho người đến đón người.”

Đây là thời điểm để thử thách lòng trung thành đây. Nếu nàng nói vâng, nhất định sẽ bị lôi xuống đánh chết. Phi Lục vội nói: “Sẽ không đâu, tiểu thư có tự do nhất định sẽ quay về Phủ Huệ vương mà, tiểu thư là người hiểu chuyện, nhất định sẽ không làm chuyện hồ đồ.”

“Hừ. Cũng không hẳn. Thế này đi, bản Vương cho người về bên cạnh tiểu thư nhà người. Để người nhắc nhở nàng.”

Thì ra là muốn nàng ‘nằm vùng’. Phi Lục lập ứng nhận nhiệm vụ: “Vâng, nô tỳ nhất định sẽ khuyên nhủ tiểu thư, sẽ nhắc tiểu thư mau chóng trở về bên cạnh Vương gia.”

“Coi như người cũng có chút thông minh. Đi đi.” Việc này không nên chậm trễ, Lam Tranh gọi một hộ vệ nói: “Đưa nàng ta đi Phủ Tấn vương, giao tận tay cho tiểu thư nhà nàng ta.”

“Vâng.”

Tên hộ vệ kia đưa Phi Lục đi, Lam Tranh không yên lòng ngồi chờ tin tức. Hai canh giờ sau hộ vệ kia mới trở lại. Lam Tranh vội vàng tra hỏi hắn tình hình Phủ Tấn vương. Hộ vệ nói: “Thuộc hạ vẫn chưa nhìn thấy Tần tiểu thư, Tần vương điện hạ nói sẽ đưa Phi Lục cô nương đến cho Tần tiểu thư ạ.”

Vương Lâm nghe xong nói: “Xem ra, Tấn vương đã sắp xếp cho Tần Vũ Lâu ở chỗ khác.”

174. Chương 174: Lại Cự Tuyệt Tấn Vương

Trời dần tối, ngày hôm đó, sắc trời âm đạm âm u, mây đen kéo đến, gió ào ào thổi không ngừng, khiến những cánh cửa sổ cũng không thể đóng chặt. Chẳng bao lâu, trời bắt đầu có mưa nhỏ, Vũ Lâu lẩm bẩm: “Âm u cả ngày mà lại mưa nhỏ thế kia....”

“Tiểu thư, ở đây gió lùa lạnh lắm.” Phi Lục đặt cơm chiều xuống, đi đến bên cửa sổ, đóng lại cẩn thận.

Vũ Lâu nói: “Trong lòng buồn bực khó chịu, hứng một chút gió cũng thấy thoải mái hơn.”

Phi Lục trầm thổ dài, hai người ở trong tiểu viện nhỏ này đã ba ngày rồi. Tâm tình tiểu thư bây giờ mới có vẻ ổn định một chút. Xa cách một năm, giờ gặp lại nhìn tiểu thư như vậy mà cô thấy hoảng sợ. Trong trí nhớ của cô, tiểu thư lúc nào cũng như chú nai con, vui vẻ, hoạt bát, bất cứ lúc nào cũng rất có sinh khí. Nhưng tiểu thư của mấy ngày trước, cả người âm đạm không có chút tia sáng nào, kìm nén, trầm lặng giống một vùng nước sâu, vừa gặp cô, nàng đã ôm chầm lấy cổ cô, khóc òa lên. Mặc dù cô rất cảm động vì thấy tiểu thư thương cô như thế, nhưng Phi Lục vẫn nghĩ, nếu như bình thường, lẽ ra tiểu thư đã nắm tay cô, và vui mừng cười thật tươi mới đúng.

“Tiểu thư, mấy ngày nay tinh thần của người có vẻ tốt hơn nhiều rồi, đợi vài ngày nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo đi, đêm thất tịch (Mùng 7 tháng 7 âm lịch, ngày Ngưu lang chúc nữ gặp nhau, cũng coi như lễ tình nhân của TQ) sắp đến, đường phố chắc sẽ rất náo nhiệt.” Nghe thấy Phi Lục đề nghị ra ngoài chơi, Vũ Lâu vội lắc đầu từ chối: “Ta không đi đâu.”

“Nhưng cứ ở trong nhà thế này, người khỏe cũng buồn phát ốm mất.”

“Không thể ra ngoài được, nếu hần mà phát hiện.....”

Phi Lục trầm nghĩ, cho dù người không ra ngoài, thì em cũng báo cho Huệ vương là người ở đâu mất rồi.

Bên ngoài mưa bắt đầu nặng hạt hơn, âm âm như giọt nước xuống trần gian.

Từ ngày Vũ Lâu được đặc xá rời khỏi giáo phường tư, nàng lúc nào cũng lo lắng, sợ hãi. Dù thế nào, thì đây cũng coi như là nàng lại một lần nữa làm trái ý hần. Nàng theo Tấn vương, rời khỏi đó, đến lúc hần biết chuyện, nhất định sẽ rất tức giận, tìm nàng tra hỏi.

Nàng thực sự không nên có quan hệ gì với Tấn vương, nhưng mà lúc đó, cả thể xác và tinh thần của nàng đều kiệt quệ, nàng chỉ thầm mong có thể tìm một nơi yên bình, nghỉ ngơi để tự xoa dịu vết thương của mình.

Cốc, cốc.

Có người gõ cửa tiểu viện.

Vũ Lâu sợ đến trắng bệch mặt mũi, giọng nàng run lên: “Có phải hần đến không?”

“Tiểu thư, để em đi xem thế nào.” Phi Lục cầm lấy chiếc ô bằng giấy dầu, bước ra ngoài.

Vũ Lâu ở trong phòng, bất an chờ tin tức ngoài cửa, hai tay bối rối vò vạt áo, chợt nghe Phi Lục nói: “Tiểu thư, là Tấn vương điện hạ.”

Lúc này lòng nàng mới buông xuống, đứng dậy vén gọn tóc tai để đón Tấn vương.

Bây giờ nàng có thể gặp bất cứ ai, chỉ cần không phải là Lam Tranh.

Diệp Thành thấy tinh thần của Vũ Lâu có vẻ tốt hơn rất nhiều so với ngày hần đón nàng ra khỏi giáo phường tư, hần an ủi nàng: “Thấy nàng ngày một khá lên ta cũng yên tâm hơn.”

Vũ Lâu tự cảm thấy mình thật quá ích kỷ, rõ ràng không thể phát triển tình cảm với hần, lại còn đón nhận lòng tốt của hần, trong lòng vô cùng áy náy: “Điện hạ, ngài đối xử với ta tốt thế này, ta chỉ sợ không có cách nào báo đáp.”

“Lần này ta không cần nàng báo đáp.” Diệp Thành cười nói.

Dù nói là không cần nàng hồi báo, nhưng cũng mục đích của hắn cũng đều là vì muốn lấy cớ để nói chuyện với nàng mà thôi.

Vũ Lâu vẫn lo lắng: “..... Ta đã từng ở giáo phường tư, cũng không còn sạch sẽ nữa, thân phận thấp kém, cứ gặp gỡ điện hạ thế này không hay lắm.”

Diệp Thành không để ý: “Nhưng giờ nàng đã bình an ở đây, đừng nghĩ đến những chuyện đã qua nữa. Ta cam đoan, sẽ không ai dám làm tổn thương nàng.”

Về phần là ai làm tổn thương nàng, thì không cần nói cũng biết.

“Nhưng ta cũng không thể trốn tránh cả đời được.”

“Nàng gả cho ta, sẽ không cần phải tránh né nữa.”

Vũ Lâu kinh ngạc, lập tức nói: “Xin điện hạ đừng đùa như thế. Ta đã từng nói, phận gái không thờ hai chồng, giờ ta lại ở nhờ chỗ này của ngài, chỉ sợ sẽ mang thêm phiền toái đến cho ngài thôi.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Diệp Thành nói: “Giờ nàng cứ ở lại đây, chờ một thời gian nữa, nàng cứ tĩnh dưỡng cho tốt, rồi từ từ tính chuyện sau này.”

Vũ Lâu nhớ Vân Triệt từng nói sau lễ cúng tế Hạ chí hắn sẽ rời kinh thành. Giờ đã qua Hạ chí rồi, không biết hắn đã đi chưa.

“Điện hạ, Hàn vương thế tử đã rời kinh thành chưa?”

Ở buổi yến tiệc của Lương Vương hôm đó, hắn thấy nàng và Vân Triệt có vẻ rất thân thuộc: “Nàng biết thế tử à?”

Vũ Lâu nói: “Nhìn hắn rất giống một người bạn tốt của ta, nên ta cứ vô thức mà chú ý đến hắn nhiều hơn.”

Nàng ngượng ngùng cười nói: “Sao ta lại hỏi vấn đề này chứ, ta đâu xứng.”

“Đúng ra là thế tử phải rời khỏi kinh thành rồi, nhưng vì Hàn vương sợ hắn đi đường gặp chuyện không may, nên phái một người tới đón hắn, chờ người kia đến nơi, hắn sẽ rời đi.”

Vũ Lâu à một tiếng: “Hắn cũng phải đi thôi.”

Chỉ có lúc ở bên cạnh hắn, nàng mới thấy thoải mái.

Diệp Thành nói: “Nếu nàng muốn gặp hắn, chờ khi nào nàng tĩnh dưỡng khỏe hắn rồi, có thể đến Vân Nam tìm hắn mà.”

“Ngài không ngại sao?” Hắn đã từng cầu hôn với nàng, chẳng lẽ không để ý rằng Vân Triệt này rất giống ‘tình địch’ hay sao?

Diệp Thành nhướn mày cười: “Ta đâu phải là Lam Tranh.”

Nhắc đến Lam Tranh, cảm xúc của nàng lại trở nên mong lung: “Nếu hắn biết ta ở chỗ của ngài, chắc chắn sẽ rất tức giận.”

“Nàng sợ chọc giận hắn, hắn sẽ lại tra tấn nàng sao?” Diệp Thành nói: “Hắn luôn làm tổn thương nàng, nhưng nếu nàng luôn luôn ở bên cạnh ta, hắn sẽ không có cơ hội làm tổn thương nàng nữa.”

Vũ Lâu tiến thoái lưỡng nan: “Ta không muốn vì ta mà làm hỏng quan hệ huynh đệ của hai người.”

Diệp Thành cười nói: “Một núi không thể chứa hai hổ, giữa chúng ta đã định là phải một sống một chết. Từ ngày hắn bắt đầu khôi phục sự tỉnh táo, thì quan hệ của chúng ta đã sụp đổ rồi. Nhưng mà, ta vẫn luôn nghi ngờ, không biết có phải Huệ vương giả ngốc không..... Thời gian trước khi nàng đi Liêu Đông, ở bên cạnh hắn, nàng có phát hiện hắn có gì kỳ quái không?”

“Nếu thật sự là hắn giả ngu, thì với sự thông minh và xảo quyệt của hắn, làm sao ta có thể nhận ra được.” Vũ Lâu hỏi lại: “Sao điện hạ lại hỏi vậy?”

Có phải hần biết nội tình việc Lam Tranh bị hại, biến thành kẻ ngốc không? Vì sao hần phải lo lắng Lam Tranh có phải giả ngốc hay không?

“Quan hệ giữa Thái tử và Huệ vương rất gay gắt..... Ta chỉ đoán không biết có phải Huệ vương vì tự bảo vệ mình nên mới giả ngốc không. Nhưng cũng chẳng quan trọng, Thái tử đã qua đời rồi.”

Tuy Thái tử đã chết, nhưng chỉ cần nhắc đến người này, Vũ Lâu vẫn hận đến nghiến răng: “Thái tử chết cũng chưa hết tội.”

Diệp Thành ngạc nhiên: “Nàng hận Thái tử như vậy, là vì có thể hần đã hại Lam Tranh sao?”

Chẳng lẽ những việc Lam Tranh đã làm với nàng còn chưa đủ để nàng quên được hần?

Vì người này, mà nàng không thể mang thai nữa, có thể sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách làm mẹ: “Ta có thể đã mất đi khả năng sinh con rồi..... Dù điện hạ có tin hay không, nhưng cũng đều do Thái tử hại ta.....”

Diệp Thành ngẩn người, khẽ nhả từng chữ một: “Nàng nói, nàng sẽ không thể có con nữa là có ý gì?”

Rốt cuộc nàng cũng nói ra nỗi đau của mình, nhằm chặt đứt hy vọng của hần: “Ta nói, ta từng bị Thái tử hại, nên đã mất khả năng mang thai. Vì vậy, ta không thể tiếp nhận một người nào nữa, chỉ e là dù có gả ột người dân bình thường, thì ta cũng sẽ sớm bị ruồng bỏ vì không thể sinh con thôi.”

175. Chương 175: Tiễn Thoái Lương Nan

Diệp Thành vẫn chưa thể chấp nhận sự thật này: “Sao nàng có thể xác định như vậy? Có phải vì nàng muốn từ chối ta mà lấy cớ như thế không?” Nhưng hần nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Vũ Lâu, trong lòng hần đã gần như khẳng định, chắc chắn là không phải nàng đang nói đùa. Tất cả đều là sự thật. Hần lặng im, tránh ánh mắt của nàng, một lúc lâu sau mới nói: “Đây là nguyên nhân khiến nàng chọn đập nát băng tơ để rời khỏi Huệ vương sao?”

Bên ngoài phòng vẫn mưa to gió lớn, từ đầu hè tới giờ, đây là trận mưa lớn nhất, mát mẻ nhất.

“Dù ta không rời khỏi hần, thì cũng sẽ có một ngày, hần vứt bỏ ta.”

“Giờ hần có biết không?”

“Biết.”

Diệp Thành nói: “Vậy nàng nghĩ ta không bằng hần sao? Ta là một tên nam nhân ngu xuẩn, sẽ vứt bỏ nàng khi biết nàng không thể sinh con sao? Nếu như vậy, thì ngay từ khi nàng gả cho người khác, ta đã nên chặt đứt hy vọng, không đi tìm nàng nữa rồi. Cũng sẽ không cứu một nữ nhân đã từng vào giáo phường tư ra. Nếu thật sự phải để lại con nôi dõi tông đường, thiên hạ còn thiếu gì nữ nhân? Ta muốn cưới nàng, chứ không phải cưới một người chỉ để sinh con.”

Vũ Lâu lại nói: “Vậy còn mười năm, hai mươi năm sau thì sao? Thời gian qua đi, hương sắc phai tàn, không có con cái, tình cảnh sẽ buồn bã, thê lương đến thế nào. Đến lúc đó, người có tình cũng thành kẻ phụ lòng, ai sẽ cảm thông, thương hại ột bà già cô độc đáng thương?”

“Nàng không tin ta?”

“Ta chỉ không muốn gây thêm phiền phức cho ngài thôi!” Cảm xúc bị kích động khiến toàn thân nàng khẽ run lên, Vũ Lâu vịn vào bàn nói: “Lam Tranh nói, chỉ thích mình ta, sẽ không tìm những nữ nhân khác. Nhưng hần là con trai trưởng, nếu không có con nôi dõi thì biết làm sao. Nếu hần thật sự chỉ sủng ái một mình ta, Hoàng hậu cũng sẽ tạo áp lực với hần. Ngài cũng biết, hần và ngài tranh ngôi đoạt vị, hần dựa dẫm vào cái gì? Không phải là nhờ có Hoàng hậu đỡ lưng hay sao? Hần không thể vì ta mà bất hiếu bất kính với mẫu hậu của hần được! Ta không muốn nhìn thấy hần khổ sở.....”

Nàng không kìm được nước mắt, khẽ đưa tay lên gạt lệ, nói tiếp: “Còn điện hạ nữa, tuy trước kia chúng ta đã từng có hôn ước, nhưng chuyện đã qua thì là quá khứ. Nếu ngài cưới ta, ngài không chỉ phải gánh chịu sự nhạo báng của thiên hạ, còn tổn hại đến danh dự của ngài. Đúng vậy, tuy ngài nói ngài không cần, nhưng làm sao có thể không cần được chứ?! Ta đã nghe Lam Tranh nói, Hoàng thượng sủng ái nhất chính

là Cửu hoàng tử ngài, ta không muốn vì ta mà làm hỏng ấn tượng của Hoàng thượng đối với ngài..... Ngài đã giúp ta rất nhiều, làm sao ta có thể hại ngài được?”

Nàng nói một hơi dài, khiến Diệp Thành nghe xong cũng bối rối không biết nên làm thế nào, nàng càng khóc càng lớn, hẳn biết hôm nay có tranh cãi với nàng cũng không có kết quả gì: “..... Vũ Lâu, nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta sẽ không tạo áp lực với nàng nữa, tạm thời nàng đừng nghĩ nhiều như vậy.....”

“Thật sự xin lỗi, làm điện hạ khó chịu rồi.....” Nàng nhận thấy sự thất lễ của mình: “Mong điện hạ đừng trách tội.”

“Ta làm sao trách tội nàng được.....” Hắn hít một hơi: “Hôm nay ta đến chỉ muốn thăm nàng, xem nàng tinh dưỡng thế nào thôi, cũng không định bức hôn nàng.”

Vũ Lâu âm ừ. Diệp Thành lại than thở: “Ta sẽ không ép nàng, nếu nàng thật sự hạ quyết tâm, ta sẽ buông tay..... Không phải ta không đủ yêu nàng, mà là ta thông minh hơn Lam Tranh.” Dứt lời, hắn xoay người đẩy cửa đi.

Tên hộ vệ cuồng cuồng hô lên: “Vương gia, chờ nô tài mở dù, mở dù đã.....”

Hắn cứ đội mưa mà đi.

Chờ Tẩn vương đi khuất, Vũ Lâu liền buông người xuống ghế, nhìn lên ánh nến chập chờn nói: “Nếu Tẩn vương buông tay, Phi Lục, vài ngày nữa, chúng ta về quê Hoa Đình thôi.”

Phi Lục lại không tin: “Dù Tẩn vương buông tay, nhưng thế nào Huệ vương cũng tìm được ngài. Chúng ta có thể rời đi được sao?”

Phi Lục vừa nói xong, tâm trạng Vũ Lâu lại trở nên căng thẳng, cô thấy sắc mặt tiểu thư khó coi, vội vàng chữa lại: “Cũng không phải là không thể, dù sao thì bây giờ Huệ vương cũng không biết chúng ta ở đâu, nhờ Tẩn vương điện hạ đưa chúng ta ra khỏi kinh thành là được, thiên hạ rộng lớn thế này, chỉ cần mai danh ẩn tích ba năm, năm năm, thì còn ai nhớ rõ chúng ta nữa.”

Sắc mặt Vũ Lâu vẫn không tốt lên được, cơm chiều nàng cũng không muốn ăn, tắt đèn đi ngủ sớm.

Chớp mắt đã gần tới đêm thất tịch. Vũ Lâu vẫn ổn, chịu đựng được sự cô đơn, tĩnh lặng. Nhưng Phi Lục thì khác, cô cảm thấy tiểu viện này buồn đến phát ốm lên, chỉ muốn ra ngoài dạo chơi. Thấy tiểu thư cả ngày cũng không bước ra khỏi phòng, sợ nàng ôm ấp tâm sự, tâm trạng không thoải mái, nên đánh liều khuyên bảo Vũ Lâu ra ngoài giải sầu.

Qua nửa tháng tĩnh dưỡng, cảm xúc của Vũ Lâu cũng tốt hơn rất nhiều. Nghe Phi Lục nói xong, nàng cũng có ý muốn ra ngoài, nhưng chỉ lo Lam Tranh tìm được nàng. Phi Lục hiểu sự băn khoăn của nàng, nói: “Tiểu thư, người đừng lo, trên đường phố nhiều người dạo chơi như vậy, làm sao Vương gia tìm thấy chúng ta được. Người người đi lại tấp nập, đều là những thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, mấy tên hộ vệ chỉ nhìn thôi cũng đủ hoa mắt rồi. Ôi, nhưng mà, tiểu thư nhà ta xinh đẹp thế này, cũng dễ thấy lắm đây.”

Vũ Lâu khẽ cười: “Đừng có nịnh bợ.”

“Tiểu thư, người mà cười lên, thì không phải là em nịnh bợ đâu nhé.” Phi Lục cười nói: “Đêm mai là đêm thất tịch rồi, có chợ hoa, có cả pháo hoa nữa, chúng ta đi xem nhé.”

“Đi ra ngoài giải sầu cũng tốt.” Trước khi xuất giá, mỗi năm, vào đêm thất tịch, nàng cũng hay cùng Phi Lục ra ngoài dạo chơi.

Phi Lục cười nói: “Tốt quá, để em đi pha nước ô mai để người uống cho đỡ nóng.”

Phi Lục ra khỏi phòng, đi tới cửa sau của tiểu viện, vỗ vỗ tay, thấp giọng nói: “Đêm mai tiểu thư muốn ra ngoài đi dạo, tâm trạng của người không tốt lắm, không nên gặp mặt Vương gia, người nói Vương gia chờ đợi thêm một thời gian.”

Tiếng vỗ tay đáp lại vang lên ngoài cửa, như tỏ ý đã nghe thấy rồi.

Phi Lục thở dài, ôi, làm mật thám nằm vùng cũng không dễ dàng gì.

Ánh chiều tà buông xuống, mọi người tụ tập bên hồ đều đang đốt pháo hoa, những bông pháo bay lên, nổ ra ở giữa sông, tạo thành một phong cảnh hư ảo, tươi đẹp, cảm giác mơ hồ khiến người ta như lạc vào thế giới khác.

Mỗi lần chiêm ngòi, Phi Lục đều bắt Vũ Lâu hét to lên: Đẹp quá, đẹp quá.

Phong cảnh mơ mộng này khiến cho thần kinh đã nhiều ngày chịu áp lực của nàng được thả lỏng. Nàng mỉm cười chìm đắm trong ánh sáng bàng bạc của pháo hoa, không muốn dời mắt dù chỉ một giây. Nàng sợ khi pháo hoa tan hết, nỗi lo lắng, phiền muộn lại quay lại bám lấy nàng.

Những gì đẹp dễ đều rất chóng tàn, chỉ một lát sau, nàng đã đốt hết pháo hoa.

“Tiểu thư, chúng ta đi dạo phố đi.” Phi Lục cầm quạt tròn chỉ về phía trước: “Ở đình ngũ giác bên kia có người lập đàn bài tế Chúc nữ nương nương, chúng ta cũng qua đó lấy một cái, rồi đi qua hoa viên ngắm cảnh.”

Vũ Lâu cười: “Em cũng lên kế hoạch hết rồi đấy nhỉ.”

Phi Lục lè lưỡi, cười nói: “Còn không phải là vì Phi Lục thấy tiểu thư mệt mỏi, nên thay người sắp xếp cẩn thận, để người đỡ phải lo lắng sao.”

Trên chiếc bàn đá nhỏ giữa đình ngũ giác chỉ bày một lư hương nhỏ, xung quanh là các loại hoa tươi, các cô gái ở đó đều chuẩn bị tốt cho việc tế bái, thấy có người tới, các nàng cũng không quan tâm là quen hay lạ, đều cười tươi kéo vào trong để gia nhập nhóm các nàng. Vũ Lâu và Phi Lục cũng nhanh chóng nhập nhóm. Sau khi mọi người quỳ xuống, cô gái đứng đầu bắt đầu hướng dẫn mọi người lễ bái.

Phi Lục nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, người mau ước đi. Nghe nói ở đây rất thiêng, nên mới có nhiều người tới bái lấy như vậy.”

Vũ Lâu chấp tay trước ngực, nàng thật sự có tâm nguyện muốn được thực hiện.

Nàng cầu mong cho cha mẹ, ca ca, chị dâu cùng đứa cháu nhỏ có thể chạy thoát.

Còn nữa, nàng cầu cho Lam Tranh quên nàng, vĩnh viễn không tìm thấy nàng.....

176. Chương 176: Ác Bá

Ước nguyện xong, mọi người đứng dậy. Có rất nhiều người vì kết bạn mà đến đây, chờ bài tế xong, những người đó đều ngồi luôn tại chỗ bàn tán chuyện nhà. Phi Lục nhỏ giọng nói: “Mấy người già này thật phiền phức. Tiểu thư, chúng ta đi đi.”

“Sớm muộn gì cũng có ngày ta và em đều thành người già thôi.”

Phi Lục nói: “Vâng, vâng, nhưng không phải còn lâu ơ là lâu sao, chờ đến khi thật sự già đi, chúng ta sẽ quay về đi lại nhai cùng họ.”

Hai người bước ra khỏi đình ngũ giác, đi dạo dọc theo đường lớn. Trên đường rất nhiều những cô gái trẻ trung xinh đẹp, hơi thở thanh xuân vây lấy Vũ Lâu, ngay cả những nụ cười cũng đều mang theo sự vô tư, thoải mái. Không khí này khiến cho người gặp phải bao nhiêu cảnh trắc trở, thăng trầm như Vũ Lâu thấy xúc động. Năm đó, nàng cũng giống các nàng kia, khuôn mặt tươi trẻ chẳng chút âu lo.

Ven đường có những sạp nhỏ bán đồ trang trí xinh xắn, Phi Lục rất thích một đôi chuông bạc, liền lấy tiền trong túi ra mua.

Vũ Lâu nhìn đôi chuông kia được chế tác rất khéo léo, nhưng dù sao cũng không so được với những đồ tinh xảo trong phủ trước kia.

Nhưng điều khiến nàng thấy kỳ lạ lại là điều khác: “Phi Lục, em lấy tiền ở đâu ra thế?”

“A.....” Không thể nói là Huệ vương đưa được, Phi Lục tùy tiện nói: “Là ca ca em cho.”

“Không phải em nói ca ca em làm quan thanh liêm, sống rất khó khăn hay sao.....”

“Ôi.” Phi Lục vội nói lảng sang chuyện khác, quay người về phía Vũ Lâu, vừa đi lùi lại vừa cười: “Tiểu thư, để hôm nào chúng ta nuôi một con mèo nhỏ, rồi đeo cho nó cái chuông này được không?”

“Được, được.” Vũ Lâu cười nói: “Chỉ có mỗi hai người chúng ta, ta cũng thấy vắng vẻ.”

Bỗng Phi Lục cảm thấy thân mình như bị đụng phải một bức tường lớn, khiến lưng đau ê ẩm.

Một giọng nói lạnh lẽo tràn ngập địch ý vang lên trên đầu: “Mắt chó của ngươi mù rồi hay sao mà dám va vào bản đại gia.”

Phi Lục biết mình đụng vào người khác, vội vàng xoay người cúi đầu nhận lỗi: “Thật sự xin lỗi, là do ta vô ý.”

“Ha ha.” người kia cười nói: “Ngẩng đầu lên, để ông đây nhìn ngươi xem.”

Phi Lục làm sao dễ dàng ngẩng đầu lên được: “Thật sự xin lỗi, ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp kẻ tiểu nhân.” Nàng không muốn gây chuyện. Nhưng vừa nói xong, cằm đã bị một bàn tay to thô ráp nắm lấy, nàng bị ép ngẩng đầu lên, nhìn nam tử có khuôn mặt lạnh lùng đối diện.

Trên mặt người đàn ông kia có một vết sẹo dài vắt ngang từ bên trái của trán xuống tận bên phải cánh mũi, khiến vẻ mặt hắn càng thêm dữ tợn, cộng với ánh mắt lạnh lẽo, dọa Phi Lục sợ đến hết lên, liều mạng giãi dụa: “Tiểu thư, cứu em……”

Gã nam tử kia bắt lấy đôi tay nhỏ bé của Phi Lục nói: “Thật sự xin lỗi à? Nhìn cô cũng không tệ lắm, hầu đại gia một đêm, đại gia đây sẽ tha cho cô!”

Vừa nói xong, đột nhiên cổ tay hắn bị người khác nắm lấy, các ngón tay cũng bị người ta mạnh mẽ bẻ quặt sang một bên. Hắn kêu lên một tiếng, tay vừa buông lỏng tiểu mỹ nữ kia, đã thấy một nữ tử xinh đẹp đoan trang đứng trước mặt mình, hắn nhường mày cười: “Thì ra còn có người xinh đẹp hơn.”

Vũ Lâu quát to: “Bắt nạt một cô gái yếu đuối thì oai lắm hay sao? Nàng ta không cần thận dụng phải người, cũng đã xin lỗi rồi, nhún nhường cúi đầu như vậy, người còn muốn thế nào nữa?”

Gã kia nói: “Bắt nạt một cô gái yếu đuối? Ta thấy võ công của cô cũng không kém đâu, vậy ta bắt nạt cô thì được chứ?” Nói xong, hắn nắm chặt tay, tung quyền về phía Vũ Lâu, nàng cúi người tránh, đá một cước vào chính giữa ngực nam tử kia. Hắn bị đá lùi về sau vài bước, nhân cơ hội này, Vũ Lâu vội nắm tay Phi Lục chạy trốn.

“Đuổi theo cho ta—”

Vũ Lâu không dám quay lại nhìn, không biết người này là ai, liệu hắn sẽ gọi bao nhiêu người đến truy bắt nàng…… Nàng kéo Phi Lục, chạy thẳng đến một con hẻm nhỏ yên tĩnh, không nghe thấy tiếng truy đuổi đằng sau nữa mới dừng lại. Vũ Lâu thở hồng hộc quay đầu lại nhìn, không thấy ai mới thả lỏng người, dựa vào tường nghỉ ngơi.

Còn chưa kịp điều chỉnh lại hơi thở, đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập đến gần.

“Hai người đó ở trong này—”

Một đội binh lính chặn ngay đầu hẻm, Vũ Lâu quay lại nhìn sau mình, cũng thấy một đội quan binh nữa, chặn hết các lối thoát của nàng.

Rốt cuộc là các nàng vừa chọc vào ai đây? Vì sao có thể điều động quan binh đến truy bắt các nàng?

Gã nam tử vừa rồi đi tới, chỉ vào bọn họ lớn tiếng nói: “Bắt hết lại cho gia.”

Vương Lâm đang ở trong phủ của ca ca Vương Kỳ, định chờ hắn để thương lượng chuyện đưa Hàn vương thế tử về. Nhưng mà vừa đến nơi mới biết ca ca hắn đi dạo đêm thất tịch, thế tử cũng không thấy bóng dáng đâu. Mấy ngày nay Vương Lâm cực kỳ mệt mỏi, không muốn hoạt động nhiều, chỉ ngồi ở phủ Vương Kỳ chờ hắn về.

Vương Lâm vừa nằm xuống nghỉ ngơi không bao lâu thì bên ngoài vang lên những âm thanh ồn ào, nghĩ là ca ca đã trở lại, hần vội khoác áo chạy ra ngoài.

Đi đến tiền viện thì thấy Vương Kỳ đang khiêng một túi lớn đi về phía phòng ngủ.

“A! Đệ đệ, đệ tới vừa đúng lúc, ca ca đang muốn tìm đệ đây.” Vương Kỳ cười, quay đầu lại nhìn người đang kéo cái túi còn lại: “Cái kia tặng cho đệ.”

“Cái gì đây?”

Bỗng cái túi trên vai Vương Kỳ phát ra tiếng ô ô, một đôi giày thêu lộ ra bên ngoài cũng đã đủ để hần biết, trong túi là một cô gái.

Vương Lâm hơi choáng nói: “Ca ca, đây không phải như ở Tây Nam của huynh đâu, không phải cứ thích cô nương nhà ai là cướp về thế được.....”

“Các nàng chọc vào ông đây, đương nhiên là phải đòi bồi thường.” Vương Kỳ hừ giọng: “Đệ không cần, thì đừng trách ca ca không nhường đệ nhé, đêm nay ông đây sẽ ‘sủng ái’ cả hai mỹ nhân này.” Nói xong, hần cười ha ha hai tiếng cực dâm dăng rồi khiêng túi đi vào phòng ngủ.

Vương Lâm làm sao có thể để yên cho hần hành động được, vội đi theo khuyên nhủ: “Ca ca, huynh vừa vào kinh đã cường bức dân nữ, bị người ta cáo tội lên Hoàng thượng thì phiền to. Nữ nhân ở đâu mà không có, huynh không nên làm bừa.”

“Hừ! Đây là đệ chưa biết hai mỹ nhân này xinh đẹp thế nào thôi!” Vương Kỳ ném cái túi trên người lên giường, mở miệng túi ra: “Để đệ nhìn một chút đi, bảo đảm đệ cũng sẽ động tâm.”

Vương Lâm nói: “Những nữ nhân xinh đẹp ở kinh thành này, có ai không phải là con nhà gia thế đâu, huynh đừng có bắt con gái, thê thiếp nhà quan về đây.”

“Hừ, trừ công chúa ra, thì có nữ nhân nào mà ông đây không ngủ được.” Vương Kỳ kéo tóc cô gái kia, túm nàng ra khỏi túi: “Cô nên ngoan ngoãn một chút!”

Vương Lâm vừa nhìn đã tối sầm mặt mũi: “Trừ công chúa, còn có một loại nữ nhân mà huynh không được chạm vào, đó là..... Vương phi!”

Cho dù là Vương phi bị phế bỏ.

“Nàng ta là Vương phi nhà ai? Sao lại xuất môn cùng nha hoàn, lại còn thô lỗ, biết võ công nữa.”

Tần Vũ Lâu nhìn thấy Vương Lâm, liền liềm mạng giấy dựa. Vương Lâm đẩy ca ca sang một bên, đi đến rút miếng vải nhét trong miệng Vũ Lâu ra: “Cô chờ một chút, ta sẽ thả cô ra.” Rồi nói với ca ca: “Huynh gây họa rồi, nàng vốn là Huệ vương phi.”

“A?” Vương Kỳ nghe xong, cũng thấy hoảng sợ, nhưng hần định thần lại rất nhanh, nói: “Không phải Huệ vương phi điện hạ đang cố gắng tìm nàng ta sao, đúng là chó ngáp phải ruồi, để ta đem nàng về cho Huệ vương.”

177. Chương 177: Đi Một Vòng Lớn, Lại Quay Về Bên Lam Tranh

Vương Lâm lắc đầu: “Ca ca, huynh không hiểu đâu.....”

Huệ vương đã biết Tần Vũ Lâu ở đâu từ lâu rồi, nhưng cố kìm nén không dám đi tìm nàng, chỉ vì muốn nàng được yên tĩnh nghỉ ngơi một thời gian, nếu cố tình trối nàng đưa về bên Huệ vương, chỉ e sẽ làm quan hệ của hai người càng tồi tệ hơn thôi. Hơn nữa, sợ rằng bên phía Tần vương cũng sẽ ra mặt đối chọi, Huệ vương vẫn còn chưa chuẩn bị tốt để nghênh chiến.

“Ca ca, huynh không được chạm vào nàng, ta đi một chút rồi quay về ngay.”

Chờ Vương Lâm đi khuất, Vũ Lâu căm tức nhìn Vương Kỳ: “Mau thả chúng ta ra!”

“Thì ra cô là Tần Vũ Lâu, đúng là cũng có chút nhan sắc.” Vương Kỳ sai người thả Phi Lục ra, ngồi bên bàn nhìn hai người: “Thả cô hay không, còn phải chờ xem ý của Huệ vương điện hạ thế nào đã!”

“Người đúng là tên côn đồ coi trời bằng vung!”

Vương Kỳ cười lạnh. Sau khi thành niên hắn đã phải đi Vân Nam trấn thủ, đương nhiên là coi trời bằng vung rồi. Nếu lần này không phải là hắn phụng chỉ về kinh để đón Hàn vương thế tử, thì hắn còn lâu mới quay lại kinh thành quá nhiều luật lệ ràng buộc này. Hắn nhắm mắt nghỉ ngơi, không thèm để ý đến lời chửi mắng của Vũ Lâu.

Vũ Lâu mắng một lúc cũng mệt mỏi, tựa vào giường, bất an chờ đợi vận mệnh tương lai của mình. Vài canh giờ sau, Vương Lân quay lại, thì thầm với ca ca vài câu. Vương Kỳ đi đến trước mặt nàng, nhét lại miếng vải vào miệng nàng, rồi trùm túi lên đầu Vũ Lâu.

Vũ Lâu cảm thấy mình bị khiêng đi, bỏ vào xe ngựa, chịu xóc nảy suốt đường đi cuối cùng xe cũng dừng lại. Nhưng, đây không phải là Vương phủ, một vị hôn thối xộc vào mũi nàng. Mùi vị này, nàng đã từng ngửi qua.

Là ngục giam.

Chiếc túi chụp trên đầu được lột ra, sợi dây thừng buộc chặt tay nàng cũng được tháo bỏ, nàng tự rút miếng vải trong miệng ra, hét to với cai ngục: “Vì sao lại giam ta vào đây? Ta phạm tội gì?”

“Hừ.” Cai ngục cười lạnh: “Người làm Đại tướng quân bị thương, còn hỏi mình phạm tội gì à? Ta khuyên người, nên cố mà ngủ một giấc thật ngon đi, chờ ngày mai, quan trên sẽ thẩm vấn người.”

Cai ngục khóa cửa rồi rời đi. Vũ Lâu vội cởi dây thừng, lột túi trùm ra cho Phi Lục. Phi Lục nhào vào người Vũ Lâu khóc ròng nói: “Tiểu thư, đều tại em hết, gây ra đại họa làm ảnh hưởng đến người rồi.”

“Không trách em được, là bọn hắn không tốt thôi!” Nói xong, nàng ôm Phi Lục, dựa vào góc tường: “Nhất định Tần vương điện hạ sẽ đến cứu chúng ta.”

Hai người ôm nhau ngồi trong ngục tối chờ cứu viện, nhưng đã ba ngày trôi qua, trừ cai ngục đến đưa cơm, thì không có ai đến nữa. Dù có hỏi cai ngục, hắn cũng ngậm miệng không nói gì, giống người câm vậy.

Tâm tình Vũ Lâu càng ngày càng tệ, niềm tin của nàng cũng gần như mất hết. Cửa lao bỗng mở ra, hai tên cai ngục đi tới nói: “Đại nhân cho truyền các người thẳng đường! Mau đi ra!”

Là Kinh Triệu Doãn. Ông phải chịu áp lực quá lớn.

Đúng là, không ở trong chốn thì không biết chốn có rận.

Tuy một viên quan tam phẩm như ông không phải là nhỏ, nhưng so với Vương công, quý tộc thì cũng chỉ là con tép con tôm mà thôi.

Từ ba ngày trước, khi Đại tướng quân Vương Kỳ vừa từ Tây Nam quay lại kinh thành, dâng cáo trạng tố cáo dân nữ Tần Vũ Lâu hành hung người trên đường, ông liền chịu sự khảo nghiệm đến chết dở sống dở.

Tần Vũ Lâu cũng đã từng vào nhà lao của Kinh Triệu Doãn, hắn may mắn kết thân được với Cửu hoàng tử Tần vương điện hạ, cũng coi như có gốc cây đại thụ mà dựa vào.

Nhưng lần này Tần Vũ Lâu vào đại lao, rất khác với lần trước. Nguyên cáo lần này là Vương thị, không thể trên vào, hơn nữa, sau lưng hắn rõ ràng là có Huệ vương chống đỡ. Vũ Dương hầu còn ngầm nói với ông phải tuyên án thông minh một chút.

Trên bản án thì là Tần Vũ Lâu hành hung người, nhưng thực chất sau lưng lại là hai thế lực của Tần vương và Huệ vương đối chọi nhau. Hơn nữa, cả hai phe đều bắt hắn nhanh nhanh tuyên án, cố kéo dài ba ngày, đến ngày thứ tư, không có cách nào tránh né, nên Kinh Triệu Doãn buộc phải tuyên thẳng đường.

Từ lúc vào hè đến giờ, khó mà có được một ngày trời trong xanh, nắng ấm áp khiến người ta khoan khoái như thế này.

Nhưng không khí trong công đường thì vô cùng áp lực khiến người ta không hít thở nổi. Kinh Triệu Doãn liếc nhìn Tần vương ngồi bên trái, rồi lại nhìn đến Huệ vương ngồi bên phải mà toát mồ hôi lạnh, ỉu xiu nói: “Tuyên bị cáo Tần Vũ Lâu.”

Vũ Lâu cùng Phi Lục bị lôi lên công đường, ép quỳ xuống. Nàng vừa nhìn thấy Lam Tranh, đầu tiên là ngẩn người, sau đó lại sợ hãi đến run cả người, nhưng một lát sau, lại vì nghĩ hấn hãm hại nàng mà căm tức nhìn hấn.

Lam Tranh coi như không thấy, nói với Kinh Triệu Doãn: “Hỏi đi.”

“Hỏi hay không là chức trách của Kinh Triệu Doãn, hình như không phiền đến Huệ vương điện hạ.” Diệp Thành lạnh nhạt nói.

Lam Tranh cười: “Không ngờ Cửu ca cũng quan tâm đến tiến trình thẩm tra vụ án của biểu ca Vương Kỳ, còn đến đây dự thính nữa.” Quan hệ giữa Tần vương và huynh đệ Vương thị cũng không tốt.

“Ta không chỉ quan tâm đến thương thế của Vương tướng quân, mà còn quan tâm đến sự công bằng của vương pháp, không muốn để kẻ khác lợi dụng việc công mà làm tổn thương một cô gái yếu đuối.”

Lam Tranh nhướn mày, cười thần nhiên nhưng lại nói có thâm ý khác: “Một cô gái yếu đuối sao? Có chỗ dựa sau lưng, dám đánh Đại tướng quân bị thương, như vậy mà cũng coi là một cô gái yếu đuối?”

Kinh Triệu Doãn thấy hai vị Vương gia đối chọi gay gắt, vội vàng vỗ kinh đường mộc (*) trên bàn xử án nói: “Tần Vũ Lâu, có phải đem thất tịch người đã đánh Vương Tướng quân bị thương không?”

(*) Là cái miếng gỗ mà mọi người nếu xem Bao công sẽ thấy bác í gõ bồm bộp vào bàn í. Chẳng biết dùng từ gì cho thoát nghĩa cả. hức hức.

“Tại hấn đùa giỡn chúng ta trước.”

“Giờ chỉ đang thẩm án đánh người bị thương, còn án đùa giỡn dân nữ, chờ sau khi án này kết thúc sẽ lập án khác để xử lý!” Kinh Triệu Doãn quát to: “Người chỉ cần nói có phải người làm Vương Tướng quân bị thương hay không?”

Vương Kỳ đứng bên cạnh Vũ Lâu, cười lạnh nói: “Ta có người làm chứng đấy. Tốt nhất là cô nên nói thật đi.”

“Hồi đại nhân, người này động thủ đánh ta trước, ta chỉ là phòng vệ chính đáng.”

Bỗng Lam Tranh chen vào nói: “Cho dù là hấn động thủ trước, nhưng hấn cũng không động được đến nàng, mà nàng lại làm hấn bị thương, như vậy là hành hung người khác, chỉ có nàng phạm vào tội đả thương người thôi.”

Những lời này của hấn khiến Vũ Lâu tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ nhắn: “Người——”

Lam Tranh phe phẩy quạt, bắt chân ngồi nhìn nàng, cười rạng rỡ. Vũ Lâu, rất nhanh thôi, nàng sẽ danh chính ngôn thuận quay về bên ta.

Diệp Thành nhìn Lam Tranh đang đắc ý cười lạnh: “Dù cho bản án Tần Vũ Lâu đánh Vương Tướng quân có được thành lập, nhưng Vương tướng quân cũng không bị ngoại thương, án này chỉ có thể coi như là mạo phạm vào uy quyền của quan gia, nhiều nhất cũng chỉ dùng gia hình mà thôi.”

Gia hình, tức là để phạm nhân đeo gông xiềng, quỳ gối tạ tội trước cửa nha môn mấy ngày. Chỉ dọa người một chút chứ không ảnh hưởng gì cả.

“Vậy là Cửu ca cũng thừa nhận Vũ Lâu đánh Vương Tướng quân bị thương rồi.” Lam Tranh nói.

Diệp Thành không biết bọn họ định làm trò gì: “Phải.”

Kinh Triệu Doãn liền hỏi Vũ Lâu: “Tần Vũ Lâu, ngươi có nhận tội không?”

Vũ Lâu thấy Diệp Thành cũng thừa nhận, nghĩ là không có vấn đề gì lớn: “Ta nhận.”

Lam Tranh cười ha hả, cười đến mức Vũ Lâu và Diệp Thành nổi hết da gà.

Diệp Thành hỏi: “Người cười cái gì?”

Lam Tranh đứng lên, lấy trong tay áo ra một quyển Đại cáo (Có thể hiểu đại khái như mệnh lệnh của Vua), rút ra một tờ, ném lên bàn Kinh Triệu Doãn: “Tuyên án đi.”

Diệp Thành vội đi đến nhìn, vừa xem xong, hấn tức đến nghiêng răng ken két.

“Cứu ca đừng nhìn ta như vậy, đây là pháp lệnh mà Thái tổ Hoàng đế đã định ra, chúng ta không thể không tuân theo được.” Lam Tranh nói: “Thái tổ vì muốn phòng ngừa quân nhân đánh nhau, nên đã quy định, chỉ cần là phát sinh mâu thuẫn, mà có người trong quân tham gia, thì người bị thương ít hơn sẽ phải làm nô lệ cho người bị thương nhiều hơn kia. Kỳ biểu ca là Tướng quân, tất nhiên không cần phải nói nữa. Như vậy, Tần Vũ Lâu đương nhiên phải làm nô lệ cho hấn. Đại nhân, mau phán đi, chẳng lẽ người định vi phạm luật pháp mà Thái tổ hoàng đế đã định ra hay sao?”

Luật pháp mà Thái tổ Hoàng đế quy định đã có hơn một trăm năm, dường như không còn ai nhớ đến nữa. Diệp Thành tức muốn chết, cái thứ cổ lỗ sĩ này, trừ Lam Tranh chỉ nhìn qua một lần là nhớ thì làm gì còn ai nhớ đến nữa. Làm gì còn ai biết có thứ luật pháp này !

Nhưng pháp lệnh là pháp lệnh, chỉ cần đúng thời điểm là có thể lấy ra để trừng phạt họ rồi.

“A.....” Kinh Triệu Doãn vỗ kinh đường mộc: “Bản quan tuyên án, theo luật pháp của Thái tổ, Tần Vũ Lâu nhận tội hành hung người bị thương, phạt làm nô lệ cho Đại Tướng quân Vương Kỳ ba năm!”

Diệp Thành bất chấp tất cả, cá chết rồi thì cho lưới rách luôn đi: “Vừa rồi Tần Vũ Lâu đã tố cáo Vương Kỳ lừa giỡn dân nữ, mau mở bản án đi!”

Lam Tranh cười nói: “Nàng đã là nô lệ của hấn, cho dù có lừa giỡn thì làm gì có ai trừng phạt chủ nhân vì nô lệ chứ?”

Lúc này Diệp Thành mới hiểu, hấn đang bị lừa giỡn, đây căn bản là một thế cục mà Lam Tranh đã thiết lập ổn thỏa.

Vương Kỳ nghe tuyên án xong, ngẩng đầu hừ giọng với Kinh Triệu Doãn: “Coi như ngươi cũng là một viên quan tốt, phán không tồi.”

Vũ Lâu bị sự kiện bất ngờ này khiến ắt hồn mất phách, nhưng lúc này, nàng lại nghe được câu nói khiến trái tim nàng băng giá hơn.

Vương Kỳ chỉ nàng, nói với Lam Tranh: “Vương gia, nữ nô này ta tặng ngài.”

Lam Tranh đến đỡ nàng đứng dậy, dịu dàng nói: “Vũ Lâu, theo ta về nhà nào.”

178. Chương 178: Quay Về Vương Phủ

Vũ Lâu vừa bị một loạt biến cố vừa rồi dọa cho không phản ứng kịp, đến lúc Lam Tranh tới đỡ nàng, đột nhiên bị hấn chạm vào, nàng mới tỉnh lại, trừng mắt nhìn hấn: “Ngươi lại hãm hại ta.....”

Lam Tranh cũng không ngại ngần gì, thoải mái thừa nhận: “Đúng, nhưng cũng không thể coi là hãm hại, chẳng qua là ta hiểu biết về luật pháp triều đại này, hợp tình hợp lý đưa nàng về lại bên cạnh ta mà thôi.”

Cái gọi là hợp tình hợp lý của hấn, bao gồm lợi dụng sơ hở và lảng tránh vấn đề theo tinh thần Hậu Hắc Học. (*)

(*) Tinh thần Hậu hắc học: Hậu Hắc Học là tác phẩm của Lý Tôn Ngộ (1879-1944). Có thể hiểu nôm na: Hậu là dày, tức mặt dày. Hắc là đen, tức tâm đen. Hậu Hắc Học là học thuyết về sự thành công của con người với đúc kết ngắn gọn “Mặt dày, tim đen”. Nếu mọi người muốn biết thêm về cái tinh thần mặt dày tim đen này thì hỏi anh gúc nhé ^^

“Độc Cô Lam Tranh — ngươi thật quá dễ tiện.” Tức giận nhất là Tấn vương, là tại hấn lo lắng không chu toàn, để cho Lam Tranh có cơ hội trêu chọc. Hấn cầu xin Hoàng đế miễn tội cho Tần Vũ Lâu, lại bị Lam Tranh cướp về.

Cây quạt trong tay Lam Tranh khẽ phe phẩy, hấn còn sợ cơn giận của Tấn vương chưa đủ lớn, liền hạ thấp người cười với hấn ta: “Xem nhiều thêm vài cuốn sách cũng có chút tác dụng, Cứu ca, sau này huynh đừng suốt ngày khoa đao múa kiếm nữa, thỉnh thoảng đọc sách chút đi, không thừa đâu.”

Câu nói này... quá khiêu khích. Mọi người trên công đường đều sợ Tần vương không nhịn được sẽ động thủ với Huệ vương, nhất là Kinh Triệu Doãn vừa tuyên án xong, ông sợ đến suýt thì chui xuống gầm bàn trốn.

(Câu trên theo đúng nghĩa của bản raw thì là: “Câu nói này... rất gợi đòn”, nhưng vì mình không thể chọn được từ nào khác có ý tương tự, mà từ gợi đòn thì lại quá hiện đại và xì tin, nên tạm thời để thế kia nhé =)))

“Người nói cái gì?” Tần vương nhịn rồi lại nhịn, nhưng thấy bộ dạng Lam Tranh đắc ý vì gian kế thành công kia, thật sự là không thể nhịn nổi, bèn hằm hè định lao vào hấn.

Vũ Lâu thấy Tần vương đằng đằng sát khí, vội vàng đứng lên ngăn trước mặt hấn nói: “Người như thế, không đáng để ngài động thủ. Hấn có thể sẽ cản ngược lại ngài một cái, vu hãm ngài vào tội bất nghĩa nữa! Điện hạ đừng lỗ mãng.”

Lời nói của nàng rất chân thành, đều là vì muốn tốt cho hấn. Tần vương giật mình, nói: “Chỉ vì ta quá tức giận hấn thôi.....”

“Dù có tức giận..... thì chúng ta có thể làm gì chứ?” Cả đời này của nàng, dường như không thể thoát khỏi Lam Tranh. Nàng ủ rũ cúi đầu: “Không có cách nào đâu.”

Lam Tranh nghe thấy nàng nói với Tần vương là ‘chúng ta’, hấn lại tức không biết trút vào đâu: “Vương tướng quân đã tặng nàng cho ta, nàng là của ta, mau theo ta về.” Hấn đi lên phía trước, chặn ngang giữa hạy người, kéo nàng giao cho thị vệ: “Đưa Tần cô nương hồi phủ.”

Lam Tranh lại quay sang Tần vương, ôm quyền cúi đầu nói: “Đa tạ Cửu ca đã chăm sóc cho nàng những ngày qua.” Thấy vẻ mặt Tần vương khó chịu, Lam Tranh lại nói: “Chính Cửu ca đã nói phải tuân thủ Vương pháp, giờ tri phủ đã tuyên án đúng theo di chiếu của Thái tổ, Cửu ca không phải là nên tâm phục khẩu phục hay sao?”

Tần vương cắn răng cười lạnh nói: “Người có thể đưa nàng đi, nhưng vẫn còn nhiều thời gian.....”

Lam Tranh đưa mắt nhìn sang Vũ Lâu: “Nếu đã là nữ nô, ta chết cũng sẽ bắt nàng phải chôn cùng. Không phiền đến Cửu ca nhớ thương.” Nói xong, hấn xoay người đi ra khỏi công đường, phát tay với thị vệ: “Đưa các nàng đi!”

Huynh đệ Vương thị hành lễ với Tần vương xong cũng rời đi. Đám người ồn ào kéo đi rồi, Tần vương vẫn trừng trừng nhìn theo, oán hận nghiêng răng ken két.

Lam Tranh không chỉ đưa Vũ Lâu danh chính ngôn thuận về bên mình, còn đùa giỡn Tần vương một phen, khiến đối phương như kẻ cầm ăn hoàng liên vậy. (Khổ mà không nói được.)

Bên trong xe ngựa, hấn không kìm được mà vui vẻ ra mặt, vuốt ve má Vũ Lâu nói: “Những ngày qua nàng sống có tốt không? Tần vương có làm khó gì nàng không?”

Vũ Lâu tránh mặt đi, tựa đầu vào vách xe, tuy không nói gì nhưng trong mắt tràn ngập oán khí. Nàng lại rơi vào trong tay hấn, chỉ nghĩ thôi đã thấy cuộc đời của mình đầy một màu tăm tối. Việc hấn làm hôm nay càng khiến nàng giận dữ hơn, tuy nàng rất sợ hãi hấn, nhưng lúc này, sự tức giận như lửa nóng, hừng hực thiêu đốt trong lòng, lấn át cả sự sợ hãi.

Lam Tranh làm như không thấy sự phẫn nộ đến tột cùng của nàng, cố tình gây chuyện, ghé sát mặt vào mặt nàng cười nói: “Vũ Lâu ngoan, có nhớ ta không?”

Rốt cuộc hấn muốn dây dưa với nàng đến bao giờ?! Vũ Lâu hận đến cùng cực, phun nước bọt vào mặt hấn: “Cút!”

Lam Tranh ngẩn người, đưa tay áo lên lau. Nhớ bộ dạng cùng một chiến tuyến vừa rồi của nàng và Tần vương, hấn cũng tức giận nói: “Hừ, nàng đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, bây giờ nàng là nô lệ của ta, ta chỉ cần dùng một câu nói thôi cũng đủ xử trí nàng rồi!”

Vũ Lâu hơi hối hận vì hành động bột phát của mình vừa rồi, nàng lo nếu tên ma vương mà thực sự tức giận, không biết hắn sẽ làm ra những chuyện gì nữa. Nàng không tìm được mà sợ hãi, khẽ rụt người lại muốn tránh xa hắn một chút.

“Vũ Lâu..... Ta đã nói là cùng bắt đầu lại một lần nữa mà.....” Hắn vô cùng đau lòng khi thấy nàng sợ hãi như thế.

Vũ Lâu im lặng không lên tiếng.

Tâm trạng vui vẻ của Lam Tranh cũng không cánh mà bay, hai người trầm mặc quay về Phủ Huệ vương.

Đã hơn một năm Vũ Lâu chưa quay về đây, hơn nữa, từ khi Vương phủ bị hỏa hoạn, lúc tu sửa lại cũng sửa chữa thay đổi vài nơi, nên hôm nay khi Vũ Lâu bước vào, nàng cảm thấy vô cùng xa lạ.

Lam Tranh chỉ vào một nữ tử mặc y phục hồng nhạt ở phía xa nói: “Đó là một trong hai trắc phi của ta.”

Không phải trước đây nàng không cho ta nạp thiếp hay sao, giờ ta còn nạp một lúc hai người đấy.

Tuy là không phải tự ta muốn thế.....

Vũ Lâu nhớ Tấn vương đã từng nói cho nàng biết rằng Lam Tranh đã nạp hai trắc phi, nghĩ đến đây, trong lòng nàng thoáng chút chua xót. Hắn có nữ nhân khác thì càng tốt chứ sao, đỡ phải bám dính lấy nàng, cũng không cần lo đến chuyện con nối dõi nữa.

“Ừm.”

Ừm?! Chỉ có một chữ ừm? Nghĩa là thế nào?!

“Phản ứng của nàng chỉ như vậy thôi?”

Nàng lại nhìn nhìn: “Cũng rất đẹp.”

Lam Tranh nói: “Ta để nàng làm nô tỳ cho nàng ta thì sao?”

“Tùy ngài.” Nàng thật sự cam tâm tình nguyện tùy hắn sai phái.

Nhưng Lam Tranh nghe xong, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của nàng lại thấy chướng mắt, hừ giọng: “Như thế thì quá thoải mái cho nàng. Từ hôm nay, nàng hầu hạ bên cạnh ta, gọi đến thì phải đến! Nếu nàng mà dám lơ đãng một chút thôi, ta sẽ bán nàng đi!”

“Bán đi đâu?” Vũ Lâu nói: “Bán đi thanh lâu thì cũng coi như quay lại giáo phường tư, còn bán đi làm nô tỳ cho người khác thì cũng khác gì ở đây.....”

Lam Tranh không nói gì.

Vũ Lâu lại nói: “Còn có nỗi khổ nào, nỗi đau nào mà chưa từng trải qua nữa đâu. Dù thế nào, cũng đâu thể quay về như trước kia được nữa.”

“Vũ Lâu.....” Trong lòng hắn vô cùng khổ sở nhưng lại không thể nói được câu gì.

Lúc này, một thị vệ đi tới bẩm báo: “Vương gia, có người trong cung đến, đang chờ ở chính sảnh. Hắn nói Hoàng hậu nương nương cho truyền ngài vào cung.”

Lam Tranh thở dài: “Đúng thật là..... tin tức nhanh thế không biết.” rồi nói với thị vệ: “Người nói cho công công, bản vương sẽ đi gặp Hoàng hậu.” Đuổi tên thị vệ đi, Lam Tranh ôm mặt Vũ Lâu, cười nói: “Nàng xem kia, vì ta ở cùng với nàng, mà giờ phải đi nghe mẫu hậu mắng rồi đây.”

Vũ Lâu không nói gì.

Lam Tranh nói: “Nàng không thể nói một hai câu thân mật được hay sao, tiếp cho ta chút sinh lực để ta còn đối mặt với mẫu hậu chứ?”

Vũ Lâu nói: “Đi sớm về sớm.”

Lam Tranh nghĩ nghĩ, nói: “Nói là: ta sẽ chờ chàng trở về đi.”

Vũ Lâu lặp lại y nguyên: “Ta sẽ chờ chàng trở về.”

Nghe thế Lam Tranh mới vừa lòng, để quản gia đưa Vũ Lâu đi nghỉ ngơi, còn mình thì than ngắn thở dài tiếc cung.

Chuyện hần cùng Tần vương tranh giành Tần Vũ Lâu truyền đến tai Hoàng hậu, đương nhiên không thể tránh được một màn giáo huấn.

Nhưng mà, nghĩ đến Vũ Lâu có thể quay về bên mình, thì chuyện kia cũng không đáng để tâm.

179. Chương 179: Khóc Lóc Kể Lễ

Quản gia sắp xếp cho Vũ Lâu một sương phòng sạch sẽ để ở, đối diện với người đã từng là Vương phi, quản gia cũng rất xúc động. Ông đau lòng ột người từng là Vương phi cao quý, xinh đẹp, mà giờ lại bị sa vào tình cảnh này, trong lòng ông cũng đã có chủ ý riêng, từ nay về sau ông sẽ cố gắng trợ giúp nàng sống thật tốt trong Vương phủ này.

Năng lực thích nghi với nghịch cảnh của Vũ Lâu từ trước đến giờ vốn rất mạnh mẽ, ở nơi nào thì sẽ làm đúng nhiệm vụ của mình ở đó, nàng quay sang quản gia cảm tạ ông: “Từ nay về sau, phải phiền ngài giúp đỡ rồi.”

Quản gia nói: “Ôi sao lại nói thế, ta phải nói điều đó mới đúng, trước đây ngài đối xử với ta rất tốt.” Ông nhìn xung quanh thấy không có ai mới nhỏ giọng nói với Vũ Lâu: “Ngài nên cẩn thận Mục phu nhân, nàng ta cũng không phải cây đèn cạn dầu đâu.”

Vũ Lâu cười khổ: “Ta sẽ làm tốt việc của mình, nếu nàng ta cố tình đến gây sự, thì ta cũng không có cách nào.” Nàng có nghe nói đến Mục gia, cũng là một gia tộc có danh vọng ở kinh thành. Quản gia dặn dò thêm một vài chuyện nữa rồi mới rời đi.

Quản gia đi không bao lâu, thì Phi Lục vừa được thả tự do đẩy cửa bước vào. Vừa nhìn thấy tiểu thư nhà mình, mũi cô đã cay xè, ôm chầm lấy Vũ Lâu khóc. Vũ Lâu vốn mệt mỏi đến mức chẳng còn sức mà khóc, nhưng thấy Phi Lục khóc như vậy, nàng cũng xúc động rơi nước mắt. Khóc một trận đã đời, tâm trạng hai người cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Vũ Lâu ngửi ngửi người Phi Lục, rồi lại ngửi ngửi người mình, nhúu mày nói: “Khó ngửi chết đi được.” Nhiều ngày bị giam trong ngục, người cũng bám đầy mùi hôi thối.

“Tiểu thư chờ một chút, em đi đun nước!” Mấy hôm trước Phi Lục đã sống với Vương phủ, nên rất quen đường đi và người trong phủ, cô nhanh chóng chuẩn bị đồ để tắm rửa cho Vũ Lâu. Vũ Lâu lười kéo Phi Lục cùng tắm, nhưng Phi Lục không chịu, cứ nhất định nói là tiểu thư phải tắm trước.

Đúng lúc hai người đang vui đùa thì có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, tiếng thị nữ ở bên ngoài vang lên: “Vương gia cất tường.”

Vũ Lâu giật nảy mình: “Phi Lục, mau đưa y phục tới đây cho ta.” Nàng vừa đứng dậy nhận xiêm y, chưa kịp mặc thì Lam Tranh đã bước vào, mặt đối mặt với nàng.

Vũ Lâu “a” lên một tiếng, đưa hai tay lên che ngực rồi ngồi sụp xuống thùng tắm.

“Cũng đâu phải ta chưa từng nhìn thấy.” Hần nói với Phi Lục: “Người ra ngoài đi.”

“.....Vâng.” Phi Lục buông khăn tắm xuống, lui ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

Vũ Lâu vùi nửa khuôn mặt xuống nước, chỉ lộ từ mũi lên, đảo mắt nhìn hần. Lam Tranh đi đến bên người nàng, liếc mắt dò xét một cái: “Nước trong thể kia, chỗ nào của nàng ta cũng nhìn thấy hết, còn che gì nữa.”

Vũ Lâu nghe xong, vội đưa tay túm một nắm cánh hoa hương liệu bên cạnh, ném vào trong thùng tắm, một tầng cánh hoa trôi nổi trên mặt nước, che lấp tầm nhìn của Lam Tranh.

Lam Tranh cười khê: “Nàng cũng lăm cách thật đấy.”

Vũ Lâu vẫn không nói gì. Lam Tranh lại nói tiếp: “Để ta kỳ lưng cho nàng.” Nói xong, hần xắn tay áo cầm khăn tắm định chạm vào nàng.

Vũ Lâu vội dựa lưng về phía sau, trốn sang bên kia thùng tắm: “Để ta tự làm, không dám phiền ngài.”

Vì nước tắm nóng, mà hai má nàng ửng hồng, cũng vì đang tức giận nên cánh môi anh đào khẽ bĩu ra, nhìn chỗ nào cũng thấy thật đáng yêu, khiến trong lòng Lam Tranh như có lửa thiêu đốt, hừng hực nóng. Hắn cởi áo ngoài, bước vào thùng tắm, thân mật ôm lấy nàng. Vũ Lâu thấy hắn tiến vào, vừa sợ vừa hận. Hai người cứ đẩy đẩy kéo kéo cũng có chút thú vị, Lam Tranh nổi hứng trêu đùa, liền ôm vai nàng, học theo bộ dạng ngơ ngác trước kia nói: “Vũ Lâu, sao nàng không chơi với ta?”

Nàng nghe thấy giọng điệu này của hắn, trong lòng lại đau như bị kim đâm, hơi nước bốc lên khiến mắt nàng cũng mờ sương: “Không cho người học theo hắn.”

Lam Tranh nghiêng đầu nhìn nàng, ra vẻ sợ hãi nói: “Vũ Lâu, sao nàng lại tức giận? Đừng tức giận, được không, được không, được không?”

Vũ Lâu đẩy hắn, nước mắt chảy ra: “Đã nói rồi, không cho người bắt chước hắn!”

Lam Tranh thấy nàng khóc, vội ôm chặt lấy nàng, hôn lên nước mắt của nàng, an ủi: “Đừng khóc, ta không bắt chước nữa là được mà.”

“Buông ra.”

Yêu cầu này cũng hơi vô lễ, hắn vừa ôm được nàng vào lòng, làm sao buông tay được. Lam Tranh vùi đầu vào gáy nàng: “Ta không buông, nàng định làm gì nào? Đánh ta à? Nàng thắng được không?”

Vũ Lâu biết không phản kháng được, đành nhắm mắt lại, oán hận nói: “..... Người học võ công, chỉ biết bắt nạt ta.....”

Lam Tranh cũng hối hận vì ngày đó thô bạo với nàng, thấp giọng nói: “..... Thật sự xin lỗi, là ta không tốt, nàng quên chuyện ngày đó đi.....”

Nàng nheo mắt lại, nhìn hắn cười lạnh: “Người nói quên thì quên được sao?” Nói xong, người nàng cũng cứng lại, căng thẳng chờ hắn trả thù.

Lam Tranh cứ xử thô bạo với nàng, vì lúc đó nàng có tự do, ở ngoài tầm tay của hắn, hắn không thể nắm bắt được, nên mới nóng vội mà nghĩ ra hạ sách đó. Nhưng bây giờ nàng đã ở bên cạnh hắn, hắn biết nàng sẽ không thể rời đi đâu, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

“Vậy nàng nói ta phải làm sao bây giờ?” Lam Tranh nói: “Không thì nàng đánh ta vài cái đi, ta nói thật đấy, ta tuyệt đối không đánh trả.” Nói xong, hắn hít sâu một hơi, chờ nàng động thủ. Nhưng một lát sau cũng không có động tĩnh gì, hắn hé một mắt nhìn, thấy nàng đang che miệng, cổ nén tiếng khóc.

“Vũ Lâu?” Hắn kéo tay nàng ra, thấp giọng, cẩn thận hỏi: “Ta đã nói cho nàng đánh ta rồi mà, sao nàng không đánh lại còn khóc thế này.....”

Vũ Lâu giãy dụa nức nở: “Người buông ra..... Buông ra.....”

Lam Tranh cầm tay nàng đánh vào lồng ngực mình: “Ta cho nàng động thủ, nàng không làm, sau này không có cơ hội đâu.” Hắn dùng sức kéo, ôm chặt nàng vào lòng.

“Hu hu hu hu.....” Vũ Lâu dựa vào ngực hắn khóc rống: “Người căn bản không hiểu thế nào là thông cảm cho người khác, người là kẻ ích kỷ nhất trên đời, người vĩnh viễn cũng chỉ biết nghĩ đến những gì người muốn, không thêm quan tâm đến cảm xúc của người khác. Trong mắt người, ta không phải là người, mà chỉ là một thứ đồ vật nào đó mà thôi, người muốn đoạt thì đoạt, muốn vứt thì vứt.....”

Lam Tranh nghe nàng mắng đến đó, xen vào cãi: “Ta chưa từng nghĩ sẽ vứt bỏ nàng mà.....”

Hắn vừa nói xong, Vũ Lâu khóc càng lớn hơn: “Chỉ cần người thích, người có thể đẩy ta vào giáo phường tứ, ngục giam, bất cứ nơi nào người muốn, người có nghĩ tới tình cảnh của ta không? Ta vĩnh viễn không bao giờ biết được ngày mai, ngày sau, người sẽ sắp xếp vận mệnh của ta thế nào..... Hu hu hu.....”

“..... Bỏ tù nàng mới có thể đoạt lại nàng từ tay Tấn vương mà.....”

Nàng có đầy một bụng những lời oán trách muốn nói ra, nhưng vì tâm trạng kích động, nước mắt chan chứa, mà nói năng cũng không còn rõ ràng nữa: “..... Rốt cuộc người có hiểu ta đang nói gì không? Người vui vẻ

thì ta còn đường sống, người không vui sẽ đóng dấu lên người ta, cưỡng bức ta..... Hu hu, ta sợ hãi người, sống cùng với người, ta không biết lúc nào sẽ lại bị tổn thương, cả kẻ thù của người và người đều làm tổn thương ta..... Ta trốn cũng không cách nào trốn được, người luôn nghĩ ra mọi cách để bắt ta về chịu khổ..... Hu hu.....”

Bao nhiêu uất ức của nàng đều hóa thành nước mắt, nhưng cũng không thể xoa dịu vết sẹo trong lòng nàng. Lam Tranh khẽ vuốt lưng Vũ Lâu, dịu dàng nói: “Thật sự xin lỗi.....”

Vũ Lâu vẫn khóc. Một lát sau mới cảm xúc mới bình ổn lại, khẽ thút thít đẩy hấn ra: “..... Để ta ngồi một mình một lát.”

180. Chương 180: Chuyện Cũ Khó Quên

Lam Tranh ngồi trên giường sau tấm bình phong chờ nàng, một lát sau, tiếng nước yếu dần, sợ nàng ngủ quên, hấn liền gọi: “Vũ Lâu...” không thấy nàng đáp lại, hấn đứng dậy nhìn, ai ngờ vừa đi vài bước đến bình phong đã nghe thấy nàng lạnh lùng nói: “Đừng tới đây!”

“Ta không qua, không qua nữa!” Lam Tranh lại quay về bên giường.

Vừa rồi khi hấn tiến cung, Hoàng hậu giáo huấn hấn một hồi, trách hấn không lo việc chính sự, suốt ngày chỉ biết dây dưa không rõ với Tần Vũ Lâu, lại còn kể tên những hôn quân đã từng ham mê nữ sắc mà hỏng việc lớn. Tiếp đến là trách tội hấn khiến mâu thuẫn với Tần vương gay gắt hơn, tình hình bất lợi hơn rất nhiều.

Lam Tranh không nói gì chỉ để mặc cho bà mắng, chờ đến khi Hoàng hậu mắng mệt mỏi, mới phất tay áo lên: “Hôm nay bản cung mệt rồi, hôm khác sẽ tìm con sau.”

Lam Tranh vừa nghĩ đã run, thì ra giáo huấn, trách mắng cũng có chương có hồi như tiểu thuyết nữa. Giờ mới chỉ là mở đầu, có phải sẽ còn có ‘Hoàng hậu răn dạy Thập hoàng tử Lam Tranh’ hồi hai, hồi ba nữa không.....?

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, hấn lại gọi: “Vũ Lâu?” đi tới gần bình phong lại gọi một tiếng nữa nhưng vẫn không thấy phản ứng gì. Lúc này hấn mới dám vòng qua bình phong nhìn xem nàng thế nào, thì nàng đã dựa vào bồn tắm ngủ quên rồi.

Những giọt nước trong suốt chảy dọc từ cằm cổ trắng nõn tinh tế xuống ngực rồi lại thuận theo làn da hồng hào, trơn bóng chảy xuống nước. Nàng vừa khóc xong, mắt vẫn đỏ hồng như hoa đào trong mưa, dịu dàng đáng yêu, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta thấy thương tiếc.

Lam Tranh nhẹ nhàng ôm nàng lên, sợ nàng cảm lạnh, lại với tay lấy y phục quấn chặt nàng lại. Vừa rồi ngâm trong nước hơi lạnh, giờ nàng cảm nhận được hơi ấm, liền theo bản năng dựa sát vào người Lam Tranh, đón nhận hơi ấm từ cơ thể hấn. Lam Tranh rất vui về mặc cho nàng ôm, rồi đỡ nàng lên giường.

“Tiêu ca ca.....” Nàng mơ hồ gọi.

Lam Tranh tự an ủi mình, hấn ta là người chết, người chết, không nên tức giận.

Hấn dùng khăn to lau khô nước trên người nàng, xong xuôi, hấn cũng ghé người nằm xuống cạnh nàng. Nhìn thấy đôi môi anh đào khẽ hé mở, hấn tiến sát lại gần định hôn một cái.

“Hu hu hu..... Lam Tranh..... Cút ngay.....” Nàng như cảm giác được cái gì, mơ màng đưa tay lên quẹt môi.

Lam Tranh sinh ra hờn dỗi. Chẳng lẽ hấn không tốt đến vậy sao. Nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng khiến người ta đau lòng của nàng, hấn lại không dám làm bậy nữa, ngoan ngoãn ngoan ngoãn ôm lấy nàng. Tuy Lam Tranh đang dư thừa tình lực, không ngủ nổi, nhưng hấn cũng không muốn rời xa nàng.

Một lát sau, hấn lại không tránh khỏi việc động tâm tư muốn quây phá, chống cằm nhìn nàng, càng nhìn càng thuận mắt. Hai bầu ngực căng tròn như ẩn như hiện dưới lớp áo mỏng, Lam Tranh ngấm ngấm, không nhìn được bên vén áo Vũ Lâu, khẽ hôn lên da thịt của nàng.

Trên bầu ngực trái vẫn còn vết sẹo chữ ‘Lam’ màu hồng nhạt. Như muốn thể hiện rõ quyền sở hữu của hấn.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Vũ Lâu bỗng thấy thân thể khác thường, một luồng khí nóng khê phun lên người nàng, nàng mở to mắt nhìn thì thấy Lam Tranh đang sầm sỡ mình. Thù mới hận cũ dồn dập kéo về, trong nháy mắt nàng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, tung một cước đá thẳng vào lồng ngực hắn, đạp hắn rớt xuống dưới giường.

Nàng vội vàng kéo lại vạt áo, cắn môi căm tức nhìn hắn: “Người — người — người.....” bởi vì quá tức giận, nên cứ người người mãi mà không thể nói ra nửa câu sau.

Lam Tranh lại bò lên giường, trưng ra thái độ ngoan ngoãn nhận lỗi, quần quít ôm lấy nàng: “Vũ Lâu, thật sự xin lỗi, ta không cố tình đánh thức nàng đâu.”

Nàng chán nản, chẳng lẽ hắn chỉ cảm thấy việc hắn làm là quấy rầy giấc ngủ của nàng thôi sao: “Không cần phải giả mù sa mưa giả thích như thế, rồi lát nữa người lại muốn dùng bạo lực cưỡng bức ta thôi...”

“Không mà, không mà.” Lam Tranh nói: “Từ nay về sau ta không bao giờ cưỡng bức nàng nữa.”

Vũ Lâu quay mặt vào bên trong, đưa lưng về phía hắn: “Việc xấu người làm còn ít lắm sao?”

Lam Tranh vội chuyển người ra trước mặt nàng, ôm nàng, cọ cọ: “Ta thề.....” Còn chưa nghĩ ra nên thề thế nào đã nghe Vũ Lâu kêu lên: “Thề cá trê chui ống ấy.”

“Này, trong lòng nàng, ta mất uy tín vậy sao?”

“Đúng, không có chút uy tín nào hết. Người nghe chuyện chú bé chăn dê chưa? Hợp với người lắm đấy, người ta chỉ nói dối hai lần đã vậy, còn người đã bao giờ nói thật chưa.”

Lam Tranh nói: “Sao lại chưa, ta nói yêu nàng là nói thật.”

Vũ Lâu xoay người, không thèm để ý đến hắn, nhưng lời hắn vừa nói, cũng khiến tim nàng đập nhanh hơn. Lam Tranh từ phía sau ôm lấy vai nàng, dùng môi cọ vào vành tai Vũ Lâu: “Nàng xem nàng kia, cho nàng đánh ta, thì nàng không nở xuống tay, vậy còn tức gì nữa, có phải nàng muốn ta dỗ dành nàng không?”

Vũ Lâu giãy ra: “Ai thèm chứ?”

“Lúc trước đó.” Lam Tranh cười: “Mỗi lần nàng tức giận, ta đều dỗ dành nàng, sủng ái, chiều chuộng nàng.”

Vũ Lâu nói: “Người còn dám nói ra những câu đó à! Mau thả ta ra!” Nàng xoay người, đẩy hắn ra.

Lam Tranh giơ cao hai tay, ngoan ngoãn nói: “Được, ta buông tay, nàng đừng tức giận.”

Vũ Lâu bị bộ dạng lúc này của hắn khiến cho dở khóc dở cười: “Người đừng có nghĩ làm ra vẻ uất ức này để đối phó ta, thì ta sẽ tha thứ cho người.”

Lam Tranh thấy khóe miệng nàng hơi cười cũng vui vẻ hắn: “Vậy sao nàng còn cười.”

Nàng xoay mặt đi: “Ta đâu có cười.”

“Vậy để ta làm nàng cười.” Lam Tranh đưa tay cù vào nách nàng, Vũ Lâu không nhịn được, phì cười thành tiếng, cổ chui vào trong giường tránh bàn tay của hắn: “Đáng ghét.” Lam Tranh không chịu buông tha, lại bám theo nàng. Vũ Lâu ôm gối đánh hắn: “Sao người cứ bày ra bộ dạng không đứng đắn thế. Không cho người chạm vào ta!”

Nhưng vì nàng vừa cười, nên lời trách mắng cũng không có tác dụng.

Lam Tranh giật lấy gối, nhào về phía nàng, khống chế nàng dưới thân mình, hôn lên mặt Vũ Lâu một cái, cười nói: “Tiểu nương tử nghĩ một đằng nói một nẻo, ta xem nàng chạy đi đâu?”

“Người xem người đó, lại bắt nạt ta!”

“Chỉ hôn nàng một cái mà cũng tính là bắt nạt, vậy thì nàng bắt nạt ta đi, nhanh lên.” Nói xong, hắn giơ mặt ra, ghé sát vào mặt nàng: “Bắt nạt ta đi, ta cầu còn không được nữa là..... A!” Hắn ôm mặt: “Sao nàng cắn ta? Làm gì có ai như nàng chứ, hôn nàng một cái thôi mà nàng nở cắn ta!”

Vũ Lâu nói: “Người còn dám hôn, thì ta còn cắn!”

Lam Tranh cười xấu xa: “Vậy ta sẽ hôn toàn thân nàng, nàng giỏi thì ăn ta luôn đi.” Nói xong, hắn cúi xuống hôn lên cổ nàng. Vũ Lâu bị hắn khống chế, không thể dùng sức được, nói: “Người quá vô lại.”

“Đúng, đời này ta cũng chỉ vô lại với nàng.” Hắn nằm xuống cạnh Vũ Lâu, ôm nàng vào lòng vô cùng thân thiết.

“Nếu người không buông ra, ta sẽ nổi giận đấy.”

“Đừng giận, đừng giận.” Lam Tranh vẫn ôm chặt nàng không buông, đầu lại cúi xuống cọ vào ngực nàng: “Gần đây nàng hay nổi nóng như vậy sẽ rất mau già. Mà nàng xinh đẹp thế này, không phải rất đáng tiếc hay sao?”

“Hừ, ta xinh đẹp à? E là còn kém xa hai trác phi của người.”

Lam Tranh há miệng cười trộm, sau đó hôn nàng: “Nàng ghen à?”

“Không.”

“Có.”

“Không.”

“Có.”

Nàng thấy nhàm chán, nói: “Vậy thì có đi.” Không muốn để ý đến hắn nữa.

Lam Tranh cười nói: “Các nàng là do mẫu hậu cưỡng ép bắt ta nạp, ta chẳng thích chút nào cả.”

Vũ Lâu vốn không muốn hỏi, nhưng lại không nhịn được: “Người không thích thì cũng chạm vào các nàng rồi.”

“Không có cách nào khác, đêm động phòng, cũng phải làm đúng thông lệ.”

Vũ Lâu nhéo hắn một cái: “Đối với việc công, người đúng là rất tròn bổn phận nhỉ.”

181. Chương 181: Lấy Lòng

Lam Tranh ôm cánh tay chỗ bị nàng nhéo, nói: “Đúng là nàng ghen tị mà, còn không chịu nhận nữa, đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, đau chết mất thôi.”

Vũ Lâu nói: “Sao không đau chết người luôn đi.”

Lam Tranh thấy nàng ít nhiều khôi phục bộ dáng trước kia, hắn vui còn không kịp, làm sao tức giận được, vội kéo nàng vào lòng.

Vừa rồi Vũ Lâu nhéo hắn, căn bản cũng không kịp nghĩ gì nhiều, chỉ xuất phát từ bản năng, đến khi tỉnh táo lại, nàng sợ hắn trả thù nên ngoan ngoãn mặc cho hắn ôm. Một lát sau, không thấy hắn có ác ý gì, nàng mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Lam Tranh nói: “Nữ nhân Cổ gia và Mục gia ta đều không thích, trên đời này, ta chỉ thích mình nàng.”

Không ngờ hắn lại thổ lộ những lời thật lòng như vậy, khiến nàng không biết nên phản ứng thế nào. Ngay cả tình cảm của mình nàng cũng không hiểu rõ, thì làm sao có thể đáp lại hắn được.

Lam Tranh thấy nàng không nói gì, cũng không vội ép hỏi, dù sao cũng vẫn còn nhiều thời gian.

Quần quít lấy Vũ Lâu một hồi cũng tới giờ ăn cơm. Hắn sai người sắp bàn ăn trong phòng để dùng bữa cùng Vũ Lâu. Vũ Lâu không thấy ngon miệng nên không ăn uống gì. Lam Tranh gấp đồ ăn đút cho nàng, Vũ Lâu nói không ăn là không ăn, không phải muốn làm nũng. Nhưng Lam Tranh lại không nghĩ vậy, vì theo kinh nghiệm của bản thân hắn mà nói, không ăn cơm tức là làm nũng.

Vì thế, hắn bày ra bộ mặt tươi cười, dụ Vũ Lâu ăn hết cái này đến cái kia. Vũ Lâu vì muốn thoát khỏi sự dây dưa của hắn, nên miễn cưỡng ăn vài miếng cho xong. Cứ nghĩ là ổn rồi, không ngờ vừa dùng xong cơm chiều, Lam Tranh lại bê hoa quả đến cho nàng. Hơn nữa, còn ăn cần tự mình gọt vỏ táo.

Lam Tranh tay chân vụng về, làm sao biết gọt táo. Chờ đến khi hấn gọt xong, thì cả quả táo chỉ còn lại mỗi hạt. Hấn nhìn chăm chăm một lúc, rồi bộp một cái ném xuống gầm giường.

“Người làm gì thế?” lãng phí đồ ăn.

“Không đẹp, làm lại lần nữa.”

Lam Tranh lại lấy một quả táo khác, chăm chú gọt. Trong lòng thầm nói, táo à táo, người chịu nhường ta một chút đi. Ta đang muốn lấy lòng nàng, đừng làm cho ta mất mặt quá mà. Nhưng vì không tập trung, nên con dao lệch một chút, cắt vào tay hấn: “A!”

Vũ Lâu thấy hấn ngốc như vậy, giận dữ nói: “Người kiếm việc làm gì vậy, đây vốn đâu phải là việc người phải làm chứ.”

Lam Tranh ôm tay đưa ra trước mặt nàng: “Nàng mút giúp ta đi.”

“Tự ngài cũng có miệng mà.”

“Nhưng ta muốn nàng cơ, ta vì nàng mà bị thương.”

“Ta đâu có bắt ngài làm.”

“Đi mà, đi mà, đi mà.....” hấn giống một đứa trẻ nhỏ bị thương cần được an ủi vậy. Vũ Lâu không có cách nào khác, đành cúi người ngậm ngón tay của hấn, Lam Tranh liền cười vuốt mái tóc mây đen huyền của nàng nói: “Ngoan quá.....”

Vũ Lâu ngược mắt nhìn hấn, miệng khê dùng sức.

“A—— ta đã bị thương rồi mà nàng còn cắn ta nữa!” Lam Tranh rút tay ta khỏi miệng nàng, tự mình ngậm lấy, vẻ mặt đáng thương nghiêng đầu nhìn nàng.

Vũ Lâu cầm một quả táo trên bàn, gọt cẩn thận rồi cắt một miếng đưa cho Lam Tranh: “Ăn đi.”

Lam Tranh không muốn: “Ta muốn gọt cho nàng ăn, ai cho nàng tự làm.” nói xong, hấn giật quả táo lại ném xuống gầm giường.

Vũ Lâu bị hấn quấy đến phát bực mình, ném con dao gọt hoa quả lên bàn, nằm vật xuống giường: “Người đúng là tên ác ma thích tra tấn người ta!”

Lam Tranh cười hì hì nằm sát xuống cạnh nàng: “Không phải nàng biết từ lâu rồi hay sao.”

Thời tiết nóng bức, Vũ Lâu lăn một vòng tránh sang chỗ khác: “Người đừng có sát lại đây nữa, nóng lắm.”

Lam Tranh vội ngồi dậy, lấy quạt tròn quạt cho nàng. Vũ Lâu cũng ngồi dậy, nhúu mày nhìn hấn.

“Vũ Lâu, nàng nhìn gì thế?”

“Mỗi lần người đối xử rất tốt với ta, thì sau đó đều có sự tra tấn khủng khiếp.”

Lam Tranh vội nói: “Về sau sẽ không như thế nữa.” Sau đó lại dán sát vào người nàng thân mật, Vũ Lâu tránh không được, đành nhắm mắt mặc kệ hấn quấy phá.

Lam Tranh biết nàng vẫn còn kháng cự mình, nếu giờ cố gắng cưỡng ép nàng thì quan hệ hai người sẽ vỡ tan mất. Vì thế, hấn không dám làm bừa, ngoan ngoãn ôm lấy nàng, tuyệt nhiên không làm ra hành động gì quá đáng.

Một lát sau, Lam Tranh đột nhiên hỏi nàng: “Thầy của cha nàng là ai?” Không biết vì sao, hấn luôn nhớ đến cái tên Lãnh Tử Nhạc này.

“Là tiên sinh dạy học ở quê Hoa Đình nhà ta. Trước khi cha ta lên kinh đã theo học ông.....”

Lam Tranh ghi nhớ thông tin này, lại giống như có điều gì suy nghĩ. Vũ Lâu mặc dù rất tò mò không hiểu vì sao hấn hỏi đến việc này, nhưng vẫn không hỏi lại, cố gắng giảm bớt cơ hội phải nói chuyện với hấn.

Giờ Vũ Lâu đã quay về bên hấn, hấn có thể tập trung tinh thần tranh ngôi Thái tử rồi.

Nhưng từ sau khi Thái tử qua đời, Hoàng thượng không hề đề cập tới chuyện lập Thái tử khác. Trong triều đã có quan viên sớm dâng sớ đề nghị lập Thái tử, nhưng bị Hoàng thượng nóng giận tước mũ quan phạt sung quân, cũng đã nói là việc lập Thái tử, để ba năm nữa nói sau.

“Hừ, lại còn ba năm nữa, muốn giữ đạo hiếu với Tĩnh Thần hay sao thế?!” Hần buột miệng than thở.

Vũ Lâu hỏi hần: “Là chuyện lập Thái tử à?”

“Ừm.” Chuyện này Lam Tranh cũng chỉ có thể phàn nàn cùng Vũ Lâu, những người khác, cho dù là Vương Lân hần cũng không tin được: “Phụ hoàng là một người nhất gan, ông vốn không thích ta, toàn nghĩ là nếu lập ta làm Thái tử, ta sẽ bức vua thoái vị để đoạt ngôi.”

“Người đừng nói vậy, Hoàng thượng không lập Đông cung Thái tử, có lẽ thật sự là do tưởng nhớ Thái tử đã qua đời thôi.” Tuy rằng theo nàng thấy, nàng không cho là Độc Cô Tĩnh Thần có gì đáng để hoài niệm, nhưng ai cũng có hai mặt, có lẽ dưới góc nhìn của Hoàng thượng, hần là một đứa con ngoan thì sao.

Lam Tranh cười lạnh: “Phụ hoàng chỉ ước gì hần chết sớm. Hoàng thượng chỉ sợ Thái tử.....” hần ngừng một chút rồi nói: “và ta nữa. Luôn cho rằng chúng ta có mưu đồ gây rối, mà thật sự là, chúng ta cũng thông minh hơn ông ấy.”

Vũ Lâu có thể hiểu được nguyên nhân Hoàng thượng không lập Thái tử, một mặt là vì không thích Lam Tranh, mặt khác là muốn giữ lấy cơ hội cho Tần vương.

Bỗng nhiên, trong đầu nàng nảy ra một ý định. Nhưng kế hoạch này vẫn chưa chắc chắn lắm, bây giờ chưa thể nói với Lam Tranh được.

Lam Tranh thấy nàng nhú mày, lấy tay xoa xoa mi tâm của nàng, cười nói: “Không được nhú mày.”

“Lam Tranh.....”

“Ừ?”

“Không có gì.”

Hần không trêu chọc Vũ Lâu đã là khai ân rồi, giờ nàng lại còn ngáp ngừng muốn nói lại thôi, làm sao Lam Tranh buông tha nàng được.

Hần ôm nàng sờ soạng vuốt ve một hồi, nhưng nàng vẫn không chịu nói câu gì, Vũ Lâu chỉ mặc kệ hần làm càn, im lặng nhất quyết không hé răng. Quây phá đến một hồi, hai người lại bất tri bất giác ôm nhau ngủ thiếp đi.

Lúc trước, khi Tần Vũ Lâu chưa hồi phủ, thì Vương gia chạy tới giáo phường tư để tìm nàng. Giờ nàng quay về Vương phủ, đương nhiên Vương gia sẽ ở lại chỗ nàng. Mục Hi Dung và Cố Thi Dư cũng không phải kẻ ngốc, hai nàng thừa hiểu, tuy bên ngoài, Tần Vũ Lâu chỉ là một nữ nô, nhưng địa vị của nàng trong lòng Vương gia cao hơn hai nàng rất nhiều. Trong lòng vô cùng khó chịu, cũng không dám thể hiện ra mặt, chỉ tìm cách lấy lòng Vũ Lâu.

Lam Tranh đã nhìn thấy các nàng có tâm tư này từ lâu, hần lường trước được hai nàng nhất định sẽ tìm cách gây rối, đầu tiên là thân mật với Vũ Lâu, muốn kết nghĩa tỷ muội, sau đó sẽ chờ thời cơ giờ thủ đoạn sau lưng nàng. Vì thế, Lam Tranh quy định trước, hai người bọn họ không được lên đi gặp Vũ Lâu, ngay cả thị nữ cũng không được gặp.

Hần ngăn chặn từ trong trứng nước tình huống thường có chốn hậu cung: ngoài mặt thì ra vẻ tỷ muội thân thiết, sau lưng thì lén đâm nhau.

Ngày thứ ba sau khi Vũ Lâu trở lại Vương phủ, quản gia thần thần bí bí đến tìm nàng, đưa cho nàng một phong thư nói: “Đây là do tiểu nhị ở y quán của Phương đại phu cho người đưa tới, nói là trước khi Phương đại phu rời kinh thành để lại cho ngài.....”

182. Chương 182: Uống Nhầm Thuốc

Vũ Lâu mở thư ra, chỉ thấy bên trên viết một đơn thuốc, cuối thư có lời nhắn của Phương Lâm: “Ta không dám cam đoan sẽ chữa khỏi cho cô, nhưng nếu cô tin ta thì cứ thử xem.”

Phương Lâm đã đóng cửa y quán, vân du thiên hạ. Trước khi đi, hắn viết đơn thuốc này, để lại cho nàng. Vốn là giao cho tiểu nhị để đưa đi Liêu Đông, nhưng trên đường đi, tiểu nhị kia biết được Tần Vũ Lâu bị phạt vào giáo phường, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chờ mấy ngày, cuối cùng cũng đợi được cơ hội Huệ vương đón Tần Vũ Lâu trở về, nên vội vàng đem đơn thuốc tới.

Chữa ngựa chết thành ngựa sống sao? Nàng đã thế này rồi, có gì sai sót cũng không thể tệ hơn hiện tại được nữa. Vũ Lâu ghi ra phần đơn thuốc của Phương Lâm, đưa cho quản gia, nhờ ông bốc thuốc giùm. Trước kia quản gia đã chịu ơn của Vũ Lâu, đang muốn hồi báo nên vội vàng xuất môn, gọi một nô bộc đi tới hiệu thuốc bắc bốc thuốc.

Vũ Lâu không muốn nói cho Lam Tranh biết chuyện này, nên chỉ vụng trộm làm, ngay cả Phi Lục cũng không nói.

Sau khi được liệu được mua về, nàng lén lút xuống phòng bếp sắc thuốc.

Lam Tranh vừa tiến cung về liền đi tìm Vũ Lâu, nhưng trong sương phòng lại không thấy bóng dáng nàng đâu, hắn quay sang hỏi Phi Lục. Tuy Vũ Lâu đã yêu cầu Phi Lục không được lộ ra tung tích của nàng, nhưng Vương gia vừa hỏi, Phi Lục đã thốt ra: “Ở phòng bếp ạ.”

“Ở đó làm gì?”

“Nô tỳ không biết, chắc là tiểu thư đói bụng.”

“Đói?” Lam Tranh liếc mắt nhìn Phi Lục: “Nếu đói, sao người không đi làm đồ ăn cho nàng, lại để nàng tự đi?”

“Nô tỳ đáng chết.”

Lam Tranh xoay người đi ra ngoài tìm Vũ Lâu. Hắn cố ý bước thật nhẹ, muốn lén lút đến gần nàng. Vũ Lâu ngồi trên ghế nhỏ, hai tay chống cằm nhìn siêu sắc thuốc, trầm nghĩ, thuốc này thật sự có thể trị bệnh của mình sao? Nếu có thể chữa khỏi, thì phải mất bao lâu..... Ôi, đừng nghĩ nữa, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, đừng ôm hy vọng hão huyền là hơn, cứ uống thôi, ra sao thì ra.

“A!”

Một tiếng hét lớn truyền đến từ sau lưng khiến Vũ Lâu giật nảy người, đứng bật dậy, thấy Lam Tranh cười hì hì đứng sau mình, nàng tức giận lấy cây quạt đang quạt lò ném hắn: “Làm ta sợ muốn chết, người nào mà bị bệnh tim thì có khi bị người hù chết luôn rồi!”

“Không phải nàng có tật giật mình hay sao, thành thật khai ra xem nào, nàng làm gì ở đây thế?” Lam Tranh mở siêu sắc thuốc ra, một mùi thuốc Đông y nồng nặc khiến hắn vội đẩy nắp lại, bịt mũi hỏi nàng: “Cái gì thế này?”

Vũ Lâu nói: “Ta vừa sợ nóng, vừa sợ lạnh, nên bốc thang thuốc điều trị thân thể một chút.”

“Đại phu nào bốc thuốc cho nàng?” Trước kia nàng chịu khổ cũng liên quan đến được vật, nên hắn cực kỳ cẩn thận.

Vũ Lâu chỉ chỉ mình: “Ta.”

Lam Tranh nói: “Ôi, nàng vui đầu vào sách vở theo cái tên đại phu Mông Cổ Phương Lâm kia vài ngày mà đã tự coi mình là đại phu rồi à?”

“Lúc ta còn ở Liêu Đông cũng đã bốc thuốc uống rồi, nếu không bị bắt về kinh thành thì có lẽ cũng đã có hiệu quả. Nếu người tốt với ta, thì đừng gây phiền thêm cho ta nữa.”

Lam Tranh bị chỉ trích, thấp giọng nói: “Ta đã biết lỗi rồi, nàng cũng đừng nói lại nữa.”

Vũ Lâu liếc nhìn hắn một cái rồi tiếp tục quạt lò sắc thuốc.

“Để hạ nhân làm đi, nàng quay về với ta.” Lam Tranh mạnh mẽ kéo Vũ Lâu ra khỏi phòng bếp, trở lại phòng ngủ của mình, nói: “Từ nay về sau chúng ta sẽ ở đây.” Vũ Lâu nhìn phòng ngủ quen thuộc, trong lòng cũng có rất nhiều cảm xúc. Lam Tranh thấy nàng có vẻ xúc động, bắt lấy cơ hội áp dụng biện pháp đánh vào tâm lý: “Ở đây chúng ta đã từng có một đứa con..... Tuy con đã mất, nhưng chúng ta lại sinh một đứa nữa, được không?”

Trong lòng Vũ Lâu vô cùng đau đớn, mũi nàng cay xè: “Người nói dễ nghe thật đấy.....”

Một tay Lam Tranh ôm ngang hông nàng, tay kia chỉ thẳng hai ngón tay lên trời nói: “Ta thề, lần này ta không chỉ nói dễ nghe, mà cũng sẽ làm thật tốt. Nếu không.....” Hắn cứ tưởng Vũ Lâu sẽ lấy ngón tay trở đặt lên môi hắn mà nói trước: “Đừng thề, ta tin chàng!” Không ngờ Vũ Lâu chỉ nhướn mắt chờ hắn nói tiếp.

“Nếu không.....” Hắn hắng giọng một cái nói: “Bị sét đánh trúng đầu.”

“Người trong thiên hạ vi phạm lời thề, phụ lòng người ta nhiều như vậy, đâu thấy sét đánh chết ai! Không có thành ý.”

“Vậy..... chà..... phạt xuống địa ngục vậy!”

“Người làm chuyện xấu nhiều như vậy, đương nhiên là phải xuống địa ngục!”

“Nàng nói xem nào.”

“Kiếp sau làm thái giám.” Vũ Lâu nói: “Cho dù có tìm được cung nữ yêu thích, cung nữ kia cũng vứt bỏ người, đi theo tên thái giám khác.”

“Này! Nàng đâu cần phải ác độc thế chứ.” Lam Tranh xoa xoa má nàng, cầm gác lên vai nàng nói: “Lúc trước ta đã thề là kiếp sau sẽ đi tìm nàng rồi, nàng muốn ta thề thế này, chẳng phải là khổ cho nàng hay sao.”

Đang lúc hai người lôi kéo âm ỉ, thì Phi Lục bê chén thuốc đã sắc xong đi vào: “Tiểu thư, thuốc sắc xong rồi.” Nàng đặt bát thuốc lên bàn rồi lui ra ngoài.

Lam Tranh nhìn bát thuốc bốc khói nghi ngút, cứ thấy quý dị thế nào đó, liền tranh trước Vũ Lâu: “Để ta uống thử xem.”

“Sao lại uống thuốc bữa bãi vậy được! Mau đưa cho ta!”

Lam Tranh ngăn nàng, quay lưng lại, ngửa cổ uống một hơi. Sau đó chép miệng bình phẩm: “Cũng không đắng lắm.....”

Vũ Lâu nhìn hắn, đột nhiên hoảng hốt hô lên: “Lam Tranh.....”

“Sao thế?” Hắn cảm giác được một dòng nước ấm chảy ra từ lỗ mũi, đưa tay lên sờ, cả bàn tay đầy máu đỏ.

“Máu mũi! Lam Tranh, người chảy máu mũi rồi.”

Lam Tranh ngửa đầu nói: “Ta biết rồi.....”

“Không được ngửa đầu, máu sẽ chảy xuống miệng, làm người sặc bây giờ.”

Vũ Lâu đỡ Lam Tranh ngồi vào ghế, người hơi nghiêng về phía trước, rồi vội vàng chạy đi gọi người mang vụn băng đến, ướp lạnh khăn để hắn chườm mũi, sau đó cầm bông nhét vào lỗ mũi cho hắn. Nàng dễ dàng cầm máu cho hắn xong thì y quan được truyền cũng tới, vội vàng xem mạch cho Vương gia.

Kết luận là, do Vương gia uống thuốc có tính nóng quá cao nên khiến máu nhất thời lưu thông mạnh quá mà thành.

“Ta đã nói, thuốc này để trừ tính hàn trong cơ thể, người không nên uống mà.”

Lam Tranh nói: “Được tính của thứ này cũng quá lớn. Nàng làm như trong người nàng có núi băng ấy.”

Vũ Lâu nói: “Không phải ta có núi băng, mà là nhiệt khí của người quá nhiều, không tin thì để ta uống cho người xem.” Vũ Lâu cầm bát thuốc còn lại lên, uống một hơi hết.

Lam Tranh nhìn chăm chăm nàng, một khắc sau Vũ Lâu vẫn bình yên vô sự.

Nàng buông bát xuống: “Thấy chưa.”

Lam Tranh buồn bực, rầm rì nói: “Nàng biết rõ thế còn để ta uống.....”

Vũ Lâu tức giận: “Người nhanh tay như vậy, giành bát thuốc của ta rồi uống ngay, ta có thể cần được hay sao?!”

Lam Tranh cúi đầu, than thở: “Nàng mắng ta.....”

Vũ Lâu cầm tay hắn lên, dết mạnh vào lòng bàn tay hắn một cái: “Đã biết sai chưa? Cho người lần sau không dám uống thuốc bừa bãi nữa này!”

Lam Tranh rút tay về: “Vũ Lâu ngoan, ta biết sai rồi, nàng đừng đánh ta mà!”

“Cứ lúc nào trách cứ người, là người lại giả vờ vô tội.” Nàng quay đầu, ngồi xuống giường cái kính, lườm Lam Tranh một cái.

Thuốc này để chữa bệnh vô sinh mà người cũng dám uống, chẳng lẽ người cũng muốn mang thai hay sao hả?

Nàng nghĩ đến đây, lại không kìm được mà nhếch miệng cười.

183. Chương 183: Chuột Bạch

Một lát sau, máu mũi Lam Tranh không chảy nữa, Vũ Lâu lấy nước lạnh lau sạch vết máu cho hắn.

Lam Tranh gối đầu lên đùi Vũ Lâu làm nũng: “Vừa rồi nàng cười gì thế? Có phải chê cười ta không?”

“Ta không có cười gì người cả.” Vũ Lâu nghiêm mặt nói, chết cũng không chịu nhận mình vừa cười. Lam Tranh không chịu, quần quít lấy nàng bắt nàng thừa nhận, lại đùa vui ầm ĩ một phen.

Lam Tranh uống nhầm thuốc bị chảy máu mũi, Vũ Lâu lại càng tin tưởng hơn vào kế sách của mình. Nhưng nàng vẫn không thể nói với Lam Tranh được, ít nhất là phải đợi đến khi thuốc có tác dụng với hắn đã, rồi mới nói cho hắn biết được.

Nàng có cách giúp hắn giành được ngôi vị Thái tử.

Đêm giữa mùa hè, đối với Vũ Lâu mà nói thì cực kỳ khó qua. Dù có đủ cả khối băng, quạt, trúc phu nhân, nhưng nàng vẫn không thể nào ngủ được. Lại thêm Lam Tranh cứ ôm chặt lấy nàng, nóng phát sợ. Nàng ngồi bật dậy, ngồi trong màn phe phẩy quạt, quạt cho Lam Tranh.

“Ta không ngủ được, thà ngồi quạt cho người còn hơn.”

Lam Tranh vô cùng cảm động, bỏ nhào vào nàng: “Vũ Lâu, nàng thật là tốt.”

Nàng giãy dụa: “Người còn lộn xộn nữa thì để thị nữ đến hầu hạ người đi, ta mặc kệ đấy. Mau tránh ra!”

Lam Tranh không chịu, càng đè nặng xuống người nàng, hôn hôn gặm gặm, vất vả lắm nàng mới đẩy được hắn ra, trốn sang một bên lau mồ hôi: “Người còn như vậy nữa thì đêm mai ngủ một mình đi.”

Lam Tranh nói: “Sao ta phải ngủ một mình chứ. Nàng mà không ngủ cùng ta, thì sẽ có người khác ngủ cùng ta.”

“Vậy người mau đi tìm hai trác phi của người ấy. Ba người ngủ mới hay.”

“Sao nàng có thể nói những câu dâm tà như thế chứ. Nàng toàn học thói xấu thôi.”

“Ta có xấu cũng còn tốt hơn người.”

“Hừ, nàng nói ta xấu xa đúng không, vậy ta xấu xa cho nàng xem.” Nói xong, hắn xông đến kéo áo Vũ Lâu, vốn là đùa giỡn, nhưng Vũ Lâu lại nghĩ hắn làm thật, sợ hãi trốn sang bên cạnh, ôm ngực lùi sâu người vào trong: “Người đừng lại đây.” Nàng nức nở khóc.

Lam Tranh vội dỗ dành nàng: “Ta không chạm vào nàng nữa, nàng đừng sợ.”

Dù mấy ngày nay ở chung, ngoài mặt thì hai người có vẻ tốt hơn nhiều rồi, nhưng khoảng cách lúc trước thật sự sâu hơn hẳn tưởng tượng.

Vũ Lâu sợ hãi nằm xuống, không nhìn hẳn một chút nào. Lam Tranh từ đằng sau ôm lấy nàng, dịu dàng an ủi, nhưng cũng không có hiệu quả mấy, suốt cả đêm Vũ Lâu không nói gì thêm nữa.

Giờ thì Lam Tranh càng hiểu sâu sắc hơn, cái gì gọi là tự làm bậy.

Ngày hôm sau, Lam Tranh tiến cung, sau khi nghe đầy cả hai tai những lời chỉ trích của Hoàng hậu, hắn lả lướt rời cung, việc đầu tiên khi quay về phủ là đi tìm Vũ Lâu, hạ nhân bẩm báo là Tàn cô nương ở trong thư phòng.

Khi Lam Tranh đẩy cửa thư phòng ra, chỉ thấy nàng đang trèo lên ghế thấp để lấy cuốn sách trên giá cao, Lam Tranh đi qua, vươn tay lấy ngay được cuốn sách kia cho nàng: “Lùn.”

Vũ Lâu hừ giọng, bước xuống, mở quyển sách kia ra đọc, nàng lật nhanh tay đến một tờ, bỗng tỉ mỉ nhìn kỹ không bỏ sót một chữ nào.

Lam Tranh chế nhạo: “Nàng chăm chỉ thật đấy, mấy công sinh trong Quốc Tử giám lẽ ra phải theo học nàng mới phải.”

Vũ Lâu lườm hắn một cái rồi lại tiếp tục đọc sách. Đột nhiên, nàng giống như vừa nhớ ra gì đó, chạy đến bên bàn lại mở một quyển sách khác, ánh mắt liên tục so sánh giữa hai quyển. Nàng sưng sốt một chút, mắt đảo qua đảo lại vài vòng, rồi lại cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Tất cả sách trên bàn và trên tay nàng đang cầm đều là sách thuốc, Lam Tranh nói: “Nàng thật sự muốn làm nữ Hoa Đà đấy à?”

“Đừng làm ồn.” Vũ Lâu gạt mạnh đầu như đã hiểu: “Đúng là thế rồi!”

“Nàng làm sao thế?”

Vũ Lâu híp mắt nhếch miệng cười cười nhìn hắn, cười đến Lam Tranh rét lạnh cả sống lưng: “Nàng muốn làm gì?”

Vũ Lâu làm bộ như không có chuyện gì, nhún nhún vai: “Tự đứng thích nhìn người một chút thôi, đừng lo lắng.” Sau đó nàng buông sách xuống, huýt sáo, chấp tay sau lưng đi ra cửa.

Lam Tranh vẫn cảm thấy hành vi của nàng rất kỳ quái, hắn thầm nghĩ, không phải nàng đã tìm được phương thuốc khiến hắn không ‘lên’ được đấy chứ? Nàng vẫn còn hận chuyện trước đây hắn cưỡng bức nàng, không lẽ lần này nàng chờ thời cơ trả thù? Nghĩ vậy hắn càng để ý hành động cử chỉ của Vũ Lâu hơn.

Quả nhiên, hắn thấy nàng rất chịu khó ra vào phòng bếp sắc thuốc, còn nhờ quản gia chú ý mua hộ một ít dược liệu nữa.

Hôm nay, Lam Tranh đang ôm Vũ Lâu nghỉ ngơi, cọ cọ trên người nàng một hồi, hắn phát hiện thân thể không có phản ứng gì, liền toát hết mồ hôi lạnh.

“Vũ Lâu, không phải nàng đã động tay động chân gì với ta đấy chứ...”

Từ trong miệng Vũ Lâu phát ra một tiếng cười âm hiểm: “Đã động thủ rồi.”

Đầu Lam Tranh nghe ong ong vài tiếng, vẻ mặt buồn thảm nói: “Nàng cũng thật quá độc ác mà, ta chỉ cưỡng bức nàng một lần thôi, nàng có cần phải làm thế không!”

Nàng thấy hắn phản ứng kịch liệt như thế, kỳ quái hỏi: “Lam Tranh, ngươi làm sao vậy?”

“Không phải nàng vừa thừa nhận đã hạ được ta hay sao? Nàng làm ta không ‘lên’ được nữa, nàng giải hận rồi chứ gì?” (Giờ thì mọi người hiểu chữ ‘lên’ ta để trong nháy nháy có ý gì phải không? :)))

Vũ Lâu mở trừng trừng hai mắt nói: “Đúng là ta đã hạ được ngươi, nhưng không liên quan gì đến nửa người dưới của ngươi cả!”

“Vậy nàng hạ được gì?”

Nàng nắm cổ tay hắn xem mạch, vẻ mặt vui mừng nói: “Tốt quá, có tác dụng rồi!”

Sau lưng Lam Tranh như có từng trận gió lạnh thổi qua, cả người hắn run lên: “Vũ Lâu, nàng đừng làm ta sợ, rốt cuộc là nàng đã làm gì với ta?”

“Ta có cách giúp ngươi đoạt được ngôi vị Thái tử.” Đã xác định được có tác dụng trên người hắn, nàng mới nói ra kế hoạch nàng đã định từ trước.

Lam Tranh không tin: “Nàng có cách gì được chứ?”

Vũ Lâu bắt chước giọng điệu phóng khoáng của hắn nói: “Ta nói có là có.” Nàng nằm sấp xuống ghé sát vào tai hắn nói hết kế hoạch của nàng ra. Vẻ mặt Lam Tranh từ ngạo mạn chuyển sang nghiêm túc, rồi cực kỳ kinh ngạc. Hắn nghe xong liền nói: “Nàng lại đi thí nghiệm trên người ta? Nàng không sợ lỡ có chuyện ngoài ý muốn, làm ta bị thương hay sao?”

“Chuyện này nói sau, ngươi chỉ cần nói, kế hoạch này có được hay không thôi?”

Lam Tranh rên lên: “Kế hoạch này không tồi, nhưng vấn đề là nàng lại thần không biết, quỷ không hay mà hạ được ta. Rốt cuộc là nàng có lo lắng cho ta chút nào không?”

“Nếu đã là thần không biết quỷ không hay, dù ngươi có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì cũng làm gì có ai biết là ta làm đâu.”

“.....”

“Ta có một yêu cầu, nếu kế hoạch này thành công, ngươi thật sự đoạt được ngôi vị Thái tử, thì phải đồng ý với ta một chuyện.”

Lam Tranh cứ tưởng nàng thật lòng thật dạ trợ giúp mình, không ngờ nàng lại có yêu cầu trao đổi, lòng hắn lạnh đi: “Nói đi, nàng muốn gì, nhưng ta nói cho nàng biết, nếu nàng định nói muốn rời khỏi ta, thì nàng đừng nên nghĩ nữa.”

Vũ Lâu cười lạnh: “Ta đã sớm nhận số mệnh này rồi, căn bản không dám có hy vọng xa vời có thể rời khỏi ngươi. Yêu cầu của ta là, nếu như ngươi bắt được ca ca và chị dâu ta thì xin hãy giữ lại mạng cho cháu ta.”

Lam Tranh khẽ hừ một tiếng: “Chuyện nhỏ.”

“Được, vậy chúng ta bàn bạc kế hoạch cụ thể một chút.....”

“Từ từ đã! Nàng nói xem nàng hạ được ta lúc nào trước đi, sao ta không hề phát hiện ra.”

“Rất bình thường, được này không màu không vị, hòa tan trong nước. Năm đó khi ta bị hãm hại, làm sai lệch thời gian mang thai, không phải là cũng không hề phát hiện sao.” Vũ Lâu nói: “Hôm đó ta tra sách thuốc, nghĩ ra một phương thuốc có thể làm suy yếu mạch đập của người bình thường, nên ta lặng lẽ hạ lên người ngươi thôi.”

Mồ hôi lạnh của Lam Tranh chảy ra ròng ròng. Thật sự phải trông coi nàng cẩn thận mới được, nếu không, không biết nàng còn học được cái gì nữa.

Vài ngày sau.

Thái Sơn động đất, sau khi Khâm Thiên giám lên đồng, liền dâng số tấu lên Hoàng thượng.

Thái Sơn chấn động, chính là vì vị trí Đông Cung đang bỏ trống, dấu hiệu của việc thiên hạ không ổn định.

Sắc lập Thái tử, là chuyện phải làm.

184. Chương 184: Thế Trận Nghi Binh

“Thật phiền phức” Lam Tranh đùa nghịch với một chú chim nhỏ có bộ lông xanh lục, cái mỏ đỏ au, lười biếng nói: “Sắp đến Trung thu rồi.”

Vũ Lâu chỉ chăm chú cúi đầu đọc sách, làm ra vẻ không nghe thấy. Lam Tranh bị nàng lơ đi, liền ghé sát người về phía nàng nói lại lần nữa: “Mấy ngày nữa là tết Trung thu rồi. Nghĩ đã thấy phiền.”

Nàng biết là hấn ghét tiến cung dự tiệc, phải ứng phó với Hoàng đế và các vị hoàng thân quốc thích, nhưng nàng lại không muốn để ý đến hấn, chỉ ngẩng đầu, liếc hấn một cái rồi lại cúi xuống đọc sách.

“Vũ Lâu, nàng có nghe thấy ta nói gì không hả?” Đã làm thì quyết không chùn bước, hấn lại dịch người qua, vòng tay từ đằng sau ôm lấy vai nàng.

“Nghe rồi.” Vũ Lâu nói: “Cũng đâu phải là Trung thu đầu tiên của ngươi, lại càng không phải là lần cuối cùng, phiền cũng vậy thôi.”

Lam Tranh đặt một cái lồng chim sơn son thiếp vàng lên bàn, nói: “Vấn đề là ở chỗ, ta vẫn không thể dẫn nàng theo được, nếu để nàng giả thái giám đi cùng ta, Cửu ca biết nàng, chắc chắn sẽ nhận ra.”

Con chim khẽ đập cánh, một mùi thơm man mát thấm vào tận gan ruột khẽ thoang thoảng bay ra.

“Chim gì đây? Còn có mùi thơm nữa.”

“Loài chim này từ khi ra đời đã được ngâm vào hương liệu, chỉ cần thấy người là sẽ đập cánh, khiến mùi hương bay ra.” Lam Tranh cười nói. Trước kia hấn cực kỳ thích con chim này, đến lúc khôi phục lại thần trí thì quên mất nó, mấy hôm trước mới nhớ ra, cố tình lấy ra đây, hoài niệm một chút thời gian đã qua.

“À.” Lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Lam Tranh giật lấy quyển sách kia, nhìn nhìn, lại là sách thuốc, liền giấu ra sau lưng, không cho Vũ Lâu đọc nữa: “Về sau nàng không được đọc loại sách này nữa. Toàn học thói xấu thôi, một ngày nào đó, có khi ta bị nàng đọc chết cũng không biết gì mất.”

Vũ Lâu đưa tay ra giành lại, nhưng thử vài lần, ngay cả bìa sách nàng cũng không động được đến, võ công Lam Tranh đúng là tiến bộ rất nhanh. Nhưng mà, nàng vẫn có cách, nàng nhìn hấn, đưa tay khẽ che miệng, cười nói: “Ngươi cầm đi, ta vẫn còn quyển khác.” Nói xong, nàng lại rút từ trong tay áo ra một quyển sách khác.

“Hay cho Tần Vũ Lâu nàng, còn dám cất giấu hàng cấm nữa.” Lam Tranh cười nói: “Mau cởi xiêm y ra, để ta nhìn xem nàng còn giấu gì không.” Hấn xoa xoa tay cười xấu xa tới gần nàng. Vũ Lâu liên tục lùi lại phía sau: “Hôm nay nóng lắm, đừng quậy nữa, tiết kiệm sức chút đi.”

“Tiết kiệm sức cũng vô dụng, nàng có cho ta chạm vào nàng đâu.”

Hấn vừa nói xong, mặt nàng liền biến sắc, ném quyển sách đang cầm trong tay về phía hấn: “Ngươi thích thì ta cho ngươi này. Đừng có chạm...”

Chẳng qua là hấn muốn vui đùa cùng nàng, chứ cần quyển sách thuốc kia làm gì, hấn đọc có hiểu đâu. Lam Tranh nhặt quyển sách, vút lên trên bàn, rồi ngồi xuống nói: “Thôi đi, thôi đi, chẳng thú vị gì cả, nàng thích làm gì thì làm cái đó đi.”

“Vâng.”

Vũ Lâu lại quay lại bên bàn, tiếp tục đọc sách, thật sự không nói gì nữa.

Lúc này, Phi Lục bước vào, bưng theo bát thuốc mà Vũ Lâu phải uống hàng ngày. Vũ Lâu nhận bát thuốc, đặt sang bên cạnh, chờ nguội bớt rồi uống. Lam Tranh đã ném qua vị đắng của bát thuốc này, không dám nếm thử nữa, nhưng hấn thấy nàng uống hàng ngày như vậy cũng thật khổ sở, bèn nói: “Nàng pha chút đường vào cho dễ uống.”

“Không cần. Ta đâu phải người quen được chiều chuộng như ngài.”

“.....” Lam Tranh bị đánh bại, cảm xúc cũng tụt xuống, gục đầu xuống bàn, nghiêng đầu, túm lấy ống tay áo Vũ Lâu, vẻ mặt đáng thương nói: “Vũ Lâu, không phải chúng ta đã làm hòa rồi sao, sao nàng còn như vậy, nàng không thể dịu dàng với ta một chút được sao?”

Vũ Lâu nghiêng đầu nhìn hấn: “Có phải tật xấu của ngươi lại tái phát không thế?”

Lam Tranh nhích nhích về phía nàng, cười nhìn Vũ Lâu: “Tật xấu gì?” Nói xong hắn ghé đầu xuống gối lên đùi nàng.

Vũ Lâu hừ một tiếng, mặc kệ hắn, rồi bưng bát thuốc lên uống một ngụm.

Nhưng chỉ vừa ngậm thuốc vào miệng, nàng đã cảm thấy hương vị khác thường, vội phun ra.

“Vũ Lâu, nàng sao vậy?”

Nàng đưa tay lau miệng: “Không sao..... đắng quá.”

Lam Tranh hừ giọng: “Ta đã nói rồi mà, ai bảo nàng không nghe ta.”

Vũ Lâu bình tĩnh ừ một tiếng, rồi đặt bát thuốc sang một bên. Lam Tranh lại hỏi: “Không uống nữa à?”

“Vừa nóng vừa đắng, chờ nguội đã.”

Lam Tranh cũng không nghĩ ngợi gì: “Nàng ấy mà, đúng là cái siêu sắc thuốc.”

Bỗng một thị nữ đi tới bẩm báo: “Vương gia, có Vũ Dương hầu cầu kiến.”

Vì lần trước Vương Kỳ bắt giữ Tần Vũ Lâu, Vương Lâm cũng thấy xấu hổ thay cho ca ca, nên nhiều ngày rồi chưa đến gặp Lam Tranh.

“Cho hắn vào đi.”

Sau khi thị nữ rời đi, Vũ Lâu vội kéo Lam Tranh vào trong phòng ngủ: “Nhanh lên một chút.” Nàng vén màn lên để Lam Tranh nằm vào trong giường, cởi giày cho hắn, giúp hắn nằm xuống xong, nàng dặn dò: “Giả vờ giống một chút.”

Lam Tranh cực kỳ tự tin: “Nàng yên tâm đi.”

Vũ Lâu trầm nghĩ, mình đúng là lo bò trắng răng, tên nhóc này việc khác thì không biết thế nào, chứ hắn giỏi nhất là giả vờ còn gì.

Không lâu sau, thị nữ liền dẫn Vương Lâm đến, Vương Lâm thấy mặt trời đã lên cao tít mà Vương gia vẫn kê cao gối ngủ trong phòng, hắn thầm thấy kỳ quái, điện hạ làm sao thế này?

Vũ Lâu vừa nhìn thấy Vương Lâm, thi lễ xong, nàng buồn bã nhìn Lam Tranh nói: “Hầu gia đến vừa đúng lúc, mấy ngày gần đây thân thể Vương gia không khỏe, không biết là làm sao nữa.”

Lam Tranh vỗ vào tay Vũ Lâu, định ngồi dậy: “Ta rất khỏe.” Nhưng vừa nói xong, người lại lảo đảo, hắn vội đưa tay lên đỡ trán nói: “Chỉ là đầu hơi choáng váng chút thôi.”

Vũ Lâu vội kêu lên: “Chàng mau nằm xuống đi, đừng để có gì bất trắc nữa, chàng chỉ vừa khỏe được một chút, đừng để lại.....”

Lời nói này đâm thẳng vào tim Vương Lâm, dù sao Huệ vương cũng là hy vọng của Vương thị nhà hắn, cũng là chủ nhân là hắn đi theo, hắn không thể để Lam Tranh lại có chuyện gì không may xảy ra nữa.

“Điện hạ, người không sao chứ?” Gần đây đúng là rất ít nghe thấy tin tức của Huệ vương, cứ tưởng là vì Tần Vũ Lâu hồi phủ, Huệ vương yêu nàng say đắm, mỗi ngày đều ở bên cạnh quán quít với nàng, không ngờ lại là vì thân thể của hắn không ổn.

Lam Tranh nhíu mày, vẻ mặt rất thống khổ: “Chỉ là thỉnh thoảng bị ù tai, nhìn mọi thứ cứ mờ mờ, nghỉ ngơi một chút là được, không có chuyện gì lớn đâu.”

Vũ Lâu thở dài: “Chàng đã nghỉ ngơi mấy ngày rồi, có thấy khá hơn chút nào đâu.”

“Có mời ngự y đến xem bệnh chưa?” Vương Lâm hỏi.

Vũ Lâu đáp: “Y quan trong phủ cũng đã xem qua, rồi kê đơn thuốc, ngày nào cũng uống đều đặn mà chẳng có chuyển biến gì, ta cũng muốn mời thái y của Thái y viện đến xem bệnh, nhưng Vương gia không đồng ý.”

Lam Tranh nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu: “Không sao đâu, không sao.....”

Vũ Lâu nói với Vương Lâm: “Hầu gia, ngài tới đúng lúc lắm, ngài mau khuyên nhủ Vương gia, để người truyền ngự y tới đi.”

“Nàng đừng có nhiều chuyện! Đi ra ngoài đi!” Lam Tranh quát to.

Vũ Lâu cắn môi, âm ức nhìn hần, rồi hành lễ với hần và Vương Lâm, đi ra ngoài.

Chờ Vũ Lâu đi khuất, trong phòng ngủ chỉ còn lại Lam Tranh và Vương Lâm, Vương Lâm nhìn quanh phòng, hỏi: “Sao trong phòng không có thị nữ nào vậy?”

Một phòng ngủ to thế này là ngay cả một thị nữ cũng không có.

“Có Tần Vũ Lâu rồi, nàng không hầu hạ ta chẳng phải là quá thoải mái cho nàng hay sao?”

Vương Lâm thở dài một tiếng, nói: “Ta thấy hình như Tần cô nương cũng không còn kháng cự như lúc ở nha môn nữa rồi.”

“Nàng là người thông minh, biết không phản kháng được, thì đương nhiên sẽ phải ngoan ngoãn lấy lòng ta thôi.”

185. Chương 185: Diễn Trò Thì Phải Diễn Đủ

“Vậy là tốt rồi.” Vương Lâm nói: “Vậy thì Vương gia cũng sẽ không cần hao phí tinh lực trên người nàng nữa, chuyện Thái Sơn động đất, ngài biết chứ?”

“Có nghe.”

“Hoàng đế cho Khâm Thiên giám lên đồng, kết quả là hần nói, Thái Sơn động đất vì vị trí ở Đông Cung đang để trống, nên thiên hạ không yên bình.”

Lam Tranh thấy quái lạ: “Việc này rõ ràng là lừa cháy đồ thêm dầu, bức ép Hoàng thượng phải sắc lập Thái tử. Là Cửu ca sai khiến người của Khâm Thiên giám nói như vậy sao?”

“Không phải Tần vương.....” Vương Lâm hạ thấp giọng nói: “Là mưu kế của cha ta, nói đúng ra, thì đây đều là ý của Hoàng hậu nương nương. Nàng muốn mượn cơ hội này đẩy ngài lên ngôi vị Thái tử, phòng trừ việc Tần vương đủ lòng đủ cánh, qua vài năm nữa thế lực càng mạnh hơn, lại có Hoàng thượng đỡ sau lưng, không cần phải nghĩ cũng biết tình hình sẽ thế nào rồi.”

Tuy ở ngoài mặt, Lam Tranh làm ra vẻ lo lắng, nhưng trong lòng lại mừng thầm, đúng là trời phù hộ rồi, động đất rất đúng lúc.

“Nhưng mà, nếu mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn..... Phần thắng của chúng ta cũng không được bao nhiêu. Nếu Hoàng thượng cố tình lập Cửu ca thì cũng không có cách nào cả. Phụ hoàng chán ghét ta đâu phải là mới ngày một ngày hai. Từ lúc ta khôi phục lại thần trí, đâu thấy ông gọi ta được mấy lần, còn ít hơn cả tên thê tử ngọc ngà vừa vào kinh thành kia.”

Hoàng thượng cực kỳ yêu thích người không có sự uy hiếp với ông, như Hàn vương thế tử đơn thuần, vờ ngốc nghếch kia chẳng hạn.

Vương Lâm nói: “Nhưng ngài là con trai trưởng, dựa theo tổ chế, thì lập ngài làm Thái tử cũng không có gì đáng trách, có điều.....”

“Có điều huynh cũng phải lo trước, nếu Hoàng hậu và Thừa tướng mà ép chặt quá, Hoàng thượng sẽ tính đường được ăn cả, ngã về không, chớ cùng rút gươm mà diệt trừ hết tất cả chúng ta đấy.”

Giờ Hoàng thượng đang tập trung bồi dưỡng cho thế lực của Tần vương, chờ khi thời cơ chín muồi sẽ diệt trừ cả gia tộc Vương thị.

Vương Lâm nói: “Đây đúng là điều chúng ta đang lo lắng, cho nên vào thời khắc mấu chốt thế này, diện hạ đừng phạm một sơ sót nào cả. Ngàn vạn lần phải chú ý chăm sóc sức khỏe thật tốt.”

“Biểu ca.” Lam Tranh chống người ngồi dậy, chỉ vào bát thuốc trên bàn nói: “Bưng giúp ta bát thuốc kia đến đây.”

“Được.” Vương Lâm đứng dậy bưng bát thuốc đến cho Lam Tranh: “Tần Vũ Lâu nói cũng có lý, ngài nên gọi ngự y đến khám thì hơn.”

“Năm năm trước bọn họ cũng đâu có chữa khỏi cho ta, giờ tìm cũng vô dụng. Ta đã từng nói với huynh, là vì ta bị đụng vào đầu, nên mới tình cờ khôi phục lại đúng không?”

Vương Lâm vuốt cằm: “Vâng.”

“Nhưng ta cảm thấy dường như ta cũng chưa khôi phục hoàn toàn, không biết chừng một ngày nào đó lại bị ngu dại lần nữa mất.”

“Điện hạ, ngàn vạn lần đừng nói như vậy!”

Lam Tranh bê chén thuốc lên miệng, hít một hơi rồi uống một ngụm.....

Vũ Lâu đi từ trong phòng ngủ ra, chạy đi tìm Phi Lục đang hóng mát dưới tàng cây. Phi Lục thấy tiểu thư đi đến, vội đứng bật dậy: “Tiểu thư, không phải em cố tình lừa dối đâu.”

Vũ Lâu khoát tay: “Em ngồi đi. Ta tới tìm em là muốn hỏi một chuyện.”

“Tiểu thư hỏi đi.”

“Lúc em sắc thuốc, có rời đi chút nào không?” Về mặt Vũ Lâu rất nghiêm trọng.

“Em có rời đi một lúc. Tiểu thư, sao thế?” Phi Lục bỗng hiểu ngay, mặc dù đang ở ngày tam phục nhưng cả người cô lạnh như băng: “Có phải có người bỏ linh tinh gì vào thuốc không? Tiểu thư, người có sao không?”

“Vị thuốc hơi kỳ lạ, hình như có trộn lẫn hồng hoa” Vũ Lâu nói: “Một thành phần trong thuốc phá thai.”

“Nhất định là hai nữ nhân kia làm rồi!” Phi Lục quay về phía sân viện nơi hai trác phi kia đang ở, nắm tay oán hận nói.

Vũ Lâu nói: “Mặc kệ có phải các nàng làm hay không, ta cũng không muốn làm to chuyện, em đừng nói cho Vương gia biết. Cố Thi Dư và chị dâu ta cũng là người cùng một gia tộc, nếu là nàng ta làm, ta cũng không muốn tổn hại gì đến nàng ta. Còn nếu là Mục Hi Dung, nàng ta là người có thể làm ầm ĩ mọi chuyện lên, lúc này mà Vương gia vì chuyện của ta rồi bỏ nàng ta, chắc chắn nàng ta sẽ tung tin ra xung quanh, Vương gia vì sủng ái ta mà bỏ trác phi. Điều này đối với Vương gia chỉ có hại, không có lợi. Nên chúng ta cứ yên lặng mà xử lý là được rồi.”

“Tiểu thư, nhưng chúng ta cũng không thể nuốt trôi cục tức này được!” Phi Lục oán hận nói: “Nếu các nàng không yên phận, muốn hại người nữa thì làm sao bây giờ?”

Vũ Lâu cười lạnh: “Ta chỉ nói là không nói cho Vương gia biết, chứ đâu có nói không trả thù các nàng, đôi khi, chuyện riêng tư, giải quyết bí mật cũng có cái thú vị riêng.” Nàng ghé sát vào tai Phi Lục thì thầm vài câu, Phi Lục nghe xong, vui vẻ gật đầu liên tục.

Chủ tớ hai người đang cười nói thì nghe thấy tiếng xôn xao truyền tới từ phòng ngủ, Vũ Lâu vội vàng quay lại.

Vừa bước vào, nàng chỉ thấy Vương Lâm kinh hoảng đứng bên cạnh giường, còn Lam Tranh thì đang ôm lấy mũi, trên tay đầy máu, bát thuốc vẫn còn vớt chổng chơ trên mặt đất. Vũ Lâu nhìn là hiểu ngay, Lam Tranh lại uống thuốc của nàng rồi.

“Tần cô nương” Vương Lâm bị dọa đến trắng bệch cả mặt mũi, thấy Vũ Lâu đến vội để nàng chăm sóc Huệ vương: “Bỗng nhiên điện hạ bị chảy máu mũi, mau gọi y quan tới đây!”

Lam Tranh phát tay: “Không cần gọi, ta không muốn để họ biết thân thể ta không khỏe mạnh!”

Vũ Lâu đi tới ôm lấy Lam Tranh, khóc ròng nói: “Vương gia..... Chàng đừng dọa ta.....” Rồi lại quay sang Vương Lâm, gạt nước mắt nói: “Hầu gia, xin đừng nói tình trạng sức khỏe của Vương gia cho người khác biết. Hu hu! Lần trước khi điện hạ gặp cướp, cũng bị chảy máu như vậy.”

“Ta đã nói không sao rồi, nàng còn ầm ĩ lên thế làm gì.”

Vũ Lâu nức nở không ngừng, lấy khăn ra giúp Lam Tranh cầm máu.

Vương Lân nhìn tình cảnh này, đầu hấn ong lên, thầm nghĩ, chỉ e là tình trạng của Huệ vương thực sự nghiêm trọng.

“Biểu ca..... hôm nay ta hơi mệt, huynh về trước đi..... Hôm nào ta sẽ tới quý phủ sau.....”

“Điện hạ, ngài phải cố gắng nghỉ ngơi thật tốt.”

Ngài là hy vọng của tất cả chúng ta.

Tâm trạng Vương Lân rất tệ, hấn còn không biết mình đã về thế nào.

Chờ Vương Lân đi xa, Vũ Lâu đuổi hết thị nữ ngoài cửa đi, quay lại bên cạnh Lam Tranh, không kìm được liền nhéo hấn một cái: “Người làm cái gì vậy?! Sao lại uống thuốc của ta?! Bị chảy máu cam thích lắm hay sao?”

“Diễn trò phải diễn cho đủ chứ, ngay cả Vương Lân cũng không lừa được thì còn qua mặt được ai.”

Vũ Lâu nhéo hấn mạnh hơn: “Dù thế thì người cũng đâu cần phải uống thuốc kia!”

May mà trong thuốc này chỉ có hồng hoa, nếu có độc được thì coi như người xong đời luôn rồi!

“Lần cuối cùng! Lần cuối cùng thôi!” Lam Tranh lau máu mũi, cười nói: “Nàng không thấy vẻ mặt vừa rồi của Vũ Dương hầu sao, y như gặp quỷ ấy!”

“Người còn có tâm trạng mà đùa giỡn nữa!”

“Sao lại không chứ?” Lam Tranh hừ giọng: “Chơi vui thật đấy, biểu ca nhất định sẽ nói ầu ậu, không lâu nữa bà sẽ truyền gọi ta tới gặp bà thôi, ta thật sự rất muốn nhìn thấy bộ dạng kinh hoàng của bà.”

Vũ Lâu cảm thấy việc Lam Tranh khiến ầu thân của mình lo lắng, thật sự không phải việc một người con nên làm: “Người thật độc ác, để mẫu thân phải lo lắng ỉnh như vậy.”

“Bà không phải là mẫu thân của ta.”

“Hả? Người nói gì?”

“Ta nói là, nàng mau mang nước đến rửa cho ta, rồi dọn cái bát vỡ này đi!”

“Trong phủ bao nhiêu người như vậy, sao người cứ phải sai ta?”

Lam Tranh cười hì hì ôm vai nàng nói: “Không phải nàng là nữ nô của ta sao?”

Vũ Lâu gạt tay hấn ra: “Tay đầy máu, đừng có bôi lên người ta.”

186. Chương 186: Phản Kích

Hôm nay, Phi Lục ở phòng bếp sắc thuốc như mọi ngày, cô nhìn siêu thuốc sôi lục bục mà ngẩn người.

“Phi Lục” Một tiểu tỳ nữ đi tới, có vẻ trước đây đã quen với Phi Lục rồi: “Cây trà của ta không biết đâu mất, tỳ có nhìn thấy không?”

Phi Lục nhìn quanh khắp nơi: “Không thấy.”

Tỳ nữ kia nức nở: “Ôi, nguy rồi, đó là di vật mẹ ta để lại cho ta... Ta tìm mãi không thấy, tỳ tỳ tốt, tỳ tìm giúp ta với.”

Phi Lục nhìn siêu sắc thuốc, khó xử nói: “Nhưng ta còn đang sắc thuốc...”

“Hu hu hu...” Tỳ nữ kia gạt nước mắt nói: “Trong phủ chỉ có tỳ là tỳ muội tốt với ta, tỳ mà không giúp ta, thật không biết ai sẽ giúp ta được nữa.”

Phi Lục không có cách nào, đành phải buông quạt xuống, dắt nàng ta ra khỏi phòng bếp: “Đừng khóc nữa, để ta đi tìm cùng muội, muội tìm những đâu rồi?”

Một bóng người lén lút đi ra khỏi góc tối, thấy Phi Lục và cô gái kia đi rồi, nàng ta liền chạy vào phòng ăn, rút ra một bao thuốc bột, sau đó mở siêu thuốc, định đổ vào.

“A!”

Ngay lúc nàng ta vừa mở siêu sắc thuốc ra, nàng ta bỗng thét lên một tiếng, rồi đưa tay ôm lấy mắt, gói thuốc bột đổ hết ra đất.

“A!” trên đỉnh đầu bỗng truyền đến giọng nói của Phi Lục, người lẽ ra đã rời đi rồi: “Y Tuyết, người làm gì ở đây thế?”

Y Tuyết xoa xoa mắt, khổ sở sờ soạn: “Mắt ta đau quá, mau lấy nước giúp ta với.”

Phi Lục đau lòng nói: “Ôi ôi ôi, thôi rồi, thuốc này coi như xong rồi. Sao người lại thừa lúc ta không ở đây mà tùy tiện mở siêu ra thế?”

“Nước..... nước.....”

Tiểu tỷ nữ vừa kéo Phi Lục đi ban này cũng chạy về: “Phi Lục, sao tỷ không tìm trâm giúp ta, lại quay về đây thế này” Nàng ta nhìn thấy Y Tuyết ngồi xồm dưới đất, biết mọi chuyện đã bại lộ, chỉ sững sờ đứng ở cửa không dám động đây nữa.

“Nước... Mau lấy nước đến cho ta rửa mắt, đau quá!”

“Được rồi được rồi, người chờ một chút.” Tỷ nữ ở cửa định đi lấy nước.

“Không được!” Phi Lục quát lớn: “Thuốc này không dùng nước rửa được, dùng nước sẽ mù ngay đấy! Chỉ có thể chịu đau, từ từ chăm sóc, nếu may mắn, thì khoảng nửa năm sẽ khôi phục thị lực.”

Y Tuyết khóc hu hu: “Mắt ta đau quá..... Phi Lục, người nể tình tỷ muội một thời gian rồi, cầu xin Tần tiểu thư giúp ta, cứu ta với!”

Phi Lục xoa thắt lưng, thở dài: “Thật là, sao người lại đi mở siêu sắc thuốc kia ra chứ, đây là độc được dùng để xông mắt. Mấy hôm trước trong phòng Tần cô nương có nuôi một con mèo, nhưng con mèo kia cũng thật hư hỏng, phá rất nhiều đồ đạc. Cho nên tiểu thư nhà ta mới phối được này, định xông mù mắt con mèo kia đi cho nó ngoan ngoãn một chút. Tiểu thư còn ngại con mèo có rận, nên phối cả thành phần được chống côn trùng nữa, động vật có bị mù cũng không sao, nhưng con người thì, không biết sẽ thành dạng gì nữa!”

Y Tuyết khóc: “Phi Lục..... tỷ cứu, cứu ta với.....”

Phi Lục không thèm để ý tới nàng ta, mà chỉ vào gói thuốc rơi trên đất: “Ái chà, đây là cái gì vậy? Vật không rõ lai lịch thế này, chắc chắn là nguy hiểm rồi, phải đưa cho Vương gia xem.” Nói xong, nàng định nhặt bột phần dưới đất lên.

“Đừng cử động!” Tỷ nữ đứng cửa đột nhiên xông vào, vồ lấy bột phần nhét hết vào miệng. Sau khi hủy diệt chứng cứ, nàng ta quay sang đỡ Y Tuyết dậy, vội bước ra ngoài, còn hùng hùng hổ hổ nói: “Ồ phòng bếp mà đi đun cái thứ độc được quái quỷ gì thế không biết!”

Phi Lục nhìn theo bóng họ, âm hiểm cười: “Không độc có thể trị các người hay sao.”

Từ giữa trưa ngày mười bốn tháng tám, trời đã phủ đầy mây đen, cuộn cuộn phía chân trời. Đến lúc lên giường đi ngủ, thì chớp giạt, sét đánh âm âm, mưa tầm tã suốt đêm.

Lam Tranh vén màn lên, cảm thán: “Quả nhiên là vì vị trí Đông Cung để trống, nên thời tiết cũng khác thường.”

Vũ Lâu giả vờ không nghe thấy, khó lắm mới có mưa, mát mẻ được một chút, nàng hy vọng có thể ngủ ngon hơn mọi ngày. Lam Tranh tiến lại gần, trêu chọc vuốt ve nàng: “Sét đánh nhiều như thế, có sợ không?”

Vũ Lâu quay lưng về phía hắn: “Ta chưa bao giờ sợ cả.”

Lam Tranh kéo vai nàng, để nàng xoay sang nhìn mình, tay khẽ điểm vào mũi nàng một cái nói: “Rõ ràng là nàng sợ, nhưng không sao, đừng lo, nàng có thể nép vào lòng ta mà.”

Vũ Lâu trở mình, ánh mắt khinh khỉnh nhìn hắn: “Đa tạ, không cần.”

“Nữ nhân này, như vậy chẳng đáng yêu chút nào!” Lam Tranh mạnh mẽ kéo nàng vào lòng, cười nói: “Nếu nàng yếu điệu làm nũng một chút, thì quang cảnh trong màn sẽ càng kiều diễm hơn.”

Vũ Lâu vừa dịch người ra một chút, hắn lại sát lại gần bám lấy nàng, cảm giác bị hắn trói buộc khiến nàng không thở nổi, nàng dùng cả tay cả chân, đẩy hắn ra: “Người đứng là keo da trâu mà! Đừng làm phiền ta!”

“Ôm nàng một cái cũng không được sao? Ta đâu có đòi hỏi gì khác!”

Vũ Lâu không chịu nổi, nói: “Chờ trời rét rồi nói sau. Giờ người ôm ta, ta nóng không thể ngủ được.”

Lam Tranh nhấm tính, còn mấy chục ngày nữa mới đến cái gọi là ngày trời rét: “Vậy đừng ngủ nữa, chúng ta sinh con đi.” Vừa dứt lời, Vũ Lâu ngồi vụt dậy, thở hổn hển trong bóng đêm: “Người đừng lại đây.”

Lam Tranh vội nói: “Vũ Lâu, ta chỉ nói vậy thôi, nàng không muốn, ta sẽ không ép nàng.” Hắn đưa tay ra kéo nàng: “Đừng sợ!”

Vũ Lâu bị hắn kéo trở lại vào lòng, vừa bị nàng giáo huấn nên hắn cũng ngoan ngoãn hơn rất nhiều, bắt đầu nói chuyện chính sự: “Vũ Lâu, ngày mai có cung yến mừng Trung thu, nàng tiến cung cùng ta đi, nàng giả làm thị vệ, canh ngoài điện là được, như vậy ta cũng yên lòng hơn.”

“Sẽ bị nhận ra mất.”

“Vậy.....” Lam Tranh đưa tay chỉ trở trên môi nàng: “Dán râu giả lên, cải trang đi.”

“Ta giả nam trang nhìn rất đẹp, cẩn thận các công chúa muội muội của người sẽ bị ta bắt cóc đấy.”

Lam Tranh vốn có tính được voi đòi tiên, vừa nghe thấy nàng nói giỡn, hắn liền nghĩ ngay là nàng đã không còn giận hắn, ôm lấy nàng cọ cọ, cười nói: “Nàng định ăn sạch cả Độc Cô gia chúng ta đấy à?”

Vũ Lâu nói: “Đừng quậy nữa, nói chính sự đi. Yến hội ngày mai đóng vai trò rất quan trọng, người không thể lơ là được, biết không?!”

Lam Tranh cười: “Đây vốn là sở trường của ta, đâu cần nàng phải dặn dò.”

“Vậy là tốt rồi.” Vũ Lâu chợt nhớ tới Vân Triệt, hỏi: “Không phải Vương Kỳ quay về kinh thành đón thể tử sao? Bọn họ đã rời kinh chưa?”

Nhắc đến Vân Triệt, Lam Tranh lại tức giận bùng bùng: “Chưa, phụ hoàng thích hắn, cực kỳ thích! Nên giữ hắn ở lại kinh thành một thời gian.” Hắn cảm nhận rõ ràng Vũ Lâu đang nằm trong lòng hắn khẽ cười một tiếng giống như trút được gánh nặng, cơn tức giận lại bùng lên: “Tần Vũ Lâu, không cần biết Vân Triệt giống ca ca nàng thế nào, nàng cũng đừng có lấy cớ đó đi gặp hắn!”

Vũ Lâu không trả lời, Lam Tranh cũng không nói nữa, mang một bụng dấm chua ôm nàng ngủ.

Một lát sau, Lam Tranh mở to mắt nói với nàng: “Nếu không có chuyện gì thì nàng đừng đến gần Tây Uyển.” Tây Uyển là nơi ở của Mục Hi Dung.

“Sao lại dặn vậy?”

“Bên đó vừa xuất hiện một loại bệnh, tự dưng cả người nổi mẩn ngứa, hình như bị nhiễm đầu tiên là một tỷ nữ có bệnh ở mắt.”

“Yên tâm, ta cũng không định sang bên đó.”

“Sao ta lại cảm thấy hình như nàng vừa cười vậy nhỉ.”

“Đâu có.” Vũ Lâu cười thâm trong lòng, hừ, đáng đời, hại người hại mình.

187. Chương 187: Nôn Ra Máu

Từ sau khi Lam Tranh tỉnh lại, các huynh đệ lập tức khôi phục lại thái độ sợ hãi và căm thù đối với hắn. Chuyện này cũng không trách được bọn họ, dù sao bóng ma trước đây cũng không dễ gì mà vượt qua được.

Cung yến tết Trung thu thật buồn tẻ, chẳng thú vị gì cả, đều đều như nước chảy, những vũ đạo hoa lệ mà nhàm chán, thậm chí ngay cả những người tham gia yến hội nhìn cũng na ná như nhau. Vương Lâm phải ngồi bên cạnh phụ thân mình là Thừa tướng đại nhân, nên Lam Tranh đành ngồi lẻ loi một mình giữa một đồng huynh đệ không được thân thiện lắm, lẳng lặng rót rượu xem ca múa.

Bỗng hắn nghe một huynh đệ bên cạnh thấp giọng nói với một người khác: "Đệ thật là, không chứng kiến đại chiến của Thái tử và Huệ vương, lại cứ ngồi nhà mà ôm sách vở, trừ đệ ra, những hoàng tử khác ở đây làm gì có ai chưa từng bị Huệ vương chinh đầu? Nhờ phúc của hắn, mà giờ chỉ cần nhìn thấy chữ 'Huệ' là ta đã thấy run cả người lên rồi."

Sau đó, hoàng tử nhỏ hơn nhìn về phía Lam Tranh, thấp giọng hỏi: "Thập ca thật sự đáng sợ như vậy sao? Mọi người đều nói huynh ấy là tên gốc mả."

"Á, hắn đang nhìn chúng ta."

Lam Tranh thừa hiểu những người ở đây sẽ không nói được chuyện gì tốt đẹp về hắn. Hắn thấy buồn tẻ, nhàm chán đến cùng cực, ngồi nghịch nghịch ngọc bội treo bên hông. Hoàng hậu vừa quay sang, nhìn thấy cảnh này, liền trừng mắt cảnh cáo hắn một cái. Đường đường là một Thái tử tương lai mà lại ngồi nghịch ngọc bội giữa yến tiệc thế này, trông thật khó coi.

Lam Tranh buông ngọc bội xuống, đứng dậy nói: "Hoàng nhi thấy không được khỏe lắm, xin phép ra ngoài điện nghỉ ngơi một chút."

Hắn đi ra ngoài, lập tức ngồi xuống thềm đá bên cạnh Vũ Lâu, cười nói: "Ánh trăng đêm nay thế nào?"

Vũ Lâu không nói gì. Lam Tranh ngồi ngắm trăng một lúc, rồi ghé vào tai nàng nói: "Không biết mắt nàng và trăng kia, cái nào tròn hơn."

Hắn nâng cằm nàng lên, nhìn chăm chăm vào mắt Vũ Lâu: "Đúng là mắt nàng vẫn đẹp hơn." nói rồi cúi người hôn lên môi nàng, Vũ Lâu cũng cực kỳ phối hợp, khẽ hé miệng để mặc hắn tìm kiếm.

Tình cảnh này lại khiến Vương Lâm vừa đuổi theo ra ngoài kinh hãi. Từ xa nhìn lại, hắn chỉ thấy Huệ vương đang hôn môi một gã thị vệ râu dài, bất giác tối sầm mắt mũi, suýt thì đứng không vững.

Vũ Lâu thấy Vương Lâm đi tới, vội đẩy Lam Tranh ra, kéo mũ che khuất gần nửa khuôn mặt.

Lam Tranh quay đầu lại nhìn Vương Lâm, mặt lộ ra vẻ không vui.

"Thân thể điện hạ không khỏe, nên ta lo lắng....." Vương Lâm vẫn còn chưa hồi phục tinh thần từ sự kích thích vừa rồi, nói năng hơi hồ đồ: "Đến tìm ngài..... nhưng ngài ở đây là....."

Lam Tranh hừ một tiếng, phất tay áo xoay người đi về đại điện. Vương Lâm theo sau hắn, thử thăm dò, hỏi: "Điện hạ, ngài không phải....."

Lam Tranh dừng chân, nghi hoặc nhìn hắn. Vương Lâm lau mồ hôi, cố gắng chịu đựng áp lực từ Lam Tranh, nói tiếp: "Không phải là vì Tần Vũ Lâu không đối xử tốt với ngài..... mà ngài chuyển sang thích nam nhân đấy chứ?"

"....." Lam Tranh lắc đầu thở dài, không trả lời Vương Lâm, xoay người quay về chỗ ngồi của mình trong đại điện.

Vừa nhìn thấy Diệp Thành đang ngồi cạnh Hoàng đế, hắn bỗng giật mình. Lúc này, Hoàng đế tươi cười hơn hớn lớn giọng nói: "Diệp Thành hữu dũng hữu mưu, nhìn đi nhìn lại, cũng chỉ có Diệp Thành là hợp mắt trẫm thôi."

Không khí vui mừng của yến hội phút chốc bị giảm hơn phân nửa, vẻ mặt Hoàng hậu không nén được giận, tuy vẫn cố giữ phong độ của bậc mẫu nghi, duy trì nụ cười trên môi, nhưng trong nét cười lại trộn lẫn tia căm hận. Mọi người trong Vương thị đều trầm xuống.

Trái ngược với không khí trầm mặc đó là đẳng phái của Tần vương, tất cả đều nâng chén, hòa theo lời nói của Hoàng thượng.

Coi Độc Cô Lam Tranh hẳn là người chết rồi hay sao, trước mặt một kẻ danh chính ngôn thuận kế thừa ngôi vị Thái tử như hắn mà lại khen ngợi một vị Hoàng tử khác.

Tần vương ngồi cạnh Hoàng đế, ánh mắt khinh thường nhìn xuống Lam Tranh, vẻ mặt không giấu được sự kiêu ngạo. Lam Tranh vốn đã hận hắn cứ nhớ thương Vũ Lâu, giờ đối phương lại còn dám khiêu khích trước, vì thế, hắn nheo mắt lại, hoàn trả gấp bội cho Tần vương.

“Diệp Thành, con đang nhìn gì thế?” Hoàng thượng hỏi, nhìn theo ánh mắt u ám của Tần vương, liền bắt gặp ngay ánh mắt công kích hung dữ của Lam Tranh. Từ trước ông đã hơi e ngại Huệ vương, giờ lại thấy ánh mắt oán hận của hắn trừng trừng nhìn mình, khiến hoàng thượng không khỏi run lên vì sợ, lập tức nhũn mày: “Lam Tranh, con có chuyện gì thế?” Nhất định trong lòng hắn đang hận thầm không đối xử tốt với hắn. Chẳng lẽ từ đầu buổi yến tiệc đến giờ, hắn đều nhìn trầm bằng ánh mắt như thế sao?

Lam Tranh biết mình gây họa rồi, ánh mắt của hắn bây giờ vô cùng bất kính, sắc mặt của phụ hoàng cũng cực kỳ khó coi.

Hắn bước từng bước nhỏ lên phía trước, ngập ngừng nói: “Phụ hoàng.....” hơi thở Lam Tranh hơi dồn dập: “Nhi thần.....”

Trong đại điện tĩnh lặng giờ chỉ còn nghe tiếng thở hổn hển của Lam Tranh, Vương Lân vội đứng dậy, đi thẳng đến trước mặt Lam Tranh: “Điện hạ, ngài làm sao vậy?”

“Khụ, khụ!” Lam Tranh ho không dứt, ôm lấy miệng, cả người run lẩy bẩy.

Vương Lân đang vỗ lưng giúp hắn dễ thở, đột nhiên hét to: “Máu!”

Máu tươi chảy tong tong từng giọt qua kẽ ngón tay Lam Tranh, rơi trên mặt đất. Thân thể mềm nhũn của hắn cũng ngã vào người Vương Lân. Mọi người trong điện đều sợ hãi kêu lên.

“Sao thế, sao lại ngất xỉu?!” Vương Hoàng hậu cũng hoảng hốt: “Mau gọi Thái y, nhanh lên!”

Hoàng đế bước xuống dưới điện, nhìn sắc mặt tái nhợt của Lam Tranh, hơi thở vô cùng mỏng manh yếu ớt, mồ hôi chảy ròng ròng, khoe miệng đầy máu, khiến ông hoảng sợ, vội vàng sai người dìu Lam Tranh đang ngất xỉu về Cung Sùng Lan. Ngự y nhanh chóng bước vào tầm điện, xem mạch cho Huệ vương.

“Sao rồi?” Hoàng hậu ra vẻ trấn định hỏi, nhưng bàn tay đang vò nát chiếc khăn đã bán đứng tâm trạng bối rối của bà.

Mọi hy vọng của bà đều đặt lên người Lam Tranh, nếu hắn lại có chuyện gì thì bảo bà phải sống thế nào đây.

“Hồi Hoàng hậu nương nương, mạch của Huệ vương điện hạ vô cùng suy yếu..... sợ là.....”

“Sợ là cái gì?!” Hoàng hậu vội hỏi.

“Sợ là sẽ đi theo vết xe đổ của Thái tử.....”

Hoàng hậu choáng váng, lui từng bước về phía sau rồi hôn mê bất tỉnh.

“Nương nương—” cung nữ đứng sau vội chạy lên đỡ bà. Cung Sùng Lan nhất thời rối loạn.

Hoàng đế nhìn Lam Tranh đang hôn mê, hơi thở yếu ớt nói: “Nếu người chẩn sai mạch, coi chừng trầm lấy mạng người.”

“Vi thần không dám, mạch của Huệ Vương đúng là rất suy yếu, không biết thân thể còn chống đỡ được bao lâu.” Ngự y nói: “Bệnh trong người, chỉ có thể chậm rãi điều trị.....”

Lúc này, Phương Bàng vừa chẩn mạch cho Huệ vương cũng nói: “Năm năm trước Huệ vương từng gặp chuyện ngoài ý muốn, chỉ e là lúc đó trong đầu có tụ máu, thì tình hình sẽ càng nguy hiểm hơn.”

Tuy ông không thích Huệ vương, nhưng dù sao hắn cũng là con ruột của mình. Sau khi Hoàng thượng nghe xong những lời này, trong lòng chua xót nói: “Trẫm biết rồi...Các người lui hết đi.”

Ngồi cạnh nhìn Lam Tranh một lúc, Hoàng thượng quay sang nói với Tần vương: “Con ở đây canh chừng đệ đệ mình cho tốt, chờ hần tỉnh thì lập tức phái người đi báo cho trẫm.”

“Vâng.”

Lam Tranh nghe xong, trầm nghĩ, hồng rồi !

Mọi người đi hết, chỉ còn lại Lam Tranh nằm im trên giường. Gió thổi khiến hần thấy rất lạnh, nhưng dưới con mắt chăm chú canh chừng của Tần vương, hần không dám động đậy gì.

Không có cách nào khác, ngủ đi, Lam Tranh trầm nhẩm đếm số, hy vọng có thể ngủ đi một chút. Lúc đếm tới con dê thứ hai trăm, thì hần nghe thấy có người đi vào, gọi một tiếng: “Điện hạ!”

Là Vũ Lâu !

188. Chương 188: Điều Không Phải Người Lương Thiện

Tần vương nhìn tên thị vệ vừa đi tới, thấy hần kéo ria mép, tháo mũ xuống, hóa ra lại là Tần Vũ Lâu mà hần ngày nhớ đêm mong.

“Vũ Lâu” Tần vương mừng rỡ: “Thì ra nàng luôn ở trong cung mà ta không biết.”

Vũ Lâu buồn bã bĩu môi nhìn về phía Lam Tranh: “Hần ngất thật à?”

Tần vương nhíu mày nhìn chằm chằm Lam Tranh, nói: “Thân thể hần vẫn luôn rất khỏe, sao đang yên đang lành lại ho ra máu, suy yếu đến cùng cực thế này?”

Vũ Lâu cười lạnh, trong ánh trăng bàng bạc, nụ cười của nàng càng thêm vẻ âm trầm khiến người ta sợ hãi.

Tần vương như hiểu ra gì đó: “Là nàng làm sao?”

Vũ Lâu đi đến trước giường Lam Tranh, ngồi xuống, vuốt ve mặt hần, lạnh lùng nói: “Bảo úng, ai bảo hần tước đi tự do của ta. Không phải hần đã từng nói, chỉ khi nào hần chết đi, ta mới có thể chạy thoát hay sao. Ha ha, vậy thì cứ theo ý nguyện của hần mà làm thôi.”

Nàng cầm tay Lam Tranh, nói tiếp: “Độc Cô Lam Tranh, người sai ở chỗ quá ích kỷ. Người có biết những người khác cũng có tình cảm, tâm sự, cũng có vui buồn giận dữ hay không? Không phải ai cũng cam tâm tình nguyện bị người nắm trong lòng bàn tay.”

Nàng cảm giác rất rõ bàn tay Lam Tranh dùng sức nắm lấy tay nàng, vì thế nàng âm thầm nhéo mạnh hần một cái.

Hừ, đau chết người đi, xem người có dám kêu không !

“Vũ Lâu, nàng hạ được hần sao?!”

“Ừm.” Mặt Vũ Lâu bình thản không đổi sắc nói: “Khi còn ở nhờ tại y quán của Phương Lâm, ta cũng vô tình biết được một số phương thuốc. Ta vốn cũng không tính toán gì, chỉ tại hần bức ta !”

Tần vương thấy Vũ Lâu hoàn toàn không giống vẻ đoan trang thường ngày, ngược lại, lại giống một phụ nhân độc ác tràn ngập oán hận hơn: “Nhưng mà, nàng làm thế, cũng quá mạo hiểm.....”

“Dù có thế nào thì cũng đáng giá.” Vũ Lâu nói: “Có điều, hôm nay hần bị ngất, có lẽ cũng đã nhận thấy có người hại hần, hần nhất định sẽ nghi ngờ, chỉ sợ là ta không thể dùng độc với hần tiếp nữa. Nhưng mà...ha ha, với liều thuốc trước đây, thì hần cũng chẳng còn sống được bao lâu.”

Thắng lợi tới bất ngờ khiến Độc Cô Diệp Thành không thể tin được, chẳng lẽ Huệ vương mà hần vô cùng oán hận, chán ghét, cuối cùng lại bại trận trên tay nữ nhân hần ta yêu thương nhất hay sao?

“Chẳng lẽ...hần thật sự không thể sống được bao lâu nữa sao?”

“Điện hạ, ngài cũng nhìn thấy bộ dạng của hần rồi mà.” Vũ Lâu lau vết máu dính trên khóe miệng Lam Tranh: “Ta tin là ngự y cũng đã nói ra bệnh tình của hần rồi. Ha ha...không ngờ hần và Thái tử đều là hai tên quỷ đoán mệnh.”

Lúc này Tần vương mới dám đón nhận chiến thắng, nói với Vũ Lâu: “Không ngờ nàng lại quyết đoán như vậy.”

Vũ Lâu đưa tay lau nước mắt: “Ta vốn không tính làm thế...”

“Vũ Lâu, nàng đừng tự trách mình, là do hấn không tốt, luôn làm tổn thương nàng, nàng không cần phải cảm thấy áy náy với hấn!”

Vũ Lâu ừ một tiếng: “Điện hạ, xin hãy để ta ngồi riêng với hấn một lúc, hấn đưa ta vào cung là vì không muốn rời ta một khắc nào, nếu mai hấn tỉnh lại mà không thấy ta, nhất định sẽ gây phiền phức cho ta.”

Tần vương nghĩ một chút rồi nói: “Cũng được, vậy ta cáo từ!”

Tuy Huệ vương đáng giận, Tần Vũ Lâu hạ sát chiêu với hấn, nhưng rõ ràng nàng vẫn có cảm tình với hấn, giờ thực sự không thích hợp để biểu lộ tình cảm của mình, cứ để nàng bình tĩnh một chút là hơn. Tần vương nhìn Tần Vũ Lâu, chỉ thấy vẻ mặt nàng rất bi thương, khiến hấn ta cũng buồn bã, hít một hơi rồi rời đi.

Dù sao, không bao lâu nữa, cả ngôi vị Thái tử và Tần Vũ Lâu đều thuộc về hấn ta.

Xác định chắc chắn Tần vương đã đi rồi, Vũ Lâu mới đẩy Lam Tranh: “Này, tỉnh dậy đi.”

Lam Tranh không động dậy.

“Này, đừng có giả vờ, còn giả vờ nữa, ta sẽ điểm huyết người, cho người nằm cả đêm đấy.”

Lam Tranh đột nhiên mở to mắt, ôm cổ Vũ Lâu, kéo vào lòng mình, cười nói: “Tần Vũ Lâu, cô nàng bịp bợm này, dám lừa Tần vương xoay vòng vòng như vậy.”

Nàng dựa vào ngực hấn nói: “Ta đâu có lừa hấn, đúng là ta hạ được người còn gì.”

“Nhưng mà, loại được thực sự mà nàng hạ ta, lại là được làm suy yếu mạch đập. Ha ha... cả Phương Bàng mà cũng bị nàng lừa.”

“Lần trước khi ta mang thai, chẩn sai ngày tháng, tất cả là do người hạ được đã bày mưu tính kế. Ta chỉ điều chỉnh một chút, để cho thuốc này không chỉ có tác dụng làm sai lệch thời gian mang thai của nữ nhân mà còn có thể có tác dụng trên người bình thường, dù sao tác dụng cũng gần giống nhau nên cũng không khó khăn gì.”

“Ha ha.” Lam Tranh kéo nàng lên giường, nằm cạnh mình: “Giờ mọi người đều nghĩ ta sẽ giống như Thái tử, bệnh tật không sống được vài năm nữa. Diệp Thành vốn cũng có nghi ngờ, nhưng vừa rồi bị nàng lừa như vậy, chắc chắn lòng hấn bây giờ đang vui như nở hoa à xem!”

“Hừ!” Vũ Lâu cũng không muốn làm người xấu, đã lừa người ta còn cười nhạo sau lưng: “Tần vương đối xử với ta không tệ, ta lừa hấn thế này, trong lòng cũng rất khó chịu!”

Lam Tranh vừa nghe nàng nói câu này, liền cười khinh miệt: “Này, nàng nghĩ Diệp Thành là người tốt thật hả? Ta còn chưa nói cho nàng biết đấy thôi. Lần trước, người đứng sau vụ hãm hại, vu oan cho nàng đối được ở y quán của Phương Lâm, khiến nàng bị giam vào ngục, chính là hấn!”

Vũ Lâu nói: “Ai làm, thì trong lòng tự hiểu lấy, đừng đẩy sang người khác.”

Lam Tranh tức tối ngồi bật dậy, vỗ ngực nói: “Nàng thật không hiểu ta sao? Những chuyện ta đã làm với nàng, bất kể là tốt hay xấu ta cũng đều thừa nhận hết. Ngay cả muốn giết cha nàng, ta cũng đường đường chính chính nói cho nàng nghe. Nàng nghĩ lại xem có đúng không?”

Những câu hấn nói đều là sự thật, Độc Cô Lam Tranh hấn thật sự không sợ làm người xấu.

Có thể cũng chính vì nguyên nhân đó, không cố gắng tô son trát phấn ỉnh, nên mới để lại cho nàng ấn tượng cực kém như vậy.

Vũ Lâu không nói gì. Lam Tranh nâng mặt nàng lên: “Này, nàng nói xem nào, có phải đúng như thế không?”

“Đúng là tên ma quỷ. Cho dù không phải là người làm, thì người cũng không thể nói là Tần vương làm được.”

“Nếu ta nói hấn làm, tức là ta đã chắc chắn đến mười phần rồi. Khi đón nàng ra khỏi ngục, ta đã sai Vương Lân đi thăm dò, tiểu nhị kia đúng là bị hấn sai khiến, tuy không phải hấn trực tiếp hạ lệnh.”

Trong lòng Vũ Lâu thoáng trầm xuống, thở dài, sao cuộc đời nàng lại đáng chán thế này không biết, gặp ai cũng đều không phải người lương thiện.

“Là hấn thì là hấn, ta cũng đâu có ý định gì với hấn đâu.”

Lam Tranh bĩu môi: “Nhưng mà Tấn vương người ta chỉ mong ta chết đi, để cưới nàng đấy thôi. Thật không thể chịu nổi, đường đường là một đại nam nhân mà suốt ngày tơ tưởng đến nữ nhân của người khác.”

“Sao người nói khó nghe thế.”

“Đúng thế mà.” Lam Tranh hôn nàng một cái: “Nàng vốn được định là Vương phi của hấn, sau đó lại để ta tranh được. Chắc chắn là hấn muốn cướp nàng về. Ban đầu hấn còn vờ như không có gì. Nhưng thấy ta cưới nàng, rồi chiếm được cả cơ thể nàng, chắc chắn là hấn tức phát điên lên rồi!”

“Người cũng quản nhiều thật đấy, người ta tức giận trong lòng mà người cũng để ý nữa à.”

“.....” Lam Tranh khê cắn môi nàng, than thở: “Nàng quản nhiều ấỵ. Ta chỉ oán giận một hai câu cũng không được. Nàng cũng biết hấn thế nào, còn cứ suốt ngày bênh hấn.”

Vũ Lâu đẩy hấn ra, dịu dàng nói: “Từ nhỏ ta đã nghĩ là sẽ phải gả cho Tấn vương, nên cũng bắt giác bảo vệ hấn vậy thôi.” Thấy Lam Tranh trừng mắt tức tối, nàng lại cười: “Ta kể cho người một chuyện này, khi lần đầu tiên ta bị người chọc tức, bỏ về nhà mẹ đẻ ấỵ, Tấn vương đã từng xông vào khuê phòng của ta, ta còn nằm úp sấp trên người hấn nữa.”

189. Chương 189: Đại Công Cáo Thành

Lam Tranh như bị sét đánh ngang tai, trong lòng bị thương tổn nặng nề: “Các người..... các người như thế là thế nào?”

“Lúc đó, hình như hấn vừa từ Liêu Đông quay về, sau đó lên vào khuê phòng của ta để nhìn ta. Bị ta bắt được, đánh nhau một trận, ta không cẩn thận nên đã ngã lên người hấn.”

“Hấn không làm gì nàng chứ?” Lam Tranh lăm bầm lâu bàu: “Chắc là không rồi, lúc nàng cùng ta, vẫn là xử nữ mà.”

“Người lúc nào cũng nghi ngờ trình tiết của ta, lúc nào cũng tra khảo ta có phải bất trung với người hay không mà không biết mệt mỏi, người bất an đến thế cơ à?”

Lam Tranh không hề do dự, thừa nhận ngay: “Đúng, ta bất an, ta chỉ lo ngày nào đó nàng sẽ rời khỏi ta.”

“Thế nên là, ta với người ở cùng nhau, cảm giác rất khó thở, giống như trong quan tài ấỵ, áp lực chết đi được.”

Lam Tranh áy náy nhỏ giọng nói: “Thật vậy sao? Ở cùng với ta, nàng thống khổ như vậy à?”

“Ừ. Không thể chịu nổi từng thời từng khắc người bám dính lấy ta, chẳng có đến một khắc tự do.” Vũ Lâu lấy tay chỉ chỉ vào trán hấn, giáo huấn: “Ta hỏi người, Độc Cô Lam Tranh, năm nay người bao nhiêu tuổi rồi? Là đứa trẻ con ba tuổi hay sao? Còn ta là ai? Ta là vú em của người à? Người rời khỏi ta thì không sống được à?”

Lam Tranh trố mắt, ôm ngay lấy mặt nàng cọ cọ: “Đúng thế đấy, ta rời khỏi nàng, ta sẽ không sống được.” Hấn cúi xuống gặm gặm cắn cắn môi Vũ Lâu.

Vũ Lâu tránh đầu ra: “Miệng người vẫn còn máu kia, tanh chết đi được.”

Vũ Lâu đổ máu vào bong bóng cá rồi ngâm trong miệng, lúc Lam Tranh đi ra bên ngoài điện, hôn nàng, nàng đẩy bong bóng cá sang cho hấn. Hấn ngâm giữ trong mồm rồi quay về đại điện, cắn vỡ để diễn màn nôn ra máu vừa rồi.

Lam Tranh bất chấp: “Tanh cũng hôn nàng.”

“A!” Vũ Lâu giãy dụa muốn trốn, nhưng trốn đâu cũng bị Lam Tranh kéo lại. Hắn đè nàng xuống, gọt mở hàm răng, hôn đến hai gò má nàng đỏ hồng lên.

Lúc trước, Vũ Lâu dùng được để làm suy yếu mạch tượng của Lam Tranh, ra vẻ như cơ thể hắn cực kỳ yếu ớt. Sau đó, ở giữa yến tiệc Trung thu lại làm hắn ho ra máu, mục đích chính là để Hoàng thượng truyền ngự y tới bắt mạch cho hắn, biết được cơ thể hắn suy yếu, không còn sống được bao lâu, Hoàng thượng chắc chắn sẽ lơ là cảnh giác với Lam Tranh.

Ngày hôm sau, khi Hoàng hậu tỉnh lại, việc đầu tiên bà làm là cho truyền Vũ Dương hầu Vương Lân vào. Vương Lân là con trai trưởng của trưởng tử Vương thị, trên vai mang nặng trọng trách giữ gìn lợi ích của gia tộc. Hắn đi theo Huệ vương, đầu tiên là gặp chuyện không may trở nên ngốc nghếch, vốn là cực kỳ bất hạnh, sau đó, Huệ vương lại hồi phục, hắn còn chưa vui mừng được bao lâu, thì chớp mắt một cái, cơ thể Huệ vương lại có vấn đề, khiến đầu hắn như muốn hỏng luôn.

Lúc Vương Lân gặp Hoàng hậu, cả hai cô cháu đều vô cùng tiều tụy.

Hoàng hậu dựa người trên tháp quý phi, trán vẫn còn chườm khăn, yếu ớt nói: “Hôm nay cháu đã tới Cung Sùng Lan thăm Huệ vương chưa?”

“Dạ rồi, cháu nghe bọn thái giám nói, sáng nay Huệ vương đã ra khỏi cung, quay về phủ.”

Hoàng hậu ngồi bật dậy: “Sao nó lại đi ngay như vậy? Còn không thêm đến báo cho bản cung một tiếng!”

“Cháu nghĩ, chắc là điện hạ không muốn để người khác biết rõ bệnh tình của ngài.” Vương Lân nói: “Cô, thật ra mấy hôm trước, cháu đã biết cơ thể Huệ vương không được khỏe, nhưng ngài lại không cho cháu nói với cô!”

Hoàng hậu vừa nghe xong, túm chiếc khăn đang đắp trên trán ném về phía Vương Lân: “Người đứng là ngu xuẩn đến cùng cực, thân thể Huệ vương có bệnh, chuyện lớn như vậy mà người không nói với bản cung, người người — ôi..... chóng mặt quá!”

“Cô, người phải bảo trọng thân thể.” Vương Lân thở dài: “Dường như cơ thể điện hạ thật sự có vấn đề, Phương Bàng nói rất đúng, có lẽ tai nạn năm năm trước đã để lại di chứng, trong đầu điện hạ có thể có máu bầm. Hôm đó, khi cháu gặp điện hạ trò chuyện, không hiểu sao, tự dưng điện hạ lại bị chảy máu mũi.....”

Hoàng hậu vừa nghe, không kìm được mà khóc nức nở: “Sao số mạng của bản cung lại khổ thế này, đầu tiên là Tĩnh Thần, giờ Lam Tranh chỉ vừa khôi phục không bao lâu, sắp có thể ngồi lên ngôi Thái tử đến nơi rồi, lại gặp phải chuyện thế này.” Bà kéo tay áo lên lau nước mắt, cố gắng duy trì dáng vẻ của mình: “Không thể làm cho ta bớt lo được sao? Hôm qua cháu cũng thấy rồi đấy, Hoàng thượng coi trọng Tấn vương như thế, giờ Huệ vương không khỏe thế này, chắc chắn Tấn vương sẽ mừng thầm. Thật không ngờ, kết quả là vẫn không đầu được lại Thanh nhi, vẫn là con trai của nàng ta kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

Thanh nhi là cách Hoàng hậu gọi muội muội Vương Hiền phi của mình.

Vương Lân không hiểu ân oán của đời trước, chỉ đứng trầm mặc.

“Lân Nhi, dù thế nào, ngôi vị hoàng đế này chúng ta cũng phải giành bằng được. Chỉ cần Lam Tranh còn trên đời này một ngày, thì chúng ta cũng phải phụ giúp nó lên ngôi.” Nghĩ đến đây, Hoàng hậu lại không kìm được mà bắn khoăn một chuyện lớn khác: “Tĩnh Thần cũng không có con nối dõi, Lam Tranh nhất định phải có. Cho dù hắn có qua đời, thì có đứa nhỏ cũng coi như là kỷ niệm.”

Tuy Lam Tranh không phải do bà đích thân sinh ra, nhưng tình cảm mẫu tử cũng không hề ít hơn so với Tĩnh Thần.

Bà không hề biết, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Tĩnh Thần quyết dồn Lam Tranh vào chỗ chết.

Vừa rồi Vương Lân bị Hoàng hậu trách cứ vì chậm không thông báo tình hình sức khỏe Huệ vương cho bà, nên không dám giấu diếm nữa, hắn cứ do dự không biết có nên nói ra chuyện hắn nhìn thấy đêm qua không.

Hoàng hậu nói: “Hai trắc phi vẫn ít quá, không, cái này cũng không quan trọng, quan trọng nhất là, nó không thể ngày nào cũng ở bên cạnh Tần Vũ Lâu kia như thế được..... Phải tìm cách để nàng ta rời khỏi nó.....”

“Cô.....” Vương Lâm nói quanh co: “Có thể cũng không hẳn là..... do Tần Vũ Lâu đâu..... Có lẽ nguyên nhân là từ phía Huệ vương.....”

“Nguyên nhân từ phía Huệ vương?”

“Chà..... Tối hôm qua, lúc cháu ra ngoài tìm, vô tình thấy Huệ vương thân thiết với một gã thị vệ.” Vương Lâm vừa nhớ lại, vẻ mặt đã vô cùng thống khổ: “Là một gã thị vệ râu dài. Cháu thề, cháu tuyệt đối không bị hoa mắt.”

Chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi, mà Hoàng hậu liên tục bị hai lần đả kích nặng nề, có chút không chịu nổi: “Cái gì?! Lam Tranh thân thiết với một nam nhân?! Chuyện này..... chuyện này.....”

Vương Lâm dốc sức phát huy đầu óc tưởng tượng đen tối của mình, nói tiếp: “Thật ra, cô à, cô không biết là Tần Vũ Lâu cũng hơi kỳ quái sao? Nghe nói lúc Vũ Lâu giả trai nhìn rất đẹp, đã từng làm điên đảo thần trí của Phương gia nhị công tử. Hơn nữa, tính cách của nàng ta cũng chẳng giống nữ nhân, nếu nói là Huệ vương thích Tần Vũ Lâu, không bằng nên nói Huệ vương không hề thích nữ nhân, chẳng qua ngài chỉ thích vẻ ngoài của Tần Vũ Lâu mà thôi.”

“Cháu nói là Huệ vương đoạn tụ? Không đâu, không phải đâu.” Làm mẫu thân, thật khó cho bà khi phải thừa nhận con trai mình thật sự bị đoạn tụ.

Vương Lâm nghiêm túc gật đầu: “Nhưng chuyện đêm qua, đúng là cháu nhìn thấy tận mắt.”

“Chuyện này..... chuyện này.....” Hoàng hậu ôm trán, suy sụp nói: “Cháu lui xuống trước đi..... Chuyện này để nói sau, bản cung mệt mỏi quá.....”

“Vâng, tiểu chất cáo lui, cô cô, người nhớ bảo trọng thân thể.”

Cảm giác đau khổ ngắn ngủi qua đi, Hoàng đế lại không tìm được mà thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thân thể Huệ vương có bệnh, sẽ không sống được bao lâu nữa.

Ông thật sự không thích đứa con trai này, nếu nói là con ông, chi bằng nên nói, chỉ là một đứa con trai của Hoàng hậu thì hơn.

Ông dựa vào thế lực bên nhà ngoại của Hoàng hậu, mới ngồi lên được ngôi vị Hoàng đế, nên ông luôn lo lắng Hoàng hậu sẽ bồi dưỡng con mình, đến cướp ngôi của ông.

Ban đầu, người đó là Tĩnh Thần, giờ là Lam Tranh.

Thật may, vì thân thể của Lam Tranh lại yếu ớt giống ca ca hắn.

Nhưng các đảng phái triều thần dường như cũng không quan tâm đến chuyện này, không ngừng dâng sớ đề nghị ông sớm lập Thái tử, ổn định Đông cung.

Ngày nào Hoàng thượng cũng bị một lượng lớn tấu sớ vùi lấp, tình thế cấp bách khiến ông buộc phải tìm Tấn vương đến bàn bạc: “Có lẽ tạm thời phải lập Lam Tranh làm Thái tử.”

Những lời này, trọng điểm nằm ở chữ ‘tạm’.

Tấn vương đương nhiên là hiểu ý ông, trả lời: “Nhi thần nghe theo sự sắp xếp của phụ hoàng.”

Vì thế, ba ngày sau, Hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, sắc lập Thập hoàng tử Huệ vương Lam Tranh làm Thái tử.

190. Chương 190: Dời Cung

Lam Tranh bệnh nặng, nhận được thánh chỉ sắc phong Thái tử, vì phải dự lễ sắc phong, nên từ sau khi ngã bệnh đêm Trung thu đến giờ, hắn mới lần đầu tiên bước ra khỏi Vương phủ.

Ngày sắc phong, ngoài trời nắng chói chang, không có một chút gió nào. Lam Tranh quỳ ở tiền điện, sắc mặt trắng bệch. Hắn cắn chặt môi dưới, mồ hôi ướt đầm cổ phục (Lễ phục của Vua), ngẩng đầu nhìn phụ hoàng, cổ nặn ra một nụ cười tươi.

“Thân thể con còn chịu được không?”

“Phụ hoàng..... đừng lo, con không sao.” Lam Tranh nói. Hắn chảy mồ hôi là thật, không phải giả vờ. Dù sao giữa ngày hè nắng gắt thế này mà phải mặc cổn phục vừa dày vừa nặng như thế, thì chẳng ai có thể chịu nổi. Chờ đến sau khi kết thúc tất cả các nghi lễ, hắn đứng dậy, chỉ đi thẳng được hai bước, đột nhiên ngã quỵ, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Hoàng đế kinh hãi hô to lên một tiếng, rồi ôm lấy Lam Tranh kêu: “Con đừng dọa phụ hoàng, truyền ngự y, nhanh truyền ngự y”. Hơi thở của Lam Tranh rất mỏng manh, không còn một chút phản ứng nào với những sự việc xảy ra xung quanh. Mọi người rối loạn, Hoàng hậu cảm giác như không thể thở nổi, bỏ nhào về phía Lam Tranh, cầm tay hắn.

“Cơ thể Lam Tranh yếu ớt thế này, vì sao nàng không nói với trẫm?” Ý là, nếu Hoàng hậu cầu xin, ông sẽ không bắt Lam Tranh phải tham dự lễ sắc phong.

“Bản cung.....” Hoàng hậu cũng không biết nói gì.

Lam Tranh ngất xỉu được đưa vào Cung Sùng Lan nghỉ ngơi một lúc, sau đó được hộ tống về Phủ Huệ vương. Một đám người đủ các vẻ mặt thống khổ, rối rắm vây quanh hắn. Vũ Lâu yên lặng đứng bên cạnh, chờ Lam Tranh tỉnh dậy, nàng nhún nhủ với Vương Lân vài câu, bảo mọi người đi làm việc của mình rồi nàng mới quay về bên giường Lam Tranh.

Vũ Lâu nhìn vẻ mặt tiêu tụy của hắn nói: “Mọi người đi rồi, đừng giả vờ nữa.”

Lam Tranh ngồi dậy, thò đầu ra bên ngoài màn, không thấy ai liền nói: “Nàng còn ngăn ra đấy làm gì, mau giúp ta cởi cổn phục ra, nóng chết ta mất thôi.”

Vũ Lâu kêu lên: “Mất bao nhiêu công mới mặc được bộ đó vào, ngươi mặc thêm một lúc nữa đi.”

“Nóng, nóng, nóng, nóng, nóng.....” Lam Tranh túm tay nàng: “Nóng, nóng.....”

Vũ Lâu bịt tai: “Ngươi là con ve đấy à!”

“Vũ Lâu, Vũ Lâu, nàng cởi đồ giúp ta đi!” Hắn lắc lắc cánh tay nàng.

“Chỉ giải sai ta thôi.” Vũ Lâu cời đai lưng, ngọc bội, cổn phục cho hắn, rồi cởi tiếp trung y. Nàng chuyên tâm làm, không để ý Lam Tranh nhìn nàng chăm chăm, khẽ cười xấu xa. Chờ đến lúc cởi xong trung y, chỉ còn lại áo lót, Lam Tranh bỗng ôm lấy cổ nàng, kéo nàng ngã xuống giường: “Đừng lãng phí thời gian tốt đẹp này.....” Hắn đè nàng xuống dưới thân mình, đưa tay cởi y phục cho nàng.

Dưới tình thế cấp bách, Vũ Lâu giơ tay muốn đánh hắn, nhưng lại bị Lam Tranh bắt được, dùng chân chặn tay nàng lại.

“Mau thả ta ra!”

Lam Tranh lắc đầu, chỉ nói hai chữ: “Không muốn.” Nói xong, hắn ghé sát vào cổ nàng, dịu dàng, khao khát: “Vũ Lâu..... ta muốn nàng..... được không?”

Vũ Lâu nói: “Giờ ngươi lại quan tâm đến ý kiến của ta sao? Không phải ngươi luôn làm theo ý mình à, từ bao giờ bắt đầu quan tâm đến cảm giác của ta thế?”

“Có lúc nào ta không quan tâm đến cảm giác của nàng đâu?”

Vũ Lâu nheo mắt, oán hận nhìn hắn, Lam Tranh tự biết mình đuối lý, vội sửa lại: “Chỉ có một lần cưỡng bức nàng thôi mà.”

Nàng hừ giọng. Lam Tranh lại sửa tiếp: “Hai lần, một lần là ở Ca Phỉ Lâu, một lần là ở giáo phường tư..... Cũng là chuyện quá khứ rồi, sống phải hướng về phía trước, cứ nhớ mãi những sai lầm cũ không chịu bỏ qua làm gì. Ta đã thay đổi hoàn toàn, cực kỳ hối cải để thành một con người mới rồi mà.”

Vũ Lâu nhân lúc hắn không đề phòng, đột nhiên rút tay ra, điểm huyết hắc, đẩy hắn từ trên người mình xuống: “Tự ngươi nhìn về phía trước, đi về phía trước đi.”

Lam Tranh không thể động dậy, nói: “Chuyện gì cũng phải từ từ chứ, nàng thả ta ra trước đi, ta đứng phơi nắng cả ngày rồi, mệt chết đi được.”

Vũ Lâu nghĩ nghĩ, rồi giải huyết cho hắn. Lam Tranh ngồi dậy, lắc cổ tay, cúi đầu một lát, đột nhiên kéo nàng nằm lại xuống giường, điểm huyết nàng, nhướn mày cười nói: “Ta đâu còn là Lam Tranh trước kia, nàng dùng sức mạnh với ta cũng không chiếm được tiện nghi của ta đâu.”

“Ai thèm chiếm tiện nghi của ngươi chứ.” Nàng không động được, bực bội nói.

Lam Tranh cười: “Vậy ta chiếm tiện nghi của nàng.” Hắn đẩy vạt áo nàng ra.

Vũ Lâu không thể phản kháng, quay mặt đi, cắn môi nhắm mắt lại. Lam Tranh vừa thấy khóe mắt nàng có ánh nước mắt, lập tức dừng tay, ôm lấy mặt Vũ Lâu, hôn lên nước mắt của nàng: “Ta sai rồi, ta chỉ muốn đùa giỡn cùng nàng thôi mà.....” Hắn giải huyết cho nàng, dịu dàng ôm nàng nằm xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, an ủi: “Vũ Lâu, ta yêu nàng, ta sẽ không làm tổn thương nàng nữa.”

Vũ Lâu không nói gì, Lam Tranh lại nói tiếp: “Mấy hôm nữa, chúng ta sẽ dời cung, chuyển vào Đông Cung, những ngày tháng tốt đẹp chỉ vừa bắt đầu thôi.”

Vũ Lâu nói: “Của ngươi chứ đâu phải của ta.”

“Phu thê một lòng, hôm qua nàng còn cùng ta bàn kế sách giúp ta lên ngôi Thái tử, sao giờ xoay người một cái đã nói thế rồi.”

“Ta giúp ngươi bày mưu tính kế, đúng là hy vọng cuộc sống của ngươi có thể tốt đẹp hơn, chỉ có cách giúp ngươi ổn định, không náo loạn nữa, thì ngươi mới có thể ít trêu chọc ta, ta cũng sẽ thoải mái được một chút.”

Lam Tranh mơ hồ cảm thấy những lời này không dễ nghe, nói: “Ý nàng là, nếu nàng ở cạnh Tấn vương, cũng sẽ giúp hắn?”

“Ai là chủ nhân của ta, thì ta giúp người đó.”

“Nàng thật sự coi thân phận của mình là một nữ nô sao, ta đối xử với nàng, có khác gì lúc nàng còn làm Vương phi không?”

Vũ Lâu lười cãi cọ với hắn, chỉ dùng sự im lặng để đối phó. Lam Tranh cũng không chịu buông tha, vuốt ve, sờ soạng quấy phá nàng, ép nàng trả lời: “Có khác không? Có gì khác không? Có gì khác không hả?” Vũ Lâu phiền chán, oán hận trả lời: “Không!” Nàng giãy ra khỏi ngực của hắn, đứng dậy chạy mất.

Tối lúc đi ngủ, Lam Tranh thấy Vũ Lâu không có trong phòng, hỏi Phi Lục, thì nghe cô nói thấy tiểu thư đi vào hoa viên. Lam Tranh thấy lạ, không hiểu nàng đi vào đó làm gì, liền đi tìm nàng. Từ xa, hắn nhìn thấy nàng cầm cái cuốc nhỏ, đào dưới gốc cây dâm bụt.

Mũi hắn cay xè, núp sau cây lén nhìn nàng.

Vũ Lâu đào từ gốc cây ra một hũ sứ nhỏ, ôm vào ngực, nhẹ nhàng phủi đất trên hũ đi, nói: “Mẹ đưa con rời khỏi đây.”

Đây là con của nàng và hắn, nếu phải dời vào cung, làm sao để con một mình ở lại đây được.

Mắt Lam Tranh cũng cay xè, hắn cố gắng mở thật to, không cho nước mắt rơi xuống, không đành lòng nhìn nàng nữa, bèn xoay người rời đi.

Lúc Vũ Lâu quay lại phòng, thì Lam Tranh dường như đã ngủ. Khó có khi nào hắn không bám dính nàng như vậy, nàng lặng lẽ lên giường, nằm xuống cạnh hắn.

Bổng hấn quay sang kéo nàng, ôm thật chặt vào ngực: “Vũ Lâu.....”

Vũ Lâu nói: “Không phải người đang mệt sao, sao còn chưa ngủ?”

“Đừng động đây, ta chỉ muốn ôm nàng thôi.”

“Không được có động tác khác.”

“Ừ.”

Lam Tranh ôm chặt nàng trong ngực, giống như đang ôm bảo bối, nhớ tới những chuyện đã qua, hấn càng thêm đau lòng nàng hơn. Một lát sau, nghe thấy hơi thở đều đều của người trong ngực, hấn biết nàng đã ngủ, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng một cái, rồi hấn cũng chìm vào giấc ngủ.

Vài ngày sau, sau khi được sửa sang lại một chút, Huệ vương chuyển vào Chiêu Đức cung, tức Đông Cung.

191. Chương 191: Củ Khoai Nóng Bỏng Tay

Lam Tranh lấy cố thân thể có bệnh, thường xuyên không lên triều, nhưng đối với chuyện chính sự thì hấn nắm rất chắc, không lơ lửng chút nào, lúc nào cũng ra vẻ cúc cung tận tụy, dù chết cũng phải lo việc chính sự.

Tuy việc sắc phong Huệ vương lên ngôi Thái tử, bề ngoài thì có vẻ như Hoàng hậu cùng với thế lực ngoại thích Vương thị giành thắng lợi, nhưng tất cả mọi người đều tự hiểu rõ, thân thể Huệ vương có bệnh, rất có khả năng sẽ chết trẻ giống ca ca hấn. Ngôi vị Thái tử sớm muộn gì cũng lại để trống.

Đối với thái độ này, Lam Tranh chỉ cười lạnh: Hừ, cứ chờ đi, chờ các người chết hết rồi, bản Thái tử vẫn còn sống tốt.

Nắng cuối thu rất gắt, Vũ Lâu chỉ vừa ra ngoài vài bước đã mệt muốn chết, cả người ướt đẫm mồ hôi. Vào trong đại điện, nàng ôm lấy khối băng ngồi một lúc mới mát mẻ hơn chút, Lam Tranh bước vào, nhìn bàn nói: “Hôm nay có tấu chương gì đưa tới không?”

“Người tự xem đi, ở trên bàn hết đây, từ trái sang phải, sắp xếp theo trình tự thời gian rồi.”

Lam Tranh cười nói: “Có nàng ở bên cạnh giúp ta, ta đỡ được bao nhiêu việc.”

Vũ Lâu nhìn trong điện còn những người khác, nên hạ thấp giọng nói nhỏ: “Kỳ quái thật đấy, trước kia Hoàng thượng còn chẳng muốn gặp người, sao vừa lập người làm Thái tử đã đẩy cho người nhiều việc thế này.”

“Đại khái là muốn làm ta mệt chết đi.” Lam Tranh cười.

Hấn đi đến bên bàn viết, lật xem tấu chương, Vũ Lâu đứng bên cạnh mài mực. Đột nhiên, Lam Tranh nhìn chằm chằm một quyển tấu chương, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng. Vũ Lâu nhìn thấy hấn khác thường, nhưng nữ tử không thể tham dự vào chuyện triều chính, nàng cũng không tiện hỏi, chỉ thầm nghĩ nên làm tốt bổn phận của mình thôi.

“Ôi, cái đám thổ phỉ kia, lúc nào thì mới chịu quay về làm Vua núi thể không biết.” Lam Tranh cảm thán, ném tấu chương sang một bên, nói: “Thằng nhãi Vương Kỳ này, lần trước bắt nạt nàng, ta đã bỏ qua không xử lý, giờ còn không biết hối cải, lại phạm án nữa.”

Vũ Lâu cực kỳ oán hận tên ác bá kia, nói: “Hấn lại cường đoạt tiểu thư nhà ai?”

Lam Tranh đưa tay lên ôm trán: “Ôi, ta nói ra còn thấy xấu hổ.” Một lúc lâu sau hấn mới nói tiếp được: “Mấy hôm trước, Vương Kỳ cướp kiện hoa tiểu thiếp của Phò mã, sau khi đem về phủ, mới phát hiện cô gái kia mang thai, bị hấn dọa sợ quá, nên sảy thai, mất đứa nhỏ rồi. Đến đêm, Phò mã dẫn người tìm tới tận cửa, lại bị hấn đánh cho. Giờ Hoàng thượng muốn ta xử lý việc này.”

Vũ Lâu hừ giọng: “Vương Kỳ cũng to gan thật, dưới chân thiên tử mà còn dám kiêu ngạo như vậy! Lần này chỉ e hấn thân bại danh liệt thôi!”

Lam Tranh đau đầu, hít sâu một hơi: “Trong Hoàng Minh Tổ Huấn đã quy định, nếu công chúa thành thân, trong năm năm vẫn không thể sinh con, thì Phò mã mới có thể nạp thiếp.”

Vũ Lâu nói: “Vậy Phò mã thành thân với công chúa được bao lâu rồi?” Thấy Lam Tranh không trả lời, Vũ Lâu cũng cảm thấy không ổn: “Liệu có phải là công chúa Hâm Nghi không?”

Công chúa Hâm Nghi vừa mới đại hôn hồi tháng mười năm ngoái, tính đến bây giờ còn chưa đủ một năm.

“Vậy đứa bé kia đâu?”

Lam Tranh nói: “Nghe nói, lúc sẩy thai ở phủ Vương Kỳ, bà mẹ nhìn thai nhi đã thành hình, nói là khoảng bốn tháng.”

Vũ Lâu kinh hãi hô lên: “Tên Vương Kỳ kia đúng là cầm thú !”

“Nhưng Vương Kỳ thật sự cũng không chạm vào cô ta, là tự cô ta sợ hãi nên sẩy thai thôi.”

“Nhưng cũng là vì hấn.”

Lam Tranh lắc đầu: “Thế mới nói là, ai cũng có vấn đề. Phò mã không nên cưới người khác, mà Vương Kỳ cũng không nên cướp cô dâu. Phò mã không nên tư thông cùng người khác trong thời gian tân hôn với Công chúa, tính ra, trong việc này chẳng có ai đúng cả. Hoàng thượng ném củ khoai nóng bỏng tay này vào người ta, rõ ràng là muốn gây sức ép với ta.”

“Người định làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Lam Tranh đứng dậy: “Trước hết cứ bắt Vương Kỳ giao người đàn bà kia ra đây đã. Sau đó đánh hấn một trận đuổi về Vân Nam, còn về phía Phò mã, đày hấn ra biên quan, tách khỏi Công chúa một thời gian rồi tính sau.”

“Ta thấy người cũng có chủ ý rồi, sao còn kêu khó?”

Lam Tranh nhéo mũi nàng, cười: “Ngốc nghếch, nghĩ là một chuyện, làm là chuyện khác, nàng xem này, một đồng tấu chương buộc tội Vương Kỳ, một chồng khác là buộc tội Phò mã, còn lại đều là cầu xin cho cả hai bên.”

“Vậy người định làm thế nào?”

Lam Tranh ghé vào người Vũ Lâu, ho khan hai tiếng: “Ta là người sắp chết rồi, làm sao quản được nhiều việc như vậy.”

“Nặng quá, đừng có đè lên người ta.”

Lam Tranh cười: “Đề..... Chà, chữ này hay này. Đêm nay ta sẽ đè nàng.”

Hai người âm ỉ một hồi, Lam Tranh mới cho người truyền dụ lệnh của Đông cung, yêu cầu Vương Kỳ lập tức thả nữ tử kia ra, nếu không sẽ không dễ dãi với hấn nữa.

“Nàng chờ mà xem, lát nữa thế nào Vũ Dương hầu cũng vào để cầu xin ta.” Lam Tranh than thở: “Hấn cũng thật quá tốt với tên ca ca phá gia chi tử kia.”

Lam Tranh tính không sai, chỉ sau khi dụ lệnh truyền xuống được vài canh giờ, thái giám đã báo lại, có Vũ Dương hầu cầu kiến. Vũ Lâu cũng tự giác lui ra ngoài để Vũ Dương hầu nói chuyện với Lam Tranh.

Chuyện nàng phải làm hàng ngày là bất cứ lúc nào, thời tiết nào, hoàn cảnh nào cũng phải hầu hạ bên cạnh Lam Tranh. Ban ngày thì sửa sang, sắp xếp công văn cho hấn, buổi tối thì phụ trách làm ấm giường.

Vừa nghĩ tới quan hệ của nàng với Lam Tranh, nàng lại thấy đau khổ.

Nàng biết hấn yêu nàng, nhưng kiểu yêu như vậy khiến nàng không thở nổi.

Khó có lúc không cần ở cạnh Lam Tranh, nàng muốn hưởng thụ không gian yên tĩnh một mình thật thoải mái.

“Vũ Lâu tỷ tỷ.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Vân Triệt đang cười cười nhìn nàng. Vũ Lâu mừng rỡ: “Vân Triệt, sao đệ lại ở đây?”

“Ta muốn cùng Vũ Dương hầu thay phiên nhau cầu xin cho Vương Tướng quân, nhưng Vũ Dương hầu nói, Thái tử sẽ không muốn gặp ta.” Vân Triệt cười khê: “Vũ Lâu tỷ tỷ, tỷ đừng có vừa gặp ta đã nhìn chăm chăm vào mặt ta thế được không?”

Vũ Lâu nhận ra mình hơi quá phận, vội cúi đầu: “Xin thế tử đừng trách tội.”

“Ta không trách tỷ.” Vân Triệt mỉm cười: “Đúng rồi, lần trước ở chỗ mộ của người kia, ta nhặt được một cái nhẫn, tỷ xem, có phải của ca ca tỷ không? Ta sợ bỏ quên ở đâu nên lúc nào cũng mang theo mình.” Hắn lấy ra chiếc nhẫn nhặt được hôm trước, đưa cho Vũ Lâu: “Cái này, được chế tác khá tinh xảo, hình như là đồ của hoàng thất.”

Vũ Lâu nghi ngờ nhận chiếc nhẫn hồng ngọc kia: “Đây không phải là đồ của ca ca ta.”

“Lạ thật, ta nhặt được ở đúng ngôi mộ kia mà, vậy thì là của ai nhỉ? Liệu có phải là do người dời huyệt đánh rơi không?”

Vũ Lâu cầm chiếc nhẫn, nhíu mày suy nghĩ... nàng chưa từng nhìn thấy Tô Tiêu đeo vật này.....

“Tần Vũ Lâu!”

Vũ Lâu không quay đầu lại cũng biết là ai.

“Thái tử điện hạ.” Vân Triệt hành lễ với Lam Tranh rồi thở dài.

Đang lúc Lam Tranh nói chuyện cùng Vũ Dương hầu, Vũ Dương hầu lại nói một câu khiến Lam Tranh hoảng hốt: “Ca ca ta thật sự không làm nhục cô gái kia, không tin thì ngài hỏi Thế tử đi. Thế tử đang đứng ngay ngoài điện.”

Vân Triệt ở ngoài điện, như vậy rất có thể hắn sẽ chạm mặt Vũ Lâu.

Quả nhiên, vừa đuổi theo ra ngoài, đã thấy Vân Triệt đưa cho Vũ Lâu một chiếc nhẫn.

Đây là... tặng nhau tín vật sao? Hay là thế nào?

Nhưng vừa nghĩ nếu hắn mà nổi cơn ghen, nhất định sẽ khiến Vũ Lâu không vui, liền tức tối nuốt hũ dấm chua kia xuống, cố gắng bình thản nói: “Thế tử đưa cho nàng cái gì vậy?”

Không chờ hai người nói gì, hắn đã đưa tay ra đoạt lấy chiếc nhẫn, vừa liếc một cái đã trở cả mắt.

192. Chương 192: Nói Về Giả Dối, Thì Hắn Đúng Là Chuyên Gia

“Lam Tranh, sao thế?” Vũ Lâu nhận ra vẻ mặt hắn kỳ quái: “Có vấn đề gì à? Người biết chiếc nhẫn này sao?”

Vân Triệt nói: “Đây là chiếc nhẫn đệ nhặt được từ mộ cũ của Tô Tiêu, cũng không phải là đệ tặng cho Vũ Lâu tỷ tỷ đâu, huynh đừng hiểu lầm.”

“Ừ.” Lam Tranh nói: “Vậy để ta cất thật kỹ giúp Vũ Lâu.”

“Là của ca ca ta, người có quyền gì mà đòi giữ.”

Lam Tranh cười lạnh: “Không phải Tô Tiêu vốn là hạ nhân Tần phủ sao? Sao lại có thể có vật quý như thế này.”

“Có thể là cha ta cho.”

“Vậy thì càng đáng nghi, cha nàng sao lại có đồ của Hoàng thất?” Lam Tranh nói: “Chiếc nhẫn này rõ ràng thuộc về hoàng thất.”

“Người có bằng chứng gì mà nói nó là đồ của hoàng thất? Có ấn ký gì đâu?”

“Chỉ dựa vào cách chế tác là biết.”

Vân Triệt thấy hai người cứ người một câu, ta một câu như muốn cãi nhau, vội nói: “Vũ Lâu tỷ tỷ, tỷ đừng nói chuyện như thế với Thái tử điện hạ, điện hạ mà tức giận sẽ trừng phạt tỷ đấy.”

Vũ Lâu vừa nghe xong, liền dừng lại, không tranh cãi với Lam Tranh nữa. Lúc này, Vũ Dương hầu vì đợi lâu trong điện mà không thấy Thái tử quay lại, nên cũng đuổi theo. Giờ hắn quan tâm nhất là chuyện ca ca mình, bèn nói: “Điện hạ, chuyện của ca ca ta...”

“Bảo hắn nhanh trả lại cô gái kia cho Phò mã, sau đó đi Hình bộ nhận ba mươi quân côn, rồi cấp tốc hộ tống Thế tử về Vân Nam, việc này chỉ tính được thế thôi.” Lam Tranh nói tiếp: “Như vậy huynh còn muốn thế nào nữa? Giữa ban ngày ban mặt đi cướp dâu nhà người ta, cứ thế mà bỏ qua cho hắn sao? Có vô số ánh mắt trong triều đang nhìn vào ta, ta cũng không thể che chở cho hắn quá mức được.”

Vân Triệt nhỏ giọng nói: “Nhưng mà Vương Tướng quân nói, vốn dĩ việc Phò mã đón dâu cũng là không đúng, ngang nhiên rước kiệu hoa rêu rao khắp nơi, người đời đã mặc kệ, nhưng chẳng lẽ không ai đứng ra xử lý hay sao?”

Lam Tranh giận dữ: “Hắn lại dám.....” bỗng hắn chợt ngăn người, đúng vậy, kiệu hoa của Phò mã rêu rao khắp nơi, người đời mặc kệ, nhưng vì sao công chúa cũng mặc kệ? “Công chúa đâu? Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao không thấy công chúa đứng ra tố thái độ?”

Vũ Dương hầu nói: “Điện hạ, đã vài năm ngài chưa gặp Hâm Nghi công chúa đúng không?”

Ấn tượng của Lam Tranh đối với Hâm Nghi vẫn dừng lại ở năm năm trước: “Chẳng lẽ tin đồn là thật?”

“Ừm.” Vũ Dương hầu vuốt cằm thở dài: “Nên Phò mã mới dám làm vậy, những người khác thì đều nhắm một mắt, mở một mắt. Ca ca ta nhìn thấy, quá bất bình mới làm loạn lên như thế, cướp nữ nhân kia đi, để Phò mã không đón dâu được.”

Lam Tranh nhớ lại, hình như trước đây quan hệ của Hâm Nghi và Vương Kỳ rất tốt. Lần này hắn quay về kinh thành, Hâm Nghi không những đã gả cho người ta, lại còn bị người ta đối xử không tốt, theo tính cách của Vương Kỳ, không chém Phò mã đã là vạn phúc rồi.

Lam Tranh nói với Vũ Dương hầu: “Huynh về trước đi, chờ ta sắp xếp..... Khụ, khụ!” Lam Tranh che miệng ho khan: “Vũ Lâu, mau đỡ ta về nghỉ!”

Vì xử lý chuyện này mà bệnh tình Thái tử càng thêm nặng, Vũ Dương hầu cũng không tiện nói thêm gì nữa, vội hành lễ rồi rời đi.

Vũ Lâu đỡ Lam Tranh quay về phòng ngủ, xua cung nữ đi chỗ khác rồi hỏi hắn: “Hâm Nghi có tin đồn gì?”

Lam Tranh lại nói: “Chiếc nhẫn kia, trước đây nàng đã từng nhìn thấy chưa?”

“Chưa từng..... Ta chưa từng nhìn thấy.” Vũ Lâu nói: “Những nếu tìm thấy từ mộ ca ca ta, thì đương nhiên thuộc về ta.”

“Nếu nàng muốn đồ trang sức, thì ta tặng nàng là được. Cần gì phải giữ đồ của người chết này.”

“Là kỷ niệm, người có hiểu không? Kỷ niệm!”

“Vậy chờ đến lúc ta điều tra ra mộ của ca ca nàng bị dời đi đâu, ta sẽ lấy cho nàng hai khúc xương của hắn để nàng làm kỷ niệm nhé, được không?”

Vũ Lâu tức giận dậm chân: “Không thèm nói với ngươi nữa.” Nàng ngồi cạnh hắn, hờn dỗi. Lam Tranh cười hì hì, cũng không dỗ dành nàng, mà chỉ lấy chiếc nhẫn ra xem. Vũ Lâu phỉ phỉ nhìn hắn một cái, nói: “Rốt cuộc là Hâm Nghi công chúa có tin đồn gì mà khiến nàng có thể dễ dàng tha thứ cho Phò mã của mình ngang nhiên nạp thiếp như thế?”

“Nàng nghĩ là nữ nhân nào cũng hung hãn giống nàng, không cho phu quân nạp thiếp hay sao?”

“Nữ nhân khác không được, nhưng nàng là công chúa, có thân phận tôn quý để trói buộc nam nhân mà.”

Lam Tranh bĩu môi: “Công chúa thì cũng là nữ nhân. Hâm Nghi..... nghe nói muội ấy mắc căn bệnh quái lạ, từ lúc mười hai tuổi đã ngừng phát dục, đến giờ thân thể vẫn chỉ như một đứa bé thôi. Đương nhiên không thể sinh con được.”

Vũ Lâu giận dữ: “Cho nên mấy người nam nhân các người liên hợp lại bắt nạt nàng sao? Vì nàng không thể sinh con, cho nên các người liền nhắm một mắt mở một mắt để cho tên Phò mã kia cưới người khác? Nếu lúc trước Phò mã đã đồng ý cưới công chúa, thì phải thực hiện lời hứa, cam tâm tình nguyện mà chăm sóc nàng cả đời chứ, không thì đừng có cưới.”

Lam Tranh cười nói: “Có liên quan gì đến nàng đâu, coi nàng tức giận kìa.”

Vũ Lâu hừ giọng: “Ta tức là tức các người bắt nạt công chúa. Giờ nghĩ lại, thì hành vi đó của Vương Kỳ cũng chẳng có gì đáng giận!”

Lam Tranh cười lạnh: “Nàng ấy mà, nàng cho là cướp dâu dễ thế à? Nếu không có người hiểu rõ sự tình mật báo, thì chỉ sợ Vương Kỳ cũng chẳng thể cướp được dâu. Nếu ta đoán không lầm, thì chắc chắn Tấn vương đã báo cho Vương Kỳ việc này, mà Vương Kỳ nóng giận, sẽ lập tức làm ngay. Khi đó, Tấn vương sẽ ngồi im theo dõi, trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.”

“Vì sao Tấn vương phải làm thế?”

“Quan hệ giữa hần và Hâm Nghi công chúa rất tốt.” Lam Tranh chế nhạo: “Không phải hần đã từng nhờ nàng vả hà bao cho Hâm Nghi sao. Hâm Nghi khổ sở, hần vì ngại thân phận mình nên không tiện ra tay, vừa lúc Vương Kỳ tiêu tiền như nước lại quay lại kinh thành, giúp hần hoàn thành tâm nguyện. Đồng thời, hần đẩy việc này cho ta giải quyết, khiến quan hệ của ta và Vương thị rạn nứt.”

“Vậy sao?” Vũ Lâu không khỏi lo lắng cho Lam Tranh: “Vậy người định làm thế nào?”

Lam Tranh cười bí hiểm: “Tự ta sẽ có biện pháp.”

Vương Kỳ cưỡng đoạt dân nữ, bị kéo đến ngục môn lĩnh ba mươi quân côn, phần đông người xem đều oán hận trong lòng vì Vương Kỳ ngang ngược, giờ thấy hần bị đánh, ai cũng thấy sảng khoái. Lĩnh phạt xong, mất hết cả thể diện, Vương Kỳ bị khiêng về phủ.

Tối hôm đó, Vương Kỳ trả lại vị tiểu thiếp của Phò mã kia. Việc này khiến khắp nơi đều xôn xao, bàn tán to nhỏ. Phò mã bước ra, vén rèm kiệu lên, định an ủi tiểu thiếp vừa chịu cực khổ của mình một chút, không ngờ, ngồi trong kiệu lại là Vương Kỳ.

“Ha ha, Phò mã gia, mời vào.”

Một trận mưa quyền cước đổ xuống.

Ngày hôm sau, Phò mã bị đánh gãy xương sườn dâng cáo trạng, tố cáo Vương Kỳ hành hung. Nhưng Vương Kỳ, người đang nằm nhà dưỡng thương vì vừa nhận ba mươi quân côn thì tỏ ra cực kỳ oan uổng, ra vẻ mình rất đau, không thể đi lại được, căn bản không có khả năng đi đánh người.

Thái tử phán xét, Phò mã vu cáo người vô tội, trái với hình luật, tự ý nạp thiếp, hai tội đều phải phạt nặng, giáng chức xuống làm tiết độ sứ, trông coi Quảng Tây.

Vương Kỳ bị đánh, nhưng ngoài dự kiến của Tấn vương, hần lại không hề oán hận Thái tử.

Vũ Lâu cũng buồn bực, tối hôm đó, nàng liền khéo léo hỏi Lam Tranh: “Vương Kỳ bị đánh mà cũng không hận người, bọn họ trung thành với người vậy sao?”

Lam Tranh ra vẻ vuốt bộ râu vô hình, nói rất sâu xa: “Chà, nàng vẫn còn non nớt lắm, không hiểu chuyện trong triều đình. Nàng chỉ nhìn thấy ta đánh Vương Kỳ thôi mà không biết, ta đánh thì đánh đấy, nhưng đám người chấp pháp kia ta đã sắp xếp cả rồi, nàng đừng nhìn thấy hần bị đánh đến máu me đầm đìa mà hoảng, chẳng qua cũng chỉ là bị thương ngoài da thôi, không hề tổn thương đến gân cốt. Hơn nữa, Vương Kỳ vốn là quan võ, chỉ bị thương ngoài da trên mình, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc hần hành hung người khác.

“Giả dối.”

Lam Tranh cười nói: “Ta mà không giả dối, liệu có thể ăn sạch nàng không.” Hần cúi người hôn lên môi nàng, Vũ Lâu kháng cự, tránh đầu ra, xoay người quay lưng về phía hần.

Lam Tranh thất vọng nằm xuống rồi nói: “Nàng ngủ cho khỏe đi, đến đêm mai còn phải theo ta lên ra khỏi Chiêu Đức cung nữa.”

“Hả? Chúng ta phải làm gì?”

“Đi xem trộm Khởi Cư Chú (Sách ghi chép về cuộc sống hàng ngày của Hoàng thượng, ví dụ như đêm nay sửng hân phi nào, tần nào, tặng cái gì cái gì cho ai.....) của Hoàng thượng!” “Trộm cái đó làm gì?”

Hắn cũng không thể nói cho nàng biết, việc này có liên quan đến thân thể của hắn.

“Tò mò thôi, nên muốn lên trộm ra xem.” Hắn tùy tiện bịa ra một lý do.

193. Chương 193: Lén Lén Lút Lút

Vũ Lâu vẫn cho rằng lén lút đến Nạp Trữ các để xem trộm Khởi cư trú của hoàng thượng là một việc vừa nguy hiểm lại vừa nhàm chán. Cái gọi là khởi cư trú đó là tài liệu ghi chép lại những lời nói và việc làm thường ngày của hoàng thượng, sau khi hoàng thượng băng hà, sẽ được sửa sang lại cẩn thận để lưu lại. Ngay cả hoàng thượng lúc còn sống cũng không có quyền mở ra xem. Thế mà Lam Tranh lại rủ nàng đi xem trộm, đúng là muốn chết mà. Nếu để bị phát hiện, thì hắn gặp họa lớn rồi.

Cho nên, tuy hôm qua nàng đã đồng ý với hắn, nhưng đến khi hoàng hôn buông xuống, Vũ Lâu bắt đầu muốn rút lui, cũng khuyên Lam Tranh bỏ kế hoạch này đi: “Nguy hiểm lắm, chúng ta đừng đi thì hơn, nếu để bị phát hiện thì không chạy thoát được đâu.”

Nhưng Lam Tranh có vẻ đã chuẩn bị kỹ càng, ngay cả y phục dạ hành hắn cũng lôi ra rồi: “Vậy nàng đừng đi, để ta đi một mình cũng được.”

“Người xem trộm khởi cư trú làm gì?”

“Tò mò.”

“...” Không biết nói gì.

“Đi nào, đi nào...” Lam Tranh ngồi xuống cạnh Vũ Lâu, vuốt ve chân nàng nói: “Lòng hiếu kỳ của ta đã nổi dậy, nếu không đạt được mục đích thì ta cũng không thể thoải mái mà sống hết năm nay được.”

“Từ giờ đến tết còn xa lắm.” Vũ Lâu hừ giọng: “Thật không có cách nào với người nữa, có khác gì đứa trẻ con không hả, muốn cái gì là phải đòi bằng được mới thôi.”

Lam Tranh nghe nàng nói vậy, thuận thế đề lên người nàng, cười nói: “Ta muốn nàng, nhưng có chiếm được đâu.”

Vũ Lâu thấy bệnh dính người của hắn lại trở dậy, vội đẩy hắn ra, kêu lên: “Muốn đi thì đi đi, đừng quậy nữa.”

Hai người thay y phục dạ hành, chờ khi mất đã hoàn toàn thích ứng với bóng đêm, Vũ Lâu quay sang nhìn Lam Tranh, thăm thở dài, nếu lúc nào hắn cũng giữ được tính tình tốt thế này có phải tốt không.

“Nàng nhìn gì đấy?” Lam Tranh phát hiện ra Vũ Lâu đang nhìn mình, liền ghé sát lại, thổi hơi nóng vào tai nàng. Vũ Lâu vội tránh ra, đưa tay ôm tai, đỏ bừng mặt: “Người không hồi hộp chút nào sao? Còn có tâm tư mà đùa giỡn nữa.”

Đương nhiên là Lam Tranh rất hồi hộp, dù sao, lát nữa cũng sẽ đối mặt với chân tướng mà hắn mong chờ đã lâu. Hắn lập tức thu lại vẻ mặt đùa giỡn, ngoan ngoãn ngồi chờ một lúc, thấy đã đến thời điểm, liền ra dấu ‘đi’ với Vũ Lâu. Hai người rón rén đi ra khỏi Chiêu Đức cung, dưới sự che giấu của bóng đêm, lặng lẽ đi về phía Nạp Trữ các.

Từ sau khi vào thu, thời tiết bắt đầu lạnh dần lên, hơn nữa, lại đang hồi hộp, nên từng cơn gió lạnh thổi qua khiến Vũ Lâu bắt giác rung mình một cái.

Vũ Lâu không quen đường đi trong cung, chỉ bám theo sát phía sau Lam Tranh. Mặc dù nàng biết võ công, tính cách cũng mạnh mẽ, nhưng chưa từng làm chuyện nguy hiểm thế này. Cũng may Lam Tranh quen

đường, lại hiểu rõ hướng tuần tra của Ngự Lâm quân như lòng bàn tay, nên họ dễ dàng tránh được các trở ngại, bình an đến Nạp Trữ Các.

Lam Tranh đẩy cửa.

“Không xong...” Lam Tranh nói: “Bị khóa rồi.”

Vũ Lâu choáng, nhưng vẫn hạ giọng nói: “Đương nhiên là phải khóa rồi, người đừng nói với ta, rằng người nghĩ là nó sẽ mở rộng cửa để đón người nhé.”

Lam Tranh lườm Vũ Lâu nói: “Ta không mang đồ mở khóa, chúng ta về thôi.”

“Đến thì đã đến rồi.” Vũ Lâu nhìn Lam Tranh với vẻ khinh thường: “May mà ta có chuẩn bị trước.” Nói xong, nàng lấy trong tay áo ra một thanh kim loại nhỏ, mảnh như tờ, ngồi xổm xuống gảy lỗ khóa.

Lam Tranh thấy kỳ lạ: “Nàng còn biết phá khóa cơ à?”

“Nếu ta không phá khóa, chẳng lẽ ngày mai người định đem thợ khóa tới đây cùng chúng ta à?”

Lam Tranh ghen lời, nhưng vẫn không giảm được sự quan tâm với Vũ Lâu, lại tiếp tục hỏi: “Sao nàng biết phá khóa? Nói ta nghe xem nào.”

“Trước đây ta có một cái cữu liên hoàn (*) nhưng mẹ ta lại không cho ta chơi, suốt ngày khóa lại, nên là, chờ bà đi chỗ khác, ta liền phá trộm khóa ra để chơi, rồi lại thần không biết quỷ không hay trả lại chỗ cũ.”

(*) Cữu Liên Hoàn: là một món đồ chơi dân gian Trung Quốc, dùng sợi kim loại mảnh chế tạo thành 9 vòng tròn, rồi treo bộ vòng tròn vào một thanh thép khác, đầu kia dùng các viên tròn giữ lại. Khi chơi, thì phải dựa theo một trình tự thao tác lặp đi lặp lại theo nguyên tắc nhất định, để có thể tháo hoàn toàn 9 vòng tròn đó ra, hoặc hợp lại làm một. Hình ảnh đây ạ. (baidu)

“Vũ Lâu” Lam Tranh ôm lấy nàng, cọ cọ vào mặt: “Nàng thật đáng thương, muốn chơi Cữu Liên hoàn mà cũng không được.”

“Này, đừng có quấy nhiễu ta!” Vũ Lâu giầy dụa: “Không biết khóa của Hoàng thất thế nào, có mở được hay không đây.”

Lam Tranh hôn nàng một cái: “Nàng tập trung phá khóa đi, để vi phu canh gác cho nàng!”

“.....”

Cách!

Khóa bật mở, vấn đề đã được giải quyết dễ dàng, Vũ Lâu quay ra vẫy tay với Lam Tranh. Vừa đẩy cửa bước vào, cả hai người đã ho sặc sụa phải lùi lại vài bước, ôm miệng kêu: “Nhiều bụi quá!”

Có bụi cũng phải vào, cả hai dùng tay áo che lên miệng, bước vào Nạp Trữ các. Ở đây chỉ dùng để lưu trữ khởi cư trú và các công văn khác, một năm mới mở ra một lần, còn ngày thường không có ai tới gần, nên đương nhiên sẽ rất bụi bặm.

Lam Tranh rút từ trong tay áo ra một cây nến, châm lên rồi dọc theo giá sách, bắt đầu tìm kiếm quyển khởi cư trú mà mình cần.

“Vũ Lâu, nàng tìm giúp ta khởi cư trú từ năm Thịnh Tuyên thứ mười bốn, đến năm Thịnh Tuyên thứ mười sáu đi.”

“Hai mươi năm trước à?” Vũ Lâu than thở, nhưng thấy vẻ mặt Lam Tranh rất nghiêm túc, đoán là có nguyên nhân nên nàng cũng không nói gì nữa, chỉ đảo mắt qua đồng công văn, tìm cuốn mà Lam Tranh cần.

“Nhiều thật...” Vũ Lâu nói: “Chỉ ba năm thôi mà cũng phải tăng lên đến mười quyển. Người cần quyển nào?”

Lam Tranh nói: “Chúng ta phải xem từng quyển một, xem kỹ xem Hoàng thượng đã từng ban thưởng trang sức cho phi tần nào.”

Vũ Lâu vừa nghe đã hiểu ngay hàm ý trong lời nói của Lam Tranh: “Người cho rằng chiếc nhẫn kia là của Hoàng thượng ban thưởng cho phi tần, rồi sau đó phi tần lại cho cha ta? Cha ta đã là tử tội rồi, người còn muốn hắt nước bẩn lên người ông nữa à?”

“Nếu cha nàng cấu kết với phi tần, thì nàng nói xem, là Hoàng thượng mất thể diện, hay là cha nàng mất thể diện?” Lam Tranh hừ giọng: “Mau tìm đi, hôm nay mà không tìm thấy thì mai lại phải đi nữa đấy.”

Vũ Lâu ôm một chồng công văn, đặt vào giữa hai người: “Đây là từ tháng một đến tháng sáu năm thứ mười lăm.”

Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều được ghi lại trong khối cư trú, nội dung cực kỳ buồn tẻ, nhàm chán, chỉ đơn giản là hôm nay Hoàng thượng đi đến chỗ của phi tử nào, ăn uống, ngủ nghỉ ở đâu.

“Lam Tranh, sau này người làm hoàng đế, cũng sẽ có nội thị thời thời khắc khắc đi theo người sao?”

“Ừ.” Lam Tranh đưa tay lau vết bụi trên mặt Vũ Lâu, cười nói: “Nhưng mà, bọn họ cũng sẽ rất nhân hạ, vì ta chỉ có mỗi mình nàng thôi.”

Vũ Lâu không nói gì, tiếp tục lật sách xem.

Lam Tranh buồn bực: “Ôi!”

“A!” Vũ Lâu chỉ vào một tờ nói: “Trong cung đã từng bị hỏa hoạn này, người xem, tháng ba năm Thịnh Tuyên thứ mười lăm, Cung Cảnh Hoa gặp hỏa hoạn, suốt đêm hôm đó Hoàng thượng đến thăm hỏi Hoàng hậu nương nương.”

“Hỏa hoạn?” Lam Tranh nói: “Sao giờ ta mới nghe thấy nhỉ.”

Giữa hai người chỉ vang lên những tiếng loạt soạt lật sách.

Lam Tranh nghỉ đi nghỉ lại, quyết định nói điều hấn bản khoản muốn tìm hiểu đêm nay cho nàng nghe: “Vũ Lâu” Giọng hấn rất bình tĩnh, cúi đầu nói: “Nếu ta và nàng là huynh muội, thì nàng sẽ làm gì?”

Vũ Lâu kinh hãi, cả người đổ mồ hôi lạnh: “Sao lại nói vậy?” Nàng lập tức hiểu ra: “Ý người nói là..... hoàng hậu và cha ta?”

Không, tin tức này quá kinh khủng, nhất thời nàng không thể tiếp nhận được.

“Ta.....!” Nàng còn chưa nói được gì, môi đã bị Lam Tranh bịt kín.

194. Chương 194: Huynh Muội?

Trong đầu Vũ Lâu vẫn còn vang vọng câu nói vừa rồi của Lam Tranh, nếu bọn họ là huynh muội...Nàng sẽ làm sao? Làm sao bây giờ.....

Nụ hôn của hấn nóng cháy, ấn xuống môi nàng, mang theo cảm giác nóng bỏng của lửa Địa ngục. Nàng chưa bao giờ nghĩ giữa bọn họ lại có quan hệ như vậy, nhưng nếu Lam Tranh đã nói, theo cá tính của hấn thì cũng không phải tin đồn vô căn cứ.

Cảm giác tội lỗi mạnh mẽ trào lên khiến nàng không kìm được mà giẫy dụa khỏi vòng tay của hấn, nhưng sự phản kháng của nàng lại khiến Lam Tranh càng dùng sức nhiều hơn, áp nàng xuống.

Nàng cắn hấn, hấn cũng không chịu lùi. Nàng càng tăng thêm lực, nhưng cũng không ăn thua. Mùi máu tanh trong miệng càng ngày càng nồng, Vũ Lâu nghĩ đến việc hai người cùng một dòng máu, bỗng cảm thấy vị tanh này giống như độc được, bóp chết sinh mệnh của nàng.

Lam Tranh đưa tay dập tắt nến, trong bóng đêm nặng nề, nàng tiếp tục bị hấn cưỡng hôn.

“Bên phía người có phát sinh chuyện gì không?” Giọng nói nam nhân bỗng truyền đến từ bên ngoài phòng.

“Không có.”

“Vậy sang bên kia tuần tra.”

Thì ra là vệ binh của Ngự Lâm quân đang tuần tra nên đi ngang qua.

Vũ Lâu không chống cự nữa, đột một lát sau không còn nghe thấy tiếng người, xung quanh nàng khôi phục sự tĩnh lặng chết chóc, Vũ Lâu mới giãy dụa, cầm một quyển công văn bên cạnh đập Lam Tranh, khiến đầu hắt đầy bụi, hắt mới chịu thả nàng ra.

Nàng quệt miệng, hét lên: “Câu nói người vừa mới nói kia, rốt cuộc là thế nào?”

Lam Tranh hỏi lại: “Câu nào?”

“Người nói, nếu chúng ta là huynh muội... Rốt cuộc là thế nào?”

“Ta đoán thôi.”

“Đoán thôi?” Vũ Lâu rưng rưng: “Chẳng lẽ người không có chút cảm giác tội lỗi nào hay sao? Nếu là thật.....”

“Nếu là thật thì nàng sẽ làm thế nào?”

Vũ Lâu nghĩ đến hai người đã làm đủ chuyện, nói: “Ta sẽ giết người, sau đó tự tử.”

“Nàng cam lòng sao?” Lam Tranh thở dài: “Nhưng ta thì không nỡ để nàng chết.”

“Ghe tởm !” Vũ Lâu nói: “Huynh muội loạn luân...”

Lam Tranh cười khỏ: “Nàng căng thẳng như thế làm gì, ta chỉ nói là ‘có thể’ thôi mà.”

“Nhưng người nói rõ ra xem nào, ‘có thể’ là thế nào?”

“Chiếc nhẫn ngày hôm trước mà Vân Triệt đưa cho nàng, là nhẫn của Hoàng thượng. Ta đã hỏi qua người bên cục Thượng Cung, cũng đã tìm ra, chắc chắn là của Hoàng thượng, không còn nghi ngờ gì nữa.” Lam Tranh nói: “Mà Hoàng thượng, chỉ có lúc sủng hạnh nữ tử mà không lật thẻ bài (*) thì mới lấy trang sức trên người ra để tặng cho nữ tử đó làm bằng chứng.”

(*) Cái này chắc mọi người xem truyện, phim đã thấy nhiều rồi, mỗi phi tử của Vua đều có thẻ bài, buổi tối trước khi đi ngủ, thái giám sẽ mang khay đựng thẻ bài ra cho Vua chọn, vua lật trúng cái nào thì đêm đó sẽ sủng hạnh phi tử đó. Còn trong trường hợp, vô tình nhìn thấy cô nàng nào trong cung vừa mất, bất chợt tình trùng xông vào, không kiềm chế được thì sẽ tặng đồ trang sức để làm tin. (đúng là đồ heo giống >_<)

“Như vậy..... không phải là Hoàng hậu sao?” Nếu sủng hạnh Hoàng hậu, đương nhiên không cần lưu lại bằng chứng gì cả: “Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng người nói cha ta cùng Hoàng hậu...Vậy sao lại nói chúng ta là huynh muội?”

“Ta đã từng nói, cái tên Lãnh Tử Nhạc của muội muội cha nàng nghe rất quen, hóa ra là Tĩnh Thần đã từng nhắc tới cái tên này với ta.”

‘Lam Tranh, người có biết không? Mẹ ruột của người thực ra là một nữ nhân tên là Lãnh Tử Nhạc.’ Hắc nhớ rõ vẻ mặt khinh bỉ của Tĩnh Thần khi nói những lời này với hắt, còn hắt thì lại cực kỳ sợ hãi.

Vũ Lâu vô cùng bối rối, hoảng sợ che miệng nói: “Ý người nói là, mẹ người.....”

“Ta phái người đi Hoa Đình điều tra, thì biết được, sau khi cha nàng vào kinh thành, Lãnh Tử Nhạc đã tham gia tuyển chọn tú nữ tiến cung.”

“Ý của người là...Bà và cha ta...tình cũ khó quên...nên đã có thai. Sau đó...” Vũ Lâu vươn tay, run rẩy chỉ vào Lam Tranh: “Sinh ra người sao?”

“Ừ, sau đó bị Hoàng hậu mang đi.” Trong lòng Lam Tranh đã sớm biết trước đáp án, nên vẻ mặt rất bình tĩnh: “Ta không phải con ruột của Hoàng hậu.”

Vũ Lâu kinh hãi không nói được gì, một lúc lâu sau, nàng mới hít sâu một hơi: “Sao người bình tĩnh thế? Cứ như không phải đang nói chuyện của mình ấy.”

“Vậy thì ta phải thế nào? Đau khổ khóc lóc om sòm? La hét ầm ỉ?” Lam Tranh nói: “Nàng coi thường ta quá, ta đã qua tuổi khóc nhè từ lâu rồi.”

Từ cái ngày hắn biết được thân thể của mình vào sáu năm trước, hắn đã vô cùng đau khổ, sự đau khổ này cắm rễ trong trí nhớ của hắn, giống như đã trở thành một phần thân thể hắn.

Vũ Lâu vẫn không thể tin nổi: “Sao ngươi có thể khẳng định ngươi không phải là con ruột của Hoàng hậu?”

Lam Tranh buồn bã: “Ta đã từng gặp Lãnh Tử Nhạc, nếu kẻ diên đó đúng là bà.”

“Kẻ diên ư?”

Lam Tranh không muốn nói nữa, chỉ nói với Vũ Lâu: “Nàng mau tìm đi, nếu tìm được, quả thật là Hoàng thượng có sủng hạnh nữ tử rồi lưu lại chiếc nhẫn này làm bằng chứng, thì suy đoán của ta là hoàn toàn chính xác.”

Vũ Lâu gật đầu liên tục, nhanh tay lật xem khởi cư chú, từng quyển một, rồi từng chồng một. Rốt cuộc, nàng cũng tìm thấy một dòng chữ khiến nàng thực sự tan nát cõi lòng. Lam Tranh thấy nàng ngây người ra, liền giật ngay quyển khởi cư chú trên tay nàng, quả nhiên, ngày mừng chín tháng mười một năm Thịnh Tuyên thứ mười bốn, Hoàng đế đã sủng hạnh một cung nữ họ Lãnh.

Vô cùng xác thực, không còn nghi ngờ gì nữa.

Vũ Lâu cố gắng cười thoải mái: “Lam Tranh, ngươi sinh vào tháng bảy năm Thịnh Tuyên thứ mười lăm, nếu tính theo ngày thì đúng là long tử rồi, nên đừng đoán mò nữa.”

“Vũ Lâu” Lam Tranh nhẹ nhàng vuốt mặt nàng nói: “Tĩnh Thần nói cho ta biết, mẹ ruột của ta bị giam ở một nơi bí mật. Ta đã đi tới đó, gặp một phụ nhân diên diên khùng khùng. Người đàn bà kia.....nhìn về phía sau cười nói: Khải Canh, con của chúng ta đến thăm ta...”

“Cha ta ông...ông phụ trách việc trông coi Lãnh Tử Nhạc? Các người còn từng gặp nhau sao?”

Lam Tranh ôm lấy Vũ Lâu, cầm đặt trên vai nàng: “Ta còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, thì đầu đã bị đập một cái. Sau đó ta không nhớ rõ nữa, đến khi tỉnh lại, thì chính là cái đêm bị nàng dọa cho tỉnh.”

Vũ Lâu không dám thở mạnh, thà rằng cái gì nàng cũng không biết còn hơn. Nếu chuyện Lam Tranh nói là thật, thì Tô Tiêu là ai?

Dường như Lam Tranh nghe được tiếng lòng của nàng, liền nói: “Có thể Tô Tiêu mới thực sự là con của Hoàng hậu. Lãnh Tử Nhạc là một cung nữ ti tiện, có cốt nhục của Hoàng đế, trong khi con ruột của Hoàng hậu lại có tật ở chân, vì thế, bà đã trao đổi hai đứa trẻ. Nhưng Hoàng hậu lại không biết, thật ra đứa con của Lãnh Tử Nhạc không phải là con của Hoàng đế, mà là con của Tần Khải Canh, tay sai tâm phúc của bà.”

Lam Tranh thở dài: “Nếu không, thì nàng nghĩ vì sao sau khi ta tỉnh dậy không sai người giết luôn Tần Khải Canh đi? Tuy nói là sẽ kinh động đến Thái tử, nhưng có thể biến thành chuyện không may, giết chết lão ta cũng không có gì khó.”

Vì một câu nói của Lãnh Tử Nhạc, nên hắn không thể bỏ qua quan hệ huyết thống của mình và Tần Khải Canh.

Tim Vũ Lâu như bị cào xé, nghĩ đến những chuyện giữa mình và Lam Tranh, nàng vươn tay tát hắn một cái, khóc ròng nói: “Nếu đã thế này, sao ngươi còn theo ta? Ngươi đã biết rõ ràng mọi chuyện, vì sao ngươi còn.....”

Lam Tranh hôn lên nước mắt của nàng, nhỏ giọng than thở: “Ta thích nàng, không thể khống chế được. Hơn nữa, chỉ với một câu nói đó, thì ta cũng không dám xác nhận liệu mình có phải đã nghe nhầm hay không. Chưa kể đến việc, nếu ta và nàng thực sự là huynh muội, cha nàng biết chuyện, sao lại gả nàng cho ta, lão đầu phải đồ ngốc.”

Lúc này Vũ Lâu mới ngừng khóc, cố gắng mỉm cười: “Làm ta sợ muốn chết, cha ta chắc chắn không phải người có thể làm những chuyện ngược với luân lý như thế.”

Nhưng câu tiếp theo của Lam Tranh, lại làm cho nụ cười của nàng phút chốc tan rã, không giữ được bao lâu.

Lam Tranh nói: “Nhưng sau đó có một chuyện xảy ra, khiến ta lại lo lắng về vấn đề này. Vũ Lâu, nàng có còn nhớ, cha nàng đã từng hỏi, ‘con và Huệ vương có quan hệ vợ chồng thực sự hay không?’ không?”

195. Chương 195: Đau Khổ

(Từ chương này, mình sẽ sửa xưng hô của Vũ Lâu với Lam Tranh là ta/ huynh nhé. Vì coi như Vũ Lâu đang nghĩ Lam Tranh là anh của mình. Với cả, đối dân đi, chữ từ người mà bộp cái sang chàng thì hơi bị shock ^o^)

Sắc mặt Vũ Lâu trắng bệch, nàng cũng chẳng quan tâm đến chi tiết Lam Tranh nghe lén cha con nàng nói chuyện nữa, cả người lạnh như băng. Khi cha hỏi nàng như vậy, nàng chỉ nghĩ là cha muốn nàng giữ tấm thân xử nữ, để dễ dàng tái giá, nhưng bây giờ, thì dường như là có lý do khác.

Đó là ngăn không cho huynh muội loạn luân.

“Lúc trước cha nàng thấy ta đã trở nên ngốc nghếch nên mới dám gả nàng cho ta. Không ngờ ta và nàng lại có quan hệ vợ chồng thật sự, còn có con nữa. Cho nên.....” Lam Tranh dừng một chút, nhìn thẳng vào mắt Vũ Lâu, nghiêm mặt nói: “Cho nên, đã khiến nàng sảy thai. Nàng nghĩ mà xem, nàng quay về Tần phủ, ai có thể dễ dàng xuống tay với nàng nhất?”

Lam Tranh càng nói, Vũ Lâu càng mơ hồ. Nàng nghĩ lại, càng cảm thấy kỳ quái hơn: “Vì thế, nên ông còn muốn đưa ta về quê Hoa Đình, để ta rời khỏi người. Vì thế nên mới sợ người tỉnh dậy như vậy.....”

Nếu Lam Tranh thức tỉnh, ông sẽ thực sự đối mặt với chuyện huynh muội loạn luân.

Đến lúc đó, thiên hạ thật sự sẽ đại loạn.

Vũ Lâu không nhịn được, bật khóc nức nở: “Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy được..... ta không tin.....”

“Nào, nàng nhỏ giọng một chút!” Lam Tranh lau nước mắt cho nàng: “Vũ Lâu ngoan, đừng khóc nữa, thứ cần điều tra đã tra xong rồi, chúng ta quay về thôi.”

“Đừng đụng vào ta!” Hắn chạm vào người khiến Vũ Lâu vô cùng khó chịu, toàn thân run lên. “Cút ngay.” Dứt lời, nàng đứng bật dậy đi ra ngoài. Lam Tranh muốn đuổi theo nàng, nhưng đồng công văn trong phòng còn đang hỗn độn chưa sắp xếp lại. Hắn đành phải dốt nên lên, một mình sắp xếp lại chỗ công văn, giải quyết tốt hậu quả mới rời khỏi Nạp trũ các.

Lúc hắn quay lại Chiêu Đức cung, chân trời bắt đầu rạng. Vũ Lâu đã thay y phục dạ hành ra, ngồi gần người cạnh bàn, thấy hắn trở lại, nàng không nói gì, lau nước mắt, quay lưng về phía hắn. Lam Tranh không dám trên chộc nàng, làm bộ như vừa mới ngủ dậy, phân phó hạ nhân chuẩn bị nước tắm để rửa sạch bụi đất trên người.

Chờ mọi thứ chuẩn bị xong, Lam Tranh lúi kéo Vũ Lâu cùng tắm.

Vũ Lâu tức giận đến run người: “Sao huynh còn không biết hỏi cái như thế? Quan hệ giữa ta và huynh là thế nào? Huynh còn muốn có những hành động thân thiết với ta nữa???” Nói xong, nàng lại bật khóc.

“Việc đã đến nước này rồi thì còn làm gì được nữa? Nếu ta không nói với nàng, không phải giờ nàng cũng vẫn thoải mái, yên tâm tắm cùng ta sao, nàng cứ coi như không biết chuyện này đi.”

Hai mắt Vũ Lâu dầm lệ, mơ hồ: “Vậy vì sao huynh không giữ yên lặng, đừng nói cho ta biết? Giờ ta đã biết rồi, huynh bảo ta phải sống thế nào đây?”

“Ta đã nói với nàng rồi, những điều này cũng chỉ là do phỏng đoán thôi, không có căn cứ chính xác. Việc mẹ ta không phải Hoàng hậu, là Tinh Thần nói cho ta biết, việc cha ta có thể là Tần Khải Canh, là Lãnh Tử Nhạc nói cho ta biết. Hiện giờ, người biết rõ chân tướng mọi việc chỉ có cha nàng, nhưng lại không tung tích của lão.” Lam Tranh nắm vai Vũ Lâu, dịu dàng nói: “Ta nói với nàng chuyện này, là vì ta không muốn lừa gạt nàng, ta muốn nàng phối hợp với ta, dù Tần Khải Canh lộ mặt để hỏi cho rõ ràng. Đường

nhiên, nếu ta không nói cho nàng, trực tiếp lừa bịp, lợi dụng nàng cũng được, nhưng ta không muốn làm như vậy.”

Suy nghĩ của Vũ Lâu trở nên hỗn loạn, Lam Tranh nói gì nàng cũng không nghe lọt, đầu óc nàng lúc này, bị hai chữ ‘loạn luân’ chiếm giữ toàn bộ.

“Đừng chạm vào ta— để một mình ta yên tĩnh một chút !”

Lam Tranh thấy nàng bị kích động, cũng không dám có hành động gì quá đà nữa, tạm thời rời đi. Đến khi hần tắm rửa sạch sẽ quay lại, thì Vũ Lâu cũng đã tắm rửa xong, ngồi bên giường lau tóc, thấy hần đến, nàng vội ném khăn về phía hần: “Không được lại đây.”

“Vũ Lâu..... Chuyện gì cũng phải từ từ, sự tình đã đến nước này, giải quyết vấn đề quan trọng hơn, chờ khi mọi việc được chứng thực, nàng tức giận với ta cũng không muộn.”

Vừa rồi, khi Vũ Lâu tắm rửa, nàng cảm thấy toàn thân mình bắn thủy đến mức chà sát thế nào cũng không sạch sẽ được. Nàng cắn môi, nhưng không tìm được nước mắt. Nàng hận chính mình đã phạm sai lầm lớn như vậy, nhưng cũng hận Lam Tranh cứ làm ra vẻ không sao cả như thế.

“Giải quyết ư? Giải quyết như thế nào?” Vũ Lâu giơ tay muốn đánh hần: “Để ta giết huynh đi, rồi ta cũng tự tử luôn cho xong.”

Lam Tranh bắt lấy cổ tay Vũ Lâu, ấn nàng xuống giường: “Dụ Tàn Khảm Canh xuất hiện, chỉ có lão mới biết được thực chất mọi việc là thế nào, chuyện ta có phải là ca ca của nàng hay không, chỉ có lão biết.”

Vũ Lâu không thể động đậy, nhìn Lam Tranh bên trên mình, giận dữ nói: “Nếu đúng thì sao?”

Lam Tranh mạnh mẽ ôm nàng, nằm xuống giường: “Nếu là sự thật...Ba người chúng ta không nói ra, thiên hạ sẽ không ai biết hết.”

Vũ Lâu nghe hần nói vậy, tức muốn nổ phổi: “Huynh có còn chút liêm sỉ nào không?! Huynh lại còn nghĩ giấu diếm người đời, tiếp tục loạn luân sao?”

“Vậy nàng định làm thế nào? Nàng muốn chết, nhưng ta không nỡ để nàng chết.”

Vũ Lâu cắn mu bàn tay hần, Lam Tranh bị đau nhưng quyết không buông tay. Vũ Lâu thấy hần bị cắn chảy máu cũng không chịu buông, nàng biết hần quyết tâm, đành nói: “Nếu thật sự là huynh muội, ta sẽ cắn lưỡi tự sát.”

Lam Tranh không cam lòng, hỏi: “Vậy còn ta thì sao? Nàng nỡ để ta sống một mình à?!”

Nàng giận đến run người: “Sao huynh không có một chút liêm sỉ nào thế?! Làm ra chuyện không bằng heo chó thế này rồi, huynh còn mặt mũi mà sống sao?!”

“Ta chỉ cần có nàng là có thể sống được!”

“Hu hu hu...” Mắng chửi đối với hần không có tác dụng, dưới tình thế cấp bách, nàng khóc òa lên.

Lam Tranh cũng hơi xấu hổ: “Ta nói cho nàng biết, là muốn nàng chia sẻ nỗi niềm cùng ta, không phải vì muốn nàng thống khổ thế này.”

Vũ Lâu khóc thút thít nói: “Nếu thực sự là huynh muội, ta đương nhiên phải có quyền được biết, ta chỉ tức huynh, rõ ràng huynh biết rõ chúng ta có thể là huynh muội...Vậy mà huynh còn...”

“Chính nàng cũng nói từ ‘có thể’... Nên là, đừng khóc nữa.”

Sao có thể không khóc...nàng chỉ tức mình không thể khóc thật to, khóc cho xả hết nỗi lòng: “Các người.....sao các người có thể hại ta như thế...cha ta, vì sao ông có thể...làm ra chuyện thế này ”

“Lúc trước, để cứu Tàn Viễn Định, Hoàng hậu đã ra giá, cha nàng không có lựa chọn nào khác, có thể lão nghĩ chỉ tạm thời gả nàng cho ta, đợi sau khi tang kỳ của mẫu phi Tần vương qua đi, sẽ liên hợp với hần đoạt nàng về, thần không biết quý không hay.” Lam Tranh nói: “Ai ngờ nàng lại bị ta ăn sạch sẽ.”

“Câm miệng, không được nhắc lại!” Vũ Lâu dựa vào lòng Lam Tranh, khóc một hồi, mắt cay xè, cố nói với hần: “Huynh buông ta ra trước đi đã, để ta xoa mắt.” Lam Tranh không buông tay, mà cúi đầu dùng môi

mình lau nước mắt cho nàng: “Nàng đừng khóc nữa, chờ khi chân tướng rõ ràng, nếu chúng ta không phải là huynh muội, thì chẳng phải là uống công nàng rơi lệ hay sao!”

“Lam Tranh.....không đúng, vì sao chiếc nhẫn Hoàng đế tặng cho Lãnh Tử Nhạc lại ở mộ của Tô Tiêu?”

“Có người cầm chiếc nhẫn của Lãnh Tử Nhạc đến đời huyết, không cẩn thận nên đánh rơi ở hiện trường, người này, nàng nghĩ là ai?”

Vũ Lâu bỗng nhớ lại, trước khi nàng bị phạt vào giáo phường, cha nàng đã mất tích hai tháng.

Chẳng lẽ ông lên quay về kinh thành đời huyết sao?

“Việc quan trọng nhất bây giờ, là dẫn dụ Tần Khải Canh ra mặt, chỉ có lão biết tất cả mọi việc.”

196. Chương 196: Là Huynh Muội Ư? Không Sao Cả !

“Tuy cha ta biết chân tướng, nhưng thiên hạ rộng lớn như vậy, biết tìm ông ở đâu bây giờ? Nếu bị những quan binh khác bắt được trước thì...” Nghĩ đến cha mình đang là tử tội, nàng lại muốn khóc.

“Đúng vậy, cha nàng vốn là một lão cáo già, vất vả lắm mới thoát được, làm sao có thể tìm ra dễ dàng.” Đường như Lam Tranh cũng hiểu chuyện đó rất vô vọng, hấn ôm Vũ Lâu đùa giỡn: “Muội muội ngoan, không thì chúng ta cứ bỏ qua luôn đi.”

“Bỏ ngay cái câu muội muội ngoan của huynh đi!” Vũ Lâu hận hấn đến cùng cực, không có tâm trạng mà đùa giỡn, liền mắng hấn: “Huynh đúng là đồ cầm thú không tìm không phối!”

Lam Tranh cười: “Ta quen rồi, đã qua nhiều năm như vậy, ta cũng không còn đặt nặng chuyện đó nữa.”

Vũ Lâu nói: “Lòng ta không rộng rãi được như huynh, chuyện lớn như vậy mà còn có thể vui cười được.”

“Nàng cứ thử ngốc nghếch năm năm đi, đến lúc quay đầu nhìn lại, thì chẳng có việc gì là không nhìn được nữa.”

Vũ Lâu ngẩn ra, sau đó nhéo hấn một cái: “Không phải huynh nói, từ đầu đến cuối huynh đều tỉnh táo sao?! Rốt cuộc câu nào của huynh là thật?!”

Lam Tranh nói dối rất nhiều, nhưng đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, lần này bị Vũ Lâu bắt được sơ hở, hấn cũng cả kinh, lập tức nói thật: “Ôi, thật ra, trước khi bị nàng làm cho tỉnh lại, thì ta ngốc thật. Lúc trước ta nói từ đầu đến cuối ta đều tỉnh táo, là để chọc tức nàng thôi...” Hấn khề hôn nàng một cái rồi nói tiếp: “Giờ tất cả mọi chuyện ta đều thẳng thắn với nàng rồi, nàng đừng tức giận.”

Là lần nàng làm bướm đỏ, dọa hấn thức tỉnh.

Lam Tranh thấy nàng không nói gì, nghĩ nàng vẫn còn tức giận, liền làm nũng: “Ta nói thật mà, bé ngoan thì không bị đánh.”

Vũ Lâu đẩy hấn ra, giận dữ nói: “Tùy huynh, giờ ta cảm thấy, sống trong giả dối còn hạnh phúc hơn đối mặt với sự thật tàn khốc.”

Lam Tranh lẩm bẩm, quần quít lấy nàng: “Giờ hai ta ở cùng một chỗ rồi. Không phải là rất hạnh phúc hay sao.”

Giờ Vũ Lâu chỉ muốn chết cho xong, lại không giãy ra được khỏi hấn, liền nằm cứng đờ người, nhắm mắt, cắn môi: “Sớm muộn gì huynh cũng khiến ta áp lực đến chết mất, lúc đó huynh mới cam lòng.”

Lam Tranh cười xấu xa, bàn tay luồn vào trong y phục nàng xoa nắn, trêu chọc: “Đã lâu ta không gây sức ép cho nàng rồi, có ai chết đâu nào.”

Nàng giận run người, chỉ hận không thể dùng ánh mắt giết chết hấn: “Rốt cuộc là huynh có tim không? Chuyện lớn thế này huynh còn bình thản ung dung! Huynh có lờ đi được thì ta cũng không làm được!”

Nàng nâng gối, thừa lúc hấn sơ hở, đập thẳng vào chỗ yếu của hấn, nắm lấy cơ hội lúc hấn co người vì đau, nàng ngồi bật dậy chạy nhanh ra khỏi phòng.

Nhưng nàng có thể chạy đi đâu được, nếu ra khỏi Chiêu Đức cung, không cẩn thận mà bị Hoàng hậu bắt được thì phiền to, nên nàng chỉ tránh ở sau một tảng đá lớn bên hồ trong Chiêu Đức cung, lén lút khóc, không lâu sau, Lam Tranh cũng tìm được nàng.

Lam Tranh nhìn thấy Vũ Lâu, không nói lời nào, ngồi xuống cạnh nàng, đưa tay ôm nàng vào lòng: “Nàng xuống tay tàn nhẫn như vậy, ta mà bị tàn tật, thì nửa đời sau của nàng phải làm sao.” Hắn nắm tay nàng ấn xuống hạ thân mình: “Mau xoa bóp cho ta đi.” Nói xong, lại định tiến đến hôn nàng.

Trong mắt Vũ Lâu tràn ngập sự oán hận, khuỷu tay huých vào ngực hắn, nói: “Huynh còn như vậy nữa, ta sẽ nhảy hồ tự sát cho huynh coi.”

Lam Tranh nhìn hồ nước ánh lên những tia nắng ban mai, thở dài: “Vừa vào thu, hồ nước này rất lạnh. Hơn nữa, thi thể chết đuối nhìn xấu lắm, nàng xinh đẹp như vậy, không hợp với kiểu chết này.”

Vũ Lâu đấm hắn: “Đi, vậy ta uống thủy ngân, chết thi thể cũng không thối rửa.”

“Đừng chết, chết rồi người lạnh như băng, ta ôm lạnh lắm.”

Vũ Lâu vừa nghe không kìm được lại mắng hắn: “Biến thái!” Lại nghĩ tới việc hắn biết rõ có thể có quan hệ huyết thống, mà còn phát sinh quan hệ với nàng, liền mắng thêm: “Đồ biến thái loạn luân.” Lam Tranh nghe xong, mặt mày ủ rũ, buông tay hắn: “Chỉ vì ta rất thích nàng, thích nàng mà cũng có tội thì ta đây tội nghiệt tày trời rồi.”

Nghe hắn thổ lộ chân tình như vậy, nội tâm Vũ Lâu cũng chấn động, nhưng vẫn thấy không thoải mái, chán ghét nói: “Bất kể huynh nói thế nào, cũng không có tác dụng gì đâu, nếu chúng ta thật sự là huynh muội, ta nhất định sẽ tự tử.”

Dứt lời, nàng đứng dậy bước đi, Lam Tranh làm ra vẻ đáng thương, túm lấy tay nàng: “Đừng vứt bỏ ta mà...”

Vũ Lâu gạt tay hắn ra, cảnh cáo: “Không được lại gần ta.” Đi được hai bước nàng lại quay đầu, thấy Lam Tranh cũng định đứng dậy đi theo, liền tức giận chỉ hắn: “Đã nói không được đi theo ta!”

Bỗng có cung nữ đi ngang qua, Vũ Lâu vội cúi đầu nhanh chân rời khỏi đó.

Đến Hoàng đế còn phải mở kinh đình, nghe học sĩ dạy học, hướng chi Thái tử. Mặc dù Lam Tranh ý vào việc thân thể có bệnh, năm lần bảy lượt trốn lớp, nhưng cũng có lúc không thoát được. Dù một đêm không ngủ, hắn vẫn phải áo mũ chỉnh tề đi nghe học sĩ giảng bài.

Nhớ lúc hắn còn ngốc nghếch, bị mấy người này trừng mắt lạnh nhạt, liền cố ý trả thù, làm ra vẻ thật sự khiêm tốn hỏi mấy vấn đề tai quái, xảo trá, khiến nhóm Đại học sĩ giương mắt nhìn, nhưng Thái tử tỏ vẻ ‘khoan dung’, không sao cả, các vị học sĩ có thể về nghỉ đáp án, đến ngày khác thảo luận cũng không muộn.

Vốn là việc nhỏ, nhưng có một vị học sĩ tâm lý quá yếu, ngày hôm đó liền viết tấu chương, nói rằng Thái tử tuy trí tuệ, nhưng chỉ e sẽ bảo thủ giống Tùy Dương đế, luận đạo với đại học sĩ chỉ vì muốn thể hiện học vấn của mình, mà không chú ý tiếp thu ý kiến của người khác.

Đúng là chuyện không vui đều cùng đến một lúc.

Đầu tiên thì bị Hoàng đế kêu lên, giảng đạo một phen, nhắc nhở hắn phải khiêm tốn.

‘Thái độ nhận tội’ của Lam Tranh rất thành khẩn, không bao lâu Hoàng đế cũng cho hắn về. Nhưng vừa ra khỏi Thượng thư phòng, hắn đã bị thái giám ngăn lại, nói là Hoàng hậu nương nương triệu kiến.

Lam Tranh lại ủ rũ đi theo thái giám tới Cung Cảnh Hoa. Hoàng hậu đang luyện chữ, không ngẩng đầu lên hỏi: “Thái tử, gần đây con có sung hạnh Cổ thị và Mục thị không?”

Tuy Hoàng hậu thống lĩnh lục cung, có quyền quản lý nữ quyến Hoàng tộc, nhưng sung hạnh là việc riêng tư mà bị hỏi trắng ra như vậy, khiến Lam Tranh trở tay không kịp: “..... Mẫu hậu, việc này..... có phải các nàng tìm người nói gì không?”

Hoàng hậu buông bút lông sói xuống, ngẩng lên nhìn Lam Tranh: “Nghe nói ngày nào con cũng ở bên cạnh Tần Vũ Lâu?” Nhắc đến Tần Vũ Lâu, Hoàng hậu cũng thấy đau đầu, không cần biết xuất phát từ lý do gì, nhưng Lam Tranh thật sự ngày nào cũng canh giữ bên cạnh nàng không chịu rời.

Lam Tranh cười: “Con nghĩ con vẫn có quyền tự do sủng hạnh nữ tử chứ.”

Hoàng hậu cười lạnh: “Đúng là con có quyền, nhưng Tần Vũ Lâu có đáng để con làm vậy không? Sau lưng con nàng ta đã làm gì, con còn không biết sao?”

Lam Tranh bối rối, chẳng lẽ Vũ Lâu lại làm gì sau lưng hắn? Chẳng lẽ lại phản bội hắn?

“Ý mẫu hậu là sao?!”

Hoàng hậu nói với nữ quan bên cạnh: “Đi gọi tay thái giám kia bên Chiêu Đức cung tới đây.”

Nữ quan nhanh chóng dắt một tiểu thái giám tới, gã giương mắt khiếp sợ nhìn Lam Tranh một chút, không dám nói gì.

197. Chương 197: Lại Thêm Rắc Rối

Gã thái giám kia giương mắt khiếp sợ nhìn Lam Tranh, không dám nói gì, đến lúc hắn nhìn sang Hoàng hậu, được Hoàng hậu cho phép, hắn mới cúi đầu nói: “Rạng sáng nay, nô tài nhìn thấy Tần Vũ Lâu mặc y phục dạ hành màu đen, từ bên ngoài trở về, không biết nàng đi đâu.....” Nói xong, hắn không dám nhìn phản ứng của Lam Tranh, cả người run lẩy bẩy.

“Con còn gì để nói nữa không?” Hoàng hậu nghiêm mặt nói: “Con che chở cho Tần Vũ Lâu, nhưng Tần Vũ Lâu dường như không cần sự che chở của con thì phải. Tối hôm qua nàng làm gì? Con có biết ở trong cung, đây là tội gì không?”

Lam Tranh trầm nói, hồng rồi, sợ cái gì thì cái đó tới. Tối hôm qua Vũ Lâu về trước vì có tâm sự, nên không phát hiện ra có người nhìn thấy nàng.

“Thái tử diện hạ!” Hoàng hậu thấy hắn không nói gì, lạnh lùng nói tiếp: “Lần này con lại định nghĩ ra lý do gì vì Tần Vũ Lâu nữa? Mặc dù con đã ngồi lên vị trí Thái tử, nhưng nguy cơ trùng trùng, Tần Vũ Lâu kia không những không thể trợ giúp con, còn liên tiếp gây phiền phức cho con, lần này bản Cung sẽ không dễ dãi với nàng như thể nữa đâu.”

Lam Tranh đang tính làm thế nào để qua chuyện này: “..... Tối hôm qua, Tần Vũ Lâu thị tắm, sao con không phát hiện nửa đêm nàng ra ngoài nhỉ? Có phải tên nô tài kia nhìn nhầm không?”

“Con còn bao che cho nàng nữa!” Hoàng hậu giận dữ: “Con cho là thật sự chỉ có mình hắn nhìn thấy, mà bản Cung có thể tin sao?! Trong trắc phi của con cũng có người nhìn thấy đấy!”

Chắc chắn là một trong hai người Mục thị và Cố thị bị hắn lạnh nhạt gây ra. Lam Tranh thấy không giấu diếm được, giọng điệu cũng nhẹ nhàng, chậm rãi: “Mẫu hậu đừng nóng, nếu thật sự Vũ Lâu có làm gì sai, con sẽ không bao che cho nàng. Nàng liên tục làm như vậy, khiến tim con cũng băng giá rồi.”

Hoàng hậu lạnh lùng: “Sao ta không thấy con tức giận?”

“Có tức giận hay không không quan trọng, quan trọng là..... lần này con sẽ thực sự trừng phạt nàng.” Giọng Lam Tranh ai oán: “Uổng công con đối xử với nàng tốt như vậy, nàng lại giả trò sau lưng con, con thực sự phải chặt đứt tâm niệm với nàng thôi.”

Hoàng hậu cũng không tin lời Lam Tranh, hừ lạnh: “Con muốn biến đổi biện pháp bao che nàng phải không? Lần này con lại muốn giúp nàng ta thoát thân thế nào? Muốn nuốt thư, hay muốn đọc lại cổ huấn để giúp nàng ta tìm đường sống?” Hoàng hậu đang ám chỉ vụ hình nhân và vụ thẩm án tranh Tần Vũ Lâu với Tấn vương.

Sau khi nghe xong, Lam Tranh cười khổ: “Chiêu trò của con, mẫu hậu biết hết rồi, con còn giả trò gì được nữa đây.”

“Vậy lần này con định trừng phạt nàng thế nào?”

“Con có cách của con, mẫu hậu chỉ cần chờ tin lành là được.” Lam Tranh buồn bã nói: “Giờ con về sẽ nghiêm khắc tra khảo nàng, rốt cuộc là đêm qua nàng mặc y phục dạ hành để làm gì.”

Hoàng hậu thấy hần tỏ rõ thái độ như vậy mới chịu bỏ qua, lại nhắc đến chuyện nạp Thái tử phi. Trước kia còn là thân vương thì có trắc phi mà không có chính phi cũng không sao, nhưng giờ đã là người đứng đầu Đông cung, chuyện nạp phi không thể bỏ qua nữa.

Lam Tranh cũng đang đau đầu vì Hoàng hậu cứ liên tục đề cập đến chuyện này.

Hần vừa nghe, lập tức giả bộ suy yếu, nói: “Mẫu hậu, quả thật là nên nạp phi, nhưng thân thể của con.....”

Hoàng hậu nói: “Bao nhiêu tinh lực, con xuất hết trên người Tần Vũ Lâu rồi, còn gì nữa mà nói.”

Về mặt Lam Tranh đau khổ nói: “Tuy hằng đêm con đều cho gọi Vũ Lâu đến thị tẩm, nhưng không hề sủng hạnh.” Câu nói này hoàn toàn chân thật: “Con đã quen có nàng làm bạn..... Ban đêm nằm cạnh nàng cũng chỉ nói chuyện, thân thể con..... không làm được gì cả.....” Để phối hợp với lý do từ chối, hần còn khéo léo ho khụ khụ hai tiếng.

Hoàng hậu nghĩ tới lời của Vương Lâm, lại nghe thấy Lam Tranh nói ở cùng Vũ Lâu chỉ vì thói quen không muốn xa rời, trong lòng lại càng bồn chồn, chẳng lẽ Lam Tranh thật sự đoạn tụ như Vương Lâm đã nói sao?! Bà nghi ngờ đánh giá hần từ trên xuống dưới, giống như lần đầu tiên nhìn thấy hần vậy!

“Mẫu hậu, sao người lại nhìn con như vậy?!” Lam Tranh bị nhìn đến phát sợ.

“Tranh nhi, không phải con có chuyện gì gạt mẫu hậu chứ?!”

Gạt à? Nhiều lắm!

“Nhi thần không biết mẫu hậu định ám chỉ điều gì?”

“Vũ Dương hầu nói, Tết trung thu hần nhìn thấy con có hành động thân mật vượt qua lễ chế với một gã hộ vệ.....”

Lam Tranh lúng túng nhưng trong lòng thì cười to, nếu Hoàng hậu đã hỏi thế, hần chỉ có thể thuận thế nói theo thôi: “Nếu mẫu hậu đã biết, nhi thần cũng không giấu diếm nữa..... Nhi thần thực sự thích nam tử.”

Hoàng hậu nghe vậy, suýt thì té xỉu, bà hít sâu một hơi, cố xoa ngực lấy lại bình tĩnh nói: “Tiểu quan, linh nhân gì gì đó, vui đùa một chút cũng được, nhưng đừng làm những chuyện khác người, đừng để phụ hoàng con sợ hãi là được rồi.” (Tiểu quan hình như là kỹ nam, linh nhân là kiểu đào kép nam thì phải ^-^ bé Tranh hư quá nha bé Tranh)

Ở triều đại này, xu hướng nam phong cũng không thịnh hành như tiền triều, nhưng việc con cháu gia tộc lớn nuôi dưỡng nam sủng cũng không phải chuyện gì lớn. Hoàng hậu tự an ủi mình, Lam Tranh đại khái chắc cũng chỉ vậy thôi.

Nhưng Lam Tranh lại muốn Hoàng hậu hiểu lầm rằng mình thực sự đam mê nam giới: “Mẫu hậu, thật ra.....”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Hoàng hậu kiên quyết ngăn cản hần: “Con về trước đi, xử lý chuyện Tần Vũ Lâu cho tốt, việc lập Thái tử phi sẽ bàn sau.”

Lam Tranh cũng không tiện nói thêm, hành lễ cáo từ Hoàng hậu. Hần quay lại nhìn Cung Cảnh Hoa nguy nga tráng lệ, thấp giọng nói: “Cảnh tượng này, làm sao giống đã từng bị hỏa hoạn.....”

Thời tiết trở lạnh, lúc quay lại Chiêu Đức cung, trong phòng đã được đốt lò sưởi. Cơ thể ấm áp cũng khiến người ta cảm thấy buồn ngủ, hơn nữa đêm qua lại thức trắng đêm, đầu óc Lam Tranh bắt đầu mê man, hần không thềm để ý là chưa tới giờ đi ngủ, lôi ngay Vũ Lâu nằm cùng.

Mặc dù Vũ Lâu cũng buồn ngủ, nhưng ngại trời còn sớm, né tránh từ chối: “Huynh muốn ngủ thì ngủ một mình đi. Ta không buồn ngủ. Còn nữa, từ nay về sau ta nhất định sẽ không ngủ cùng huynh nữa.”

“Vậy nàng nằm nói chuyện cùng ta đi, vừa lúc ta có việc muốn nói với nàng.”

Vũ Lâu giúp Lam Tranh thay y phục đi ngủ, còn mình thì ngồi ghé bên giường nghe hần nói. Nàng làm theo lời hần, buông hết màn xuống ngăn cách với người ngoài để giữ bí mật. Bên trong màn chỉ còn hai người bọn họ, cảm giác ấm áp khiến Lam Tranh không kìm được lại động tâm, nắm tay nàng nói: “Ngồi nhiều mệt mỏi, nàng nằm xuống đi.”

Vũ Lâu giật tay ra nhưng giật không được. Nàng lạnh lùng lườm hần một cái, sau đó há mồm cắn mạnh xuống cổ tay hần.

Lam Tranh buông nàng ra, thối nới bị nàng cắn, vẻ mặt đáng thương nhìn nàng: “Sao nàng giỏi cắn người thế.....” Sau đó, mắt phượng nheo lại cười nhìn nàng, ngón tay chỉ vào miệng mình nói: “Muốn cắn thì cắn ở đây đi.”

Vũ Lâu trầm mặc một chút, rồi đứng dậy muốn đi ra khỏi màn, đột nhiên sau lưng đau như bị kim đâm, tiếp theo là thân thể không thể khống chế, ngã về phía sau.

Lam Tranh ôm nàng, đặt nàng ngay ngắn trên giường, cười nói: “Phải cẩn thận người ta điểm huyết sau lưng nàng chứ.”

“Huynh mau thả ta ra, nếu không ta sẽ tức giận đấy.”

“Ta thả nàng, mẫu hậu sẽ tức giận.” Mặt hần dán vào nhịp đập nơi cổ nàng, để những sợi tóc mềm mại của nàng vuốt ve khuôn mặt hần: “Sáng nay lúc nàng về bị người ta nhìn thấy đã báo lên Hoàng hậu, vừa rồi bà gọi ta qua, rất giận dữ, muốn ta xử phạt nàng.”

Trong lòng Vũ Lâu run lên, ít nhiều cũng lo sợ: “Vậy làm sao?”

Lam Tranh cũng tự hỏi tự đáp: “Đúng vậy, làm sao bây giờ? Phải trừng phạt nàng thôi.”

Dứt lời, hần hôn lên môi nàng, gợi mở hàm răng, nuốt lấy hương vị thơm mát trong miệng nàng.

198. Chương 198: Bắt Đầu Kế Hoạch

Hần vừa hôn xuống đã khiến Vũ Lâu ngẩn người, mắt nhìn chằm chằm hần.

Lam Tranh rời khỏi đôi môi mềm mại của nàng, cười: “Nụ hôn của ta lạnh lắm hay sao, mà lại làm nàng đông lạnh thế này.”

Trong đầu Vũ Lâu tràn đầy suy nghĩ về chuyện huynh muội loạn luân, mắt như bị một tầng sương mù che phủ đến mơ hồ, nàng khàn giọng nức nở: “Sao huynh có thể.....” còn chưa dứt lời, nàng lại cảm nhận được sự vuốt ve của hần.

“Vũ Lâu..... Hoàng hậu tạo áp lực với ta, bắt ta xử lý nàng.” Hần nói xong, nụ hôn dừng lại trên cổ tuyết trắng của nàng, hơi dùng lực tạo ra những dấu hôn đỏ chót.

Vũ Lâu không thể động dậy, chỉ có thể phát tiết lửa giận qua lời nói: “Nếu Hoàng hậu thật sự muốn phạt ta, cũng tốt, huynh mau đuổi ta ra khỏi cung đi! Trả lại tự do cho ta! Ta sống còn sung sướng hơn bị huynh làm nhục!”

Lam Tranh kéo thắt lưng của nàng, cởi áo ngoài ra, thấy bên trong vẫn còn một lớp trung y, hần không vui nói: “Sao mặc nhiều thế.”

“Rốt cuộc huynh có nghe ta nói gì không hả?!”

Lam Tranh gật đầu: “Nghe mà, ôi? Sao ta chưa thấy cái yếm này của nàng bao giờ nhỉ?”

Vũ Lâu chán nản, giọng nói run rẩy: “Lam Tranh, huynh biết rõ quan hệ của chúng ta là thế nào, huynh đừng làm chuyện sai trái nữa.”

“Dù sao cũng chỉ sai được lúc này thôi.” Lam Tranh ghé sát vào tai nàng, cười nói: “Dù sao, ngày mai nàng cũng sẽ bị ta hạ lệnh phạt hai mươi trượng, đuổi ra khỏi cung.”

Vũ Lâu không hiểu: “Huynh nói gì?”

“Sáng nay lúc nàng quay về, bị người ta nhìn thấy nàng mặc y phục dạ hành. Ta không thể bao che cho nàng được.” Lam Tranh nói: “Ta sẽ hạ lệnh đánh nàng, đuổi nàng ra khỏi cung, nhưng thực chất là cứu nàng.”

Mặc dù hắn đang cười, nhưng giọng điệu không giống nói đùa. Vũ Lâu nhíu mày: “Huynh..... rốt cuộc là huynh đang tính toán gì?”

Sáng nay người ta bắt gặp nàng mặc y phục dạ hành cũng là vì đêm qua đi theo hắn xem trộm khởi cư chú, tất cả đều là vì hắn.

Lam Tranh kéo chiếc yếm che ngực nàng ra, hai bầu ngực tròn đầy trắng tuyết nhảy ra trước mắt hắn, kêu gọi lên dục vọng của hắn. Hắn cúi người, đưa lưỡi đảo quanh vết sẹo bên ngực trái của nàng. Vũ Lâu bị hắn liếm đến tê dại toàn thân, không kìm được mà phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt. Tiếng ngâm nga vừa lọt vào tai, nàng liền tỉnh táo lại, làm sao nàng có thể phát ra âm thanh đáng xấu hổ như thế, hắn không tuân theo luân thường đạo lý, nhưng nàng nhất định không thể thế được.

“Lam Tranh, huynh không thể làm thế..... Nếu chúng ta là huynh muội.....”

“Nếu à?” Hắn cười nói: “Nếu không phải thì sao? Chẳng phải là sẽ lãng phí thời khắc ngàn vàng hôm nay à.”

Hắn không để ý tới lửa giận của nàng, tiếp tục quấy nhiễu, hôn dần xuống dưới. Nụ hôn ấm áp của hắn rơi trên da thịt Vũ Lâu, khiến nàng vừa thấy thoải mái, lại vừa mang cảm giác tội lỗi không thể gạt đi được.

Nàng ghen ngào cầu xin hắn: “Lam Tranh, Lam Tranh..... Huynh đừng như vậy..... Van xin huynh.....”

Lam Tranh nghe thấy nàng khóc, đành phải buông tha cho kế hoạch ban đầu, nụ hôn dừng lại trên bụng nàng, ngược đầu dậy, biết rõ còn có tình hỏi: “Nàng không thích sao?”

Vũ Lâu rưng rưng gạt đầu, hy vọng đáp án của mình có thể khiến hắn gạt bỏ tà niệm, nhưng không ngờ Lam Tranh lại tủm tỉm cười nói: “Nhưng ta thích.” rồi hắn đè xuống người nàng, ghé sát tai nàng nói: “Ta thích nàng như vậy, nếu thật sự có là huynh muội, ta cũng không để ý. Chúng ta vẫn nên dẫn dụ cha nàng đến để hỏi cho rõ ràng đi.”

“Huynh đã nói ông xảo trá như vậy, làm sao có thể dẫn dụ ra được?”

“Nếu nàng gặp nguy hiểm, chắc chắn lão sẽ xuất hiện.” Vừa nói, hắn vừa xoa nắn một bên ngực mềm mại của nàng.

“Huynh muốn thế nào?”

“Dù sao Hoàng hậu cũng bắt ta phạt nàng..... Chi bằng chúng ta tương kế tựu kế, đáp ứng tâm nguyện của Hoàng hậu.....” Lam Tranh nhỏ giọng, ghé sát vào tai nàng nói kế hoạch của mình. Nói xong, giọng hắn thương tiếc nói: “Chỉ có điều, nàng phải chịu khổ, ta không đành lòng.....”

Vũ Lâu căm ghét những hành động hắn làm với mình, kiên quyết nói: “Ta tình nguyện, chỉ cần có thể rời khỏi huynh, làm gì ta cũng tình nguyện.”

Lam Tranh nghe xong, khẽ cắn vành tai của nàng: “Lời nói của nàng làm tan nát cả lòng ta rồi, không được, nàng phải an ủi ta thật dịu dàng mới được.”

Nói xong, hắn lại lặp lại động tác vừa rồi, hôn dọc theo đường cong trên cơ thể nàng: “Lần này để nàng rời đi, không biết bao giờ mới có thể trở lại bên cạnh ta.....”

Nụ hôn của hắn, tinh tế, tỉ mỉ, giống như không muốn bỏ qua một tắc nào trên cơ thể nàng vậy. Nhưng mà, vì đêm qua không ngủ, giờ chỉ cảm thấy mắt cay xè, đầu nặng trĩu, mí mắt cứ dính lại với nhau.

Không thể ngủ, không được ngủ.....

Vũ Lâu mắng mỗ hắn cũng không có tác dụng gì, đang lúc nàng cắn răng chuẩn bị nhận lấy sự quấy nhiễu của hắn, lại phát hiện động tác của Lam Tranh ngừng lại, gối đầu lên đùi trái của nàng, không nhúc nhích.

“Lam Tranh?”

Nàng gọi hần, không có ai đáp lại.

Thì ra là đang ngủ.

Một canh giờ sau, huyết đạo của nàng tự giải, rốt cuộc nàng cũng có thể cử động, vội dời đầu hần ra khỏi chân mình, định tung chân đá hần một cái, nhưng chần chờ một chút, lại dừng lại, ngơ ngẩn ngăm về mặt ngủ say của Lam Tranh, đưa tay định bóp mặt hần một cái, nhưng rồi cũng nhịn xuống. Cuối cùng, nàng nhẹ nhàng đặt đầu hần lên gối, khoác áo ngủ găm lên người rồi nằm cạnh hần.

“Lửa..... lửa..... đừng tới đây..... đừng tới đây.....”

Ngủ đến nửa đêm, Vũ Lâu đột nhiên nghe thấy Lam Tranh thống khổ kêu la, dọa nàng tỉnh cả ngủ.

“Lam Tranh! Lam Tranh! Huynh tỉnh lại đi!”

Lam Tranh mở choàng mắt, thở hổn hển vài hơi, ánh trăng chiếu vào giúp hần nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Vũ Lâu đang nhìn mình, vội lau mồ hôi lạnh, cười yếu ớt nói: “Ta còn tưởng nàng chạy đâu rồi, không ngờ còn ngủ cùng ta.”

“Lam Tranh, huynh không sao chứ? Gặp ác mộng à?” Những câu hần vừa nói nàng đã từng nghe, là đêm hần thức tỉnh.

Lam Tranh ôm chặt lấy nàng, ngăn những lời nàng muốn nói, cọ cọ vào mặt Vũ Lâu: “Ừ, mơ thấy nàng rời bỏ ta mà đi.”

Vũ Lâu vừa nghe đã biết hần nói dối, nàng nghĩ hần không muốn nói nên không hỏi nhiều nữa. Nhưng nỗi hận vừa rồi thì nàng vẫn nhớ rất rõ ràng, trừng mắt liếc hần một cái rồi đưa tay điểm huyết Lam Tranh, cảm thấy vẫn chưa giải hận, liền điểm luôn cả huyết cam của hần.

“Cho huynh nếm thử mùi vị này đi.”

Nàng hừ một tiếng, yên tâm nghiêng người nằm ngủ.

Trưa hôm sau, thái giám, cung nữ trong Chiêu Đức cung nghe thấy tiếng la hét giận dữ của Thái tử: “Tần Vũ Lâu, nàng đúng là quá đê tiện, sáng hôm qua nàng lén lút đi đâu?”

Tiếng đập vỡ đồ đạc vang lên.

“Cái gì? Tần Vũ Lâu? Nàng nói Mục phi bức hiếp nàng, bắt nàng đi tra xét tình hình bên Cố phi?..... Không đúng? Là Cố phi bức hiếp nàng, bắt nàng đi tra xét tình hình bên Mục phi? Rốt cuộc là ai sai ai? Quên đi, ba nữ nhân các người, đi lĩnh hai mươi trượng, đến từ đâu thì quay về chỗ đó đi!”

Cửa tấm cung bị mở ra, thái giám đẩy ba nữ nhân xuống thêm đá.

Chờ Thái tử hạ lệnh, bọn thái giám giơ bổng lên đánh không chút thương tiếc những nữ tử đang khóc như hoa lê trong mưa này, đánh tới khi máu họ thấm đầm quần áo, mỏng manh như hấp hối, đủ hai mươi trượng mới chịu thôi.

Thái tử rút ra hai phong thư ném xuống trước mặt Cố thị và Mục thị, lạnh lùng phân phó: “Gọi hai nhà đến lĩnh người.” Lại lạnh lùng lườm Tần Vũ Lâu: “Còn nàng, vứt ra ngoài chợ!”

Tình hình đột phát buổi sáng khiến Phi Lục sợ đến choáng váng, giờ mới kịp phản ứng, cô không để ý gì nữa, bỏ nhào vào người Vũ Lâu, hai tay run rẩy đỡ nửa người nàng lên ôm vào ngực mình, khóc đến không thở nổi.

Đột nhiên, cô nhìn thấy tiểu thư thừa dịp người khác không để ý, làm mặt quỷ với cô, dùng giọng yếu ớt nhỏ như ruồi nói: “Trên mộng có đồ bảo hộ rồi, ta không sao.”

199. Chương 199: Nương Tựa Vào Nhau

Tần Vũ Lâu bị thái giám kéo từ Chiêu Đức cung ra thẳng cửa cung, giao cho hộ vệ nhét vào xe ngựa trực xuất khỏi Hoàng cung. Tiểu thư đi rồi, Phi Lục cũng bị Thái tử hạ lệnh đuổi ra ngoài. Dù biết tiểu thư nhà mình chỉ làm bộ làm tịch như bị đánh, nhưng nghe thấy Thái tử nói muốn vứt nàng ra chợ, Phi Lục vẫn cảm thấy như trời sập xuống vậy, cứ khóc thút thút không ngừng.

Phi Lục tìm thấy tiểu thư nhà mình ở một góc đường vắng lặng, nhìn thấy nàng tóc tai hỗn độn, không có chút bộ dạng nào của tiểu thư khuê các, lại nhớ tới những việc đã xảy ra, cô lại không kìm được nước mắt, ôm tiểu thư nghẹn ngào nói: “Không cần biết lần này người muốn làm gì, nhưng thế này thì thảm quá, em thật sự không đành lòng nhìn thấy người chịu khổ.”

“Chúng ta rời khỏi đây trước đã, có chuyện gì thì nói sau.”

Phi Lục nói: “Tiểu thư, chúng ta không có chỗ nào để đi cả. Phương đại phu đã đóng cửa y quán, rời khỏi kinh thành rồi.”

Cô nâng Vũ Lâu dậy, tuy có bảo hộ, nhưng trúng hai mươi trượng kia, cả người cũng vẫn đau ê ẩm, nàng khập khiễng bước từng bước: “Thế nào cũng có chỗ để ta tạm thời tránh mưa tránh gió.” Nơi nàng bị thả xuống là một khu dân cư lưu lạc không có ruộng đất rất heo lánh.

“Đằng trước có một căn nhà đổ, nhưng ở đó làm sao mà tránh gió lạnh được.” Vũ Lâu nói: “Có nơi ở là tốt rồi.”

Phi Lục liền giúp tiểu thư đi về phía tiểu viện bỏ hoang kia.

Cuối thu, lá rụng đầy sân, quạ đen kêu tứ phía, tình cảnh này càng làm tăng thêm sự hiu quạnh trong lòng hai người.

“Có ai không?” Phi Lục đẩy cửa thử thăm dò.

“Không có ai đâu.” Vũ Lâu nói: “Ở đây đều là nơi trú ngụ của những người vô gia cư, lưu lạc khắp bốn phương.....” Dứt lời, nàng lại xúc động nói: “Ta cũng không có nhà để về.”

“Tiểu thư, rốt cuộc là người muốn làm gì, vì sao phải chịu bị đánh, bị đuổi ra khỏi cung?”

Thái tử thích tiểu thư như vậy, rốt cuộc là vì sao mà bắt nàng phải hy sinh như thế?

Vũ Lâu chỉ cười: “Xương cốt của ta đau ră rời như muốn gãy ra ấy, ta nghỉ một lát đã, sẽ nói chuyện với em sau.”

Phi Lục nghe vậy, vội chạy vào bên trong tiểu viện dọn dẹp một chút, sau đó sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho tiểu thư.

Chủ nhân tiểu viện này hình như đã lâu không trở về, khắp nơi đều phủ đầy bụi, Phi Lục mất rất nhiều công sức mới có thể dọn dẹp tạm ổn một chút. Cô mệt mỏi ngồi ở cửa đấm bóp vai thì nghe tiểu thư gọi mình, liền vội vàng đi vào đáp lời: “Tiểu thư, người tỉnh rồi à.”

Vũ Lâu vỗ vỗ mép giường, kêu cô ngồi xuống: “Một thời gian ngắn tới đây, e là chỉ có ta và em nương tựa vào nhau mà sống thôi.”

Phi Lục gạt đầu, kiên định nói: “Phi Lục vẫn sẽ hầu hạ tiểu thư như trước, tuyệt đối không cầu thả.”

Vũ Lâu xoa thắt lưng, cau mày: “Đánh người ta cũng ác liệt thật, ta có đồ bảo hộ mà còn cảm thấy xương cốt như gãy lìa ra thế này, Cố thị và Mục thị kia, nếu còn sống thì có lẽ cũng chỉ còn nửa cái mạng thôi.”

Lam Tranh nghe Hoàng hậu nói, trong hai trác phi có một người cáo trạng lên với bà, nên vô cùng giận dữ. Lam Tranh hận nhất là có người bán đứng hần, lần trước Vũ Lâu hợp tác với Tấn vương, đã bị hần đóng dấu lên người. Hai người Cố Mục kia, không cần biết là ai cáo trạng, thì cũng đều đã động tới nỗi đau của Lam Tranh. Hần đã nghĩ cách, để Vũ Lâu kéo cả hai người xuống nước, một lần giải quyết cả hai luôn.

Phi Lục khiếp sợ nói: “Tiểu thư, người và Thái tử gia muốn làm gì vậy?”

“Phi Lục, căn phòng này thực ra là Lam Tranh đã tìm từ trước rồi, đưa ta đến đây cũng là kế hoạch sắp đặt từ đầu.” Vũ Lâu nói: “Chúng ta muốn làm gì, em không cần để tâm, ta chỉ hỏi em, em có một lòng trung thành với ta không?”

“Đương nhiên rồi, từ nhỏ tới giờ, Phi Lục chỉ một lòng đi theo tiểu thư.”

Vũ Lâu gật đầu: “Vây là tốt rồi.....” Nàng ra hiệu cho Phi Lục ghé sát tai về phía mình: “Ngày mai ta để em xuống phố làm ăn mày, em có làm được không?”

Phi Lục đỏ mặt ngượng ngùng: “Tiểu thư, dù đã bị đuổi ra khỏi cung, chúng ta cũng còn đường khác sinh sống, đâu cần phải đi ăn xin cho qua ngày?”

“Có lẽ ngày mai, cả kinh thành sẽ quan tâm đến tình hình của ta sau khi bị đuổi ra khỏi cung, cái gì cần biết thì phải để họ biết.” Tất cả những gì họ làm là vì muốn cha nàng biết được mọi chuyện: “Em xuống phố ăn xin, là để họ biết cuộc sống của ta thê thảm thế nào.....”

Phi Lục có vẻ đã hiểu ra một chút: “Đây là khổ nhục kế sao? Tiểu thư muốn lão gia quay về liên lạc với người? Nhưng nếu bọn họ bị bắt được.....”

Mặc dù Vũ Lâu cũng lo lắng chuyện đó, nhưng nàng càng để ý chuyện Lam Tranh và nàng có phải là huynh muội hay không hơn.

Chỉ có cách dụ cha xuất hiện, cho nàng một đáp án chính xác, thì nàng mới có dũng khí mà sống tiếp.

“Cứ vậy đi.” Nàng không nghĩ ra cách nào tốt hơn: “Chờ họ thật sự xuất hiện rồi nói sau.”

Phi Lục dạ một tiếng, rồi vỗ ngực nói: “Nhưng mà tiểu thư à, người dọa em sợ chết mất, em đã nghĩ người thực sự bị phạt trượng đấy.”

Vũ Lâu vừa nghe, liền cởi quần áo, tháo vải bông quấn quanh người ra: “Mấy thứ này cũng nặng thật.”

“Còn máu thì sao?”

“Đã chuẩn bị trước rồi, không phải của ta.”

Phi Lục thu dọn hết rác xong lại quay về bên cạnh Vũ Lâu nói: “Lão gia làm việc cẩn thận như vậy, không biết đợi đến bao giờ ông mới đến nữa. Lỡ đợi mãi không thấy, thì chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Nếu trong vòng ba tháng không chờ được cha tới, chúng ta sẽ lên rời khỏi nơi này, vĩnh viễn không trở về nữa.”

Phi Lục cười nói: “Tiểu thư, Thái tử sẽ không để người đi đâu, người chỉ cần bước chân trước, thì ngài ấy đã đuổi theo sau lưng rồi.”

Vũ Lâu buồn bã cúi đầu, thở dài một hơi: “..... Hắn không để tâm, nhưng ta không thể không để tâm được...”

Phi Lục không hiểu, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của tiểu thư, cô biết ngay là đề tài này không nên nhắc đến nữa, lập tức lắng sang chuyện khác: “Trước khi vào phủ, em cũng phải đi xin ăn từng bữa, không ngờ trải qua bao nhiêu năm, giờ lại quay về nghề cũ.”

Trong nhà đã có ca ca, việc cô ra đời chỉ càng tăng thêm gánh nặng cho gia đình. Cha mẹ vốn đã nghèo khó, không có cách nào nuôi thêm cô nữa, thiên tai ập tới, thu hoạch mùa màng không tốt, cả nhà cô chạy nạn ăn xin cũng không được bao lâu. Cha cô vốn định bán cô đi, ai ngờ phúc cô lại lớn đến thế, nhập vào phủ thị lang được làm thiếp thân nha hoàn của tiểu thư, lớn lên cùng tiểu thư, lương tháng và bạc tiểu thư thưởng cho cũng đủ để cha mẹ cô sống thoải mái, còn giúp ca ca đọc sách, công danh rạng rỡ nữa.

Ân huệ của tiểu thư, cô không cách nào báo đáp được.

Vũ Lâu thở dài: “Khổ cho em rồi, nếu em không muốn, ta sẽ để em đi tìm ca ca em.”

Phi Lục quệt miệng: “Khi Tàn phủ bị tịch thu tài sản, người đã đuổi em đi một lần, giờ người có nói gì em cũng không đi nữa.”

Vũ Lâu nói đại khái những chuyện cần làm để Phi Lục đi lo liệu.

Trà lâu, tửu điểm trong kinh thành là nơi sản sinh ra những tin đồn.

“A? Người biết gì chưa? Nghe nói tiểu thư Tần gia lại bị Thái tử đuổi ra ngoài rồi.”

“Ha ha, đây cũng đâu phải chuyện gì mới mẻ. Nàng ta bị Thập Hoàng tử tra tấn đi tra tấn lại vài lần rồi, vừa ra khỏi giáo phường tư mấy ngày, đã bị đánh hai mươi trượng đuổi khỏi cung, ôi ôi, thật là đáng thương.”

“Ôi, ta còn nghe nói là hai chân nàng ta nát vụn hết, nha hoàn ngày xưa của nàng phải đi ăn xin để kiếm tiền xem bệnh cho nàng đấy.”

200. Chương 200: Cùng Ăn Tết

“Ôi, ta còn nghe nói là hai chân nàng ta nát vụn hết, nha hoàn ngày xưa của nàng phải đi ăn xin để kiếm tiền xem bệnh cho nàng đấy.” Một người ra vẻ thần thần bí bí nói: “Nghe nói, da thịt nàng ta bị thối rữa hết, như không còn đường sống nữa ấy.”

“Tần gia cũng xui xẻo thật, từ một Vương phi cao quý giờ bị lâm vào cảnh thế này.” Một người lắc đầu thở dài: “Con gái chịu cực khổ đến như vậy, mà người làm cha thì chạy trốn không biết tung tích ở đâu, ngay cả một sợi tóc cũng không nhìn thấy, thật quá nhẫn tâm mà.”

“Không phải chứ!” Đang nói, người nọ thò người ra ngoài lầu hai của tửu điểm, ngoắc người còn lại: “Mau qua đây nhìn xem, không phải là cô nha hoàn kia đó sao. Xinh xắn như vậy mà phải đi ăn xin, thật là đáng tiếc..... chà.” Nói xong, hẩn ngẩn ra, rồi cười xấu xa, đặt ly rượu xuống bàn, đi vài bước xuống lầu, ra khỏi tửu điểm, đứng trước mặt cô gái mặc áo thô vớ chằng vá đụp, nở nụ cười dâm dăng.

Phi Lục làm như không nhìn thấy người này, chậm rãi tránh đi vài bước.

“Đợi đã!” Gã kia đưa tay ngăn Phi Lục lại, nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Không phải cô muốn kiếm tiền chữa bệnh cho tiểu thư nhà cô sao? Chi bằng, cô bán mình cứu chủ đi.....”

Phi Lục chán ghét liếc hẩn nói: “Tiểu thư nhà ta không thể không có người chăm sóc. Ta cứu chủ, nhưng quyết không bán mình.”

“Nghe nói tiểu thư nhà cô là mỹ nhân tuyệt đỉnh, tuy da thịt trên người bị thối rữa, nhưng khuôn mặt vẫn còn nguyên vẹn, ông đây có lòng tốt thu nhận chủ tớ các người, được không hả?”

Hôm đó trời rất lạnh, Phi Lục ngồi chịu rét cả ngày, trong lòng cũng khó chịu, giờ lại bị người ta đùa giỡn liền cười lạnh nói: “Người có mấy cái mạng, thứ như người mà cũng xứng nhắc tới tiểu thư nhà ta sao?”

“Hả? Ắ tiểu đề tử kiêu ngạo này.” (Tiểu đề tử = con đi =.) Gã xắn tay áo định lao vào Phi Lục, đột nhiên thấy lòng bàn tay đau tê tái, vừa nhìn xuống gã đã sợ hãi kêu thảm thiết, lòng bàn tay bị một đồng tiền bắn xuyên thủng. Gã nhìn xung quanh không thấy có gì lạ, vội vàng ôm lấy vết thương, lão đạo chạy mất.

Phi Lục bĩu môi: “Hừ!”

Lúc về nhà, Phi Lục kể cho Vũ Lâu nghe chuyện này, rồi lại đoán không biết có phải Thái tử phái người bảo hộ cô không. Vũ Lâu lắc đầu: “Chỉ e là không phải, chúng ta đã giao hẹn rồi, trước khi cha ta xuất hiện thì sẽ không liên hệ với nhau.”

“Vậy thì sao lại thế nhỉ?”

“Chắc có người thấy chuyện bất bình nên giúp đỡ em.”

Phi Lục thất vọng à một tiếng, rồi xuống bếp bưng bát thuốc vừa sắc xong lên cho Vũ Lâu. Mỗi ngày cô đều thấy tiểu thư uống thuốc này, không biết là tiểu thư chữa bệnh gì, hôm nay không nhịn được liền dò hỏi: “Tiểu thư, người uống thuốc gì vậy?”

Vũ Lâu tuân thủ nghiêm ngặt đơn thuốc mà Phương Lâm đưa cho, không bỏ ngày nào. Nàng bị Phi Lục hỏi cũng ngẩn người, đúng vậy, nếu nàng và Lam Tranh mà là huynh muội, cho dù có thể sinh con đi chăng nữa thì cũng để làm gì đâu.

Thuốc đã đưa lên miệng nhưng không thể uống nổi nữa. Vũ Lâu đặt bát thuốc sang một bên, trầm mặc không nói gì.

Phi Lục thấy mình nói sai, vội nói: “Mai là mừng tám tháng chạp rồi, để em đi nấu cháo đậu.” nói rồi cô đứng dậy rời đi.

Vũ Lâu nhìn bát thuốc màu vàng r ám nắng, mùi thuốc đông y xộc vào mũi, nàng nghĩ nghĩ một chút, rồi lại bê bát thuốc lên, uống một hơi.

Chiều mừng tám tháng chạp, Phi Lục ra ngoài còn chưa về, Vũ Lâu ngồi một mình trong bếp nấu cháo. Nàng rời cung cũng được một thời gian rồi, càng chờ càng lo lắng, hôm nay đã là mừng tám tháng chạp, mà vẫn chưa có tin tức gì của cha.

Trước đây, nàng chưa từng oán trách ông nữa câu, dù ông là nguồn gốc của tất cả mọi lỗi lầm, nhưng mỗi lần đến lúc nguy cấp, ông lại trốn tránh.

Vì sao ông không nói rõ mọi chuyện? Chẳng lẽ nói ra sự thật lại khó khăn đến thế sao?! Vì sao tình cảnh của nàng đã thê thảm đến thế này rồi mà ông còn không đến nhìn nàng một cái? Sao ông có thể ích kỷ như thế?! Sự kiên nhẫn của Vũ Lâu đối với cha rốt cục cũng bị từng chuyện từng chuyện đã qua bào mòn đi, không còn chút nào nữa.

“Vì sao không lộ mặt đi chứ?” Nàng tức giận ném muôi múc cháo xuống, lầu bầu nói.

“Sao nàng biết ta đến đây?”

Một giọng nói đột nhiên truyền tới từ phía sau, dọa Vũ Lâu sợ run người. Nàng còn chưa kịp quay đầu lại xem là ai, thất lưng đã bị người phía sau ôm lấy, một khuôn mặt còn mang theo hơi lạnh bên ngoài dán vào mặt nàng nói: “Hiếm khi nhìn thấy nàng tự mình xuống bếp.”

Từ khi Lam Tranh học võ công, bước chân nhẹ như mèo, hần thành linh đi đến phía sau nàng, dọa nàng nhảy dựng lên. Nàng giãy dụa thoát khỏi vòng tay của hắn, quay đầu lại nói: “Sao huynh lại trốn ra khỏi cung? Tối đây làm gì? Không phải đã giao hẹn trước khi cha ta xuất hiện thì sẽ không liên hệ sao?”

Lam Tranh bĩu môi: “Đã lâu không gặp nhau. Nàng không nhớ ta sao. Ta vừa tới đã đuổi ta đi rồi.”

Vũ Lâu nói: “Ai bảo huynh đột nhiên xuất hiện.”

”Nếu ta xuất hành theo đúng nghi thức, trên dưới một trăm người theo hầu, cha nàng chẳng phải sẽ sợ không dám lộ diện nữa hay sao. A, có khi là cha ta ấy chứ.”

Vũ Lâu thuận tay tay múc một muôi cháo hắt vào người hắn: “Mau quay về cung đi!”

Lam Tranh lắc mình né tránh, nói: “Lãng phí lương thực là phải xuống địa ngục đấy.”

“Nếu ta và huynh thật sự là... huynh muội, thì những chuyện loạn luân ta và huynh đã làm cũng đủ để chạm cửa địa ngục rồi.”

Lam Tranh vội nói: “Đừng nói chuyện này nữa, hôm nay là mừng tám tháng chạp, ta đến ăn tết cùng nàng, nói chuyện vui đi.” Nói xong, hắn ôm vai nàng: “Vũ Lâu ngoan, nói cho bản Thái tử nghe xem, gần đây nàng có chuyện gì vui không nào?”

Vũ Lâu nhìn chằm chằm nồi cháo đang sôi lục bục, cười lạnh: “Đã lâu không phải nhìn thấy một tên ma quỷ bám người. Đây là chuyện khiến ta vui vẻ nhất.”

Lam Tranh biết rõ còn cố hỏi: “Ai là ác ma?”

Vũ Lâu lườm hắn: “Huynh nói thử xem?”

“Tấn vương à?” Lam Tranh nói: “Gần đây hắn có tìm nàng không?”

“Không.”

“Kỳ quái thật, không phải chứ.” Lam Tranh nghi ngờ: “Nhất định là hắn đang giở trò quỷ gì rồi.”

“Ôi —” Vũ Lâu xoa xoa thái dương, mặt mũi nói: “Mặt thật, ai cũng toan tính mưu ma chước quỷ, bao giờ thì mới kết thúc.....”

Lam Tranh vừa xoa bóp vai cho nàng, vừa cười nói: “Nương tử, vất vả cho nàng rồi.”

Vũ Lâu quay ra ngoài cửa bĩu môi: “Huynh đừng có ở đây vướng chân ta, chờ ta nấu cháo xong sẽ mang lên cho huynh ăn.”

Lam Tranh cứ bám nhằng nhằng lấy Vũ Lâu, ý muốn ở lại phòng bếp không muốn rời nàng, náo loạn một hồi mới bị Vũ Lâu đẩy ra ngoài.

Hắn đứng bên cửa sổ, nhàm chán nhìn ra ngoài, nhìn thấy từng bông tuyết đang rơi xuống, hắn quay sang gọi Vũ Lâu: “Nàng mau đến xem này, tuyết rơi rồi.”

Vũ Lâu bê cháo, vén rèm cửa bước vào, nói: “Cửa sổ đó không kín đâu, huynh tránh xa một chút, kéo gió lùa, đừng để bị cảm lạnh.”

Lam Tranh nghe vậy lại tiến đến gần nàng, cười tủm tỉm: “Trên đời này chỉ có nàng là quan tâm đến ta nhất.”

“Nếu nói là quan tâm huynh, thì ta đâu có đáng gì.” Vũ Lâu đặt bát cháo xuống: “Có biết bao nhiêu người thời thời khắc khắc chú ý đến nhất cử nhất động của huynh đấy thôi.”

Lam Tranh ngồi xuống, chống cằm thở dài: “Bọn họ chỉ quan tâm đến Huệ vương thế nào, Thái tử điện hạ nghĩ thế nào, chứ làm gì có ai để ý đến Độc Cô Lam Tranh ta nghĩ thế nào.....”

Nàng vốn đã chuẩn bị trước vài câu để chế nhạo hắn, nhưng thấy vẻ mặt hắn hiện lên sự cô đơn, khiến lòng nàng lại mềm nhũn, dịu dàng nói: “Nếu huynh thích thì ở đây chơi một lúc đi.”

201. Chương 201: Đáp Án

Lam Tranh ngẩn người, lập tức gạt đầu, cười cười bê bát cháo lên: “Ồ cùng nàng vẫn là thoải mái nhất.” Vừa ăn một miếng nhỏ, hắn lại nhớ tới lúc nàng còn là Huệ vương phi, hắn đã từng làm nũng bốc đồng đòi nàng dứt cháo ỉnh, không khỏi cười khổ: “Không biết có thể quay lại những ngày tháng trước kia không.....”

Vũ Lâu có đầy một bụng những lời quở trách tội lỗi của Lam Tranh, nhưng nghĩ tới việc hắn cố tình chạy đến đây hôm nay để đoàn tụ với mình, nên cũng không nói gì nữa.

Lam Tranh lại tiếp tục cảm thán: “Giờ nghĩ lại, thời gian vui sướng nhất đã qua rồi, là lúc ta còn ngốc nghếch khờ dại, nàng dốc lòng chăm sóc ta ấy.”

Nghe hắn nói, Vũ Lâu chua xót trong lòng, thấp giọng nói: “..... Không biết vì sao, mà mọi chuyện càng lúc càng đổ vỡ.....”

Lam Tranh nhìn vào mắt nàng: “Đều là lỗi của ta!” Hắn đã chuẩn bị tốt tinh thần, chờ Vũ Lâu nổi trận lôi đình chỉ trích hắn. Hắn nghĩ, nàng nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này, để liệt kê từng tội từng tội của hắn. Nhưng không ngờ, nàng chỉ quay đầu đi, trầm mặc một chút rồi đứng dậy đi đến bên giường, ngồi xuống.

Cháo vẫn còn nóng, Lam Tranh gọi nàng: “Nàng bận bịu lâu như vậy rồi, sao không ăn chút nào thế?”

Nàng không đáp lời hắn, khẽ kéo tay áo lên chấm khóe mắt. Lam Tranh vội đi qua, ngồi xổm người xuống, hay tay đặt trên đùi nàng, ngược mắt nhìn Vũ Lâu: “Đang êm đẹp, sao nàng lại khóc? Tuy nàng bị ta đuổi ra khỏi hoàng cung, nhưng chỉ là diễn cho Hoàng hậu và cha nàng xem, ta có cách đón nàng về mà.”

Vũ Lâu lắc đầu: “..... Ta không muốn quay về cung nữa, Hoàng hậu sẽ rất căm thù ta. Ta là cái đinh trong mắt bà, ở trong cung sẽ không có một ngày yên ổn. Lúc nào cũng sợ mình làm không tốt, để người khác nắm được sơ hở gây phiền toái cho huynh.”

Mắt Lam Tranh cay xè. Vũ Lâu đã vì hắn mà nhận biết bao đau khổ, nhưng giờ vẫn muốn bảo vệ cho hắn: “Vũ Lâu..... Ta biết, ta từng làm rất nhiều việc khiến nàng đau lòng, khiến nàng muốn rời khỏi ta.....”

Hốc mắt Vũ Lâu đỏ ửng, há mồm muốn nói, nhưng nhìn vẻ mặt hần thành khẩn nhận lỗi, nàng sứt sứt mũi rồi cũng không nói được gì nữa.

“Nhưng ta yêu nàng, ta không muốn buông tay.”

Tay cầm bụi gai, dù có khiến mình đầy thương tích nhưng cũng không tình nguyện buông tay.

“Ích kỷ.” Đôi mắt đỏ ửng của nàng khẽ chớp, lườm hần một cái: “Chỉ vì muốn giữ ta bên cạnh, mà huynh sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện kể cả gây tổn thương cho ta, huynh nhớ rõ chứ. Huynh có biết, khi bước ra khỏi giáo phường tư, ta đã sợ huynh thế nào không..... Chỉ sợ chọc giận khiến huynh không vui, huynh sẽ vì muốn ta chịu cúi đầu mà làm những hành động độc ác nữa.”

“Vậy, sao sau đó nàng không sợ nữa.....”

“Có lẽ là vẫn không dứt được tình cũ với huynh.”

Lam Tranh vui mừng nhướn mày: “Nàng có tình với ta! Ta biết mà!”

Nghĩ đến quan hệ của hai người, nàng không muốn thừa nhận điều này, hừ giọng nói: “Dù có ở cùng một khối gỗ, qua vài năm cũng phải có cảm tình thôi.”

Lam Tranh nói tiếp: “Huống chi là ở cùng ta, đẹp hơn khối gỗ nhiều, đúng không hả?”

Hần nắm tay nàng, lôi nàng ra khỏi giường, lại ngồi xuống cạnh bàn, cầm bát cháo lên đút cho Vũ Lâu: “Nào, lúc trước toàn là nàng đút cho ta ăn, giờ đến lượt ta đút cho nàng.”

Vũ Lâu thấy hần tươi cười lấy lòng, nàng lại nghĩ về thân thể của hần. Nếu sự thật hần không phải là con của Hoàng thượng bị người khác biết được, thì đừng nói cái ghế Thái tử, mà ngay cả mạng sống của hần có lẽ còn khó mà giữ được.

Ngoài mặt hần luôn làm ra vẻ không sao, nhưng thực ra lại giấu đi rất nhiều sự chua xót.

Nàng há mồm đón thìa cháo mà Lam Tranh đưa tới.

Hần cười: “Ngoan lắm.”

Bỗng lúc này, từ bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập, ngoài Phi Lục còn có một người khác. Vũ Lâu luống cuống, mở một chiếc rương gỗ trong phòng ra, nói với Lam Tranh: “Vào đi.” Lam Tranh còn chưa kịp nói gì, đã bị Vũ Lâu đẩy vào trong rương.

“Đừng đấy, ta vào là được chứ gì.” Lam Tranh không hề tình nguyện chui vào.

Vũ Lâu vừa đẩy nắp rương lại thì Phi Lục và người kia đã bước vào nhà. Đó là một đại phu giang hồ râu hoa râm, cầm một thùng gỗ.

Vũ Lâu nhìn người này từ trên xuống dưới rồi nói với Phi Lục: “Đây là.....” Việc nàng đau ốm chỉ là nói với người ngoài, sao Phi Lục lại mời đại phu về thật.

“Ha ha —” người kia đột nhiên cười ha hả: “Vũ Lâu, ngay cả con cũng không nhận ra, xem ra tài cải trang của cha vẫn thật thành công.”

Vũ Lâu tròn mắt: “Cha?”

Tần Khải Canh ném thùng gỗ trong tay đi, gật đầu với nàng: “Cha đây.”

Sau nhiều ngày đau khổ chờ đợi, rốt cuộc cha cũng xuất hiện trước mắt, Vũ Lâu còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ lui từng bước về phía sau, ngơ ngác hỏi: “Là cha thật sao?”

Phi Lục vui vẻ nói: “Đúng là lão gia mà, lúc em chạm mặt người ở trên đường cũng không nhận ra. Thật ra lão gia và phu nhân đã quan sát em từ lâu rồi, hôm qua em bị tên vô lại kia quấy rối, cũng chính phu nhân đã ra tay cứu em đó.”

Vũ Lâu trầm nghĩ, đúng vậy, sao lại không nghĩ tới là mẹ ra tay cứu Phi Lục cơ chứ.

Tần Khải Canh nhìn thấy Vũ Lâu cũng sưng sứt một lát rồi nói: “Ta nghe người ta nói con bị đánh đến chết dở sống dở, nhưng giờ nhìn con.....”

Nếu Vũ Lâu nói rằng chỉ tung tin đồn để dụ ông ra mặt, chắc chắn ông sẽ rời đi ngay, nàng vội hỏi: “Con khỏe rồi, con đã học y thuật của Phương Lâm, cha quên rồi sao?”

“Nói gì thì nói, thấy con không sao là cha yên tâm rồi.” Tần Khải Canh đảo mắt nhìn quanh một vòng, thấy trên bàn có hai cái bát liền hỏi: “Có người tới sao?”

“Con chuẩn bị cho Phi Lục.” Vũ Lâu nói: “Chờ mãi không thấy cô ấy quay về, con đói nên đã ăn trước.”

Lúc này Tần Khải Canh mới yên tâm, ngồi vào bàn nói với Vũ Lâu: “Mẹ con vẫn đang chờ ta về, ta không ở lâu được, thấy con không sao là chúng ta yên tâm rồi.”

Vũ Lâu nói: “Cha, cha ở cùng với mẹ, vậy còn ca ca và chị dâu thì sao?”

Tần Khải Canh lắc đầu: “Ta không biết, đêm hôm đó mọi người tách ra, đến giờ còn không gặp lại.”

“Không có tin gì thì tức là tin tốt rồi.” Vũ Lâu nói: “Cha, con muốn đi cùng với mọi người.”

Lam Tranh nằm trong rương gỗ nghe thấy vậy, lòng như bị ai nhéo, Vũ Lâu vẫn muốn rời khỏi hắn sao?!

Tần Khải Canh thở dài: “Mẹ con cũng nói ta đưa con theo, cả nhà cùng nhau chạy trốn, nói ta nghe tới đau cả đầu. Vũ Lâu, ta nghe Phi Lục nói, lúc con ở giáo phường tư cũng không phải chịu khổ gì, Huệ vương, không, là Thái tử vẫn chăm sóc cho con phải không.”

“Vâng.”

“Vậy vì sao hắn lại đánh con?”

Vũ Lâu nhìn Phi Lục, cô hiểu ý, nói: “Cháo nguội hết rồi, để em mang xuống hâm lại.” Nói rồi cô bê nồi cháo đi xuống bếp.

Chờ Phi Lục đi khuất, Vũ Lâu mới nói ra trọng tâm vấn đề nàng đang quan tâm nhất: “Cha, rốt cuộc là con và Lam Tranh có quan hệ gì?”

Tần Khải Canh bị hỏi vậy cũng ngẩn người: “Cái gì mà quan hệ gì?”

Vũ Lâu cắn răng: “Có phải chúng con là huynh muội không?”

Tần Khải Canh thổi râu phì phì, tức giận nói: “Con nói cái chuyện vô liêm sỉ gì vậy, tuy mẹ con lỗ mãng, nhưng cũng là người giữ trọn đạo làm vợ, trung trinh như một! Làm sao có thể cùng Hoàng thượng.....”

“Không phải!” Vũ Lâu vội hét lên, trực tiếp hỏi: “Rốt cuộc là cha có phải cha của Lam Tranh không?”

Tần Khải Canh đập bàn: “Con nói mê sảng cái gì thế?! Ai nói với con những lời đại nghịch bất đạo này?!”

Cái đập bàn này, đã thức tỉnh Vũ Lâu.

Có phải Lam Tranh cố tình lừa gạt nàng, để nàng không nghĩ đến tội khi quân của cha nữa, chủ động phối hợp diễn trò với hắn, dẫn dụ cha đến đây không?!

Cho nên mặc dù hắn nói đến quan hệ của hai người như vậy, nhưng sau đó vẫn muốn hoan ái cùng nàng.

Bởi vì cái gì mà huynh muội đó, căn bản chỉ là một lời nói dối !

Đều là mưu kế dụ rấn ra khỏi hang của hắn, thật bất hạnh, vì nàng lại trở thành mồi câu, mà lại còn là cam tâm tình nguyện...

202. Chương 202: Đêm Thẩm Vấn

Nghĩ đến đây, Vũ Lâu không kìm được, khẽ quay đầu nhìn chiếc rương gỗ kia, sự tuyệt vọng ùn ùn kéo đến áp đảo nàng. Nếu sự thật là như vậy, hắn nhất định sẽ bắt cha, lấy mạng ông. Theo tính cách của Lam Tranh, có lẽ hắn vẫn phải người giám sát nơi ở của nàng, chờ cha chui đầu vào lưới.

“Vũ Lâu, vì sao con lại hỏi chuyện này?” Tần Khải Canh thấy kỳ quái, đang yên lành, con gái ông sao lại hỏi vấn đề chẳng liên quan gì như thế.

Vũ Lâu nhìn chăm chú vào mắt cha: “Cha không gạt con chứ?”

Tần Khải Canh giận dữ: “Sao ta lại lừa con được?! Con nói xem, vì sao con hỏi thế?”

Cho dù cha nói nằng và Lam Tranh không có quan hệ huyết thống, nhưng nằng vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với cha.

“Cha..... Cha có thể nói cho con biết, mộ của Tô Tiêu bị dời đi đâu được không?” Vũ Lâu buồn bã nói: “Rất cuộc Tô Tiêu là ai? Cha..... cha đừng nói Tô Tiêu là con của hạ nhân nữa, lời nói dối này..... con không tin, mẹ cũng chưa từng tin đâu.”

Tần Khải Canh kích động: “Hắn chết đã nhiều năm rồi, còn nhắc tới hắn làm gì?”

Vũ Lâu đã sớm bắt mãn với thái độ áp úng của cha, giờ lại thấy ông giở bài cũ ra, nằng càng sốt ruột hơn: “Cha, Tô Tiêu có phải con của Hoàng hậu không? Còn Lam Tranh, có phải con của sư muội người không? Có phải cha và Hoàng hậu đã trao đổi hai người không? Có phải không?!”

Bốp !

Vũ Lâu ôm mặt, trố mắt: “Cha đánh con?”

Từ nhỏ đến giờ, cha còn chưa từng mắng nằng câu nào.

Tần Khải Canh tức đến run người: “Còn dám nói bậy nữa.....”

Vừa dứt lời, ông chợt nghe thấy một tiếng kệt vang lên trong phòng, rương gỗ bật mở, một người nhảy vọt ra, là Thái tử Độc Cô Lam Tranh. Hắn vốn định trốn thêm một lúc nữa, nghe Vũ Lâu tra hỏi Tần Khải Canh, nhưng vừa nghe thấy Vũ Lâu bị đánh hắn đã mất hết kiên nhẫn.

Tần Khải Canh bị dọa đến ngẩn người, vừa hồi phục tinh thần, ông vội xoay người bỏ chạy.

“Đừng ngu ngốc thế! Người trốn cũng không thoát được đâu!” Lam Tranh cười lạnh sau lưng ông.

Tần Khải Canh coi như không nghe thấy, đập cửa chạy. Lam Tranh bước nhanh đến trước mặt Vũ Lâu, kéo vai nằng qua, ân cần hỏi: “Có bị thương không?” Vũ Lâu đẩy hắn ra, chạy ra ngoài đuổi theo cha.

Vừa ra khỏi cửa đã nghe thấy trong viện xôn xao, một vài bóng đen đang đè cha nằng xuống đất, trói chặt ông lại.

“Cha —” Vũ Lâu hô lên, định tiến lại gần.

Lam Tranh túm lấy tay nằng, không cho nằng đi tới. Hắn ôm nằng từ phía sau, bế nằng quay lại giường: “Nàng đừng ra mặt, thêm phiền phức.”

“Độc Cô Lam Tranh? Người lừa ta, lợi dụng ta làm mồi dụ, để cha ta mắc mưu! Đê tiện !”

Lam Tranh nhướng mày, nhẹ nhàng nói: “Cha nàng giáo hoạt như vậy, trừ khi nàng gặp biến cố, nếu không lão nhất định sẽ không xuất hiện. Thật ra ta cũng có thể thật sự đánh nàng, để dẫn dụ lão đến, nhưng ta không nỡ. Chỉ có cách này mới khiến nàng cam tâm tình nguyện giúp ta.”

“Khốn kiếp! Ta sẽ không tha thứ cho người!”

Vũ Lâu giãy dụa đấm đá hắn, nhưng căn bản không phải là đối thủ của Lam Tranh. Nàng bị hắn điểm huyệt, đẩy ngã xuống giường.

Lam Tranh cười lạnh: “Chỉ như vậy mà nàng đã không thể tha thứ cho ta, vậy những gì cha nàng đã làm với ta, nàng có lý gì mà bắt ta phải bỏ qua cho lão?!”

Vũ Lâu ngẩn người, cổ nén nước mắt, giọng điệu nhún nhường hắn: “..... Van xin huynh, xin huynh đừng giết ông.....”

Lam Tranh trầm mặc, Vũ Lâu lại tiếp tục khẩn cầu: “Huynh đừng giết ông..... Van xin huynh..... hu hu hu.....” Vũ Lâu nằm trên giường tuy không thể động đậy nhưng miệng vẫn có thể nói. Nghĩ đến chuyện mình bị lừa gạt, nằng lại khóc thút thít: “Đê tiện..... huynh lại lừa ta.....”

Mặt Lam Tranh không chút thay đổi, đứng trước mặt nàng nói: “Ta đề tiện không bằng một phần mười cha nàng.” Dứt lời, hắn đưa tay điểm huyết cam của Vũ Lâu, sau đó cúi người hôn sâu một cái: “Nàng ngoan ngoãn nằm trong này nghe một chút đi.” nói rồi buông màn xuống, đi ra gian ngoài.

Vũ Lâu không phát ra tiếng, cũng không thể động đậy, chỉ có thể cố gắng nghe thật kỹ động tĩnh bên ngoài phòng.

Lúc này, thị vệ đã giải Tần Khải Canh vào, ấn lão quỷ xuống đất. Lam Tranh đi đến trước mặt lão, cười lạnh: “Bắt người cũng không dễ dàng gì, khi ta giải quyết Tinh Thần, hẳn là người cũng có linh cảm, kế tiếp sẽ là người phải không?”

“Điện hạ.....” Tần Khải Canh hổ thẹn, cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Tần Khải Canh, vì người là cha của Vũ Lâu, ta nể mặt nàng, nên tuy ta chỉ hận không thể lột da người ngay lập tức, nhưng giờ ta cũng sẽ không dụng hình với người. Người cũng nên biết điều mà phối hợp một chút. Ta hỏi người cái gì, người trả lời cái đó. Đừng để ta phải xuống tay!”

“Vâng.....”

Lam Tranh phát tay đuổi thị vệ ra ngoài: “Đi ra coi chừng cửa đi!”

“Vâng.”

Chờ bọn thị vệ lui xuống hết, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ, Lam Tranh kéo ghế ngồi trước mặt Tần Khải Canh, đặt chân lên vai lão, cười lạnh nói: “Lão cáo già, nếu không phải người nghe thấy chuyện ta đánh Vũ Lâu, đuổi ra khỏi cung, chỉ e là người sẽ không lên lút quay lại kinh thành đâu nhỉ. Người có tai mắt ở kinh thành đúng không? Có phải một vài tên quan dưới quyền thời người còn ở Bộ binh đã báo tin cho người không? Ha ha, không ngờ loại người như người, đến lúc nghèo túng mà vẫn còn có người giúp đỡ.”

Tần Khải Canh không nói gì.

Lam Tranh bĩu môi: “Lão cáo già nhà người..... Hừ, lúc trước vì muốn cứu con trai, mà dám gả Tần Vũ Lâu cho ta.”

“Lúc ấy đúng là đã đến đường cùng, bất đắc dĩ nên mới.....” Tần Khải Canh nói: “Viễn Dịch bị người ta cáo trạng, tính mạng không giữ được, Vương Hiến phi lại qua đời, Tần Vương ở tận Liêu Đông, không giúp được gì. Đúng lúc này, Hoàng hậu nương nương triệu kiến ta, nói chỉ cần gả Vũ Lâu cho điện hạ, thì có thể giữ được mạng sống của Viễn Dịch. Ta biết Vũ Lâu nhất định sẽ không đồng ý, cho nên mới lừa nó, nói rằng thân thể ngài có bệnh, còn không có vấn đề gì khác.....”

Kết quả là đêm động phòng đó, Vũ Lâu đã phát hiện ra vấn đề, còn làm loạn một trận nữa.

Lam Tranh nhớ lại chuyện trước kia, nói: “Việc người gả Vũ Lâu cho ta, thật ra lại là chuyện đúng nhất mà người từng làm. Nếu không, thì giờ người đã bị chặt hết chân tay, nằm bẹp như con lợn mà trả lời câu hỏi của ta rồi.”

Mồ hôi lão tuôn như mưa: “..... Điện hạ, những năm gần đây, không ngày nào là ta không hối hận, lúc nào cũng hốt hoảng lo sợ.”

“Sợ ta tỉnh lại, sẽ tính sổ với các người đúng không?” Lam Tranh cười lạnh: “Người nên biết, là ngay cả Tinh Thần ta còn giết, người.....”

“Ta biết, quả thật ta nên chết từ lâu rồi, ta thật sự có lỗi với mọi người.”

Lam Tranh nói: “Nếu đã vậy, thì người hãy nói hết những gì người biết ra đi. Người đã kết đồng minh với Tinh Thần như thế nào để đối phó với ta..... Còn nữa, rốt cuộc Tô Tiêu là ai?”

Vũ Lâu nghe đến đó, trong lòng run lên, chẳng lẽ Lam Tranh cũng không biết Tô Tiêu là ai?

Tần Khải Canh nghe được hai chữ Tô Tiêu, sắc mặt lại biến đổi: “Hắn.....”

Lam Tranh vốn rất hận lão, nhưng vì nể mặt Vũ Lâu nên mới không đánh lão. Giờ thấy lão lại vẫn muốn giấu diếm, hắn không kìm được lửa giận nữa, nhắc chân đạp lão ngã thẳng xuống sàn, gót chân đặt lên cổ

lão, lạnh giọng nói: “Nếu không nói, thì vĩnh viễn người cũng không cần nói nữa, ta chỉ cần giết người để hả giận là đủ rồi.”

Tần Khải Canh không thở được, mặt đỏ bừng: “Ta nói, ta nói là được.....”

203. Chương 203: Cha Tần Nhớ Lại: Chân Tướng Hai Mươi Năm Trước. (1)

Tần Khải Canh ta tuy sinh ra ở kinh thành, nhưng luôn ở Hoa Đình, quê hương của ông nội. Không thể không thừa nhận, ta có chút thiên phú về đọc sách thánh hiền, dễ dàng thi được vào trường huyện. Cũng ở đây, ta đã gặp Tử Nhạc, con gái của Lãnh tiên sinh.

Ta luôn tự hào vì mình có trí tuệ hơn người, và gia thế ưu tú, nên một danh hiệu tú tài nho nhỏ ở Hoa Đình không thỏa mãn được ta. Nơi ta đặt chân đến chỉ có thể là kinh thành, đề danh trên bảng vàng làm rạng rỡ tổ tông. Vì thế, khi nhận được sự quan tâm của Tử Nhạc, dù ta biết, cũng đành giữ khoảng cách với nàng.

Nếu không định cưới người ta, thì không nên trêu đùa nàng. Tiếc là, thời trẻ, ta bị thói ham hư vinh làm mờ mắt, Tử Nhạc lại đẹp như thế, mọi người đều biết nàng thâm mến ta, sự hâm mộ của bạn học khiến cho ta không thể dừng trò chơi nguy hiểm đó lại được. Ta đối với nàng, vừa gần vừa xa, biến mình thành một tài tử phong lưu trong tiểu thuyết, trình diễn một câu chuyện tình yêu say đắm đầy đau khổ với giai nhân.

Có chút gia vị này, những bài vở buồn tẻ trở nên thú vị hơn rất nhiều. Nhưng gia vị chỉ có thể là gia vị, khi buổi tiệc tan, nó sẽ mất đi giá trị tồn tại. Gần tới kỳ thi, cha ta cũng thúc giục ta quay về kinh thành, trong đầu ta lúc đó chỉ tràn đầy tham vọng được đứng trên Kim Loan điện, làm sao còn có thể suy nghĩ đến trò chơi tình ái đó nữa.

Ta rời đi vội vàng, còn không kịp nói lời từ biệt với Tử Nhạc.

Bởi vì trong mắt ta lúc này, chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ không đáng để tâm đến, nhưng đối với nàng, lại như một nhát kiếm xuyên tim.

Sau khi trở lại kinh thành, ta chỉ tập trung chuẩn bị cho kỳ thi, không hề để tâm đến chuyện gì khác. Mọi tình với Tử Nhạc đã bị ta ném ra khỏi đầu từ lâu. Nhưng ngay trước khi ta chuẩn bị khoa cử, thì một sự kiện xảy ra, đã cải biến hoàn toàn vận mệnh của ta.

Ta không vào trường thi, lại trực tiếp làm quan, tất cả là do ta vô tình quen được Vương Phúc, con gái chính dòng của Tề Quốc công (Con vợ cả), cũng chính là Hoàng hậu nương nương tương lai.

Ngày ấy, ta theo cha ruột vào phủ Tề Quốc công làm việc, cha được gọi vào, còn ta không có tư cách bước vào trong phủ, chỉ có thể chờ ở cửa lớn. Thời điểm đó, ta mới ý thức được, trên thế gian này, giữa người và người có sự chênh lệch vô cùng lớn. Ta chỉ là một người dân ở tỉnh lẻ, bước vào kinh thành như ếch ngồi đáy giếng.

Hôm đó trời rất lạnh, ta đứng trước cửa phủ một hồi thì người đông cứng. Bỗng cửa lớn phủ Tề Quốc công mở ra, một cô gái mặc váy gấm hoa đi đến trước xe ngựa, dừng chân, nhún mông rồi hỏi: “Đá kê chân đâu?”

Bọn hạ nhân biết mình lo liệu không chu toàn, vội vã chạy vào phủ tìm.

Nàng chép miệng, rồi đột nhiên quay đầu nhìn về phía ta, cười vầy tay: “Người, lại đây, để ta kê chân lên xe ngựa.”

Cha ta dù gì cũng là quan tứ phẩm, ta là con nhà quan gia, làm sao có thể làm loại chuyện này, vì thế, ta thở dài thì lễ nói: “Tiểu thư, tại hạ là con trai của Tần Mẫn, không phải nô bộc của Vương phủ.”

Cô gái đó nhìn ta từ trên xuống dưới, cười khanh khách nói: “A, chỉ là con trai của một viên quan nhỏ, sao lại không phải là nô bộc của ta. Nếu hôm nay người làm đá kê chân của bản tiểu thư, ta sẽ thưởng cho người làm quan tứ phẩm.”

Ta ngẩn người, dù ta tham gia khoa cử có thành tích tốt, thì cũng phải đi các địa phương hẻo lánh vài năm mới có thể quay về kinh thành.

“Còn không mau lại đây.” Nàng lại vầy tay với ta.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến: “Thanh nhi, muội lại làm càn nữa!”

Ta quay đầu, thấy một cô gái có vẻ lớn tuổi đi ra, ăn mặc còn lộng lẫy hơn người thiếu nữ đang đứng trước mắt ta này, nhưng nhìn cách búi tóc thì có vẻ nàng ta đã thành thân rồi.

Mọi người nhìn thấy nàng ta, đều thi lễ nói: “Tương Vương phi.”

Nàng kia nói: “Thì ra Phúc tỷ tỷ còn chưa quay về vương phủ à.”

Vương Phúc cũng không đáp lại cô ấy, mà quay sang nói với ta: “Muội muội của ta không hiểu chuyện, đắc tội công tử rồi.”

“Hừ, tỷ tỷ xen vào chuyện của người khác làm gì, ta hứa cho hần làm quan, hần chỉ ước gì được làm đá cho ta kê chân ngay thôi ấy.” Cô gái kia kiêu căng nói. Sau đó ta mới biết, nàng ta là Vương Dận, muội muội thứ dòng (Con vợ lẽ) của Hoàng hậu nương nương Vương Phúc. ‘Dận’ khi đọc lên nghe giống tiếng thanh, nên nhũ danh được gọi là Thanh nhi, cũng là Hiền phi nương nương sau này rất được Hoàng thượng sủng ái.

Vương Phúc nhìn lướt qua, nói với Vương Dận: “Thì ra là như vậy, vậy ta cũng cho hần làm quan, để hần không cần phải làm đá kê chân uội.” Dứt lời, nàng bình tĩnh đối mắt cùng đối phương. Vương Dận chỉ là con thứ dòng, đương nhiên không thể so được với thể lực của Vương Phúc, đành hừ một tiếng rồi bắt nô tỳ khác quỳ xuống làm đá kê chân, lên xe ngựa bỏ đi.

Vương Dận dựa vào sự sủng ái của bà nội, nên vô cùng kiêu căng, không được người khác yêu thích. Điều này cũng liên lụy tới Tần vương sau này cũng không được người trong Vương gia thích.

Ta vốn nghĩ rằng lời hứa hẹn đó chỉ là màn đầu vô mồm của hai tỷ muội kia mà thôi, không ngờ ngày hôm sau, ta thực sự nhận được một chức quan, tuy nhỏ nhưng lại được ở lại kinh thành, so với những người khổ sở học hành còn bị điều đi khắp bốn phương thì không biết ta may mắn hơn gấp bao nhiêu lần.

Cứ như vậy, ta vì tình cờ gặp gỡ mà được ở lại kinh thành, chờ cơ hội thăng quan. Cũng trong năm đó, ta cưới Chân thị làm vợ, và có con trai cả là Viễn Dịch.

Một năm sau, dưới sự trợ giúp của Vương Phúc, Tương Vương lật đổ Thái tử, trở thành người đứng đầu Đông Cung, hai năm sau đó, Hoàng đế băng hà, Thái tử kế vị, nhưng vẫn tiếp tục sử dụng niên hiệu Thịnh Tuyên của tiên đế. Vương Phúc trở thành Hoàng hậu nương nương, cũng trong năm đó, sinh hạ Tứ Hoàng tử Tĩnh Thần. Không biết vì nguyên nhân gì, mà thân thể Tĩnh Thần rất yếu đuối, luôn sống trong sự lo lắng sẽ bị chết yếu.

Mà, họa vô đơn chí chính là, Vương Dận, muội muội của bà không những tiến cung, còn được Hoàng thượng sủng hạnh, thăng tiến cực kỳ nhanh.

Tuy Tĩnh Thần được lập làm Thái tử, nhưng mọi người đều lo lắng, vị Thái tử này sẽ sống được bao lâu.

Mùa đông năm Thái tử được ba tuổi, trời giáng đại tuyết, nhũ mẫu không chăm sóc hần cẩn thận, để hần bị cảm lạnh, sốt cao liên tục. Ta nắm bắt thời cơ, đề cử Phương gia có quan hệ thân thiết với Tần gia lên Hoàng hậu, nhưng vì đi cửa sau, nên các đồng sự ở Thái y viện không tín nhiệm, xa lánh hần.

Phương gia đến xem bệnh, kê đơn, cứu được Thái tử từ quỷ môn quan trở về, không chỉ có danh vọng của hần nước lên thì thuyền lên, mà ngay cả ta cũng chiếm được sự tin tưởng của Hoàng hậu.

Có cây đại thụ là gia tộc họ Vương chống đỡ, ta làm quan trong triều cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Ngay khi ta đang hăng hái nhất, thì lại xảy ra một chuyện.

Ngày ấy, vừa hạ triều, ta bị người gọi đến Cung Cảnh Hoa. Khi ta đang đứng cúi đầu chờ Hoàng hậu nương nương, thì đột nhiên có người gọi tên ta, ta ngẩng lên, bất ngờ nhìn thấy Tử Nhục.

Tuy chỉ là một cung nữ, nhưng dung mạo của nàng thực sự vượt xa những phi tần khác.

Nàng nhìn ta, mắt lạnh như băng, không hề chất vấn một lời vì sao ta vứt bỏ nàng. Nhưng nàng lại nói rất nhiều chuyện khác, nói rằng sau khi ta đi, nàng tham gia tuyển tú nữ, vì xuất thân thấp hèn nên không được phong phi tần, mà tới làm cung nữ ở Cung Cảnh Hoa.

Rồi nàng cười lạnh: “Cũng tốt, làm ở Cung Cảnh Hoa, có rất nhiều cơ hội để thăng tiến, giống như Khải Canh người vậy. Ta có thể nói rõ cho người biết, ngày ta lộ diện, cũng sẽ là ngày người diệt vong.”

Khí khái dám yêu dám hận của nàng khiến ta sợ hãi. Chỉ bằng dung mạo của nàng thôi, thì rất có khả năng Hoàng hậu sẽ thưởng nàng cho những thân vương mà bà cần mượn sức. Nếu nàng được sủng ái, thì dù không giết được ta, cũng có thể hủy hoại tiền đồ của ta.

Nhưng trong tất cả những giả thiết của ta, lại không hề có giả thiết, nàng leo được lên long sàng của Hoàng thượng.

Mà nàng, đã làm được điều đó.

204. Chương 204: Cha Tần Nhớ Lại: Chân Tướng Hai Mươi Năm Trước. (2)

Lúc đó, trận chiến của Hoàng hậu và Hiền phi bắt đầu có dấu hiệu bất ổn, tuy Hoàng hậu có nhà mẹ đẻ làm hậu thuẫn, nhưng sự sủng ái của Hoàng thượng đôi khi còn quan trọng hơn so với gia thế. Dù Hoàng hậu chiếm ưu thế, nhưng khí thế của Hiền phi lại tăng lên rất nhiều. Mà điều khiến Hoàng hậu đau khổ nhất là khi bà mang thai được ba tháng thì sinh non, cùng lúc đó, tin tức Hiền phi có thai lại truyền đến.

Ta nghĩ, quãng thời gian đó là lúc Hoàng hậu nường nường thống khổ nhất, mình thì sinh non, nhưng Hoàng đế lại bỏ mặc, đi sủng hạnh người đang mang thai, đánh trống khua chiêng chúc mừng nàng ta. Sự đả kích ập đến liên tiếp, đủ tháng đủ ngày, Hiền phi sinh hạ Cửu Hoàng tử Diệp Thành.

Đứa bé này vừa ra đời đã được định là sẽ tranh đoạt ngôi Thái tử với con của bà.

Khi đó, Thái tử Tĩnh Thần vừa được năm tuổi, vì thể chất yếu ớt, tính cách không thể hoạt bát như những đứa trẻ năm tuổi khác. Mỗi lần gặp, hẳn đều lộ ra bộ mặt non nớt, lạnh lùng nhìn người khác. Nghĩ lại, có lẽ là vì khi đó Hoàng hậu nường nường vì chuyện tranh sủng mà tràn ngập oán khí nên đã ảnh hưởng đến suy nghĩ của Thái tử.

Đầu tháng ba năm Thịnh Tuyên thứ mười lăm, tiết trời vẫn còn hơi lạnh. Ta lại bị Hoàng hậu triệu kiến. Khi ta thì lễ, thoáng nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Hoàng hậu nường nường. Ta không âm thầm kết giao với Hiền phi, cũng không làm chuyện gì phản bội lại Hoàng hậu, vì sao bà lại nhìn ta như vậy?

“Người chắc biết Lân Tử Nhạc chứ?”

Ta quyết định nói thật: “Dạ biết.”

“Vậy thì tốt.” Hoàng hậu lệnh cho cung nữ: “Dẫn ả tới đây.”

Mấy ma ma nhanh chóng dẫn một cô gái tóc tai bù xù tiến vào, đúng là Tử Nhạc. Trên người nàng có rất nhiều vết tụ máu đỏ thẫm, ta không dám nhìn nàng, cúi gầm đầu như muốn chôn trong ngực.

Hoàng hậu ném một chiếc nhẫn hồng ngọc xuống mống: “Tần Khải Canh, người xem xem, ả tiểu đề tử này dám câu dẫn Hoàng thượng!” Sau đó ta mới biết, nguyên nhân khiến Hoàng hậu phẫn nộ như vậy, là vì, Hoàng thượng đến Cung Cảnh Hoa, đúng lúc Hoàng hậu không có ở đó. Khi Lân Tử Nhạc hầu hạ Hoàng thượng, đã được người sủng hạnh. Nhưng địa điểm, lại chính ở trên loan tháp (Giường phượng) trong tấm cung chính điện Cung Cảnh Hoa của Hoàng hậu nường nường.

Tử Nhạc bị đánh đến nỗi không quỳ nổi, chỉ nằm rạp trên mặt đất, nàng cười lạnh nhìn Hoàng hậu. Hàm ý của nụ cười kia, mọi người đều hiểu, đó là cười nhạo Hoàng hậu bị thất sủng, không giữ được Hoàng thượng, chỉ có thể trút giận lên người mà Hoàng thượng đã sủng hạnh qua.

“Tần Khải Canh, người biết ả ta, vậy có phải người đã sai ả ta câu dẫn Hoàng thượng không?”

Ta vội vàng phủ nhận: “Đúng là vi thần biết nàng, nhưng cũng không thân thuộc.”

Tử Nhạc vừa nghe xong, cười khanh khách hai tiếng rồi khóc nức nở nói: “Thì ra chúng ta không thân thuộc.....”

“Tần Khải Canh, bản cung ban nàng cho người, được không?”

Lúc ấy ta vô cùng sợ hãi, Tử Nhạc là kẻ địch của Hoàng hậu nương nương, lại là người đã được Hoàng thượng sủng hạnh, ta làm sao dám nhận: “Vi thần không dám nhận.”

Trong nháy mắt đó, ta thấy tia hào quang cuối cùng trong mắt Tử Nhạc hoàn toàn biến mất. Nhưng ta không có cách nào khác, ta muốn tự bảo vệ mình, ta sẽ không vì một người con gái ta không yêu mà tự hủy hoại tiền đồ của mình.

Hoàng hậu có vẻ rất vừa lòng với câu trả lời của ta, lạnh lùng liếc nhìn Lãnh Tử Nhạc, rồi sai người lôi nàng xuống. Ta nhìn thấy Tử Nhạc nhìn ta, cười ngây dại, khiến ta sợ hãi vội quay đầu đi. Ta không dám hỏi Hoàng hậu sẽ xử lý nàng thế nào, nhanh chóng rời khỏi cung.

Đêm hôm đó, Cung Cảnh Hoa gặp hỏa hoạn, thiêu hủy một thiên điện, vài cung nữ chết cháy.

Trong đó, có Lãnh Tử Nhạc.

Ta rất thương xót cho nàng, nhưng nghĩ đến việc nàng đe dọa ta, ta lại không khỏi thở dài nhẹ nhõm.

Lúc ấy, ta còn chưa biết, sự tình chỉ vừa bắt đầu.

Sau hỏa hoạn một tháng, thái giám thân tín của Hoàng hậu cải trang cho ta, rồi đưa vào một mật thất trong Cung Cảnh Hoa. Ở nơi đó, ngoài Hoàng hậu, ta còn nhìn thấy một quái vật toàn thân bị bỏng cháy.

Quái vật kia đã không còn được vài sợi tóc, chỉ có một tấm xiêm y che cơ thể, nhưng những nơi da thịt lộ ra, đều là những vết sẹo xấu xí ghê người. Chân nàng bị xích không động đậy được, chỉ cúi đầu, miệng đang lẩm bẩm gì đó.

“Hoàng hậu nương nương, đây.....”

Ta vừa cất lời, quái vật kia đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta, trong nháy mắt nhìn thấy ánh mắt nàng, ta đã sợ hãi giật lùi lại. Dung mạo nàng đã hoàn toàn biến đổi vì bỏng, trừ miệng ra, những bộ phận khác trên khuôn mặt đều bị những vết bỏng to bao trùm. Những vết sẹo hồng ấy, lại còn tạo thành hình một con bướm.

Đó là con bướm xấu xí nhất trên đời này.

Nàng không nhìn thấy, nhưng lại nghe thấy giọng nói của ta: “Khải Canh.....”

Là Tử Nhạc.

“Tần Khải Canh, bản cung gọi người đến, để người xử trí ả ta.” Hoàng hậu nói: “Ả ta làm đổ đèn, nên bị đốt cháy thành hình dạng thế này..... Ả ta cũng rất đáng thương, nếu người muốn đón ả ra khỏi cung, bản cung sẽ cho phép.”

Sau này nghĩ lại, nếu lúc đó ta dũng cảm hơn, dám đón nàng ra khỏi cung, chắc Tử Nhạc sẽ không bị diên.

Nhưng ta lại không làm như vậy, ta nói: “Hoàng hậu nương nương, nàng ta đã là một quái vật như vậy rồi, sống trên đời cũng rất đau khổ, chỉ bằng giết chết nàng ta đi, để nàng ta đỡ một mối.”

“Khải Canh?” Tử Nhạc ngẩn người, sau đó cười ha ha, dung mạo xấu xí cùng với tiếng cười điên cuồng khiến người ta vô cùng sợ hãi: “Người..... người muốn giết ta? Ha ha — ta cho người biết, trong bụng ta có con của Hoàng thượng, muốn giết thì giết đi, giết hết đi! Ha ha ha ha —”

Lúc ấy nhất định là ta đã bị quỷ ám vào người, sau khi nghe xong những lời Tử Nhạc nói, trong đầu ta lại nảy ra một ý định không bằng cảm thú.

“Hoàng hậu nương nương, vi thần nghĩ, có lẽ nên giữ nàng lại, để nàng sinh con ra, nếu là Hoàng tử.....”

Hoàng hậu nương nương là người thông minh đến thế nào, bà hiểu ngay ý ta muốn ám chỉ, ánh mắt nhìn Lãnh Tử Nhạc cũng có chút thay đổi.

“Chuyện Hoàng đế đã từng sủng hạnh nàng, chỉ e Thánh thượng đã quên từ lâu rồi.” Ta nói: “Hơn nữa, sau khi Cung Cảnh Hoa bị hỏa hoạn, người trong cung đều cho rằng Lãnh Tử Nhạc đã chết cháy.”

Cho nên, sẽ không có ai truy ra tung tích của nàng.

Hoàng hậu nương nương cũng không trả lời ngay đề nghị của ta, mà sai người đưa ta ra khỏi Cung Cảnh Hoa.

Nhưng xem tình hình phát triển sau đó, thì có vẻ như Hoàng hậu nương nương đã đồng ý với đề nghị của ta, vì chỉ vài ngày sau, trong cung lại truyền ra tin tức Hoàng hậu nương nương mang thai. Đối với chuyện này, Hoàng thượng cảm thấy rất ngoài ý muốn, người lại càng không vui, từ sau khi Hoàng hậu mang thai, người không ngủ lại Cung Cảnh Hoa nữa.

Bảy tháng sau, Thập Hoàng tử ra đời, tên là Lam Tranh.

Tử Nhạc sau khi sinh con, giống như rác rưởi bị tống khỏi Hoàng cung, Hoàng hậu sai ta bí mật xử lý nàng.

Nhưng ngoài dự kiến của ta, thì ngoài nàng ra, còn có một thêm một bé trai được đưa tới tay ta. Cung nhân nói đó cũng là con của Lãnh Tử Nhạc, khi ta nhìn thấy chân phải đứa bé đó bị dị tật, ta đã hiểu hết.

Đây là một phế phẩm vô dụng.

Nhìn thấy Tử Nhạc dung mạo thì bị hủy hoại, con còn bị cướp đi, rồi nghe tiếng trẻ con khóc nỉ non trong lòng, ta bỗng cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Ta đã làm gì thế này. Ta thật không phải là người mà.

Ta ôm đứa trẻ, khóc ròng nói: “Tử Nhạc, ta sẽ chăm sóc cho nàng..... Còn cả đứa bé nữa, con của chúng ta.....”

Đứa bé trong lòng cũng là long tử, nhưng chân có tật, chỉ có thể bị đuổi khỏi cung. Ta sắp xếp ổn thỏa ẹ con họ xong, rồi báo với Hoàng hậu là ta đã giết chết Lãnh Tử Nhạc, còn đứa bé kia cũng chết yếu rồi.

Nhìn Tiêu nhi ngày một lớn, ta vốn nghĩ hẳn sẽ có diện mạo giống Thập hoàng tử, nên không thể không bắt hắn phải tránh né thế gian cả đời.

Nhưng không ngờ, diện mạo của hắn và Huệ vương lại không hề giống nhau.

Đây cũng là sự may mắn của hắn, ta nghĩ vậy, nên khi hắn bảy tuổi, ta đã đón hắn về Tần phủ.

*** Suy nghĩ của tác giả ***

Lam Tranh và Tô Tiêu không giống nhau, vì hai người là song sinh khác trứng, nên chỉ như anh em bình thường. Mọi người có thể hỏi baidu.

205. Chương 205: Cha Tần Nhớ Lại: Nội Tâm Bị Giày Vò.

Sau khi cha ta trí sĩ (Về hưu), liền cùng mẹ ta quay về Hoa Đình. Ta sửa sang lại nhà cũ, lén đưa Tử Nhạc và Tô Tiêu về đó sống. Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy Tần phủ là căn nhà đã bị bỏ hoang. Ta sống cuộc sống hai mặt, một mặt là viên quan trẻ tuổi đầy hứa hẹn được Vương thị nâng đỡ, cản trở trong công việc, đối với gia đình cũng lo lắng chu toàn. Từ sau khi thành thân với Chân thị, ta chưa từng nạp thiếp. Dù nhìn ở phương diện nào, ta cũng là một người rất hạnh phúc.

Nhưng không ai biết nỗi khổ của ta, ta cũng sẽ không để cho ai phát hiện ra nỗi khổ của mình. Đằng sau cuộc sống viên mãn kia, là nội tâm đau đớn giày vò của ta.

Ta phải giấu Tử Nhạc đi, nhất định không thể để cho Hoàng hậu phát hiện ra tai họa ngầm của bà vẫn còn sống. Nàng ở lại trong căn nhà cũ, chỉ có một lão nô tâm phúc chăm sóc cho nàng và Tô Tiêu, ta cũng thường xuyên qua thăm nàng.

Nàng lại hỏi ta: “Khải Canh, con của ta đâu? Nó ở đâu rồi? Người đem nó đi đâu rồi?” Nàng sẽ ôm Tô Tiêu, khóc nức nở hỏi ta: “Một đứa con nữa của ta đâu? Vì sao người lại để Hoàng hậu cướp mất con của ta?”

Ta không thể trả lời, lúc ấy nhất định ta đã bị ma xui quỷ khiến nên mới có thể hiến cho Hoàng hậu một chủ ý như vậy.

Nhưng từ nay về sau, ta sẽ làm hết khả năng của mình để bảo vệ nàng, không để nàng bị thương tổn nữa.

“Thật sự xin lỗi, Tử Nhạc, đừng nghĩ đến đứa bé kia nữa, nàng, ta, còn cả Tiêu nhi..... chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc.....” Ta ôm nàng, khóc ròng nói.

Đây đương nhiên là lúc bệnh tình của Tử Nhạc ổn định, còn lúc phát bệnh, nàng sẽ đánh cắn tất cả những người xung quanh, không cần biết là ai. Tô Tiêu ở gần nàng nhất, sẽ là người đầu tiên bị hại. Có một lần, nàng giờ Tiêu nhi lên, định ném vào tường, may mà lão bộc đi vào nhìn thấy, kịp thời đón được Tiêu nhi.

Từ sau chuyện đó, ta nhận ra không thể để Tiêu nhi ở cùng nàng nữa, vì thế ta tách Tiêu nhi vừa tròn hai tuổi ra khỏi nàng. Một lần nữa, ta lại làm nàng thương tổn tới tận xương tủy.

Bệnh điên của nàng càng nặng hơn, ngày ngày đều ôm một con búp bê hồng, đắm chìm trong thế giới của mình tự thì thảo gì đó. Không biết từ lúc nào, tinh thần của nàng càng trở nên hỗn loạn. Trong ảo giác của nàng, thì con búp bê nàng đang ôm là con của nàng và ta, mà nơi chúng ta đang sống là Hoa Đình chứ không phải kinh thành nữa.

Ta bận trăm công nghìn việc cũng vẫn cố giành thời gian để làm bạn với nàng, chơi đùa cùng nàng.

Ta cùng nàng diễn một ‘cuộc sống ảo tưởng hạnh phúc’ trong hiện thực đáng buồn ấy.

Ta không chịu nổi, dung mạo của nàng đã hoàn toàn bị hủy hoại, đầu óc mơ hồ, càng sống chỉ càng thêm đau khổ. Đã vài lần ta muốn giết chết nàng, vĩnh viễn chấm dứt cuộc sống thống khổ của nàng. Nhưng khi tay ta chạm vào cổ nàng, nhìn vết sẹo bỏng trên mặt Tử Nhạc, ta lại không thể xuống tay.

Thời gian đó, nếu không có sự ra đời của Vũ Lâu, ta sợ rằng chính ta cũng phát điên mất.

Con bé là ơn huệ trời ban cho ta, đáng yêu vô cùng, chỉ nhìn con bé cười thôi, ta đã tự nhủ mình phải cố gắng mà sống tốt. Đã không làm được người tốt, ít nhất ta cũng phải làm một người cha tốt.

Cứ như vậy, ta tự phân chia cuộc sống của chính mình, bị sự hối hận tra tấn.

Hứng thú của ta với con đường làm quan càng lúc càng mờ nhạt, lực hấp dẫn của chức quan to, bổng lộc hậu hĩnh đã rơi lại phía sau. Ta chỉ cần có thể bảo vệ được mọi người trong Tần gia là đủ, những chuyện khác, ta đã không còn hy vọng xa vời gì nữa. Hoàng hậu phát hiện ra sự thay đổi của ta, nên đã thử ta vài lần.

Ta thật sự nản lòng, sau khi nhìn thấy sự thống khổ của Tử Nhạc, làm gì có ai có thể tiếp tục làm chuyện ác nữa.

Nhưng Chân thị lại trái ngược với ta, thái độ của bà rất tích cực. Bà dùng hết sức mình bồi dưỡng cho Vũ Lâu, nói muốn gả con bé cho Hoàng tử làm Vương phi. Ta chỉ cười, trên thế gian này, ý nghĩ của phụ nữ thật kỳ lạ.

Nhưng nói đến gả cho Hoàng tử, ta lại có một chủ ý khác.

Gả Vũ Lâu cho Tô Tiêu thì sao?

Để ta được chuộc tội với sư muội mình, cho con gái ta chăm sóc con trai nàng được không?

Ta đi lại trong cung, dự những yến tiệc lớn nhỏ, cũng đã được gặp Huệ vương vài lần. Điều khiến ta vui mừng đó là, có thể do khác hoàn cảnh sinh sống, mà Tiêu nhi và Huệ vương không hề giống nhau. Tuy nhìn có nét tương tự, nhưng chỉ dựa vào tướng mạo, sẽ không có ai nhìn thấu được quan hệ của hai người.

Cho nên, ta để người hầu trong phủ đón Tiêu nhi về, vì lão bộc nuôi hần họ Tô nên ta gọi hần là Tô Tiêu, để hần có cơ hội tiếp xúc với Vũ Lâu.

Chân thị nhanh chóng nghi ngờ sự thân mật giữa Vũ Lâu và Tô Tiêu, thậm chí bà còn nghi ngờ cả lai lịch của Tô Tiêu. Ta khuyên bà không nên đoán mò, trong lòng thì nghĩ, nếu Tô Tiêu và Vũ Lâu là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư lớn lên, nảy sinh tình cảm, thì bà cũng phải nhận thôi.

Mỗi khi nhìn thấy Tô Tiêu, ta đều nghĩ đến Huệ vương Lam Tranh, huynh đệ của nó trong thâm cung kia. Là huynh đệ cùng cha cùng mẹ, nhưng vận mệnh lại kém xa nhau như vậy.

Khi Huệ vương lớn lên, thì cuộc tranh giành sủng ái của phi tần hậu cung cũng biến thành trận chiến thể hiện năng lực giữa các Hoàng tử.

Thái tử Tĩnh Thần đương nhiên không cần phải nói, dù thân thể của hắn không tốt, nhưng năng lực lại rõ như ban ngày. Có điều, hình như không ai thích hắn, vì sợ hãi, nên mọi người đều chọn tránh xa hắn ra. Số lần ta gặp Thái tử cũng không nhiều, nhưng ấn tượng với vẻ mặt như cười như không của hắn, vĩnh viễn làm cho ta không lạnh mà run.

Hắn như biết hết bí mật của mọi người, cũng như biết cách làm thế nào để cho người khác thống khổ.

Trên phương diện không chế người khác này, thì Huệ vương, huynh đệ cùng cha khác mẹ với Thái tử không hề thua kém phân nào. Vương Lâm, biểu ca của hắn, là cháu ruột của Tề Quốc công, lúc đó giống như một con chó trung thành, cả ngày đi theo hắn. Trước Huệ vương, không có Hoàng tử nào dám cãi lời Thái tử, kể cả Tấn vương cũng không ngoại lệ.

Tấn vương thông minh hơn mẫu phi của hắn, từ nhỏ đã hiểu được cách phải ẩn mình, tọa sơn quan hổ đấu. (Nghê sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi)

Năm Huệ vương mười ba tuổi đã xảy ra một chuyện. Có con cháu trong hoàng thất tố giác với Hoàng đế, nói là Thái tử nói với hắn, nếu dám tiếp cận Huệ vương, thì kết cục của hắn sẽ giống tiểu Thập Nhị. Thập Nhị Hoàng tử chết yếu khi mới chỉ mười tuổi. Hoàng đế nghe thấy vậy, cho rằng chuyện Thập Nhị Hoàng tử qua đời có liên quan rất lớn đến Thái tử, nên âm thầm phái người điều tra rất lâu.

Kết quả, đương nhiên là không có kết quả.

Trước giờ Thái tử làm việc luôn rất cẩn thận, cho dù hắn có thật sự hạ độc thủ với đệ đệ nhỏ tuổi, thì cũng không để người ta phát hiện ra.

Xảy ra chuyện này, Hoàng hậu thật sự tuyệt vọng với Thái tử. Ngày ấy, khi bà triệu ta vào cung, ta ngẫu nhiên bắt gặp bà đang răn dạy Thái tử. Vẻ mặt Hoàng hậu vừa đau thương vừa phẫn nộ, còn vẻ mặt Thái tử thì vẫn vân đạm phong khinh, môi hơi hé ra nụ cười lạnh. Thấy ta tới, Hoàng hậu mới cho Thái tử lui xuống.

“Mẫu hậu, không phải người nghĩ rằng có Lam Tranh thể thân ta rồi, thì có thể bỏ rơi ta đấy chứ? Có hắn, ta thành người thừa phải không?”

Lúc hành lễ, Thái tử nói như vậy, sau đó cười lạnh nhìn Hoàng hậu đang kinh ngạc, rồi rời đi.

Chờ Thái tử đi khuất, Hoàng hậu nắm chặt khăn, mím môi cố gắng không chế cảm xúc, hỏi ta: “Bản cung nghe nói, trong phủ người có một tiểu gia đình chân có tật.....”

Ta sợ hãi quỳ sụp xuống dập đầu: “Nương nương, vi thần đáng chết.”

“Người dám lừa gạt bản cung, đứa bé kia rõ ràng còn sống, vì sao người lại nói với bản cung rằng người đã xử lý rồi?”

206. Chương 206: Cha Tần Nhớ Lại: Tam Vương Tranh Đấu

Sự tình bị bại lộ, ta mất hết can đảm, nhưng vẫn cố ôm hy vọng: “Nương nương, dung mạo đứa bé kia không hề giống Huệ vương, sẽ không có ai phát hiện ra đâu.....”

Vừa nói xong, ta đã bị giọng nói to của bà át đi: “Người đàn bà kia cũng vẫn còn sống, có phải không?!”

“Nàng đã bị diên rồi, vô cùng đáng thương, vi thần chỉ muốn giữ lại tính mạng của nàng, để nàng tiếp tục được sống mà thôi.....” Ta ghen ngào nói: “Còn đứa bé kia, nói gì thì nói, cũng là cốt nhục của Hoàng gia..... Ta cũng chỉ muốn giữ tính mạng cho nó thôi.”

Sau khi nghe xong, Hoàng hậu khoát tay: “Bản cung biết rồi, nếu lúc trước ta muốn giết họ, thì đã không giao lại cho người. Nếu đã vậy, thì cứ để họ sống đi!”

Ta mừng phát khóc: “Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

“Nhưng chuyện người dám lừa gạt bản cung, bản cung tuyệt đối sẽ không tha!” Hoàng hậu nương nương giận dữ nói: “Người hãy dâng sổ tử quan, đưa gia quyến rời khỏi kinh thành, nếu không, chờ bản cung ra tay, chuyện sẽ không đơn giản như vậy nữa đâu!”

Ta dập đầu: “Vâng.”

Ta cam tâm tình nguyện chịu phạt. Với ta mà nói, sự trừng phạt này cũng không có gì quá đáng.

Chỉ còn vài ngày là tới cuối tháng, ta không dám nói cho Chân thị, khi quay lại phủ, chỉ làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, nhưng Chân thị lại nói cho ta biết, bà có một tin tức vô cùng tốt. Đó là bà đã thông qua một người khác, quen biết được với thiếp thân thái giám của Hiền phi, nói rằng Hiền phi muốn tìm cơ hội để gặp Vũ Lâu, nếu thích hợp, có thể được xem xét chọn Vũ Lâu làm Tấn vương phi.

Đối với vị tiểu thư kiều ngạo của Vương gia kia, từ trước ta đã không có cảm tình tốt, lại thêm việc không bao lâu nữa ta sẽ rời khỏi kinh thành, nên ta cũng không để tâm đến chuyện này.

Trước khi rời khỏi kinh thành, ta đưa Vũ Lâu và Tô Tiêu đi du thuyền, hai đứa trẻ bị Chân thị giám sát nghiêm ngặt, nhất là Vũ Lâu dường như không có thời gian nghỉ ngơi, tuổi còn nhỏ mà đã rất vất vả.

Khi Tô Tiêu và Vũ Lâu chạy tới chạy lui đùa giỡn trên boong thuyền, Tô Tiêu đi lại không tiện, nên chạy chậm hơn, Vũ Lâu liền không vui nói: “Người nhanh lên nào!”

Tô Tiêu biến sắc, khổ sở cúi đầu.

“Vũ Lâu, còn không mau xin lỗi Tô Tiêu ca ca?!”

Tô Tiêu vội nói: “Lão gia, tiểu thư nói đúng, là tại ta ngốc nghếch, ngài đừng mắng tiểu thư!”

Ta cũng không bỏ qua, nhìn thấy khoe miệng Vũ Lâu cong lên rất quật cường, ta nghiêm khắc nói: “Quay về khoang thuyền đi!”

Trước giờ Vũ Lâu rất biết nghe lời, dù trong lòng không chịu nhận mình sai, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra ngoan ngoãn. Con bé quay về khoang thuyền, để lại ta và Tô Tiêu đứng trên boong.

“Lão gia, xin đừng giận tiểu thư, là lỗi của ta.”

“Từ nay về sau, con đừng gọi con bé là tiểu thư nữa!” Ta nói: “Chờ khi con trưởng thành, ta sẽ gả con bé cho con!”

Khi đó Tô Tiêu vẫn còn nhỏ, có thể cũng không hiểu “gả” là có ý gì, nhưng chắc chắn là hắn biết, hắn có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Vũ Lâu. Ta thấy hắn cười rất tươi, cảm giác tội lỗi trong lòng ta bất giác vơi đi rất nhiều.

Đúng lúc này, Tô Tiêu nhìn thấy một chiếc thuyền lớn ở cách đó không xa, nghi hoặc chỉ nó nói: “Lão gia, ngài nhìn kia.”

Ta quay ra, suýt nữa thì hoảng sợ đến ngã xuống nước. Trên boong thuyền lớn đó, có ba thiếu niên mặc hoa phục rực rỡ, một trong số đó, chính là Huệ vương Lam Tranh.

“Tô Tiêu, mau vào khoang thuyền chơi với tiểu thư, không cho ra đây nữa.”

Tô Tiêu gật đầu dạ vâng, rồi quay người đi vào trong khoang thuyền. Ta sửa sang lại y phục, cúi đầu thở dài chờ thuyền bọn họ đi tới. Chờ khi thuyền vào gần, ta mới nhận ra hai vị thiếu niên đứng cạnh Huệ vương, là Thái tử và Tấn vương. Ta hoang mang lo sợ, Tô Tiêu đang ở ngay bên trong, nhất định không thể để hắn chạm mặt với Huệ vương.

Thái tử cho phép ta đứng dậy hầu chuyện. Hắn nhìn xung quanh rồi hỏi: “Từ xa chúng ta đã nhìn thấy trên thuyền còn có con gái người, sao không gọi nàng ra thỉnh an?”

Ta định gọi Vũ Lâu ra bái kiến ba vị khách quý, chợt nghe Thái tử cười nói tiếp: “Cửu đệ cũng không chờ nổi, muốn gặp Vương phi lắm rồi.”

Tấn vương có vẻ hơi xấu hổ: “Chỉ là mẫu phi nói chơi vậy thôi, sao Thái tử lại tưởng thật.”

Ta ngăn người, Thái tử nhìn ra sự nghi hoặc của ta, khẽ cười nói: “Tần Khải Canh, người thật may mắn, Hiền phi nương nương muốn phong con gái người làm Vương phi đấy.”

“Việc này.....”

“Người bằng lòng sao?!” Thái tử lạnh lùng hỏi.

Đương nhiên là ta không muốn, mọi người đều biết quan hệ giữa Hoàng hậu và Hiền phi rất gay gắt. Nếu Vũ Lâu trở thành Tần Vương phi, như vậy ta sẽ thành kẻ địch của Hoàng hậu.

“Có bằng lòng hay không thì cũng gọi con gái người ra đây trước đã, chưa biết chừng chính nàng ta lại không bằng lòng gả cho Tần vương ấy.”

Người vừa nói là Huệ vương Lam Tranh, ta không dám nhìn hắn, chỉ cúi đầu cười khổ: “Hiền phi chọn tiểu nữ làm Vương phi, đó là phúc khí ba đời của tiểu nữ rồi.”

Thái tử cười lạnh với Huệ vương, chế nhạo nói: “Không muốn gả cho Cửu đệ, chẳng lẽ lại bằng lòng gả cho đệ hay sao?!”

Huệ vương nói: “Tần Vũ Lâu kia, năm nay cùng lắm chỉ mười một tuổi, ta thực sự không thấy hứng thú, chờ năm năm sau nàng trở mã rồi nói sau đi.”

Thái tử nói: “Năm năm sau, nàng đã ở trong Vương phủ của Diệp Thành. Là Tần vương phi, chứ không phải Huệ vương phi!”

Huệ vương nói: “Thế sự vô thường (Việc đời khó nói) không ai nói trước được điều gì. Năm năm sau, cũng không ai biết liệu Tứ ca ngài có thể bước đi như bay, không ho không thở gấp nữa hay không.”

Hai người đối đầu gay gắt, từng câu từng lời như có dao thương. Còn Tần vương chỉ giữ thái độ trung lập, lặng lẽ nghe hai người cãi nhau.

Huệ vương lạnh lùng lườm Thái tử nói: “Hôm nay là Cửu ca đến để xem mặt Vương phi, chúng ta đừng gây thêm phiền toái nữa.”

Thái tử nhướn mày: “Thập đệ nói không sai, chi bằng chúng ta quay về thuyền đánh cờ chờ Tần vương đi.”

Hai người kia vừa đi khỏi, không khí cũng trở nên thoải mái hơn, lúc này Tần vương mới nói: “Tần đại nhân, bản vương đến đây, chỉ là muốn hỏi ý kiến của ngài. Mẫu phi muốn ta cưới con gái ngài, nhưng mọi người đều biết quan hệ giữa mẫu phi ta và Hoàng hậu nương nương không tốt, việc này e là sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan của ngài. Nếu ngài không muốn, bản vương sẽ nói lại với mẫu phi, để bà chọn người khác làm Vương phi là được.”

Không ngờ Tần vương lại nhìn nhận mọi chuyện chu toàn như vậy. Ta không biết nên trả lời thế nào, đang muốn tìm một đáp án thích hợp thì đột nhiên nghe thấy tiếng ngã rầm phía sau. Ta quay lại, nhìn thấy Tô Tiêu ngã rạp xuống đất, ta vội chạy tới nâng hắn dậy: “Con đi ra đây làm gì, mau quay vào chơi cùng Vũ Lâu đi.”

Tô Tiêu nhìn ta, lo lắng nói: “Lão gia, ngài vừa nói.....”

Đúng là vừa rồi ta đã nói sẽ gả Vũ Lâu cho hắn. Nhưng nhìn thấy Tần vương tâm tư kín đáo, liệu việc chu toàn, ta không khỏi dao động, nếu gả Vũ Lâu cho Tần vương, không biết chừng lại là chuyện tốt đối với con bé.

“Con quay về trước đi đã.”

Tô Tiêu đứng lên, phần uất nhìn Tần vương rồi xoay người đi vào trong.

“Xin điện hạ đừng trách tội.” Ta cáo lỗi với Tần vương.

Nhưng Tần vương căn bản không để ý tới lời xin lỗi của ta, mà chỉ chăm chăm nhìn về phía Tô Tiêu: “Vân Triệt?!”

Lúc đó, ta còn chưa từng gặp Hàn vương thế tử, nên không hề biết, khi Tần vương nhìn thấy Tô Tiêu quá giống thế tử đã sinh lòng nghi ngờ đối với ta.

207. Chương 207: Mẫu Tử Gặp Mặt

Ta vẫn chưa trả lời rõ ràng với Tấn vương, chờ khi ta cáo quan rời khỏi kinh thành, mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Gần tới ngày ước định với Hoàng hậu, ta đã sắp xếp ổn thỏa, chuẩn bị đưa Tử Nhạc rời khỏi kinh thành về Hoa Đình trước, sau đó sẽ ngã bài với Chân thị. Hôm đó, ta lén lút tới thăm Tử Nhạc như mọi ngày, nàng cũng vẫn điên điên khùng khùng như cũ, nghe ta nói muốn đưa nàng rời khỏi kinh thành về quê nhà, sống cuộc sống không buồn bã, không lo lắng. Đường như nàng hiểu, nên cười với ta.

Sau khi thăm nàng, ta rời khỏi mật thất. Vừa đi ra khỏi nhà cũ, đột nhiên ta bị một người bịt miệng lại, dùng vải che hai mắt, kéo vào một chiếc xe ngựa đậu ở ven đường, đi thẳng tới một nơi yên tĩnh mới dừng lại. Ta được tháo vải che mắt, bị đè quỳ rạp xuống đất.

Ta không nhìn được rõ tình hình xung quanh, căn phòng đó tối đen như mực, ánh sáng leo lét của cây đèn dầu nhỏ xíu khiến cho thần sắc của Thái tử bệnh hoạn đang ngồi trước mặt ta càng trở nên kinh khủng hơn.

Hắn bắt chéo chân, giọng trầm thấp: “Tần Khải Canh, người thấy, phương pháp hủy diệt một cô gái tàn độc nhất là gì? Mất trinh tiết? Hay hủy dung mạo?”

Ta không hiểu ý của hắn: “Thái tử điện hạ.....”

Ánh mắt hắn lạnh băng cười với ta: “Người cảm thấy, để Tần Vũ Lâu nhận cả hai sự trừng phạt này có được không? Có phải chơi sẽ rất vui không?”

“Điện hạ, vi thần không hiểu, con gái vi thần chỉ mới mười một tuổi, chưa từng mạo phạm điện hạ!”

Tuyệt đối không thể để Vũ Lâu chịu khổ. Ta cực kỳ sợ hãi, Thái tử âm độc như vậy, ngay cả đệ đệ ruột của mình còn có thể xuống tay giết hại, thì nói chi đến một người xa lạ như Vũ Lâu.

“Nàng chưa mạo phạm ta, nhưng là chịu phạt thay người.” Thái tử mỉm cười, bình tĩnh uy hiếp: “Chính vì nàng còn nhỏ, thời điểm bị đau khổ cũng là khi còn nhỏ, nên thời gian chịu thống khổ sẽ càng dài, ha ha, cũng không biết là sau khi bị cưỡng bức thì nàng còn có thể sống tiếp được không, nếu chết thì đúng là không thú vị chút nào.”

Mặt ta trắng bệch, sợ hãi ôm lấy chân Thái tử, dập đầu lia lịa: “Điện hạ — van xin ngài, xin ngài đừng làm thế, dù ta có làm gì, thì cũng không liên quan đến con bé.”

Tiếng cười khanh khách phát ra từ yết hầu của Thái tử khiến người ta nổi da gà: “Được lắm, Tần Khải Canh, ta hỏi người, Tô Tiêu là ai? Vì sao hắn lại giống Hàn vương thế tử như vậy? Còn nữa.....” Hắn nhìn chằm chằm vào mặt ta, rít răng phun ra một câu: “Người đàn bà được giấu trong Tần phủ cũ là ai?”

Nhất định là Tấn vương đã nói cho hắn biết chuyện về Tô Tiêu.

Dù thế nào ta cũng không thể nói ra bí mật của Tử Nhạc được, Thái tử thấy ta cắn chặt răng ngoan cố chuẩn bị kháng cự, lại cười ha hả nói: “Tần Khải Canh, người không nói đúng không? Được, vậy thì, lỗi Tần Vũ Lâu ra ngoài kia để mấy gã nam nhân hưởng thụ đi, hừ, mười một tuổi, miễn cưỡng cũng có thể làm việc được rồi.”

Hắn vừa dứt lời, liền có hộ vệ khiêng một chiếc túi phát ra những tiếng khóc thút thít đi ra ngoài. Chuyện gì Thái tử cũng có thể làm được, ta sợ hãi, đầu óc trống rỗng, liên tục khóc lóc cầu xin Thái tử tha thứ, nhưng không có tác dụng gì.

“Ta nói, ta nói, ta sẽ nói hết cho ngài nghe!”

Ta không có cách nào khác, vì ta muốn cứu Vũ Lâu.

Thái tử đưa mắt ra lệnh cho hộ vệ dừng lại, để ta kể hết chân tướng sự tình ra. Hắn vô cùng kinh ngạc, sai người ném cái túi kia xuống đây, ta vội chạy qua mở túi ra, nhưng bên trong căn bản không phải là Vũ Lâu, mà chỉ là một tên tiểu thái giám.

Thái tử đắc ý cười lạnh: “Thật không ngờ người lại là một tên ngu xuẩn như vậy, vì sao mẫu hậu lại coi người là tâm phúc chứ?”

Thái tử đứng dậy rời đi, bỏ lại ta ngơ ngác quỳ gối tại chỗ. Ta đã nói hết chuyện cũ với Thái tử, quan hệ của hần và Huệ vương gay gắt như vậy, chắc chắn hần sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta đi bộ từ ngoại ô về Tần phủ cũ thì cũng gần đến nửa đêm. Chuyện khiến ta thống khổ nhất là, không thấy Lãnh Tử Nhạc đâu nữa.

Nhất định là Thái tử đã mang nàng đi, Thái tử sẽ làm gì với nàng?! Ta vội vàng chạy về nhà, thấy Tô Tiêu vẫn còn ở đó, ta sợ hãi ôm hần khóc ầm lên không ngừng. Mọi người đều không hiểu, vì sao ta lại ôm con của một ‘hạ nhân’ mà khóc rống lên như thế.

Chạng vạng ngày hôm sau, ta bồn chồn lo sợ, bị một người trong Đông Cung dẫn tới một vườn hoa đang nở rộ, sau đó ta mới biết, nơi đó là nơi chuyên nuôi hoa để cung cấp cho Vương lão thái quân.

Ánh chiều tà đỏ rực như máu, đám mây phía chân trời cũng đỏ rực như màu máu tươi khiến người ta sợ hãi.

Ta nhìn thấy Thái tử và Huệ Vương chậm rãi đi tới. Huệ vương nhíu mày: “Tứ ca, huynh dẫn ta tới đây làm gì?”

Thái tử bĩu môi: “Đưa đệ tới nhận người.”

“Nhận người?”

Thái tử đưa tay áo lên che miệng, ánh mắt hung ác, nham hiểm cười nói: “Đệ đệ tốt của ta, người còn chưa biết người là con của một cung nữ đúng không? Mẹ của người là tỳ nữ của Hoàng hậu, vì câu dẫn được Hoàng thượng mà sinh ra người.”

Huệ vương giận dữ: “Tĩnh Thần, người nói mê sảng cái gì vậy? Thân thể người có bệnh, nên đầu cũng bệnh luôn rồi hay sao?!”

Thái tử chỉ vào người ta nói: “Tần Khải Canh, người tới đây, nói cho hần biết xem hần có phải là con của một cung nữ ti tiện không? Ha ha, mẫu hậu cũng thật là, con ruột thì không thương lại đi cưng chiều thứ ti tiện chủng của người khác như người!”

Huệ vương nghe xong, vung tay lên đánh Thái tử. Vì thân thể Thái tử suy yếu, bị hần đánh ngã xuống đất, nhưng vẫn không giận, cười phất tay gọi người hầu: “Dẫn người đàn bà kia tới đây.” Bọn hộ vệ nhanh chóng kéo một chiếc túi, ném tới trước mặt chúng ta.

“Lam Tranh, đây là mẹ ruột của người, người có thể nhìn xem, còn nữa, nhìn con bướm.....” Thái tử nói xong, để hạ nhân đỡ hần rời đi.

Huệ vương trở mắt nhìn túi giấy, cười giễu cợt: “Thật đúng là, vì sao ta phải nghe mấy lời bậy bạ của Tứ ca chứ.” Nói rồi hần xoay người rời đi. Đúng lúc này, chiếc túi lại phát ra tiếng khóc hu hu, khiến hần dừng chân suy nghĩ một lát, rồi bước tới mở túi ra. Trong nháy mắt nhìn thấy Lãnh Tử Nhạc, Huệ vương sợ hãi vô cùng, liên tục lui về phía sau. Sau khi bị lửa thiêu, dung mạo Tử Nhạc đã bị hủy hoàn toàn, cực kỳ xấu xí, giống một quái vật đang bóp máy môi.

“Con trai, là con phải không?” Vừa nhìn thấy Huệ vương, Tử Nhạc bỗng ôm lấy hần khóc rống: “Con trai, có phải là con không?”

Huệ vương giãy dụa tránh: “Đừng lại đây!”

Tử Nhạc bỏ nhào vào chân hần, cười với ta: “Khải Canh, rốt cuộc chàng cũng tìm thấy con.”

Huệ vương bị dung mạo của nàng dọa, nhìn chằm chằm vào vết sẹo bỏng như hình con bướm trên mặt nàng, không hề nhúc nhích.

Ta khóc nói với Huệ vương: “Điện hạ, nàng thật sự là mẹ của ngài, ta sẽ kể cho ngài nghe chân tướng sự việc sau, nhưng nàng thật sự là mẹ ngài.....”

Huệ vương ngơ ngác nhìn ta, rồi lại nhìn Tử Nhạc: “Không, không thể nào.....”

“Con trai, con trai—” Tử Nhạc cười khanh khách, ôm Huệ vương: “Để mẹ ngắm con nào! Con trai, con có đói không, mẹ cho con ăn nhé.”

Bệnh điên của Tử Nhạc lại tái phát, ta vội vàng ngăn nàng lại: “Tử Nhạc, con ở đây, nàng tỉnh táo lại rồi nhìn con cho kỹ.”

Khi ta tới gần Tử Nhạc, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi ta.

Sao lại có mùi rượu?! Bỗng ta nhìn thấy tất cả những con bướm đang bay lượn trong vườn hoa đều tụ tập lại một chỗ, nhìn theo hướng bay của những con bướm đó, ta nhìn thấy Thái tử đang đứng trong đình ở hòn núi giả, bên cạnh hắn là một người bắn cung đang giương mũi tên được đốt cháy lên.

“Không —”

Mũi tên lửa rời khỏi cung, xuyên thủng sự tĩnh lặng, đâm vào thân thể Tử Nhạc. Trong chớp mắt, người nàng như một ngọn đuốc sống rừng rực cháy.

Tử Nhạc phát ra tiếng thét tê tâm liệt phế, giữa ngọn lửa đang hừng hực cháy, nàng cố giãy dựa những thời khắc cuối cùng của cuộc đời mình, vươn tay về phía Huệ Vương: “Con trai — lại đây, ẹ ôm con một chút.....”

Những con bướm trong vườn hoa bị lửa lớn thu hút, tụ tập lại bay xung quanh Tử Nhạc, chúng dường như đang ca đang múa theo tiếng rên rỉ thảm thiết của nàng.

“Bà dừng lại đây, dừng lại đây.....” Huệ vương nhìn cây đuốc sống Tử Nhạc, sợ hãi không ngừng lui về phía sau: “Dừng lại đây —”

“Tử Nhạc, Tử Nhạc!” Ta khóc như muốn ngắt đi, lại không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Đột nhiên lúc này, thân mình Huệ vương chấn động, ngã nhào xuống đất. Ta nhìn thấy sau hắn có một gã hộ vệ cầm một tảng đá còn dính vệt máu.

Rốt cuộc Tử Nhạc cũng không phát ra tiếng kêu nữa, cháy đen nằm cách đó không xa. Nàng đã chết.

Đầu óc ta trống rỗng, quỳ gối tại chỗ, lòng ta cũng như đã chết.

Không biết qua bao lâu, ta nghe thấy Thái tử nói: “Chi bằng, nhân cơ hội này, giết luôn tên này đi.”

“Nếu lão mà chết thì phiền lắm.”

Là Tấn vương, thì ra hắn cũng luôn có mặt tại hiện trường, chẳng qua là không lộ diện thôi.

208. Chương 208: Cha Tần Nhớ Lại: Xử Lý Huệ Vương

Thái tử đương nhiên không muốn buông tha cho cơ hội tốt để diệt trừ Huệ vương này, nói: “Ta giết chết mẹ hắn, lại cho người đánh hắn bị thương, khi tỉnh lại chắc chắn hắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Chi bằng thừa dịp này giải quyết hắn luôn đi.”

Tấn vương cúi người sờ nhíp đập trên cổ Huệ vương: “Tứ ca nói cũng có lý. Nếu để hắn tỉnh lại, nhất định sẽ báo thù. Nhưng hắn là Hoàng tử, trên người mà xuất hiện vết thương do đao kiếm, thì khi điều tra ra sẽ càng phiền toái.” Hắn nhìn ta: “Tần đại nhân, có chủ ý gì không?”

Hắn muốn kéo ta xuống nước, để ta trở thành đồng bọn của hắn.

Thái tử nhìn thấy sự khó xử của ta, cười nói: “Sao thế, người còn muốn thoát khỏi liên can sao? Khi người và mẫu hậu bày mưu tính kế việc này, thì nhất định đã phải gánh vác hậu quả rồi.”

“Ta.....”

Lúc này, Huệ vương như sắp tỉnh lại, trong cổ họng khẽ phát ra những âm thanh ậm ừ.

Mọi người bất giác trở nên lo lắng, nhất là ta, trong lúc sợ hãi, ta bỗng nảy ra một ý: “Hay là đặt Huệ vương lên lưng ngựa, để ngựa chở hắn chạy đi, trên đường, nếu có ngã ngựa, thì cũng mười phần chết một phần sống, dù nhiều lành ít. Sẽ không ai nghĩ là Huệ vương bị người ta hại, còn có thể che đi vết thương trên đầu hắn.”

Thái tử và Tấn vương liếc nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt đối phương một đáp án xác định.

“Cứ làm vậy đi.” Thái tử nói, gọi hộ vệ rồi phân phó: “Ném Huệ vương lên ngựa, để hắn tự sinh tự diệt đi.”

Hộ vệ lĩnh mệnh, kéo Huệ vương xuống, ta bỗng nhìn thấy Huệ vương hơi mở mắt nhìn về phía ta. Ta đột nhiên hiểu ra, ta lại làm chuyện sai lầm rồi, ta đã hại Tử Nhạc, sao còn có thể hại con của nàng nữa? Ta không tự chủ được, vội đuổi theo muốn ngăn tên hộ vệ kia lại.

“Hả? Tàn đại nhân, người nghĩ cho cẩn thận đi, người đứng ở bên nào?” Tàn vương ngăn ta lại, bình tĩnh nói.

“Ta.....”

Dù ta có đuổi theo, cũng không cứu được tính mạng của Huệ vương, thật sự xin lỗi, ta quá nhỏ bé, không làm được gì cả, ta trơ mắt, bất lực nhìn con trai của Tử Nhạc bị đưa đi, đối mặt với nguy cơ ngã ngựa chết.

Thái tử nhìn theo Lam Tranh, cười lạnh nói: “Từ nay về sau, thiên hạ thái bình rồi.”

Tàn vương cũng lạnh lùng nhìn theo bóng Huệ vương, mặt không có cảm xúc gì, cũng không nhìn ra trong lòng hắn đang suy tính gì. Những thiếu niên này, có khác nào ác ma? Ngay lúc diệt trừ chính huynh đệ của mình, sao có thể có bộ mặt máu lạnh như thế?!

Thái tử xoay người nhìn ta, vươn ngón tay gầy quất hoa lên trước mặt ta, cười nói: “Người, Tàn Khải Canh..... Về phần người, để ta nghĩ xem nên xử lý người thế nào.....”

“Tứ ca.” Tàn vương gọi Thái tử: “Huynh thấy mẫu phi ta sẽ chọn một cô gái không có cha làm Vương phi sao?”

Thái tử nhướn mày cười khê: “Suýt nữa ta quên mất, sau này quan hệ của các người có thể sẽ là cha vợ với con rể nhỉ. Nhưng mà, Cửu đệ cưới con gái của người như thế, không phải rất mạo hiểm hay sao?”

Tàn vương mỉm cười. Thái tử thở dài một hơi, khoát tay bực mình nói với ta: “Vây lưu cái mạng chó của người lại, nhưng mà, từ nay về sau, người cẩn thận một chút. Còn dám bày ra mưu ma chước quỷ ầu ầu hại ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua nhẹ nhàng như thế đâu.”

Ta gạt đầu dạ vâng, đối với yêu cầu của Thái tử, chỉ có tuyệt đối tuân theo, ta mới có thể sống sót. Bọn họ giết Tử Nhạc, hại Lam Tranh, lại bình tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đạp lên vườn hoa, rời đi. Ta đứng mất đứng tại chỗ, đột nhiên bừng tỉnh, lao về phía thi thể của Tử Nhạc gào khóc.

Ta chôn nàng ở sâu trong một khu rừng nhỏ ở ngoại ô, khi mai táng nàng, chiếc nhẫn hồng ngọc thay đổi vận mệnh của nàng đã rơi ra.

Đây là vật để chứng minh nàng đã từng được sung hạnh, cũng là vật khiến cho bất hạnh của nàng bắt đầu.

Ta nhặt chiếc nhẫn lên, khi quay về Tần phủ thì đêm đã khuya. Chân thị hỏi ta đi đâu, ta cũng không muốn nói gì cả, mặc kệ bà đứng đó nghi ngờ hỏi han đủ chuyện. Nhìn thấy Vũ Lâu và Tô Tiêu đang ghé vào khe cửa nhìn lên ta, mũi ta cay xè, nói với Chân thị: “Cố gắng bồi dưỡng Vũ Lâu cho tốt, sau này phải gả con bé cho Tàn vương đấy.”

Chân thị mừng rỡ, dẫn Vũ Lâu đi.

Ta gọi Tô Tiêu vào, nghẹn ngào nói với hắn: “Ta thật sự xin lỗi con, sau này Vũ Lâu phải gả cho Tàn vương, con chỉ có thể làm ca ca của con bé..... Thật sự xin lỗi.....”

Tô Tiêu buồn bã, hắn không thể so với các Hoàng tử được, nửa hiểu nửa không nói: “Không sao, cả đời này cháu sẽ làm ca ca của nàng.”

Ta run rẩy lấy chiếc nhẫn hồng ngọc kia ra: “Cái này con phải giữ lấy, nhất định phải giữ lấy.”

“Đây là cái gì?” Tô Tiêu không hiểu.

“Đừng hỏi nữa, con giữ cẩn thận là được, không được cho ai xem.”

Tô Tiêu còn không biết, ngày hôm nay hắn đã mất cả mẹ và huynh đệ, chỉ cất cẩn thận chiếc nhẫn đi, rồi gạt đầu với ta: “Vâng, lão gia.”

Ta muốn xoa đầu hắn, nhưng tay vươn ra giữa không trung lại dừng lại, rút về, phất tay để hắn lui xuống.

Suốt một đêm ta không thể chợp mắt, chỉ cần nhắm mắt lại, là cái chết thảm hại của Tử Nhạc, và ánh mắt của Huệ vương nhìn ta lúc bị mang đi lại hiện lên. Ngày hôm sau, ta chuẩn bị nộp sổ xin từ quan lên Lại Bộ, thì nghe thấy một tin tức khiến người ta vừa lo lắng, vừa vui mừng, có người phát hiện ra Huệ vương ngã ngựa ở ngoại ô, hôn mê bất tỉnh. Hoàng hậu triệu tập hết các danh y khắp thiên hạ để trị thương cho Huệ vương.

Hoàng hậu mãi lo cho Huệ vương, nên cũng không còn lòng dạ nào quan tâm đến ta. Một tháng sau, khi Huệ vương tỉnh lại, thì bà lại phải nhận một sự đả kích mới.

Ngày đó, Thái tử gọi ta vào cung, chỉ vào một người đang chơi đùa trên bãi cỏ cùng thái giám nói: “Tần Khải Canh, người nhìn xem, có phải hắc giả ngu không? Sau khi tỉnh lại, hắc không nhớ gì cả, cả ngày chỉ ngốc nghếch đòi chơi đùa thôi.”

“Tứ ca—” người kia quay ra vẫy Thái tử, vui mừng gọi: “Tứ ca, cùng chơi với đệ đi!”

Người đó, đúng là Huệ vương.

“Ta không chơi.” Thái tử lạnh lùng nói.

Nhưng Huệ vương vẫn đi về phía chúng ta, đột nhiên, người hắc lão đảo, ngã xuống đất, rồi dụi dụi mắt khóc âm lên, gã thái giám bên cạnh vội chạy tới đỡ dành hắc. Vương Lân cũng vội chạy đến đỡ hắc nín khóc.

“Cái này.....” Ta kinh ngạc: “Huệ vương diện hạ làm sao thế?”

Thái tử chỉ vào đầu mình, cười lạnh: “Hình như không chỉ hồng đầu, mà cả mắt và tai đều có vấn đề, thành một phé vật rồi. Không biết có phải hắc giả vờ không, nhưng dù là giả vờ thì cũng rất thú vị. Ta muốn xem hắc có thể diễn kịch bao lâu.....”

Chẳng lẽ Huệ vương thật sự trở nên ngốc nghếch?!

Lúc này, Huệ vương đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt trong suốt như trẻ con.

Nếu đúng là hắc giả vờ, thì ít nhiều gì trong mắt cũng phải giấu sự thù hận.

“Lam Tranh! Được rồi, đừng khóc nữa, Ngũ ca đưa đệ đi chơi!” Lương vương đi tới, hắc đau lòng đỡ Huệ vương dậy nói: “Đi, đi với Ngũ ca.”

“Nhưng mà.....” Vương Lân lo lắng, muốn nói lại thôi.

Huệ vương sực sực nói: “Ngũ ca, ở đó có gì vui không?!”

“Có con gái.”

209. Chương 209: Thay Cha Chuộc Tội

Từ đó về sau, ta thường xuyên nghe thấy chuyện Huệ vương chạy tới phủ Lương vương chơi. Trước kia Huệ vương rất chú ý mắt với người không có tình thần cầu tiến, ham mê nữ sắc như Lương vương, nhưng từ khi bị bệnh, quan hệ của hắc và Lương vương lại tốt hơn rất nhiều.

Huệ vương ngốc nghếch không hề biết đến sự thống khổ của Hoàng hậu. Bà dần trở nên tiêu tụy, cảm xúc cũng trầm xuống, một thời gian dài chỉ giam mình trong cung không gặp ai. Huệ vương biến thành tên ngốc, khiến lòng bà như tro tàn, không còn nhiệt tình đấu tranh gì nữa, rất thờ ơ với mọi chuyện.

Tuy Thái tử quan tâm đến mẫu thân, nhưng mỗi khi nghĩ rằng bà vì Lam Tranh mới trở nên suy sụp thế này, hắc lại cực kỳ khó chịu, dù đến thăm Hoàng hậu cũng rất hiếm khi nói câu gì để an ủi bà.

Ta không từ quan, bà cũng không truy cứu. Ta đồng ý gả Vũ Lâu cho Tấn vương, bà cũng không truy cứu, dường như trên thế giới này, dù có xảy ra chuyện gì cũng không còn liên quan đến bà nữa.

Khi hôn ước của Vũ Lâu và Tấn vương đã được xác định, Chân thị nhiệt tình bồi dưỡng Vũ Lâu hơn bao giờ hết. Nhìn Vũ Lâu ngày một lớn, ta cũng dần khôi phục lại từ những chuyện thâm đã qua, thâm nghĩ, chỉ cần đừng phát sinh chuyện bi thảm gì nữa, mọi chuyện đã qua, cứ để nó qua đi thôi.

Nhưng không như ta mong muốn, một năm sau, Tô Tiêu vì trèo cây lấy con điều cho Vũ Lâu mà ngã từ trên cây xuống chết.

Ta phạt Vũ Lâu quỳ, còn mình thì chạy đến một chỗ kín đáo, vụng trộm khóc. Tử Nhạc đã chết, Tô Tiêu đã chết, Huệ vương ngốc nghếch. Ba mẹ con nàng, giống như bị nguyên rửa vậy.

Ta chôn Tô Tiêu cùng chung một mộ với Tử Nhạc, nhưng nói với Vũ Lâu là nơi đó chỉ chôn mình Tô Tiêu. Ta hy vọng sau khi ta rời đi, mỗi lần con bé đến thắp hương cho Tô Tiêu, cũng coi như là đốt một nén hương cho Tử Nhạc.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, năm năm trôi qua, Viễn Dịch luôn hăng hái phấn đấu, tuổi còn trẻ đã giành được địa vị rất cao, trấn thủ biên quan. Sau mười mấy năm, rốt cuộc ta cũng có những ngày thư thái, chỉ cần chờ đến lúc gả Vũ Lâu cho Tấn vương là ổn rồi. Nhưng ngay lúc đó, sự việc lại xoay chuyển bất ngờ, Hiền phi, người vẫn gây áp lực cho Hoàng hậu bỗng qua đời vì bệnh tật. Hoàng hậu giấu mình nhiều năm, cuối cùng cũng khôi phục lại sinh khí.

Đúng lúc này, Viễn Dịch bị người ta vu oan, giam vào ngục. Tấn vương ở tận Liêu Đông, còn đang chịu tang mẫu phi, không thể giúp được gì.

Vì thế, Hoàng hậu đã ra điều kiện, chỉ cần ta hứa gả Vũ Lâu cho Huệ vương, bà sẽ cứu Viễn Dịch.

Ta và Hoàng hậu đã không còn quan hệ đồng minh từ lâu, bà chịu giúp ta, không ngại ta đã từng phản bội bà, quay sang phục tùng dưới trướng Hiền phi, đều là vì muốn giành lấy Vũ Lâu để khiến Tấn vương đau khổ.

Ta không có lựa chọn nào khác, ta đã quen nhẫn nhục chịu đựng. Vũ Lâu cũng vậy, con bé hiếu thuận như thế, có thể làm mọi việc vì người nhà.

Con bé vẫn nghĩ là sẽ phải gả cho Tấn vương, nên không hề biết gì về tình hình của các Hoàng tử khác. Trong lòng ta có quỷ, sợ con bé biết được tình hình thực sự của Huệ vương, nhất định sẽ không chịu bị gả đi, liền lừa con bé, nói rằng thân thể Huệ vương không khỏe. Chân thị đi xem thấy, về khóc lóc hỏi ta, sinh nhật của Vũ Lâu và Huệ vương không hợp, phải làm sao bây giờ.

Ta muốn gả Vũ Lâu cho Tô Tiêu, kết quả là Tô Tiêu chết.

Ta thật sự tin tưởng lời nói của thầy bói kia, nên khi ta báo với Tông Nhân phủ sinh nhật của Vương phi, ta đã sửa ngày sinh của Vũ Lâu, mục đích là để làm cho bát tự của con bé và Huệ vương xứng đôi với nhau.

Lừa mình dối người.

Sự tình càng ngày càng phát triển theo hướng xấu đi.

Vũ Lâu nằm trong phòng, nghe cha kể lại sự tình. Lúc nghe đến những việc Lam Tranh đã gặp phải, nàng không kìm được, nước mắt chan chứa. Thì ra chân tướng sự việc lại đến mức này. Nàng bị Lam Tranh điểm huyết cam, không phát ra tiếng, chỉ im lặng nức nở trong bóng đêm.

Nàng nghe thấy cha nói: “Từ sau khi gả Vũ Lâu cho điện hạ, ta không có một đêm ngủ yên, ta sợ hãi.....”

“Sợ là nếu ta giả ngu, thì sẽ làm Vũ Lâu bị tổn thương, phải không?” Giọng Lam Tranh nghe rất ghen ngào, hình như hẳn cũng khóc.

Sau đó Vũ Lâu nghe thấy tiếng đập cửa, nàng biết Lam Tranh đã đứng dậy rời đi.

Chắc hẳn ra ngoài để khóc.

Đầu ngón tay Vũ Lâu bắt đầu có cảm giác, chắc huyết đạo đã tới lúc tự giải. Nàng thở một hơi, tay chống xuống giường, từ từ ngồi dậy, xoa bóp hai chân mình.

Nàng nghe thấy tiếng Lam Tranh quay lại, bèn vén màn lên nhìn, thấy Lam Tranh đang đứng trước mặt cha mình hỏi: “Mộ của Tô Tiêu và Tử Nhạc, người chuyển đi đâu rồi?”

“Khi ở Liêu Đông, ta nghe Vũ Lâu nói dường như thần trí của ngài đã khôi phục, nên sợ đến mất hồn mất vía, chạy suốt đêm về kinh thành, đưa hài cốt của hai mẹ con về Hoa Đình.”

Lam Tranh cười lạnh: “Vậy người có phát hiện, khi dời mộ đã thiếu mất thứ gì không?”

Tần Khải Canh lắc đầu. Lam Tranh lấy chiếc nhẫn hồng ngọc từ trong tay áo ra, ném vào mặt lão: “Người đã đánh rơi vật này! Nó đã giúp ta rất nhiều! Ít nhất cũng giúp ta xác định được, ta là con của Hoàng thượng!”

“Ngài đương nhiên là con của Thánh thượng.....”

Lam Tranh nói: “Đúng vậy, nếu không thì Hoàng hậu cũng sẽ không nhốt Lãnh Tử Nhạc lại để bà sinh ta ra, rồi cướp làm con mình.”

“Điện hạ.....” Tần Khải Canh rơi lệ nói: “Tuy ngài không phải là con ruột của Hoàng hậu nương nương, nhưng bà đối xử với ngài như con đẻ của mình, chưa bao giờ bạc đãi người.”

“Không cần người phải nhiều lời.” Lam Tranh lạnh lùng: “Ta muốn đối phó ai, báo thù ai, ta đều hiểu rõ, người đừng dùng tâm tư đệ tiện của mình mà áp đặt lên ta. Nếu ta thực sự là kẻ không phân biệt phải trái, trắng đen, thì Tần Vũ Lâu đã chết hàng trăm lần rồi.”

Tần Khải Canh nói: “Điện hạ..... van xin ngài.....”

“Tha chết cho người sao? Người cũng xứng cầu xin điều này sao?” Lam Tranh cười ha hả nói: “Người trêu đùa con gái của sư phụ mình, bức nàng phát điên, mà còn có mặt mũi cầu xin sự tha thứ?!”

“Cha—” Vũ Lâu hiểu ý tứ của Lam Tranh, hẳn nhất định sẽ không tha cho cha mình, vội thất thủ chạy từ trong phòng ra, nhưng vì chân vẫn chưa có cảm giác, nên ngã xuống ngay trước mặt Lam Tranh. Nàng liền thuận thế ôm lấy chân hắn, khóc ròng nói: “Lam Tranh, van xin huynh, đừng giết cha ta, ông đã làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng đều là thân bất do kỷ.” (Hoàn cảnh đưa đẩy, không muốn nhưng bất buộc phải làm)

“Thân bất do kỷ?” Lam Tranh nghiêng răng oán hận nói: “Đưa ra kế sách cho Hoàng hậu, để bà cướp đi đứa con của người khác, cũng là thân bất do kỷ?”

Tần Khải Canh ghen ngào nói: “Điện hạ, lúc ấy ta không còn cách nào khác, Tử Nhạc đã bị bỏng, hủy hết dung mạo, không có khả năng được sủng hạnh lần nữa.....”

“Vậy ý người, là ta nên cảm tạ người sao? Nếu không có đề nghị quý báu của người, ta sẽ không có địa vị như bây giờ?” Giọng Lam Tranh đầy vẻ mỉa mai nói: “Đúng vậy, người nói đúng, chẳng qua, là người quá sợ chết mà thôi!”

Vũ Lâu khóc thút thít nói: “Lam Tranh, cha ta đã làm nhiều chuyện không đúng. Ông làm sai, ta sẽ thay ông đền tội với huynh, những gì huynh đã làm với ta, ta sẽ không để ý nữa, từ nay về sau, huynh bảo ta làm gì, ta sẽ làm cái đó, tất cả mọi việc ta đều nghe theo huynh, chỉ cần huynh thả cho cha ta một con đường sống thôi.....”

Lam Tranh nghe vậy, ngửa đầu cười ha hả nói: “Trả nợ..... Lần này, lý do để nàng ở lại bên cạnh ta lại là như vậy sao? Ta đối xử tốt với nàng, tìm mọi cách giữ nàng lại, còn nàng chỉ vì thay cha trả nợ cho ta, nên mới có thể ở lại bên cạnh ta.....”

Vũ Lâu ngẩn người, chân thành nói: “Không phải..... Lam Tranh, ta dùng lý do gì để ở bên cạnh huynh cũng được, chỉ cần huynh nói.....”

210. Chương 210: An Ủi

Ngay cả Tần Khải Canh còn hiểu ý Lam Tranh ám chỉ, lão nói với Vũ Lâu: “Điện hạ đang hỏi con, tình cảm của con đối với ngài thế nào?”

Tình cảm ư? Trong đầu Vũ Lâu còn chưa có đáp án, ngơ ngác nhìn Lam Tranh: “Huynh đã nói, không muốn để ta rời khỏi huynh, vậy thì ta sẽ không rời khỏi huynh, vĩnh viễn vĩnh viễn ở bên cạnh huynh.”

Lam Tranh bỗng cảm thấy vô cùng bị thương, vì sao Vũ Lâu vẫn không chịu hiểu hần !

“Nàng..... nàng.....” Lam Tranh cười: “Nàng đúng là một người con gái ngoan..... Tần Khải Canh, chuyện tốt nhất mà người làm trong cuộc đời này, đó là sinh ra một cô con gái ngoan ngoãn! Được, Tần Vũ Lâu, ta sẽ thành toàn cho tâm nguyện làm con gái ngoan của nàng!”

Hắn túm lấy cánh tay Vũ Lâu, kéo nàng vào phòng trong: “Trả nợ cho ta? Được lắm, món nợ của ta, còn cả Tô Tiêu nữa, nàng muốn trả lại cho ai?!”

Lần trước khi Lam Tranh và Vũ Lâu về thăm nhà, Tần Khải Canh đã chứng kiến hần xâm phạm nàng, lần này, dù thế nào lão cũng không thể để con gái chịu khổ thay cho lão nữa.

“Điện hạ, ngài có thể lấy mạng ta, nhưng xin ngài hãy thả Vũ Lâu đi.” Tần Khải Canh khóc lóc: “Người sai là ta, không phải con bé, con bé đã vì cái nhà này mà hi sinh quá nhiều rồi ! Quá đủ rồi, quá đủ rồi, ngài giết ta đi, xin đừng tổn thương Vũ Lâu nữa!”

“Là nàng cam tâm tình nguyện, ta đâu có bức ép nàng?!” Lam Tranh kéo tay Vũ Lâu lên, nói với nàng: “Nàng tự nói xem, nàng có cam tâm tình nguyện không?”

Vũ Lâu khóc nức nở, quay sang nói với cha mình: “Cha, cha mau đi đi, mẹ đang chờ cha về..... cha đi đi.”

Tần Khải Canh lắc đầu: “Không, những năm gần đây, cha luôn sống trong sự hối hận, nội tâm bị dày vò, cha quá mệt mỏi rồi. Hãy để cha dùng cái chết tạ tội, con cũng chịu khổ nhiều rồi, là cha đã nợ con nhiều rồi, đừng để cha phải nợ con nhiều thêm nữa.”

Lam Tranh chép miệng: “Ôi chà, thật cảm động quá đi mất, lúc trước khi người cướp Tô Tiêu khỏi tay Lãnh Tử Nhạc, sao người không nghĩ tới tình cảm mẹ con của họ đi?”

Tần Khải Canh gật đầu, nức nở nói: “Thật sự xin lỗi, ta có lỗi với bọn họ rất nhiều, điện hạ, ngài giết ta đi, để ta có thể xuống tạ tội với họ.”

“Giết người sao?” Lam Tranh nói: “Ta giết người, con gái quý báu của người chẳng lẽ không muốn lấy mạng ta sao? Nếu người muốn tạ tội, lẽ nào còn phiền tới ta xuống tay?”

Vũ Lâu chỉ lo khóc, không nghe ra ý tứ trong lời nói của Lam Tranh, nhưng Tần Khải Canh lại ngăn người, rồi lẩm nhẩm: “..... Ta hiểu rồi..... Xin điện hạ cớ trời cho ta, để ta rời đi.....” Lam Tranh lấy trủy thủ giấu trong tay áo ra cắt dây trói cho lão, rồi chỉ ra cửa, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút.”

Tần Khải Canh dập đầu, rồi rưng rưng nói với Vũ Lâu: “Cha đi rồi, con phải tự chăm sóc mình cho tốt.”

Vũ Lâu nghĩ hần đã đồng ý với đề nghị của mình, vội nói: “Cha, cha mau đi đi, đừng lo cho con, hãy chạy thật xa trước khi hần đổi ý đi.” Nàng quay đầu mắt sưng phồng vì khóc lóc sang nhìn Lam Tranh: “Không được phải người theo dõi cha ta.”

Lam Tranh nhìn chăm chăm Tần Khải Canh, khẽ cười nói: “Ta đáp ứng nàng.”

Tần Khải Canh ủ rũ đứng dậy, đi ra ngoài. Bước đến cửa, lão xoay người nhìn về phía Vũ Lâu, nước mắt tuôn như đê vỡ, cắn răng, hạ quyết tâm, cúi đầu bước đi.

Chờ Tần Khải Canh đi khuất, Lam Tranh nói với Vũ Lâu còn đang sợ run người: “Nào, giờ thì nàng biết, cha nàng là người thế nào rồi đúng không?”

Vũ Lâu gật đầu, Lam Tranh lại nói: “Nàng cũng biết, Tần vương là loại người gì rồi chứ?” Thật ra, chính hần cũng giết mình, hần không ngờ, Tần vương lại là người tham dự vào kế hoạch này từ đầu đến cuối, mà hần không hề biết chút nào. Nếu không phải Tần Khải Canh nói rõ, thì chắc chắn hần sẽ không biết những điều bí ẩn này.

Vũ Lâu lại gật đầu.

Lam Tranh ôm vai nàng, kéo sát vào môi mình: “Nàng nói muốn trả nợ thay cha, vậy nàng bắt đầu đi.”

Vũ Lâu biết thân biết phận nhắm mắt lại, Lam Tranh nhìn bộ dạng này của nàng, lửa giận như bùng lên. Vì sao nàng luôn dùng thái độ này để ở bên cạnh hần? Chẳng lẽ chưa bao giờ nàng từng cam tâm tình

nguyện hay sao? Hấn cúi người ôm nàng lên, đi vào phòng trong. Đến trước giường, hấn nhẹ buông tay, ném nàng xuống.

“Cởi ra.” Lam Tranh nói: “Còn muốn ta phải ra lệnh nữa à?”

Đây không phải lần đầu tiên nàng bị hấn làm nhục, chỉ khê cắn môi, chậm rãi cởi quần áo. Làn da trắng ngần bóng bẩy dần hiện ra trước mắt hấn, nhưng lại làm lui tụt đi hứng thú của Lam Tranh. Hấn quỳ gối trên giường, cúi đầu cười nói: “Nàng cũng thật biết nghe lời, thật ngoan, thật tốt.....”

Hấn đưa tay kéo lại y phục cho nàng: “Nàng không cần làm như vậy nữa, nàng cần bản không hề hiểu ta muốn gì.”

Hấn đứng dậy muốn đi, bỗng Vũ Lâu túm tay hấn nói: “Lam Tranh, ta biết huynh từng rất đau khổ, nếu nói được, thì huynh hãy nói ra đi cho nhẹ lòng, ta sẽ lắng nghe từng lời từng chữ của huynh.”

Lam Tranh cúi đầu, hỏi: “Việc đó, cũng nằm trong nội dung trả nợ sao?”

Vũ Lâu rưng rưng lắc đầu: “Lam Tranh, ta chỉ muốn cùng gánh vác nỗi đau này với huynh thôi.”

Lam Tranh đã trải qua nỗi thống khổ thê thảm như thế, mà hàng ngày vẫn cố vui đùa cùng nàng.

Lam Tranh thấp giọng cười ha hả, giằng tay ra muốn rời đi, đột nhiên Vũ Lâu dùng lực, kéo hấn ngã ngồi xuống giường.

Nàng ôm lấy hấn: “Lam Tranh, thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi.....”

“Ta không cần nàng thương hại ta!” Lam Tranh nói: “Có phải nàng nghe xong những lời cha nàng nói, rồi cảm thấy ta đáng thương, nên muốn thương hại ta không?”

Vũ Lâu lắc đầu không nói gì, chỉ trầm mặc ôm chặt Lam Tranh, Lam Tranh cảm nhận được vòng tay ấm áp của nàng, không kìm được, lại nghẹn ngào: “Vũ Lâu.....” Hấn vuốt ve mu bàn tay trơn bóng của nàng: “Có phải nàng cũng sẽ rời bỏ ta không?”

Một từ ‘cũng’ như ngàn mũi kim đâm vào tim Vũ Lâu, nàng đứng dậy, hôn nhẹ lên môi hấn, dịu dàng nói: “Không đâu.”

Lam Tranh cắn răng nén nước mắt: “Nếu như không có lý do hàng đầu là để chuộc tội cho cha nàng thì sao?”

Nàng còn có thể ở lại bên cạnh ta không?!

Hấn không yên lòng chờ đáp án, nhưng đáp lại hấn lại chỉ có sự trầm mặc của nàng. Tim hấn như bị dao cắt, cổ gượng cười: “..... Ta lại hỏi chuyện ngu ngốc rồi, vừa làm nàng khó xử, lại vừa khiến ta xấu hổ.....”

Chân trời đã bắt đầu rạng, Lam Tranh nhìn ra ngoài rồi nói: “Ta phải quay về cung rồi. Đêm nay thật quá mệt mỏi.”

“Nếu mệt thì ở lại, nghỉ ngơi một lát đi, sau đó hồi cung cũng không muộn.” Vũ Lâu dỗi người vào trong, vỗ vỗ giường: “Lại đây.”

Lam Tranh ngã xuống cạnh nàng, nhắm mắt lại: “Cả đêm nghe chuyện xưa, thật quá mệt mỏi!”

Vũ Lâu dựa vào hấn, dịu dàng đưa tay lên ôm ngang người Lam Tranh. Hấn cầm tay nàng, nghiêng người về phía nàng, kéo nàng vào lòng: “..... Ta hy vọng từ nay về sau sẽ không gặp ác mộng nữa.”

Vũ Lâu nghẹn ngào: “Sẽ không đâu, nhất định sẽ không có ác mộng nữa.” Nàng cảm nhận được chất lỏng ấm nóng chảy xuống vai mình, liền đưa tay lên lau nước mắt cho hấn: “Đã là quá khứ rồi..... Mọi chuyện đã qua rồi.....”

Lam Tranh ôm nàng thật chặt: “Ừm — đừng nói nữa..... Để ta nghỉ ngơi một chút.”

Vũ Lâu ôm hấn vào lòng, thấy thân thể hấn run lên nhẹ nhẹ, nàng biết hấn khóc, nên càng ôm hấn chặt hơn.

211. Chương 211: Vuốt Ve An Ủi

(Mừng quá, từ chương này có thể thay đổi cách xưng hô của bé Lâu được rồi há há há)

Chính tại Vũ Lâu nghe thấy cha kể về bi kịch đã xảy ra, nàng cũng đã hiểu rõ vì sao Lam Tranh lại oán hận cha nàng và bọn người Thái tử như vậy. Thậm chí nàng đã nghĩ, nếu nàng là Lam Tranh, chỉ e nàng sẽ còn tàn nhẫn hơn hẳn gấp nhiều lần, nhất định sẽ phải báo thù đích đáng những kẻ đã hại mình.

Nàng là con gái của kẻ thù ở bên cạnh hắn, vậy mà Lam Tranh cũng chưa từng động sát niệm với nàng, ngay cả chính bản thân nàng cũng khó mà tin được.

Vũ Lâu bị Lam Tranh ôm chặt trong ngực, nghe hắn cố gắng nén tiếng khóc nức nở, nàng bỗng cảm thấy vô cùng đau lòng. Nàng biết hắn không muốn bị người khác thấy mình yếu đuối, nên chỉ im lặng ôm hắn.

Ôm nhau như thế một lúc lâu, Lam Tranh cũng bắt đầu bình tĩnh lại rất nhiều.

“Vũ Lâu, tất cả đã là quá khứ rồi.” Lam Tranh ghé sát vào tai nàng nói: “..... Mấy ngày nữa, ta sẽ đón nàng hồi cung, sau đó, chúng ta sẽ sống thật tốt.....”

Vũ Lâu gật đầu: “Được, ta ở đây chờ chàng.”

Lam Tranh nghe nàng nói vậy, yên tâm cười nói: “Lần này, sẽ không bao giờ..... rời xa nhau nữa.”

Vũ Lâu kéo tay áo lau nước mắt cho hắn, cũng cười nói: “Chàng không đuổi ta đi, thì ta sẽ theo chàng mãi.”

Lam Tranh nghe xong, trong lòng bỗng chua xót, nghĩ đến nàng ở lại bên mình chẳng qua là vì cảm thấy áy náy, hắn lại càng buồn bã hơn. Nhưng không sao, thời gian sẽ bào mòn đi tất cả, hắn tin rằng nếu giữa bọn họ không còn gì ngăn cách, thì quan hệ sẽ dần dần được cải thiện thôi.

Hắn yêu nàng như vậy, chắc chắn sẽ có một ngày nàng hiểu rõ.

Hắn có lòng tin, đợi đến ngày nàng hiểu rõ tấm chân tình của hắn.

Trời đã gần sáng, Lam Tranh đưa mắt nhìn ra ngoài màn, nói: “Ta phải đi rồi, để người ta phát hiện ta trốn khỏi cung sẽ rất phiền phức.”

Vũ Lâu không chịu để hắn đi: “Ta muốn ở cùng chàng thêm chút nữa.”

Đây là lần đầu Vũ Lâu giữ hắn lại như vậy, thời hạn hồi cung lập tức bị Lam Tranh ném ra sau đầu. Hắn thổi mạnh vào mũi Vũ Lâu, cười nói: “Sao thế, không nở rời ta sao?”

Lúc này nàng rất sợ nhìn thấy nụ cười của hắn, vì nàng có thể nhìn thấy nước mắt đằng sau khuôn mặt tươi cười đó, nên nàng chỉ dính sát vào ngực hắn, ôm chặt lấy hắn, dịu dàng nói: “Tiếp theo chàng định làm gì?”

Lam Tranh nói: “Đương nhiên là đón nàng hồi cung đã..... Sau đó sẽ tìm cách đối phó với Tấn vương.”

“Chàng sẽ giết hắn sao?”

Lam Tranh cười lạnh: “Nếu quan hệ của hắn và Tĩnh Thần đã tốt như vậy, thì để hắn xuống hầu chuyện hắn ta đi!”

Vũ Lâu nghe xong, hít một hơi: “Gieo nhân nào gặt quả ấy. Không ngờ hắn cũng âm hiểm như vậy.....”

Lam Tranh nghe xong, chui vào ngực Vũ Lâu cọ cọ, thì thầm: “Không thể ngờ sao? Chẳng lẽ trong mắt nàng, hắn vẫn là người tốt à?”

Thấy hắn làm nũng, Vũ Lâu lại không đẩy hắn ra như bình thường, mà còn ôm lấy hắn: “Trước kia thì đúng là như thế, thậm chí ta còn nghĩ hắn tốt hơn chàng. Không chỉ vì trước đây ta có hôn ước với hắn, mà hắn còn thường xuyên giúp đỡ ta nữa.”

Lam Tranh quần quít lấy nàng, hừ giọng: “Lần trước chính hắn hãm hại nàng bị bỏ tù, nàng vẫn còn chưa thấy rõ nữa?!” Nói xong, hắn bỗng ngẩn người, rồi nhếch miệng cười.

“Chàng cười gì vậy?”

“Ta đang nghĩ, đúng là nhân quả báo ứng, Tình Thần hại ta, nên phải đền cho ta ngôi vị Thái tử. Diệp Thành hại ta, lại phải đền nàng cho ta.” Mối hận nhẹ lướt qua người nàng.

Vũ Lâu nghe xong, hỏi: “Vậy chàng cảm thấy đáng giá không?”

Lam Tranh hít thật sâu hương thơm của riêng nàng, nói: “Nếu bọn họ không hại ta thành ngọc ngách, thì ta cũng chẳng thể cưới được nàng. Theo tính cách của nàng, nếu nàng mà thật sự gả cho Tấn vương, dù sau khi thành thân, ta có muốn quyến rũ nàng, cũng không thể nào dụ dỗ được nàng.”

Vũ Lâu ra vẻ đồng ý: “Nếu thực sự phải gả cho Tấn vương, thì có lẽ cả đời này ta cũng không liếc chàng một cái.”

Trong đầu Lam Tranh bỗng hiện lên một bức tranh, đó là hình ảnh Tấn vương và Vũ Lâu cử án tề mi, cầm sắt hài hòa (Vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, hòa hợp) còn hắn thì ngọc ngách ngồi trong góc chơi với khỉ con. Vừa nghĩ đến đây, hắn lại bị hình ảnh đó kích thích, vị chua trào lên, lập tức dùng cả hai chân hai tay quắp chặt lên người Vũ Lâu, lẩm bẩm: “Dù sao bây giờ nàng cũng là của ta, không ai được động vào hết. Để cho tên Diệp Thành kia hối hận mà khóc nhè đi.”

Vũ Lâu nói: “E là Tấn vương sẽ không khóc nhè, mà sẽ hạ độc thủ với chàng đó. Giờ có thể hắn vẫn chưa biết, chàng đã gặp cha ta, biết hết chân tướng. Hắn vẫn tưởng mình che giấu rất tốt. Nếu hắn biết mình đã bị lộ, có lẽ sẽ tiếp tục nghĩ cách hại chàng.”

Lam Tranh nghe thấy Vũ Lâu đứng về phía mình để nói, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, hắn hôn nàng một cái rồi nói: “Nàng đừng lo, hắn chỉ dám làm mấy chuyện xấu sau lưng ta, chứng tỏ hắn sợ ta, không dám mặt đối mặt.”

“Chân tiểu nhân cũng sợ nguy quân tử.” (Kẻ tiểu nhân cũng sợ mấy tên đạo đức giả) Vũ Lâu thấy hắn không vui, nên tiện đà nói: “Huống hồ gì chàng lại không phải là tiểu nhân, làm việc gì cũng phải thật cẩn thận mới được.”

“Ta sẽ cẩn thận mà, nhưng mà, gần đây không thấy hắn có động tĩnh gì, không biết lại đang mưu tính chuyện gì.” Lam Tranh nói: “Nếu hắn bắt được ca ca nàng, ép nàng nghe theo sự chi phối của hắn, thì nàng làm thế nào? Cái đồ ngọc ngách nàng ấy mà, vì người nhà, chuyện gì nàng cũng làm được..... Nàng sẽ không vì bị Tấn vương bức ép, mà đâm sau lưng ta một đao đấy chứ?!”

Tuy giọng điệu của hắn nửa đùa nửa thật, nhưng chuyện đó quả thực cũng đã từng xảy ra.

Vũ Lâu im lặng một lát rồi nói: “Nếu Tấn vương uy hiếp ta..... Ta sẽ nói cho chàng biết, rồi thương lượng với chàng để tìm đối sách, ta tuyệt đối sẽ không phản bội chàng nữa.”

Lam Tranh nghe xong, cười nói: “Diệp Thành đúng là quá thất bại, ngang nhiên quyến rũ nàng lâu như vậy, mà nàng chẳng hề hướng về hắn một chút nào cả, nhưng mà, cái này cũng chẳng trách hắn được, ta quản nàng chặt như vậy, tường xây cao thật cao, hồng hạnh có muốn vượt cũng không dễ dàng gì.”

Vũ Lâu oán trách: “Chàng bám người dính như keo da trâu ấy, bị chàng bám lấy, ta còn đi đâu được.”

Lam Tranh nhắm mắt lại: “Từ lúc tỉnh lại, ta chỉ sợ nàng chê ta ngọc ngách, rồi bỏ ta mà đi.....”

Nàng nghĩ đến chuyện hắn bị người ta hại, không có cảm giác an toàn, nên mới không yên tâm về nàng như vậy, sự oán hận ban đầu cũng tiêu tan đi nhiều: “Ta cũng có lỗi, không nên giao dịch với Tấn vương, chọc chàng nổi giận.....”

Lam Tranh cũng nhận lỗi: “Không, tại ta không tốt, tức giận đến mù mịt đầu óc, đóng dấu lên người nàng, là lỗi của ta.”

“Lỗi của ta.”

“Không, là lỗi của ta.”

“Lỗi của ta!”

“Là lỗi của ta!”

“Của ta!”

“Được rồi, là lỗi của nàng.” Lam Tranh cười.

Vũ Lâu ngăn người, đến lúc tỉnh ra, nàng kêu lên: “Chàng lại tính kế ta.”

Về mặt tức giận của nàng thật đáng yêu, Lam Tranh không kìm lòng được, bèn cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào của nàng: “Vũ Lâu..... ta yêu nàng.....”

Từ sau khi bị hấn cưỡng bức ở giáo phường tư, Vũ Lâu chưa từng cho hấn chạm vào. Lúc ở Cung Chiêu Đức, dù ngủ cùng giường, nhưng chỉ cần Lam Tranh có hành động hơi quá mức, Vũ Lâu liền đẩy mạnh hấn ra, đuổi không cho hấn nằm cạnh mình nữa. Nhất là sau khi biết hai người có thể là huynh muội, nàng lại càng không cho hấn đến gần mình.

Giờ chân tướng đã rõ ràng, việc hấn và nàng thân mật với nhau cũng là chuyện vô cùng hiển nhiên.

Lam Tranh đã quen với việc thổ lộ ra không được đáp lại, nên đành dùng hành động chứng minh cho tâm ý của hấn, vội đưa tay cởi y phục cho nàng. Nhớ lại lần trước có cơ hội thân mật với Vũ Lâu nhưng giữa chừng lại ngủ quên mất, hấn kiên định nói: “Lần này tuyệt đối sẽ không bỏ dở giữa chừng nữa.”

“Đến giờ phải hồi cung rồi.” Vũ Lâu nói: “Không phải chàng vừa la hét phải về cung sao?”

“Không vội.....” Lam Tranh nhẹ thổi một hơi vào tai nàng: “Không có gì quan trọng bằng nàng hết.”

212. Chương 212: Tin Dữ (18+)

Lam Tranh hiểu rõ, do lần trước hấn cưỡng bức nàng ở giáo phường tư, nên đã thành một nỗi ám ảnh tâm lý đối với nàng. Lần này hai người thân mật, hấn thâm thê trong lòng phải rửa sạch bóng ma mà hấn đã để lại cho nàng, vì thế, sau khi cởi xiêm y của Vũ Lâu xong, hấn dịu dàng phủ môi xuống từng tác da mịn màng của nàng.

Ý đồ thì tốt, nhưng khi thực hiện, lại giống như trêu chọc đối phương, khiến nàng ý loạn tình mê. Vũ Lâu bị hấn làm ặt đỏ hồng lên, hơi thở dồn dập. Hai tay nàng túm lấy tấm đệm, cắn môi chịu đựng dục hỏa đốt người, nhưng vì nàng cảm thấy xấu hổ, nên mặc cho hấn trêu chọc thế nào, nàng cũng nhất quyết không nói ra nửa chữ cảm nhận của mình.

Lam Tranh vẫn giữ nguyên chiến lược, chậm chạp không chịu tiến vào ở giai đoạn mấu chốt nhất. Khi hôn xuống bụng nàng, phần thân của hấn đặt giữa hai chân Vũ Lâu, khiến cơ thể nàng không tự chủ được mà run lên, hơi cong lưng nghênh đón hấn.

Hấn cũng không vội vàng, không nóng nảy, tiếp tục hôn xuống phía dưới, hướng về nơi tư mật của nàng. Lúc này hấn mới phát hiện, vùng đệm phía dưới hạ thân của nàng đã ướt một mảng. Vũ Lâu của hấn, đang khát khao chờ đợi hấn.

Hấn không kìm được vui sướng, khẽ môi khẽ cong lên một nụ cười tà mị.

Vũ Lâu nhìn thấy vẻ mặt đỏ của Lam Tranh, nghĩ là hấn cố tình làm mấy chuyện xấu để trêu nàng, liền giận dữ cầm gối đập hấn: “Bại hoại!”

Lam Tranh tránh khỏi sự công kích của gối đầu, giơ tay xin hàng: “Rồi rồi, để ta vào đề là được mà!”

Vũ Lâu vừa xấu hổ vừa giận dữ, đỏ mặt nói: “Tùy chàng, đừng có làm mấy chuyện xấu xa nữa là được!”

Nàng càng nói vậy, Lam Tranh càng nổi ý xấu, bàn tay đẹp như ngọc khẽ vuốt ve bầu ngực tròn đầy mềm mại của nàng, nói: “Nếu nàng không muốn..... thì thôi vậy.....”

Vũ Lâu vịn vẹo người, né tránh sự trêu chọc của hấn: “Đừng.....” còn chưa dứt lời, hạ thân đột ngột cảm thấy bị lấp đầy, hấn mạnh mẽ đi vào trong cơ thể nàng, khiến nàng không kìm được, khẽ bật ra tiếng rên rỉ kiểu diễm. Lam Tranh ngậm lấy môi nàng, cười: “Đừng cái gì?”

Nàng cực kỳ xấu hổ, giãy dụa né đầu ra tránh nụ hôn của hấn, hấn cũng đã chịu đựng đến khó có thể nhịn tiếp, lúc hấn trêu chọc nàng, cũng không khác gì tự dày vò chính mình. Giờ đã được như ý nguyện, hấn đem bao yêu thương, nhưng nhớ trút hết xuống từng tác da thịt nàng.

.....

Cả đêm hôm qua thức nghe chân tướng mọi việc khiến hai người hao phí không ít sinh lực, giờ lại quây phá thỏa thích, nên cả hai đều vô cùng mệt mỏi, ôm nhau ngủ. Khi Vũ Lâu tỉnh dậy, nàng vẫn bị hấn ôm trong lòng.

Mặt nàng dán vào lồng ngực trái của hấn, lắng nghe tiếng thở trầm ổn, và tiếng tim đập vững vàng, bình thản của hấn. Nàng nhắm khuôn mặt Lam Tranh lúc ngủ, lấy tay phác họa ngũ quan trên khuôn mặt hấn.

Lam Tranh bị nàng làm cho ngứa, nên hơi động dậy. Vũ Lâu càng cảm thấy khuôn mặt hấn ngủ thật đáng yêu, không để ý thấy hấn nhíu mày, tiếp tục trêu chọc hấn. Bỗng nàng phát hiện nước mắt tràn ra từ khóe mắt hấn.

“Mẹ.....”

Mũi Vũ Lâu cay xè, lặng lẽ lau nước mắt cho hấn, nhưng chính nàng lại không nhận được, nước mắt lại rơi xuống.

Lam Tranh bừng tỉnh, nhanh chóng giấu đi vết nước mắt đọng trên khóe mắt, nói: “Sao lại ngủ quên mất chứ!” Hấn vén màn nhìn ra bên ngoài: “Giờ chắc cũng đến trưa rồi! Ta phải về thôi.” Nói xong, hấn cúi xuống hôn lên trán nàng, đứng dậy mặc y phục.

Vũ Lâu cũng vội đứng dậy, lấy xiêm y giúp hấn mặc vào: “Chàng mau về đi, đừng đánh rắn động cỏ.”

Lam Tranh gật đầu liên tục.

Lúc này, có tiếng hộ vệ truyền vào từ ngoài cửa: “Điện hạ..... Tần Khải Canh tự sát.”

“Cái gì?”

Vũ Lâu hét lên: “Không thể nào, cha ta chết như thế nào?”

Chuyện cũng nằm trong dự đoán, Lam Tranh bình tĩnh hỏi: “Các người phát hiện lão ở đâu?”

“Có một xác chết trôi xuất hiện ở con sông bao quanh thành, thần đã phái người đến xác nhận, nói là một ‘đại phu giang hồ’ tối hôm qua đã trốn khỏi đây.”

Vũ Lâu vừa nghe, tối sầm mặt mũi lại, suýt nữa ngất xỉu, Lam Tranh vội đỡ lấy nàng, đặt nàng nằm xuống giường, rồi nói với thị vệ ngoài cửa: “Nhanh đưa thi thể về, đừng để người khác nghi ngờ.”

“Thuộc hạ đã phân phó người lo liệu rồi.”

Lam Tranh nói: “Lui xuống chờ lệnh đi!”

“Dạ!”

Vũ Lâu vừa hồi phục tinh thần, lại òa khóc thất thanh: “Cha..... Cha..... Vì sao cha phải tự sát chứ.....”

Chính nàng cũng hiểu rõ, vì ông áy náy, không thể tiếp tục sống nên mới chọn tự kết thúc tính mạng của mình. Tuy Lam Tranh đã tha thứ cho ông, nhưng chính ông không thể tha thứ ình.

Lam Tranh ôm lấy nàng, lặng yên không nói gì. Vũ Lâu dựa vào ngực hấn gào khóc đến không thở nổi.

Cha đi rồi, mẹ và ca ca không biết đang ở đâu, nghĩ tới đây, Vũ Lâu ghen ngào nói: “Lam Tranh..... Cha ta đi rồi, ta mất đi một người thân rồi.....”

Lam Tranh vội nói: “Nàng yên tâm, nếu ta đăng cơ, nhất định ta sẽ đặc xá ẹ và ca ca nàng.....”

Bọn họ và hấn vốn cũng không có thù oán gì, tuy cảm thấy thế này vẫn quá lời cho lão cáo già Tần Khải Canh kia, nhưng hấn cũng e ngại quan hệ của mình và Vũ Lâu. Lão chết như vậy cũng coi như xong đi.

Vũ Lâu rưng rưng gật đầu: “..... Không cho chàng đổi ý.”

“Không đổi ý, không đổi ý.” Lam Tranh hôn lên nước mắt nàng: “Đừng khóc nữa, cẩn thận lại tổn thương chính mình.”

Làm sao nàng có thể không khóc được. Nàng đẩy Lam Tranh ra: “Để ta một mình yên tĩnh một lát.....”

Lam Tranh nghe lời nàng, đứng dậy đi ra ngoài. Một lát sau hắn quay lại, phát hiện Vũ Lâu đã khóc ướt cả gối, vội ngồi xuống lau nước mắt cho nàng. Vũ Lâu vừa nhìn thấy hắn, lại bổ nhào vào lòng hắn khóc òa lên.

Lam Tranh còn đang tính về cung đúng giờ, nhưng thấy Vũ Lâu đau khổ như vậy, cứ chần chừ lần nữa mãi cho tới tận tối, Vũ Lâu mới ngược đôi mắt sưng to như quả đào nhìn hắn nói: “..... Chàng hồi cung đi.....”

Hắn không yên tâm, nói: “Đêm nay ta không đi nữa, ở cùng nàng một đêm, khi nào nàng cảm thấy khá hơn, ta sẽ tính sau.”

Vũ Lâu lo nếu Lam Tranh hồi cung chậm sẽ thêm phiền phức: “..... Chàng vẫn nên quay về thì hơn.....”

Giằng co vài câu, cuối cùng Lam Tranh vẫn lưu lại, suốt đêm chỉ ôm lấy Vũ Lâu đang đau lòng vì mất cha, an ủi nàng.

Hôm sau, Vũ Lâu mơ màng tỉnh lại, đầu đau như muốn vỡ ra, nàng xoa xoa thái dương, miễn cưỡng ngồi dậy, thấy Lam Tranh vẫn ngủ bên cạnh mình, một dòng tình cảm ấm áp bỗng dâng lên trong lòng.

Nàng vẫn khao khát có hắn ở bên mình.

Lam Tranh bị nàng đánh thức, cũng tỉnh dậy, mệt mỏi nói: “Sao nàng thức dậy sớm thế, nghỉ ngơi thêm một chút đi.”

Vũ Lâu lắc đầu: “Khóc không giải quyết được vấn đề gì cả, người đi cũng đã đi rồi, ta cũng nên làm trọn đạo hiếu cuối cùng, lo tốt hậu sự cho ông. Ta muốn đưa tro cốt cha ta về an táng ở quê nhà.”

Lam Tranh không muốn để Vũ Lâu rời khỏi kinh thành, nhưng nghĩ đến chuyện việc gì nàng cũng có thể làm vì cha, nguyện vọng này cũng không phải quá đáng, nên đành đồng ý: “..... Nàng đi đi..... Đi sớm về sớm.....”

Vũ Lâu lại nói: “Cha ta nói mộ của Tô Tiêu và Lãnh phu nhân cũng ở quê, ta sẽ an táng thật tốt cho bọn họ, rồi tể bái cẩn thận. Chờ khi nào chàng đăng cơ..... sẽ dời họ về kinh thành.”

Nhắc tới mẹ và huynh đệ của mình, trong lòng Lam Tranh vô cùng khổ sở, hắn ôm Vũ Lâu nói: “Vất vả cho nàng rồi.”

Vũ Lâu không nói gì, lặng yên ôm hắn, một lúc sau, hai người cùng đứng dậy lo liệu việc của mình.

213. Chương 213: Rượu Độc

Sau khi Vũ Lâu nhận được tro cốt của cha, nàng nán lại kinh thành mấy ngày để tìm mẹ, nhưng không thấy, đành phải một thân một mình buồn bã rời khỏi kinh thành, giục ngựa chạy về Hoa Đình. Lần cuối nàng về đây đã là mấy năm trước, giờ cũng không nhớ chính xác vị trí nữa. Sau khi tới nơi, nàng phải hỏi thăm khắp nơi mới tìm được chính xác địa điểm khu lăng mộ tổ tiên.

Tần Khải Canh bây giờ vẫn mang tội khi quân, nên người trong họ tránh còn không kịp. Vũ Lâu cũng không dám giống trống khua chiêng, chỉ lén lút hạ táng phụ thân, ngay cả những nghi thức cơ bản cũng không làm được.

Vũ Lâu nhớ lại những hành vi tội lỗi của cha trong những năm qua, vừa đau lòng cho ông, nhưng cũng đau lòng cho Lam Tranh, Tô Tiêu và mẹ của họ. Nàng ngồi trước mộ, thấy bốn bề vắng lặng, lại òa khóc một trận, sau đó mới thút thít rời đi.

Cha không nói rõ mộ của Tô Tiêu và Lãnh Tử Nhạc ở đâu, nhưng Vũ Lâu cũng đoán được phần nào. Mấy tháng trước ông đột nhiên di dời mộ hai người về quê, chắc chắn sẽ có lão bộc biết việc này, nên nàng quay về nhà cũ, hỏi một vài lão nô, quả nhiên đã tìm ra.

Lão nô đưa Vũ Lâu tới trước mộ Lãnh Tử Nhạc và Tô Tiêu. Nàng có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại chẳng nói được gì, đành nhỏ cổ đại trước mộ hai người, bày đồ cúng tế ra, thấp cho họ nén hương rồi rời đi.

Ông của Vũ Lâu chỉ có một người con trai chính dòng là Tần Khải Canh, từ sau khi chi chính và chi thứ (Con chính thê và con thiếp thất) tách ra ở riêng, Tần Khải Canh ở lại kinh thành làm quan cũng không còn liên hệ gì với những huynh đệ ở chi thứ nữa. Nhiều năm trôi qua, tình cảm càng lúc càng mờ nhạt, mỗi dịp tết lễ, thì gửi vài phong thư, một chút lễ vật cũng coi như xong.

Khi Vũ Lâu quay về hỏi mấy lão nô về phần mộ của mẹ con Lãn thị, thì mấy nhà thúc thúc, bá bá cũng đã biết tin. Vũ Lâu còn chưa ra khỏi Hoa Đình đã bị bọn họ cản lại, ép buộc Vũ Lâu phải hứa nhường lại cho bọn họ tòa nhà mà ngày xưa ông nội nàng chia cho Tần Khải Canh.

Nếu nói chuyện tử tế, thì Vũ Lâu cho cũng được. Nhưng tất cả mọi người đều bày ra vẻ mặt đe dọa, cưỡng ép, làm Vũ Lâu bực mình, cười lạnh nói: “Dù có đốt đi, đứng nhìn khói lửa bùng lên, cũng còn hơn là nhường lại cho các người.”

Mấy người thúc thúc bá bá thì cũng vẫn còn tử tế, nhưng ra mặt bức ép căng thẳng nhất lại là mấy người thím, nói ra toàn những câu độc ác: “Nếu người không cho, thì chúng ta sẽ đưa người đi báo quan, nói người che giấu cha và ca ca mang tội.”

Tuy Vũ Lâu không sợ mình sẽ bị định tội vì lý do đó, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc quan địa phương này không biết chuyện gì, đưa nàng ra xét xử, sẽ lại phiền Lam Tranh phải tới cứu. Nàng không muốn để hấn thêm phiền phức nên đành gật đầu đồng ý. Nhưng ngoài dự kiến của nàng là chuyện này chưa xong, thì họ đã lại ép hỏi đến một bản vẽ quý hiếm của Tiên Hoàng mà Tần Khải Canh được thừa kế của tổ tiên.

Thứ đó đã là đồ từ vài thập niên trước rồi, Vũ Lâu đâu biết gì về nó. Nhưng những người này lại nhất quyết không chịu buông tha, bám riết lấy nàng truy hỏi khiến nàng vô cùng đau đầu. Vũ Lâu không còn lòng dạ nào mà dây dưa với bọn họ, nên đứng bật dậy muốn đi.

Nào ngờ mấy người kia lại túm lấy nàng, nhất quyết không buông, đồng thanh nói: “Nếu hôm nay không chịu nói ra, bọn ta sẽ đưa người đi báo quan!”

Đang lúc Vũ Lâu không thể thoát thân, chợt nghe những tiếng chân dồn dập từ ngoài truyền vào. Một đám thị vệ kéo vào phòng, sau đó mở đường ột nam tử mặc áo gấm đi phía sau.

“Tiểu hầu gia.....” Vũ Lâu thầm thấy kỳ quái, sao Vương Lân lại tới đây.

“Sao mãi mà cô không quay về kinh thành, lằng nhằng ở đây lâu vậy?!” Vương Lân nói: “Để ta tìm phát mệt!”

Người họ Tần nhìn nam tử trước mặt, nghĩ hấn là con cháu nhà giàu có tình ý với Vũ Lâu, liền muốn lôi hấn vào cuộc, vội nói: “Cha nàng thiếu tiền bọn ta.....”

Wương Lân nhíu mày nói với Vũ Lâu: “Tần cô nương, cô chậm chạp không về kinh là vì vướng vào mấy chuyện tranh cãi nợ nần này sao?”

Vũ Lâu thở dài: “Nói ra thì dài dòng lắm.”

“Vậy ta vừa đi vừa nói chuyện.” Ý Vương Lân bảo Vũ Lâu đi trước.

“Không được đi —”

Wương Lân quay sang ra hiệu với hộ vệ bên cạnh, người nọ liền rút từ trong tay áo ra một xấp ngân phiếu, tung lên trời rồi xoay người đi theo chủ nhân.

Vũ Lâu nghe thấy tiếng tranh giành đằng sau, bỗng thấy thật mất mặt: “Để Hầu gia chê cười rồi.....”

Đối với những chuyện ở dân gian này, Vương Lân cũng không có cảm giác gì nhiều, chỉ nói với Vũ Lâu: “Cô không ở kinh thành có mấy ngày mà trong cung lại có chuyện rồi.”

Trong lòng nàng nghe thịch một tiếng, cảm giác không ổn chút nào: “Chuyện gì? Có phải Tần vương gây khó dễ gì cho Lam Tranh không?”

Wương Lân nói: “Sao Tần cô nương biết? Cô nói cũng không sai. Đúng là có liên quan tới Tần vương.”

Wương Lân liền kể lại chuyện xảy ra khi nàng rời khỏi kinh thành cho Vũ Lâu nghe.

Thì ra là từ sau khi Vũ Lâu rời đi, tình trạng sức khỏe của Thái tử vẫn không có gì biến chuyển, từ sau lễ lớn, hần lấy cơ thể không khỏe nên tránh trong cung không gặp ai. Cho tới mừng năm tháng giêng, có vẻ như đã nghỉ ngơi đủ, hần mới rời khỏi Cung Chiêu Đức, đi thỉnh an các vị trưởng bối trong Hoàng thất.

Hôm mừng sáu, Hoàng đế mở tiệc ở kinh thành, chiêu đãi các vị thân vương, còn có cả vị Hàn vương thế tử vẫn chưa chịu rời kinh nữa. Không biết vì sao, mà Thái tử rất hay nhìn hần. Nhìn đến mức Thế tử Vân Triệt phải quay mặt sang chỗ khác để tránh.

Tần vương hỏi: “Thái tử diện hạ, sao cứ nhìn Vân Triệt mãi vậy?”

Vân Triệt cũng là một tên nói chuyện không giữ mồm mệp, Thái tử còn chưa trả lời, hần đã nói trước: “Thái tử khó chịu vì Vũ Lâu tỷ tỷ rất tốt với đệ đấy mà.”

Không khí ở buổi yến tiệc lạnh hần, nhưng khả năng trấn tĩnh của Thái tử vẫn rất tốt, hần không hoảng hốt, mà chỉ thản nhiên cười: “Vì thế tử giống một người quen cũ của nàng, nàng đối xử tốt với đệ cũng là hợp tình hợp lý thôi. Ta có gì phải khó chịu chứ. Hơn nữa, Tần Vũ Lâu đã bị ta đuổi khỏi cung, Thế tử lại nhắc tới nàng trong buổi yến tiệc này, xem ra cũng không được thích hợp cho lắm.”

Tần vương nghe Thái tử nói vậy, khẽ chấn động, tay run run làm đổ một chút rượu ra áo.

Mọi người uống hơn nửa tuần rượu, thì Thái tử đứng dậy đi mời rượu. Hần nâng chén mời Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng lại từ chối: “Choáng váng đầu, không thể uống nhiều nữa.”

Trước mặt các vị thân vương, Hoàng thượng lại không nể mặt Thái tử, khiến Thái tử diện hạ vô cùng xấu hổ, nhưng ngoài mặt, Thái tử vẫn không thể hiện ra sự uất giận, chỉ cười buồn: “Nhi thần uống thay Phụ hoàng vậy.” Dứt lời, hần nâng chén rượu vừa rót lên, uống cạn.

Sau đó, Thái tử lại tiếp tục đi chúc rượu các thân vương thúc bá.

Sau khi kính rượu xong, Thái tử quay về vị trí, một lát sau, hần lại đứng dậy, mời rượu Hoàng thượng. Trên điện hoàn toàn yên tĩnh, chờ xem Hoàng thượng có chịu uống không.

Về mặt Hoàng thượng không vui, khoát tay nói: “Hôm nay thân thể trầm không được khỏe, không uống được chén rượu này của Thái tử.”

“Phụ hoàng.....”

Lúc này, Hoàng thượng mới nói với Tần vương: “Diệp Thành, ngươi thay Phụ hoàng uống chén rượu này của Thái tử đi.”

Tần vương ôm quyền nói vâng, rồi đứng dậy đi đến trước mặt Thái tử nói: “Điện hạ, mời!”

Rượu này là Thái tử mời Hoàng thượng, không biết sao lại thành Tần vương uống thay. Hần nắm chặt chén rượu, chậm chạp không muốn uống.

“Điện hạ, thần phụng chỉ uống rượu.”

Lúc này Thái tử mới không cam lòng, nâng chén rượu lên nói với Tần vương: “Cửu ca, mời!”

Tần vương uống một hơi hết chén rượu, đáp lễ với Thái tử rồi quay về chỗ mình. Thái tử vô cùng căm phẫn cũng ngồi xuống, tiếp tục xem ca múa. Một lát sau, chợt nghe cung nữ hét lên một tiếng chói tai.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Tần vương che miệng ho, máu chảy xuyên qua khe hở kẽ tay, chảy xuống.

Không biết ai đó hô lên: “Trong rượu có độc.”

214. Chương 214: Giai Đoạn Giảng Co

Vũ Lâu suy nghĩ đến chuyện Vương Lân vừa kể: “Tần vương trúng độc sao? Có chết không?”

Wương Lân nói: “Đương nhiên là không phải lo gì về tính mạng của Tần vương rồi.....”

Vũ Lâu nhíu mày: “Hần muốn để mọi người nghĩ là Lam Tranh hạ độc? Chẳng lẽ có người lại tin là Lam Tranh sẽ ngây thơ đến mức hạ độc hần ở đó?”

“Tần cô nương, cô không để ý à, chén rượu này, trước khi Tần vương uống, là dành để kính Hoàng thượng.....”

Vũ Lâu chấn động, hóa ra sự việc không đơn giản như nàng nghĩ.

Vương Lâm tiếp tục nói: “Tất cả mọi người đều nhìn thấy, sau khi Tần vương uống xong ly rượu của Thái tử mới bị trúng độc. Cho dù có người nghĩ theo hướng là Tần vương tự hạ độc mình để vu oan cho Thái tử thì cũng không dám nói ra. Hoàng thượng hạ lệnh cấm túc Thái tử trong Cung Chiêu Đức, chờ điều tra rõ chân tướng sự việc.”

“Tình hình của Lam Tranh hiện giờ thế nào?”

Vương Lâm nói: “Điện hạ bị giữ lại trong Cung Chiêu Đức, không được gặp người ngoài, nhưng ta có mua chuộc cung nhân nên nghe được một số chuyện. Nghe nói Thái tử gia đang mắng chửi rất dữ dội, nói muốn đào tro cốt Tần Khải Canh lên.”

Vũ Lâu không hiểu: “Sao đang là chuyện Tần vương, lại đổ sang người cha ta rồi?”

“Ta cũng không hiểu.” Vương Lâm nói: “Nên ta mới đến tìm cô, xem cô có manh mối gì không.....”

Cha mình đã chết, vì sao Lam Tranh còn không buông được oán hận, không chịu tha thứ cho ông? Nàng cứ tưởng sau khi hẳn nghe tin cha tự tử thì mọi chuyện cũng coi như xong rồi.

Vũ Lâu băn khoăn, không biết rốt cuộc Vương Lâm biết được bao nhiêu bí mật của Lam Tranh. Nhưng hẳn cũng là người nhà họ Vương, là cháu của Hoàng hậu, chuyện Lam Tranh không phải là con ruột của Hoàng hậu, bất luận thế nào cũng không thể để Vương Lâm biết được.

Vì thế, Vũ Lâu thở dài: “Ta cũng không biết vì sao Lam Tranh lại hận cha ta đến mức mà ông đã chết rồi còn không chịu bỏ qua.”

“Điện hạ nói với ta là Tần Khải Canh hại ngài đã chết rồi. Nhìn vẻ mặt ngài lúc đó rất thoải mái, có ý không truy cứu gì nữa. Không hiểu sao sau khi bị cấm túc trong Cung Chiêu Đức, ngài lại đột nhiên hung dữ mắng Tần Khải Canh như vậy.”

Vũ Lâu chợt dạ: “Ta cũng không nghĩ ra.”

Vì sao Lam Tranh lại tiếp tục hận cha mình, thì trong lòng Vũ Lâu cũng có đáp án riêng.

Chỉ có một câu trả lời, đó là cha vẫn không nói toàn bộ sự thật cho nàng và Lam Tranh. Mấy ngày này, có lẽ Lam Tranh đã phát hiện ra chân tướng tàn khốc mà cha giấu diếm, nên mới không nhịn được, phát hỏa trong Cung Chiêu Đức.

“Tóm lại, là về trước đã rồi nói sau.” Vương Lâm chợt nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, nhị công tử Phương gia đã trở về rồi.”

“Phương Lâm đã trở lại à?” Vũ Lâu vui mừng: “Tốt quá !”

Vương Lâm bĩu môi: “Điện hạ mà nhìn thấy cô vui mừng thế này, chắc chắn sẽ không vui.”

Nhắc tới Lam Tranh, Vũ Lâu lại càng lo lắng: “Liệu Hoàng thượng sẽ xử phạt Lam Tranh thế nào? Chẳng lẽ người thật sự cho là Lam Tranh sẽ hạ độc trước mặt mọi người vậy sao?”

“Điện hạ có làm chuyện ngu ngốc đó không, không phải là chuyện Hoàng thượng lo lắng!” Vương Lâm nói: “Hoàng thượng muốn dùng chuyện này để đả kích Thái tử mới là điểm mấu chốt!”

Mùa đông lạnh giá, khiến Vũ Lâu run rẩy: “Liệu có phải Tần vương và Hoàng thượng liên thủ với nhau không.....”

Vương Lâm đặt một ngón tay lên môi: “Suyt — mấy lời này không thể nói lung tung được!”

Vũ Lâu thấy vẻ mặt hẳn nghiêm trọng, lập tức im lặng.

“Nếu thật sự như vậy thì rất phiền phức.”

Nếu Hoàng thượng thật sự mượn cơ hội này để gây khó dễ, thì Lam Tranh sẽ lãnh ít dữ nhiều, mười phần thì đến chín phần sẽ bị phế ngôi vị Thái tử.

Sau khi Vũ Lâu quay lại kinh thành, Lam Tranh vẫn còn bị cấm túc, còn bên phía Đại Lý tự thì điều tra mãi vẫn không có kết luận về việc Tấn vương trúng độc. Ai nhìn cũng hiểu, đằng sau việc này là một cuộc độ sức ngầm.

Nên đứng về phía Hoàng thượng và Tấn vương, hay là đứng bên phía Thái tử và Hoàng hậu?!

Vũ Lâu không được gặp Lam Tranh, nên chỉ có thể nhờ Vương Lâm mua chuộc cung nhân, giúp nàng truyền lời vào, nhắc hần dừng vội vàng, nhất định họ sẽ có cách cứu hần ra.

Nhưng làm sao có thể dễ dàng như vậy được.

Quay lại kinh thành, Vũ Lâu không có chỗ nào để ở, vì Phương Lâm đã quay về, nên nàng lại ở nhờ trong y quán của hần. Phương Lâm cười nhạo nàng, nói: “Cái người ăn không ở không rồi mang phiền toái về cho chủ nhà lại tới nữa.”

Mỗi ngày Vũ Lâu đều sống trong sự lo lắng, chờ đợi tin tức từ trong cung ra, nàng sợ chỉ cần có một biến động nhỏ cũng khó mà vượt qua được.

Cứ thế qua hơn một tháng, cả người nàng gầy rộc đi, nhưng rốt cuộc cũng nghe thấy tin tốt: Thái tử đã được thả. Phương Lâm nghe thấy tin này, lập tức bấm đốt ngón tay nói: “Cô chờ đi, trong vòng ba ngày nữa, chắc chắn Thái tử sẽ tìm tới đây.”

Quả nhiên, đúng như hần tính toán, sáng sớm ngày thứ ba, Thái tử lén lút lên khỏi cung trốn đến y quán gặp Vũ Lâu.

Tình nhân gặp mặt, người ngoài ghen đến đỏ mắt. Phương Lâm thấy hai người nồng tình mật ý, nghĩ đến thân phận mình vòng quanh hơn nửa thiên hạ quay về vẫn lẻ loi một mình, trong lòng lại thâm chua xót, lặng lẽ lui ra ngoài, giữ cửa giúp hai người.

Chờ Phương Lâm đi khuất, Lam Tranh liền bĩu môi nói: “Sao nàng lại đến đây?! Ở cùng cái tên có khuynh hướng giới tính lệch lạc này?!”

Vũ Lâu thấy hần vẫn còn có tâm trạng mà đùa cợt, liền nhéo hần một cái: “Nói chuyện nghiêm túc xem nào! Tình cảnh hiện giờ của chàng thế nào? Hoàng thượng có gây khó dễ cho chàng không? Độc trong người Tấn vương đã được giải chưa?!”

“Nàng hỏi liên tục nhiều câu như vậy, ta trả lời làm sao được!”

“Ta còn chưa hỏi xong đâu, vì sao chàng lại mắng cha ta nữa?! Có phải chàng phát hiện ra ông còn giấu diếm chuyện gì không?”

Lam Tranh xua tay: “Nói từng chuyện một đi. Hoàng thượng không nói thẳng ra là ta hạ độc Tấn vương. Độc của Tấn vương vẫn chưa giải được hoàn toàn, giờ rất yếu ớt. Còn cha nàng.....” Lam Tranh hình như không muốn nhắc đến chuyện này: “Người chết cũng chết rồi, không nói đến nữa.”

Vũ Lâu oán hận nắm chặt tay: “Cái cách tự hạ độc mình để vu oan cho chàng mà hần cũng nghĩ ra được, quá đê tiện!”

Lam Tranh nhú mày: “Ta cũng không hiểu, nàng nói hần tự hạ độc để vu oan cho ta, nhưng như thế cũng quá mạo hiểm. Cho tới bây giờ, trời yên biển lặng, vẫn không thấy hần đổ tội hạ độc lên người ta. Có điều, hần ta giả dối như vậy, chưa biết chừng lại ra đòn sát thủ gì.”

“Lam Tranh, Hoàng thượng có tin chàng không?”

“Ta không đoán ra!” Lam Tranh hừ giọng: “Nếu ông và Tấn vương liên hợp để hại ta, thì dù ta có mười cái miệng cũng không thể cãi được. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, ta cho rằng Hoàng thượng cũng không nghĩ ta hạ độc Tấn vương. Nếu không cũng sẽ không chỉ giam giữ ta vài ngày rồi thả như vậy.”

“Còn gì nữa! Dù có hạ độc, cũng sẽ không hạ độc trước mặt mọi người như thế.” Vũ Lâu nói: “Hoàng thượng chỉ cần suy nghĩ một chút là cũng đoán ra thôi. Không biết người có nhìn thấu khổ nhục kế của Tấn vương không. Đứa con mình yêu thương lại hèn hạ như vậy, chẳng lẽ không khiến tim ông băng giá hay sao?!”

Lam Tranh cười lạnh: “Ta chỉ e rằng Hoàng thượng biết rõ Tần vương đang giở trò quỷ nhưng vẫn thiên vị hần thôi.”

“Vậy Hoàng hậu thì sao?”

Lam Tranh vừa nghe hai chữ Hoàng hậu, mặt lập tức biến sắc: “Hoàng hậu à..... Đạo này thái độ của bà với ta rất kỳ lạ, không nóng không lạnh. Ta gặp chuyện lớn như vậy mà bà cũng chưa hề đến liếc ta lấy một cái.”

215. Chương 215: Gặp Nạn Lớn

“Liệu có phải Hoàng hậu phát hiện ra..... chàng đã biết về thân thế.....”

Vũ Lâu đoán cũng không phải không có lý, nếu Hoàng hậu phát hiện ra Lam Tranh đã biết được tội nghiệt của bà năm đó, nhất định sẽ lo Lam Tranh trả thù nên sẽ bắt hòa với hần.

Lam Tranh buông tay thở dài: “Họa vô đơn chí. Nếu không có Hoàng hậu đỡ lưng, lần này ta e là lành ít dữ nhiều rồi.....”

Tuy ngoài miệng hần nói tình hình rất nghiêm trọng, nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng, băng quơ, thậm chí thái độ còn hơi suy nghĩ, cân nhắc. Vũ Lâu kỳ quái hỏi: “Sao không thấy chàng lo lắng gì vậy?”

Lam Tranh liếc nhìn nàng, cười nói: “Lo lắng thì làm được gì đâu? Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.....”

Vũ Lâu vẫn nghi ngờ, híp mắt đánh giá hần: “Có phải chàng đã có quyết định gì rồi không?”

Lam Tranh cười hì hì trả lời: “Không có. Chẳng qua tính tình ta tốt nên vậy thôi.”

Vũ Lâu đương nhiên không tin, Lam Tranh không làm việc gì mà hần không nắm chắc, tình hình không có gì khả quan thế này mà hần còn có vẻ rất lạc quan như thế, nhất định có chuyện kỳ quái. Vũ Lâu hỏi liên tục: “Chàng nói thật với ta xem nào! Nếu chàng có cách thoát thân thì cũng đừng làm ta lo lắng nữa!”

“Nàng lo cho ta sao?” Lam Tranh vui mừng, hai mắt sáng bừng lên: “Nàng lo cho ta nhiều bao nhiêu?” Nói xong, hần khoác tay lên vai nàng, cười nói: “Nếu nàng lo cho ta, chi bằng hãy yêu thương ta thật nồng thắm đi?!” rồi dính lên người nàng.

Vũ Lâu tức giận dậm chân: “Đến lúc nào rồi mà chàng còn không chịu đứng đắn một chút thế.”

Vũ Lâu đẩy hần ra, Lam Tranh thấy nàng đi, vội chạy theo sau, vòng trước vòng sau trêu đùa nàng ầm ĩ, phiền phức mà nàng lại mắng không được, đánh cũng không xong.

Ngay lúc hai tay Lam Tranh vòng qua người nàng, môi định đặt xuống, thì nghe thấy Phương Lâm từ ngoài phòng hô lên: “Điện hạ, hai người đừng đi ra ngoài, người của Tần vương phủ đến.”

Vũ Lâu kinh hãi: “Tần vương tự đến sao?”

Lam Tranh gõ đầu nàng: “Ngốc! Đương nhiên là không rồi! Nếu hần muốn xem bệnh, nhất định sẽ cho người mời Phương Lâm đến phủ chứ!”

Nhưng Phương Lâm cao giọng nói tiếp đã phản bác hoàn toàn lời của Lam Tranh: “Tham kiến Tần vương điện hạ!”

Vũ Lâu lườm Lam Tranh, thấp giọng: “Nhìn đi, người ta tới tận cửa để nhờ thầy y đấy.”

Lam Tranh bĩu môi: “Vậy nàng có định ra ngoài gặp hần không?”

“Ta đang có ý này.” Vũ Lâu nói: “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Để ta ra ngoài xem rốt cuộc bộ dạng của hần thế nào!” Dứt lời, nàng giẫy ra khỏi vòng tay của Lam Tranh, mở cửa đi ra ngoài.

Lúc này, Tần vương đã được Phương Lâm mời vào trong đại sảnh để chẩn bệnh. Vũ Lâu đứng ở cửa, gọi với qua mấy tên hộ vệ đang đứng gác: “Phương Lâm! Để ta vào!”

Vừa bước vào trong đại sảnh, Vũ Lâu thấy Tấn vương mặc một chiếc áo trường bào màu trắng ngời đỏ, sắc mặt rất tiêu tụy, u ám, thân thể có vẻ thật sự bị trọng thương.

Nếu chỉ để hãm hại Lam Tranh, làm như thế có đáng không?!

Tấn vương nhìn thấy Vũ Lâu, mỉm cười nói: “Tần cô nương, đã lâu không gặp.”

Từ sau khi tranh giành với Lam Tranh trước công đường, hai người chưa từng gặp lại. Nàng bị Lam Tranh ‘đuổi ra’ khỏi hoàng cung, Tấn vương cũng không đi tìm nàng.

Vũ Lâu thi lễ: “Tham kiến Tấn vương điện hạ.”

Tấn vương cười yếu ớt nói: “Ồi, thật không muốn để Tần cô nương nhìn thấy bộ dạng ta bây giờ chút nào.”

Còn không phải tự người gây ra hay sao! Vũ Lâu thầm nghĩ.

“Tấn vương điện hạ là người tốt, ắt sẽ được trời phù hộ, hơn nữa, có cả Phương thần y xem bệnh cho ngài, hẳn là sẽ hồi phục nhanh thôi.”

Tấn vương nghe xong, nói với Phương Lâm: “Ta cố tình sai người gọi người về kinh thành, thật sự xin lỗi.”

Phương Lâm lắc đầu nhẹ giọng nói: “Điện hạ không cần nói vậy, trị bệnh cứu người là bổn phận của ta.”

Trong phòng hoàn toàn im lặng.

Về mặt Phương Lâm càng lúc càng nghiêm trọng, cặp mắt vốn đã hẹp, giờ vì hấn cau mày nên càng híp lại thành một khe hở nhỏ xíu.

“Thế nào rồi?” Tấn vương hỏi, có vẻ hắn cũng đã biết đại khái về tình trạng thân thể của mình, nên dù nhìn về mặt nghiêm trọng của Phương Lâm, hắn cũng không kích động, giọng nói rất thản nhiên.

“Ta..... chưa từng gặp qua..... loại độc mà điện hạ trúng phải. Nhưng độc đã tiến vào gan, tạo ra thương tổn rất lớn đối với cơ thể ngài..... Dù không đến mức lấy đi tính mạng của ngài, nhưng vẫn để lại tàn dư trong cơ thể..... Chỉ e là.....”

“Chỉ e cái gì?”

Phương Lâm dừng một chút: “Thể lực của điện hạ sau này, có lẽ không thể chịu được việc cưỡi ngựa bắn tên nữa.”

Tấn vương ngẩn người, rồi cười khổ: “Phương đại phu cũng nói vậy, xem ra, đúng thật là thế rồi, lúc đám người ở Thái y viện nói, ta còn không tin.....”

Vũ Lâu vô cùng kinh ngạc, Tấn vương thấy mắt hạnh của nàng mở trừng trừng, liền cười khê: “Trong triều có người nói ta tự hạ độc mình, để hãm hại Thái tử..... Thật ra ta rất muốn hỏi, nếu ta tự biến mình thành không thể bắn cung, cưỡi ngựa, có đáng không?!”

Vũ Lâu nói: “Điện hạ đừng để ý đến mấy lời đồn nhảm, chờ Hoàng thượng tìm ra chân tướng sự việc, chắc chắn sẽ đòi lại công bằng cho điện hạ.”

“Làm gì có công bằng gì chứ.” Tấn vương ho nghẹn đến đỏ bừng mặt: “Rõ ràng là có nhiều người chứng kiến như vậy, ta uống xong chén rượu kia mới trúng độc, nhưng không ai đòi công bằng cho ta, ngược lại còn vu oan cho ta tự hạ độc mình.....”

Hộ vệ vội giúp hắn thuận khí, sau khi Tấn vương điều hòa được hơi thở, mới cười lạnh: “Nếu ta muốn hãm hại Thái tử, làm sao lại dùng biện pháp ngây thơ như vậy được!”

Phương Lâm thấy Tấn vương có vẻ rất ngoan độc, tàn ác, vội nói: “Chỗ rượu độc kia, điện hạ có còn giữ không? Hay là giao lại cho ta, để ta nghiên cứu xem có thể tìm ra cách giải độc không?”

Tấn vương đáp: “Ta vẫn giữ, lát nữa sẽ cho người đưa qua.”

Chưa lấy được cách giải độc từ Phương Lâm, Tấn vương thất vọng rời đi, lúc đi ngang qua Vũ Lâu, hắn khẽ thở dài một tiếng, rồi buồn bã ra khỏi y quán. Mọi người cung tiễn Tấn vương tới cửa, Vũ Lâu nhìn theo xe ngựa của Tấn vương dần đi xa, mới thở dài, quay về tìm Lam Tranh.

Chưa kịp để Lam Tranh hỏi, Vũ Lâu đã nói trước: “Thân thể Tần vương bị tổn thương rất nặng.....”

Lam Tranh cười nói: “Đúng vậy, không thì ta có thể vui vẻ thế này sao. Có lẽ lúc hần tự hạ độc mình, không bỏ thuốc đúng liều, nên bị trúng độc sâu.....”

“Làm gì có ai ngốc như vậy.” Vũ Lâu nhướn mày: “Chàng và Tần vương đều không phải kẻ ngốc, cho dù có để đả kích đối phương, thì cũng sẽ không hạ độc trước mặt mọi người như thế, huống chi, cơ thể Tần vương thật sự rất suy nhược.”

“Nàng đau lòng sao?”

Vũ Lâu nhéo hần một cái: “Là ta lo chàng cũng sẽ bị hạ độc mà thần không biết, quỷ không hay! Khi hồi cung, chàng phải thật cẩn thận đấy! Ta và Phương Lâm sẽ nghiên cứu loại độc của Tần vương một chút, xem có thể tìm được ra manh mối gì không.”

Lam Tranh xoa chỗ bị Vũ Lâu nhéo, vẻ mặt đáng thương nói: “Ta lén chuồn ra ngoài gặp nàng, thế mà nàng không dịu dàng với ta, còn nhéo ta nữa.”

Vũ Lâu không có cách nào, bèn ôm lấy cổ hần, hôn lên mặt hần một cái: “Đừng quậy nữa, chờ mọi chuyện qua đi, chúng ta sẽ được ở bên nhau rồi.”

Lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng này của Vũ Lâu đã đánh bay ý định làm nũng của Lam Tranh.

Trước khi đi, hần thần bí bí ghé vào tai nàng nói: “Nàng yên tâm, ta đã sắp xếp gian tế bên cạnh Tần vương rồi, bên phía Tần vương có tin gì, chắc chắn sẽ có người đến báo.”

Vũ Lâu không để tâm, chỉ ậm ừ đáp lời, rồi tiễn Lam Tranh đi.

Nàng và Phương Lâm nghiên cứu độc được Tần vương đưa tới mấy ngày mà không có kết quả gì. Sáng sớm hôm đó, Vũ Lâu đứng trước cửa y quán trông chừng, bỗng nhiên có người kéo kéo ống tay áo của nàng, cúi đầu nhìn xuống, nàng thấy một cô bé đáng yêu, xinh đẹp như búp bê sứ.

Vũ Lâu ngồi xổm xuống, dịu dàng hỏi cô bé: “Tìm tỷ tỷ có chuyện gì thế?”

Khuôn mặt cô bé kia hiện lên một vẻ lo lắng không phù hợp với lứa tuổi của mình: “Cô là Tần Vũ Lâu phải không..... Ta là Hâm Nghi. Cửu ca muốn giết Thập ca.....”

216. Chương 216: Giải Độc

Nghe thấy cô bé trước mặt tự xưng là Hâm Nghi, Vũ Lâu lập tức mời nàng vào trong nói chuyện. Lúc đóng cửa, nàng còn cẩn thận nhìn xung quanh xem có ai theo dõi không.

“Cô yên tâm, Cửu ca cũng không biết ta trốn ra.” Hâm Nghi nhướn mày, ôm vai nói: “Từ sau khi bị Thái tử hạ độc, Cửu ca luôn tìm thời cơ để trả thù.....”

“Công chúa, chúng ta vào trong nói sau, ở đây gió lớn, lạnh lắm.”

Hâm Nghi lắc đầu: “Ta không vào đâu, nói ngắn gọn vài câu thôi, nếu đi quá lâu, bọn nha hoàn sẽ đi tìm ta mất.”

Giờ khắc này, gương mặt công chúa Hâm Nghi có thân hình trẻ con kia ánh lên vẻ u buồn lo lắng không hợp với bề ngoài của mình chút nào.

“Cửu ca bị người ta hạ độc, huynh ấy quả quyết là do Thập ca gây nên.....” Hâm Nghi ra hiệu cho Vũ Lâu ghé tai lại gần, rồi lén nói cho nàng biết kế hoạch của Tần vương.

Dứt lời, lại hỏi Vũ Lâu: “Cô nghe rõ chưa? Mau phái người đi tìm Vũ Dương hầu, bảo huynh ấy nhắc nhở Thập ca, ngàn vạn lần đừng để bọn họ thực hiện được mưu kế.”

Vũ Lâu gật đầu lia lịa: “Công chúa yên tâm, ta nhất định sẽ nhắc lại.”

“Lần trước Thập ca giúp ta, lần này ta giúp huynh ấy cũng là việc nên làm. Tính Thần ca ca đã đi rồi, ta không muốn hoàng thất lại nổi sóng gió..... Đều là ca ca của ta mà..... Ôi.....” Hâm Nghi nói: “Ta phải đi rồi, không tiện ở lâu. Tính mạng của Thập ca, nhờ cả vào cô.”

Vũ Lâu mở cửa cho Hâm Nghi, ló đầu ra xác nhận không có người khả nghi mới để Hâm Nghi đi ra ngoài. Đi được vài bước, nàng lại xoay người nói với Vũ Lâu: “Có người hại Tấn vương, đổ oan cho Thái tử, giờ Tấn vương đang nghĩ chắc chắn là Thái tử ca ca hại huynh ấy, nên sẽ đối phó với Thái tử.....”

“Ta sẽ phái người báo cho Thái tử biết, nhất định không để hắn gặp nguy hiểm.”

Hâm Nghi bi thương nói: “Ta không muốn nhìn cảnh huynh đệ tương tàn nữa.....”

Hâm Nghi không thể nán lại nữa, báo xong với Vũ Lâu, nàng vội vã rời đi. Vũ Lâu xoay người quay về y quán, ngồi ở nội đường suy nghĩ tin tức mà Hâm Nghi vừa nói.

Lam Tranh nói gian tể bên cạnh Tấn vương, là chỉ Hâm Nghi sao? Nhưng liệu có thể tin được nàng không? Nếu nàng là do Tấn vương cố tình phái đến để đánh lạc hướng thì làm sao bây giờ?

Đang nghĩ ngợi thì Phương Lâm đi đến, nhìn vẻ mặt như có thâm thù đại hận của nàng liền nói: “Cô lại rối rắm cái gì vậy? Bao giờ thì cô mới có thể sống thư thái được hả?”

Phương Lâm là một tên không có lập trường, tuy ngoài mặt hân hạnh lạnh lùng, nhưng không hề phân biệt địch ta, ai cần hắn cũng giúp, nếu để hắn biết nàng đang đối phó với Tấn vương thì e là không hay lắm.

“Sao cô lại nhìn ta mà lắc đầu thế?”

“Không có gì.” Vũ Lâu cười: “Người tìm ra cách giải độc cho Tấn vương chưa?”

Vừa hỏi đến, Phương Lâm đã cau mày: “Ta cũng đã có chút manh mối về loại độc mà Tấn vương trúng phải, nhưng cách giải thì..... không dễ tìm chút nào.”

“Nói chuyện đừng có nói nửa vời!” Vũ Lâu nghe thấy Phương Lâm nói có tiến triển, vội hỏi: “Vậy Tấn vương trúng độc gì?”

“..... Lúc trước ta có nói với cô rồi, khi ta vân du giang hồ, có lần gặp nguy hiểm, suýt mất một chân thành tàn phế rồi.” Đến giờ nghĩ lại hắn vẫn còn thấy sợ: “Ta ở lại một vùng quê, đến nửa đêm có mưa nhỏ, ta tỉnh lại, thì nhìn thấy một con nhện to như cái bát đang ăn chân ta.”

Vũ Lâu vừa nghe đã sợ run người: “Nhện to bằng cái bát á? Chẳng lẽ người không có cảm giác gì hay sao?”

“Một chút cảm giác cũng không.” Phương Lâm nói: “Cả chân ta đều tê tê dại dại, may là trời mưa, chứ không thì chân ta đã bị chúng ăn sạch rồi.”

“Chúng?”

“Ừ.” Phương Lâm cảm thán: “Một đám nhện lông vừa dài vừa cứng!”

Vũ Lâu run cả người, nhếch nhếch miệng: “Người nói nghe sợ muốn chết đi được!”

“Ta vội chạy ra lấy đồ nhóm lửa, đốt lên để xua đám nhện đi. Hôm sau, ta đến một thôn trang, người trong thôn đó nói, nhện có hoa văn đó là nhện đất sống ở nơi này, trong nọc độc của chúng có chất gây tê, khiến cho người bị cắn mất tri giác, để chúng ăn lúc nào không biết. Người đó còn nói cho ta biết, thân của loại nhện này có độc, dân bản địa nếu oán hận ai, sẽ nghiền nhện thành bột phấn để đầu độc người ta. Loại độc này, sau khi tiến vào gan, sẽ gây tổn thương rất lớn cho cơ thể..... Chỉ cần hơi phát lực, nhất định sẽ nôn ra máu.” Cuối cùng Phương Lâm mới nói ra câu mấu chốt nhất: “Tình trạng giống như Tấn vương bây giờ.”

“Vậy một người khỏe mạnh vũ dũng nếu trúng loại độc này, không phải sẽ biến thành một thư sinh yếu nhược, trời gà không chặt hay sao?”

Phương Lâm nói: “Ừ, đây là chỗ độc ác nhất, không lấy mạng người ta, nhưng sau khi trúng độc, thì cũng coi như nửa tàn phế, cả đời không thể vận lực. Đối với người nông dân, nếu không thể làm ruộng thì cũng coi như đi vào con đường chết rồi.”

“Nói vậy, người đã biết từ trước loại độc mà Tấn vương trúng phải đúng không?”

Phương Lâm thở dài: “Biết.....”

“Vậy sao lại nói là không biết?”

Phương Lâm buông tay nhìn trời: “Vì ta đã đánh mất phương thuốc giải độc rồi. Trong vòng một khắc sau khi trúng độc, nếu uống ngay thuốc giải thì có thể giải được hoàn toàn độc tính. Nhưng thời gian càng lâu, được hiệu sẽ càng kém.”

Vũ Lâu nghe xong, nảy ra ý hay, lập tức kéo cổ áo Phương Lâm nói: “Vậy mau phái người đi đến thôn kia đi!”

“Lúc đó ta bị nhện cắn, đầu óc mê man, địa hình nơi đó lại rất phức tạp, ta đã quên thôn đó ở đâu rồi!” Phương Lâm tránh khỏi tay nàng, ôm cổ nói: “Sao cô càng ngày càng lỗ mãng thế!”

“Người đừng quan tâm ta lỗ mãng hay không nữa, mau nhớ ra đi!” Nàng vén tay áo, làm bộ xoa xoa tay.

Phương Lâm lùi về sau từng bước: “Đừng nóng vội, ta còn chưa nói xong mà. Tuy ta đã đánh mất phương thuốc, nhưng trong đầu vẫn nhớ kỹ một phần, có điều, còn thiếu một vị thuốc, làm thế nào cũng không nghĩ ra được.”

Phương thuốc giải độc, chỉ cần thiếu một vị là đã khác rất nhiều rồi.

Vũ Lâu thất vọng: “Người ấy, sao lại không nhớ ra cơ chứ.”

“Không ngờ cô lại quan tâm đến Tấn vương như vậy.” Phương Lâm nói: “Quái lạ, rốt cuộc là cô giúp ai? Lấy lòng cả hai nam nhân sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Vũ Lâu thấy hắn hiểu sai, vội giải thích: “Không phải ta giúp Tấn vương, chỉ là muốn chữa khỏi cho hắn, để rửa sạch hiềm nghi cho Lam Tranh thôi.”

“À.” Phương Lâm không tin: “Cô nói sao thì là vậy đi.” rồi xoay người rời đi.

“Chờ đã! Người viết lại phương thuốc đó đi, xem ta có thể nhớ ra manh mối gì có liên quan đến vị thuốc còn lại không.”

Phương Lâm không hề tin nhiệm vụ “đồ đệ” nửa chừng nửa vơi này: “Độc được không thể tùy tiện nghịch được, sao thế, cô muốn làm thần dược, tinh thông tất cả các loại thảo dược à?”

“.....” Vũ Lâu nhìn chằm chằm vào mắt hắn nói: “Dù chỉ có một tia hy vọng thì cũng phải thử. Nếu có không đúng thì cũng coi như ta mở mang đầu óc.”

“Được rồi, để ta viết cho cô xem.”

Phương Lâm cầm bút, viết phương thuốc ra, Vũ Lâu nhìn những tên dược cổ quái kia mà ngạc nhiên, không thể tìm ra manh mối gì.

Bỗng nhiên, trong đầu nàng như có ánh sáng chớp qua.

“..... Phương thuốc này, hình như ta đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.”

217. Chương 217: Giải Dược

“Phương thuốc này, hình như ta đã nhìn thấy ở đâu rồi.” Vũ Lâu lẩm bẩm: “Nhất định là đã từng nhìn thấy rồi.....”

“Không thể nào!” Là một đại phu từng trải, Phương Lâm rất tự tin với y thuật của mình, hắn không tin là có phương thuốc Vũ Lâu từng xem qua mà chính hắn lại không nhớ rõ: “Nếu đã có người ghi lại độc tính của loài nhện này, thì sao ta lại không nhớ được!”

“Không, ta đã từng nhìn thấy rồi, cũng những dược liệu này, cũng nói là giải độc. Hơn nữa, không phải ta xem trong sách dược đâu, mà là.....”

“Là cái gì?” Phương Lâm nói: “Đừng ấp úng nữa, nói mau đi.”

“Là sổ ghi chép của cha ta.”

Trong đầu Vũ Lâu hiện ra một hình ảnh, khi nàng và Tô Tiêu lên vào thư phòng của cha để xem tập thư, nàng vô tình cầm một quyển sổ ghi chép, bên trong có phương thuốc này.

Nàng nhớ rất kỹ những dược liệu có tên kỳ quái đó.

“Hả?”

“Đúng rồi, đúng là cái này!” Nàng cực kỳ khẳng định.

“Cha cô là người Chiết Giang, làm sao lại có cách giải độc của loại độc dược chỉ có ở Tây Nam được?”

“Ta cũng không rõ, nhưng chắc chắn là có.” Vũ Lâu nhìn phương thuốc kia nói: “Hơn nữa, ta còn nhớ rõ tên vị thuốc còn thiếu kia — là thiên táng thảo.”

Nàng vừa nói xong, Phương Lâm chợt reo lên: “Đúng, đúng là vị đó!”

Vũ Lâu cười: “Tốt quá, vậy chúng ta mau chế giải dược đi!”

Mặt Phương Lâm vẫn cau lại: “Ở chỗ ta không có thiên táng thảo.”

“Vậy đi mua.”

“Không mua được.” Phương Lâm nói: “Cô nghe tên này là biết, nó chỉ sinh trưởng ở vách núi cao và dốc, có mười người đi hái nó thì đến tám người chôn thân ở vách đá, giống như tên của loại cỏ đó vậy. Từ bé tới giờ, ta chỉ nhìn thấy duy nhất một gốc thiên táng thảo lúc cha ta cầm về từ xưa.”

“Sao cha ngươi lại có cây đó?”

“Khi Hàn vương vào kinh thành dự lễ cúng tế đã tặng cho cha ta!”

“.....” Vũ Lâu nheo mắt, giọng nói kiên quyết: “Nếu trên đời này có loại cỏ đó, nhất định sẽ tìm được thôi.”

“Cô đừng vội, cứ báo cho Tấn vương biết phương thuốc này, để hắn tự đi tìm thiên táng thảo là được!”

“Tuyệt đối đừng làm thế! Van xin ngươi, tuyệt đối đừng nói phương thuốc cho Tấn vương biết!”

“Vì sao?! Cô cố gắng như vậy, không phải là để cứu Tấn vương sao?”

“À..... việc này.....” Vũ Lâu mỉm cười: “Để ta nghĩ đã, chờ tìm ra thiên táng thảo, thử xem phương thuốc này có thể giải độc thật không rồi mới đưa cho Tấn vương cũng được.”

Phương Lâm cũng thấy có lý: “Cô nói cũng đúng, cẩn thận vẫn hơn. Mai ta sẽ đi tìm mấy người hái thuốc, trả cho họ hậu hĩnh một chút xem họ có đi tìm loại cỏ này ỉn được không.”

Vũ Lâu gật đầu, dặn Phương Lâm đừng tiếc tiền, chỉ cần tìm được người đi hái cỏ là được.

Chờ Phương Lâm đi khuất, Vũ Lâu liền lục tung thư phòng để tìm sách nói về nơi sinh trưởng của thiên táng thảo. Trời không phụ lòng người, đến nửa đêm cuối cùng nàng cũng có thể tìm thấy ghi chép về thiên táng thảo.

Hôm sau, Phương Lâm tìm khắp cửa y quán đều không thấy bóng dáng Vũ Lâu đâu.

Trời dần ấm lên, tuyết đọng dưới chân núi cũng bắt đầu tan khiến đường vào núi rất lầy lội, mà càng lên đỉnh núi, tuyết đọng càng nhiều, nhiệt độ càng thấp hơn.

Không khí mùa xuân đã vậy lấy chân núi, nhưng trên đỉnh núi vẫn bị tuyết trắng bao phủ.

Vào mùa đông, khi bắt đầu đến đại tuyết, thiên táng thảo sẽ tiến vào trạng thái ngủ đông, đến mùa xuân năm sau mới tiếp tục sinh trưởng, sau ba mươi năm thì sẽ dần dần khô héo cho tới khi hoàn toàn thối nát rồi biến mất.

Cũng gần giống chu kỳ sinh lão bệnh tử của loài người.

Trong sách có ghi lại, có người đã từng nhìn thấy thiên táng thảo trên ngọn núi này, Vũ Lâu ôm hy vọng mong manh chạy tới đây tìm, nàng không dám chắc, nhưng vẫn muốn thử một lần.

Nàng phải tìm được thiên táng thảo, chế giải được thì mới cứu được Lam Tranh.

Lam Tranh.....

Không được, không thể nhớ tới hần được !

Vừa nghĩ đến hần, đầu đã lộn xộn cả lên, không thể nào tập trung tinh thần.

Đi một đoạn tới giữa sườn núi, tuyết đọng vừa tan xong lại bị nhiệt độ cực thấp ở đây làm cho đông lại, tạo thành một tầng băng mỏng trên đường đi. Vũ Lâu phải dùng cả chân cả tay, khó khăn lắm mới vượt qua được đoạn đường này.

Nàng thẳng tiến về nơi đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng kia.

Thiên táng thảo, thiên táng thảo, mày ở đâu hả?!

“Vũ Lâu tỷ tỷ —”

Một tiếng gọi từ phía sau bỗng truyền đến, ở nơi thâm sơn cùng cốc yên tĩnh này, giọng nói rõ ràng nghe như đang gọi sát bên tai nàng vậy.

Vũ Lâu quay đầu, nhìn thấy Vân Triệt, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Sao đệ lại ở đây?”

Vân Triệt đạp tuyết đi đến trước mặt nàng, cười nói: “Ta còn đang định hỏi tỷ tỷ đến đây làm gì ấy.”

Hần cười, thở ra một làn khói trắng mờ.

Vũ Lâu không muốn nói thật: “Tìm một số thứ, còn đệ?”

“Đến chơi thôi!” Vân Triệt cười: “Trên đường về kinh thành ta có nhìn thấy ngọn núi này, nên rất muốn đến chơi. Hôm nay cũng đang rảnh nên ta mới đi lên đây, không ngờ lại gặp được tỷ tỷ, đúng là có duyên!”

Vũ Lâu nói: “Thế tử lên trốn đi à? Không thì sao lại không mang hộ vệ. Ở nơi băng tuyết ngập trời thế này quá nguy hiểm, đệ nên xuống núi đi thì hơn.”

“Ta đã lên tới đây rồi mà còn không lên đến đỉnh đã về thì chẳng phải là phí công hay sao.” Vân Triệt nói: “Tỷ tỷ vừa nói muốn tìm đồ à, hay là để ta giúp tỷ, chúng ta cùng tìm, mắt ta rất tinh, tìm đồ sẽ nhanh hơn.”

Hần giống Tô Tiêu như vậy, khiến lòng Vũ Lâu mềm nhũn: “Được rồi, ta muốn tìm một loại cỏ màu đen.”

“Cỏ màu đen sao?” Vân Triệt tò mò: “Ngạc nhiên thật, dùng để làm gì?”

“Làm thuốc.”

“À!” Vân Triệt ra vẻ đã hiểu: “Có phải vì lần trước tỷ tỷ bị Thái tử đánh rồi đuổi ra khỏi cung vẫn chưa khỏe hẳn, nên cần thuốc này để điều trị không?”

Vũ Lâu không muốn giải thích, liền nói theo hần: “Ừ.....”

“Tỷ đừng vội, nhất định ta sẽ tìm được giúp tỷ.”

Nói xong, hần đi trước Vũ Lâu vài bước, hướng về đỉnh núi.

Thật ra Vũ Lâu rất sợ tiếp xúc với người trong hoàng thất, lỡ như có chuyện gì không may, thì nàng sẽ không thoát khỏi trách nhiệm, vội hô lên: “Cẩn thận một chút.”

“Biết rồi.” Vân Triệt đáp, ánh mắt chột lóe, rồi biến mất trong không gian phủ đầy tuyết trắng.

Chờ Vũ Lâu đi tới nơi, thì thấy hần đang ở sát vách núi đứng đứng, đưa tay với gì đó.

Nàng sợ đến toát mồ hôi.

Khẽ nuốt nước miếng, Vũ Lâu từ tốn gọi: “Thế tử.....”

Vân Triệt nghe thấy tiếng nàng, liền quay đầu cười: “Ở đây có một cây này, sâu trong tuyết, thứ này cũng dễ tìm thật, có điều hơi khó hái, nhưng không sao, đợi với chút nữa thôi là đến rồi.” Dứt lời, hắn lại vươn người xuống một chút.

“Nguy hiểm!”

Vũ Lâu vừa nói xong, thì Vân Triệt trượt chân, cả người lao xuống vách đá.

Nàng sợ đến tối sầm mặt mũi, vội bổ nhào về vách đá thì thấy Vân Triệt đang treo lơ lửng giữa không trung, thân hình lắc lư lắc lư, tay bám vào một khối đá nhô ra.

“Vũ Lâu tỷ tỷ.....”

Nàng cuống cuống, vội túm lấy tay hắn: “Đừng sợ, để ta kéo đệ lên.”

Vân Triệt nhìn nàng không chớp mắt, hỏi nàng: “Vũ Lâu tỷ tỷ, nếu ta chết, tỷ có đau lòng không?”

Tần Vũ Lâu làm sao còn có tâm trạng mà trả lời hắn, chỉ cố sức lao người về phía trước để kéo hắn. Nào ngờ, tuyết đọng không chỉ khiến nàng không dùng được lực, mà còn phản tác dụng, đẩy nàng lao luôn xuống dưới.

218. Chương 218: Vân Triệt

Tình hình nguy hiểm như chỉ mành treo chuông, giữa không trung, Vân Triệt vươn người túm được tay Vũ Lâu vừa rơi xuống vách đá.

Trọng lượng của hai người đều trông cậy vào mỏm đá nhô ra mà Vân Triệt đang bám vào kia.

Tảng đá đó bị phơi ngoài tuyết ngày này qua tháng khác, bây giờ còn lạnh hơn cả băng, khiến Vân Triệt cảm nhận được sâu sắc cái lạnh buốt đến tận xương tủy.

Vũ Lâu nhìn thấy hắn khổ sở gắng gượng, không khỏi toát mồ hôi lạnh, vực sâu vạn trượng dưới kia lại càng khiến nàng hoa mắt.

“Cố chịu một chút!” Vân Triệt cắn răng nói: “Nhất định ta sẽ cứu tỷ lên!”

Hắn cố gắng leo lên trên, nhưng một tay không thể dùng được nhiều lực. Bỗng Vũ Lâu cảm thấy dưới chân có một khối nhám thạch nhô ra, vội vàng đạp lên: “Dưới chân ta có điểm tựa rồi, đệ thử lại đi!”

Không có Vũ Lâu làm vương bận, Vân Triệt dùng lực nhanh chóng thoát khỏi vách đá, sau đó nhanh tay kéo Vũ Lâu lên.

Vũ Lâu quỳ trên đất, thở hổn hển, trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, ta cứ tưởng phải chết ở đây rồi.”

“Ta sẽ không để tỷ tỷ chết ở đây.”

Vũ Lâu cảm thấy lời này rất lạ, nhưng không để nàng kịp nghĩ nhiều, hắn đã đưa tay ra trước mặt nàng: “Cho tỷ này.”

Đúng là một cây thiên tắng thảo màu đen.

Vũ Lâu cẩn thận cầm cây cỏ đó: “Tốt quá, thật không dám tin là ta thật sự có thể tìm được nó.”

Vân Triệt vui mừng cười nói: “Tìm được nó rồi, vậy là thương thể của tỷ có thể chữa được rồi.”

Vũ Lâu cảm thấy rất tội lỗi khi lừa gạt Vân Triệt: “..... Cái này..... Thật ra.....”

Vân Triệt mở to cặp mắt trong trẻo: “Tỷ tỷ định nói gì?”

Mỗi lần nhìn hắn, nàng lại nhớ đến Tô Tiêu đã mất, vì thế nàng không dám nhìn nhiều, đành cúi đầu nói: “Cảm ơn đệ.”

“Vị tỷ tỷ, cái này có đáng gì đâu.” Vân Triệt đứng dậy phủi tuyết trên người: “Chúng ta mau xuống núi thôi. Trời sắp tối rồi, chờ đến khi tối hẳn mà vẫn không xuống núi được thì nguy to.”

Sau khi mặt trời xuống núi, trên này sẽ trở thành thế giới của dã thú.

Sắc trời càng ngày càng tối, trong lòng Vũ Lâu cảm thấy rất bất an lo lắng. Quả nhiên, ánh mặt trời vừa tắt, nàng đã nghe thấy tiếng sói tru. Sợ cả hai người cũng không đủ làm món khai vị cho lũ sói, nên họ vội vàng chạy thật nhanh ngược lại với hướng phát ra tiếng sói kêu.

Vân Triệt nắm tay Vũ Lâu, chạy nhanh như bay. Dù nàng cảm thấy không hay lắm, nhưng giờ phút này cũng không thể so đo nhiều như vậy, chờ đến khi mệt mỏi dừng lại, thì phát hiện ra hai người đã ra khỏi rừng rậm, phía chân núi thoáng ẩn thoáng hiện vài ánh nến leo lét.

“Có nhà dân!” Vân Triệt chỉ về phía ánh nến nói.

Hắn đi trước dò đường, Vũ Lâu đi sau khễ dận: “Đi chậm một chút!”

Giống như năm đó nàng dặn dò Lam Tranh góc ghéech vậy.

“A—”

Bỗng Vân Triệt đi đằng trước hét lên một tiếng, rồi vội vàng quay lại trốn sau lưng Vũ Lâu, chỉ về phía trước run rẩy nói: “Đó không phải là ánh nến, mà là lửa ma trời.....”

Vũ Lâu vỗ vỗ lưng hắn nói: “Đừng sợ, có tỷ tỷ đây rồi.”

Vân Triệt run rẩy gật đầu: “Ủm, có tỷ tỷ ở đây, ta không sợ.”

Nàng thoáng hoảng hốt, cảm giác như quay lại thời điểm mới quen biết Lam Tranh.

“Đừng sợ, cho dù có quỷ đi chẳng nữa, chúng ta không làm chuyện gì xấu, không phải sợ bọn họ. Hơn nữa, con người đôi khi còn đáng sợ hơn quỷ nhiều.” Vũ Lâu an ủi Vân Triệt, cũng là tự an ủi chính mình.

“Đúng vậy..... Người vẫn là đáng sợ nhất.....” Một giọng nói khàn khàn truyền đến từ đám mộ kia.

Tim Vũ Lâu giật thót, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gió lạnh thổi qua, khiến nàng rùng mình run rẩy.

Vân Triệt cũng bị dọa vội ôm chặt ngang hông nàng.

“Ta không phải quỷ.....” Giọng nói kia truyền đến từ phía sau một bia mộ, một người đàn ông cả người đầy bùn đất, mặt mày xám ngoét chậm rãi đi ra.

“Tại hạ thật có lỗi, đã dọa đến các người rồi, mong hai vị lượng thứ.”

“Lượng thứ cái mẹ nhà ngươi!” Khóe mắt Vũ Lâu vẫn còn đọng nước mắt vì vụ hoảng sợ vừa rồi, nên nói rất thô lỗ: “Người, con mẹ nó, làm gì có ai như ngươi, nửa đêm nửa hôm trốn sau bia mộ mà nói chuyện.”

“Thật sự xin lỗi hai vị, ta bị kẻ xấu cướp sạch hành trang. Lại bị đánh đến hôn mê, vừa tỉnh lại, nghe thấy giọng nói của hai người nên bất giác đáp lời.” Người nọ đáng thương nói.

Vũ Lâu tập trung nhìn kỹ, thấy trên người người kia quả nhiên có vết máu, nhờ ánh trăng, nàng còn nhìn thấy mặt mũi hắn bầm dập hết.

Vân Triệt trốn sau lưng Vũ Lâu từ từ nhô đầu ra, nhìn kỹ người kia rồi nói: “Quan Minh?”

Quan Minh ngẩn người, hai mắt bầm dập cố mở to nhìn Vân Triệt, đột nhiên hô lên: “Thế tử!”

“Hai người biết nhau à?” Vũ Lâu ngạc nhiên: “Đúng là tình cờ thật!”

Quan Minh bỏ nhào xuống dưới chân Vân Triệt, khóc lóc than thở: “Thế tử, Vương phi phái tiểu nhân đến đón ngài về, ngài quay về cùng tiểu nhân đi. Vương phi còn sai tiểu nhân truyền lời, Vương phi nói, bà không nên nói những lời này nọ!”

Vân Triệt nói: “Không phải ta không muốn về, mà là Hoàng thượng thật sự không cho ta rời kinh thành.”

Quan Minh gạt lệ: “Ngài đừng nói vậy. Vương phi nhớ ngài đến phát bệnh rồi, ngài quay về đi. Để tiểu nhân cũng có thể phục mệnh với Vương phi. Vương tướng quân nói đến kinh thành để hộ tống ngài, cuối cùng là mấy tháng rồi cũng không thấy tin tức gì, nếu tiểu nhân cũng không thể về nữa, thì sợ là Vương phi sẽ thực sự bệnh nặng mất.”

Về mặt Vân Triệt không chút thay đổi, khoát tay nói: “Tạm thời ta chưa về được. Ta còn việc chưa làm xong.”

“Thế tử.....” Vũ Lâu không kiềm chế được, nói: “Thứ cho ta nhiều chuyện, nhưng nếu Vương phi vì nhớ thương ngài mà sinh bệnh, thì ngài vẫn nên về thăm người là hơn.”

Vân Triệt nghe xong, cười ha hả nói: “Tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ ở bên cạnh người thân yêu nhất mà.”

Hắn đỡ Quan Minh dậy: “Sao mẫu thân đại nhân lại chỉ phái một mình người đến?”

Quan Minh âm ỉ nói: “Vì tiểu nhân bị tụt lại phía sau, những người khác đã vào kinh thành từ sáng nay rồi.”

Vân Triệt thở dài: “Người đúng là ngốc mà, ngốc đến mức ta còn không nở chữ nữa. Thế này đi, giờ cửa thành cũng đóng rồi, phía trước có một ngôi miếu đồ nát, chúng ta vào đó trú tạm một đêm, người đi kiếm ít củi, gỗ, rồi vào đó tìm chúng ta.”

Chờ Quan Minh đi tìm củi, Vân Triệt và Vũ Lâu đi tới ngôi miếu đồ trú tạm. Vũ Lâu cảm thấy điều kiện ở đây quá tệ, nhưng Vân Triệt lại cảm thấy rất thú vị: “Đây là lần đầu tiên ta qua đêm ở nơi hoang vắng thế này. Đúng rồi, có phải trong thoại bản (Tiểu thuyết xưa), thì nữ quý hay xuất hiện ở những nơi thế này không? Tỷ tỷ, tỷ nói xem, đêm nay liệu chúng ta có gặp được các nàng không?”

Vũ Lâu cười: “Không phải đệ vừa mới sợ quỷ hủ, sao giờ còn muốn gặp người ta.”

Vân Triệt bĩu môi thấp giọng than thở: “Có tỷ và Quan Minh ở đây rồi, ta sẽ không sợ.”

Đương nhiên là làm gì có quỷ.

Vân Triệt buồn ngủ, sau khi nhóm lửa lên, trong ngôi miếu hoang cũng ấm dần, hắn dựa vào vai Vũ Lâu, nhắm mắt ngủ.

Hắn dựa vào nàng như thế, không hợp với cấp bậc lễ nghi, nên Vũ Lâu quay sang ngoắc Quan Minh, ý bảo hắn thay mình đưa vai cho Thế tử dựa. Nhưng Quan Minh chỉ chỉ bả vai mình, ý nói trên vai bị thương, rất đau nên không thay nàng được. Vũ Lâu không có cách nào khác, đành phải để Vân Triệt dựa vào ngủ.

Mí mắt nàng cũng càng ngày càng nặng, rốt cuộc, nàng mê man thiếp đi.

Ngủ đến nửa đêm, nàng giật mình tỉnh dậy, thấy chiếc túi đựng thảo dược của mình đang cháy bùng bùng.

Nàng vừa động, Vân Triệt cũng tỉnh theo.

“Thảo dược —”

Vân Triệt kêu lên, vươn tay ra dập lửa.

219. Chương 219: Lời Đề Nghị Của Thế Tử

“Dừng tay !”

Vũ Lâu ngăn hành vi liều lĩnh của Vân Triệt lại: “Dừng! Không sao đâu, ta đã cất thảo dược vào người rồi. Không có trong túi.”

Vân Triệt ngẩn người, lập tức nở nụ cười thoải mái, thở phào một hơi: “May mà tỷ tỷ cẩn thận, ta còn tưởng thảo dược vắt vả lấm mới hái được lại bị cháy mất rồi cơ.”

“Gần đây bị nhiều chuyện không may ập xuống đầu, nên ta cũng cẩn thận hơn bình thường rất nhiều.” Vũ Lâu nói: “Sau khi đệ ngủ, ta đã lấy thảo dược ra, cất vào người rồi. Nên đệ không cần lo đâu.”

Vân Triệt à một tiếng rồi lại ngồi xuống cạnh Vũ Lâu, thêm củi vào đống lửa, nhìn chằm chằm ngọn lửa đỏ rực nói: “Tỷ tỷ đúng là một người con gái có tấm lòng lương thiện, trong sáng, lại thông minh hơn người, tiếc là không gặp được người tốt.”

Thấy nàng không nói gì, Vân Triệt gầy gầy đống lửa: “Tỷ có từng nghĩ sẽ rời khỏi kinh thành, đến một nơi khác, cách những người gây tổn thương cho tỷ thật xa không.”

Hai má Vũ Lâu bị lửa hun nóng bừng, nhưng trong lòng lại thấy lạnh lẽo: “..... Tàn gia ta thiếu hẳn rất nhiều, ta có dùng cả đời để bù đắp cũng không đủ.”

“Là Tàn gia thiếu nợ hẳn, chứ đâu phải tỷ.” Vân Triệt ôm chân, gác cằm lên đầu gối: “Thập ca luôn bắt nạt tỷ, mỗi lần ta nhìn thấy tỷ ở cùng hẳn, nếu không phải là tức giận, thì lại là khóc lóc.....”

“.....” Vũ Lâu nói: “Cũng không hẳn thế.....”

“Cả Tần vương nữa, rõ ràng có hôn ước với tỷ, sao lại không thể bảo vệ tỷ, trơ mắt nhìn tỷ chịu đau khổ như thế.”

“Chuyện này..... rất phức tạp.”

Hắn nhìn nàng chăm chăm: “Thật ra có cách để chấm dứt tất cả mà, đó là tỷ rời khỏi kinh thành, đừng để hẳn tìm được tỷ nữa.”

Vũ Lâu bị hắn nhìn như vậy cũng thấy không thoải mái, nhất là phải đối mặt với một gương mặt giống hệt Tô Tiêu.

“Tỷ tỷ, không phải tỷ nói ta rất giống ca ca của tỷ sao?” Vân Triệt nói: “Rốt cuộc là giống đến thế nào?”

“Là ta lắm thôi.” Nàng xấu hổ cười khổ: “Tô Tiêu không phải ca ca ta.”

Mà là ca ca của Lam Tranh.

“Không phải à.....” Vân Triệt thất vọng lầm bầm: “Ta cứ tưởng ta giống ca ca ruột của tỷ, ta còn rất vui mừng nữa chứ.”

Vũ Lâu nghe cũng thấy không tự nhiên: “Dù Tô Tiêu không phải ca ca ta, nhưng tình cảm của ta và hẳn thì không ai có thể thay thế được. Hẳn là bằng hữu tốt nhất của ta.”

Vân Triệt bĩu môi: “Vậy còn ta? Ta là gì của tỷ?”

“A.....” Kỳ lạ thật. Nàng muốn nói gì đó, nhưng trong lòng lại tự cảnh báo mình, Tần Vũ Lâu, đừng tự mình đa tình, Vân Triệt là người rất đơn giản, lời hẳn vừa nói ra, cũng không phải thứ tình cảm phức tạp như người nghĩ đâu.

Đúng, nhất định là như vậy.

Nghĩ thế, Vũ Lâu cười thật tươi: “Nếu thế tử không chê, thì ngài cũng sẽ là bằng hữu của Tần Vũ Lâu ta.”

Vân Triệt vui vẻ gật đầu: “Vậy ta sẽ thay Tô Tiêu bảo vệ tỷ, nhất định không để bọn họ bắt nạt tỷ nữa.”

Vũ Lâu cười nhạt, cũng không để tâm đến những lời đó của hẳn.

Cổ gắng chờ một đêm, sáng hôm sau, cửa thành vừa mở, Vũ Lâu và Vân Triệt mới cùng nhau vào thành. Sau khi từ biệt hẳn, nàng quay về y quán.

Phương Lâm nhìn cả người nàng đầy bùn đất, biết ngay là nàng trốn đi hái thảo dược, bèn nén giận nói: “Cô ấy mà, vì nam nhân mà làm thế này có đáng không?”

Vũ Lâu xấu hổ nhưng không trả lời, chỉ chui vào hậu đường chế dược.

Lam Tranh mượn cơ thân thể không khỏe, trốn trong Cung Chiêu Đức, không liên hệ với người nào bên ngoài.

Hoàng hậu cho người đến gọi, cũng phải gọi vài lần hẳn mới qua.

Trong Cung Cảnh Hoa, Hoàng hậu ngồi trên cao, nhìn Lam Tranh không chớp mắt.

Lam Tranh bị bà nhìn cũng thấy không tự nhiên, sau khi thi lễ thỉnh an, hẳn hỏi: “Mẫu hậu, người cho gọi nhi thần đến có chuyện gì?”

Hoàng hậu thở dài: “Lam Tranh, rốt cuộc là con có động tay động chân với Tần vương không?”

“Nếu con có động tay động chân, cũng sẽ không làm trước mặt phụ Hoàng.”

“Đúng vậy, nhưng phụ hoàng con có vẻ không tin.”

Lam Tranh đang định nói, Hoàng đế không tin, hắn cũng chẳng có cách nào, thì chợt có thái giám báo lên: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng ời Thái tử gia dời bước đến Bột Tú cung.”

Hai mẹ con nhìn nhau, trong lòng lại thoáng hoảng hốt, sao Hoàng đế đột nhiên lại triệu kiến Thái tử.

Lam Tranh cáo biệt Hoàng hậu rồi xoay người rời đi.

Hoàng hậu vội gọi hắn: “Lam Tranh!”

Hắn quay đầu nhìn bà, chờ bà nói tiếp.

“..... Con hận mẫu hậu sao?”

Lam Tranh cười khê, làm ra vẻ nghi hoặc hỏi: “Sau mẫu hậu lại nói những câu khó hiểu vậy? Vì sao ta lại hận mẫu hậu?”

Dáng vẻ Hoàng hậu toát ra sự buồn phiền xót xa, khoát tay nói với Lam Tranh: “Con lui đi.”

Lam Tranh lại thi lễ cáo từ lần nữa, khi xoay người, vẻ mặt hắn lạnh lùng, lãnh khốc, không có một chút vẻ phục tùng nào như trước mặt Hoàng hậu.

Bột Tú cung là tẩm cung của Vương Hiền phi. Sau khi Hiền phi tấn thiên(Qua đời), thỉnh thoảng khi Hoàng đế muốn tưởng niệm ái phi, cũng sẽ ghé qua nơi này.

Khi Lam Tranh tới Bột Tú cung, ngoài Hoàng thượng, còn có cả Tần vương đang ở đó, hắn thăm nghĩ, không hay rồi.

Hành lễ với phụ Hoàng xong, Lam Tranh nói với Tần vương: “Thân thể Cửu ca đã khỏe hơn chưa?”

Tuy không biết ai hạ độc người, nhưng Độc Cô Lam Tranh ta thật sự rất biết ơn người đó.

Tần vương bị câu hỏi này của Lam Tranh chọc tức, giận tới tận cùng, nhưng lại bật cười: “Được Thái tử quan tâm thế này, bản Vương cũng sắp hồi phục rồi.”

Lam Tranh mỉm cười gật đầu: “Ta cũng mừng cho Cửu ca.”

Hoàng đế nhìn thấy hoàng tử mình yêu nhất bị trúng độc khó giải, trong lòng vô cùng khổ sở, nhưng đau lòng thì đau lòng, ông vẫn nhớ rõ, ngoài việc là người cha, ông vẫn là hoàng đế, phải giữ lòng người cho tốt.

“Thái tử.....” Hoàng đế nói: “Trong buổi tiệc lần trước, Tần vương bị kẻ xấu hãm hại nên trúng độc. Người cũng biết, mọi người rất hoảng sợ, bàn ra tán vào. Phụ hoàng muốn mở một buổi yến tiệc khác, để xóa đi những lời đồn đó.”

“Ý của Phụ Hoàng rất hay.” Lam Tranh hòa theo, nhưng trong lòng thì buồn bực, tổ chức yến tiệc à, vậy thì chuẩn bị cho tốt rồi cho truyền hắn là được, sao lại phải gọi trước hắn đến Bột Tú cung làm gì.

Hoàng thượng liền sai người chuẩn bị yến tiệc.

Trong thời gian này, Hoàng thượng để Lam Tranh và Tần vương cùng thưởng thức đồ cổ trang trí trong Bột Tú cung.

Ánh mắt của Lam Tranh và Tần vương vô tình gặp nhau, trong mắt hai người đều lạnh như băng.

Thừa dịp phụ thân đang ngắm bức họa Vương Hiền phi, Tần vương hạ thấp giọng, đầy hận thù nói với Lam Tranh: “Người bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa.”

Lam Tranh cười lạnh: “Là ai bất nhân trước? Cửu ca thật sự nghĩ trên đời này có bức tường nào chắc chắn đến mức không hề có gió lùa qua sao?”

Tần vương nghe hắn nói, trong lòng khê run lên.

Lam Tranh nhướn mày thản nhiên nói: “Cửu ca có biết không? Mấy ngày trước Tần Khải Canh đã chết rồi. Trước khi lão chết, ta đã vô cùng may mắn gặp được lão.”

Đừng giấu mặt nữa, những hành vi của ngươi, ta đã biết hết rồi.

Tần vương trầm mặc, sau đó ngẩng đầu cười nói: “Vậy ngươi đã đi bái tế Lân Tử Nhạc chưa?”

Lam Tranh kiềm nén lửa giận: “Không phiền Cửu ca quan tâm, nhưng mà, thật ra hàng năm ta đều lễ bái Tịch Thần ca ca đấy.”

“Quả nhiên.” Tần vương nói: “Ta đã biết cái chết của Tịch Thần có điểm kỳ lạ mà. Lam Tranh à Lam Tranh, công phu giả ngu của ngươi thật quá lợi hại.”

“Cũng không giỏi giấu mặt như Cửu ca ngài đâu.” Lam Tranh cười.

“Các ngươi đang nói gì vậy?” Hoàng thượng đột nhiên xoay người hỏi hai vị Hoàng tử.

“Con nói là, bức họa Vương Hiền phi này thật đẹp.” Lam Tranh nói: “Nhưng Cửu ca nói, Hiền phi thực sự còn đẹp hơn.”

220. Chương 220: Chuyển Bại Thành Thắng

Vương Hiền phi là muội muội của Hoàng hậu, nếu theo như bồi phận bên nhà mẹ đẻ, thì Lam Tranh phải gọi bà là dì, cho nên việc hần khen ngợi dung mạo của bà cũng không bị xem là vượt quá lễ nghĩa. Nhắc đến Vương Hiền phi, sắc mặt Hoàng thượng có vẻ chán nản, đau buồn, một lúc lâu sau mới điều chỉnh được cảm xúc.

Lúc này, thái giám tiến vào báo yến tiệc đã chuẩn bị xong, mời Hoàng thượng và hai vị Hoàng tử đi giá.

Tần vương làm một động tác mời với Lam Tranh, Lam Tranh vui vẻ tiếp nhận, đi trước Tần vương.

Tần vương oán hận nhìn chằm chằm theo bóng Lam Tranh.

Lát nữa thôi, ngươi sẽ gieo nhân nào, gặt quả nấy.....

Lam Tranh bước vào đại điện, thấy các vị thân vương đã đông đủ. Nhất định là bọn họ đã được thông báo từ trước, nếu không cũng sẽ không đến nhanh như vậy, nếu đã thế này, vì sao Hoàng thượng còn lừa hần, đến phút cuối cùng mới báo cho hần biết??

Buổi tiệc hôm nay, ẩn giấu sát khí không ít hơn bữa tiệc hôm trước Tần vương bị trúng độc.

Là kẻ tình nghi lớn nhất, khi Thái tử vừa bước vào, hần cảm thấy không khí trong điện như lạnh đi, giống như hần là một bao độc được di động vậy. Lam Tranh bình tĩnh ngồi xuống trong ánh mắt nghi kỵ của mọi người.

Cảm giác của Tần vương cũng không khá hơn gì. Trong điện này không ít người nghi ngờ hần tự hạ độc mình để hãm hại Thái tử.

Chuyện lạ trên thế gian không hiếm, nhưng rõ ràng là người bị hại, không những không được sự đồng cảm của mọi người, ngược lại còn bị nghi ngờ thành tự diễn khổ nhục kế, thì đây chắc chắn là trường hợp duy nhất.

Trong không khí ngại ngùng, nghi kỵ không rõ chân tướng sự việc ấy, Thái tử, Tần vương và hoàng thân quốc thích chỉ lặng yên dùng yến.

Hoàng thượng lại tổ chức yến tiệc, mục đích chính là để trấn an mọi người, ngoài ra còn là để bác bỏ các tin đồn thất thiệt khác, nên ông vẫn để ý quan sát nét mặt mọi người.

Nhưng khi Hoàng thượng đảo qua nét mặt của Thái tử, ông không khỏi ngẩn người, vì Thái tử đang nhìn chằm chằm Hàn vương thế tử đang ngồi phía đối diện không chớp mắt.

Lam Tranh cầm chén rượu đặt bên môi, nhưng cũng không uống.

Vân Triệt, Hàn vương thế tử, xuất hiện ở kinh thành đúng vào lúc Tần Khả Canh rời khỏi Liêu Đông, mất tích hai tháng. Sau khi Tần Vũ Lâu bị phạt vào giáo phường tư, hần ta ầm ĩ la hét đòi đi cùng hần đến giáo phường, rồi gặp nàng ở đó.

Rõ ràng là sau lễ cúng tế Hạ Chí hẳn phải quay về Vân Nam, nhưng vẫn chần chừ không đi. Mấy hôm trước, Hàn vương phi lại phái người đến đón hẳn về, những hẳn cũng vẫn chưa chịu đi. Rốt cuộc là hẳn đang mưu tính gì?!

“Thái tử điện hạ, ngài nên đi mời rượu rồi.”

Đang xuất thần suy nghĩ, thái giám nội thị đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, ngắt mạch suy nghĩ của hẳn. Lam Tranh vội đứng dậy bước đến giữa điện, cầm chén rượu kính Hoàng thượng.

Lần trước Hoàng thượng không uống rượu, để Tấn vương uống thay nên thoát được một kiếp nạn, giờ đã tới thời điểm mấu chốt, không chỉ mình ông căng thẳng, mà mọi người cũng bất an, nhìn Thái tử và Hoàng thượng không rời.

Hoàng thượng ra lệnh cho nội thị: “Đưa chén rượu của Thái tử lên đây.”

Nhất định phải uống hết để làm gương ọi người.

Vân Triệt bỗng nhỏ giọng nói: “Không có độc nữa chứ.” Vừa nói xong, hẳn cũng nhận ra mình lỡ miệng, vội đưa tay che miệng lại, cúi gằm mặt xuống.

Nhưng câu nói của hẳn ta lại khiến không khí càng thêm căng thẳng.

Một câu nói vang lên khiến mọi người căng thẳng tới cực điểm: “Phụ hoàng xin chậm một chút, cẩn thận trong rượu có độc!”

Thanh Hà vương đứng lên hành lễ với Hoàng thượng: “Phụ hoàng, người không thể không đề phòng được.”

Lại là người, Thanh Hà vương à Thanh Hà vương, sao rồi, Tình Thần qua đời, người liền chui đầu vào dưới trướng Tấn vương sao?! Lam Tranh lộ ra vẻ mặt giận dữ đối với thái độ không hề che giấu sự nghi kỵ của Thanh Hà vương: “Người nói câu này là có ý gì?! Chẳng lẽ ta lại có thể hạ độc hay sao?!”

“Thái tử điện hạ đừng tức giận, ta cũng chưa nói lần này người cũng sẽ hạ độc, chỉ là muốn nhắc phụ Hoàng cẩn thận thôi mà.”

Có người dẫn đầu, thì sẽ có kẻ hưởng ứng, bắt đầu bàn tán: “Đúng vậy, chuyện Tấn vương trúng độc lần trước còn chưa điều tra ra, lỡ như lần này lại có sai lầm.....”

“Xin Hoàng thượng nghĩ lại !”

Lam Tranh chán nản, dù thế nào cũng nghi ngờ hẳn hạ độc sao?!

Lúc này Tấn vương mới chậm rãi nói: “Nếu tất cả mọi người đều nghi ngờ, vậy chỉ cần Thái tử điện hạ uống hết chén rượu này là được rồi, như thế không phải sẽ có thể đánh tan sự nghi kỵ của mọi người hay sao.”

Uống đi, Lam Tranh, trong rượu có độc đấy. Để người ném thử mùi vị đau khổ của ta.

Uống đi, xem cảm giác gậy ông đập lưng ông thế nào.

Hoàng thượng chần chừ, lẽ ra ông nên khiển trách mọi người, sau đó sai người bưng chén rượu kia lên cho mình, nhưng ông thật sự không có dũng khí. Ông nhìn về phía Thái tử. Lam Tranh nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Hoàng thượng, liền lớn tiếng nói: “Vậy nhi thần uống hết chén rượu này là được.”

Khóe miệng Tấn vương khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười đắc ý.

Hoàng thượng như trút được gánh nặng, vội sai người đưa lại chén rượu cho Thái tử. Mặt Lam Tranh lạnh băng, nhận lại chén rượu, nhìn chằm chằm trong trẻo đó, hẳn lại nhớ lại lời nói của Vũ Lâu.

“Lam Tranh, công chúa Hâm Nghi đến báo với ta, Tấn vương sẽ nhờ Hoàng thượng mở một buổi yến tiệc nữa, hẳn sẽ hạ độc vào hôm đó. Vào lúc chàng chúc rượu Hoàng thượng, hẳn sẽ khiến Hoàng thượng nghi ngờ chàng. Sau đó, dùng lời nói kích động, ép chàng uống chén rượu độc kia. Như vậy, chàng không chỉ trúng độc, mà còn thật sự bị tội danh hạ độc đè lên đầu. Nhưng mà, chàng đừng lo, ta đã chế được giải dược rồi, nếu chàng tin ta, thì ăn giải dược vào trước, sau đó uống ngay ly rượu độc kia. Chà..... chàng hỏi ta, giải dược có chế chuẩn không hả? Đây ! Nếu không chắc chắn sao ta dám để chàng ăn chứ! Được, ta đồng ý với

chàng, nếu giải được không linh nghiệm, chàng mà bị độc phát khiến gan hư tổn, ta sẽ chăm sóc chàng cả đời!”

Tấn vương thấy Lam Tranh ngăn người không động đây, cười lạnh nói: “Sao thế, Thái tử không dám à? Ngài sợ gì chứ? Có phải rượu này có vấn đề không?”

Lam Tranh liếc mắt nhìn Tấn vương một cái, rồi ngửa đầu uống cạn chén rượu độc.

Vũ Lâu, ta tin nàng.

Rượu độc vào bụng, Tấn vương lộ ra nụ cười khoái trá vì có thể báo thù rửa hận. Mà Vân Triệt cũng mỉm cười, trước giờ hắn vẫn thường cười tủm tỉm như thế nên không ai phát hiện ra.

Lam Tranh nói: “Nếu các vị cũng hoài nghi bản Thái tử giả trò quỷ, vậy thì bản Thái tử xin được rút lui, để các vị đỡ lo lắng, thoải mái mà thưởng thức bữa tiệc này.”

Thấy Lam Tranh tỏ thái độ cương quyết, mọi người vội lên tiếng trấn an, Hoàng thượng cũng đứng giữa xoa dịu, mời Lam Tranh về chỗ ngồi. Lần trước, Tấn vương phát độc sau một khắc, nên bề ngoài thì mọi người ra vẻ uống rượu xem ca múa, nhưng ánh mắt lại không kìm được mà hướng về phía Thái tử.

Nhất là Tấn vương, trong lòng hắn ta vô cùng sốt ruột, sao hắn còn chưa bị độc phát? Vì sao độc còn chưa phát?!

Qua một khắc, rồi hai khắc, Thái tử vẫn bình yên vô sự.

Lam Tranh không bị độc phát như đã dự tính, ra vẻ nhìn thấu suy nghĩ của hắn ta, liền quay sang nở một nụ cười khiêu khích thật tươi.

Tấn vương biết trong chuyện này nhất định có vấn đề, tức giận đến run người, nhưng vừa vận khí, cổ họng lại tanh nồng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Diệp Thành ——” Hoàng thượng hoảng sợ: “Mau truyền ngự y——”

Lam Tranh bình tĩnh nhấp một ngụm rượu nhỏ, sau đó cũng đứng lên, ra vẻ quan tâm nói với Tấn vương: “Cửu ca, huynh đừng lo.”

Tấn vương hung dữ trừng mắt nhìn Lam Tranh, nhưng ngực đau, không nói ra lời, để nội thị đỡ ra ngoài nghỉ ngơi.

Trong lúc mọi người đang hỗn loạn, Lam Tranh nhìn Vân Triệt rất bình tĩnh, thoải mái, bèn đi đến sau lưng hắn, nhỏ giọng nói: “Khi nào Thế tử quay về Vân Nam? Mẫu thân của ngươi vô cùng lo lắng cho ngươi đấy.”

Vân Triệt cười khanh khách: “Đợi Vũ Lâu tỷ tỷ đồng ý đi Vân Nam cùng ta, tự ta sẽ phải rời đi thôi.”

Dứt lời, hắn cũng không thèm để ý đến Lam Tranh đang bực bội, quay người hành lễ rồi đi.

221. Chương 221: Một Biển Dám Chua

Lam Tranh chuyển bại thành thắng, không chỉ rửa sạch hiềm nghi mà còn giáo huấn được Tấn vương nữa.

Tất cả những điều này đều nhờ công của Vũ Lâu. Hắn ở trong cung nhịn mấy ngày mới chuồn được ra để đi tìm nàng, nhưng vừa tới y quán đã thấy Phương Lâm vội vã rời đi.

“Đứng lại!” Lam Tranh gọi hắn lại: “Ngươi định làm gì?”

Dáng vẻ của hắn giống như muốn đi mật báo.

“À.....” Phương Lâm hạ thấp người thi lễ: “Điện hạ, mời vào!”

“Có phải Tấn vương ở đây không?”

“Không, Tấn vương không có đây.”

Lam Tranh hơi yên tâm, nhưng nghĩ một chút, sắc mặt lại trầm xuống: “Có phải Hàn vương Thế tử đang ở đây không?”

Phương Lâm im lặng.

“Quả nhiên!” Nhớ câu nói hôm đó của Vân Triệt, Lam Tranh cực kỳ tức giận, hấn phải vào tổng cổ tên ôn thần kia đi mới được.

Hắn nhanh chân đi về phía phòng của Vũ Lâu, đứng ở cửa đã nghe thấy tiếng cười của nàng, lửa giận lại càng bùng lên trong ngực.

Lam Tranh vén rèm cửa lên bước vào, nhìn thấy Vũ Lâu đang ngồi trên ghế dựa giống với Vân Triệt ngồi đối diện.

Vũ Lâu nghe tiếng mở cửa, quay đầu nhìn thấy hắn, ngạc nhiên nhiều hơn vui mừng: “Sao chàng lại tới đây?”

Câu này, nghe không thoải mái tí nào.

Cái gì mà sao hắn lại đến đây chứ?!

Lam Tranh đổi: “Sao nào? Ta không thể tới đây sao?”

Dù sao cũng sống cùng hắn một thời gian dài, Vũ Lâu biết hắn đang ăn dấm chua, vội nói tốt cho Vân Triệt: “Lam Tranh, chàng đừng như vậy, Vân Triệt đã giúp ta không ít chuyện đâu.”

Nếu không có Vân Triệt, nàng sẽ không lấy được thiên táng thảo, thì làm sao cứu được hắn.

Không chờ Lam Tranh trả lời, Vân Triệt đã ngượng ngùng cúi đầu nói: “Không có gì, vì Vũ Lâu tỷ tỷ, ta cam tâm tình nguyện làm mấy chuyện này kia mà.”

Lam Tranh giận dữ đến gần hắn, nhìn xuống đối phương: “Khi nào người quay về Vân Nam?”

“Còn chưa chơi đủ mà, ta vẫn chưa muốn về.” Vân Triệt nói: “Hơn nữa, Cửu ca lại trúng độc, ta rất lo lắng, chờ huynh ấy khá hơn ta sẽ đi.”

Lần này Vân Triệt không nói muốn đưa Vũ Lâu đi, Lam Tranh hừ lạnh một tiếng, rồi nắm tay Vũ Lâu kéo về bên mình, cười với nàng: “Vũ Lâu ngoan, có nhớ ta không hả?”

Vũ Lâu mặt mông, trước mặt Vân Triệt nàng không tiện thể hiện tình cảm với hắn, chỉ khe nghiêm mặt nói với Lam Tranh: “Còn có người ngoài ở đây đấy, đừng hỏi nữa.”

Lam Tranh nhìn Vân Triệt, nhú mày, ý là, người là người ngoài đấy, còn không đi mau đi?!

Vân Triệt cắn môi dưới, lạnh lùng lườm hắn một cái, rồi mới cười nói với Vũ Lâu: “Tỷ tỷ, hay là quay về Vân Nam cùng ta đi.”

Người, cái tên khốn này! Còn dám nói ra nữa! Lam Tranh tức giận.

Vũ Lâu mỉm cười: “Vân Nam rất đẹp, nhưng chỉ e là giờ ta không đi ngay được. Chờ bao giờ có dịp sẽ đi.”

Vân Triệt nói: “Không sao, dù sao ta cũng không vội, ta ở lại kinh thành chờ tỷ tỷ thu xếp công việc là được.”

Lam Tranh nói: “Người gốc thật hay giả gốc thế, nàng nói chờ có dịp chẳng qua là nói cho qua chuyện thôi. Người còn tưởng thật nữa à?!”

Vân Triệt nghe xong, buồn bã nhìn Vũ Lâu, giọng vô cùng thất vọng hỏi: “Tỷ tỷ, thật thế sao?”

Vũ Lâu không chịu được khi nhìn dáng vẻ đáng thương của hắn, vội nói: “Không phải nói cho qua đâu, nếu có dịp nhất định ta sẽ đi mà.”

Lam Tranh bực bội, giả vờ đáng thương để làm nũng, là nghề của hắn, Vân Triệt dùng chiêu này, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu rồi.

Lam Tranh tiến lên nắm lấy cầm Vân Triệt lắc: “Ta nói cho người biết, người đừng có làm bộ làm tịch trước mặt ta. Ngày mai ta sẽ khiến phụ hoàng phải bắt người quay về.”

“Lam Tranh!”

Vũ Lâu bảo vệ Vân Triệt, trừng mắt nhìn hắn: “Vân Triệt không trêu chọc gì chàng, chàng bắt nạt hắn làm gì!”

Lại bị Vũ Lâu nghĩ oan khiến Lam Tranh mất bình tĩnh nói: “Được, nàng thấy hắn tốt, thì quay về Vân Nam cùng hắn đi!”

Dứt lời, hắn phẩy tay đi vào phòng trong, để lại Vũ Lâu đang tức giận và Vân Triệt đặc ý đứng đó.

Vũ Lâu nhìn theo bóng Lam Tranh, giận dữ nói: “Đúng thật là, Tấn vương vừa yên thì đến lượt hắn tới ầm ĩ với ta.”

Vân Triệt nói: “Thập ca thật ngây thơ.”

Mặc dù ngoài miệng nàng mắng Lam Tranh, nhưng trong lòng thì vẫn hướng về hắn một chút: “Tính tình hắn, chẳng qua là hơi dễ cáu giận một chút thôi.”

“Vậy sao tỷ tỷ phải ở bên cạnh hắn để bị hắn ức hiếp chứ?”

“Cái này.....”

“Liệu có phải sau khi tỷ bị tổn thương, hắn bố thí cho tỷ một chút ơn huệ mà tỷ đã quên đi hiềm khích lúc trước không?”

Nhớ tới những việc lúc trước Lam Tranh làm với nàng, trong lòng nàng cũng thấy khó chịu: “Quên đi, đừng nói những chuyện này nữa.”

Vân Triệt hiểu mình nên biết điểm dừng, nói nhiều thêm sẽ dễ khiến Vũ Lâu phản cảm: “..... Được rồi, ta không nói nữa. Ta còn có việc, cáo từ.”

“Thế tử đừng tức giận, ta không có ý nói thế tử nói không đúng.”

Vân Triệt mỉm cười: “Ta không tức giận với tỷ tỷ, thật sự là ta có việc. Hôm nay Vương tướng quân muốn đi gặp công chúa Hâm Nghi, sợ có chuyện phát sinh nên muốn ta đi cùng.”

“Nếu vậy, để ta tiễn thế tử ra ngoài.”

Vũ Lâu tiễn Thế tử xong, quay vào trong viện lại đụng phải Phương Lâm, Phương Lâm nhìn nàng từ trên xuống dưới, rồi lắc đầu thở dài: “Thật là ghen tị, ghen tị quá, dạo này cô cũng đào hoa thật đấy!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Lâu đỏ bừng lên, nói: “Đừng hiểu lầm.....”

Phương Lâm nói: “Ta có làm hay không cũng không quan trọng, cái vị tôn thần trong phòng kia có hiểu lầm hay không mới là quan trọng kia.”

Vũ Lâu thấy hắn nói có lý, vội vàng đi vào phòng trong.

Khi Vũ Lâu bước vào, chỉ thấy Lam Tranh đã cởi giày, ngồi xếp chân trên giường, mặt quay vào trong tường, đưa lưng về phía nàng.

Nghe thấy tiếng bước chân của nàng, hắn lại dịch người vào trong một chút, hừ một tiếng.

Vũ Lâu đi qua, ngồi xuống cạnh hắn, cười nói: “Ai phạt chàng quay mặt vào tường thế.”

Lam Tranh quay mặt sang một bên, hăm hừ nói: “Nàng còn quay về đây làm gì? Còn chưa đi Vân Nam cùng hắn à?”

Vũ Lâu cười: “Ta phải thu thập hành lý đã chứ.”

Lam Tranh nghe xong, híp mắt cầm tức nhìn nàng một chút, đột nhiên ôm chặt lấy Vũ Lâu, áp nàng xuống giường, bổ nhào lên người nàng, mặt cọ cọ vào cổ nàng.

“Còn dám thu thập hành lý nữa! Hừ, ta cởi hết xiêm y nàng ra, xem nàng trần truồng như vậy còn dám đi không.”

Nói xong, hắn dùng cả hai tay kéo vạt áo nàng xuống.

Vũ Lâu lắc lắc người, không để hắn thực hiện được ý đồ: “Đang ban ngày ban mặt, chàng đừng quậy nữa. Lỡ người ta nhìn thấy thì sao.”

Lam Tranh nói: “Ta đang có ý này đây, nhìn đi, nhìn đi, để cả Tần vương và Vân Triệt nhìn thấy mới được.”

Hắn cúi người hôn xuống môi nàng, khẽ gợi mở miệng nàng, môi lưỡi dây dưa. Vũ Lâu bị hắn giữ chặt hai tay không động đậy được, chỉ cảm thấy nụ hôn của hắn nóng rực, khiến nàng không thở nổi.

Nhìn thấy nàng đỏ bừng mặt, Lam Tranh mới thả đôi môi đã sưng đỏ của nàng ra, đưa tay cởi xiêm y của nàng.

Vũ Lâu hít mạnh vài hơi, rồi với tay cầm gối đập hắn: “Chàng không thể nghĩ chuyện khác được hay sao, trong cung xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, chàng nói cũng không thêm nói, vừa tới đã muốn làm mấy chuyện vô dụng này.”

Lam Tranh đang mãi ngắm nhìn da thịt trắng nõn của nàng lộ ra, không chú ý nên bị gối đập trúng vào người. Thừa dịp hắn còn đang trở mắt sưng sờ vì bị tập kích không kịp ngăn cản, Vũ Lâu giãy dụa đẩy hắn xuống, lại tiếp tục ném gối về phía hắn: “Tên sắc quỷ nhà chàng, sao không để Tần vương hạ độc chết chàng luôn đi!”

Lam Tranh giật lại gối, ôm eo nàng, mặt dán vào bụng nàng cọ cọ làm nũng: “Nàng đúng là tiểu nương tử độc ác, ta mà bị hạ độc chết, nàng sẽ phải thủ tiết đấy.”

222. Chương 222: Sự Nghi Ngờ Của Vũ Lâu

Lam Tranh quần quít lấy nàng không chịu buông: “Ta muốn nữ nhân khác, nàng không vui, ta muốn nàng, nàng cũng không vui, nàng nói xem, nàng muốn ta muốn ai đây?”

Vũ Lâu không nói gì.

Lam Tranh ôm nàng nằm xuống, ngậm môi dưới của nàng đùa nghịch: “Khó khăn lắm hôm nay ta mới chuồn được ra khỏi cung, không ngờ lại nhìn thấy nàng và Vân Triệt đang quyến rũ nhau.....”

Vũ Lâu khinh bỉ nhìn hắn: “Sao chàng nhìn ai cũng thấy người ta có ý với ta thế, ta đâu có tốt như vậy.”

Lam Tranh ngẩn người, lại chui vào lòng nàng nói: “Có, có, sao lại không chứ, khắp thiên hạ này, chỉ có nàng là tốt nhất.” Tay bắt đầu xoa nắn bầu ngực trắng ngần mềm mại của nàng, Vũ Lâu nhéo tay hắn nói: “Ngoan ngoan một chút cho ta!”

Lam Tranh đau, thối mu bàn tay, ra vẻ đáng thương nói: “Chỉ nhớ thương, ham muốn một người mà cũng không được nữa, có Thái tử nào đáng thương như ta không? Năm đó, Tinh Thần ốm yếu như vậy mà còn có không ít thị thiếp.”

Vũ Lâu nói: “Chờ mọi chuyện qua đi, thời gian ở bên nhau còn rất dài, đâu cần vội vàng như vậy.”

Lam Tranh ôm chặt nàng vuốt ve: “Ta chỉ muốn chăm sóc, yêu thương nàng thật tốt thôi.”

Thấy nàng nghe xong câu này không giãy dụa nữa, hắn lại tiếp tục đưa móng vuốt sói lên xoa nắn trên người nàng. Người Vũ Lâu dần dần mềm nhũn, đón nhận hành động thân mật của hắn.

Lam Tranh ép chân nàng lên ngực, để nàng nhìn rõ hắn tiến vào cơ thể nàng. Sự kích thích về thị giác, khiến nàng xấu hổ đỏ bừng mặt, lập tức bực bội muốn tìm thứ gì đó để đánh hắn.

Nhưng cảm giác tê dại ập đến khiến đầu óc nàng như mê như say, tay không còn sức lực nữa, bị Lam Tranh thu phục hoàn toàn.

Lam Tranh ngắm nhìn Vũ Lâu, càng nhìn càng thấy yêu, không kìm được lại ôm nàng vào lòng: “..... Nàng cũng không thể ở đây mãi được, chờ vài hôm nữa, ta lại đón nàng hồi cung.”

“Ta không muốn về, giờ đang tự do, không muốn bị quản thúc quá chặt như vậy.”

Lam Tranh nói: “Có phải càng tiện để gặp Tấn vương với Vân Triệt không hả?”

Vũ Lâu nhéo hần: “Nếu ta muốn giúp Tấn vương, thì chàng chết lâu rồi. Đúng rồi, giờ hần thế nào?”

“Không nói cho nàng biết.”

“Không nói thì thôi, dù sao hần sống hay chết cũng chẳng liên quan gì tới ta.”

Lời nói này, Lam Tranh cảm thấy rất dễ nghe. Hần cười nói: “Nghe nói, hần bây giờ dễ sống dễ chết, dù có hồi phục tốt cũng không thể anh dũng như trước được. Cười ngựa bắn tên à? Chỉ có nước chống gậy đi dạo thôi.”

Vũ Lâu lo lắng: “..... Nếu Tấn vương thực sự trúng độc nghiêm trọng như vậy, thì có lẽ không phải hần tự hạ độc để hãm hại chàng rồi, nếu vậy, rốt cuộc là ai?”

Lam Tranh đã nghĩ ra, nhưng sợ Vũ Lâu nói hần xấu tính, nên không nói. Ai ngờ, Vũ Lâu lại nhú mày nói trước: “Thật ra..... ta cảm thấy Vân Triệt hơi lạ.”

Lam Tranh vui mừng: “Thật sao? Nàng cũng thấy hần có vấn đề à?”

“Ừm..... Lúc đi hái thảo dược, khi ta tới đỉnh núi, thì Vân Triệt nói hần đã từng hái loại cỏ đó rồi. Nhưng thiên táng thảo là loại thảo dược rất hiếm gặp, làm sao hần lại nói là từng hái rồi được. Như thế thì vận may của hần thật quá tốt. Mà ở nơi rừng núi rộng lớn như vậy, sao hần lại tình cờ gặp ta?”

Lam Tranh chua giọng: “Thì ra là hần đưa thiên táng thảo cho nàng.”

Vũ Lâu thấy hần ăn dấm chua, cố tình chọc giận hần: “Ừ, sau khi xuống núi, chúng ta còn trú lại trong một ngôi miếu đổ nát suốt một đêm.”

Trong lòng Lam Tranh đau như bị kim đâm: “Tần Vũ Lâu, nàng chê mệnh ta dài, cố ý chọc giận cho ta tức chết đi phải không?”

Vũ Lâu vỗ vỗ ngực hần: “Ta còn chưa nói xong mà, kết quả là tối hôm đó, túi đựng thảo dược của ta đột nhiên bị cháy, may mà trước đó ta đã cất đi chỗ khác, nên không bị hủy.”

“Nàng cũng không ngốc lắm nhỉ.” Lam Tranh cười.

“Bị người ta làm hại nên sợ lắm rồi, việc gì cũng phải đề tâm nhiều hơn một chút. Trừ chàng ra, giờ ta cũng không dám dễ dàng tin ai nữa.”

Lam Tranh nghe xong, cảm động đến cay xè mắt, quay sang hôn nàng một cái: “Đương nhiên, ta là phu quân của nàng, nàng không tin ta thì tin ai.”

Hần đề nàng xuống, thân mật một hồi mới chịu buông nàng ra. Vũ Lâu đỏ bừng mặt, nói: “Việc chính còn chưa nói, đừng quây nữa. Ta nghe Phương Lâm nói, trước đây hần đã từng nhìn thấy thiên táng thảo, là Hàn vương tặng cho cha hần. Ta nghĩ là cây cỏ đó, Vân Triệt có từ trước, sau đó đưa cho ta. Nhưng ta nghĩ mãi không ra, vì sao hần lại cho ta, rồi lại động tay động chân đi thiêu hủy nó?”

Lam Tranh bĩu môi cười lạnh: “Không phải rất đơn giản sao, trước là cho nàng cái này cái kia để lấy lòng, để nàng có ấn tượng tốt với hần. Sau đó thiêu hủy, khiến nàng không dùng được. Không để nàng có cơ hội cứu người.”

“Hần sợ ta cứu ai?”

“Không cần biết hần sợ nàng cứu ai, cũng đều chứng minh hần là kẻ tình nghi số một trong việc hạ độc Tấn vương. Nếu không phải hần hạ độc, thì làm sao biết được loại cỏ kia có thể giải độc.”

Vũ Lâu không lạnh mà run: “Ý chàng nói, Vân Triệt hạ độc Tấn vương?”

“Ta không nghĩ ra ai khác.”

“Cũng không có chứng cứ mà.” Vũ Lâu nói: “Hần cũng không có lý do gì để làm vậy, cho dù chàng và Tấn vương cùng chết, thì hần cũng đâu thể làm Thái tử được.”

“Không phải là vì quyền lợi.” Lam Tranh búng nhẹ vào mũi nàng: “Thì sẽ là vì nữ nhân.”

“Nữ nhân nào?”

“Ôi ôi, cô nàng ngốc nghếch của ta, còn nữ nhân nào được nữa? Nếu ta nói Vân Triệt chạy tới y quán, là để gặp đại thẩm ở phòng bếp, thì nàng có tin không?”

“..... Hẳn vì ta sao?”

“Chờ ta và Tấn vương chết hết, hẳn có thể thoải mái đưa nàng về Vân Nam, sống những ngày tháng tiêu dao tự tại như thần tiên quyến lữ.” Nghĩ đến đây, thùng dấm chua của Lam Tranh lại đổ ào ào: “Nằm mơ giữa ban ngày. Vài hôm nữa, ta sẽ đẩy ngươi về làm vui nui!”

Thế tử mà dám tranh đua với Thái tử à?! Chán sống rồi hay sao.

Vũ Lâu trầm mặc không nói gì, nàng nghĩ đến những điều Vân Triệt nói, đúng là có gì đó rất lạ.

Lam Tranh thấy nàng không nói gì, lại chua giọng nói: “Nàng nghĩ gì thế? Có phải thật sự muốn đi cùng hẳn không hả?”

“..... Ta cảm thấy có gì đó không đúng.....” Vũ Lâu nói: “Cảm giác mà hẳn mang lại cho ta, không giống như muốn hại ta, hơn nữa, ta cũng cảm thấy, tình cảm của hẳn không giống với Tấn vương, không phải có ham muốn gì đó không an phận với ta.”

Lam Tranh chán nản: “Nàng cứ việc nói thẳng, cách thức quyến rũ dụ dỗ nàng của hẳn và Tấn vương khác nhau đi.”

“Lam Tranh.....” Vũ Lâu chợt nhớ những lời Vương Lâm đã từng nói, nhưng vẫn không thể cho qua được: “Cha ta đã qua đời rồi, sao chàng còn mắng ông? Có phải ông lừa chàng, không nói thật với chàng toàn bộ sự việc không?”

Lam Tranh cười lạnh: “Nàng đúng là rất hiểu lão.”

“Ông giấu chàng điều gì?”

“Đừng hỏi nữa, để ta nghĩ lại, tức quá, không chừng sẽ đào cả tro cốt cha nàng lên mất!” Lam Tranh lạnh lùng nói.

Vũ Lâu sợ nhất là hẳn tức giận, không dám hỏi lại nữa, chỉ lẳng lặng nằm yên cạnh hẳn.

Lam Tranh thấy bộ dạng nàng như là cô dâu nhỏ chịu ảm ức, vừa buồn cười lại vừa đau lòng, ôm nàng vào lòng, dùng chóp mũi vuốt ve đôi môi mềm mại của nàng nói: “Vũ Lâu, ta không cố tình hung dữ với nàng, nàng đừng tức giận.” Lam Tranh nhìn dấu ấn trên ngực nàng, dùng ngón tay khẽ vuốt ve: “..... Thật sự xin lỗi, chờ ta giải quyết xong mọi việc, chúng ta sẽ sống cùng nhau thật hạnh phúc.”

“Lam.....”

Đột nhiên có tiếng Phương Lâm truyền vào: “Vũ Lâu —— cô trông coi y quán giùm ta một chút, ta phải hồi phủ.”

“Có chuyện gì thế?”

Lúc này, chợt nghe giọng nói khác quát lên: “Nhị đệ, đệ còn lằng nhằng gì thế, mau lên! Cha không trụ được nữa rồi.”

Lam Tranh vừa nghe, vội ngồi dậy, nhặt quần áo đưa cho Vũ Lâu: “Mau lên, chúng ta cũng đi.”

“Hả?”

“Lãnh Tử Nhạc bị bỏng nghiêm trọng như vậy, nếu không hiểu y thuật, thì làm sao sống lâu thế được. Phương lão đầu lại là bằng hữu của cha nàng, ta đã nghi ngờ hồi lão, thì biết được cha nàng còn làm một chuyện không bằng cảm thú khác nữa. Giờ Phương lão đầu lại sắp chết, chuyện này rất kỳ quái, chúng ta phải đi xem thế nào.”

Vũ Lâu vội mặc y phục cho hẳn, đột nhiên Lam Tranh túm tay nàng nói: “..... Có lẽ ta biết Vân Triệt là ai.”

223. Chương 223: Thân Thế Của Vân Triệt (thượng)

“..... Có lẽ ta biết Vân Triệt là ai.”

Lam Tranh nói xong, Vũ Lâu lại nở nụ cười: “Vân Triệt là Hàn vương thế tử chứ là ai. Chẳng quên rồi sao?”

“Hắn giống Tô Tiêu như thế, chẳng lẽ nàng không thấy kỳ quái sao?” Lam Tranh nói. Hắn đã nghi ngờ tên Vân Triệt này lâu rồi, cũng không tin Vũ Lâu lại không sinh lòng hoài nghi đối với dung mạo của hắn ta.

“Không phải thế gian vẫn luôn có người giống nhau sao.” Vũ Lâu nói nhỏ: “Tô Tiêu và chàng là huynh đệ song sinh mà còn không giống nhau, dù gì Vân Triệt cũng là huynh đệ có huyết thống bên nội với chàng, giống thì có gì lạ đâu.”

“Nàng thật thiếu tính nghi ngờ.”

“Chàng hoài nghi người khác tới phát cuồng rồi.”

“Nàng !”

“Được rồi, đi thôi đi thôi.” Vũ Lâu giúp hắn mặc quần áo cẩn thận rồi mới mặc ình.

Chờ khi hai người đi ra, thì huynh đệ Phương thị đã đi rồi. Lam Tranh và Vũ Lâu vội vàng ra khỏi y quán, ngồi xe ngựa đuổi theo. Ngồi trên xe, Lam Tranh tựa đầu vào vách, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Vũ Lâu liếc hắn một cái, biết hắn đang có việc cần nghĩ ngợi nên cũng không quấy rầy hắn.

“Vũ Lâu, ta biết đại khái nơi ở của mẹ và ca ca nàng.”

Vũ Lâu nói: “Sao đột nhiên chàng lại biết, có phải chàng lại âm mưu tính toán gì không?”

Lam Tranh chán nản, kéo nàng vào lòng: “Vũ Lâu à, sao mặc quần áo xong nàng không còn là nàng nữa thế, sự dịu dàng vừa rồi chạy đâu mất rồi hả? Chỉ toàn thích tranh cãi với ta thôi.”

Vũ Lâu giãy dụa: “Vốn là thế mà, lúc nào nói chuyện chàng cũng nói nửa vời, nếu chàng nói rõ ràng một chút thì ta chắc chắn chàng làm gì.” Nàng đẩy hắn ra, sửa sang lại đầu tóc: “Còn nữa, đừng có làm loạn, lát nữa còn phải gặp người ta.”

“Lát nữa tới nơi, nếu Phương lão đầu không chết, khi ta hỏi chuyện lão, nàng đứng bên cạnh nghe là được rồi.”

Vũ Lâu hạ giọng nói: “Không biết ông ấy bị bệnh thế nào, hy vọng có thể vượt qua cửa ải này, ông ấy là người tốt.”

“Người tốt à?!” Lam Tranh cười lạnh.

Vũ Lâu muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến Lam Tranh nhất định biết ẩn tình gì, nên cũng không tranh cãi nữa, chỉ ngồi yên lặng bên cạnh, chờ xem mọi chuyện sẽ thế nào.

Đến trước cửa Phương phủ, Vũ Lâu để đứa bé giữ cửa vào thông báo, hai người nhanh chóng được mời vào. Xuyên qua hành lang gấp khúc, có người hầu dẫn hai người vào chính phòng.

“Ai tới vậy?” Có người hỏi, là giọng của Phương Bàng.

“Là Tần cô nương ạ.” Người hầu đáp.

Vừa dứt lời, chợt nghe Phương Lâm hò hét bên trong: “Không phải ta nhờ cô trông coi y quán hộ ta sao, sao cô lại chạy tới đây?”

“Im đi! Người ta còn lo lắng cho kẻ làm cha này hơn là tên nghịch tử nhà ngươi!”

“Nếu cha không sao rồi, con về y quán đây!” Phương Lâm nói.

“Con quay lại cho ta !”

Chợt nghe trong bình phong vang lên những tiếng ầm ầm rầm rầm, cùng với giọng nói hỗn loạn “cha đừng túm tay áo con”, rồi “cha, cha đừng ngã xuống giường” cùng với “Nhị đệ, mau đỡ cha lên giường”.

Lam Tranh cười, ghé sát vào tai Vũ Lâu: “Nhà hắc náo nhiệt thật.”

Phương Lâm nhanh chân bước ra trước mặt Vũ Lâu: “Ta về.....” Hắc còn đang thở hổn hển, bỗng nhìn thấy Lam Tranh, vội hoảng sợ thì lễ: “Thái tử giá lâm mà ta không tiếp đón từ xa...”

Bình thường hắc ra vào y quán thì không nói, nhưng ở nhà mà nhìn thấy mấy nhân vật này thì cũng hơi khựng hoảng.

Phương lão ngự y vội cúi đầu hô: “Xin Thái tử điện hạ nhận một lạy của cữu thần.”

Nha hoàn vội đỡ Phương ngự y đi qua bình phong, quỳ xuống hành lễ với Lam Tranh. Vũ Lâu nhìn Lam Tranh, nhướn mày với hắc, ý bảo hắc mau để Phương lão bình thân.

Lam Tranh đi tới trước mặt đối phương: “Nhìn bộ dạng của lão sinh khí dồi dào thế này, không giống là sinh bệnh nhỉ.”

Phương Bàng đứng bên cạnh giải thích: “Gia phụ không may rơi xuống nước, qua chữa trị đã cứu lại được tính mạng rồi ạ.”

Phương Lâm nghe xong, lại phá đám huynh trưởng: “Thật không, ta thấy là giả vờ rơi xuống nước để lừa ta về thì có.”

Phương Bàng phát hỏa: “Còn không phải tại đệ không hiểu thuận, cả năm rưỡi cũng không về nhà lấy một lần! Cha thật sự bị rơi xuống nước, không tin thì đệ hỏi Thế tử đi, lúc đó hắc cũng ở đây!”

Nghe thấy hai chữ ‘Thế tử’, Vũ Lâu kinh ngạc: “Thế tử à? Hàn vương thế tử sao?”

Phương Lâm nói: “Lúc gia phụ rơi xuống nước, hắc ở ngay tại hiện trường.”

“Không phải hắc theo giúp Vương Kỳ đi gặp công chúa Hâm Nghi à? Sao lại đến Phương phủ?” Vũ Lâu không thể không nghi ngờ Vân Triệt.

Phương ngự y đang quỳ dưới đất run rẩy nói: “Là ta hẹn gặp Thế tử, nhưng vì tuổi cao sức yếu, nên bị trượt chân, rơi xuống nước.”

Lam Tranh đã lơ mơ đoán được chuyện gì xảy ra, tức giận nói: “Vậy tên Vân Triệt kia đâu?”

“Thế tử đã hồi cung rồi ạ.”

“Hừ, đẩy người ta xuống nước, mưu sát không thành, lại còn thoải mái như không có chuyện gì vậy.” Lam Tranh nói với Phương lão: “Chẳng lẽ không phải thế sao?”

Huynh đệ Phương thị đồng thanh hỏi: “Cha, Thế tử đẩy cha xuống hồ à?”

“Chuyện này.....” Phương lão đầu quanh co...

Lam Tranh ra lệnh ọi người: “Các người đi xuống cả đi, ta có mấy câu muốn nói với lão ngự y.”

Huynh đệ Phương thị cùng liếc đôi mắt hẹp dài nhìn nhau, chấp tay hành lễ với Thái tử rồi cùng bọn nha hoàn lui ra ngoài. Đám người đi rồi, Vũ Lâu vội đi tới, đỡ Phương lão ngồi lên giường.

“Phương thúc thúc, thật sự là Thế tử đẩy chú xuống hồ sao?”

Phương lão đầu nhớ tới tình cảnh vừa phát sinh, trong lòng vẫn còn sợ hãi: “..... Cũng không thể nói là hắc đẩy ta xuống được. Bờ hồ rất trơn, ta lại cao tuổi rồi, nên không cẩn thận.”

Vũ Lâu hỏi: “Vậy sao khi chú rơi xuống nước, Thế tử có kêu cứu không?”

“Cái này.....”

Lam Tranh cười lạnh: “Vũ Lâu, nàng đừng hỏi nữa, Vân Triệt vốn muốn giết chết lão già này, nên mới đẩy lão xuống nước, làm sao lại gọi người cứu lão được. Có lẽ là có người hầu vô tình đi qua, nhìn thấy lão rơi xuống nên mới sai người cứu lão lên thôi.”

Thái tử đoán không sai chút nào. Phương lão đành im lặng.

“Vì sao hấn phải làm vậy?” Vũ Lâu không muốn tin Vân Triệt lại làm ra loại chuyện này: “Vì sao hấn phải hại Phương thúc thúc?”

Phương lão thở dài nói: “Thế tử không cố ý hại ta, là do lão già như ta đông dài quá, khiến hấn mất kiên nhẫn, lúc lôi kéo nhau thì ta vô ý rơi xuống hồ thôi.”

“Vì sao? Hai người có gì mà phải tranh cãi như vậy?” Vũ Lâu không thể nghĩ ra giữa Phương lão và Vân Triệt có xung đột gì.

“Chuyện này.....” Phương lão đưa mắt nhìn Lam Tranh, không có sự cho phép của hấn, lão không dám nói bừa.

“Nói đi.” Lam Tranh nói: “Ta cũng muốn biết, lão đã già vậy rồi, ta cũng không muốn gây khó dễ cho lão, nếu lão nói thật, ta sẽ tha mạng cho lão.”

Vũ Lâu trừng mắt nhìn hấn, không muốn để Lam Tranh tùy tiện uy hiếp người khác.

“Ta nói, ta nói.” Phương lão bỗng lộ ra vẻ già yếu: “Ta sẽ không giấu diếm gì Thái tử nữa. Chuyện Tấn vương trúng độc, ta đã nghĩ là do Thế tử gây ra.....”

Vũ Lâu giật mình, chẳng lẽ thật sự là do Vân Triệt làm sao?

“Hôm nay ta hẹn gặp Thế tử, chỉ hy vọng hấn không làm hại Tấn vương, hãm hại Thái tử nữa, dù sao hấn và Thái tử cũng là huynh đệ cùng mẹ.” Nói xong, lão cúi đầu không dám nhìn thẳng Lam Tranh.

224. Chương 224: Thân Thế Của Vân Triệt (hạ)

Vũ Lâu trợn mắt, đầu óc trống rỗng, sao Vân Triệt và Lam Tranh lại thành huynh đệ cùng mẹ rồi? Nàng quay sang Lam Tranh, muốn tìm đáp án. Lam Tranh dường như đã biết trước ẩn tình này, lạnh nhạt nói với Phương lão: “Sao lão biết là Thế tử làm?”

“Ta đã nghe Bàng nhi nói qua về tình hình của Tấn vương, loại độc này chỉ ở Tây Nam mới có. Khi còn trẻ ta đã từng gặp qua, còn lấy được thiên tắng thảo giải độc từ tay Hàn vương nữa.”

Vũ Lâu trầm nghĩ, đây chắc là lần mà Phương Lâm nói là đã từng nhìn thấy cây cỏ đó.

Phương lão nói tiếp: “Ta gọi Thế tử tới để khuyên hấn, còn hỏi hấn vì sao phải làm vậy, tranh cãi một lúc thì ta rơi xuống nước.”

Vũ Lâu nghe Phương lão nói mãi cũng không nắm được trọng tâm, không nhịn được bèn hỏi: “Sao chú lại nói Thế tử và Lam Tranh là huynh đệ cùng mẹ?”

Phương lão lo lắng nhìn Lam Tranh, không biết có nên trả lời vấn đề của Tần Vũ Lâu không.

Lam Tranh tiếp nhận câu hỏi, tự mình giải thích: “Vân Triệt là đệ đệ ruột của ta và nàng.”

“Đệ đệ ruột của ta và chàng?” Vũ Lâu nhú mày, chỉ trong giây lát nàng đã hiểu ra, không khỏi ngạc nhiên: “Hấn là con của cha ta sao?”

Lam Tranh hơi gật đầu, cho nàng một đáp án chính xác.

Trong lòng Vũ Lâu rất rối loạn, giờ thì nàng đã hiểu vì sao cha nàng chết rồi mà Lam Tranh còn mắng ông. Vì hấn biết cha nàng đã hại mẹ con hấn nhiều thế nào, mà vẫn còn làm chuyện đó, để mẹ hấn sinh ra một đứa bé nữa.

Sống cùng với một nữ tử bị lửa thiêu cháy bỏng toàn thân, rồi sinh ra một đứa nhỏ.....

Vũ Lâu thống khổ che miệng lại, mắt nàng ngập nước.

Lam Tranh khề vọt lưng nàng, dịu dàng nói: “Ta cũng chỉ mới biết chuyện cha nàng và Lãnh Tử Nhạc còn một đứa con nữa cách đây không lâu, nhưng lúc đó lão.....” Hấn quét mắt nhìn Phương lão: “Lại nói với ta rằng đứa bé kia vừa sinh ra không bao lâu đã qua đời.”

Phương lão quỳ sụp xuống đất, dập đầu: “Điện hạ..... Lúc đó vì thần không ngờ Thế tử sẽ làm các ngài bị thương, vì thần chỉ nghĩ không bao lâu nữa hần sẽ phải quay về Vân Nam.”

Vũ Lâu cố nén nỗi đau, hỏi: “Phương thúc thúc, rốt cuộc là thế nào? Chú và cha cháu còn che giấu chuyện gì nữa?”

“Không, không có.” Về mặt Phương lão vô cùng đau khổ nói: “Khi cha cháu đưa Lãnh Tử Nhạc về khu nhà cũ, cũng bí mật nhờ ta tới trị liệu cho nàng, nhưng chỗ bị bỏng quá lớn, căn bản là không thể chữa khỏi được, chỉ có thể giúp nàng không quá khổ sở trong mùa hè nóng nực mà thôi. Việc làm của cha cháu là bí mật của hai chúng ta, ta rất kín miệng, vẫn giúp hần trông chừng.....”

“Chú đã biết từ đầu sao.....”

“Sau đó..... Sau sinh nhật cháu tròn một tuổi không bao lâu, thì ta đỡ đẻ cho Lãnh Tử Nhạc..... Nàng sinh ra một bé trai. Lúc đó ta vô cùng sợ hãi. Lãnh Tử Nhạc đã sinh ra Huệ vương và Tô Tiêu, giờ lại thêm một đứa bé nữa, nếu không giấu diếm cẩn thận, bị phát hiện ra thì xong đời.”

Đây là lần đầu tiên Lam Tranh nghe rõ chuyện này, giận dữ nói: “Sau đó các người đem đứa bé đi cho người khác? Đưa cho Hàn vương sao?”

“Không, không phải thế. Khi bé trai đó ra đời, thân thể vô cùng yếu ớt, cha cháu nhờ ta đưa đứa bé ra ngoài thành, lặng lẽ chôn đi. Nhưng ta là đại phu, đâu phải bà mẹ thường xuyên nhìn thấy cảnh sảy thai, sinh non, làm sao có thể chôn một đứa nhỏ chỉ vừa chào đời không được bao lâu được. Nên ta đặt nó ở ven đường, chỉ hy vọng có người nào đó có lòng tốt nhìn thấy nó vẫn còn sống mà đưa nó về, cho nó hưởng một chút tình thương. Đúng lúc này, Hàn vương vào kinh, đi ngang qua đoạn đường kia..... Hàn vương rất nhiều sủng thiếp, nhưng vẫn không có con, liền đưa đứa bé kia về. Sau đó ta hỏi thăm khắp nơi, mới biết, đứa bé kia không biết tại sao, mà thân thể ngày càng khỏe lên, vẫn sống rất tốt.”

“Chú có nói cho cha cháu biết không?” Vũ Lâu hỏi, nàng cứ tưởng cha qua đời thì mọi chuyện đã chấm dứt, không ngờ ông vẫn có việc giấu bọn họ đúng như Lam Tranh đã dự đoán, lại còn là chuyện kinh thiên động địa như vậy nữa.

“Không, ta không dám nói cho cha cháu biết rằng con của hần và Lãnh Tử Nhạc còn sống. Ta chỉ nói đứa bé kia đã chết, ta cũng đã chôn rồi. Nhưng ta rất lo cho đứa bé kia, vì thế tìm mọi cách để yết kiến Hàn vương đang ở kinh thành, cùng ngài trao đổi kiến thức về thảo dược. Hàn vương cũng là một người thích những lĩnh vực ngoài lề, lại có hứng thú với nghề y, nên vài ngày sau đã rất thân quen với ta, còn tặng ta thiên táng thảo quý báu. Ta cũng nói phương thuốc về thiên táng thảo cho cha cháu nghe. Sau khi Hàn vương rời khỏi kinh thành, về Vân Nam, thì ta nhận được tin Hàn vương có thể tử Vân Triệt.”

Vũ Lâu hỏi: “Vì sao chú biết Vân Triệt là đứa bé lúc đó? Thế chất nó yếu như vậy, không phải cũng có khả năng là nó đã chết trên đường, rồi Vương phi sinh ra một bé trai khác sao?”

Phương lão nói: “Hàn vương rất nhiều sủng thiếp, nhưng trước mắt chỉ mình Vương phi có thể tử Vân Triệt.....”

Vũ Lâu vẫn không muốn chấp nhận sự thật này: “Mọi việc đều có lý như mà !”

“Vũ Lâu, cháu nên chấp nhận đi, chuyện Thế tử là đệ đệ của cháu đã được chứng thực rồi.” Phương lão nói: “Cha cháu vẫn nghĩ đứa bé này đã chết, cho tới khi hần chạy từ Liêu Đông về, nói Huệ vương đã hồi phục, muốn ta cứu hần. Nếu Huệ vương muốn giết hần, ngoài Hoàng tộc ra, không ai cứu được hần hết, vì thế, ta nghĩ đến đứa bé đã được đưa đi Vân Nam kia. Ta bảo cha cháu đi cầu xin Thế tử, để hần bảo vệ nhà cháu.”

Lam Tranh hừ giọng: “Nếu ta là Vân Triệt, sẽ đánh chết lão già mạo nhận thân thích kia.”

“..... Trên người thế tử có một cái bớt, hơn nữa, khi đó Thế tử cũng đã hoài nghi thân thể của mình. Ta không biết cha cháu làm thế nào để nhận hần, và nói thế nào để hần chấp nhận chuyện này. Nhưng dù sao Thế tử cũng đã tin cha cháu. Cha cháu vội vàng từ Vân Nam quay về, dời mộ đi, rồi lại đi Liêu Đông đón mọi người, muốn đưa cả nhà đi Vân Nam tránh nạn.” Phương lão vô cùng đau đớn: “Nhưng ai ngờ, cháu lại bị quan binh bắt được, phạt vào giáo phường tử..... Nếu không, lúc Thế tử hồi kinh đã đón cháu về rồi.”

“Nói vậy, là giờ mẹ cháu và ca ca cháu đều ở Vân Nam?”

“Ừm.”

Lam Tranh cười lạnh: “Nếu không phải chạy đến nơi thật xa còn được Hoàng tộc bảo vệ, thì làm sao ta lại không bắt được.”

Vũ Lâu biết thân thế của Vân Triệt, nàng nhìn Lam Tranh lại có cảm giác là lạ. Giữa nàng và Lam Tranh lại có một đệ đệ có quan hệ huyết thống.....

“Hừ, Phương lão đầu, sao lão không hỏi hần, cùng có quan hệ huyết thống, vì sao hần lại hãm hại ta, rồi lại quan tâm tới Vũ Lâu?”

Vân Triệt không hề biểu hiện một chút nào tình cảm huynh đệ với hần, còn hãm hại hần không hề nương tay.

“..... Không biết, ta không hỏi.”

Lam Tranh nói: “Thì ra hần vẫn giấu mặt, giả heo ăn thịt hổ, ta nghĩ hần ngơ ngác, ngốc nghếch, không ngờ lại gian trá hơn tất cả mọi người.”

225. Chương 225: Huynh Đệ Gặp Mặt (thượng)

Vũ Lâu thấy Lam Tranh nổi giận đùng đùng, vội khuyên nhủ: “Chàng đừng vội, chắc là Vân Triệt cũng có ẩn tình gì đó. Có thể Vân Triệt chỉ biết ta là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của hần, nhưng lại không biết chàng là ca ca cùng mẹ khác cha, nên mới hạ độc thủ với chàng.”

Lam Tranh đương nhiên không chấp nhận lý do này: “Tạm coi như vậy đi, nhưng hần liên tục thay đổi cách để bám lấy nàng, rốt cuộc là muốn làm gì, nàng là tỷ tỷ của hần, thằng nhãi này lại muốn ôm ấp tâm tư quý gì thế!”

Vũ Lâu không vui, giận tái mặt: “Chàng đừng nghĩ người khác xấu xa như thế được không? Hần đã nói với ta rồi, vì chàng đối xử với ta không tốt, nên mới muốn đưa ta đi, ta cho rằng, vì Vân Triệt nhìn thấy chàng luôn bắt nạt tỷ tỷ của hần, nên mới hận chàng như vậy.”

Lam Tranh nghĩ cũng thấy có lý, khi Tần Khải Canh biết Vân Triệt, thì Lam Tranh hần đang mài dao soàn soạt để xử lý Tần thị, hơn nữa, không chừng lúc đó Tần Khải Canh đã miêu tả hần như một tên ác ma luôn bắt nạt Tần Vũ Lâu rồi. Vân Triệt hận hần cũng là hợp tình hợp lý.

Hần cười lạnh: “Vân Triệt muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, giải cứu tỷ tỷ của hần từ trong tay ác ma ta đây phải không, nghĩ hay đấy!”

Lúc này, Phương lão mới ghen ngào nói: “Thái tử điện hạ, van xin ngài, đã trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, người cần phải trả giá thì cũng trả giá rồi, xin ngài đừng chấp Thái tử, hòa bình với nhau đi được không?”

Vũ Lâu cũng khuyên nhủ Lam Tranh: “Để hôm nào có cơ hội, chúng ta sẽ nói hết chân tướng cho Vân Triệt, xóa tan hiềm khích lúc trước không phải tốt hơn sao?”

Lam Tranh nghĩ nghĩ, rồi nói với Phương lão: “Lão dám để lộ ra bên ngoài nửa chữ, ta sẽ xử trăm cả nhà lão.”

“Không dám, không dám, vi thần tuyệt đối sẽ không lộ ra ngoài nửa chữ.”

“Vũ Lâu, chúng ta đi.”

Chuyện cần hỏi đã hỏi xong, cần xác minh đã xác minh được. Lam Tranh kéo tay Vũ Lâu đi ra ngoài. Huynh đệ Phương thị nhìn thấy vẻ mặt Thái tử vô cùng giận dữ cũng chỉ lẳng lặng hành lễ rồi tiễn hai người ra khỏi phủ.

Lên trên xe, chỉ còn hai người, Lam Tranh mới bắt đầu phát tiết cảm xúc.

Hần gầm lên: “Vân Triệt lại là con trai của cha nàng, ghê tởm chết ta mất!”

“Nào— nói nhỏ một chút.” Đối với hành vi của cha mình, Vũ Lâu vạn phần áy náy: “Cha ta đã qua đời rồi, chàng tha thứ cho ông đi.”

Lam Tranh chỉ nàng, muốn nói lại thôi, thở phì phì quay mặt sang một bên hờn dỗi.

“Lam Tranh à.....” Vũ Lâu ngồi xích lại, kéo ống tay áo hắt: “Chàng đừng tức giận nữa, có thêm một đệ đệ không tốt sao?”

“Tốt cái gì mà tốt? Đều có một nửa quan hệ huyết thống với ta và nàng, nghĩ thế nào cũng không thoải mái được.” Lam Tranh nói: “Sau này nếu ta và nàng có con, thì đứa bé sẽ gọi Vân Triệt là gì? Là chú hay là cậu?”

Vũ Lâu bật cười: “Sao chàng còn so đo chuyện nhàm chán này nữa.”

Việc có thêm một đệ đệ vẫn khiến Vũ Lâu thấy rất vui vẻ, trên thế gian này, nàng lại có thêm một người thân.

Nhưng Lam Tranh không nghĩ vậy: “Cái gì mà nhàm chán! Ta không cần một tên đệ đệ ác độc âm hiểm như vậy đâu!” Nói xong, cảm xúc cũng trầm hẳn xuống, than thở: “Sao huynh đệ của ta, không phải là lang sói, thì là hổ báo vậy, cả một đám chỉ ước cho ta chết sớm thôi.”

Vũ Lâu nói: “Thật ra Vân Triệt là một đứa bé rất ngoan, chẳng qua còn chưa rõ chân tướng mọi chuyện, chờ khi hắn hiểu ra, hắn sẽ là một đệ đệ tốt.”

“Nàng có thấy đệ đệ nào tốt mà lại đi chia rẽ tỷ tỷ mình và phu quân của nàng không?”

Vũ Lâu bĩu môi: “Không phải tại chàng bắt nạt ta, để hắn nhìn thấy sao. Chàng thử nghĩ mà xem, những chuyện chàng làm với ta ở giáo phường tư, trong mắt Vân Triệt không phải là bắt nạt ta thì là cái gì?”

Lúc ấy, mỗi khi gặp Lam Tranh, nàng đều khóc bù lu bù loa, vô cùng thống khổ.

Lam Tranh ngăn người nhưng vẫn không phục: “Kể cả có bắt nạt, thì cũng liên quan cái chim gì đến hắn? Cái tên thích xen vào việc người khác, cứ luôn mồm nói muốn đưa nàng đi Vân Nam, để nàng thành quả phụ, phải thủ tiết hắn với vui đúng không!”

Vũ Lâu nhú mày: “Giờ chàng cũng biết Vân Triệt không có ý gì với ta rồi, còn ăn dấm chua gì nữa.”

“Làm sao nàng biết hắn không có ý gì, thích là thích, liên quan gì đến huyết thống đâu.” Lam Tranh nói: “Kể cả nàng thật sự là muội muội của ta, ta cũng không để ý.”

Vũ Lâu nhớ tới chuyện Lam Tranh lừa nàng trước đây, liền huých khuỷu tay vào ngực hắn: “Chàng nghĩ ai cũng giống chàng hay sao. Việc quan trọng nhất bây giờ là nói rõ mọi chuyện với Vân Triệt, tránh cho hắn tiếp tục hiểu lầm, chuyện ghen tuông vợ vẫn này đừng tính đến nữa.”

“Ta không muốn nhận hắn.” Lam Tranh hừ giọng: “Ta sợ ngày nào đó bị hắn hạ độc.”

“Này! Hắn là đệ đệ của chàng mà.”

“Cũng là đệ đệ nàng đấy, muốn nhận thì nàng đi mà nhận. Nhận thì nói cái gì, ba người ôm nhau khóc rống lên à? Vừa nghĩ đã nổi hết cả da gà.” Nói xong hắn ôm vai run lên một cái.

Vũ Lâu tức giận, nhéo hắn: “Không nói rõ ràng với hắn, nếu hắn lại gây chuyện, để Tấn vương phát hiện ra, làm sao Tấn vương để yên cho hắn được. Đến lúc đó, e là hắn lành ít dữ nhiều, chàng không xót đệ đệ chàng, nhưng ta xót.”

Lam Tranh nghe xong, bỏ nhào lên người Vũ Lâu đùa nghịch: “Nàng nói nàng xót ai hơn? Vân Triệt hay là ta?”

“Ôi ôi!” Vũ Lâu thấy hắn lại âm ỉ, liền dùng sức đẩy hắn ra: “Làm sao so sánh thế được, chàng và hắn đâu có giống nhau chút.”

Mắt Lam Tranh lóe sáng: “Không giống như thế nào? Nàng mau nói đi.”

Một bên là tình thân, một bên là tình yêu.

Vũ Lâu hơi mấp máy môi, nhưng không nói gì, nên lại bị Lam Tranh kéo vào lòng thân thiết một hồi.

Trước kia, khi nghe đến chuyện Tần Khải Canh làm cho Lãnh Tử Nhạc sinh ra một bé trai, Lam Tranh đã tức giận không ngừng mắng chửi, vài lần nói với thân tín trong Cung Chiêu Đức rằng muốn đào tro cốt lão lên. Giờ lại biết bé trai kia không những còn sống, mà còn là Hàn vương thế tử Vân Triệt đang muốn hại Lam Tranh, hẳn không biết phải thể hiện cảm xúc của mình thế nào nữa.

Đệ đệ cùng mẹ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lam Tranh cũng quyết định phải nhận hẳn.

Hôm đó, Lam Tranh mời Vân Triệt đến Cung Chiêu Đức, hai người ngồi bên bàn, đối diện nhau, ánh mắt không được hữu hảo lắm. Đến khi thái giám dẫn Vũ Lâu ăn mặc như nội thị lững thững đi đến, hai người mới cùng nở nụ cười nhìn Vũ Lâu. Thấy đối phương đều đang cười với nàng, lại không khỏi lườm nhau một cái.

Vũ Lâu nhìn trời thở dài, trong lòng nói, thật đúng là huynh đệ.

Nàng cũng thấy quái quái, liền đi đến ngồi bên cạnh Lam Tranh. Lam Tranh đắc ý nhướn mày cười với Vân Triệt. Vũ Lâu lên kéo tay áo hẳn dưới gầm bàn, nhẹ giọng nói: “Chàng đến để cãi nhau hay đến nhận người thân thế hả?”

Lam Tranh hắng giọng một cái: “Vân Triệt, ta biết ngươi đã đi tìm Phương lão ngự y, đừng nói với ta thời điểm lão rơi xuống nước, ngươi không có ở đó. Nói dối cũng vô ích, chúng ta đã đi gặp lão, lão nói hết rồi. Còn chỉ rõ, và xác nhận người chính là hung thủ.”

Đây không phải là cách mở màn tốt.

Không khí chớp mắt lạnh hẳn đi.

Vân Triệt cúi đầu im lặng một lúc, đến khi ngẩng đầu lên, hai mắt hẳn rung rung, uất ức nói: “Vũ Lâu tỷ tỷ, ta cũng không có ý, tỷ phải tin ta.” Nói xong, hẳn vươn tay nắm tay Vũ Lâu.

Mắt Lam Tranh lạnh đi, kéo tay Vũ Lâu ra khỏi tay Vân Triệt, giận dữ nói: “Tên sát nhân như ngươi, đừng giả vờ đáng thương nữa, Vũ Lâu tốt bụng như vậy nên mới bị ngươi lừa, ngươi đừng mong có thể tác oai tác quái ở chỗ ta!”

Vân Triệt ngẩn người một chút, rồi lập tức cắn môi vô cùng đáng thương nhìn Vũ Lâu: “Tỷ tỷ, vì sao thái độ của Thái tử với ta luôn gay gắt độc ác như vậy?”

“Vân Triệt, đệ đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây rồi, hẳn không dám bắt nạt đệ đâu.”

Lam Tranh phát điên.

226. Chương 226: Huynh Đệ Gặp Mặt (hạ)

“Chính ngươi hạ độc Tần vương, đừng tưởng ngươi giả vờ vô tội thì có thể rửa sạch tội nghiệt của mình.”

Vũ Lâu cũng nói với Vân Triệt: “Nếu đúng là đệ làm, thì thừa nhận đi, tỷ tỷ tin đệ có lý do riêng của mình.”

Vân Triệt trầm mặc, từ lúc Lam Tranh uống xong rượu độc cũng không sao, hẳn đã biết hai người này có thể đã nhìn thấu quỷ kế của mình rồi. Đã đến nước này, giấu diếm cũng vô dụng, hẳn cười lạnh một tiếng, nhướn mày nói với Lam Tranh: “Thái tử điện hạ, Tần vương bị hạ độc, chẳng lẽ ngươi không vui sao?”

“Đương nhiên là rất vui, ta còn nên cảm ơn ngươi mới phải.”

“Không cần phải cảm ơn, ngươi rời khỏi tỷ tỷ ta là được rồi.”

Lam Tranh mỉm cười gật đầu: “Được lắm, rốt cuộc ngươi cũng nói ra mục đích của mình. Ta cho ngươi biết, ta biết Tần Khải Canh đã nói gì với ngươi, ta cũng biết quan hệ giữa ngươi và Vũ Lâu là gì.”

Vân Triệt biến sắc, thân thể của hắn là bí mật không thể cho ai biết, sao Lam Tranh lại biết được, nhất định là Phương lão đầu kia đã tiết lộ: “Lão già lắm mưu, sao lại sống dai thế chứ. Giờ ngươi đã biết thân thể của ta, ngươi định làm gì? Tổ giặc ta à? Nói ta là con trai của Tần Khải Canh phạm tội khi quân sao?”

Lam Tranh cười khê: “Đừng căng thẳng như vậy, sau đây ta sẽ nói cho ngươi biết, một bí mật còn quan trọng hơn, cần thận đừng sợ đến ngất xỉu nhé.”

Vân Triệt nghi ngờ: “Rốt cuộc là ngươi muốn nói gì?”

Lam Tranh chỉ chỉ vào mình: “Ta là ca ca của ngươi.”

“Ta biết.” Mặt Vân Triệt không chút thay đổi nói: “Đương phụ Hàn vương của ta là ca ca của Hoàng đế mà.”

Lam Tranh xua tay cười tủm tỉm nói: “Không, chúng ta là huynh đệ cùng mẹ khác cha.”

Vân Triệt ngẩn người, hơi nhú mày nhìn Vũ Lâu đang cười khổ: “Ta không hiểu..... Tần Khải Canh nói với ta, ta là con trai của lão, tỷ là tỷ tỷ của ta, sao ta và Lam Tranh lại là.....”

Lam Tranh thu lại nụ cười: “Ngươi dám gọi thẳng tục danh của ta à! Ngươi là văn bối của ta đấy!”

Vân Triệt không còn tâm trạng nào mà để ý đến chuyện xưng hô với Lam Tranh nữa, chỉ kinh hoàng truy hỏi: “Rốt cuộc là tại sao lại thế này?”

Lam Tranh nói với Vũ Lâu: “Nàng nói đi, ta không muốn nhớ lại chuyện mà cha nàng làm khiến người ta giận sôi người lên.”

Vũ Lâu không có cách nào khác, đành nói với Vân Triệt: “Đệ là đệ đệ của ta, cũng là đệ đệ của Lam Tranh.”

“Ta là con của Hoàng hậu?” Vân Triệt kinh ngạc: “Chuyện bê bối chốn cung đình sao?”

Vũ Lâu lắc đầu: “Mẹ của đệ tên là Lãnh Tử Nhạc, là con gái sự phụ của cha ta.....” Nàng dịu dàng kể lại chuyện xưa, nói đến đoạn thương tâm khổ sở, mọi người đều lặng người đi. Đến khi nhắc lại chuyện Lãnh Tử Nhạc chết, Lam Tranh bị hại, Vũ Lâu nức nở không thể nói tiếp được.

Lam Tranh lau nước mắt cho nàng, chính hắn cũng sụt sịt mũi rồi nói tiếp.

Vân Triệt cúi gầm đầu như muốn chôn vào trong ngực: “Đừng nói nữa, những chuyện như thế này, xin các người.....”

Lam Tranh thở dài một hơi, tiếp tục nói cho hắn nghe, bọn họ đã nghe Phương lão nói thế nào về thân thể của ba người.

Chờ đến khi kể xong mọi chuyện, ba người cùng im lặng thật lâu.

“Vân Triệt?” Vũ Lâu thấy hắn không nói gì, dè dặt gọi hắn.

Vân Triệt cúi đầu cười hai tiếng: “Thì ra là vậy..... Thì ra lại là như vậy.....”

Lam Tranh nói: “Này, ngẩng đầu lên, thăm thì cũng thăm thật, nhưng ngươi cũng đâu cần phải sa sút tinh thần đến thế chứ.”

Vân Triệt ngẩng đầu nhìn Lam Tranh, nói: “Ngươi vừa mới nói, ngươi chỉ hận không thể đào tro cốt Tần Khải Canh lên, nếu ta mà là ngươi, thì chắc chắn đã làm thế rồi. Sao lão có thể, sao lại có thể.....”

Cho dù từ đầu đã biết Tần Khải Canh là cha mình, nhưng nghe đến hành vi không bằng cảm thú của lão, hắn vẫn giận không kìm được: “Lão chạy tới Hàn vương phủ ở Vân Nam tìm ta, chỉ nói ta là con của hắn và một người khác, nhưng không hề nhắc đến ẩn tình trong chuyện này.”

Lam Tranh nói: “Chuyện thân thể lớn như vậy, mà chỉ nghe lão già kia nói vài câu tầm bậy ngươi đã tin à?”

Vân Triệt buồn bã: “Ta không thể không tin..... Ta đã nghe người ta nói từ lâu, rằng cơ thể phụ vương ta có tật, không thể sinh con, vì thế ta còn hỏi mẫu phi, lần nào bà cũng mắng ta. Hôm đó, vì chuyện này mà ta và bà còn ầm ĩ một trận. Hôm đó, ta rời khỏi Vương phủ đi giải sầu thì gặp Tần Khải Canh. Lão chỉ ra chính xác vết bớt trên người ta, còn nói có thể đưa ta đi gặp Phương ngự y.....”

Lam Tranh lại nói: “Biết người có bót, sao người không nghi lão là trượng phu của bà đỡ?!”

Vũ Lâu luồn tay xuống dưới bàn nhéo Lam Tranh một cái, thấp giọng nói: “Chàng nói ít một hai câu đi.”

“Nàng chỉ che chở hẩn thôi!” Lam Tranh vẫn không thể thoải mái, thần nhiên đối mặt với thái độ bao che của Vũ Lâu dành cho Vân Triệt: “Hừ, ta không nói nữa, các người tâm sự đi!” Dứt lời, hẩn quay đầu hờn dỗi.

Vũ Lâu vội quát hẩn: “Mau bàn chuyện nghiêm túc đi, đừng vì những việc nhỏ không đáng có này mà chậm trễ nữa.”

“Nàng hôn ta một cái, ta sẽ không tức giận.”

“Chàng.....”

“Mau lên!” Lam Tranh ghé sát mặt vào Vũ Lâu. Đột nhiên cảm thấy một vật cứng đập thẳng vào gáy. Hẩn kêu a lên một tiếng rồi quay đầu, thấy Vân Triệt vẫn còn đang giữ tư thế ném gì đó, mà thứ được ném đi kia, là chén rượu vừa rơi vỡ nát trên mặt đất.

“Không được bắt nạt Vũ Lâu tỷ tỷ!”

Lam Tranh vỗ bàn đứng lên: “Ta nhịn người lâu rồi! Hôm nay ta phải cho người một bài học!”

Vũ Lâu vội tách hai người ra, tức giận dậm chân: “Ngồi xuống nói chuyện chính cho ta, không được âm ỉ nữa!”

Nàng đã nhìn thấy trước cuộc sống ồn ào đến gà bay chó sủa trong tương lai rồi.

Vân Triệt cười lạnh với Lam Tranh: “Ta biết người giả vờ mà, ở bữa yến tiệc lần trước, người học máu ra, ta vì nghĩ thân thể người thực sự có bệnh nên mới tạm thời tha cho người, không ngờ lại là giả vờ. Bộ dạng khỏe như rồng như hổ này của người, ai tin là người không còn sống được bao lâu chứ!”

Lam Tranh hít một hơi lạnh, nói với Vũ Lâu: “Nàng mau nhìn mà xem, nhìn xem đệ đệ nàng độc ác thế nào, thì ra đã sớm lên kế hoạch giết ta!”

“Đừng ồn ào nữa mà, ngồi xuống rồi từ từ nói.”

Vũ Lâu trấn an hai bên xong, mới hỏi Vân Triệt: “Vừa rồi, hình như đệ còn chưa nói xong.”

Vân Triệt hừ lạnh: “Đương nhiên là ta chưa nói xong. Thật ra, trước khi Tần Khải Canh đến tìm ta, ta đã định đi kinh thành tìm lão. Vì vài năm trước, có một lần vào kinh thành, Tần vương từng đưa ta đi gặp một cậu bé rất giống ta, còn nói, đó là người hầu nhà Tần Khải Canh.”

“Tô Tiêu.” Lam Tranh nói.

“Đúng là hẩn, nhưng lúc đó ta không biết, chỉ thấy giống thôi. Sau đó lại phát hiện thân thể của mình có vấn đề, càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, nên muốn quay về kinh thành hỏi cho rõ, không ngờ Tần Khải Canh đã đến tìm ta trước. Lúc ấy, lão lên án Huệ vương rất dữ dội, nói là hẩn bắt nạt tỷ tỷ ta thế nào. Lúc ta thấy Tô Tiêu, đã từng núp ở một góc bí mật nhìn Vũ Lâu tỷ tỷ, khi đó ta đã cảm thấy cô bé này thật đẹp, sau lại biết nàng là tỷ tỷ của ta, ta thật sự rất vui, đương nhiên không thể chấp nhận chuyện có người ức hiếp nàng.”

Lam Tranh hừ giọng: “Vì vậy nên người mới quay về kinh thành.”

“Đúng, trên đường về kinh, ta nghe tin Vũ Lâu tỷ tỷ bị phạt vào giáo phường tư, nên ta mới bám lấy người, để người đưa ta tới giáo phường. Tận mắt nhìn thấy người khi dễ nàng, ta đã luôn nghĩ xem làm thế nào để diệt trừ người. Thật ra, độc mà Tần vương trúng, là thứ ta chuẩn bị cho người.” Vân Triệt nhìn Lam Tranh, hờn giận nói: “Ngoài việc bắt nạt Vũ Lâu tỷ tỷ ra, chưa bao giờ ta thấy người đối xử tốt với nàng, nàng chỉ cần vừa gặp người là khóc, rồi lại khóc.....”

“Lúc ta đối xử tốt với nàng, chẳng lẽ lại gọi người đến nhìn à?”

Vân Triệt đứng dậy, túm tay Vũ Lâu: “Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ, giờ có ta ở đây rồi, tỷ quay về Vân Nam cùng ta đi, cách xa tên khốn này một chút!”

227. Chương 227: Tranh Cãi Không Ngừng

Vân Triệt đứng dậy túm lấy tay Vũ Lâu: “Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ, giờ có ta ở đây rồi, tỷ quay về Vân Nam cùng ta đi, cách xa tên này một chút!”

Lam Tranh vốn đã muốn nhường nhịn Vân Triệt, nhưng hắn ta còn dám gây sự ngược lại, làm sao hắn có thể bỏ qua, liền đứng vụt dậy nắm cánh tay Vân Triệt, bẻ quặt ra sau lưng, ép cả người hắn ta xuống bàn: “Vũ Lâu ở đâu, không cần người nhiều chuyện! Không cần biết người là ai, tốt nhất là người ngoan ngoãn một chút cho ta!”

“Tỷ tỷ, cứu ta!” Vân Triệt cầu cứu Vũ Lâu.

“Chàng mau thả đệ ấy ra!” Vũ Lâu đẩy Lam Tranh ra, bao che cho Vân Triệt: “Chàng thật là, lúc đầu học võ công thì bắt nạt ta, giờ lại bắt nạt Vân Triệt, chàng không thể dùng vào chỗ khác được à!”

Lam Tranh tức muốn nổ phổi, muốn biện bạch ình, nhưng vừa nhếch nhếch môi thì lại nhớ ra, đúng là hắn đã từng bắt nạt Vũ Lâu.

Vân Triệt xoa xoa cánh tay nói: “Tỷ tỷ, hắn không đáng tin, không chừng ngày nào đó, hắn thấy tỷ không thuận mắt, lại bắt nạt tỷ đấy. Đến chuyện phạt tỷ vào giáo phường tư mà hắn còn làm được, giờ bảo hắn đối xử tốt với tỷ hả, quỷ cũng phải bật cười.”

Lam Tranh nói: “Người thì biết cái gì, nếu không có ta bảo vệ cho Vũ Lâu, thì nàng làm sao có thể không bị tổn hại đến một sợi tóc như thế?!”

Vân Triệt cười lạnh: “Vũ Lâu tỷ tỷ vốn đang êm đẹp làm một Vương phi cao quý, bị người hại đến cửa nát nhà tan, giờ người còn tự tô hồng mình thành tốt đẹp như thế à.”

Lam Tranh choáng váng, sao huyết thống họ Tần kia, ai cũng thích lôi chuyện cũ ra nói thế. May mắn lắm Vũ Lâu mới không cần nhần chuyện ác của hắn ngày xưa, giờ lại đến tên Vân Triệt này lôi ra, thay Vũ Lâu quả trách hắn là thế nào.

“Ban đầu là do Tĩnh Thần làm việc ác, rồi đến Tấn vương đục nước béo cò!” Lam Tranh nói: “Đương nhiên, tội lỗi lớn nhất là từ vị cha thân sinh của hai người đấy!”

Vân Triệt kéo Vũ Lâu ra sau lưng mình: “Ta không nhận Tần Khải Canh làm cha ta, chỉ nhận người tỷ tỷ này. Tóm lại, không cho người bắt nạt tỷ ấy.”

“Tên tiểu tử nhà người quản rộng thật đấy!” Lam Tranh lấy cứng đối cứng: “Ta mà sợ người sao. Hàn vương phi phải người tới tìm người, mau quay về Vân Nam đi. Người ở kinh thành mấy tháng cũng quá đủ rồi. Đúng rồi, tiện đường lôi luôn cả tên mãng phu Vương Kỳ về đi.”

Vân Triệt khiêu khích: “Người quản mới là rộng đấy. Hoàng thượng cũng chưa cho ta rời kinh thành, người vội cái gì! Hơn nữa, còn lâu ta mới đi. Ta đi rồi, người lại làm chuyện xấu hại Vũ Lâu tỷ tỷ thì sao!”

Lam Tranh biết không thể nói lý với tên này, liền quay sang Vũ Lâu: “Nàng nói cho rõ đi, nói cho hắn biết, nàng nguyện ý ở cùng ai !”

Vũ Lâu muốn làm người hòa giải, nói: “Hai người đừng ồn ào nữa, khó khăn lắm mới nói rõ được chân tướng sự việc, mọi người vui vẻ hòa thuận không tốt hơn sao?!”

Lam Tranh đang định nói thì Vân Triệt đã chen trước: “Ai thêm hòa thuận vui vẻ với hắn! Tên này chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì tốt đẹp đâu!”

Lam Tranh bị chỉ trích nhiều, rốt cuộc cũng bùng nổ: “Người có tư cách gì mà nói ta? Người hạ độc hại người, tâm địa tốt hơn ta sao?! Đừng có nói với ta, là ở đất phong của người, hạ độc cũng giống như ăn cơm hàng ngày nhé, còn lâu ta mới tin!”

“Ta đúng là quá sai lầm, lẽ ra nên hạ độc cầm cho người, để người cầm luôn đi mới phải!”

“Vũ Lâu! Nàng nghe xem, rốt cuộc là ai ác hơn ai !”

Vũ Lâu phiền muốn chết đi được, cứ bắt đầu nói một cái là lại ồn ào không ngừng, chẳng lẽ không thể ngồi xuống nói chuyện tử tế được hay sao. Mặc kệ, phải giáo huấn một bên trước đã, Lam Tranh bất hạnh, trở thành mục tiêu đầu tiên của Vũ Lâu.

“Lam Tranh, chàng nói ít đi một hai câu được không, Vân Triệt còn nhỏ mà.”

Vân Triệt nghe vậy, cười đắc ý.

Lam Tranh bị phê phán, thái độ kiêu ngạo bỗng chốc bị hạ xuống, ủ rũ ngồi vào ghế, buồn bã cô đơn.

Vũ Lâu nhìn bộ dạng hần như một đứa nhỏ chịu oan ức, khiến nàng cũng không đành lòng, liền đi lại gần, dịu dàng nói: “Lam Tranh, có chuyện gì thì từ từ nói, chàng đừng tức giận.”

Lam Tranh sao có thể không tức giận, than thở: “Vì sao nàng không nói hần lại đi mắng ta.”

Vân Triệt thừa cơ đổ thêm dầu vào lửa: “Tỷ tỷ, tỷ xem kìa, hần ngây thơ như vậy, không đáng tin chút nào. Tỷ vẫn nên theo ta thì hơn, ta nhất định sẽ tuyển cho tỷ một phu quân tốt.”

Lam Tranh nổi cáu, nhưng bỗng nghĩ ra điều gì, chợt cười nói: “Người nên tỉnh lại đi, Vũ Lâu đã có thai con của ta, còn gả được cho ai?!”

Xung quanh bỗng yên tĩnh !

Vân Triệt không tin: “Tỷ tỷ, hần gạt ta đúng không? Có phải không?”

Lam Tranh buông tay: “Có phải gạt người hay không, chờ sinh ra là biết.”

Vũ Lâu muốn chấm dứt màn cãi cọ liên miên này, nên thuận ý Lam Tranh, nói với Vân Triệt: “..... Đúng thế.”

Đến lượt khí thế của Vân Triệt bị hạ xuống, hần quay về ghế, căm tức nhìn Lam Tranh nhưng lại không nói được gì, chỉ oán hận lườm Lam Tranh một cái.

Rốt cuộc cũng không còn ồn ào nữa, Vũ Lâu cũng ngồi xuống, hỏi Vân Triệt: “Sao để lại hạ độc Tấn vương?”

“Hần có hôn ước với tỷ mà lại ngồi yên nhìn tỷ bị tên khốn này bắt nạt, nên giáo huấn!”

Vũ Lâu nói: “Nhưng hạ độc rất nguy hiểm, nếu Tấn vương phát hiện ra, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đệ.”

“Chẳng phải hần không thể phát hiện ra sao.” Vân Triệt cười khê: “Trong mắt hần, ta chỉ là một tên ngây ngô ngốc nghếch. Hơn nữa, ta có người giúp mà.”

“Ai giúp người?” Lam Tranh bĩu môi: “Người mà cũng xếp thân tín vào bên cạnh Tấn vương à?”

“Là Thanh Hà vương.” Vân Triệt tủm tỉm nói: “Thanh Hà vương là tay sai trung thành của Tinh Thần, Tinh Thần đã chết, hần nghĩ là Tấn vương làm, nên hận Tấn vương đến tận xương tận tủy.”

“Ngu ngốc.” Lam Tranh đánh giá tên đệ đệ của mình: “Tinh Thần chỉ coi hần là một con chó, mà hần lại trung tâm đến vậy.”

“Cho nên..... Chỉ cần bên Tấn vương có bất cứ động tĩnh gì, ta cũng biết. Khi ta biết Vũ Lâu tỷ tỷ đi ra khỏi y quán, ta liền đi theo, ta nghĩ tỷ ấy đến hái thảo dược để cứu Tấn vương. Tuy ta cho tỷ ấy, nhưng lại thừa lúc nửa đêm đốt cháy túi đựng thảo dược, tiếc là không được như ý. Ta vốn đang thất vọng, nhưng đến buổi cung yến hôm đó, thấy người không bị độc phát, là ta đoán được, Vũ Lâu tỷ tỷ chế được cho người. Thật đáng giận!”

Thì ra đây là chân tướng sự việc.

“Hừ, người không hại được ta, có phải là lại nảy ra kế mới để đẩy ta vào chỗ chết không?”

Lam Tranh vừa dứt lời, lại khiến Vân Triệt trầm mặc.

Vũ Lâu có dự cảm xấu: “Sao thế? Sao đệ không nói gì?”

“À.....” Vân Triệt vòng vo: “Thật ra..... ta đã làm rồi.....”

Lam Tranh vội hỏi: “Người làm gì rồi?” Tim hắn nhảy loạn lên.

“..... Ta.....”

“Nói mau!”

Ngay khi Lam Tranh đang khổ sở ép hỏi Vân Triệt, thì chợt nghe có thái giám ở cửa cung cao giọng nói: “Thánh chỉ đến — Đông Cung Thái tử tiếp chỉ !”

Lam Tranh vội mở cửa điện ra, quỳ xuống đất nghe chỉ, Vũ Lâu và Vân Triệt cũng quỳ xuống.

Mười mấy thái giám truyền chỉ đứng xếp thành hai hàng trước cửa cung, khí thế pho trương này vừa nhìn là thấy không phải thánh chỉ tầm thường.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, lệnh cho Thái tử Lam Tranh đi đến Kim Lăng trông coi việc tu sửa lăng mộ của Ý Trinh Thái hậu, ngày hôm nay lập tức lên đường!”

Thái giám tuyên chỉ xong, Lam Tranh đưa hai tay tiếp chỉ, giao lại cho Vũ Lâu đứng bên cạnh. Tên thái giám kia cũng vội vàng cáo từ: “Nô tài còn ý chỉ khác phải tuyên, xin khấu biệt Thái tử thiên tuế!”

“Còn ý chỉ phải truyền sao?”

“Hồi Thái tử điện hạ, mỗi Hoàng tử đều có thánh chỉ riêng!”

228. Chương 228: Ca Ca, Thật Sự Xin Lỗi!

Thái giám truyền chỉ vừa đi khuất, Lam Tranh giật thánh chỉ trong tay Vũ Lâu, mở ra đọc kỹ từng chữ một lần nữa, xác nhận là hắn không nghe lầm, liền giận dữ ném thánh chỉ vào người Vân Triệt: “Rốt cuộc là thế nào đây?”

Vân Triệt bị ném thánh chỉ vào người đành lui từng bước, trốn sau lưng Vũ Lâu, sợ hãi nói với Lam Tranh: “..... Thật sự xin lỗi, ca ca.....”

Rốt cuộc hắn cũng có dáng vẻ của một đệ đệ, tiếc là lại ở tình huống thế này.

“Có phải người giữ trò quỷ gì không?” Lam Tranh nổi trận lôi đình, xắn tay áo định túm hắn qua đánh.

Vũ Lâu ngăn Lam Tranh lại: “Có chuyện gì từ từ nói, đừng dùng bạo lực.” Rồi quay sang quát Vân Triệt: “Đệ nói mau đi, đừng giấu diếm nữa.”

Vân Triệt biết mình gây chuyện, nên không dám kiêu ngạo như vừa rồi nữa, vì sợ hãi, hắn trốn rất xa, Lam Tranh đi tới trước từng bước, hắn liền lùi về sau từng bước: “Không thể trách đệ được, lúc trước đệ không biết huynh và đệ có quan hệ này mà.”

“Ít nói những lời vô nghĩa đi, rốt cuộc là người động tay động chân gì mà khiến Hoàng thượng đẩy ta đi xa thế này !”

“À.....” Vân Triệt nói: “..... Thật ra, nói phức tạp thì cũng không phức tạp.”

Từ khi Tấn vương trúng độc phát bệnh, Hoàng thượng cứ nghĩ tới là tim đau như cắt. Ông yêu thích nhất đứa con trai này, còn trông cậy vào vây cánh của hắn sẽ ngày càng lớn mạnh, để thay ông chống lại thế lực nhà vợ. Ông dựa vào thế lực của Hoàng hậu để bước lên ngôi vị Hoàng đế, nên luôn bất an vì không thể động thủ diệt trừ gia tộc Vương thị, liền gửi gắm hy vọng vào Tấn vương.

Tuy Tấn vương cũng là người nhà họ Vương, nhưng quan hệ rất khác nghiệt.

Giờ Tấn vương lại trúng độc, cơ thể vô cùng suy ngược, dù nhìn dưới góc độ là vua một nước hay là một người cha, thì cũng đều là nỗi đau đối với ông.

Tĩnh Thần đã sớm qua đời, thân thể Lam Tranh cũng không khỏe, giờ lại đến Tấn vương xảy ra chuyện, chẳng lẽ hoàng tử Độc Cô gia đều bị nguyên rửa hay sao?!

Hoàng thượng buồn bực đi hoa viên giải sầu, đang là tiết đầu xuân, khí trời se lạnh, trong lòng không có cảm giác ấm áp, nên cơ thể cũng lạnh lẽo hơn. Thái giám khoác thêm áo choàng cho ông, nhưng ông vẫn cảm thấy hơi lạnh chui vào trong long bào, làm ông như đông cứng lại.

Cảnh sắc trong hoa viên không tươi đẹp như mùa hè, trong mắt ông lúc này cũng là cả một khoảng trời tiêu điều, hoang vắng.

Đột nhiên, ông nhìn thấy hai bóng người phía trước, chỉ liếc mắt một cái là nhận ra Vân Triệt, Hàn vương thế tử cháu mình và Hoàng tử Thanh Hà vương.

Nơi hoa viên này không thuộc hậu cung, nên người hoàng tộc đi dạo cũng không có gì đáng trách. Tâm tình Hoàng thượng đang không tốt, định gọi hai người đến nói chuyện phiếm, lại đột nhiên nghe thế tử nói: “Cửu ca cũng thật là, chẳng những không hại được Thái tử, lại tự mang họa vào thân.”

Hoàng thượng ngẩn người, thừa dịp hai người chưa phát hiện, vội ra hiệu cho thái giám trốn đi, còn mình cũng nấp đằng sau một cây cổ thụ.

Trong lòng thì thầm chửi mình, thân là Hoàng thượng mà phải nấp đi nghe lén, thật bi ai mà.

“Cũng không phải đâu.” Người vừa lên tiếng là Thanh Hà vương: “Hắn đã sớm oán hận Thái tử, vốn định hạ độc trong rượu, nhân cơ hội này lấy mạng Thái tử, kết quả là Thái tử lại không sao, thật kỳ quái.”

“Chắc chắn có người mật báo cho Thái tử, tiết lộ kế hoạch của Cửu ca. Nhưng mà, dù là ai thì cũng không quan trọng, thân thể của Tấn vương bây giờ làm sao gây sóng to gió lớn được nữa.” Vân Triệt nói: “Chỉ có điều, ta cảm thấy Cửu ca lợi dụng sự sủng ái của Hoàng thượng, để khiến Hoàng thượng thiết yếm hại Thái tử. đây là Thái tử không sao, chứ nếu Thái tử thật sự uống rượu độc rồi xảy ra chuyện, thì chắc chắn Thái tử sẽ nghĩ là Hoàng thượng hợp tác với Tấn vương để hại hắn.”

Hoàng thượng kinh hãi, cái gì?! Diệp Thành lại lợi dụng ông?! Nghĩ kỹ lại, thì đúng là như vậy, hôm đó Diệp Thành xúi giục ông tổ chức yến tiệc, thì ra là mượn đao giết người, để ông bố trí sân cho hắn giết người.

Tim Hoàng thượng như đóng băng, đứa con mình yêu thương nhất, thì ra lại là người như thế.

Vân Triệt lại nói: “Nếu Thái tử ca ca mà thật sự xảy ra chuyện thì cũng coi như ông trời có mắt, ai bảo hắn giả ngốc như vậy. Đã có người hoài nghi là hắn giấu tài từ lâu, cố tình giả vờ ngu ngốc, để tránh sự công kích của Tinh Thần ca ca, thu mình chờ ghề Thái tử bỏ trống đây.”

Hai người vừa cười vừa nói, rồi đi xa dần.

Hoàng thượng run lên, dù ông đã biết Lam Tranh có vấn đề, cũng thật sự không thích đứa con này, nhưng nghe trực tiếp thì vẫn cảm thấy lòng như bị ai cào xé.

Không, quan trọng nhất là, các Hoàng tử đang tranh đấu khốc liệt, nghe ý của Thế tử và Thanh Hà vương, thì sự việc có vẻ không đơn giản như ông nghĩ. Ông vốn tưởng Vân Triệt chỉ là người đơn thuần, ngô nghê, thì ra hắn cũng có tâm địa khác.

Trời ơi, ông còn có thể tin tưởng ai đây?!

Các Hoàng tử kia, rốt cuộc có bao nhiêu bộ mặt?!

Từ thời khắc này, trong mắt của Hoàng thượng, tất cả hình ảnh trí tuệ thông minh được sủng ái của những đứa con trai dần biến mất, cả đám đều không có lòng tốt, là những tên giả dối chỉ âm thầm bày mưu tính kế mà thôi.

Không, những tên này quá nguy hiểm, không thể để bọn họ sống cạnh ông được.

Ông phải xua bọn họ ra xa, thì ông mới có cảm giác an toàn.

Chờ Vân Triệt nói xong, Lam Tranh trầm mặc một lúc lâu, Vũ Lâu thì kinh hồn bạt vía nhìn hắn. Vân Triệt cũng cúi đầu chờ Lam Tranh hồi.

“Người, tên khốn này, ta phải làm thịt người!” Đột nhiên Lam Tranh hung hãn phi lại để bắt Vân Triệt, bộ dạng như muốn giết người.

Vũ Lâu vội túm lấy Lam Tranh cầu xin hẳn: “Giờ có đánh đệ ấy cũng vô dụng, nghĩ xem có cách gì cứu vãn không mới là quan trọng.”

Lam Tranh giãy ra khỏi tay Vũ Lâu: “Không có cách nào hết! Lòng nghi kỵ của Hoàng thượng đã bị hẳn lòi ra hết rồi. Hoàng thượng vốn đã không cảm thấy an toàn, giờ hạ lệnh đuổi các Hoàng tử đi, có thể thấy là ông đã quyết tâm rồi!”

Vân Triệt kinh hãi nói nhỏ: “Tần vương cũng bị phái đi xa, coi như mọi người cũng công bằng.....”

“Người tính chờ ta và Tần vương bị Hoàng thượng đẩy đi, người sẽ thuận lợi đưa Vũ Lâu về Vân Nam phải không?!”

Vân Triệt cũng không giấu diếm, lập tức trả lời: “Đúng là ta có tính vậy, nhưng lúc đó ta đâu biết ta và huynh có quan hệ ruột thịt.”

“Người xuống tay cũng nhanh thật! Hại ta không chút do dự!” Dứt lời, hẳn lại muốn đánh Vân Triệt.

Vân Triệt thấy hẳn lại gần, vội chạy sang một bên, nhưng làm sao trốn được Lam Tranh, bị đối phương đè xuống đất. Vân Triệt liền cầu cứu Vũ Lâu: “Tỷ tỷ, cứu ta —”

Vũ Lâu thở dài: “Đệ phạm lỗi lớn như vậy, để Lam Tranh đánh vài cái cho hả giận đi.”

Ác ma Lam Tranh cười xấu xa, hung hăng giáo huấn Vân Triệt một hồi mới thả hẳn ra.

Lúc này, bọn thái giám dường như đã truyền chỉ xong, cả trong cung lẫn ngoài cung đều ồn ào náo nhiệt. Mỗi Hoàng tử qua mười ba tuổi đều bị Hoàng thượng sắp xếp đẩy đi xa. Thái tử Lam Tranh đi Kim Lăng trông coi việc tu sửa Lăng mộ của Thái hậu, Tần vương Diệp Thành đi Giao Đông tu kiến điện thờ Thần Biển.

Mỗi người đều bị đánh năm mươi trượng, không ai được miễn.

Thánh chỉ vừa xuống, quần thần đều xôn xao, nhưng dù triều thần có khuyên can thế nào, Hoàng thượng vẫn kiên quyết giữ vững ý định của mình.

Các Hoàng tử không thể không rời kinh, Lam Tranh làm Thái tử, phải xuất phát đầu tiên. Lăng mộ ở Kim Lăng đã nhiều năm không được tu sửa, đây là công trình lớn, không biết đến năm nào tháng nào mới được quay về.

Lam Tranh ngồi trong xe ngựa, dựa vào vách xe, buồn bã, dần vật.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, người hầu bên cạnh báo lại: “Bẩm điện hạ, có một nữ tử cản đường phía trước.”

Lam Tranh đẩy rèm xe, thò người ra ngoài nhìn, chỉ thấy một dáng người xinh đẹp yếu điệu đứng trong cảnh xuân mờ ảo, không khung cảnh nào có thể che khuất đi vẻ đẹp của nàng.

Không biết có phải do ánh mặt trời quá chói mắt hay không, mà Lam Tranh bỗng thấy mắt cay xè, người kia cũng vừa được đưa tới trước mặt hẳn.

“Sao mắt lại đỏ thế? Chàng làm sao vậy?” Vũ Lâu đưa tay xoa mắt hẳn.

Lam Tranh hừ một tiếng, tránh đầu ra: “Ta tưởng nàng đi Vân Nam cùng Vân Triệt, cả nhà đoàn tụ rồi chứ.”

Vũ Lâu cười: “Ta đã nói mãi mãi ở bên chàng, thì đương nhiên sẽ không rời bỏ chàng mà đi.” Nói xong, thấy Lam Tranh cúi đầu thấp hơn, liền tiến lại gần nhìn: “..... Ôi, chẳng lẽ chàng cảm động phát khóc đấy à? Sao lại cúi đầu thấp thế?”

Lam Tranh không muốn để nàng thấy bộ dạng xấu hổ của mình: “Tránh ra, không được nhìn.”

“Được, vậy ta đi đây.”

Lam Tranh ôm lấy nàng từ phía sau: “Nàng đừng đi.”

229. Chương 229: Nơi Ở Mới (thượng)

Trước mặt bao nhiêu người, Vũ Lâu cũng không tiện lôi kéo với hắn, bị hắn ôm lại, nàng liền lập tức đầu hàng: “Ta không đi, chàng buông ra trước đã.” Lúc này Lam Tranh mới chậm rãi buông tay ra, nhưng cánh tay vẫn đặt trên hông nàng, giống như là thời thời khắc khắc đều phòng trừ nếu nàng định chạy là sẽ ôm chặt nàng lại vậy.

Vũ Lâu xoay người nói với hắn: “Ta đã nói không đi rồi, chàng mau bỏ tay ra.”

Nàng vừa quay người đã bị hắn ôm chặt, bất kể nàng giãy dụa thế nào hắn cũng vừa ôm vừa bế nàng vào trong xe.

Đặt nàng lên xe, hắn tiến lại gần muốn hôn nàng. Vũ Lâu thấy hắn như vậy, buồn bực nói: “Đã là lúc nào rồi mà chàng còn có tâm trạng làm mấy chuyện này.”

“Chẳng lẽ ta phải khóc sụt sùi giống đàn bà mới được à?”

“Nghe nói mấy Hoàng tử còn chưa đi, ai cũng đóng cửa phủ, ngồi trong nhà kêu than, đâu có ai giống chàng!” Vũ Lâu đẩy hắn ra, sửa sang lại xiêm y vừa bị hắn làm xộc xệch: “Nhất là Lương vương, nghe nói, hắn không ăn không uống gì, người như sắp chết vậy!”

Lam Tranh nói: “Vậy Tấn vương thì sao? Có tin gì không?”

“Không nghe tin tức gì đặc biệt, chắc là đang chuẩn bị lên đường rồi.”

Lam Tranh như có điều suy nghĩ, vuốt cằm, đột nhiên hắn ngẩng phắt đầu lên, oán hận nói: “Vậy tên Vân Triệt kia thì sao?! Giận chết ta mất thôi, ta tức quá muốn tìm hắn trút giận, nhưng tìm không được.” hắn híp mắt, xoa xoa tay: “Hừ, nếu không chạy nhanh, để ta bắt được, thế nào cũng lột da hắn ra!”

Vũ Lâu cười khê: “Ta tới muộn như vậy, là vì đệ ấy cứ quẩn lấy ta không cho đi. Hoàng thượng cũng hạ chỉ bắt đệ ấy phải nhanh chóng rời khỏi kinh thành, quay về đất phong, không có thánh chỉ thì không được tự tiện vào kinh. Đệ ấy muốn đưa ta về đất phong cùng đệ ấy.”

Lam Tranh nghe xong lại bưng bưng lửa giận: “Nghĩ hay đấy!” Nói xong, hắn lại toét miệng cười, nhìn Vũ Lâu: “Tiếc là nàng không thêm để ý đến hắn, đúng không? Vũ Lâu ngoan, nàng vẫn thích ta nhiều hơn một chút đúng không?”

Nàng cố tình làm ra vẻ nhịu mày trầm tư, khó xử nói: “Thật ra cũng không hẳn thế, ta cũng phải đấu tranh tư tưởng dữ lắm mới quyết định đi tới chỗ chàng đấy.”

Lam Tranh không tin: “Nàng gạt ta! Rõ ràng là nguyện ý theo ta nhiều hơn là muốn đi theo hắn mà!”

Vũ Lâu cố tình trêu hắn: “Thân thể của Vân Triệt cũng rất đáng thương, chàng không xót đệ ấy, chẳng lẽ còn không cho tỳ tỳ ta đây làm hết trách nhiệm hay sao?”

Nhắc tới Vân Triệt, Lam Tranh lại càng cáu giận: “Hắn âm độc như vậy, nàng cẩn thận đấy, không khéo đi theo hắn tới Vân Nam rồi, hắn sẽ hạ cổ khiến nàng cả đời không rời khỏi đó được cho xem.”

“Sống ở một nơi có phong cảnh đẹp như tranh vẽ như thế thì cũng không có gì không ổn.”

Lam Tranh tiến sát lại bên nàng, tựa đầu vào vai nàng: “Hừ, dù sao giờ nàng cũng đang ở bên cạnh ta rồi, nàng đừng mong chạy được.”

Vũ Lâu thở dài về tiếc nuối.

“Nàng thở dài cái gì?”

“Không có gì.”

Lam Tranh bám lấy nàng một hồi, đột nhiên hỏi: “Như ta bây giờ, có tính là bị lưu đây không nhỉ?”

“Không tính, hoàng tử nào cũng phải rời khỏi kinh thành, đâu phải chỉ một mình chàng.”

Lam Tranh à một tiếng, rồi lại nói: “Sao ta cứ có cảm giác bị lưu đầy thế nhỉ.”

“Đừng nói linh tinh nữa.” Vũ Lâu an ủi hẳn: “Chờ khi Hoàng thượng hết buồn bực, sẽ triệu hồi các người về kinh mà. Thật ra ở ngoài cung cũng tốt, làm Thái tử, được an ổn mới là quan trọng nhất. Rồi khỏi kinh thành, Tần vương sẽ không có cơ hội hãm hại chàng nữa, chàng cố gắng bình tĩnh, yên lặng chờ khi Hoàng thượng qua đời, chàng lên kế vị là được rồi.”

“A! Nàng dám nói Hoàng thượng băng hà nhé!” Lam Tranh bỏ nhào vào nàng: “Tội này rất nặng, phải tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà mới được. Nhưng mà, nếu nàng hầu hạ bản Thái tử vui vẻ, bản Thái tử sẽ không tố giác nàng.”

Vũ Lâu vừa mới thoát được, hẳn lại tìm ra lý do khác để ồn ào bám lấy nàng, nàng tức giận, ôm lấy ngực mắng hẳn: “Chàng không thể ngoan ngoãn được một chút hay sao, làm gì mà cứ như ăn phải ngũ thạch tán thể. Không không, chàng là một tên sắc lang mới đúng!” (Ngũ thạch tán cũng như thuốc phiện. Ý bạn í bảo bé Tranh phê thuốc =)))

Lam Tranh chớp mắt, cười nói: “Đúng, ta là sắc lang, theo quan hệ huyết thống mà nói, thì Vân Triệt cũng là một tên tiểu sắc lang, thêm nữa, nàng là tỷ tỷ của hẳn, vậy nàng nói xem, nàng là gì?”

Vũ Lâu ngạc nhiên, bị hẳn dùng cái logic ầm ố đấy làm cho cứng họng: “Ngụy biện, làm gì có kiểu suy luận như thế.”

Lam Tranh vỗ vỗ ngực: “Ta suy luận như vậy đấy.” Nói xong, lại ôm lấy nàng hôn hít: “Chi bằng, chúng ta cùng sắc với nhau là được rồi.”

Nàng lườm hẳn một cái, rồi không chút khách khí, đánh một chưởng vào ngực hẳn: “Đứng đắn một chút cho ta!”

Lam Tranh nói: “Hừ, còn nói ta nữa, lúc ở trên giường nàng cũng vui vẻ thế còn gì!”

Vũ Lâu vội bịt miệng hẳn lại: “Chàng nói nhỏ một chút, để những người khác nghe được thì sao.”

Hẳn gỡ tay nàng ra, dịu dàng ấn nhẹ môi, hôn lên mu bàn tay nàng, khiến nàng tê dại, mặt đỏ bừng, giật vội tay ra: “Giờ phải lên đường, chàng đừng quây nữa, những ngày còn ở bên nhau rất nhiều mà.”

Thái độ của nàng là yếu tố quan trọng nhất, nàng đã chịu nhún nhường, Lam Tranh cũng không làm khó nàng. Hẳn ôm lấy Vũ Lâu, để nàng dựa vào ngực mình: “..... Có nàng theo ta, ta không sợ gì khổ sở nữa.”

Đi xóc nảy suốt chặng đường dài, cuối cùng cũng tới nơi. Lam Tranh vẫn bị tình hình ở nơi này làm cho kinh hoảng.

Những công nhân có làn da màu đồng do phơi nắng, nhất loạt đều hô hào kéo đất đá, bụi bay mịt mù, nhìn từ xa như một đàn kiến đang vận chuyển thực vật vậy.

Lam Tranh kinh ngạc nhìn đội ngũ thi công khổng lồ này: “..... Đến tận nơi thâm sơn cùng cốc này, ta đúng là bị lưu đầy rồi.”

Một đội quan viên đi tới trước mặt Lam Tranh, cầm đầu là một viên quan béo ục ịch, hành lễ với hẳn: “Thần công bộ thị lang Trâu Phàm bái kiến Thái tử điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Người phụ trách công tác tu sửa?”

“Vâng.”

Lam Tranh nhìn ra xa nói: “Người đến đây bao lâu rồi?”

“Thần đến đây hơn hai năm rồi ạ.”

Lam Tranh căng thẳng: “Người dự tính bao lâu nữa có thể hoàn thành?”

“Nhanh thì ba năm, chậm thì năm năm ạ.”

Khóe miệng Lam Tranh co rúm: “Ba năm?”

“Hồi điện hạ. Đó là nếu nhanh, thần cứ lấy giữa hai mốc, là tầm bốn năm ạ.”

Lam Tranh liên tục gật đầu: “Được lắm, được lắm, bốn năm.....”

Trâu Phàm nói: “Nghe tin Thái tử sẽ tới đây đốc công, chúng thần đã sớm chuẩn bị một cung điện để Thái tử nghỉ ngơi, mời Thái tử điện hạ vào nghỉ.”

Đường xa đã khiến Lam Tranh khá mệt mỏi, bèn nói: “Xin thị lang dẫn đường.”

Trâu Phàm nhanh chân dẫn đường cho Thái tử. Cái gọi là cung điện dành cho Thái tử, là một khu phòng ốc ở phía sau khu nhà của quan viên. So với những nơi khác thì cũng coi như là cao quý hơn, nhưng so với nơi Lam Tranh đã từng ở, thì đương nhiên là kém xa vạn dặm.

Tuy Thái tử cố gắng che giấu cảm xúc, nhưng Trâu Phàm vẫn nhận ra thái độ của Thái tử không vui: “Vi thần không quấy rầy điện hạ nữa.” Nói rồi vội vàng rời đi bằng tốc độ nhanh nhất.

Lam Tranh ngửa đầu nhìn chỗ ở tạm này, nói: “Còn nói không phải là bị lưu đày nữa à.....”

230. Chương 230: Nơi Ở Mới (hạ)

Vũ Lâu đẩy hai cánh cửa sổ nhỏ ra, gió xuân thổi vào, khiến những cánh hoa đào bay lả tả, núi xanh, liễu xanh, những con đường nhỏ uốn lượn quanh quanh.

“Ở đây tuy không phồn hoa như kinh thành, nhưng cũng có ý vị riêng.”

Lam Tranh ghé vào giường, giọng như người sắp chết: “Nơi thâm sơn cùng cốc thế này, môi trường đương nhiên rất tốt..... Nàng nói ta là sắc lang, chưa biết chừng buổi tối còn có sói thật đến thăm đấy.”

Vũ Lâu chống cằm, ghé vào cửa sổ ngắm cảnh: “Chàng bị nuông chiều quá rồi, nên không phải chịu khổ bao giờ.”

“Vì sao lại phải chịu khổ?”

“.....” Vũ Lâu trầm nghĩ, không nên so đo vấn đề chịu khổ hay không này với một tên hoàng tử được nuông chiều từ bé như hắn.

Lam Tranh than thở: “Hừ, nhưng mà Tấn vương phải đi Giao Đông tu sửa điện thờ Thần Biển, cũng không thể thoái mái được. Hắn ở đó, nhập gia tùy tục, tha hồ mà uống nước biển, ăn cá mận mà sống qua ngày!” Nói xong hắn mới đỡ tức giận một chút: “Ta phải tu bốn năm, thì ta nguyện rửa hũ tu mười năm.”

Vũ Lâu nghe hắn lảm lảm linh tinh, cười nói: “Để chàng chịu khổ một chút cũng tốt, ở trong cung bị người ta làm cho hư người đi, sinh ra tính thích làm nũng.”

Lam Tranh nghe vậy, nện hai tay xuống giường: “Ta làm nũng đấy! Ta không muốn ở đây, không muốn ở đây, không muốn ở đây.....”

Vũ Lâu bịt tai lại: “Đừng hét nữa, bốn năm thì bốn năm, chúng ta còn trẻ, có sao đâu nào!”

Hắn ngồi phịch xuống, híp mắt cười xấu xa nhìn Vũ Lâu: “Bốn năm sống ở cái nơi man rợ hoang dã này, chỉ bằng chúng ta sinh đứa con đi cho đỡ tịch mịch.”

Vũ Lâu kéo góc áo, không muốn nói đến chuyện con cái với hắn: “..... Ta chỉ sợ, kiếp này không thể.....”

Hắn vầy vầy nằng: “Không phải nàng vừa nói, chúng ta còn trẻ sao, còn nhiều thời gian để cố gắng. Mau lại đây!”

Nàng vừa xấu hổ vừa giận: “Chàng chỉ nghĩ cách để sàm sỡ ta thôi.” Dứt lời, Vũ Lâu xoay người định đi ra ngoài, Lam Tranh vội nhảy xuống giường, ngăn nàng lại: “Nàng đi đâu vậy?”

“Đi sắp xếp hành lý mang từ kinh thành đến.”

“Có hạ nhân làm rồi, nàng không cần lo.”

“Mấy người đó tay chân vụng về, làm sao làm tốt được, để ta đi xem thế nào.”

Lam Tranh nói: “Nàng thẹn thùng nên mới tìm lý do trốn tránh ta chứ gì.”

Vũ Lâu cúi đầu, xấu hổ hừ một tiếng, đẩy hắn ra, chạy đi. Lam Tranh nói với theo sau lưng nàng: “Nàng trốn được mừng một, chứ chạy sao được mười lăm, đến tối chẳng lẽ nàng không quay về ngủ à?”

Vừa đến đây, còn rất nhiều việc phải làm. Vũ Lâu dẫn bọn thị nữ vào phòng ở, giao việc cho bọn họ dọn dẹp. Lam Tranh một mình ngồi rảnh rỗi, vừa ngồi ở đây một chút đã có nha hoàn bước đến khiếp sợ nói: “Nô tỳ phải dọn dẹp ở đây, mời Thái tử dời bước.”

Vì thế, Lam Tranh liền mang theo một quyển sách đi sang phòng khác, ai ngờ vừa đặt chân vào, đã thấy hộ vệ bên một đồng đồ linh tinh đi tới, nhìn thấy hắn, vừa thì lễ thì đồ đạc này nọ rơi lung tung xuống đất.

Hắn trở thành người vướng bận.

Lam Tranh âm ỨC, ra khỏi tòa nhà, tới một đình viện.

Trong đình viện, bọn nha hoàn đang phơi nắng sách vở mang đến. Nhìn đâu cũng toàn là sách không có chỗ đặt chân. Quan trọng nhất là, hắn đi tới chỗ nào cũng bị nói: “Điện hạ, ở đây vừa bẩn vừa bề bộn, mời ngài dời bước.” rồi bị đuổi đi.

Hắn đành đi ra giữa sân, chán nản đi dạo xung quanh.

Chờ Vũ Lâu trông coi mọi việc gần ổn thỏa, dọn dẹp đâu vào đấy rồi, nàng mới phát hiện là không thấy Lam Tranh đâu, tìm mấy chỗ đều không thấy. Nàng bối rối, tìm như thất lạc, vội vàng chạy ra cửa tìm.

“Lam Tranh— Lam Tranh—”

Rốt cuộc cũng tìm thấy dấu chân hắn để lại trên cỏ, nàng vội vàng bước dọc theo manh mối này để tìm.

Vòng qua mấy tầng đá nhỏ, nàng nhìn thấy Lam Tranh đang ngửa đầu nhìn lên trời, tay cầm một sợi dây mảnh, đầu dây kia là một con diều hình bát quái. Tìm thấy hắn, Vũ Lâu vừa giận vừa buồn cười: “Lam Tranh!”

Hắn thấy nàng đến, vội giấu sợi dây ra sau lưng: “Sao nàng lại tới đây?”

“Chàng tìm đâu ra con diều mà chơi thế?”

“Ta vừa đổi với một đứa bé. Nó nói thích cuốn sách của ta.” Lam Tranh thành thật trả lời.

“Chàng lớn thế này rồi mà còn thích chơi diều à. Đi thôi, mau theo ta về.”

“Ta vừa chơi nàng đã đến rồi.” Lam Tranh không chịu: “Vẫn chưa chơi thỏa thích mà.”

“Ở nơi núi rừng hoang dã này, lỡ gặp người xấu thì làm sao? Kể cả không có người xấu, lỡ mà gặp dã thú, ăn sạch chàng, ngay cả xương cốt cũng không còn thì làm thế nào? Nếu chàng muốn chơi, để mai dẫn theo người hầu rồi quay lại chơi.”

Lam Tranh bĩu môi: “Kéo cả đám thị vệ gươm đao sẵn sàng đứng canh cho ta chơi diều à? Nghĩ đã thấy ngớ ngẩn rồi!”

“Giờ mạo hiểm thì không ngớ ngẩn chắc!” Vũ Lâu kéo dây diều: “Đi ra tận đây, chỗ thì có hồ sâu, chỗ thì có vách đá lở, chàng đâu biết địa thế ở đây thế nào, lỡ có sơ suất gì, chàng sẽ mất mạng đó biết không?!”

“Hôm nay gió rất tốt, ta chơi một lúc thì làm sao?” Hắn giật lại dây diều, đang lúc giằng co, không cẩn thận, cũng không biết ai mạnh tay, nhưng lại làm đứt dây diều, vừa vặn có một cơn gió to thổi tới, thổi con diều càng bay lên cao, rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lam Tranh kiễng chân nhìn, cho tới khi con diều bay mất hút, thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Hắn ai oán nhìn Vũ Lâu: “Đều tại nàng đấy!”

Vũ Lâu hừ giọng: “Rõ ràng là chính chàng làm đứt dây diều, để nó bay mất.”

“Là nàng làm đứt, nàng đền ta đi!”

Lam Tranh có lý do để làm nũng, đương nhiên sẽ không bỏ qua, hấn lải nhải không ngừng: “Nàng đền ta, đền ta, đền ta, đền ta.....”

Vũ Lâu không chịu thua: “Bay rồi thì cho nó bay luôn đi, mau theo ta quay về.” Nàng mạnh mẽ kéo Lam Tranh về.

Đến tận khi về nơi ở, vẫn không thấy Lam Tranh có biểu hiện gì khác thường, nhưng Vũ Lâu biết, hấn chỉ tạm thời ngụy trang thôi, chờ đến khi chỉ còn hai người với nhau, chắc chắn hấn sẽ bùng nổ trở lại.

Không ngoài dự đoán, đến lúc đi ngủ, Lam Tranh ôm cổ nàng, ấn xuống giường, rồi chui vào lòng nàng: “Nàng đền con điều cho ta.”

“Ta đền chàng, ngày mai sẽ làm một con trả lại cho chàng, được chưa. Ta mệt lắm, đừng quậy nữa.”

Mệt mới tốt, không còn sức chiến đấu thì hấn mới có thể thực hiện được ý đồ. Lam Tranh nói: “Ta không cần điều, ta muốn nàng cơ.” Hấn ngậm lấy môi dưới của nàng, khẽ cắn: “Nàng dùng thân thể trả lại cho ta đi.”

Cả ngày hôm nay Vũ Lâu đã rất mệt mỏi, rất mệt mỏi: “..... Lam Tranh..... ta mệt quá.....”

Vì mệt mỏi, nên người nàng mềm nhũn, đẩy hấn cũng dịu dàng như âu yếm. Lam Tranh hôn dọc theo xương quai xanh, rồi cởi áo lót của nàng, lộ ra làn da mịn màng như ngọc. Vừa nhìn một chút đã khiến huyết mạch hấn muốn phun trào.

Hấn khẽ xoa nhẹ một bên ngực mềm mại của nàng, hỏi: “Thoải mái không?”

Vũ Lâu như mê như say: “Ừm..... A.....”

Lam Tranh được cổ vũ, lại càng cố gắng dạo đầu kỹ càng hơn, sau đó mới cởi tiết khổ của nàng ra. Trước đây, mỗi khi đến lúc này, nàng thường xấu hổ khép chân lại, lần này lại không phản ứng gì cả.

Lam Tranh nhìn lên, thấy nàng ngoặt đầu sang một bên, lông mi run nhẹ nhẹ, khẽ thở đều, dường như đã ngủ.

Hấn nhìn nàng chăm chăm, rồi rắm một hồi, rồi cũng đành không tình nguyện mà kéo lại xiêm y cho nàng, ôm nàng nằm ngủ.

Cảm giác được ôm nàng trong vòng tay khiến hấn thấy, dường như ở đây cũng không tệ lắm.

231. Chương 231: “ta Thích Nàng Như Vậy.....”

Thay đổi chỗ ở khiến Lam Tranh ngủ không ngon, lạ giường nên hấn dậy rất sớm. Đêm qua hấn ôm Vũ Lâu trong lòng, không biết nàng lại thoát khỏi vòng tay của hấn từ lúc nào, chui vào bên trong giường ngủ say.

Không được, phải ôm lại mới được.

Hấn tiến sát lại, ôm lấy nàng từ phía sau, đưa mắt ngắm nghía khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp của nàng, càng ngắm càng thấy thích, càng ngắm lại càng động tình, liền cúi xuống hôn nàng. Vũ Lâu đang mơ màng ngủ bỗng cảm thấy những nụ hôn dịu dàng đặt xuống, liền đẩy hấn: “Lam Tranh... đừng quậy mà.....”

Nàng yếu điệu từ chối, khiến lòng hấn càng thêm nhộn nhạo, quần quít lấy nàng không chịu buông: “Vũ Lâu.....”

Chợt thấy nơi bí ẩn bị người ta chạm vào, Vũ Lâu tỉnh hấn ngủ, vội quay đầu nhìn lại đằng sau. Đập ngay vào mắt là khuôn mặt vô tội của Lam Tranh.

“Chàng lại không chịu yên phận rồi!”

Vũ Lâu túm tay hấn, kéo ra khỏi giữa hai chân mình, thuận tay nhéo mặt hấn: “Mới có mấy giờ mà chàng đã muốn làm loạn rồi.”

Hấn lại xáp lại gần: “Tần Vũ Lâu, chúng ta sinh con đi.”

Vừa sáng sớm, lại bị đánh thức khỏi giấc mộng đẹp nên nàng càng dễ cáu giận, rút gối đầu ném hẳn: “Phiền chết đi được, muốn sinh chàng đi mà sinh.”

Lam Tranh đã lâu không bị nàng đối xử ác liệt thế này, liền hô lên: “Ta đã bàn bạc tử tế còn không được à, được lắm, đừng trách ta không khách khí.”

Vừa dứt lời, hắn lại nhận tiếp một chiếc gối vào mặt.

Lam Tranh khởi đầu bất lợi, không khỏi oán: “..... Nàng đánh ta, nàng đánh ta.....”

“Không phải tại chàng làm ầm lên à.”

“Tối qua đang dang dở thì nàng ngủ mất, vì ta thương nàng nên mới nhịn đến giờ, mà nàng còn phản ứng như vậy!”

Lên án xong, Lam Tranh kêu một tiếng đau đớn rồi quay đầu, đưa lưng về phía nàng, ngồi bên mép giường hờn giận.

Hắn chờ nàng qua dỗ dành hắn.

Nhưng ngồi chịu lạnh trong ánh nắng ban mai một lúc lâu mà vẫn không thấy nàng có phản ứng gì. Hắn lạnh run cả người, nhưng vì đang giận đối với nàng, nên không tiện quay lại xem nàng thế nào.

Chờ một lúc, hắn thật sự không chịu nổi, mới lên quay đầu nhìn thử.

Ai ngờ, vừa quay lại, hắn đã nhìn thấy ngay Vũ Lâu đang há mồm cười trộm.

“A— nàng !” Hắn giận dữ: “Nàng cứ nằm nhìn ta chịu lạnh vậy à !”

Vũ Lâu cười khanh khách: “Chàng xem chàng kia, cứ như gặp cảnh khốn cùng ấy. Nếu ta mà không để ý đến chàng, có phải chàng sẽ khóc nhè không?”

Lam Tranh nghe xong, liền phối hợp với nàng, cúi đầu làm ra vẻ gạt nước mắt: “..... Hu hu hu..... nàng bắt nạt ta.....”

Nàng cười, kéo hắn: “Được rồi, càng nói chàng lại càng làm nũng! Đừng chịu lạnh nữa, mau lại đây cho ấm!”

Nàng kéo chăn, giang tay ra, hắn liền lao lại gần, ôm chặt nàng, cọ cọ vuốt vuốt.

Làn da lạnh lạnh của hắn, dán sát vào làn da trắng mịn ấm áp của nàng, vuốt ve một hồi, hắn lại động tình.

Vũ Lâu cảm nhận được sự biến hóa của hắn: “Chàng đúng là tên sắc phôi!”

“Ta cũng đâu có đi sắc người khác!”

Vũ Lâu bĩu môi: “Người khác à?! Vậy ta là gì của chàng? Không danh không phận ở bên cạnh chàng, còn chưa biết bên ngoài họ nói thế nào đâu.”

Lam Tranh nói: “Có danh phận, mà không được sủng ái thì cũng hay ho gì. Sự đãi ngộ ta dành cho nàng đây, có thể sánh ngang với Thái tử phi, chẳng lẽ nàng không vừa lòng?”

Vũ Lâu than thở: “Vấn đề không phải là có hài lòng hay không.....”

Lam Tranh nghe vậy, cười xấu xa: “..... Lại đây, để ta thỏa mãn nàng.” Nói xong, hắn liền xoay người đè lên người Vũ Lâu.

Lại bị hắn đánh lạc hướng rồi mượn cớ, Vũ Lâu buồn bực: “Tâm tư không dùng vào chính sự gì cả.”

“Bất hiếu có ba tội lớn, ta là Thái tử, không có con nối dõi, là có lỗi lớn với bàn dân thiên hạ!”

Vũ Lâu lườm hắn khinh thường, đột nhiên hoa huyết bị hắn trêu chọc, không kìm được khe ươm lên một tiếng, mặt đỏ hồng, vừa thẹn vừa giận: “Mau rút cái móng vuốt sói của chàng ra!”

Lam Tranh đưa bàn tay đã bị thấm ướt một chút lên trước mặt nàng, cười nói: “Nghĩ một đằng nói một nẻo, nói cho ta nghe xem, đây là cái gì?”

Nàng ngượng ngùng, tránh đầu ra. Lam Tranh cũng không cố truy hỏi: “Nàng muốn đúng không?”

“.....”

“Sao không nói?”

Vũ Lâu ôm chầm lấy cổ hắn, kéo hắn xuống gần mình, rồi hôn lên môi hắn, vừa hôn vừa khẽ cắn: “Sao nói nhiều lời vô nghĩa vậy!”

Lam Tranh lại nổi ý xấu muốn trêu đùa nàng, xoa nhẹ ngực nàng, cười khê: “Nàng thích bá đạo, nhưng ta thì không dám đâu, sợ làm nàng bị thương.” Hắn xoa vuốt đến khi hai đỉnh đầu tiên đứng thẳng, khiến Vũ Lâu ý loạn tình mê, hơi thở dồn dập, hắn mới chậm rãi tiến vào.

Hai tay Vũ Lâu túm lấy ga giường tơ tằm, vì va chạm nên hai bầu ngực khê lay động, khiến Lam Tranh càng ngấm càng rung động hơn.

“Vũ Lâu..... Ta yêu nàng.....”

Nàng “a ừm” một tiếng, rồi không nói gì khác, khiến Lam Tranh cảm thấy mất mát...

Đến bao giờ nàng mới có thể yêu mình.....

Vũ Lâu nhận thấy hắn khác thường, liền đưa chân quấn lấy thắt lưng hắn, để hắn xâm nhập càng sâu vào trong cơ thể mình. Nàng ôm cổ hắn, ghé vào tai hắn thì thầm: “Lam Tranh..... làm cha của con ta đi, ta muốn sinh con cho chàng.....”

Nghe nàng nói vậy, hắn không thể chịu đựng được nữa, phóng sâu vào trong cơ thể nàng.

Hắn ôm nàng, nói: “Nếu thật sự sinh con cho ta, đời này nàng sẽ không thể chạy thoát khỏi tay ta nữa.”

Nàng cười: “Dù ta có chạy tới chân trời góc biển, không phải chàng cũng sẽ bắt ta về sao!”

Lam Tranh trầm mặc, phân tích những lời nàng vừa nói, nhưng vẫn không đoán ra, là nàng đang trách cứ hắn, hay đang thổ lộ tâm ý với hắn đây.

Hắn cố lấy dũng khí, hỏi: “Vũ Lâu, ta yêu nàng..... Nàng thì sao?”

Vũ Lâu vờ như không nghe thấy: “Không còn sớm nữa, phải dậy thôi, hôm nay chàng có rất nhiều việc cần làm.”

Lam Tranh lầm bầm: “Không có lòng dạ nào mà làm. Hôm nay bãi công, không làm Thái tử.”

Vũ Lâu chép miệng: “Mấy lời này của chàng, cẩn thận để người khác nghe được, rồi lại tố giác lên Hoàng thượng đấy.”

Lam Tranh túm chần trùm lên đầu: “Tố giác thì tố giác, dù sao nàng cũng không thích ta!”

Nàng kéo chần của hắn xuống: ”Độc Cô Lam Tranh, chàng đừng làm mình làm mẩy nữa, mau đứng lên cho ta!

Lam Tranh lầm bầm bà lầm bầm: “..... Ta thích nàng như vậy, nàng thích ta một chút thì chết sao.....”

Vũ Lâu vừa tức vừa buồn cười, chẳng lẽ hắn không nhìn ra tâm tư của nàng hay sao, mà nhất định phải bắt nàng nói ra mới được.

“Lam Tranh, chàng đứng lên, ta nói cái này.”

Hắn nghe xong, vội ló đầu ra khỏi chần, hai mắt tràn đầy hy vọng: “..... Nàng nói đi, ta nghe đây.”

Nàng cười tươi như hoa, lộ ra lúm đồng tiền: “Ngoan, mau rời giường thôi, hôm nay nhất định quan viên ở Kim Lăng sẽ đến bái kiến chàng đó.”

Lam Tranh: “.....”

Hắn lại kéo chần trùm lên đầu, ồn ào: “Đừng để ý tới ta, để ta chết luôn đi.”

Nói tới nói lui, Lam Tranh có thể làm nũng với Vũ Lâu, nhưng cũng không thể chậm trễ đại sự, đành bực bội ngồi dậy.

Hắn để Vũ Lâu giúp thay xiêm y, rửa mặt xong, rồi ra dùng điểm tâm sáng.

Lam Tranh cầm đũa, nhìn một vòng các món trên bàn: “Không muốn ăn.....”

Vũ Lâu lấy chiếc đũa ra khỏi miệng hắn: “Không được cầm, sao chàng nhiều tật xấu vậy.”

Hắn im lặng một chút, rồi dùng đũa chọc chọc vào ngực nàng: “Được rồi, ta muốn ăn cái này.”

“.....” Vũ Lâu nói: “Lam Tranh, có phải dạo này ta đối xử với chàng tốt quá, nên chàng lại thêm bị đánh không?”

Đúng lúc này, có tiếng bước chân vội vã truyền tới, đến cửa thì dừng lại, người kia hít thở một hơi rồi tức giận nói: “Bẩm điện hạ, bên tẩm lãng xảy ra chuyện.”

232. Chương 232: Vui Quá Hóa Buồn

Lam Tranh nghe xong, vội đặt đũa xuống bàn định ra ngoài.

“Chàng ăn tạm vài miếng đi đã!” Vũ Lâu nói với theo sau.

Hắn vốn không muốn ăn cơm, giờ có cơ hội chạy trốn đương nhiên phải nhanh chân mà chạy đi, nói với thị vệ bên ngoài cửa: “Mau đưa ta đi xem thế nào!”

Vũ Lâu buồn bực ngồi lại bàn: “Không ăn thì không ăn, đói chết chàng đi!”

Ở nơi thâm sơn cùng cốc này, đường xá rất khó đi, không thể dùng kiệu hay xe ngựa, khiến người vốn được nuông chiều từ nhỏ trong cung cấm là Lam Tranh cực kỳ vất vả.

Vừa tới gian phòng dựng tạm bên ngoài tẩm lãng đã nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ bên trong.

“Thái tử điện hạ giá lâm!”

Hộ vệ vừa hô lên, bên trong đột nhiên yên tĩnh hẳn, mấy người vừa đánh nhau ồn ào vẫn giữ nguyên tư thế.

Hai người mặc quan phục đang túm cổ áo nhau, một người nói: “Người buông ra!”

“Người buông ra trước!” Người kia quát.

Hai tên quan viên lớn tuổi kia dường như không định chấm dứt chuyện tranh cãi lại.

Lam Tranh hô thị vệ bên cạnh nói: “Lôi hai người kia xuống, đánh ba roi rồi đưa về thẩm vấn.”

“Điện hạ, thần là Công bộ thị lang Trâu Phàm, hôm qua ngài đã gặp qua rồi mà!” Khi bị lôi xuống, Trâu Phàm buồn bã hô lên: “Là do Lâm thị lang đánh thần trước.”

Ta quan tâm người là sói hay là chó làm cái gì, dập hết nhuệ khí của các người trước rồi tính sau. Lam Tranh không phản ứng gì, chờ hai người kia bị lôi xuống đánh, hắn ngồi xuống ghế, nhận ly trà thị vệ dâng lên, nhấp một hớp. Mùi vị ghê người đến phát khóc lên được, nhưng trước mắt mọi người, hắn chỉ có thể cố gắng nuốt xuống.

Những người trong phòng thấy quan trên bị đánh, không dám thở mạnh. Không lâu sau, hai viên quan kia bị kéo về, ném xuống đất.

Lam Tranh đặt mạnh cốc trà xuống bàn.

Trà gì mà khó uống chết đi được!

“Nói đi, sao lại thế này?”

Trâu Phàm nói trước: “Sáng nay đột nhiên Lâm thị lang đến, nhìn thấy thần là lao vào đánh luôn!”

Kim Lăng là cố đô, vẫn giữ hệ thống quan lại giống như kinh thành, nhưng cũng đều là chức quan nhàn tản, bình thường chỉ lĩnh bổng lộc rồi thảnh thơi uống trà, là nơi dưỡng lão rất tốt.

Mà vị Lâm thị lang này, nhìn tuổi đã rất cao, truy đuổi từ trong thành ra đây chỉ để đánh người, chắc chắn có chuyện kỳ quái.

Lâm thị lang khóc hu hu nói: “Điện hạ, xin người làm chủ cho vi thần, là con trai của tên họ Trâu này bắt giam con gái thần! Thần nói thế nào hấn cũng không chịu thả, nên mới tranh cãi với hấn.”

“Con gái người mất tích, sao lại đổ cho con trai ta làm! Vô lý!” Để phối hợp với giọng điệu, Trâu Buồm còn buông tay ra về đành chịu.

“Rõ ràng là thiếp thân nha hoàn của con gái ta đã nhìn thấy con người đưa Thụy nhi đi!” Lâm thị lang nói: “Hơn nữa, những nhà dân xung quanh đây nói thường xuyên nghe được tiếng khóc rầm rứt lúc nửa đêm. Người thử nói xem, chuyện gì đã xảy ra!”

“Hừ, con gái người đột tử trong núi biến thành quỷ, ý người là vậy sao?!” Trâu Phàm nói.

“Họ Trâu kia, ta giết người!” Ông không thèm để ý đến mũi thương mũi giáo trên lưng, lao người định đánh Trâu Phàm, hai tay bóp chặt cổ lão: “Ta giết người, giết người để đền mạng cho con gái ta!”

“Dừng tay!” Lam Tranh ném cốc trà về phía Lâm thị lang, cốc vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, văng lên người họ, khiến hai người tạm thời tách ra.

“Điện hạ, xin làm chủ cho vi thần... hu hu hu...”

Lam Tranh nói: “Lâm thị lang, nếu người muốn tố cáo Trâu thị lang, thì phải có chứng cứ vô cùng xác thực mới được, nếu không, tội dẫn người xâm nhập tẩm lăng của Thái hậu, vốn sẽ phải phạt năm mươi trượng, rồi áp tải về kinh thành chịu thẩm tra. Nhưng bản Thái tử niệm tình người lo lắng muốn cứu con gái, nên tạm thời không truy cứu, phạt người bồi thường nửa năm bổng lộc cho Trâu Phàm vì đã đánh hấn bị thương. Nếu còn dám đại náo tẩm lăng, ta sẽ không dễ dàng tha nữa đâu! Lui xuống đi!”

Trâu Phàm quỳ gối hành đại lễ: “Điện hạ thánh minh!”

Lâm thị lang buồn bực khóc nức nở, thi lễ với Lam Tranh xong liền bị người ta kéo đi.

Lam Tranh sai người đỡ Trâu Phàm dậy, ôn hòa nói: “Hai năm nay đã vất vả cho Trâu đại nhân nhiều rồi, về sau ta cũng mong ái khanh sẽ cống hiến thật nhiều cho quốc gia.”

Trâu Phàm quỳ xuống: “Thần xin cúc cung tận tụy!”

Lam Tranh trấn an mọi người, buổi trưa đi dạo một vòng quanh khu vực thi công bên ngoài lăng tẩm, rồi lại tiếp kiến vài quan viên quan trọng ở Kim Lăng, đến khi mệt mỏi mới quay về.

Vừa vào phòng, nhìn thấy Vũ Lâu đang đọc sách, hấn rút cuốn sách vút sang một bên, kéo nàng ngã xuống giường, gối đầu lên đùi nàng nói: “Mệt chết ta mất! Đúng là không phải nơi cho người ở mà!”

Vũ Lâu nói: “Ai bảo chàng không chịu ăn điểm tâm, chạy luôn đi như thế, không mệt mới là lạ!”

“Không ăn cơm cũng đâu phải chuyện gì lớn.” Lam Tranh nói: “Buổi sáng hoan hảo cùng nàng mới tồn thể lực.”

Vũ Lâu đỏ bừng mặt, nhéo hấn: “Còn đổ lỗi cho ta nữa! Chàng mau đứng lên, ta đã sai người vào trong thành mua chút điểm tâm đặc sản ở đây, để chàng thay đổi khẩu vị, thử một chút xem có vừa miệng không.”

Lam Tranh xua tay: “Buổi tối ta còn có việc, nằm nghỉ trước đã, không ăn.”

“Không được, ăn xong rồi ngủ tiếp!” Vũ Lâu sai thị nữ bê điểm tâm vào, đỡ Lam Tranh dậy, rồi tự mình cầm điểm tâm đút cho hấn. Lam Tranh nuốt chửng cả mấy miếng to như quả táo rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Vũ Lâu cởi giày cho hấn, dịu dàng hỏi: “Thế nào? Ăn ngon không?”

Lam Tranh ừ một tiếng. Vũ Lâu lại đẩy hấn: “Chàng nói đi xem nào.”

“..... Ngon mà.”

Vũ Lâu không nói cho Lam Tranh biết, điểm tâm đó là do nàng tự làm. Nghe hấn khen ngon, nàng cũng thấy vui vui trong lòng, miệng khẽ cười: “Chàng ngủ trước đi, đến canh ba ta gọi chàng dậy.”

Đang mơ màng thì có tiếng Vũ Lâu truyền tới bên tai: “Lam Tranh, đến giờ rồi, rốt cuộc là chàng có chuyện gì?”

Lam Tranh ngồi bật dậy, nhìn bốn phía, quả nhiên xung quanh đã tối đen: “Canh ba rồi à?”

“Ừm.”

Lam Tranh nói: “Tốt lắm, canh ba, quý xuất môn, để bản Thái tử ta đi bắt quỷ nào.”

Dứt lời, hần đi giày định xuất môn, Vũ Lâu lo lắng đương nhiên cũng đi theo. Hai người lặng lẽ ra khỏi viện, đi về hướng tẩm lẫm.

Gió đêm hiu hiu, mây đen che khuất ánh trăng, không thấy một tia sáng nào. Hai người bước chậm chậm trong bóng đêm.

Vũ Lâu vẫn lấy tay che bụng, vô cùng căng thẳng, nàng không thể để bị ngã sắp xuống.

“Lam Tranh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lam Tranh liền kể lại chuyện ban ngày, Vũ Lâu nghe xong, hừ giọng: “Sao chàng không bắt tên họ Trâu kia lại?”

“Không có chứng cứ, hơn nữa, nếu bắt hần, thì bao nhiêu chuyện rối rắm trong việc tu sửa tẩm lẫm này sẽ đột ngột đổ lên đầu ta, ta mới đến, làm sao lo liệu được. Ta đã phái người quay về kinh thành bẩm báo, để cậu ta phái một viên quan khác đến tiếp nhận công sự ở đây. Nhưng mà, ta phải điều tra chuyện quỷ than khóc này cho rõ ràng đã. Hừm —- nàng nghe thử xem —-”

Vũ Lâu lắng tai nghe, quả nhiên thấy tiếng khóc xa xa gần gần. Nàng sợ run người, túm lấy tay áo Lam Tranh: “Đừng dọa ta, chẳng qua là tiếng gió thôi mà.”

Lam Tranh cảm thấy bộ dáng sợ hãi của nàng rất đáng yêu, liền ghé sát vào tai nàng trêu chọc: “Đền — mạng — cho — ta —”

Vũ Lâu giật thót người, rung mình một cái, rồi kịp nhận ra là Lam Tranh giở trò quỷ, liền dấm hần: “Chàng hù chết ta, coi chừng một xác hai mạng.”

Lam Tranh ngẩn người, sau đó vui vẻ nói: “Nàng có thai?”

Vũ Lâu mím môi cười gật đầu: “Lúc trước chưa xác định nên không dám nói cho chàng, hôm nay mới chẩn đoán chính xác.”

“Ta sắp làm cha——”

Lam Tranh cao hứng nhảy vọt lên.

“Chàng chậm một chút!”

Vũ Lâu vừa nói xong, chợt nghe Lam Tranh a một tiếng rồi không thấy người đâu nữa.

Trước mặt nàng xuất hiện một động tối tăm sâu hoắm.

“Lam Tranh!”

“Ta không sao.” Tiếng hần truyền lên từ đáy động.

Nghe thấy hần nói không sao, Vũ Lâu thở phào một hơi, rồi oán trách: “Vui quá hóa buồn. Chàng chờ đó, ta đi gọi người.”

“Vũ Lâu..... Ở đây có vấn đề.”

233. Chương 233: Nửa Đêm Thăm Lăng Tẩm

Sau khi Lam Tranh ngã xuống động sâu, Vũ Lâu cũng vội vàng muốn đi xuống, nhưng nàng rất sợ huyết động tối đen như mực thế này, không biết là nông hay sâu. Nàng quỳ xuống, ghé vào cửa động nói với Lam Tranh: “Chàng chờ một chút, ta đi gọi người đến.”

Lam Tranh không trả lời nàng, vì thế, Vũ Lâu lại càng lo lắng gọi hắn.

Bỗng nhiên, có một vài tiếng khóc thê lương, nước nở vang ra từ đáy động, quanh quẩn không dứt, khiến nàng cảm giác như mình vừa bước lạc xuống địa ngục, tóc gáy dựng đứng cả lên, cũng không quan tâm là Lam Tranh có cho phép hay không, liền bước vào cửa động, trượt người xuống.

Động này không quá dốc, lại rất gồ ghề, nên Vũ Lâu trượt xuống cũng không quá nhanh, có thể dễ dàng chạm đất vững vàng. Lam Tranh đang lẩn mò đi xem tình hình thế nào, chợt nghe trên đỉnh đầu có tiếng loạt soạt, rầm rầm, quay lại đã thấy Vũ Lâu đang trượt xuống, hắn bị dọa đến biến sắc, vội lao ra đỡ nàng.

Vũ Lâu an toàn rơi bịch xuống người hắn, khiến Lam Tranh lảo đảo lùi về sau vài bước, ôm được nàng đứng vững rồi, hắn mới tức giận trách cứ: “Sao nàng cũng nhảy xuống đây? Không phải là ta để nàng đi gọi người tới sao?”

“Vừa rồi chàng không nghe thấy tiếng khóc à? Ta sợ chàng bị quỷ ăn mất, nên mới xuống xem chàng thế nào! Chàng lại còn trách ta!”

“Nàng xuống tìm ta, nếu có quỷ thật, thì nàng chạy làm sao?”

“Chết thì chết chứ sao, người một nhà, chết cùng một chỗ cũng được.”

Tuy giọng điệu của nàng không hay ho gì, nhưng ba từ “người một nhà” lại khiến Lam Tranh thấy vô cùng ấm áp, không kìm được khẽ nở nụ cười. Vũ Lâu lấy đồ nhóm lửa từ trong tay áo ra, nhìn tình hình xung quanh, lại thấy Lam Tranh đang cười, liền nhíu mày nói: “Cười cái gì, kỳ cục!”

Lam Tranh ôm lấy nàng, cọ cọ vào mặt, cười tủm tỉm nói: “Từ nay về sau chúng ta có ba người rồi, ta vui mừng, hạnh phúc chẳng lẽ không được sao?”

“Hừ, về sau phải đối mặt với hai tên ma quỷ thích bám người thế này, ta cũng sớm đoán mệnh mất thôi.”

Lam Tranh đưa tay xoa bụng nàng, ánh mắt tràn ngập tình yêu thương: “Chắc chắn con sẽ là một đứa bé ngoan.”

Nàng cười phì một tiếng: “Con của chàng, mà có thể ngoan được, thì đúng là mặt trời mọc đằng Tây rồi.” Bỗng nàng nhìn thấy trên mặt đất phía trước có một cây đèn, liền đẩy hắn ra, đi tới chỗ đó, cúi người nhặt đèn rồi châm lửa lên.

Nàng giơ đèn, nhìn khắp mọi nơi, mới phát hiện mình đang ở trong một mật động rất lớn.

“Ồ đây là.....”

“Đâu đó trong huyết mộ.....”

Hai chữ huyết mộ làm nàng cảm thấy như có cơn gió lạnh thổi qua, mà lúc này, một tiếng khóc thanh thanh bay tới càng phụ họa thêm cho tình cảnh lúc này. Vũ Lâu kêu lên một tiếng, rồi ôm chặt lấy tay Lam Tranh, sợ hãi nói: “Lam Tranh..... Chúng ta ra ngoài đi.”

“Xuống cũng xuống rồi, tốt xấu gì cũng phải điều tra xong đã rồi nói sau.” Lam Tranh nhẹ nhàng dè tay nàng: “..... Đừng sợ.”

Trong lòng hắn lại thầm thích thú, bộ dạng này của nàng thật sự rất đáng yêu.

Vũ Lâu nói: “Sao không sợ được, đây là huyết mộ đấy. Chẳng lẽ chàng không sợ chuyện ma quỷ sao?”

“Ta chỉ sợ không phải là quỷ..... mà là người.”

“Sao chàng lại khẳng định như vậy?”

Lam Tranh ôm trán than nhẹ: “Tổ mẫu của ta là Trinh Ý Thái hậu, là một người rất....., đừng nói đến chuyện bà khóc, chỉ cần các cung nữ chôn cùng bà mà dám khóc, e là còn bị bà xử phạt ấy, dù biến thành quỷ cũng vậy.”

“Một người rất làm sao?” Không nghe thấy hắn tả chính xác, Vũ Lâu thắc mắc.

“Mạnh mẽ, nghiêm khắc.” Lam Tranh nhớ lại chuyện trước đây: “..... Là một người siêu cấp đáng sợ, hình như bà chưa bao giờ cười, trẻ một cách quỷ dị. Khi bà tấn thiên, cũng tầm khoảng sáu mươi tuổi, nhưng dung nhan nhìn chỉ như tầm bốn mươi tuổi thôi.....”

“Không phải là rất tốt sao.” Là một nữ nhân, nàng đương nhiên hâm mộ người có khả năng giữ gìn nhan sắc.

“Tốt gì mà tốt.” Lam Tranh nói: “Tĩnh Thần nói người bà có ngâm hương liệu chống phân hủy ấy.”

“Tên đó mà cũng biết sợ người à.” Tuy hiện giờ nàng đã có thai, nhưng nhắc lại Tĩnh Thần đã từng hại nàng, thì nàng vẫn oán hận như trước.

“Không ai là không sợ bà, Thanh Hà vương nói chỉ cần vừa nhìn thấy bà là đã sợ đến mức muốn đi nhà xí rồi.”

Lam Tranh vừa nói xong, đột nhiên một cơn gió lạnh ủa vào thổi tắt cây đèn trong tay, Vũ Lâu hoảng sợ, giọng run rẩy nói: “Lam Tranh, chàng đừng nói nữa, Thái hậu tức giận rồi.....”

“Bà tức giận thật thì sẽ đáng sợ hơn thế này nhiều.” Lam Tranh cầm chặt tay nàng: “Có gió, chứng tỏ là có lối ra, nàng châm lại đèn đi, cố gắng đừng để gió thổi tắt nữa, chúng ta tham quan huyệt mộ nào.”

Vũ Lâu lại châm đèn lên, nhắm mắt đi theo hắn. Nàng thầm nghĩ, lúc trước khi hắn sinh bệnh, sợ bóng tối như vậy, ném hắn vào căn phòng không có đèn là khóc bù lu bù loa, giờ thì sao, lại còn dám tham quan huyệt mộ vào lúc nửa đêm nữa, muốn làm Thần Chung Quỷ đến phát ghen rồi hay sao?

* Thần Chung Quỷ: là vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo tranh của Thần, cho rằng có thể trừ được tà ma.

“Lam Tranh... chúng ta quấy rầy Thái hậu thế này, không tốt đâu.....” Nàng hơi hơi sợ.

“Có người khóc trong huyệt mộ của bà, ta giúp bà tìm ra, bà nên vui mới đúng.”

Vì sợ hãi, Vũ Lâu bám chặt, như dính trên người Lam Tranh. Lam Tranh thầm cười trộm, được lời rồi!

“Lam Tranh... không phải trong huyệt mộ của Hoàng thất thường có cơ quan sao?”

“Ở mộ chính thì có, hiện giờ chúng ta cách mộ chính rất xa.” Lam Tranh nói: “Ta đoán, có lẽ con trai Trâu Phàm đã nhốt cô gái kia ở đây, nếu không, ở động khẩu cũng sẽ không có đèn..... A! Nàng nghe xem, giọng nói phát ra từ phía trước. Đi mau!”

Vũ Lâu không dám mở mắt, chỉ sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn, nên khép hờ mi, đi sát theo Lam Tranh. Tiếng khóc ngày càng gần, rốt cuộc nàng cũng tìm được chủ nhân của tiếng khóc đó, một cô gái tóc tai bù xù. Ánh mắt cô gái kia đã sớm không còn quen với ánh sáng. Cây đèn của Vũ Lâu vừa đưa tới gần, nàng ta đã thét lên một tiếng rất thê lương.

“..... Chúng ta tới cứu cô.” Vũ Lâu dịu dàng nói, nàng đẩy cây đèn ra xa.

“Người là ai?” Lam Tranh hỏi.

Cô gái kia đưa tay che mắt, giọng nói yếu ớt: “..... Ta là..... con gái của Lễ bộ thị lang ở Kim Lăng.”

“Vì sao người ở đây?” Lam Tranh nhìn xiêm y trên người nàng ta tuy đã bẩn hết, nhưng vẫn nhìn ra được nó vốn là đồ quý, thân phận không phải tầm thường.

Vừa hỏi xong, nàng kia lại thốn thức khóc. Vũ Lâu kéo Lam Tranh ra sau mình, tiến lên nhẹ nhàng nói: “Cô đừng sợ..... Chàng sẽ đòi lại công bằng cho cô mà.”

“..... Ta phát hiện trang sức hắc tặc ta có vấn đề, nên chất vấn hắc mới biết, trang sức đó là lấy trộm từ trong huyết mộ ra..... Ta nói muốn tố giác hắc, dưới tình thế nguy cấp, hắc đã bắt cóc ta, giam ta trong này.”

“Hắc mà cô nói, có phải là con trai Trâu Phàm không?”

“..... Phải.....”

Lam Tranh hừ giọng: “Người có muốn tố giác hắc cũng không thể nói thẳng với hắc được. Trộm đồ trong lăng tẩm của Hoàng thất là tội tru di cử tộc, hắc không giết người đã là phúc cho người lắm rồi.”

Vũ Lâu dậm chân, nhéo Lam Tranh một cái: “Nàng ta đã đau khổ như vậy rồi, mà chàng còn mĩa mai nữa.”

Lam Tranh xoa xoa cánh tay bị nàng nhéo: “Được rồi, được rồi, ta không nói, chúng ta đi thôi.”

“Chàng không cứu nàng ta sao?”

“Ngày mai ta sẽ sai người vào tuần tra, làm bộ như phát hiện nơi này có vấn đề, sau đó cứu nàng ta lên.”

Lam Tranh nói: “Giờ nếu cứu nàng ta lên ngay, thì cái tội tự ý xâm nhập vào lăng tẩm của Trinh Ý Thái hậu, ta sẽ phải nhận đủ đấy.”

234. Chương 234: Quỷ Thần Phá Án

Lam Tranh để cho Vũ Lâu đập vào vai mình, rồi đẩy nàng lên, sau đó hắc tự phi thân ra khỏi động. Ngoài trời bắt đầu sáng, những tia nắng ban mai mỏng manh không giấu được ánh sáng lấp lánh chiếu rọi xuống con đường mòn trên núi.

Vũ Lâu phủ bụi đất trên người, hít sâu một hơi, mỉm cười nói: “Vẫn là thế giới bên ngoài tốt hơn.” Nàng xoay người, thấy Lam Tranh đang nhíu mày nhìn cửa động liền hỏi: “Chàng nghĩ gì vậy?”

“Có gì đó hơi kỳ quái.....” Hắc vuốt cằm nói: “Chúng ta nói là phải đi, vậy mà nàng ta quá phối hợp. Nếu đúng ra, bị cầm tù lâu như vậy, nhìn thấy có người đến cứu thì sống chết cũng phải đòi ra bằng được ấy chứ.”

“Chắc là con gái nhà quan, nên hiểu lý lẽ.” Vũ Lâu kéo hắc, vừa đi vừa nói chuyện: “Sao mà suy luận nhiều thế, chàng mau về tắm rửa đi, rồi lát nữa phái người cứu nàng ta ra.”

Lam Tranh nghe xong, không nghĩ thêm nữa, ngược lại, lại nhớ tới chuyện Vũ Lâu mang thai.

Hắc càng nghĩ càng vui vẻ, không khỏi cảm môi cười trộm, rốt cuộc lại để nàng bắt gặp, khiến nàng cũng kéo tay áo mỉm cười.

Hai người đắm chìm trong ánh nắng sớm ban mai ấm áp, hạnh phúc đi xuống núi.

Quay về phòng ở, Vũ Lâu sai người đun nước tắm rửa, rồi thay xiêm y cho Lam Tranh, hắc vội nói: “Nàng nghỉ ngơi đi, ta tự làm được rồi.”

“Được, chàng tự làm đi.” Vũ Lâu ôm vai, nghiêng đầu nhìn hắc, chỉ thấy Lam Tranh vụng về cởi đai lưng.

Nàng im lặng nhìn hắc không nắm được điểm mấu chốt, rốt cuộc đành ngửa đầu lên trời thở dài một tiếng: “Chàng đúng là bị sự giáo dục của đế vương làm hỏng rồi.”

Lam Tranh nói: “Chuyện này đương nhiên là có người hầu hạ, đâu phải ta phải tự làm.”

Vũ Lâu à một tiếng, rồi tiến lên giúp hắc cởi xiêm y, ra vẻ vô tình hỏi: “Vậy trước đây đều là ai hầu hạ chàng?”

“Không nhớ rõ.”

Vũ Lâu giương mắt theo dõi hắc: “Nói nhảm, từ nhỏ chàng đọc qua sách là đã nhớ rõ, chẳng lẽ không nhớ được ai hầu hạ chàng sao?”

“Lời thánh nhân thì phải lưu tâm, chuyện phàm phu tục tử chỉ là gió thoảng mây trôi thôi.”

Nàng kéo cằm bào của hấn, túm túm gọn lại rồi ném vào góc tường: “Xui xẻo!”

Hấn cười hì hì, kéo xiêm y của nàng: “Đúng thế, xui xẻo lắm, cởi hết đi.”

Móng vuốt sói còn chưa kịp cởi ra thì đã bị nàng đập ột cái: “Ta đi gọi thị nữ đến hầu hạ chàng, chàng chờ đó.”

Lam Tranh không hiểu gì cả, vừa rồi vẫn còn tốt đẹp, sao chớp mắt một cái mặt đã biến sắc rồi: “Vũ Lâu, nàng đừng đi.” Hấn chợt nhớ ra, có thể do vừa rồi nhắc đến chuyện thị nữ kia, nên vội giải thích: “Ta sợ nàng thế này nên mới không nói đấy, thật sự không có gì mà.” Hấn ôm nàng vào lòng, thân mật một hồi, rồi lôi kéo nàng vào thùng tắm. Vuốt ve nàng lại khiến hấn động tình, nhưng vì nghĩ đến nàng đang mang thai nên đành nhịn xuống.

Vũ Lâu thấy vẻ mặt quẫn bách của hấn, khẽ nheo mắt lại, rồi cười xấu xa, cố ý tới gần hấn, ngón tay ngọc khẽ di chuyển từ ngực hấn xuống. Nhìn thấy tay nàng như có như không chuẩn bị rơi vào trong nước, Lam Tranh vội túm lại, cắn cắn đầu ngón tay nàng nói: “Chọc giận ta, cắn thận ta ăn nàng đấy.”

Nàng ôm bụng, cúi đầu thở dài: “Đứa con đáng thương của ta, con có phụ vương như vậy không biết là có thể an toàn mà ra đời không đây.”

Hai người cũng biết có đứa bé này là chuyện khó khăn đến thế nào, nhất là Lam Tranh. Hấn vội giơ tay làm ra vẻ tù binh đầu hàng: “Ta cam đoan không chạm vào nàng nữa, sẽ ít ham muốn hơn cả hòa thượng quy y trên núi Ngũ Đài.”

Nghe hấn nói vậy, Vũ Lâu bật cười. Lam Tranh nhìn nụ cười của nàng, trong lòng lại nảy sinh ham muốn, sợ cầm lòng không được, bèn vội vội vàng vàng tắm cho xong rồi mặc y phục rồi đi. Dọc đường đi, hấn phải liên tục hít sâu hít sâu...

Sáng sớm, Thái tử điện hạ nói là thiếp thân hộ vệ của mình lạc đường, sai người đi lục soát, còn hấn thì yên ổn ngồi trong trường. Dưới mưu kế của hấn, bọn hộ vệ ‘ngẫu nhiên’ phát hiện một huyết động đáng ngờ.

Khi nghe người hầu báo lại, Lam Tranh làm ra vẻ khiếp sợ rồi đi ra ngoài: “Đi mau, đưa ta đi xem.” Đi được hai bước, hấn quay lại nói với Trâu Phàm đang lén lau mồ hôi: “Trâu đại nhân, chuyện này rất nghiêm trọng, mau đi theo ta.”

Đến cửa động đêm qua, đã có người đi xuống trước. Lam Tranh chấp tay sau lưng đứng ở cửa động chờ tin tức, một lúc sau, có thị vệ đi lên, ôm quyền bẩm báo: “Bẩm điện hạ, phía dưới phát hiện một thi thể nữ nhân.”

Trong lòng Lam Tranh run lên, tình hình gì thế này, sao chỉ vài canh giờ mà người đã chết rồi. Liệu có phải là bị giết người diệt khẩu không?!

Người hầu kia nói tiếp: “Nhìn tình trạng thi thể, thì có vẻ người đó chết được vài ngày rồi, mặt hư thối không nhìn rõ lắm.”

“Hả?” Lam Tranh ngạc nhiên, tim nhảy loạn lên, một lúc lâu sau mới nói: “Gọi Lâm thị lang của Kim Lăng đến nhận thi thể.”

Trâu Phàm nói: “Thần thấy nữ nhân này có thể là do không cẩn thận nên bị ngã xuống động mà chết, sao ngài lại nói là con gái của Lâm thị lang?”

Lam Tranh lãnh đạm nói: “Là xác chết đó nói cho ta biết.”

“Ha ha.....” Trâu Phàm chảy mồ hôi lạnh ròng ròng: “Ngài thật thích đùa.”

Lam Tranh càng nghĩ càng thấy quái dị, giữa cảnh sắc tươi đẹp này mà hấn không tìm được, rùng mình một cái, yên lặng quay về hướng mộ chính thăm cầu nguyện: “Tổ mẫu đại nhân. Cháu sai rồi, người nghỉ ngơi đi.”

Tử thi kia nhanh chóng được đưa lên, vừa nhìn thấy xiêm y trên người nàng ta, chân Lam Tranh như mềm nhũn, may mà có người hầu bên cạnh đỡ lấy. Tim Lam Tranh lạnh như băng, xiêm y trên người tử thi này giống hệt xiêm y mà nữ nhân tối qua hắn nhìn thấy.

Trong lúc chờ Lâm thị lang tới xác nhận thi thể, Lam Tranh cảm thấy sau lưng lạnh run.

Lâm thị lang lật xem phía sau tai của tử thi, lập tức khóc ròng nói: “Có bớt, là con gái ta..... là con gái ta.....” Sau đó, ông ta ra vẻ liều mạng, lao vào đánh Trâu Phàm: “Người là hung thủ giết người!”

Lam Tranh quát hai người dừng tay, rồi hỏi Lâm thị lang: “Có phải con gái người và con trai Trâu Phàm có tình cảm với nhau không?”

Lâm thị lang ngẩn người: “Dạ phải.....”

“Vậy được rồi.” Lam Tranh phân phó xuống dưới: “Bắt Trâu Phàm lại cho ta, lập tức phái người đi khám xét nơi ở của hắn, cẩn thận tìm kiếm, dù có lật ba thước đất lên cũng phải tìm kỹ từng tấc. Còn nữa, bắt cả tên con trai giết người của hắn lại, chờ người từ kinh thành về áp giải đi.”

Lệnh ban xuống liên tiếp khiến mọi người giật mình, Trâu Phàm sợ đến vỡ mật, Thái tử chỉ vừa đến tẩm lãng chưa được vài ngày, sao đã biết được hết những việc xấu của lão rồi?! Lam Tranh đi theo quan binh vào tra xét nhà Trâu Phàm, quả nhiên phát hiện có giấu trên bảo lãng trộm từ hoàng lãng của Thái hậu.

Chân tướng đã rõ ràng, lại càng làm hắn lạnh người hơn. Lúc này, quan viên địa phương ở Kim Lăng cũng đã tới, Lam Tranh liền ‘khoan dung’ nhường chỗ, để tri phủ lo liệu vụ án này.

Quay về chỗ ở, thấy Vũ Lâu đang ngồi trên giường thêu thùa may vá, hắn giật lấy vải thêu, ném sang bên cạnh, ôm nàng nằm xuống nói: “Thật đáng sợ.....”

Vũ Lâu giãy dụa: “Chàng mau đứng lên, mau đứng lên!”

Lam Tranh không chịu, trong miệng vẫn lẩm bẩm: “Trinh Ý Thái hậu..... thật đáng sợ.....”

Vũ Lâu buồn bực: “Không đứng dậy thì đừng hỏi hận!”

Hắn không hiểu, cọ cọ vào người nàng: “Hỏi hận cái gì?” Đột nhiên hắn cảm giác bên hông đau đớn, hắn chợt hiểu ngay: “Kim, kim, kim, kim ! Đau chết ta mất ! Sao nàng để bữa mấy thứ này ra đây !”

235. Chương 235: Ngoéo Tay

“Là tự chàng xông từ ngoài vào, rồi giật khỏi tay ta vút lên giường, lại còn trách ta nữa?!” Nàng kéo Lam Tranh lên, tìm thấy kim trên lưng hắn, tiện tay nhéo cho hắn một cái: “Trông chàng kia, có khác gì gặp quỷ không?!”

“Đúng là gặp quỷ mà!” Đột nhiên hắn nhớ ra, chuyện này không nên nói cho Vũ Lâu biết, liền cười cười, đùa giỡn: “Nàng gặp phải ta, không phải là gặp đúng sắc quỷ hay sao.” Hắn kéo vai nàng, cúi xuống định hôn, nhưng ngay khi môi hắn chạm vào làn da mịn màng của nàng, liền a lên một tiếng rồi tránh vội ra, ôm tay, vẻ mặt đáng thương lên án: “Sao nàng lại đâm ta nữa?”

Vũ Lâu thối thối cây kim: “Đã sắp làm phụ thân rồi, có thể ra dáng, đứng đắn một chút không?!”

“Nếu ta mà đứng đắn, thì làm sao có con được?!”

Vũ Lâu kêu lên một tiếng, rồi quay lưng về phía hắn, tức giận. Lam Tranh vốn nghĩ chờ nàng hết giận một chút rồi an ủi nàng, không ngờ lại nghe thấy tiếng nàng khóc nức nở.

“Sao lại khóc.” Hắn hơi tủi thân: “Ta cũng đã làm gì nàng đâu.”

Vũ Lâu gạt lệ: “Còn nói không nữa, sắp làm cha rồi, mà chàng vẫn thế này, chàng như vậy với ta thì ta cũng đành chịu, nhưng tương lai có con rồi, chàng làm sao làm gương cho con được?! Chỉ vừa nghĩ đến hai cha con chàng, lớn ấu trĩ, nhỏ cũng ấu trĩ, là ta khổ sở muốn chết luôn cho rồi!”

Hắn cười nói: “Chết thì chết, nàng chết chẳng lẽ ta còn sống được à?”

Nàng ngược đôi mắt mờ sương lên nhìn hắn, một giọt nước mắt nhỏ dài bên má, rồi nhào xuống giường khóc rống: “Sao chàng không thông cảm cho ta chút nào thế?! Kiếp trước chắc chắn ta không làm được việc gì tốt nên kiếp này mới phải gả cho người như chàng.”

Hắn ít nhiều cũng hiểu được, khó khăn lắm nàng mới có thể có thai, giờ lại sợ mất, nên áp lực trong lòng rất lớn.

“Vũ Lâu..... Ta sai rồi, nàng đừng khóc, không tốt cho con.”

Lúc này nàng mới thu lại nước mắt, nhưng thái độ đối với hắn cũng không tốt. Hắn chỉ vừa tiến lại gần định hôn nước mắt của nàng, đã bị nàng dùng một chưởng đẩy ra, thuận tiện tặng thêm cho từ “cút”.

Nếu suốt thời gian mang thai nàng đều thế này, thì hắn chịu khổ rồi.

Đêm hôm đó, Lam Tranh mơ thấy tổ mẫu Trình Ý Thái hậu đã mất, liền bừng tỉnh, há to mồm thở dốc. Nhìn thấy Vũ Lâu nằm bên cạnh, hắn cũng bất chấp nàng đang ngủ say, liền ôm cổ, chui vào lòng nàng. Vũ Lâu bị hắn quấy nhiễu nên tỉnh dậy, phát hiện mặt hắn đang dán vào ngực mình, nàng tức giận nói: “Độc Cô Lam Tranh, sớm muộn gì ta cũng bị chàng gây sức ép đến chết mất thôi.”

“Ta vừa gặp ác mộng.....”

Nàng nghĩ hắn lại mở thấy quá khứ bi thảm, nên cơn tức cũng tiêu tan đi, ôm hắn dịu dàng nói: “Đều là quá khứ rồi, đừng sợ.”

Lam Tranh biết nàng hiểu sai ý, nhưng như vậy cũng được, hắn không muốn giải thích: “Vũ Lâu, nàng nói, trên đời này có ma quỷ không?”

“Không biết.....” Nàng than thở: “Nhưng mà thiên hạ rộng lớn như vậy, chuyện thần kỳ, quỷ quái gì cũng không ai nói chính xác được.”

Hắn ồm một tiếng, rồi chui vào lòng Vũ Lâu, yên tâm ngủ.

Người ở kinh thành nhanh chóng đến nơi, áp giải những kẻ có liên quan đến tội trộm mộ về kinh thành xét xử. Trong đám người vây xem bên đường, Lam Tranh đột nhiên nhìn thấy một nữ tử đuổi theo xe chở phạm nhân, ném đá. Nữ nhân đó có dung mạo giống hệt thiên kim đã mất của Lâm thị lang.

“A..... người xem, ở đằng kia có người đuổi theo xe chở phạm nhân ném đá à?” Hắn hy vọng không phải chỉ một mình hắn nhìn thấy nàng ta, nên quay sang hỏi thị vệ đứng bên cạnh.

“Hồi điện hạ, đó là một người con gái khác của Lâm thị lang. Là chị em song sinh với người đã chết.”

“Chị em song sinh.....” Lam Tranh đột nhiên cười hai tiếng: “Ha ha, là chị em song sinh, ta mà lại bị chị em song sinh lừa à.”

Cha nàng ta ra trận đầu tiên, làm loạn lên một hồi, để hắn nhớ kỹ chuyện này. Lão lương trước Thái tử sẽ không bỏ mặc, liền kêu con gái cỡi y phục của người bị hại, giả thân giả quỷ khóc lóc kêu oan. Đúng vậy, oan khuất đã rửa sạch, nhưng cũng dọa hắn thê thảm.

“Phân phó xuống dưới, khẩu trừ một năm bổng lộc tên họ Lâm kia.”

Dám dọa hắn, thì ít nhất cũng phải trả giá một chút.

Khi Lam Tranh hiểu rõ chân tướng, quay về kể hết tình hình hôm đó cho Vũ Lâu nghe, Vũ Lâu cười đến không ngừng nói: “Ta đã thất lạc mà, mấy hôm trước chàng cứ như người trên mây ấy, thì ra là bị chuyện này dọa.”

Lam Tranh cũng kêu lên: “Nàng nhìn nàng kia, ta kể cho nàng nghe, nàng còn cười ta. Về sau có chuyện gì ta cũng không nói với nàng nữa.”

Vũ Lâu vỗ vỗ lưng hắn, cười nói: “Xuôi xuôi nào, sợ không?!”

Lam Tranh mím môi lườm nàng: “Tần Vũ Lâu, nàng cứ thử không cung kính với ta tiếp đi.”

Nàng ngẩn ra, lùi về phía sau, rồi đi đến bên giường, nằm xuống. Lam Tranh cũng ngẩn người, vội đi đến bên nàng, tay gạt qua khóe mắt nàng lại chạm vào một chút ẩm ướt, ấm nóng: “Nàng sao vậy, sao lại khóc?”

“Sao chàng lại hung dữ với ta?” Hai mắt nàng đỏ hồng chất vấn hẳn.

“Ta đâu có?!”

“Rõ ràng là có, cái gì mà ”dám không cung kính với ta nữa đi“? Chàng muốn trừng phạt ta sao?”

“Ta thề, ta tuyệt đối không có ý đó!”

“Rõ ràng là có, rõ ràng là có!”

“Vũ Lâu ngoan, nàng đừng như vậy, được không?” Hấn than thở: “Nàng căn bản là cố tình gây sự.”

“Cố tình gây sự cũng là học theo chàng đấy.” Vũ Lâu ngồi dậy: “Còn nói là cho ta tùy tiện quấy nhiễu, thế mà ta vừa nói hai câu, chàng đã không bằng lòng. Được, chàng là hoàng tộc, là Thái tử.....” nàng cúi đầu gạt lệ: “Làm sao có thể đòi hỏi được bình đẳng với chàng chứ..... Hu hu..... Ta thật khờ mà, thiên hạ này vốn cũng chỉ có đạo lý duy nhất là chàng bắt nạt ta mà thôi.....”

Lam Tranh vội kéo tay áo lau nước mắt cho nàng: “..... Về sau ta sẽ không chọc nàng tức giận nữa.”

“Thật à?”

“Thật!”

“Ngoéo tay!” Nàng đưa ngón út ra.

“Thật ấu trĩ mà.”

Vừa nói xong, Vũ Lâu lại khóc: “Ta ấu trĩ? Khi chàng ấu trĩ, sao chàng không nói đi, giờ còn nói ta..... hu hu.....”

Lam Tranh cũng vội đưa ngón út ra ngoắc vào tay nàng: “Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ..... chọc nàng tức giận nữa, chúng ta ngoéo tay.”

Lúc này Vũ Lâu mới nín khóc, mỉm cười. Thấy nàng cười, Lam Tranh cũng cười, vuốt ve bụng nàng nói: “..... Liệu có thể là song sinh không?”

“Ta không muốn, có một thôi đã mệt chết rồi.”

“Có nhũ mẫu giúp nàng mà, nàng lo gì.”

“Con của ta, ta tự chăm sóc, không cần người khác.”

Lam Tranh dường như nhớ ra gì đó, cũng thật thà hứa theo: “Ừ, con của mình đương nhiên là tự mình chăm sóc rồi.”

Nếu Hoàng hậu lấy cớ tấm lăng là chỗ không nên dưỡng dục Hoàng tử, rồi mạnh mẽ đoạt con bọn họ đi thì làm sao bây giờ?

236. Chương 236: Tính Tình Của Phụ Nữ Có Thai

Từ khi nghe Vũ Lâu thông báo có thai, Lam Tranh coi nàng như bảo bối, chỉ hận không thể đặt lên đầu mà thờ phụng, nhưng Vũ Lâu dường như cũng không chịu để yên cho hẳn. Lúc trước mặt người khác, Vũ Lâu dịu dàng, đáng yêu, ai cũng có thể nhìn thấy rõ, sủng thiếp không danh phận này hạnh phúc thế nào.

Nhưng chỉ cần xoay người vào phòng ngủ, lúc chỉ còn lại hai người, Lam Tranh không thể sống thoải mái được.

Giữa mùa hè nóng bức, Vũ Lâu vốn rất sợ nóng, lại thêm đang có thai, nên cũng sợ bị cảm lạnh. Thân thể không khỏe mạnh sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, rồi trời lại nóng phát hoảng, khiến nàng không thoải mái, Lam Tranh ở bên cạnh trở thành nơi trú ẩn tốt nhất.

Chưa tính đến chuyện mắng chửi, mà chỉ cần mỗi lần nàng cố tình trừng mắt lườm hắn một cái, sau đó yên lặng nằm xuống là đã đủ khiến Lam Tranh kinh hồn táng đảm, tự kiểm điểm xem mình có chọc giận gì nàng không. Nhưng càng nghĩ lại càng không nhớ ra mình làm sai chuyện gì.

Hắn chậm rãi dời đến trước mặt nàng, cười lấy lòng: “Vũ Lâu..... Nàng làm sao vậy?”

“Không sao cả!” Giọng nói bình thản, không nghe ra là hờn giận hay gì khác.

“Vậy nàng vừa trừng mắt với ta là sao? Có phải ta làm gì không tốt, chọc giận nàng không?”

“Không có.”

Nhưng Lam Tranh một lòng muốn làm một vị phu quân hoàn mỹ, không chịu bỏ qua, quần quít lấy nàng hỏi: “Vậy sao nàng lại lạnh nhạt với ta thế.”

Vũ Lâu hơi bực mình: “Ta đâu có.” rồi nhắm mắt lại, trở mình.

“Vũ Lâu, Vũ Lâu.” Hắn nhẹ nhàng đẩy nàng: “Nếu không tức giận, thì nói chuyện cùng ta đi.”

Vũ Lâu đột nhiên trợn mắt, trừng trừng nhìn hắn: “Chàng có thấy phiền không hả?! Chàng nhàn rồi quá nên khó chịu phải không! Tránh xa ta ra một chút!”

Hắn bị mắng đến mức lùi lại phía sau, khẽ run lên, sau đó làm ra vẻ đáng thương nằm ghé xuống bên cạnh: “Tần Vũ Lâu, nàng mắng ta, nàng mắng ta, nàng mắng ta.....” lẩm bẩm vài câu, hắn cảm thấy người phía sau cử động. Tưởng nàng định đánh mình, liền thầm nghĩ, không sao, nàng đang có thai, tính tình không tốt, đánh mình cho hả giận thôi. Nhưng bỗng có một bàn tay mềm mại, thon dài đặt lên mặt hắn, xoay hắn lại đối diện với nàng, sau đó, hắn lại cảm nhận được đôi môi mềm mại của nàng khẽ đặt lên mặt mình.

“Lam Tranh, ngoan ngoan nào, ta mệt quá, để ta nghỉ ngơi một chút.”

Tuy hắn biết nàng xinh đẹp, nhưng giờ nhìn nàng lại càng thêm một vẻ thù mị, thướt tha. Vợ chồng với nhau đã lâu, thế mà giờ nàng vẫn hơi đỏ mặt khi nhìn hắn, khiến hắn không kìm được, ôm cổ nàng, không cho nàng rời khỏi mình, khao khát muốn tiến thêm một bước, môi lưỡi quần quít. Vũ Lâu kìm chế lửa giận, thân mật với hắn một hồi mới nghiêng người nằm xuống.

Lam Tranh chợt nhớ ra gì đó, liền xấp lại gần, vén tóc bên thái dương nàng lên, nhìn thật kỹ vết sẹo trước đây của nàng. Vết sẹo đã mờ đến gần như không nhìn thấy nữa, làn da ở chỗ đó cũng trắng nõn, trơn mịn như những chỗ khác.

Không biết vết sẹo trên người thì thế nào. Bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, Lam Tranh nhẹ nhàng kéo áo lót của Vũ Lâu ra. Vũ Lâu đã giận đến không thể nhịn được nữa, dè tay hắn lại nói: “Chàng định làm gì?”

“Ta muốn nhìn xem vết thương trên ngực nàng đã tốt hơn chưa? Ta thấy vết sẹo trên mặt nàng đã mờ rồi.”

“.....” Vũ Lâu chống người ngồi dậy, thở dài một hơi: “Chàng có thể ngoan ngoãn được một lúc không?”

“Có thể mà.” Lam Tranh thấy nàng tức giận vội nói: “Ta tuyệt đối không quấy rầy nàng nữa.”

Lúc này Vũ Lâu mới nằm xuống, nhưng trong lòng không vui, nàng thầm nghĩ, Lam Tranh đúng là một kẻ phiền phức chết đi được. Đến nửa đêm mắt mở hơn một chút, nàng rót cuộc cũng buồn ngủ, nhưng lại nhanh chóng bị bàn tay vuốt ve trên bụng làm tan đi mất.

Nàng mở to mắt, liếc về bàn tay đang đặt trên bụng: “Độc Cô Lam Tranh, chàng muốn chết phải không?” Rót cuộc nàng không nhịn được, đập một cước vào vai Lam Tranh. May mà giường rộng, hắn ngã ra sau cũng không đến nỗi bị ngã xuống giường.

Chưa kịp đứng lên, đã bị một chiếc gối đầu hung hăng ném thẳng vào mặt.

“Chàng là đồ khốn kiếp mặt dày. Ta mang thai con chàng, mà chàng còn không buông tha cho ta, sớm muộn gì ta cũng bị chàng gây sức ép đến chết mất.”

Lam Tranh cảm thấy ầm ứ, vừa tránh né, vừa giải thích: “Ta chỉ muốn xem con thế nào, ai biết nàng ngủ tỉnh như thế. Nàng bình tĩnh đi, đừng làm con bị thương.”

Nghe vậy, nàng ném gối xuống, quỳ trên giường trừng mắt nhìn hắn, hai tròng mắt nhanh chóng ngập nước: “Ta đúng là thiếu nợ chàng mà!” Dứt lời, nàng đứng dậy định xuống giường.

“Nàng định đi đâu?”

“Ở đây nhiều phòng như vậy, ta tìm tạm một phòng nào đó nghỉ ngơi.”

Lam Tranh đương nhiên không đồng ý, vội giữ chặt tay Vũ Lâu nói: “Ta thề không quấy rầy nàng nữa, thật mà, thật mà. Nàng không ở bên cạnh ta, ta càng lo lắng, không chừng đến đêm ta không ngủ, lại chạy sang phòng nàng trông chừng đấy.”

Vừa rồi, nàng đánh rồi ném gối vào mặt hắn, nên cũng đỡ tức một chút. Giờ hắn còn nói ngon nói ngọt, nàng nghỉ ngơi, rồi vòng qua Lam Tranh, để hắn đỡ nằm xuống giường nghỉ ngơi. Hắn với tay lấy cây quạt, quạt cho nàng: “Nàng ngủ đi, có ta bảo vệ nàng rồi.”

Vũ Lâu trở mình, trừng mắt lườm hắn một cái rồi ngủ.

Lam Tranh vừa quạt, vừa nhìn bụng Vũ Lâu. Đứa bé này, chắc chắn là có vào hôm vạch trần thân phận của Vân Triệt đây mà, giờ chắc cũng khoảng hơn ba tháng rồi. Bụng Vũ Lâu vẫn còn bằng phẳng, nàng rất cẩn thận che chở, chỉ sợ xảy ra một chút sơ suất nào, nếu qua mấy tháng, bụng nàng lớn hơn, chẳng phải là càng khó sao?!

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy nàng thật vất vả, liền muốn hôn nàng một cái, nhưng nhớ vừa rồi suýt bị nàng đánh chết, đành phải nhịn ý muốn làm bậy trong đầu xuống, ngắm mỹ nhân thở dài một hơi.

Vũ Lâu coi đứa bé này còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình. Lần trước bị sảy thai, cơn ác mộng suýt nữa không thể có thai khiến nàng nhớ đến vẫn còn đau. Vì quá coi trọng nên lại hơi thần hồn nát thần tính, sợ đi đường bị ngã nên nàng không cả bước ra khỏi cửa viện nữa.

Dưới cái nắng chói chang của mùa hè, nàng nằm đọc sách trên ghế quý phi dưới tàng cây xanh, rồi ngủ quên mất. Nàng mơ thấy trên trời đầy mây ngũ sắc, chợt bừng tỉnh, nghĩ là dấu hiệu tốt nên muốn chạy tới kể cho Lam Tranh.

Vừa hỏi thị nữ, nghe nói Thái tử đã quay về, thấy nàng nghỉ ngơi nên không quấy rầy nàng, trở về phòng ngủ trong hậu viện.

Vũ Lâu đứng dậy đi tìm hắn, đẩy cửa phòng ngủ gọi: “Lam Tranh——”

Không có ai trả lời, nàng bước vào, rồi ngẩn người, sau đó, nàng bám lấy bình phong, cười ngặt nghẽo.

“Lam Tranh, chàng làm gì vậy?” Nàng cười chảy cả nước mắt, hỏi đại nam nhân đang buộc gối vào bụng mình kia: “Chàng đang diễn tuồng gì đây?”

Lam Tranh hơi xấu hổ, nhưng dù sao cũng bị nàng nhìn thấy rồi: “Ta muốn thử xem nàng mang thai như thế, không thoải mái đến mức nào.”

Vũ Lâu đi lại gần, cười nói: “Vay thử xong chưa? Cảm giác mang thai có thoải mái không?”

Hắn lắc đầu: “Đương nhiên là không, vừa nặng nề vừa bất tiện.” Hắn tháo chiếc gối xuống: “Mang như vậy mười tháng, nghĩ đã không chịu nổi rồi.”

“Vay mà chàng còn chọc ta tức giận, giờ biết ta vất vả chưa?” Vũ Lâu nói xong lại nhéo hắn: “Về sau ngoan ngoãn một chút đi.”

Lam Tranh nghĩ nghĩ nói: “Ở đây điều kiện tệ quá, ta đưa nàng về kinh thành nhé. Ở nơi thâm sơn cùng cốc này, lỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm sao? Đến lúc sinh sẽ càng đáng sợ hơn.”

237. Chương 237: Sức Ép Của Phụ Nữ Có Thai

Nghe hắn nói vậy, nàng cười trên mặt Vũ Lâu cũng biến mất: “Ta không đi. Ở đây không phải không có đại phu, hơn nữa, tự ta cũng hiểu y thuật. Ta cũng từng chăm sóc chị dâu, nên việc mang thai, sinh nở cũng hiểu biết ít nhiều rồi. Giờ đây vò cả một chặng đường dài về kinh thành thì càng nguy hiểm hơn.”

“Ta mới nói một câu mà nàng đã nói nhiều như vậy.” Lam Tranh cười tủm tỉm nắm tay nàng: “Ta chỉ biết là nàng đang luyến tiếc không muốn rời xa ta thôi.”

Vũ Lâu dựa vào ngực hắn, rồi kể cho hắn nghe giấc mơ vừa rồi.

“Mây ngũ sắc à?” Lam Tranh nhúm mày, bỗng nhiên cười nói: “Liệu có khi nào nàng mang thai Tôn Ngộ Không không?”

“Chàng!” Vũ Lâu tức giận quay lưng về phía hắn: “Không bao giờ... thêm nói chuyện với chàng nữa.”

Lam Tranh cười, xoay người nàng lại: “Chỉ đùa một chút thôi mà. Mấy hôm nay mặt nàng cứ buồn thiu, ta chỉ muốn chọc cho nàng vui thôi, ai ngờ nàng lại tức giận.” Vũ Lâu không chịu bỏ qua, nói: “Làm gì có ai đùa như chàng, chẳng thú vị chút nào hết.”

“Được rồi được rồi.” Lam Tranh vội nói theo ý nàng: “Về sau ta không nói đùa như vậy nữa.”

Lúc này mặt Vũ Lâu mới giãn ra một chút. Lam Tranh đỡ nàng ngồi xuống, thấp giọng nói: “Giấc mộng này, nàng có nói với người khác chưa?”

“Chưa, chỉ mới kể cho chàng nghe.”

“Vậy là tốt rồi.” Lam Tranh nói: “Đừng nói cho bất kỳ ai, Hoàng thượng rất tin vào đạo giáo, giấc mơ này có thể là điềm lành, rất quan trọng. Nếu để ông biết thai nhi trong bụng nàng, trời sinh có tướng đế vương, thì chúng ta sẽ phiền phức lắm.”

“Nhưng mà..... cháu mình có tướng đế vương không tốt sao?”

“Ngốc ạ, hoàng tôn có tướng đế vương, như vậy đương nhiên ta sẽ trở thành Hoàng đế. Ông vốn đã nghi kỵ ta, chẳng lẽ còn không nghĩ là ta định mưu phản, bức vua thoái vị nữa à.”

Vũ Lâu nghe xong, hoảng sợ nói: “Ta tuyệt đối sẽ không nói ra, tạm thời quên giấc mơ này đi.” rồi nàng tiện đà hỏi: “Lam Tranh, vậy không phải là ta mang thai bé trai đấy chứ?” Lam Tranh cười nói: “Nàng tin vào giấc mơ thế à, chờ sinh ra rồi nói sau.”

Vũ Lâu vuốt ve bụng: “Con phải bình an ra đời nhé!”

Tính tình Vũ Lâu dạo này rất khó chiều, đây là cảm giác của Lam Tranh.

Tháng tám, trời rất hay đổ mưa. Hôm đó, mưa rơi tầm tã, Vũ Lâu ngồi thêu yếm cho trẻ sơ sinh, còn Lam Tranh ngồi một bên, ngoan ngoãn hầu chuyện nàng, đột nhiên Vũ Lâu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Lam Tranh..... ta muốn ăn.....”

“Ăn gì?” Lam Tranh có dự cảm không hề tốt.

“Ta nhớ rõ trước kia thường lên chuồn ra ngoài cùng Tô Tiêu, đi hái quả hồng ăn, nhiều năm chưa được ăn lại, giờ thèm quá.”

Nghe hai chữ Tô Tiêu, Lam Tranh cảm thấy rất chói tai, chỉ ừ một tiếng.

“Chàng ừ vậy thôi à? Ta muốn ăn, chàng mau đi tìm cho ta đi.” Dứt lời, nàng ném cái yếm lên người hắn: “Còn ngần ngừ ra đấy làm gì?”

Lam Tranh thấy mày ngài khê nhướng, vội nói: “Nàng đừng tức giận, ta sai người đi tìm là được mà.”

Hắn gọi tùy tùng, sai bọn họ lên núi hái hồng. Giữa ngày mưa to mà nhận loại mệnh lệnh này, bọn họ vệ biết ngay là yêu cầu của Vũ Lâu. Vì thế, trong trời mưa tầm tã, từng nhóm cao thủ đại nội phải phi thân đi, học theo các phụ nữ thôn quê, hái trái cây trong rừng.

Cuối cùng, bọn họ vệ ướt sũng cả người cũng có thể đem về những quả hồng trân quý. Lam Tranh sai người rửa sạch sẽ rồi đưa cho Vũ Lâu. Vũ Lâu mặt mày liếc một cái, trong mắt không có đến một nửa phần khát vọng như vừa rồi.

“Mấy thứ sinh trưởng ở gần lãng tã này, âm khí nặng, không ăn thì tốt hơn.” Vũ Lâu băng quơ nói: “Hơn nữa, ta cũng không thấy thèm ăn lắm, thôi, bỏ đi vậy.”

“.....” Lam Tranh nói: “Không ăn sao? Vừa rồi nàng còn đòi ta tìm mà?”

“Ta nói không ăn là không ăn!”

Lam Tranh nhớ đến mình trước kia, không chỉ bắt nàng đút cho, mà được đút rồi còn nhổ ra. Nên phản ứng bây giờ của nàng, thôi cũng coi như là không xấu lắm.

Có một hôm, Vũ Lâu đột nhiên nói muốn chơi xích đu. Đây là trò rất nguy hiểm, lỡ mà có sai sót, thì nguy to. Lam Tranh nói gì cũng không được, Vũ Lâu nói gì cũng là đúng, hắn không đáp ứng, thì Vũ Lâu khóc ầm lên, không thuận theo thì không chịu thôi.

Lam Tranh khổ vô cùng, nói hết lời vẫn không lay chuyển được suy nghĩ của nàng. Về mặt Vũ Lâu khi nhìn hắn không có một chút hòa nhã nào, lạnh như băng, nói chuyện chỉ được ba câu là lại cãi nhau ầm ĩ. Lam Tranh không chịu nổi, đành phải sai người làm xích đu cho nàng.

Hắn lại trầm nghĩ, lát nữa tự hắn chú ý che chở bảo vệ nàng là được rồi.

Ai ngờ, nàng ôm bụng, lắc lắc dây thừng của xích đu rồi nói: “Đúng là quá nguy hiểm..... Không chơi thì hơn nhỉ.”

Lam Tranh tức đến tối sầm mặt mũi: “Ta đã nói với nàng là nguy hiểm rồi, nhưng nàng không chịu nghe cơ.”

Vũ Lâu nhìn hắn, miệng hơi mấp máy, rồi hai dòng nước mắt chợt chảy dài bên má: “Chàng hung dữ gì chứ, ta chỉ muốn chơi xích đu thôi, có đáng để chàng mắng ta vậy không?” Dứt lời, nàng ầm ục khóc lên: “Hu hu... ta ăn không ngon, ngủ cũng không ngon, chẳng lẽ yêu cầu một chút vậy cũng không được sao?”

“Yêu cầu một chút.....” Lam Tranh nhẹ giọng lặp lại.

“Nếu chàng chê ta nhiều chuyện thì nói luôn đi. Tự ta sinh tự ta dưỡng, không cần chàng nữa.”

Lam Tranh nghe nàng nói như muốn ôm bụng bỏ trốn, vội ôm chầm lấy nàng an ủi: “Ta chỉ lo lắng cho nàng nên mới nói nhiều một hai câu, nàng đừng để bụng mà.”

Vũ Lâu đánh vào ngực hắn, oán trách: “Chàng đã nói sẽ không chọc ta tức giận, mà giờ còn mắng ta.”

Nữ tử bình thường nếu đánh vào ngực nam tử, thì tức là làm nũng, đôi bàn tay trắng nõn mềm mại, như âu yếm vậy. Nhưng đối với Vũ Lâu biết võ công mà nói, thì động tác này rất có lực sát thương, Lam Tranh đón nhận vài cái đã cảm thấy không chịu được nữa rồi.

“Nàng đừng đánh nữa, đánh nữa ta học máu mất.”

Vũ Lâu lườm hắn một cái: “Vậy thì học máu đi.” Nàng đẩy hắn ra, hừ một tiếng rồi xoay người đi mất.

Lam Tranh kéo xích đu, tay bấm bấm tính toán: “Bây giờ là bốn tháng, nhiều nhất cũng còn sáu tháng nữa, nhẩn nhẩn thôi!”

Giữ ý nghĩ này trong đầu, Lam Tranh đi theo làm tùy tùng hầu hạ Vũ Lâu, chịu tức chịu khổ cũng thành quen. Đến lúc Vũ Lâu mang thai được sáu tháng, rốt cuộc hắn cũng thấy được một tia sáng mong manh. Ngắm bụng nàng bắt đầu to dần lên, nghĩ đến chuyện con mình sắp ra đời, hắn liền không nhịn được, khẽ toét miệng cười.

Nhưng hắn còn chưa vui vẻ được mấy ngày, thì đã phải đón cơn ác mộng khác.

Vân Triệt đến!

Trưa hôm đó, Vũ Lâu nhắm mắt nghỉ ngơi, Lam Tranh thử độ ẩm của chậu than, đang tính thêm than vào thì nghe thị nữ nhỏ giọng bẩm báo, nói ở ngoài tiền đường có người cầu kiến, từ Vân Nam đến. Tim Lam Tranh khẽ đập thịch một cái, nhưng cũng tự an ủi mình, chắc không phải tên kia đâu.

Nhưng khi đi tới tiền đường gặp người kia, nhìn thấy đối phương bày ra vẻ mặt: ta hoàn toàn vô hại, hắn lại giận phát điên.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Vân Triệt hừ lạnh: “Tỷ tỷ của ta đâu?”

“Đến từ đâu thì quay về đó đi! Ở đây không chào đón ngươi!”

“Dựa vào cái gì?”

“Chỉ cần ta nói thế nào thì là thế ấy!” Lam Tranh nói với người hầu: “Bắt lấy hắn, đánh vài gậy, rồi ném ra sau núi làm mồi cho sói.”

“Ngươi dám !” Tuy ngoài miệng Vân Triệt vẫn cố tỏ vẻ cứng rắn, nhưng chân thì không khỏi lùi về phía sau vài bước.

“Ngươi dám tự tiện rời khỏi đất phong, sao ta không dám xử phạt ngươi!” Lam Tranh hung dữ cười xấu xa: “Vượt ngàn dặm xa xôi đi tìm cái chết !”

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến từ ngoài cửa: “Ai ở trong vậy?”

“Tỷ tỷ—”

238. Chương 238: Thai Máy

(Lần động dục đầu tiên của thai nhi mà mẹ có thể cảm nhận được)

Nghe giọng nói của Vũ Lâu, Vân Triệt vô cùng kích động, lướt qua người Lam Tranh, đi đón nàng. Lam Tranh làm sao cho hắn động tới Vũ Lâu được. Hắn bắt lấy cánh tay hắn ta, đẩy hắn ta ngã xuống đất, sau đó tự mình chạy ra đón Vũ Lâu: “Sao nàng lại ra đây? Thân mình quan trọng hơn.”

Vũ Lâu nhìn thấy Vân Triệt ngồi dưới đất, vui vẻ đi đỡ hắn lên: “Đệ tới lúc nào? Trên đất lạnh lắm, đệ tỷ kéo đệ lên.”

Vân Triệt không chịu đứng dậy, tố cáo trước: “Là hắn đẩy ta.”

Vũ Lâu trừng mắt nhìn Lam Tranh, sự mất hứng viết ngay trên mặt.

Lam Tranh buông tay: “Hắn tự tiện rời khỏi đất phong, ta đang định trói hắn lại, áp tải về kinh thành hỏi tội đấy.”

Vân Triệt cười lạnh: “Ngươi nhớ lắm à, Hoàng thượng chỉ nói là không có ý chỉ thì ta không được tự tiện vào kinh thành, chứ đâu có nói ta không thể rời đất phong, dạo chơi thiên hạ?”

“Về sau sẽ như thế.” Chờ hắn làm Hoàng đế, nhất định sẽ hạ chỉ để con cháu sau này của Hàn vương, nhiều thế hệ vĩnh viễn không được rời khỏi đất phong. Hắn kéo Vũ Lâu ra: “Nàng đang có thai, để ta đỡ hắn cho.”

Vũ Lâu cúi người, khó nhọc lùi từng bước để Lam Tranh tiến lên.

“Đứng lên đi.” Lam Tranh cầm tay Vân Triệt, kéo được một nửa, đột nhiên lại buông lỏng tay làm hắn ngã mạnh xuống đất tiếp. Vũ Lâu nhìn cũng không khỏi buồn bực, nói với Lam Tranh: “Đệ ấy đến thăm chúng ta là chuyện vui, sao chàng lại đối xử với đệ ấy như vậy!”

Vân Triệt lại ầm ức, tự mình đứng dậy, tức giận hò hét: “Vì ta nghe nói quan viên trông coi việc tu sửa lăng tẩm trộm bảo vật trong lăng, sợ tỷ tỷ có chuyện gì nên mới chạy tới thăm hai người, lòng tốt không được hỏi đáp mà.”

“Ai biết được ngươi có phải đến hạ độc không.” Lam Tranh nói.

Vân Triệt ác độc đáp: “Nếu ta mà hạ độc, thì ngươi ở cùng một phòng với ta này giờ đã chết lâu rồi.”

Vũ Lâu thấy hai người lại muốn ồn ào, vội đứng giữa xoa dịu, nói với Vân Triệt: “Đệ đi đường xa đến đây, chắc mệt lắm rồi, cứ nghỉ ngơi trước đã, chờ lát nữa ta sai người chuẩn bị đồ ăn xong rồi sẽ gọi đệ.”

Chờ thị nữ dẫn Vân Triệt đi nghỉ tạm, Vũ Lâu liền bắt đầu quở trách Lam Tranh: “Chàng coi chàng đi, còn nói người khác ấu trĩ, chỉ có chàng mới là người ấu trĩ nhất ấy. Đệ ấy vất vả lắm mới tới đây được một lần, chàng lại còn đánh đệ ấy, chàng có thấy vui gì không?”

Lam Tranh nói: “Ta cực kỳ vui về!”

“Đệ ấy cũng là đệ đệ của chàng, chàng đối xử với đệ ấy tốt một chút, được không?”

“Hắn đã từng muốn độc chết ta, ta không tính sổ với hắn đã là lời cho hắn lắm rồi.”

Vũ Lâu nghe xong, nước mắt lại từ từ chảy ra: “Sao chàng không thể để ta bớt lo được thể.....” Lam Tranh thấy nàng sắp khóc, mọi thứ đều quăng lại phía sau hết, cố gắng nói hết lời hay để dỗ dành nàng, lại bị nàng âm ỉ một hồi, tay còn bị nhéo hai cái nữa.

Chờ Vũ Lâu lau khô nước mắt, thì thức ăn cũng chuẩn bị xong. Nàng sai người đi gọi Vân Triệt tới dùng bữa. Lam Tranh ngồi ghế trên, nhìn Vân Triệt tươi cười nói chuyện Vũ Lâu đã cảm thấy khó chịu. Tám phần là hắn ta đến đây để dụ dỗ nàng mà.

Vân Triệt cầm thư của mẹ và ca ca Vũ Lâu ra, làm cho Vũ Lâu vui như nhặt được báu vật, cảm động đến đỏ hồng hai mắt. Vân Triệt đặc ý liếc mắt nhìn Lam Tranh một cái, Lam Tranh áp chế lửa giận, yên lặng gấp rau cho Vũ Lâu.

“Đúng rồi, ta nghe nói, gần đây Hoàng thượng mê muội phương pháp tu tiên, gọi rất nhiều đạo sĩ vào cung đốt lò luyện đan.” Tin tức này là Vân Triệt muốn nói cho Lam Tranh nghe, nhưng vừa rồi âm ỉ với hắn, nên không tiện nói thẳng, ra vẻ đang nói chuyện với Vũ Lâu.

Lam Tranh nghe thấy, nhưng không nói gì.

“Vũ Lâu tỷ tỷ, còn nữa nhé. Nghe nói Tấn vương sống ở Giao Đông cũng không tệ lắm, còn liên lạc được với bộ hạ cũ.” Vân Triệt tiếp tục thông báo những tin tức chấn động mà hắn biết: “Phương gia ở kinh thành khám và chữa bệnh cho hắn, nên thân thể cũng khá lên nhiều.”

Vũ Lâu không quan tâm đến chuyện Tấn vương, cũng không biết vì sao khi Vân Triệt nói chuyện này lại có vẻ rất đặc ý, chỉ tán gẫu chuyện nhà với Vân Triệt. Nhưng sắc mặt Lam Tranh thì rất nghiêm trọng, trong lòng hắn rối rắm vô cùng.

Lúc này, Vân Triệt mới nhìn bụng Vũ Lâu nói: “Đệ sờ một chút được không?” Nói xong, không chờ Lam Tranh kịp phản ứng, Vân Triệt đưa tay đặt lên bụng nàng, nói: “A? Giật cả mình, tỷ tỷ, tỷ cảm thấy không?”

Vũ Lâu cười gật đầu: “Có, đứa bé đá ta một cái.”

Lam Tranh phát điên, lần đầu tiên thai máy lại để thẳng nhóc Vân Triệt này sờ soạng, hận đến muốn giết chết hắn luôn. Hắn nhặt nhéo nhai cho hết bát cơm, thấy Vân Triệt vẫn còn bám vào Vũ Lâu, liền lôi nàng về phòng.

Hắn đỡ nàng ngồi xuống giường, sau đó hắn ngồi xổm xuống, ôm hông nàng, tai dán vào bụng nàng nghe: “Sao con lại không động nữa?”

Hôm nay Vũ Lâu được gặp Vân Triệt, lại nhận được thư của mẹ và ca ca nên tâm tình rất tốt.

Vũ Lâu cười nói: “Lúc đó Vân Triệt vừa đúng lúc nên cảm nhận được thôi, chàng gọi con động, thì con càng không động. Giống hết tính thích đùa giỡn người khác của chàng.”

Lam Tranh nói với bụng nàng: “Bé ngoan à, mau động đây đi, để cha cao hứng, cao hứng một chút nào.”

Nàng cười khanh khách: “Con đâu có nghe thấy, chàng nói nhiều nữa cũng vô ích, chờ qua vài tháng nữa, thai máy rõ hơn, thì chàng sờ thấy ngay.”

Lam Tranh nói: “Ồ trong bụng mẹ mà đã không nghe lời rồi, chờ sinh ra không biết còn thế nào.” Hắn không sờ soạng nữa, ngồi xuống cạnh Vũ Lâu nói: “Nàng nghe Vân Triệt vừa nói không? Chuyện Hoàng thượng dùng tiên đan và thân thể Tấn vương khá hơn ấy? Nàng nghĩ thế nào?”

“Không nghĩ gì cả.”

“Cái tên Vân Triệt đó, rất tinh quái. Nếu hắn đã nói ra thì sẽ không vô nghĩa, ý hắn muốn nhắc ta nên chuẩn bị sẵn sàng để quay về kinh thành.” Lam Tranh nằm trên giường, nhìn lên trần: “..... Hoàng đế gọi đạo sĩ về luyện đan được, không chừng ngày nào đó sẽ thực sự cười hạc bay đi. Mà Tấn vương cũng bắt đầu rục rịch, ta lại xa kinh thành, tình hình không lạc quan lắm.” Nói tới đây, hắn lại nói: “Vân Triệt đến để mật báo cho ta. Hắn vẫn còn nhớ ta là ca ca hắn.”

Vũ Lâu nói: “Đúng thế, nên chàng đối xử với đệ ấy tốt một chút.”

Lam Tranh nhũm mày nghĩ nghĩ, rồi nói: “Không được, ta vẫn chán ghét hắn.”

Vì Lam Tranh chán ghét Vân Triệt, hắn cũng vội vàng tới đây, không muốn người khác phát hiện nên chưa được vài ngày đã vội cáo biệt. Trong lúc từ biệt Vũ Lâu, dáng vẻ tử tế thâm trầm khiến Lam Tranh giận đến nghiến răng. Chờ hắn đi rồi, Lam Tranh còn định sai người đốt pháo tiễn ôn thần, bị Vũ Lâu mắng ột trận mới tức giận từ bỏ.

Chờ đến khi thai nhi được bảy tám tháng, bắt đầu cử động rõ ràng, Lam Tranh không có việc gì là lại vuốt ve bụng nàng, nói chuyện với thai nhi: “Khi nào ra đời, con ra nhanh một chút nhé, đừng làm mẹ đau, biết chưa?” Nhắc đến chuyện sinh nở, Vũ Lâu cũng lo lắng, tiếng kêu tê tâm liệt phế của chị dâu năm đó vẫn quanh quẩn bên tai nàng.

Mang thai đủ tháng đủ ngày, bà đỡ và thị nữ cũng chuẩn bị sẵn tinh thần đón địch. Lam Tranh ngủ cũng không dám ngủ say, chỉ sợ nửa đêm nàng trở dạ. Sợ cái gì thì cái đó đến, đêm hôm đó, Lam Tranh đang mơ màng, chợt nghe Vũ Lâu khê rên nhẹ nhẹ, hắn sờ xuống giường thấy đệm bị ướt một mảng, lập tức bừng tỉnh, cao giọng sai thị nữ đi gọi bà đỡ.

Bà đỡ vừa đến, Lam Tranh đã bị thị nữ đẩy ra ngoài.

Lam Tranh không thể ở bên nàng, chỉ nghe tiếng la hét bên trong khiến lòng hắn đau còn hơn dao cắt.

Rốt cuộc, một tiếng trẻ con khóc nỉ non cũng xé toang màn đêm.

239. Chương 239: Sinh Nở

Nghे tiếng trẻ con khóc, Lam Tranh vội lao đến bên cửa, định nhìn lên một chút, nhưng chưa kịp nhìn đã bị bọn thị nữ đẩy lại ra ngoài.

Lòng hắn như lửa đốt, đi qua đi lại trước cửa phòng, rốt cuộc hắn quyết định liều mạng. Không thèm quan tâm cái gì mà nam nhân không được bước vào phòng sinh nữa. Hôm nay hắn sẽ vào.

Thái tử điện hạ cứng rắn đi vào, thì cũng chẳng ai dám thật sự ngăn cản, chỉ nói vài câu: “Điện hạ dừng bước” rồi cũng phải nhường đường cho hắn.

Vào trong phòng, Lam Tranh lo lắng khi nhìn thấy Vũ Lâu suy yếu nằm trên giường, mồ hôi đầm đìa, ướt cả tóc mai, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng bệch.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân, mở mắt nhìn, thấy Lam Tranh bước vào, liền bắt chắp đầu đón, quát hắn: “..... Chàng..... sao lại vào đây? Mau..... mau ra ngoài đi !”

Bà đỡ đã vệ sinh sạch sẽ cho nàng, thấy hắn cũng bực mình: “Điện hạ, nam nhân không thể vào đây được, điềm xấu, mời ngài dời bước.”

Lam Tranh than thở: “Ta lo cho nàng mà.” Thấy nàng còn sức mắng mình, nên hắn cũng yên tâm, chắc nàng không sao, liền đi qua xem đứa bé vừa khóc oa oa kia.

Thị nữ cũng vừa lau rửa sạch sẽ cho em bé, quần chăn ôm vào rồi đưa sang cho Lam Tranh: “Chúc mừng điện hạ, là thế tử.”

Lam Tranh vui mừng đến không khép được miệng, đưa ngón tay của mình nhẹ nhàng chạm vào ngón tay bé nhỏ như trong suốt của con. Trong đầu lại trống rỗng không còn nghĩ ngợi gì, chỉ thấy lòng tràn ngập sự vui sướng và hạnh phúc không thể khổng chế được.

Bị hấn chạm vào, đứa bé lại khóc ầm lên, Lam Tranh cười khê hôn trán đứa bé một cái, rồi ôm đến bên giường Vũ Lâu: “Nghe con khóc to không này.”

Sinh con xong, nàng chỉ cảm thấy như vừa dạo qua một vòng địa ngục rồi quay về vậy. Còn chưa kịp nhìn ngắm con thì Lam Tranh đã vào. Nàng không kịp để ý đến con nữa, chỉ vội đuổi Lam Tranh ra ngoài: “..... Chàng mau đi ra.....” Còn chưa nói hết câu, thì nàng đã cảm giác tử cung lại co rút như đau trở dạ, khiến nàng tối tăm mặt mũi, phát ra những tiếng thét đến tê tâm liệt phế.

Lam Tranh hoảng sợ, tưởng là do mình không nghe lời, nên chọc giận nàng, vội nói: “Vũ Lâu, nàng đừng lo, ta đi ra ngoài là được, nàng mau khỏe lên.”

Bà đỡ nhìn xuống hạ thân nàng rồi nói: “Còn một bé nữa, đầu ra rồi.”

Vừa rồi đã sinh một lần, nên lần này cũng không quá khó khăn nữa, chỉ dùng sức rặn một chút, bà đỡ đã đón được đứa bé thứ hai.

Bà đỡ nhìn lên, nhìn qua Vũ Lâu đang đau đớn rên rỉ, rồi quay sang nói với Lam Tranh: “Chúc mừng điện hạ, thêm một bé trai nữa.”

Vũ Lâu vừa nghe lại là bé trai, người nhũn ra, chán nản nói: “... sao lại là... con trai nữa...”

Lam Tranh như vừa tỉnh mộng. Sau khi bà đỡ lau rửa sạch sẽ đứa bé kia, lại đưa sang cho hấn, Lam Tranh mở chăn ra, thấy trên ngực đứa bé này có một vết bớt đỏ sẫm to bằng móng tay, nói: “..... Tốt quá, không khó phân biệt rồi...”

Lại lau rửa sạch sẽ cho Vũ Lâu lần nữa, bà đỡ và chúng thị nữ nói những lời chúc may mắn rồi lĩnh thưởng rồi đi. Trong phòng chỉ còn vài bà đỡ có kinh nghiệm ở lại chăm sóc Vũ Lâu.

Lam Tranh ôm con tới bên giường, để Vũ Lâu nhìn. Vũ Lâu nhìn thấy hai đứa bé, hạnh phúc nói: “... Là con của chúng ta...”

Lam Tranh khê nhéo mũi nàng, cười nói: “Ngốc ạ... đương nhiên là con của chúng ta rồi...”

Vũ Lâu lại nói: “..... Nhìn đẹp hơn con chị dâu ta sinh nhiều.....”

Lam Tranh chỉ vào mình: “Bàn về diện mạo, thì ca ca nàng làm sao so được với ta?”

Nàng đỏ khóc đỏ cười: “Lúc này mà chàng không thể nói được câu gì khác sao?”

Lam Tranh cười nói: “Trừ vui mừng, hạnh phúc ra, ta còn nói được gì nữa.”

Vũ Lâu lại thoáng ưu sầu: “..... Hai con trai sinh đôi..... Sau này phải làm sao bây giờ?”

Hấn biết ý nàng nói đến chuyện hoàng trữ (Người được xác định sẽ kế thừa ngôi vua), liền cười nói: “Trên người không có bớt là ca ca, là con trai trưởng.”

Vũ Lâu nói: “Chỉ ra đời chậm hơn một chút mà mất cơ hội... Thật không công bằng.”

“Nàng lo nhiều quá rồi, chuyện đó là chuyện sau này, giờ nàng phải nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Nàng nghĩ cũng đúng, đây là chuyện rất lâu sau này. Lam Tranh hôn nàng một cái rồi nói: “Ta thề, giờ tuyệt đối không quấy rầy nàng.” Nhóm vú nuôi chăm sóc cho Vũ Lâu xong, rồi ôm bọn nhỏ đi ra ngoài.

Sau ba ngày, làm lễ tắm rửa đơn giản xong, Lam Tranh liền ôm con qua thăm Vũ Lâu. (Theo tục lệ cũ, trẻ sơ sinh ra đời được ba ngày thì sẽ tắm.)

Qua mấy ngày điều dưỡng, sắc mặt nàng cũng khá lên nhiều. Vũ Lâu vui vẻ đón một đứa bé ôm vào lòng, hỏi Lam Tranh: “Con ăn chưa?” Một bà vú ở bên cạnh nói: “Dạ ăn rồi, đã mời bà vú có gia thế trong sạch đến chăm sóc ạ.”

Vũ Lâu bế xong, lại đối với Lam Tranh, khi mở xiêm y, thấy trên ngực đứa bé có bớt, nàng lại nghĩ đến chuyện bất công với nó, không khỏi ôm nhiều hơn một chút.

Lam Tranh nhận ra nàng thiên vị với đứa con nhỏ, nói: “Nàng đừng bận tâm quá như thế, con còn chưa nói gì mà.”

Vũ Lâu nhướn mày: “Con nhỏ như vậy thì nói gì được?”

Lam Tranh vội cười nhận lỗi: “Ừ, là ta sai, nàng đừng tức giận, người vẫn còn yếu, tức giận sẽ hại sức khỏe.”

“Ta cũng đâu phải làm bằng giấy.” Nàng nói: “Sau này không cần bà vú nữa, tự ta sẽ chăm sóc hai đứa con này.”

“Một đứa thôi đã đủ mệt rồi, đây lại còn hai đứa, nàng cho con ăn sao nổi. Vẫn nên giao cho bà vú chăm giúp thì hơn. Ta và nàng cũng đều do bà vú nuôi lớn, không phải cũng rất tốt sao?”

Vũ Lâu nghe xong, chỉ nựng nựng con, không đáp lời.

Lam Tranh thở dài: “..... Sau này còn sinh nữa, nàng lại được chăm con mà.”

Mang thai song sinh đã vượt dự đoán của nàng rồi, thế mà lại còn nghe hấn nói sinh nữa, không khỏi nhúu mày: “Chàng còn dám nói vậy?! Đều tại chàng hết! Nếu không, làm sao lại cùng lúc sinh tới hai đứa để gây sức ép cho ta.”

Lam Tranh than thở: “Sao lại đổ lỗi cho ta.”

“Tại chàng. Vì chàng cũng từ bào thai song sinh mà ra.”

Lam Tranh buồn bực, đưa tay vẽ vòng tròn bên mép giường: “... Nếu hai đứa nó cũng có tật xấu gì, nàng cũng lại đổ cho ta à?”

“Nếu hai đứa mà thích đánh người, thì ta không muốn sống nữa.” Vũ Lâu nói.

Lam Tranh an ủi: “Không đâu, có anh có em, chúng nó có bạn rồi, không phiền chúng ta đâu.”

Đúng như hấn nói, lần đầu sinh con lại có liền hai đứa, dù có nhóm bà vú giúp đỡ nhưng Vũ Lâu rất mệt nhọc.

Lam Tranh cũng có chuyện phiền lòng, đó là, việc Vũ Lâu sinh con chắc chắn đã báo về kinh thành. Hấn sợ sau khi Hoàng hậu biết sẽ có hành động gì, nên vô cùng lo lắng.

Sắp đến ngày đầy tháng, tối hôm đó, Lam Tranh ghé vào giường, vừa chơi với con vừa bàn bạc với Vũ Lâu chuyện tổ chức tiệc rượu.

Vũ Lâu nói: “Không cần phải làm phô trương quá, ở đây không có hoàng thân quốc thích, chúng ta tổ chức bữa tiệc nhỏ là được rồi.”

“Nhưng như vậy thì thiệt thòi cho các con quá.”

“Chờ đến khi về kinh thành, chúng ta sẽ tổ chức lại.”

Lam Tranh à một tiếng, rồi trầm mặc nói: “Vũ Lâu, nếu Hoàng hậu cho người tới đón mẹ con nàng về kinh thành, nàng có đi không?”

240. Chương 240: Lần Đầu Làm Cha Mẹ

Vũ Lâu nghe xong, thuận miệng nói: “Chàng còn ở đây, thì ta về làm gì?!”

Trong lòng Lam Tranh tất nhiên rất vui mừng, nhưng ở kinh thành điều kiện sẽ tốt hơn ẹ con các nàng rất nhiều: “Quay về kinh thành, muốn cái gì có cái đó, điều kiện tốt hơn ở đây rất nhiều...”

Không đợi hấn nói xong, Vũ Lâu lườm hấn một cái: “Điều kiện trong cung tốt, thì sao? Còn không phải là nuôi dưỡng ra một tên khốn kiếp như Độc Cô Tình Thần hay sao? Còn có mấy tên huynh đệ vừa ngốc vừa hư hỏng của chàng nữa, có tên nào là không miệng nam mô bụng bồ dao găm không? Tốt hơn người xuất thân từ gia đình bình thường ở chỗ nào?!”

Nàng nói một tràng khiến Lam Tranh không thể phản bác. Vũ Lâu đắc thắng, hừ một tiếng rồi không thèm để ý đến Lam Tranh nữa, quay sang chơi với con.

Hắn nhìn thấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của hai đứa trẻ, không kìm được khẽ nhéo một chút, ai ngờ, lần này hình như hắn hơi mạnh tay, nên một đứa òa lên khóc nức nở. Vũ Lâu vội ôm vào lòng nựng: “Ngoan nào, đừng khóc.” Sau đó tức giận nhìn Lam Tranh: “Chàng không thể ngoan ngoãn một chút hay sao, chộc con khóc rồi.”

Lam Tranh mở yếm của con ra, nhìn thấy vết bớt đỏ kia liền nói: “Lại là tên tiểu tử này.”

Hắn ôm đứa bé còn lại, hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh của nó: “Vẫn là con lớn ngoan hơn, không bị chiều hư như đệ đệ của con.”

Nhưng ai ngờ, hắn vừa ôm đứa con cả, thì thằng bé cũng khóc ầm lên. Vũ Lâu chán nản: “Chàng mau thả ra đi.”

Lam Tranh đành phải gọi bà vú vào, đưa con nhờ bà vú dỗ dành, vất vả lắm hai đứa con mới chịu ngừng khóc, Vũ Lâu cũng kiệt sức, đuổi Lam Tranh đi rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Lam Tranh đi dạo một vòng, quay lại thì thấy nàng đã ngủ, liền rón rén bước vào, ghé xuống nôi ngắm con ngủ.

Gần một tháng rồi, lúc này hắn mới càng cảm nhận rõ cảm giác được làm cha, không kìm được niềm hạnh phúc dâng lên trong lòng, hắn lại cúi người ôm con lên.

Bà vú nhìn thấy, không tiện ngăn cản Lam Tranh, chỉ lắc lắc đầu với hắn.

Lam Tranh trừng mắt nhìn bà vú.

Nhiều chuyện!

Bà vú cúi đầu, làm bộ như không thấy. Lam Tranh vừa ôm con đang mơ màng ngủ vào ngực, thì nó lại òa lên khóc, khiến hắn ngẩn người.

Hắn kinh hãi vội nhìn về phía giường, quả nhiên, Vũ Lâu bị hắn làm cho tỉnh giấc đang ngồi dậy, trừng mắt nhìn hắn.

“... Cái đó... ta.....”

Vũ Lâu chán nản: “Chàng không thể để mẹ con ta nghỉ ngơi một chút được sao?!”

Lúc này, bà vú mới dám đi tới, trên mặt viết: “Đã nhắc điện hạ rồi, ai bảo điện hạ không nghe.”

Lam Tranh không có cách nào, đành chép miệng, giao con cho bà vú dỗ dành. Trước khi đi, hắn lại dùng tay chỉ chỉ vào má con: “Không đáng yêu gì cả!”

“Oa —” đứa bé lại khóc ầm lên.

Lam Tranh luống cuống lùi lại, thấy Vũ Lâu nắm gối lên định ném hắn, hắn vội cong chân chạy ra ngoài.

Tiệc đầy tháng, hắn tổ chức đơn giản theo ý Vũ Lâu. Lam Tranh đặt tên cho hai đứa con là Hạo Thiên và Tường Mạch. Hai chữ Thiên Mạch là để kỷ niệm cho việc hai đứa nhỏ được sinh ra ở nơi thôn quê hoang dã. Hơn nữa, còn có thể phân biệt rõ lớn nhỏ.

Đến mùa đông, tốc độ tu sửa hoàng lăng cũng chậm lại rất nhiều. Lam Tranh rảnh rỗi, cũng cùng Vũ Lâu học dỗ dành con.

Thân thể Vũ Lâu đã khá lên nhiều, điều dưỡng đúng cách nên phục hồi cũng nhanh. Chăm hai đứa con trai một lúc quả là một gánh nặng lớn, nên đa phần vẫn là do các bà vú cho hai đứa bé ăn. Cuộc sống thanh thản không lo lắng, không ưu phiền, thật vô cùng sung sướng.

Từ sau khi hai người sống cùng nhau, họ chưa từng nhàn hạ như vậy. Không bị ai làm phiền, chỉ có hai người với nhau, không hiểu lầm, không khúc mắc.

Hôm đó, Lam Tranh nghĩ đến đây, ngửa mặt trên giường, duỗi chân duỗi tay nói: “Rất cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.”

Vũ Lâu cũng rất xúc động, nắm sát vào cánh hân, tay đặt lên ngực hân nói: “Nhiều lần ta đã nghĩ mình chết chắc, nhưng giờ thì ổn rồi, có chàng và Thiên Thiên Mạch Mạch bên cạnh.....”

Mũi nàng cay xè, nói tiếp: “Ta thường nghĩ, có lẽ ông trời muốn bù đắp cho chúng ta đứa con đã mất, nên giờ mới cho chúng ta cùng một lúc cả Thiên Thiên và Mạch Mạch.”

“Người tốt sẽ được hưởng phúc mà.”

Nàng cười: “Chàng mà là người tốt à?”

Từ khi nàng mang thai, Lam Tranh không chạm vào nàng, giờ đã ra ngoài tháng, lại ôm ôm ấp ấp này giờ khiến hân không khỏi động tình. Lam Tranh nheo mắt lại, cười xấu xa: “Ta quả thật không phải người tốt.” Nói xong, tay lại luồn vào trong y phục của nàng, vuốt ve.

Vũ Lâu kéo tay hân ra: “Thôi nào!”

Hân thấy khoe môi nàng có ý cười, biết nàng không thật sự phản đối hân, nên ôm lấy nàng, cọ cọ: “Nàng chỉ lo cho con, không thêm để ý đến ta.” Hân quần quít lấy nàng làm nũng: “..... Vũ Lâu, nàng cũng hôn nhẹ ta một cái nào.” Nói xong, hân kề sát mặt vào môi nàng.

Vũ Lâu bị bộ dạng này của hân làm cho đỡ khóc đỡ cười: “... Thật đúng là hết cách với chàng mà.” Nàng khẽ chu môi, hôn nhẹ lên mặt hân một cái.

“Không được, không đủ, không đủ.” Hân la hét ôm nàng vào lòng, giữ gáy nàng rồi hôn sâu xuống.

Đang định cởi xiêm y, chuẩn bị triển miên, thì có thị nữ thông báo: “Điện hạ, có người tự xưng là Vũ Dương hầu xin cầu kiến.”

Lam Tranh nói: “Để hân chờ đi.”

“Dạ.”

Vũ Lâu nghi hoặc: “Sao hân lại đến đây?”

“Có lẽ là Hoàng hậu phái tới tìm hiểu tin tức.” Lam Tranh nói.

Sự oán hận của hân dành cho Hoàng hậu vẫn chưa tiêu tan, quyết không để bà động vào con hân.

“Vậy chàng mau đi ra xem thế nào.”

Lam Tranh không tình nguyện đứng dậy, than thở: “Cứ đến thời điểm mấu chốt là lại có người quấy rầy.”

“Còn không phải tại chàng giữa ban ngày ban mặt hay sao.....” Vũ Lâu e thẹn nói tiếp: “..... Buổi tối, sẽ không có ai quấy rầy hết.”

Lam Tranh cười ha ha hai tiếng rồi nói: “Vậy buổi tối chúng ta tiếp tục.”

“Đáng ghét! Mau đi đi!”

Lam Tranh cười ra khỏi phòng ngủ, gặp Vương Lân từ kinh thành xa xôi vừa tới.

Vương Lân nhìn thấy Lam Tranh liền tiến lên nói: “Điện hạ, mau theo ta quay về.”

Lam Tranh nói: “Người tới đây làm gì? Sao ta phải quay về cùng người?”

Vương Lân ghé sát vào tai hân nói nhỏ: “Tình trạng của Hoàng thượng e là không ổn rồi, ngài mau theo ta về kinh thành.”

“Sao lại thế này?”

“Sau khi Hoàng thượng ăn tiên đan do thuật sĩ luyện thì hôn mê bất tỉnh, ta nghe tin này vội chạy tới đây báo cho ngài biết. Ngài là Thái tử, Hoàng thượng mà băng hà, thì ngài phải quay về kinh phủ đại cực.”

“Hoàng thượng chỉ mới hôn mê, ta mà tự tiện quay về kinh thành, nếu ông tỉnh lại thì làm sao?”

“Nghe khoái mã báo tin trên đường thì bệnh tình của Hoàng thượng chỉ ngày một nặng thêm, không có dấu hiệu tốt lên.” Vương Lân nói: “Hoàng hậu nương nương sai ta đón ngài về, đương nhiên cũng vì lo chuyện

đó, bà đoán tình trạng của Hoàng thượng lành ít dữ nhiều rồi. Đừng trì hoãn nữa, mau đi thôi. Nếu Tấn vương mà về kinh thành trước, thì sẽ phát sinh nhiều chuyện không hay mất.”

“Người chờ ta một lát, ta nói cho Vũ Lâu chuyện này đã.”

Lam Tranh vội quay về phòng ngủ, nói với Vũ Lâu đang dỗ dành con: “Vũ Lâu, nàng nghe ta nói, Hoàng thượng có thể sắp băng hà, ta phải quay về kinh thành. Nàng và các con, chờ ta thu xếp ổn thỏa, sẽ cho người tới đón.”

Vũ Lâu nghe đến chuyện lớn này, dù luyến tiếc không muốn rời xa Lam Tranh, nhưng phải lấy đại cục làm trọng: “Chàng mau lên đường đi, ta sẽ chăm sóc các con, chờ chàng về đón chúng ta.”

Lam Tranh hôn lên trán nàng, cắn răng một cái rồi vội vàng rời đi.

Vũ Lâu nhìn theo bóng hắt, không biết tại sao, nước mắt lại rơi.

241. Chương 241: Cố Nhân Đến

Vũ Lâu ôm Mịch Mịch ngồi trong nhà, nghe bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào của xe liễn, nàng lẩm bẩm: “..... Chàng đi rồi.”

Nàng và Lam Tranh chia cách không ít lần, thậm chí, có mấy lần đều là nàng chủ động rời xa hắt. Nàng cũng không có cảm giác gì nhiều, thậm chí còn cảm thấy, rời khỏi hắt rồi cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Cũng có lần, nàng cự tuyệt sự nhung nhớ trong lòng.

Nhưng vừa rời nhìn hắt rồi đi, nước mắt nàng lại không thể khống chế mà chảy dài, lau khô đi, nhưng nỗi nhớ nhưng cứ dâng lên trong lòng, làm hốc mắt nàng lại tràn đầy nước mắt.

“Ôi..... Đúng thật là...” Nàng cười khổ gạt lệ: “Khóc gì chứ, đâu phải chàng không trở lại đâu.”

Nàng nóng ruột, bồn chồn ngồi trong phòng một lúc, cuối cùng không nhịn được, liền đặt con xuống, khoác thêm áo choàng, nhanh chân bước ra ngoài.

Nàng hy vọng ít nhất có thể nhìn thấy bóng dáng xa xa của đoàn người, nhưng trên con đường mòn uốn lượn qua núi lại yên tĩnh như chưa từng có người đi qua.

Đã đi xa rồi.

Nàng hy vọng Lam Tranh có thể đột nhiên nhảy ra từ phía sau nàng, hai tay bịt mắt nàng, trêu đùa với nàng, giống như thường ngày, nói: “Vũ Lâu, ta biết nàng luyến tiếc không nỡ xa ta mà!”

Nhưng giữa vùng tuyết trắng phủ đầy, chỉ có một mình nàng đứng đó, chăm chăm nhìn theo hướng hắt đi.

“Tiểu chủ nhân, chúng ta quay về thôi.” Thị nữ khuyên nhủ: “Người phải chú ý thân thể.”

Vũ Lâu ừ một tiếng, lưu luyến quay lại nhìn phương xa, xác định hắt thật sự đã đi rồi mới chịu quay đầu về phòng ngủ.

Sau khi Lam Tranh đi, không có ai bám lấy nàng, quấy rầy nàng, lại khiến nàng cảm thấy vắng vẻ.

Nàng chống cằm, ngơ ngác, chỉ nhớ đến hắt, liệu hắt có thấy lạnh không? Liệu hắt có đói không. Cũng may, Lam Tranh cũng nhớ nàng, đến ngày thứ ba đã sai người đưa thư về, kể lễ nỗi khổ tương tư.

Ngày hôm đó, nàng ru hai con trai ngủ xong, cũng thấy mệt mỏi, liền nằm nghiêng người xuống giường nghỉ ngơi. Đang mơ màng thì thị nữ đến thông báo: “Tiểu chủ nhân, có một nữ nhân tự xưng là Phi Lục muốn gặp người.”

“Phi Lục à?” Vũ Lâu vừa nghe thấy tên cô đã vui mừng ngồi dậy: “Mau gọi nàng ta vào, trực tiếp đưa tới đây đi.”

Thị nữ cảm thấy quan hệ của tiểu chủ nhân và Phi Lục không phải tầm thường, nên chân bắt giắc cũng bước nhanh hơn đi gọi người.

Phi Lục ở bên ngoài đang không dám trực tiếp bước vào, Vũ Lâu nhìn thấy bộ dạng ngó nghiêng lấp ló đẩy cửa cô, liền ngoắc tay với cô, cười nói: “Sợ gì chứ, ở đây không có ai đâu.”

“Tiểu thư —”

Lúc này Phi Lục mới cao giọng gọi Vũ Lâu, rồi bước vào: “Tiểu thư, Phi Lục tới thăm người đây.”

Từ sau khi Vũ Lâu đi theo Thái tử đến Kim Lăng, Phi Lục đã được Vũ Lâu sai đi Vân Nam sống cùng với mẹ và ca ca nàng.

Hôm nay cô tới thăm, Vũ Lâu liền kéo cô ngồi xuống, hỏi thăm tình hình người nhà.

Phi Lục nói liên tục: “Phu nhân và thiếu gia đều rất khỏe, tiểu thư đừng lo lắng.” Nhìn thấy hai đứa trẻ xinh đẹp nằm trong nôi, Phi Lục cười: “Chúc mừng tiểu thư, chúc mừng tiểu thư.”

Vũ Lâu vừa mới làm mẹ, hạnh phúc không giấu được: “Em nói chúc mừng, chứ ta thì thấy hai đứa nó đúng là tiểu ác ma mà.”

Phi Lục nói: “Tiểu thư nói vậy thôi, chứ người có một đôi bé trai song sinh thế này, chờ khi Thái tử điện hạ đăng cơ, chắc chắn sẽ phong người làm Hoàng hậu.”

Vũ Lâu hé miệng cười: “Đây là chuyện sau này.”

Phi Lục nhìn xung quanh: “Sao không thấy điện hạ đâu? Ngày đại tuyết thế này mà ngài ấy vẫn đi đốc công à?”

Vũ Lâu khó trả lời, đành nói quanh co: “Chàng có việc phải đi vào Kim Lăng, nên chưa về được.”

Phi Lục nghe xong, à một tiếng, rồi vẻ mặt nghiêm trọng nhắc nhở Vũ Lâu: “Tiểu thư, người nên để tâm đến điện hạ một chút, trong thành Kim Lăng có rất nhiều mỹ nữ.....”

Vũ Lâu cười khổ: “Em đi ngàn dặm xa xôi tới chỉ để nhắc nhở ta chuyện này thôi à?”

“Đương nhiên là không phải.” Phi Lục vội nói: “Em tới là.....”

“Ta biết, là em lo cho ta, cố ý muốn đến thăm ta.” Vũ Lâu nói: “Mấy tháng trước Thế tử cũng tới, mọi người cứ thay phiên nhau đến thăm ta thế này, ta cũng không thấy tịch mịch.”

Nhắc tới Thế tử, Phi Lục nói: “Em đến Vân Nam mới biết, hóa ra lão gia và Thế tử còn có giao tình.....”

Cô không biết ẩn tình trong đó, chỉ cảm thấy Thế tử đối xử với Tần gia hơi tốt quá thì phải.

Vũ Lâu đã dặn Vân Triệt trước là không cần nói mối quan hệ này ra, chắc ca ca Tần Viễn Định vẫn không biết còn có một đệ đệ như vậy.

“Ca ca ta và Thế tử sống chung có hòa thuận không?”

“Cũng coi như tốt.” Phi Lục chu cái miệng nhỏ nhắn, hai chân đung đưa: “Thiếu gia và Thế tử đều là tuổi trẻ khí thế mạnh mẽ, khó tránh khỏi có lúc cãi nhau. Thiếu gia luôn tra vấn Thế tử, rốt cuộc giao tình giữa lão gia và Thế tử là gì mà đáng để hắn giúp nhà ta nhiều như vậy. Sau đó, có một lần ép mãi không được, thiếu gia nói muốn đi tìm Hàn vương điện hạ để hỏi cho rõ ràng, thì bị Thế tử ngăn lại, cuối cùng là ầm ĩ một trận lớn.”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Tháng trước ạ, sau đó Thế tử không ghé qua tiểu viện mà mọi người đang ở lại nữa. Đến khi phu nhân đi hỏi thăm, mới biết Thế tử đã rời khỏi nhà. Khi em rời khỏi Vân Nam, hắn vẫn chưa trở lại.”

Vũ Lâu hít sâu một hơi, trầm nghĩ, chỉ có thể chờ Lam Tranh đăng cơ, đặc xá ẹ và ca ca, để người nhà Tần gia không phải trốn tránh nữa, thì mới có thể nói ra mối quan hệ này.

“Tiểu thư.....” Phi Lục muốn nói lại thôi: “..... Việc đó.....”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“À.....” Phi Lục nói: “Thật ra, em tới đây cùng thiếu gia.”

Vũ Lâu kinh hãi: “Ca ca cũng tới à? Huynh ấy đang ở đâu?”

“Ồ trong thành Kim Lăng ạ.”

“Một mình huynh ấy thôi sao?”

Phi Lục như có tâm sự gì đó, đang ngẩn người, nghe nàng hỏi vậy, một lúc cô mới phản ứng lại: “Vâng, chỉ có mình thiếu gia ạ.”

“Sao huynh ấy lại rời khỏi phạm vi bảo hộ của Thế tử? Nếu bị người ta phát hiện, rồi giải lên quan thì làm sao bây giờ!” Vũ Lâu nói: “Bây giờ em quay về, bảo huynh ấy cải trang rồi trốn ngay đi.”

“Nhưng thiếu gia nói, muốn gặp người, người có thể vào thành cùng em để gặp thiếu gia không?”

Vũ Lâu nghĩ nghĩ, ca ca không tiện xuất môn, lỡ để người ta phát hiện thì không xong, đành nói: “VẬY NGÀY MAI EM ĐƯA TA ĐI GẶP HUYNH ẤY!”

Phi Lục vâng một tiếng rồi không nói gì nữa.

Đêm xuống, Phi Lục được sắp xếp ở tạm một căn phòng khác. Vũ Lâu nghĩ ngợi về chuyện của ca ca nên suốt đêm không chợp mắt.

Sáng sớm, tuyết rơi nhiều, Phi Lục vội ngăn Vũ Lâu lại: “Hay là chờ tuyết ngừng rơi đã rồi chúng ta hãy đi.”

Vũ Lâu không chịu, nói chuyện này không chậm trễ được. Phi Lục không có cách nào khác, đành phải chậm chạp đi cùng Vũ Lâu.

Trước khi đi, Vũ Lâu cẩn thận dặn dò hai bà vú chăm hai cậu con trai, lại dặn đi dặn lại thị vệ phải phòng thủ nghiêm ngặt rồi mới an tâm rời đi.

Đây là lần đầu tiên Vũ Lâu đến thành Kim Lăng, may mà Phi Lục nhớ đường nên mới tìm được khách điếm mà ca ca đang ở lại.

Đi thông thả tới trước phòng, Phi Lục gõ cửa nói: “Thiếu gia, tiểu thư tới.”

Tần Viễn Định mở cửa, ngó nghiêng xung quanh, thấy sau Vũ Lâu không có ai mới vội vàng cho nàng vào.

“Phi Lục, ở đây không còn việc gì, người đi lo chính sự đi!”

Tần Viễn Định nói.

Phi Lục biến sắc, muốn nói với Vũ Lâu gì đó, nhưng dưới cái nhìn lạnh lùng của Tần Viễn Định, cô đành cúi đầu rời đi.

242. Chương 242: Mất Con

Từ sau đêm mưa chạy trốn khỏi Liêu Đông, Vũ Lâu chưa gặp lại ca ca. Lúc này gặp hẳn, bao nhiêu lời trách móc nàng chuẩn bị trong đầu đều quên hết. Huynh muội nhìn thấy nhau, cả hai đều rất xúc động, rất nhiều những lời nhớ thương để nói.

Vũ Lâu thấy miệng khô đi mới nhấp một ngụm nước trà trên bàn.

Nàng nhìn quanh cách bài trí trong phòng rồi nói: “Ca ca đi đường xa đến đây, sao không thấy hành lý đâu?”

“Ta đi vội vàng, nên không tiện mang gì!” Tần Viễn Định nói: “Nghe nói muội đã sinh con, ta làm sao còn để ý được nhiều như vậy.”

“Nhưng cũng không đến nỗi không mang theo thứ gì chứ.” Nàng nghi ngờ.

Tần Viễn Định vội nói sang chuyện khác: “Đừng nói chuyện này nữa, cháu của ta đâu? Sao không đưa tới cho cậu nhìn một cái?”

Vũ Lâu nói: “Ca ca nghe ai nói ta sinh con?”

“Sao thế, muội nghi ngờ cả ca ca à?”

Vũ Lâu ngượng ngùng: “Là muội quen miệng hỏi nhiều thôi, ca ca đừng bận tâm.”

Tần Viễn Địch cười khoát tay: “Ca ca làm sao trách muội được.....”

Cái gì cần nói thì cũng đã nói xong, Vũ Lâu bắt đầu nói vào chuyện chính: “Ca ca, sao huynh lại tới Kim Lăng, huynh vẫn là phạm nhân bỏ trốn, mau quay về Vân Nam đi, chị dâu ở nhà chắc sẽ rất lo cho huynh.”

“Lần này ta đi tới đây, là có mục đích riêng.”

Vũ Lâu tò mò: “Mục đích gì?”

Tần Viễn Địch không trả lời, mà thương tiếc nhìn nàng than thở: “..... Vũ Lâu, muội chịu khổ nhiều rồi.....”

Vũ Lâu nói: “Có khổ hay không cũng là quá khứ rồi.”

Lúc này Tần Viễn Địch mới đứng dậy, thong thả đi tới bên cửa sổ, quay lưng về phía Vũ Lâu: “... Độc Cô Lam Tranh, đối xử với muội như vậy! Mà muội còn sinh con nối dõi cho hắn...”

Nàng vẫn chưa kịp giải thích chuyện của Lam Tranh với ca ca, nhưng việc Lam Tranh làm, cũng khó mà giải thích được.

Hắn đóng dấu lên người nàng, ép nàng vào giáo phường tư đều là sự thật. Ca ca nhìn tận mắt, dù có nói gì cũng vô dụng.

“... Muội đã không còn trách chàng nữa. Thật ra, chàng làm nhiều chuyện như vậy, nhưng mọi chuyện cũng không hẳn như huynh nhìn thấy đâu.”

Vũ Lâu bỗng cảm thấy đầu nặng xuống, nhìn mọi thứ trong phòng không rõ ràng nữa, mơ mơ hồ hồ.

Nàng đỡ đầu đi tới bên cạnh ca ca, muốn đẩy cửa sổ ra để hít thở không khí một chút cho đầu óc thanh tỉnh.

Nhưng ngay khi nàng vừa vươn tay ra, Tần Viễn Địch đã dè cánh cửa sổ xuống trước, nói: “Vũ Lâu, muội nghỉ ngơi một lát đi.”

Nước trà vừa rồi có vấn đề.

Thì ra ca ca đứng trước ở đây là để khống chế cửa sổ, không cho nàng tỉnh táo.

Mí mắt nàng ngày càng nặng, đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất. Nàng khó khăn chống hai tay trên mặt đất: “..... Ca ca, huynh định làm gì?”

“Vũ Lâu, muội không thể lại quay về bên cạnh Thái tử nữa!” Tần Viễn Địch nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn bức tử cha, sao muội còn có thể hầu hạ kẻ thù giết cha chứ!”

“Ai nói với huynh như vậy?”

“Muội đừng quan tâm là ai nói! Muội chỉ cần nói có đúng như thế hay không thôi?!” Tần Viễn Địch oán hận: “Vũ Lâu, huynh làm sao cũng không thể hiểu được, vì sao muội biết hết chân tướng mà còn hầu hạ Thái tử, còn sinh con cho hắn, để lại hai tên nghiệt chủng kia?!”

“Ca... ca ca..... Huynh không hiểu đâu..... Cha là vì.....”

“Đừng nói nữa!”

Tần Viễn Địch thô lỗ ngắt lời giải thích của Vũ Lâu, bỏ một chưởng vào gáy nàng.

Vũ Lâu a lên một tiếng, rồi ngã xuống đất, mất ý thức.

Chờ tới khi nàng tỉnh lại, thì trời đã về chiều, trong căn phòng đã không còn bóng dáng ca ca nàng nữa.

“Ca ca—” nàng hét lên.

Không có ai đáp lời.

Đột nhiên nàng như bừng tỉnh!

Kế điệu hổ ly sơn?!

Thân thể Vũ Lâu vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, vừa cố gắng bước vài bước đã ngã nhào xuống đất. Nhưng nàng không còn cảm thấy đau, chỉ vô cùng sợ hãi, dù thế nào cũng phải cố đứng dậy.

Nàng bò được tới cửa, mở cửa ra, vịn vào tường khách điếm, nghiêng nghiêng ngã ngã xuống lầu.

Tiểu nhị khách điếm thấy một nữ tử xinh đẹp lão đảo bước từ trên lầu xuống, vội đi tới đỡ nàng.

“Tiểu thư, người”

Vũ Lâu kéo áo tiểu nhị hỏi: “Nam nhân ở phòng trong cùng trên lầu hai rời đi lúc nào?”

Đôi mắt tiểu nhị mở to, nhớ lại rồi nói: “Đi khoảng hai canh giờ rồi!”

“Đáng giận !” Nàng đẩy đối phương ra, đi ra cửa.

“Vị khách quan này!” Chưởng quầy vội bước ra nói: “Nhìn tiết trời này, thì sắp sửa có một trận tuyết lớn đấy, ngài vẫn nên tránh một chút thì hơn, giờ ra đường không đi được đâu.”

Vũ Lâu sững người, nàng nhìn ra ngoài, quả nhiên ánh tà dương phía cuối chân trời đỏ rực một góc, nhưng ngay bên cạnh đã bị mây đen vần vũ kéo đến.

Sẽ có một trận tuyết lớn!

Nhưng nàng không quan tâm được nhiều chuyện như vậy. Vũ Lâu bước ra khỏi khách điếm, phi thân lên ngựa quay về chỗ ở.

Khoảng hơn một canh giờ sau, tuyết bắt đầu rơi, từ những bông tuyết mỏng manh như cánh ve, rồi không bao lâu bắt đầu biến thành những bông tuyết to như lông ngỗng đổ xuống.

Những gì nàng nhìn thấy, chỉ là một mảng trời trắng xóa.

Gió to thổi ào ào vào miệng, vào mũi khiến nàng không thở được.

Vó ngựa trơn trượt khiến nàng suýt thì ngã xuống núi, may mà nàng phản ứng nhanh, vừa vịn túm được khối đá nhô ra, vùng vẫy một hồi mới không bị rơi xuống vách đá sâu.

“..... hu hu..... Lam Tranh.....”

Nàng xoa xoa đôi mắt khóc đến sưng đỏ: “Thật sự xin lỗi..... Thật sự xin lỗi..... Lam Tranh Ta không bảo vệ được con của chúng ta.....”

Bước thấp bước cao, nàng thất thế bước trong tuyết, đi xác nhận cái kết cục mà nàng đã dự đoán trước.

Ca ca thừa dịp nàng hôn mê, trộm đi hai đứa bé của nàng.

Nàng đã sớm bị trận đại tuyết làm cạn kiệt thể lực, ý thức cũng càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng, hai chân nàng chôn sâu trong tuyết, không thể bước được nửa bước.

Nàng ngất đi.

Tuyết rơi dày đặc nhanh chóng chôn vùi cơ thể nàng.

Vũ Lâu tỉnh lại thấy mình đang nằm trên chiếc giường quen thuộc khiến nàng không thể không hoài nghi, có phải nàng đã chết và đang ở trong mộng của ai đó không?!

Nàng nhéo mình một cái.

Đau!

Không phải là mơ?!

Cho dù là mơ, nàng cũng phải đi xem hai đứa bé thế nào. Nàng xoay người xuống giường, bỏ nhào vào chiếc nôi bên cạnh.

Nàng vô cùng hy vọng có thể nhìn thấy hai bảo bối đáng yêu đang ngủ say bên trong.

Nhưng, trống tuếch!

Nàng vươn tay sờ vào nơi mà lẽ ra hai đứa bé đang nằm, ngay cả chính nàng cũng không hiểu, tại sao phải làm như vậy? !

Rõ ràng đã bị đưa đi mất rồi.....

Nàng vịn vào nôi, ngã ngồi xuống đất, nước mắt trào ra, nghẹn ngào nói: “..... Đây là mộng, là cơn ác mộng... phải mau tỉnh lại.....”

Lúc này, nàng nghe tiếng bước chân tới gần, nàng rưng rưng oán hận ngẩng đầu: “Ai?”

“Tỷ tỷ, là đệ!” Người vừa tới nhẹ giọng nói. Cánh tay phải bị băng bó treo trước ngực.

“Vân Triệt?” Vũ Lâu mờ mịt: “Sao đệ lại ở đây?” Hỏi xong, không chờ Vân Triệt trả lời, nàng nhớ tới chuyện quan trọng hơn, nàng điên cuồng đứng bật dậy, lắc mạnh vai hân: “Con của ta đâu? Đệ có nhìn thấy con ta không?”

“Ta đã thay tỷ hỏi mọi người, thấy bọn thị nữ nói là Phi Lục đến, ôm hai đứa nhỏ đi!”

“..... Phi Lục?”

243. Chương 243: Tình Hình Nguy Cấp

“Phi Lục? Không phải là ca ca dẫn người vào gây rối rồi cướp bọn nhỏ đi sao?”

Câu trả lời này thật quá tàn nhẫn.

Cùng một ngày, nàng bị hai người nàng tin tưởng phản bội.

Vân Triệt bị nàng lắc khiến vết thương trên tay đau tê tái, liền dùng tay trái ngăn nàng lại: “Tỷ tỷ, đau quá, tỷ thả ta ra trước đã.”

Lúc này Vũ Lâu mới ý thức mình quá mức, vội buông tay ra. Vân Triệt nhếch môi: “Tay ta là do Tần Viễn Địch đâm bị thương. Người xuất thân võ tướng quả không hổ danh, công phu thật cao cường.”

Vũ Lâu đương nhiên hiểu rõ công phu của ca ca mình, cho nên lúc đầu nàng mới nghĩ hân hạ thuốc mê nàng để kéo người tới đây, dùng vũ lực để cướp hai đứa con của nàng.

Nhưng chân tướng lại là Phi Lục phản bội nàng, sự thật này càng tàn nhẫn hơn, không khác gì xát muối vào miệng vết thương của Vũ Lâu.

Vân Triệt nói: “Ta nghe tin thân thể Hoàng thượng có vấn đề, nên định chạy tới đây trước để báo tin cho hai người, ai ngờ lại gặp Tần Viễn Địch ở trong thành Kim Lăng. Hân biết ta tới để gặp tỷ, ... sau đó.....” Vân Triệt chỉ chỉ vào cánh tay mình: “Cho ta một dao! Ta tỉnh dưỡng một ngày, cố gắng đập tuyệt đi tìm tỷ, nhưng lại gặp tỷ ngay trên đường, nguy hiểm thật, ta mà tới muộn một chút thì e là tỷ đã...”

“Đừng nói chuyện này nữa, con của ta thì sao? Ai nói cho đệ biết là Phi Lục mang đi?”

“Ta đã hỏi qua rồi, thị nữ của tỷ nói, là nữ nhân tên Phi Lục hôm qua vừa tới đưa lũ nhỏ đi, nói là tỷ sai cô ấy. Quan hệ của hai người tốt như vậy, mọi người trong phủ đều nhìn thấy, nên không nghi ngờ gì liền trao hai đứa bé cho Phi Lục!”

Vũ Lâu gọi thị nữ kia ra để hỏi, quả nhiên giống y như Vân Triệt nói, nàng hận đến nghiến răng: “Ả tiểu đồ tử này lại dám phản bội ta! Để ta tìm được, ta nhất định sẽ không tha cho ả!”

Thị nữ kia thấy hai mắt tiểu chủ nhân đỏ ửng, trong mắt tràn ngập hận thù, biết là do mình dễ tin người, đánh mất con của Thái tử, nên sợ hãi khóc như mưa, quỳ xuống mặt đất lạnh lẽo, run rẩy chờ bị trừng phạt.

Nhưng Vũ Lâu làm sao còn thời gian mà trừng phạt mấy người đó.

“Phi Lục có nói gì nữa không?”

“Có, có.” Thị nữ giống như túm được phao cứu mạng, rút một phong thư từ trong tay áo ra trình lên cho Vũ Lâu: “Phi Lục nói, nhờ chúng nô tỳ gửi lá thư này cho người.”

Vũ Lâu giật lấy thư, xé ra đọc.

“Trong thư nói gì?” Vân Triệt không đọc được, vội hỏi.

“..... Nói là đã đưa bọn nhỏ về Vân Nam..... Bảo ta đi tới đó thăm mẹ ta?”

“Chẳng lẽ làm ra chuyện tày đình như vậy, chỉ để cho bà gặp cháu ngoại hay sao?” Vân Triệt nói: “..... Đường nhiên là không thể nào!” Vũ Lâu nói: “..... Làm sao có thể vì lý do đó mà làm tổn thương ta được.....”

“Nói gì thì nói, nếu hai đứa nhỏ đã bị đưa đi Vân Nam, thì ta và tỷ sai người đuổi theo thôi, thời tiết khắc nghiệt lại mang thêm hai đứa bé, chắc là chưa chạy xa được.”

Vũ Lâu nhú mày trầm tư: “Chỉ e là uống công thôi... Trong thư nói vậy, ta nghĩ là giường đông kích tây. Nếu ta đi Vân Nam, sẽ trúng kế bọn họ.”

“Mưu kế gì được chứ?” Vân Triệt vừa nói vừa tự mình đọc thư: “Dù sao cũng là người nhà, sẽ không quá tuyệt tình đâu.”

“Không...” Nàng chợt nhớ đến những lời ca ca nói: “Huynh ấy nói là Lam Tranh bức tử cha... còn nói con của ta và Lam Tranh là nghiệt chủng...”

Vân Triệt vốn không có cảm tình với Tần Khải Canh, nghe Vũ Lâu nói vậy, hần hừ lạnh: “Nếu lão mà không phải cha ruột ta, thì ta rất muốn nói là: lão chết cũng chưa hết tội.”

Hần liếc sang Vũ Lâu, thấy nàng đang cắn môi khóc nức nở, người run lên, khiến hắn hoảng sợ vội hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

“Liệu huynh ấy có giết hai đứa nhỏ không? Liệu có giết con ta không?”

“Không đâu.” Vân Triệt vội an ủi: “Dù sao hắn ta cũng là cậu của hai đứa, sẽ không hạ độc thủ với chúng đâu...” Hắn chợt nhớ ra gì đó, tim đập loạn lên: “... Nhưng mà, nếu sau lưng có người sai khiến, thì khó nói lắm...”

“Vân Triệt, van xin đệ, đừng làm ta sợ...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, ướt nhòa nước mắt: “Ca ca ta liệu có thể bị ai sai khiến chứ?”

Bỗng nhiên, nàng chợt nghĩ ra.

Người kia đã từng cứu hắn ta từ trong lao ngục ra đoàn tụ với người nhà. Từng tiếp tế cho bọn họ khi nhà họ gặp khó khăn ở Liêu Đông.

Cũng từng có hôn ước với nàng, ca ca vẫn coi hắn là người một nhà.

“Tần vương sao?” Nàng nhẹ phun ra hai chữ này, hai mắt đầm lệ: “Là hắn, đúng không?”

Vân Triệt im lặng.

“Là hắn... Hắn mê hoặc ca ca, lừa lấy đi hai đứa con của ta... Ta thật ngốc nghếch, sao lại không sớm phát hiện ra chứ? Ta đúng là ngu ngốc...”

Phân tích rõ ràng như vậy, khiến nàng cảm thấy sự việc càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Mâu thuẫn của Tần vương và Lam Tranh đã trở nên cực kỳ gay gắt, nếu hắn cướp được con mình, thì hắn sẽ có thể làm gì?!

Nhất định sẽ diệt cỏ tận gốc.

“...Không!” Vũ Lâu hét lên một tiếng, chạy ra ngoài.

Vân Triệt vội túm lấy nàng, lôi kéo khiến miệng vết thương muốn toác ra, hắn hít một hơi lạnh: “Tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi tìm con ta!”

“Tuyệt to gió lớn thế này, tỷ đi đâu tìm? Tìm không thấy, thì ngay cả tỷ cũng chết trong tuyết mất!”

“Ta mặc kệ! Nếu không tìm được con, ta cũng sẽ tự vẫn luôn!”

“Tỷ chết, thì Thái tử biết làm sao?!” Vân Triệt nói xong, vội nói tiếp: “Ta nữa, ta biết làm sao?!”

“Ta không bảo vệ con cho tốt... Ta còn mặt mũi nào mà gặp chàng?!”

Lòng nàng giống như bị dao đâm vào, mà dường như sợ nàng chưa đủ đau, lưỡi dao còn xoay tròn một vòng, khiến lòng nàng ồ ạt chảy máu.

“Huynh ấy có tha thứ cho tỷ hay không thì nói sau!” Vân Triệt nói: “Giờ kích động cũng không giải quyết được vấn đề gì, tỷ phải bình tĩnh!”

Vũ Lâu sợ sệt, giãy lắt lại nước nỡ, nàng cắn môi đến trắng bệch cả ra, gật đầu nói: “..... Ta phải bình tĩnh... Ta muốn bình tĩnh.” Nàng ngừng gào khóc, cố gắng trấn tĩnh lại.

Vân Triệt nói: “Chúng ta phải tính toán cho tốt, xem tiếp theo nên làm gì? Đi Vân Nam tìm hai đứa bé? Hay trực tiếp đi tìm Tần vương? Nhưng mà, nếu đi tìm Tần vương, không có chứng cứ gì, hắn sẽ diệt trừ cả tỷ mất.”

“...Ta... ta đi tìm Lam Tranh!”

“Tìm Thái tử? Tỷ tỷ không sợ huynh ấy trách tỷ sao?!”

Sợ chứ, sao lại không sợ được.

“Tình hình bây giờ rất nguy hiểm... Ta sợ...”

“Sợ gì?”

Còn có chuyện gì khiến nàng lo lắng hơn chuyện mất đi hai đứa con chứ?

“Ta không thể để bọn họ nắm mũi dắt đi, nếu đi Vân Nam, chỉ e là sẽ trúng kế nặng hơn.” Vũ Lâu đã trấn định rất nhiều, phân tích tình hình: “Nếu bọn nhỏ ở trong tay ca ca ta, thì nhất thời huynh ấy sẽ không làm hại bọn nhỏ, nhưng nếu ở trong tay Tần vương... Vậy thì, chúng ta phải đi tìm Lam Tranh!”

Nàng thấy Vân Triệt có vẻ không hiểu ý của nàng, liền giải thích thêm: “Ta sợ Tần vương sẽ phái người đi giết Lam Tranh. Hắn phái ca ca ta tới cướp hai đứa bé thì làm sao có thể bỏ qua Lam Tranh, người hắn oán hận nhất...”

244. Chương 244: Vô Tình Gặp Được Kẻ Thù

Vũ Lâu lấy lá thư mấy ngày trước Lam Tranh gửi về ra, trong đó có ghi lộ trình của hắn. Để tránh bị Tần vương chặn đường, nên bọn họ đi theo con đường nhỏ bí mật.

Nếu đi đường lớn, thúc ngựa chạy suốt ngày suốt đêm, thì khoảng ba ngày có thể đuổi kịp hắn. Vũ Lâu gọi cả những hộ vệ Lam Tranh để lại bảo vệ nàng ra, sai bọn họ đi đến các con đường dẫn tới Vân Nam, chặn hết những nữ tử khả nghi, có hình dáng giống Phi Lục lại.

Nàng sai người chuẩn bị ngựa và một chút lương khô, rồi ngồi trong phòng, chờ tới hừng đông tuyết ngừng rơi, nàng sẽ lập tức đi tìm Lam Tranh.

“Tỷ tỷ, tỷ nghỉ ngơi một chút đi. Thân thể quan trọng hơn.”

“Ta chỉ vừa nhắm mắt là lại nhìn thấy hai đứa bé... Còn khó chịu hơn cái chết...”

Hành động của nàng bây giờ, đều là nhờ sự thù hận đến thấu xương chống đỡ.

Ngày nào chưa tìm được con, thì ngày đó lòng nàng chưa được an bình.

Trong cuộc đời này, chưa lúc nào nàng khổ sở như bây giờ. Nàng đã làm bao nhiêu chuyện vì người nhà, vậy mà kết quả thì sao, bọn họ sao lại muốn hại nàng như thế? !

Chẳng lẽ, họ sợ nàng còn chưa đủ thống khổ sao?

Trời vừa sáng, quả nhiên gió, tuyết nhỏ đi rất nhiều, Vũ Lâu ăn mặc cẩn thận định đi ra. Vân Triệt mở cửa sổ, nhìn thấy gió tuyết mặc dù nhỏ đi nhưng nếu cứ đi ra ngoài như vậy, nhất định sẽ vẫn bị gió to thổi đi mất.

“Tỷ tỷ—”

Hắn còn chưa kịp ngăn lại, Vũ Lâu đã đi thẳng ra ngoài.

Vân Triệt bị gió lạnh đột ngột thổi vào khiến hắn mờ cả mắt. Thấy nàng đi rồi, hắn cũng vội vàng chạy theo.

Vân Triệt lên ngựa trước, thì thầm phân phó vài câu với hạ nhân của mình, rồi mới thúc ngựa chạy theo Vũ Lâu.

Tần Viễn Định, người thật đê tiện, lại còn dám giở trò này nữa.

Vũ Lâu chạy băng băng trên đường không ngừng nghỉ, cứ đến một trạm lại đổi ngựa mới tiếp tục lên đường.

Qua hai ngày, rốt cuộc Vân Triệt không chịu nổi, ngựa cứ chạy còn hắn thì ôm cổ ngựa ngủ. Đi đến một con đường dốc, vó ngựa giương lên khiến hắn run rẩy ngã sấp xuống tuyết. Vân Triệt hừ một tiếng, nhưng lại nằm luôn xuống tuyết ngủ tiếp.

Vũ Lâu vội xuống ngựa dìu hắn dậy: “Ngủ ở đây sẽ chết lạnh đấy.”

“Chết lạnh còn hơn chết mệt...” Nói xong, hắn lại lăn ra ngủ.

Đúng là quá mệt mỏi rồi. Nàng không đành lòng, tạm dừng chân, đỡ Vân Triệt lên lưng ngựa, tìm một khách điểm ở thôn gần đó, thuê một phòng cho Vân Triệt nghỉ ngơi.

Khi thần kinh được thả lỏng, nàng lại nhớ bọn nhỏ.

“...Thật sự xin lỗi... Thật sự xin lỗi... Mẹ thật sự xin lỗi các con...”

Khóc mệt rồi nàng ngủ thiếp đi, đến khi bụng kêu ầm lên vì đói nàng mới tỉnh lại, xuống lầu sai tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn, sau đó sẽ đánh thức Vân Triệt dậy ăn cơm rồi chuẩn bị đi tiếp.

Khi Vũ Lâu đang gọi món ăn, chợt nghe tiếng vó ngựa ồn ào ngoài cửa, ông chủ vừa nghe là biết có khách quý tới, vội bỏ nàng lại đi đón khách.

“Các vị khách quan — các vị muốn ở trọ hay dùng cơm?”

Vũ Lâu trợn mắt nhìn mấy người kia.

Nam tử đi trước nhìn thấy nàng cũng thoáng ngây người, rồi sau đó liền cười chào nàng: “Vũ Lâu—”

“Độc Cô Diệp Thành!” Nàng nghiêng răng, oán hận phun ra tên hắn.

Tình cảnh này khiến đầu óc Vũ Lâu như mê muội đi, không quan tâm đến tình hình xung quanh, rút kiếm lao vào hắn.

Nhưng chưa kịp tới gần thì đã bị hộ vệ đứng cạnh hắn đâm một kiếm ra chặn đứt sự công kích của nàng.

“Vũ Lâu, nàng làm gì vậy?” Tần vương ngạc nhiên: “Sao vừa gặp đã định giết ta?!”

“Người trả con lại cho ta!” Vũ Lâu biết võ công của nàng không phải là đối thủ của đám người Tần vương, nên tạm thời bỏ qua ý nghĩ muốn giết hắn.

“Nàng nói gì vậy?” Tần vương nhíu mày cười khổ: “Sao ta lại có con của nàng được? Sao thế? Hai đứa con của Thái tử đều bị bắt đi rồi sao?”

Nếu hắn nói không có thì nàng cũng không có cách nào khác. Vì nàng quá tức giận, nên không khống chế được hành động của mình, tiến lên tấn công Tần vương.

Hộ vệ của Tấn vương đang định ngăn lại, thì bị hắn đưa tay ra cản. Vũ Lâu không kịp trở ngại gì, một chưởng đánh thẳng vào ngực Tấn vương. Vẫn chưa hả giận, nàng định đánh tiếp, đột nhiên có một giọt nước nóng bỏng rơi trên mu bàn tay nàng.

Đỏ sẫm, chói mắt.

Tấn vương lau vệt máu ở khóe miệng, nói: “... Vô công của ta đã mất hết, nàng muốn giết ta cũng không khó... Nhưng nàng thực sự nghĩ oan cho ta rồi...”

Vũ Lâu ngẩn người, thu hồi quyền cước, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng thật sự nghĩ sai cho hắn? Là tự ca ca nàng trộm đưa bé đi sao?

“Vậy người có từng gặp ca ca Tấn Viễn Dịch của ta không?” Nàng tức giận chất vấn.

Tấn vương được hộ vệ đỡ ngồi xuống bàn, suy yếu đáp: “Hắn trốn đã lâu rồi, nàng đang nói ta bao che cho hắn sao?”

“Người thật sự không biết?”

Đối mặt với sự tra hỏi của Vũ Lâu, Tấn vương còn chưa kịp trả lời, chợt nghe một tiếng nói vang lên từ trên lầu: “Dù có là hắn làm, chẳng lẽ hắn lại thừa nhận à?!”

Vân Triệt ngáp một cái, từ từ đi xuống, cúi đầu hành lễ với Tấn vương: “Cửu ca.” sau đó cười hì hì nói với Vũ Lâu: “Tỷ tỷ, tỷ đừng giận, giận quá mau già.”

Tấn vương lạnh lùng nhìn Vân Triệt chằm chằm: “... Thế tử không ở Vân Nam mà lại đồng hành cùng nữ nhân của Thái tử, việc này có vẻ khó giải thích nhỉ.”

Vân Triệt cười: “Thái tử không nghĩ ngợi gì, thì Cửu ca thân thể không khỏe cũng đừng quan tâm nhiều quá.”

“Vân Triệt... Đừng cho là ta không biết người đã làm gì ta!” Tấn vương lãnh đạm nói: “Tốt nhất là người đừng để bị rơi vào trong tay ta, nếu không, người sẽ gánh đủ đấy!”

Vân Triệt làm ra vẻ sợ hãi: “Cửu ca thật hung dữ!”

Xuyên qua khuôn mặt của Vân Triệt, Tấn vương như thấy được Lam Tranh lúc trước giả ngu đối nghịch với hắn, không khỏi tức điên người: “Độc Cô Vân Triệt, người cầm miệng cho ta!”

Khí thế hung dữ lại tác động đến độc trong cơ thể khiến hắn ho không ngừng được.

Chẳng lẽ thật sự không phải do hắn làm? Nhìn Tấn vương như vậy, Vũ Lâu bắt đầu dao động. Lần trước nàng nghi hắn tự hạ độc mình để hại Lam Tranh, thật ra người động thủ lại là Vân Triệt, hại hắn từ một võ tướng dũng mãnh thành bộ dạng bây giờ.

Vân Triệt nói: “Vũ Lâu tỷ tỷ, ta nghĩ ngơi đủ rồi, chúng ta mau đi thôi.”

“Đi đâu?” Vũ Lâu mờ mịt.

“Đi tìm Thái tử...”

“Tìm chàng làm gì?”

Nói cho chàng biết, con của họ bị mất tích sao? Để chàng không thể yên tâm ư?

Nàng nói với Tấn vương: “... Người ở đây làm gì?” Giọng điệu đã không còn ác liệt như vừa rồi, lại thêm phần bất đắc dĩ.

“... Quay về kinh thành.”

Vân Triệt lạnh nhạt: “Cửu ca có thánh chỉ không mà quay về?!”

Tấn vương cảm tức nhìn Vân Triệt, Vân Triệt vội lùi ra đằng sau Vũ Lâu.

“Tất cả các hoàng tử đều biết tình hình sức khỏe hiện giờ của Hoàng thượng... Chuyện đó đã không còn là chuyện bí mật nữa. Một vài phiên vương cũng đã quay về kinh thành, vì sao ta không thể về?!”

Tự dừng bị Hoàng thượng đuổi ra khỏi kinh thành đã khiến hấn ảm ức lắm rồi.

Vũ Lâu cắn bản không nghe vào tai những gì hấn vừa nói, nàng chán nản, buồn bã đi ra ngoài.

Vân Triệt vội đuổi theo: “Vũ Lâu tỷ tỷ — tỷ muốn đi đâu?”

245. Chương 245: Ám Sát!

Vũ Lâu đột nhiên ôm lấy Vân Triệt khóc ầm lên, áp lực nhiều ngày nay biến thành nước mắt phát tiết ra ngoài. Vân Triệt vừa lau nước mắt cho nàng, vừa an ủi: “Gió lạnh thế này, hồng hết cả da mặt, tỷ tỷ đừng khóc nữa, tỷ muốn đi đâu, ta sẽ đi cùng tỷ, nhất định sẽ tìm được hai cháu về mà.”

Vũ Lâu nghẹn ngào: “Rốt cuộc con ta đang ở đâu? Có phải ta đã sai rồi không, lẽ ra từ đầu ta nên tin vào bức thư, đi Vân Nam tìm con, mà không phải là đến tìm Lam Tranh...”

Vừa rồi gặp Tấn vương, đã khiến suy nghĩ ban đầu của nàng bị dao động.

“Bên phía Vân Nam, đệ đã phái người về tìm rồi, nếu tìm được sẽ báo cho chúng ta.” Vân Triệt ra vẻ thoải mái nói: “Cho nên, giờ đi tìm Thái tử điện hạ thì hơn. Chuyện lớn như vậy, nếu không báo cho huynh ấy biết, lỡ cả tỷ và hai cháu đều mất tích, thì huynh ấy còn lòng dạ nào mà làm hoàng đế.”

Nàng nhìn cả một vùng tuyết trắng trước mặt, nhìn không thấy điểm kết thúc, cũng không thấy hy vọng của nàng đâu.

Vân Triệt liếc nhìn về phía khách điểm, cười xấu xa: “Bọn người Tấn vương còn đang muốn đi tắt về kinh thành, nằm mơ đi! Ông đây sẽ chuẩn bị cho bọn họ chút thuốc bột, đủ để cho bọn họ thượng thổ hạ tả (Trên nôn dưới...), dày vò vài ngày cho biết mặt.” Thấy Vũ Lâu lo lắng, hấn vội nói: “Không chết người được mà, tỷ yên tâm.”

Vân Triệt đỡ Vũ Lâu lên ngựa, rồi hai người thúc ngựa, tiếp tục đuổi theo Thái tử.

Chạy liên tục một ngày một đêm, rốt cuộc đứng từ trên đỉnh núi cao nhìn xuống, Vũ Lâu và Vân Triệt cũng có thể nhìn thấy đoàn xe bên dưới, Vũ Lâu nhận ra hộ vệ cưỡi ngựa mở đường đằng trước là thân tín của Lam Tranh.

Khi quan binh thủ vệ nhìn thấy hai người trên sườn núi, tất cả đều dừng lại, giương cung nhắm bọn họ. Thủ vệ nhận được lệnh, vội thu hồi cung tên. Lúc này Vũ Lâu và Vân Triệt mới thúc ngựa đi xuống trước mặt đoàn người.

Lam Tranh nhảy xuống xe ngựa, vui mừng nắm chặt tay Vũ Lâu, cười nói: “Ta chỉ vừa rời đi có vài ngày nàng đã không chịu nổi, chạy đi tìm ta rồi sao?” Hấn nói xong, thấy Vũ Lâu không cười, tóc tai tán loạn, dung nhan tiêu tụy, trong lòng lại có dự cảm không lành: “..... Vũ Lâu, sao vậy?”

“Lam... Lam Tranh...” Vũ Lâu khóc một hồi, nói không nên lời.

Lam Tranh lại càng sốt ruột hơn: “Nàng mau nói đi.”

Vân Triệt nói: “Để đệ nói, Phi Lục, nha hoàn trước kia của Vũ Lâu tỷ tỷ, trộm hai đứa nhỏ mang đi rồi.”

“Cái gì?!” Lam Tranh giống như vừa bị đánh một gậy vào đầu, tối sầm mặt mũi, thân mình khẽ chấn động: “Phi Lục ôm hai đứa nhỏ đi? Vậy sao nàng không đuổi theo ả ta? Chạy tới đây làm gì?!”

Vân Triệt thấy Thái tử tức giận, nghĩ là mình chưa giải thích kỹ càng, vội bổ sung: “Chính xác là bị Tần Viễn Định mang đi. Bọn họ còn để lại thư, bảo Vũ Lâu tỷ tỷ đi Vân Nam tìm con, nhưng tỷ ấy cảm thấy có âm mưu gì đó, nên đến tìm huynh trước.” Vân Triệt nói một hơi, tự thấy mình giải thích đã ổn, liền im lặng chờ phản ứng của Thái tử.

Lam Tranh nghe là do Tần Viễn Định gây ra, liền hung dữ nắm vai Vũ Lâu, con người như phát hỏa, muốn đốt nàng thành tro bụi, hấn giận dữ: “Tần Vũ Lâu, lại là người nhà nàng?! Nàng nhìn xem, ta vẫn che chở chống đỡ cho bọn họ, đã định dăng cơ sẽ đặc xá người cơ đấy! Nàng mau đi tìm con cho ta! Nếu không, để ta tìm thấy Tần Viễn Định, ta sẽ..... Nàng còn ngăn ra đấy làm gì?! Đi mau đi!”

Vũ Lâu khóc rống nói: “Lam Tranh, chàng nghe ta nói... Ta thật sự cảm thấy trong chuyện này còn che đậy âm mưu nào đó, sẽ gây bất lợi với chàng, nên ta mới tới tìm chàng, không phải là ta không muốn đi tìm con...”

“Nàng là mẹ, mà ngay cả con mình cũng không chăm sóc cho tốt, còn có mặt mũi nào tới gặp ta chứ?! Tần Vũ Lâu, nàng cắt đi cho ta, lập tức đi tìm con, tìm không thấy, thì nàng vĩnh viễn đừng quay về nữa!”

Vân Triệt túm tay Vũ Lâu, kéo nàng ra phía sau: “Tỷ ấy cũng đâu có cố ý.”

Vương Lâm cũng lại gần khuyên nhủ: “Điện hạ, dù trong này có ẩn tình gì, thì Tần Viễn Định cũng là cậu của bọn nhỏ, sẽ không làm tổn thương bọn nhỏ đâu.”

“Tần Vũ Lâu, ta cho nàng biết, nếu tìm được bọn nhỏ bình an trở về, thì ta sẽ lấy xương bánh chè của ca ca nàng, để cho những năm cuối đời hắc không thể đi lại được nữa. Còn nếu các con có chuyện gì không may, thì ta sẽ xử lý những kẻ mà nàng gọi là thân nhân không còn một mống!”

Nàng phải đón nhận sự chỉ trích đến tận cùng của Lam Tranh.

Đúng vậy, đều là lỗi của nàng, để tin người nhà như vậy.

Nàng bồng xoay người, rưng rưng lẩm bẩm: “... Được... Ta đi tìm con... Nếu không tìm thấy... Ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ dám quay lại gặp chàng nữa...”

Vân Triệt nói với Lam Tranh: “Tỷ tỷ đã làm mất con, chịu khổ sở đủ rồi, huynh còn mắng tỷ ấy nữa.”

Vũ Lâu quay đầu nhìn Lam Tranh, hy vọng có thể nhìn thấy trong mắt hắc một tia níu kéo, nhưng Lam Tranh quay ngay mặt đi, tránh để ánh mắt hai người chạm nhau: “Đi đi!”

Nàng tuyệt vọng quay đầu, thân mình gầy yếu trong gió lạnh rét run, Vân Triệt trừng mắt lườm Lam Tranh một cái: “Thế này cũng tốt, Vũ Lâu tỷ tỷ đi theo huynh cũng chẳng hạnh phúc gì.”

Lam Tranh nắm chặt tay lại, sự phẫn hận khiến hắc phải kìm nén ý muốn gọi nàng quay về xuống...

Sau khi chia tay Vũ Lâu, Lam Tranh lo lắng đứng ngồi không yên. Con của họ mất tích, vì sự sơ sẩy của nàng để người khác ôm đi mất. Giờ sống chết chưa biết thế nào, nàng không đi tìm con lại quay sang tìm hắc để được an ủi.

Hai đứa bé không biết tung tích ở đâu, làm sao hắc còn tâm trạng mà quay về kinh thành.

Lam Tranh nhảy xuống xe ngựa, kéo một tên thị vệ xuống ngựa, phi thân lên. Vương Lâm đuổi theo: “Điện hạ, ngài định đi đâu?”

“Đuổi theo Vũ Lâu, cùng đi tìm con.”

“Điện hạ, ngài phải quay về kinh thành!”

“Nói sau đi!” Lam Tranh thúc ngựa: “Giá!”

Ngay khi Lam Tranh định rời đi, chợt nghe bên sườn núi cao cao ngay chỗ xe ngựa dừng lại vang lên những tiếng ầm ầm dị thường. Hắc ngẩng đầu, chỉ thấy những tảng đá lớn cuộn cuộn đổ xuống, một con ngựa bị nghiền nát dưới sức đập của những tảng đá đó.

“Điện hạ, nguy hiểm!” Vương Lâm hét to, kéo vội Lam Tranh xuống ngựa, đúng lúc một tảng đá bay sát qua đầu hai người.

“Đi mau —” Vương Lâm che chở cho Lam Tranh chạy đi, đột nhiên kêu thét lên một tiếng chói tai, chân bị một tảng đá bay lạc đập vào, không thể cử động.

Sau trận công kích của những tảng đá lớn, một vài hắc y nhân chạy từ trên núi xuống, vừa nhìn đã biết là những cao thủ có bản lĩnh vô cùng tốt, nhanh chóng xử lý sạch thủ vệ của Lam Tranh. Những hộ vệ may mắn chưa bị thương cũng không phải đối thủ của bọn chúng.

Vương Lâm nhìn thấy sát thủ lao đến, vội hét với Lam Tranh còn đang muốn hất tảng đá ra giúp mình: “Đừng lo cho ta, ngài chạy đi!”

Hắn vừa dứt lời đã có một thích khách phi thân đến, đâm thẳng kiếm vào ngực Lam Tranh.

Keng!

Ngay khi thanh kiếm tới gần sát Lam Tranh, thì đột nhiên một thanh kiếm khác lại xuyên từ bên hông Lam Tranh ra, gạt bay sự công kích trí mạng của thích khách.

“Vũ Lâu?” Lam Tranh nghiêng người nhìn thấy bóng hình quen thuộc.

“Đừng lo, mau chạy cùng ta!” Vũ Lâu nắm cổ tay Lam Tranh kéo đi.

“Biểu ca...” Lam Tranh vẫn lo cho Vương Lâm đang bị thương.

“Không thể quan tâm được nhiều như vậy đâu!” Vũ Lâu hét.

246. Chương 246: Khiêu Khích

Lam Tranh không muốn bỏ rơi Vương Lâm như vậy, muốn quay lại dìu hắn, Vũ Lâu nhìn thấy vội kéo hắn lại: “Không kịp nữa rồi, thoát thân quan trọng hơn!”

“Nhưng mà...”

Vương Lâm hét lên với hắn: “Điện hạ mau đi đi — đừng lo cho ta!”

“Ta...” Lam Tranh còn chưa kịp hứa hẹn gì với Vương Lâm, đột nhiên một ánh sáng lóe lên trước mặt, một thanh kiếm định đâm vào bả vai hắn. Hắn vội lùi về sau, tránh đường kiếm.

Vũ Lâu nhìn thấy, vội che trước mặt Lam Tranh ứng chiến. Nàng đứng che trước Lam Tranh, hét lên với hắc y nhân: “Ca ca, nếu huynh còn ép ta nữa, ta sẽ chết cho huynh xem.”

Vừa nói xong, cả Lam Tranh và hắc y nhân đều sững sốt.

“Quả nhiên là ca ca.....” Vũ Lâu đoán trúng, đau lòng nói nhỏ.

Nhân cơ hội này, Vũ Lâu kéo Lam Tranh phi thân vài bước lên núi, hình bóng chợt lóe lên rồi biến mất.

Gió rét buốt thổi qua khiến vết thương đau như bị xát muối. Lam Tranh ôm vết thương trên vai, tránh để máu rơi xuống làm mạnh mối cho những tên thích khách kia đuổi theo. Đến khi kiệt sức, tốc độ ngày càng chậm hai người mới dừng lại.

Lam Tranh quay đầu nhìn lại phía sau, thấy cả một trời tuyết trắng không còn ai theo dõi, hắn mới chống tay vào gốc cây, thở dốc.

Vũ Lâu lau mồ hôi trên trán, hai tay chống lên chuôi kiếm cắm thẳng vào tuyết, cũng thở hổn hển dồn dập. Hai người nhìn nhau, muốn nói gì đó nhưng vì mỗi một nên nhất thời không phát ra tiếng.

“... Nàng... nàng... Khụ!” Hắn muốn mở miệng trước, nhưng chỉ vừa nói hai chữ “nàng” đã thở không ra hơi, ho sù sù.

Vũ Lâu vỗ lưng cho hắn thuận khí, Lam Tranh mới khàn khàn nói: “Nàng... là ca ca nàng sao?”

Nàng khổ sở gạt đầu, xác nhận thân phận của thích khách.

Lam Tranh gạt tay Vũ Lâu ra, chỉ nàng muốn mắng, nhưng bối rối giấy lát rồi đập thẳng vào cây đại thụ bên cạnh trút giận.

Rào rào.

Toàn bộ tuyết đọng trên tán lá cây đổ ầm xuống đầu Lam Tranh.

Vũ Lâu vội vàng chạy tới gạt tuyết ra cho hắn, Lam Tranh lại đẩy nàng, tự phủi tuyết ỳnh.

Nàng ngơ ngẩn đứng bên cạnh, giống một đứa nhỏ phạm lỗi, lặng lẽ nhìn nhất cử nhất động của Lam Tranh. Nhìn thấy Lam Tranh phũ phàng xoay người định đi, vội túm hắt lại: “... Chàng định đi đâu?”

“Đương nhiên là đi gọi viện binh, giết ca ca nàng.”

“... Lam Tranh...” Vũ Lâu nói: “... Chàng đừng đi vội... Nghe ta nói đã...”

“Có gì mà nói?!” Lam Tranh oán hận: “Dám ám sát Thái tử, hẳn cũng phải tự xác định trước kết quả rồi. Còn nàng, nàng mau đi tìm con về cho ta!”

“Chúng ta bàn bạc kỹ lại một chút đã, chàng cứ đi như vậy, lỡ lại gặp mai phục thì làm sao?”

“Chết cũng tốt! Như thế các người mới dừng tay được!”

Vũ Lâu thấy hắt vẫn còn giận mình, rưng rưng nói: “... Ta cũng không biết vì sao ca ca ta làm như vậy, nhưng ta có thể khẳng định với chàng, nhất định là huynh ấy bị lợi dụng.” Nàng kéo tay áo Lam Tranh, không cho hắt đi.

Hắt giật ra vài lần không được, không khỏi tăng thêm lực, mạnh mẽ vùng tay, đẩy nàng ngã xuống tuyết.

Vũ Lâu ảm ức, khóc òa lên. Nàng vừa khóc đã khiến hắt đau lòng, không nỡ nhìn nàng khóc, lại đi tới, vươn tay ra: “... Vũ Lâu... đứng lên nào...”

Hai mắt nàng nhòa lệ, nâng đôi mắt ngập nước nhìn hắt nói: “... Ta cũng đâu muốn như vậy, ngàn dặm xa xôi chạy tới tìm chàng, chàng còn trách ta, không cần chàng phải nói, nếu con có chuyện gì, chắc chắn ta sẽ giết chết ca ca ta, không cần chàng động thủ.”

“Nào — nàng nói nhỏ một chút!” Lam Tranh ngồi xổm xuống, che miệng nàng: “Nàng nói lớn như vậy, là sợ người ta không biết chúng ta trốn ở đây sao? Có sức mà khóc thì không bằng đi tìm con đi còn hơn.”

Vũ Lâu nghe hắt lại trách mình, liền tức giận cắn vào lòng bàn tay hắt, Lam Tranh bị đau vội buông ra, tức giận nói: “Sao nào? Nàng thấy oan ức à?”

Nàng cũng không biết bây giờ nên làm gì, muốn nén nước mắt xuống, cố tỉnh táo tìm đối sách, nhưng vừa chạm mặt Lam Tranh, chưa được ba câu đã cãi nhau, khiến nàng buồn bực, đau lòng, nước mắt cứ chảy dài không ngừng.

Lúc này chợt có tiếng bước chân đạp trên tuyết truyền tới từ phía sau, Vũ Lâu kinh hãi cầm bảo kiếm lên, chuẩn bị nghênh chiến.

“Tỷ tỷ, là đệ.” Vân Triệt vẫy tay.

Vũ Lâu nhẹ nhàng thở ra: “Là đệ à... Không phải ta bảo đệ chờ trong ngôi miếu đó sao?”

“Ta không yên lòng, nên đuổi theo xem thế nào.” Vân Triệt thấy Vũ Lâu khóc như hoa lê dưới mưa, cảm hận lườm Lam Tranh. Nghiến răng một lúc mới nuốt được cục tức vào trong, chỉ nói: “Tỷ tỷ, về chỗ kia trú tạm đã. Ở đây nguy hiểm lắm.”

Hắt tiến lên định đỡ Vũ Lâu dậy, không ngờ lại bị Lam Tranh tranh trước một bước đẩy hắt ra. Lam Tranh kéo Vũ Lâu lên, nói: “Là tại ta nóng tính quá, chúng ta về bàn bạc đã.”

Vũ Lâu rưng rưng gạt đầu: “Chàng nói được những lời này là tốt rồi.”

Vân Triệt bĩu môi: “Tỷ tỷ, tỷ cũng dễ nói chuyện thật đấy.”

“Đâu đến lượt ngươi lên tiếng?” Lam Tranh chướng mắt nhìn Vân Triệt cứ bám lấy Vũ Lâu.

Vân Triệt vốn định mĩa mai hắt một chút, nhưng lại chợt nhớ ra điều gì, thần bí nhếch môi nhìn Lam Tranh cười ha ha hai tiếng xấu xa, rồi nhanh chân bước trước.

Quay lại ngôi miếu đổ nát, Vân Triệt nhóm lửa, ba người ngồi vây quanh đồng lửa sưởi ấm, Vũ Lâu xé áo băng vết thương trên vai cho Lam Tranh.

Một lúc sau, rốt cuộc cũng thấy hơi thở ấm lên một chút, Vân Triệt thở dài: “Lạnh thật đấy.”

Lam Tranh nói luôn: “Sợ lạnh sao người không biến về Vân Nam đi.”

Vũ Lâu hà hơi vào lòng bàn tay nói: “Đừng cãi nhau nữa! Ca ca ta muốn tìm được tới đây cũng phải mất hai canh giờ! Không còn bao nhiêu thời gian, mau hơ ấm người chuẩn bị ứng chiến.”

Vân Triệt nói: “Cứng đối cứng không được, phải dùng trí!”

Lam Tranh cười lạnh: “Sao? Các người còn muốn giữ mạng cho hần nữa à?!”

Vũ Lâu cau mày: “... Chỉ sợ không có thời gian mà nói rõ lý lẽ với huynh ấy! Huynh ấy xác định tới là để giết người, nên chắc chắn sẽ không chịu nghe ta nói, chỉ cố giết bằng được chàng thôi!”

“Được rồi, ta đã nói rồi, ta mà không chết, thì Tần gia nhà nàng đừng hòng yên thân.”

Im lặng.

Một lát sau, Vân Triệt nói: “Tần Viễn Định chắc chắn là bị Tần vương sai phái, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, chúng ta phải nghĩ cách mới được.”

Lam Tranh nghĩ nghĩ: “Nếu hai đứa bé ở trong tay ca ca nàng, nhất định là hần đã có dụng ý riêng, ta đoán là...”

Hần kéo Vân Triệt và Vũ Lâu vào, cúi đầu thì thầm nói ra suy tính của hần.

Vũ Lâu nghe xong nói ngay: “Không đâu, ca ca ta sẽ không dễ tiện như vậy đâu!”

Vân Triệt nói: “Từ từ đã! Nếu là do Tần vương sai khiến, thì cũng có thể như thế... Chúng ta tương kế tựu kế!”

Lam Tranh hừ lạnh: “Người nói xem tương kế tựu kế thế nào nào?”

Vân Triệt khinh bỉ nhìn Lam Tranh: “... Huynh coi khinh ta phải không? Ta vào Nam ra Bắc, hơn gấp mấy lần cái kẻ ếch ngồi đáy giếng, chôn thân trong Hoàng cung ở kinh thành ấy.”

Lam Tranh xoa tay, làm bộ muốn đánh Vân Triệt: “Thật không, vậy thử tỷ thí một chút đi.”

Vũ Lâu thấy hai người lại muốn tranh cãi vội ngăn lại: “Dừng tay hết cho ta, kẻ thù còn đang rình mò ngoài kia, hai người còn tranh cãi nội bộ nữa!”

Vân Triệt không nghe, hai tay kéo hai khoe miệng, lè lưỡi làm mặt quỷ với Lam Tranh: “Xì — giỏi thì huynh đánh đi!”

Vũ Lâu chưa kịp ngăn lại, Lam Tranh không nhịn được nữa liền tung một đấm vào bụng Vân Triệt.

247. Chương 247: Trả Thù

Chợt nghe choang một tiếng giòn vang, Lam Tranh kêu lên, lùi người lại, ôm tay nhăn nhó: “Người, người mặc cái gì vậy?!”

Vân Triệt đắc ý vênh mặt lên: “Vũ Lâu tỷ tỷ, lần trước ta quên nói cho tỷ biết, thật ra hôm đó Tần Viễn Định đâm vào ngực ta, nhưng thấy không trúng nên mới chuyển hướng chém tay ta một đao rồi chạy mất. Ta mặc chiếc giáp mềm này, hôm nay có thể sẽ có công dụng đấy.”

Lam Tranh nghe xong, bắt chắp tay đau, nói với Vũ Lâu: “Ca ca nàng đúng là đồ du côn! Sao gặp ai là giết người đó thế?!”

Vũ Lâu không nói. Bỗng nàng nghe tiếng nước chảy, nàng nhìn theo âm thanh đó, hóa ra là tuyết tan thành nước chảy xuống một hầm ngầm. Nàng đi lại gần, nhìn ngó một chút: “... Ở đây tối như vậy, không ngờ lại có hầm ngầm.”

Bóng đêm phủ xuống, củi để đốt trong ngôi miếu đã gần hết. Thấy ngọn lửa càng ngày càng nhỏ, Vân Triệt lạnh run người, ôm vai nói: “Nếu bọn họ không đến giết chúng ta, thì đệ cũng chết vì đông lạnh mất.”

Đột nhiên Vũ Lâu, lắng tai nghe, thấy có động, nằng cảnh giác đứng dậy, mở cửa ngói miếu thăm dò nhìn ra ngoài, thấy có mấy con tuần mã cách đó không xa.

Người đi đầu tiên đẩy một người ra. Người kia vừa đến trước mặt Vũ Lâu, liền ngã xuống, máu nhuộm đỏ cả chiếc cẩm bào, nôn ra một ngụm máu tươi, rơi xuống đất như nở ra một bông hoa màu đỏ máu trên nền tuyết trắng.

“Vũ Dương hầu!” Vũ Lâu kinh hãi.

Vân Triệt ló đầu ra từ sau lưng Vũ Lâu, nhìn Vương Lâm, chép miệng: “Thôi rồi, thương tích nặng thế này, cha hấn và cô chắc sẽ tức lắm đây.”

Vân Triệt vừa nói xong, thì một mũi tên bay thẳng về phía hấn, sượt qua thái dương, ghim trên cánh cửa. Vân Triệt sợ hãi toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn nở nụ cười trêu tức nói: “Tần Viễn Định, vài ngày không gặp mà vẫn tức giận vậy à?”

Tần Viễn Định rút kiếm chỉ Vân Triệt: “Người cầm miệng cho ta!”

Vũ Lâu không nhìn được nữa, nói: “Thế tử đối xử với Tần gia không tệ, ca ca, vì sao huynh phải đánh đệ ấy chứ?”

“Hấn làm gì với Tần vương điện hạ?! Muội hỏi hấn đi!”

“Ca ca... Quả nhiên là huynh bị Tần vương sai khiến, nên mới đuổi giết chúng ta, phải không?”

“Vũ Lâu, muội tránh ra, ta chỉ tìm Độc Cô Lam Tranh tính sổ thôi!” Tần Viễn Định nói với Vân Triệt: “Còn người, Tần vương điện hạ sẽ xử lý người!”

Vân Triệt cười: “Làm sao bây giờ, ta sợ quá đi.”

Câu này lại chọc Tần Viễn Định tức điên, nâng cung lên định bắn Vân Triệt, Vũ Lâu vội che trước người Vân Triệt nói: “Ca ca, huynh có biết đệ ấy là ai không? Vân Triệt là đệ đệ cùng cha khác mẹ của chúng ta! Đệ ấy là do cha và sư muội của ông sinh ra!”

Tần Viễn Định nghe xong, giống như bị sét đánh, sững người một lát, nghi ngờ nhìn Vân Triệt: “Vì sao không ai nói cho ta biết?”

“Ca ca...” Vũ Lâu nói: “Chuyện này hơi phức tạp, sau này từ từ ta sẽ nói với huynh, huynh buông đao kiếm xuống trước đi.”

Tần Viễn Định có vẻ xúc động, chậm rãi buông đao xuống, khi mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, thì hấn đột nhiên kéo cung lên, bắn chết hai tùy tùng bên cạnh mình.

“Chuyện Thế tử có quan hệ với Tần gia, không thể để người ngoài biết được.”

Vũ Lâu ngạc nhiên, hít một hơi lạnh, kinh hãi không nói nên lời. Vân Triệt bình thản ung dung, nhìn người tùy tùng còn lại khoác áo choàng dài che mặt không bị giết chết kia, hỏi: “Người đó là ai vậy? Nhìn đáng nhỏ nhắn như nữ nhân, không phải là Phi Lục đấy chứ?”

Người kia thả mũ xuống, lộ mặt ra, quả nhiên là Phi Lục, trong lòng còn đang ôm hai đứa bé.

Vũ Lâu nhìn thấy hai đứa trẻ, lập tức không nhịn được định tiến lên. Lúc này, Tần Viễn Định mới rút kiếm ngăn nàng lại nói: “Từ từ đã, muội gọi Độc Cô Lam Tranh ra đây trước đi! Chẳng lẽ hấn không muốn gặp con hấn à?!”

“Lam Tranh đi rồi!” Vũ Lâu nói: “Ta bảo chàng đi trước rồi.” Rồi nàng xoay sang Phi Lục, khóc rống: “Phi Lục, ta vẫn coi em như tỷ muội thân thiết, muội trả con lại cho ta... Trả cho ta...”

Phi Lục không nói gì, quay mặt đi không dám nhìn Vũ Lâu.

Tần Viễn Định quát: “Gọi Độc Cô Lam Tranh ra đây. Ta biết hấn không thể đi trước được!”

Vừa dứt lời, Lam Tranh liền đẩy Vân Triệt ra, bình tĩnh nói với hấn: “Tần Viễn Định, người muốn gì?! Giết ta à?!”

Khí thế của hắn khiến Tần Viễn Địch ngẩn người, nhưng hắn ta nhanh chóng điều chỉnh lại, giận dữ nói với Lam Tranh: “Người bức tử cha ta, ta đến tìm người để báo thù.”

Vũ Lâu vẫn muốn giải thích: “Ca ca... là do cha trước đây bắt nạt, nên tự nguyện tự sát để chuộc tội.”

“Nói vậy!” Tần Viễn Địch hét lên: “Trước khi cha chết đã cầu kiến Tần vương, nói là ông bị Độc Cô Lam Tranh bức mà chết.”

Lam Tranh cười lạnh: “Người đúng là nghe lời Tần vương thật, quên đi, rốt cuộc là người muốn thế nào?”

“Một mạng đền một mạng!”

“Đừng có ngu ngốc thế!” Vương Lâm vẫn đang ngả quỳ trên mặt đất cười lạnh: “Cái mạng chó của Tần Khải Canh làm sao xứng để đánh đổi với mạng của Thái tử chứ.”

Tần Viễn Địch nói với Vương Lâm: “Sao ta lại quên mất người nhỉ?!” Dứt lời, hắn giơ cao kiếm định đâm xuống.

Vũ Lâu hét lên: “Tần Viễn Địch, huynh dừng tay cho ta! Nếu Vũ Dương hầu mà chết, huynh còn có thể sống được sao?!”

“Ha ha—” Tần Viễn Địch ngửa mặt lên trời cười to: “Ta ám sát Thái tử, chẳng lẽ còn đường sống hay sao?!”

Lam Tranh ngăn Vũ Lâu lại, bước lên từng bước, nói với Tần Viễn Địch: “Người người muốn tìm là ta, thì cứ nhắm vào ta đi. Chỉ có điều, phải chết dưới kiếm của loại người nhu nhược chỉ biết uy hiếp người khác như người, ta cũng không cam lòng.”

Tần Viễn Địch nghĩ nghĩ rồi nói với Vũ Lâu: “Muội đưa kiếm cho hắn đi, để hắn cũng tự sát là được!”

Vũ Lâu oán hận: “Chàng là phu quân của ta, ta làm sao nghe theo huynh được!”

Tần Viễn Địch lạnh lùng chỉ kiếm vào hai đứa bé trong lòng Phi Lục: “Muội chọn đi!”

“Huynh... Huynh...” Bàn tay nắm chuôi kiếm của Vũ Lâu lạnh run lên, vừa vì tức giận, vừa vì đau lòng: “Tần Viễn Địch... Huynh có biết ta vì cả nhà mà trả giá thế nào không? Nhưng vì sao các người không chịu buông tha cho ta? Lam Tranh... và con đều là sinh mạng của ta, không có bọn họ... Ta sống còn có ý nghĩa gì nữa...?!”

Phi Lục nhận ra giọng điệu của Vũ Lâu có gì đó lạ lạ, vội nói: “Tiểu thư, người đừng đưa kiếm cho Thái tử! Hai đứa bé này không phải là con của người! Em đã tráo hai đứa trẻ đó, nhờ cha mẹ em chăm sóc ở Kim Lăng rồi!”

Tần Viễn Địch nghe thấy không còn thứ để uy hiếp nữa, oán hận nâng cung bắn về phía Lam Tranh.

Vũ Lâu phi thân qua đầu Lam Tranh tránh thoát khỏi mũi tên.

“Tần Viễn Địch... Huynh!” Nàng đứng lên, ngẩng đầu khóc ròng với ca ca: “Huynh muốn giết chết ta phải không? Được, ta sẽ thành toàn cho huynh!”

Dứt lời, nàng rút chủy thủ đeo bên hông ra, giơ lên cao rồi đâm thẳng vào bụng mình.

248. Chương 248: Khổng Chế Kẻ Địch

Vũ Lâu giơ tay lên, đâm thẳng xuống bụng. Vân Triệt hô lên một tiếng “Tỷ tỷ” rồi lao sang nhưng đã chậm, đao đã cắm sâu vào bụng, khiến Vũ Lâu thống khổ kêu lên thảm thiết.

Nàng ôm bụng, ngẩng đầu khóc ròng, nói với Tần Viễn Địch: “Như thế này... huynh đã vừa lòng chưa?”

Dù Tần Viễn Địch có cướp con của nàng đi, thì cũng chỉ là vì mục đích mưu hại Lam Tranh, chứ tuyệt nhiên không có ý muốn làm muội muội mình bị thương, nếu không, hắn cũng sẽ không điệu hổ ly sơn, cố ý lưu lại tin tức giả để nàng đi Vân Nam tìm bọn nhỏ, để tránh cho nàng bị đau lòng. Nhưng ai biết Vũ Lâu lại không bị mê hoặc, còn đuổi theo bảo vệ Lam Tranh.

Giờ nhìn thấy Vũ Lâu tự hại mình, hấn sợ hãi đến trợn mắt đứng sững tại chỗ, chờ đến khi kịp phản ứng, hấn liền vội vàng nhảy xuống ngựa, lao đảo chạy về phía Vũ Lâu: “Vũ Lâu... Vũ Lâu...” khi hấn ôm thân thể nàng lên, hơi thở nàng mỏng manh thoi thóp. Tần Viễn Dịch vốn bị thù hận làm mờ đi lý trí, lúc này tỉnh ra, hấn mới biết mình đã phạm quá nhiều sai lầm.

Nhưng hối hận cũng không thể thay đổi được sự thật là Vũ Lâu đã bị thương.

“Vũ Lâu, Vũ Lâu!” Tần Viễn Dịch lo lắng gọi tên nàng: “Đúng, ca ca sai rồi, muội đừng có chuyện gì...”

Lúc này, Vân Triệt đẩy Tần Viễn Dịch ra, oán hận nói: “Cút ngay! Đều tại người làm hại tỷ ấy!”

Tần Viễn Dịch ngã ngồi xuống tuyết, nhưng nhìn thấy Vũ Lâu đau đớn rên rỉ, hấn lại lao sang, nhưng bội kiếm đã bị đánh bay, hai tay vừa chôn trong tuyết đỏ ửng lên vì lạnh, cũng mất độ linh hoạt thường ngày. Miệng hấn liên tục gọi Vũ Lâu, Vũ Lâu, hy vọng muội muội có thể đáp lời mình.

Rốt cuộc hấn cũng đến gần được Vũ Lâu, kéo nàng vào lòng, thấy nàng đau đớn rên rỉ, tim hấn như bị dao cắt, càng ôm chặt Vũ Lâu hơn. Vân Triệt kéo hấn: “Người định làm gì?”

“Đương nhiên là đi tìm đại phu!” Tần Viễn Dịch căm tức quát Vân Triệt.

Ngay khi hấn quay đầu nói với Vân Triệt, thì Vũ Lâu đang nằm trong lòng hấn bỗng mở to mắt, rút con dao ở bụng ra, kề sát vào yết hầu Tần Viễn Dịch: “Buông ra!”

Tần Viễn Dịch ngơ ngàng: “Vũ Lâu... muội?”

“Ta mặc áo giáp mềm của Vân Triệt, để đón một đao vừa rồi!”

“Muội giả vờ?!” Tần Viễn Dịch chợt hiểu ra, không kìm được oán hận: “Muội lừa ta? Dừng khổ nhục kể lừa gạt ta?!”

“Còn tử tế hơn việc huynh dung con ta để uy hiếp ta!” Nàng nói: “Dám làm con ta bị thương, thì đừng trách ta không nhận người thân!”

Tần Viễn Dịch cười lạnh: “Vũ Lâu, ta không tin muội dám xuống tay với ta!”

Nói xong, hấn đưa tay đoạt ngay đao của Vũ Lâu. Hấn nói không sai, dù Vũ Lâu có hận hấn, nhưng vì tình thân ràng buộc nên nàng cũng không thể nào xuống tay được.

Nếu Tần Viễn Dịch phản kháng, chắc chắn nàng sẽ thất bại.

“A.....” Tần Viễn Dịch đột nhiên thét lên một tiếng, hấn quay lại, thấy một mũi tên ngắn cắm thẳng vào đùi.

Lam Tranh đứng cách đó không xa, cầm cung tên Tần Viễn Dịch vừa ném ra lên, vẫn đang giữ tư thế bắn cung, nói: “Người chạy không thoát đâu!”

Vũ Lâu nhìn Lam Tranh với ánh mắt trách cứ: “Chàng!!!” Nhưng nàng cũng lập tức ý thức được, làm Tần Viễn Dịch bị thương để có thể dễ dàng chế ngự hấn cũng không hấn là biện pháp tồi.

Tần Viễn Dịch cắn răng nhổ mũi tên ra, định đi tới nhặt thanh bảo kiếm để phản kháng lại, nhưng Vân Triệt nhanh hơn một bước, đá văng bảo kiếm ra xa, nói: “Từ bỏ ý định đó đi.”

Tần Viễn Dịch vốn đã bất bình với Vân Triệt, giờ thấy hấn cố tình gây rối, nên thà rằng cá chết lười rách, hấn đập một cước hạ gục Vân Triệt, hung hăng bóp cổ hấn nói: “Cùng cha khác mẹ thì đã sao?! Người có muốn nhiều chuyện không?!”

“Ca ca — huynh điên rồi à? Mau buông đệ ấy ra!” Vũ Lâu dậm thùm thụp vào người Tần Viễn Dịch.

Nhưng thân thể Tần Viễn Dịch vốn cường tráng, nắm đấm của nàng căn bản không có tác dụng gì.

Cổ Vân Triệt bị bóp chặt khiến hấn đỏ bừng mặt, không thở được.

Lúc này, Lam Tranh mới chạy nhanh đến, quàng dây cung qua cổ hấn ta rồi vịn tay vài lần khiến dây cung xiết chặt lấy cổ hấn ta, sau đó giật mạnh lại phía sau để kéo hấn rời ra khỏi người Vân Triệt.

Vân Triệt vội đứng lên, há mồm thở dốc.

Tần Viễn Địch vừa bị thít cổ, vừa bị kéo lê trên đất. Hắn ta đưa tay muốn đánh Lam Tranh, tiếc là không với được đến nơi, trên đùi hắn lại đang bị thương khiến hao tổn rất nhiều khí lực, sự chống cự cũng yếu dần.

Vũ Lâu cũng không nở đứng nhìn ca ca chịu khổ, nên nàng đứng dậy, chưởng một chưởng vào sau cổ ca ca, nhưng một chưởng này đặt xuống, chỉ như đánh vào tảng đá khiến nàng đau đốn lùi lại phía sau.

Lam Tranh trầm nghĩ, không ổn, võ công của Tần Viễn Địch này còn mạnh hơn hắn tưởng rất nhiều, cả mấy người bọn họ đều không phải là đối thủ của hắn ta. Mấu chốt nhất là hắn lại không thể giết hắn ta, ít nhất là không thể giết trước mặt Vũ Lâu.

Thân hình Tần Viễn Địch cao lớn, vạm vỡ, giấy dựa mạnh như gấu, cả Vũ Lâu và Lam Tranh hợp lực mà còn không thể chế ngự hắn ta.

Lúc này, Vân Triệt vừa hồi phục được một chút khí lực nói: “Tần Viễn Địch, ngươi đừng cố làm những chuyện vô nghĩa nữa, con của ngươi đang ở trong tay ta, nếu ngươi còn muốn giữ mạng của con mình, thì nên yên phận một chút!”

Tần Viễn Địch nghe vậy, quả nhiên ngừng chống cự: “Ngươi nói cái gì?!”

Vân Triệt cười lạnh: “Làm gì có ai quy định chỉ mình ngươi được dùng đứa nhỏ để uy hiếp Vũ Lâu tỷ tỷ chứ! Ta đã phái người về Vân Nam tìm vợ và con ngươi. Ta biết ngươi đã giấu bọn họ đi, nhưng Vân Nam là địa bàn của ta, tìm một hai người không có gì là khó. Giờ có lẽ đã tìm được rồi! Nếu trong vòng một tháng, mà không có hồi âm của ta, thì thủ hạ của ta sẽ tự xử lý bọn họ!”

“Ngươi!” Sự chú ý của Tần Viễn Địch đều dồn lên người Vân Triệt.

Lam Tranh vội bắt lấy cơ hội, lại tung chưởng đánh vào gáy hắn.

Tần Viễn Địch a lên một tiếng rồi ngã gục xuống.

Lam Tranh và Vũ Lâu chế ngự hắn xong đều thở phào nhẹ nhõm, nhất là Vũ Lâu, nàng thở dài nói: “... Nguy hiểm thật.” rồi mềm nhũn người ngồi bệt xuống tuyết.

Lam Tranh tháo dây cung trên cổ Tần Viễn Địch xuống nói: “Ca ca của nàng thật chẳng khác gì gấu.” rồi hắn nhìn Vũ Lâu nói: “Hắn có thật là ca ca của nàng không? Sao chẳng giống chút nào thế? Nàng cũng đâu giống gấu mẹ đâu nhỉ?”

Vũ Lâu hoảng hốt nhìn Lam Tranh, đột nhiên nhếch miệng khóc ầm lên: “Làm ta sợ muốn chết, chàng còn đùa giỡn được nữa.”

Lam Tranh vội nói: “Ta chỉ nói vậy thôi mà, lại đây, nàng và Vân Triệt trói ca ca của nàng lại, kéo vào trong đi.” Nói xong, hắn đứng dậy, đỡ Vương Lâm đang hấp hối vào trong ngôi miếu đổ nát nghỉ ngơi.

Chờ đến khi sắp xếp ổn thoả cho Vương Lâm xong, Vũ Lâu và Vân Triệt mới kéo được Tần Viễn Địch vào, Phi Lục đi phía sau.

Vũ Lâu hiểu y thuật, xử lý sơ qua vết thương của Vương Lâm một chút: “Thương thế của hắn rất nặng, phải tìm đại phu! Nếu để lâu quá, chỉ sợ không giữ được chân nữa! Ở đây cách kinh thành không xa, nếu đi nhanh thì chặng vạng ngày mai là có thể đến nơi.”

Vân Triệt nâng cánh tay mình lên nói: “Đệ cũng bị thương, tự mình cưỡi ngựa còn không được thì làm sao mang theo hắn được.”

249. Chương 249: Đuổi Cùng Giết Tận

Lúc này, Vương Lâm đang bị thương, vô cùng suy yếu mới mở miệng nói: “Điện hạ, đừng lo cho ta... Ngài phải mau quay về kinh thành... Đừng để Tần vương đến trước...”

Vũ Lâu nói: “Vũ Dương hầu nói rất đúng, Lam Tranh, giờ tất cả đều phụ thuộc vào chàng, chỉ cần chàng lên kế vị, diệt trừ Tần vương, thì chúng ta mới có những ngày bình yên được. Giờ chàng hãy quay về kinh thành đi, ta sẽ quay về Kim Lăng, đến nơi của cha mẹ Phi Lục tìm con. Vân Triệt và Phi Lục hộ tống Vũ Dương hầu về kinh thành. Không lâu nữa đâu, chờ chàng kế vị, chúng ta sẽ tụ hội ở kinh thành.”

Lam Tranh nhú mày: “Vây ca ca của nàng thì làm sao bây giờ? Thả hấn đi à? Nàng thử hỏi xem Vũ Dương hầu có đồng ý không?”

Vũ Lâu đương nhiên không dám nhìn Vương Lâm, cúi đầu nói: “... Giờ không phải lúc nói những chuyện này, chàng mau quay về kinh thành, việc đó quan trọng hơn.”

Lam Tranh hừ nhẹ: “Nàng bảo ta đi, lỡ gặp Tần vương phục kích thì làm sao? Hấn có thể sắp xếp cho Tần Viễn Dịch đến gây rối, chẳng lẽ còn không làm chuyện khác sao?” Nói xong, hấn điểm mạnh vào huyết đạo của Tần Viễn Dịch, ép hấn tỉnh lại.

Tần Viễn Dịch ho khụ khụ hai tiếng, mở mắt oán hận nhìn Lam Tranh: “Độc Cô Lam Tranh, ngươi là tên khốn kiếp!”

“Thời gian của chúng ta không còn nhiều, nếu ngươi vẫn muốn nguyên rửa ta, thì chờ lúc khác đi.” Lam Tranh nói: “Ta chỉ hỏi ngươi một chuyện, rốt cuộc có phải Tần vương sai khiến ngươi hay không?”

“Chẳng lẽ đối địch với ngươi còn nhất định phải bị người khác sai khiến mới làm được hay sao? Oán thù giữa ta và ngươi, còn cần người khác nói nữa à?!”

Lam Tranh cười lạnh nói mỉa: “Ngươi đúng là tên ấu trĩ ngu ngốc, bị lợi dụng còn không biết. Sao trên đời lại có kẻ ngu ngốc như ngươi chứ. Vận khí của Tần vương đúng là tốt thật, còn tìm được ngươi.”

Vũ Lâu thấy ca ca bị Lam Tranh chọc giận, cũng vội kéo Lam Tranh sang bên cạnh, rồi quỳ xuống trước mặt Tần Viễn Dịch nói: “Tần vương sai huynh đi trước, đến gây tổn thương uội muội và hai cháu của mình, sao huynh lại liều lĩnh tin người như vậy? Rốt cuộc đâu là người thân, đâu là người ngoài? Chẳng lẽ huynh không thể phân định rõ ràng hay sao?”

Tần Viễn Dịch nghe xong, liền quay mặt đi, hừ một tiếng, cổ tình không hợp tác.

Vân Triệt nói: “Giết hấn đi, tránh để Tần vương lại lợi dụng.” Giọng điệu vô cùng thản nhiên, tùy hứng.

Lam Tranh nói: “Ta đồng ý. Dù ta có bỏ qua cho hấn, nhưng hấn đã phạm trọng tội, nhất định không thể sống được.”

Việc mưu hại Thái tử hấn có thể không truy cứu, nhưng thương thế của Vũ Dương hầu, Tể tướng không thể không truy cứu.

Vũ Lâu vẫn nhận ra giọng điệu của Lam Tranh là uy hiếp chứ không phải thật sự muốn làm thế.

Nàng rưng rưng nói với Tần Viễn Dịch: “Ca ca, huynh mau nói đi, huynh và Tần vương còn có âm mưu gì? Mau xin tha thứ đi, để Thái tử và Hầu gia bỏ qua cho huynh.”

Vương Lâm yên lặng nghe, không tỏ thái độ gì.

Tần Viễn Dịch cũng vẫn im lặng. Vũ Lâu tức giận, lau nước mắt nói: “Không nói cũng được, chúng ta đi! Để mình hấn ở lại đây tự sinh tự diệt. Loại người này, giữ lại chỉ gây phiền thêm cho người khác!”

Phi Lục nghe xong, vội khóc lóc khuyên Tần Viễn Dịch và Vũ Lâu dừng hành động theo cảm tính, trong phòng nhất thời ồn ào vì tranh cãi. Tiếng khóc của Vũ Lâu và Phi Lục cứ nức nở không ngừng.

Lam Tranh không nghĩ được gì, lại bị tiếng khóc của hai người làm cho thêm buồn bực, liền đi ra cửa hít thở một chút. Nhưng vừa đẩy cửa, một mũi tên lửa xé gió lao đến, chạm vào cánh cửa, bùng cháy lên.

“Mau trốn đi! Có người muốn thiêu chết chúng ta!”

Vũ Lâu chợt nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa dồn dập, định đẩy cửa sổ ra nhìn, nhưng còn chưa kịp đẩy đã có một loạt mũi tên lửa phá cửa sổ lao vào, bắn xuống mặt đất. Lửa gặp cỏ khô cháy lên rừng rực.

“Mau trốn xuống đây!” Vân Triệt nhớ đến hầm ngầm trên mặt đất, vội lật tấm ván che lên, lộ ra một hố sâu, hấn vừa lắc người né mũi tên, vừa chạy tới gần Tần Viễn Dịch, không nói lời nào đạp thẳng hấn ta xuống hố.

Vũ Lâu nhảy xuống theo, Lam Tranh đỡ Vương Lâm theo sau, Phi Lục không bị thương, đi lại nhanh nhẹn là người xuống cuối cùng.

Dưới hầm chỉ toàn tuyết đọng khiến mọi người lạnh rùng mình, nhất là Vân Triệt, hắt hét ầm lên, thà chết cháy còn hơn. Vũ Lâu nghe có tiếng nước chảy phía sau vách tường hầm, liền nghĩ có thể có đường đi phía sau, liền mạnh mẽ đập thẳng vào tường. Vách tường sập xuống, một con đường ngầm tối đen hiện ra trước mắt.

“Hả?” Lam Tranh cảm thấy kỳ quái: “Ngôi miếu đồ này mà cũng có đường ngầm à?”

Vân Triệt bĩu môi: “Chẹp, huynh không biết đâu, hoà thượng rất giàu có, nên những tên trộm cướp xung quanh đây không ít, những miếu thờ hơi lớn một chút bao giờ cũng có đường để chạy trốn.”

Lam Tranh trừng mắt với hắn: “Đi thôi, ngươi thì biết nhiều lắm đấy!”

Vũ Lâu vừa gỡ dây thừng cho Tần Viễn Địch, vừa nói: “Đừng ồn ào nữa, chạy trốn quan trọng hơn! Mọi người mau đi đi.” Vừa nói xong, xà nhà bị đốt cháy rơi thẳng xuống chân Tần Viễn Địch.

“Không thể nào... Tần vương sẽ không... Tần vương sẽ không làm thế...” Tần Viễn Địch lảo bảo.

“Ca ca, huynh nhìn thấy chưa?” Tần Vũ Lâu oán hận: “Đừng có khăng khăng giữ niềm tin của mình nữa.” Nàng cởi dây trói cho Tần Viễn Địch xong, đẩy hắn vào đường hầm: “Chạy mau!”

“... Ta không đi! Ta muốn hỏi hắn cho rõ ràng!”

“Ôi trời ơi!” Vũ Lâu bực mình: “Huynh muốn hại tất cả mọi người chết ở đây sao?”

“Mặc kệ hắn!” Lam Tranh túm lấy tay Vũ Lâu, kéo nàng vào đường hầm. Vũ Lâu khóc, hét to: “Ca ca... Ca ca... huynh mau chạy đi.....”

Lúc này, mái ngói bắt đầu ầm ầm rơi xuống, chia cắt giữa Vũ Lâu và Tần Viễn Địch. Mùi khói bụi gay mũi khiến nàng khó thở, vội bịt miệng lại, muốn hô lên nhưng khói bụi mịt mù khắp nơi, nàng không thể nhìn thấy Tần Viễn Địch.

Lam Tranh mạnh mẽ kéo Vũ Lâu trốn vào sâu trong đường hầm, bắt chấp nàng gào khóc gọi ca ca.

Ở trong đường hầm tối đen như mực không biết bao lâu, tuyết đọng lạnh đến thấu xương, bỗng Vân Triệt đi đầu đột nhiên mừng rỡ kêu lên: “Có ánh sáng.”

Hắn dùng sức đẩy mạnh, gió lạnh bên ngoài thổi thẳng vào.

Mọi người đi ra khỏi đường hầm, Vân Triệt nhìn quanh, đây là một sườn núi khác. Bị gió thổi qua, quần áo vừa ngấm nước đều đông cứng hết, cử động cũng khó khăn.

Vũ Lâu quỳ xuống đất, nàng còn không đủ sức để khóc nữa, chỉ ngã vào lòng Lam Tranh nói: “Sao huynh ấy lại ngu ngốc như thế? Vì sao không chịu đi?”

Lam Tranh không nghĩ ra lời nào để an ủi, đành yên lặng lau nước mắt cho nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

Mọi người trầm mặc, chỉ có tiếng khóc nức nở của Vũ Lâu và Phi Lục vang lên giữa cánh đồng bát ngát, một cảm giác vừa mờ ảo, vừa thê lương.

Một lúc sau, Lam Tranh nói: “... Chờ ngôi miếu bị đốt cháy hết, mấy tên thích khách sẽ mất thời gian vào kiểm tra thi thể. Chúng ta phải nắm bắt chặt chẽ thời gian này để hành động.”

Vân Triệt chống cằm, nhíu mày nói: “... Gần đây chắc chắn sẽ có thôn trang, chùa miếu thì phải có người hương khói chứ...” Hắn đi tuần tra một vòng, đột nhiên phát hiện nhiều đốm lửa bên dưới chân núi, bèn kích động hô lên: “Có người!”

250. Chương 250: Quay Về Kinh Thành

Vì đám người này toàn thân đều đầy máu và bùn, lại còn mang theo một người sắp tàn phế, nên lúc gõ cửa nhà dân, mười nhà thì tới tám nhà sợ hãi đóng chặt cửa lại. Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, nhất là khi đối diện với ngân lượng.

Khi Vân Triệt gõ cửa, hần trực tiếp nhét một thỏi vàng vào tay chủ nhà, nên mọi chuyện chẳng có gì khó khăn nữa.

Vị chủ nhà kia từ chối vài câu xong cũng cho họ vào. Sau đó đem y phục sạch sẽ để mọi người tắm rửa. Theo cách nói của Vân Triệt, là rốt cuộc cũng quay về nhân gian.

Gia đình nông dân thường dùng giường lò (*) rất ấm, Vân Triệt khoác chăn ngồi trên giường, hai tay ôm chén trà, uống một hơi rồi thở phào: “... Sống lại rồi...”

(*) Giường lò là loại giường đất ở nhà nông, một đầu có chỗ để nhét củi vào sưởi (loại giường này nếu ai đã đọc “Chàng ngọc ở thôn nọ” của các cô MDH thì đã từng thấy rồi nhé ^^)

Lam Tranh không biết nói gì với hần nữa, liền hừ một tiếng: “Quý chết rét chuyển thế.” Rồi đứng dậy đi tìm Vũ Lâu.

Nàng vừa sinh chưa bao lâu, đi đường xa mệt mỏi lại chịu bao nhiêu gian khổ, lạnh thế này không biết thân thể có ổn không. Hần âu yếm gọi nàng lại gần, ôm nàng đặt lên trên giường nói: “Nàng nghỉ ngơi một chút đi, chờ trời sáng chúng ta sẽ lên đường.”

Vũ Lâu nâng mắt, cẩn mồi nhìn Lam Tranh: “... Ca ca ta thật sự đã chết rồi sao?”

Lam Tranh im lặng.

“... Ta lại mất một người thân...” Nàng không khỏi rơi lệ, nhớ tới thời gian vui vẻ của nàng và ca ca trước đây, liền cẩn mồi tới chảy máu cũng không tìm được nước mắt: “... Điều là ca ca dạy ta cưỡi ngựa, bắn tên...”

Vân Triệt không có cảm tình với Tần Viễn Định, nhưng vì lo lắng cho Vũ Lâu nên cũng tiến lại gần an ủi: “Tỷ tỷ, không phải tỷ còn có ta sao.”

Nhưng Lam Tranh lại tranh trước một bước, ngồi xuống cạnh Vũ Lâu, trừng mắt nhìn hần: “Đi đi, cút sang một bên uống trà ấm của người đi.” Sau đó dịu dàng nói với Vũ Lâu: “Ca ca nàng mạnh mẽ như vậy... chắc chắn sẽ có kỳ tích... Có lẽ chờ sau khi chúng ta đi khuất, hần cũng trốn vào hầm thì sao...”

“Cũng có thể! Ta quay lại tìm huynh ấy!”

Lam Tranh nhú mày: “... Không đi thì tốt hơn, lỡ bị Tần vương bắt được, thì ta mất cả chì lẫn chài rồi!”

Vũ Lâu buồn bã gật đầu, lẩm bẩm: “Huynh ấy không sao... Huynh ấy không sao...” Nhưng ngay cả nàng cũng không tin được những lời dối lòng này, lại khóc nức lên.

Phi Lục này giờ vẫn giữ im lặng bèn nói: “Tần vương sắp xếp để Thiếu gia tới giết Thái tử, còn hần quay về kinh thành trước... Chúng ta cũng mau đi thôi.”

Lam Tranh bực mình: “Hần mà về được kinh thành trước ta, thì mọi chuyện sẽ vô cùng khó khăn.”

Vũ Lâu nghe xong vội nói: “Lam Tranh, chàng mau đi đi, ta và Phi Lục sẽ đi đón các con.”

Lam Tranh bĩu môi thở dài: “Tần vương dùng quân mã (Ngựa dùng trong quân đội), chỉ xét về tốc độ ta đã không thể thắng được rồi.”

“Nhưng cũng không thể ngồi chờ chết được.”

“Vũ Lâu!” Lam Tranh đột nhiên đổi ý: “Nàng đừng đi Kim Lăng, theo ta về kinh thành đi! Để Vân Triệt đi đón con.”

Vân Triệt thụ sủng nhược kinh: “Hả? Huynh mà cũng tin ta à?”

Vũ Lâu nhìn hần với ánh mắt cầu xin, khiến Vân Triệt ngẩn người rồi nói tiếp: “Cứ giao cho đệ đi.”

Đang nói thì đại phu trong thôn xách hòm thuốc đi vào. Mọi người vội chạy ra đón. Có hòm thuốc của đại phu, Vũ Lâu thuận lợi phối dược, đến hừng đông cũng có thể xử lý được vết thương cho Vương Lân.

Lam Tranh dặn dò Vương Lân, chờ khi về đến kinh thành sẽ cho người quay lại đón hần, rồi cùng Vũ Lâu đi ra cửa, cưỡi ngựa mượn của nông dân rời đi. Vân Triệt nghỉ ngơi một chút đến trưa cũng bắt đầu cùng Phi Lục xuất phát đi Kim Lăng đón con Vũ Lâu.

Vân Triệt nhìn hai đứa bé trong lòng Phi Lục nói: “Hai đứa nhỏ này là con ai?”

“Một đứa là con của hạ nhân.” Phi Lục nói: “Một đứa là con của mẹ kế nô tỳ. Thiếu gia sai nô tỳ bế con tiểu thư đi, nô tỳ không thể cãi lại, bèn tìm cơ hội, quay về Kim Lăng đổi hai đứa bé này. Không biết mọi người đã phát hiện ra chưa.”

“Việc này không nên chậm trễ! Đi thôi!”

Lam Tranh và Vũ Lâu cưỡi ngựa của nông dân, chậm như cưỡi trâu. Vất vả lắm mới tới được một trấn nhỏ, hai người liền mua một đôi ngựa tốt, mới có thể chạy nhanh hơn một chút.

Vội vã quay lại kinh thành thì cũng là chạng vạng, gần lúc cửa thành đóng lại. May mà Lam Tranh gấp rút thúc ngựa, nên kịp thời qua cửa. Lam Tranh tới thẳng phủ Tề Quốc công, tìm ông ngoại thương lượng đối sách.

Tề Quốc công Vương Bá vốn đang đau buồn vì mất tin tức của hai đứa cháu, nên không nuốt nổi cơm chiều, chợt nghe có người đến báo, nói Thái tử cầu kiến, ông lập tức khoả hở, lắc lư thân hình to lớn đi gặp Lam Tranh.

Bước vào phòng khách, nhìn thấy cháu trai mặc y phục vải thô, sắc mặt tiêu tụy và một nữ tử đứng cạnh, không thấy Vương Lân đâu, ông bỗng có linh cảm xấu: “Lân nhi đâu?” rồi chỉ vào Vũ Lâu nói: “Cháu là Tần Vũ Lâu sao?”

Vũ Lâu gật đầu, Vương Bá lại hỏi: “Vậy con các cháu đâu?”

Nàng cố nén sự chua xót trong lòng, đáp: “Đã nhờ người chăm sóc rồi ạ!”

Vương Bá lắc đầu: “Không ổn, cháu nên ở bên cạnh hai đứa bé, sao có thể bỏ mặc chúng như thế được!”

Lam Tranh thấy Vũ Lâu bị Vương Bá trách cứ đến sắp khóc, liền mở miệng, kể những chi tiết mấu chốt nhất, không đề cập đến chuyện Tần Viễn Định. Vương Bá nghe xong, lập tức gọi người dẫn đại phu đi đón Vương Lân, sau đó tức giận đến dựng cả râu: “Tên Diệp Thành này tính cách không khác gì mẹ hắn!!!”

Lam Tranh quan tâm đến chuyện khác hơn: “Tần vương đã về kinh thành chưa?”

Vương Bá nhú mày, vô cùng đau đớn nói: “Tối qua đã về rồi! Cho nên ta cứ thất vọng mãi, vì sao Lân nhi đã đi đón cháu từ lâu, mà lại không thấy về, chỉ e giữa đường gặp nạn, quả không sai!”

Vũ Lâu nghe thấy Tần vương đã về kinh trước, thân mình khẽ run lên, trong lòng vô cùng áy náy.

Vương Bá tức giận đập bàn: “Hoàng thượng nghe thấy hắn quay về, liền truyền hắn tiến cung, kêu hắn hầu hạ ngày đêm không rời. Ta chỉ sợ... chỉ sợ...”

E là trước khi chết, Hoàng thượng sẽ đổi Thái tử, truyền ngôi vị cho Tần vương.

Đến lúc đó, Lam Tranh mà muốn làm Hoàng đế, thì chỉ có một con đường. Nhưng binh quyền nằm trong tay Tần vương, thật không thể nói trước được điều gì.

“Thân thể của phụ thân thể nào?”

Vương Bá nói: “Lúc thì tỉnh táo, lúc lại hôn mê, cũng không ai biết người đã ăn đan dược gì.” Nhắc đến ăn, ông lại nói: “Các cháu còn chưa ăn gì đúng không, cùng ta vào dùng bữa tối đi.”

Thấy Lam Tranh trở về, Vương Bá mới có thể ăn được một chút cơm, sau đó sai người đưa Lam Tranh và Vũ Lâu đi nghỉ.

Đi đường xa mệt mỏi, hai người vừa nhìn thấy giường thì như nhìn thấy bảo vật thể gian, cả hai đều nằm gục xuống.

“... Không biết bao lâu rồi chưa được nằm ngủ trên giường...” Lam Tranh nói: “... Chỉ có mấy ngày mà cứ như lâu lắm rồi ấy...”

Vũ Lâu mơ màng ừ một tiếng, không đáp lời hắn nữa.

Không biết bao lâu sau, lúc Vũ Lâu giật mình tỉnh lại, thì mới phát hiện đang nằm gọn trong lòng hân. Bỗng mũi nàng cay xè, không biết vì sao nước mắt lại chảy ra.

251. Chương 251: Lại Vào Cung

Trong giấc mơ của Vũ Lâu đều là hình ảnh của hai cậu con trai, rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng vừa muốn ôm lấy, hai đứa bé lại tan biến vào hư không, chỉ còn lại chiếc nôi trống rỗng, kéo cà kéo kẹt lắc lư.

Khi nàng bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng thì mới phát hiện bên ngoài màn vẫn còn tối đen, trời còn chưa sáng. Nàng lau mồ hôi lạnh, xoay người định ngủ tiếp, nhưng cơn buồn ngủ đã bị ác mộng xưa tan đi mất, khiến nàng nằm mãi vẫn không thể ngủ lại được.

“Vũ Lâu...” Lam Tranh nhỏ giọng ghé sát vào tai nàng, gọi: “Nàng dậy rồi à?”

Nàng mở to mắt, cũng dùng giọng nói rất nhỏ trả lời hân: “Chàng cũng dậy rồi à?”

“Ừ, ta vẫn chưa ngủ.” Lam Tranh kéo nàng vào lòng: “Rõ ràng là buồn ngủ, mà lại không ngủ được. Tình hình hiện tại xem ra không được khả quan lắm.”

Tấn vương đã thật sự quay về trước hân, còn ngày đêm không rời khỏi Hoàng thượng.

Lỡ mà hân ta chen ngang, thì cũng không phải là chuyện đùa.

Vũ Lâu nói: “... Sức khỏe quan trọng hơn, dù bây giờ chàng có lo lắng cũng không giải quyết được vấn đề gì. Tình hình thực tế như thế nào, thì phải chờ ngày mai hồi cung rồi tính sau. Tấn vương nghĩ là chàng đã chết, chắc chắn sẽ giết mình. Hơn nữa... còn có Hoàng hậu, không phải cũng kề sát bên cạnh Hoàng thượng sao. Như vậy cũng có lợi với chàng...”

Nhắc tới Hoàng hậu, Lam Tranh lại nhú mày, ghé sát vào tai Vũ Lâu nói: “Nếu Vương thị biết ta không phải là con đẻ của Hoàng hậu, không biết có còn giúp ta hay không. Bây giờ, nếu Tấn vương đăng cơ, Hoàng hậu không có kết cục tốt mới có thể tận sức mà giúp ta.”

“Lam Tranh, nếu chàng đăng cơ? Sau đó chàng sẽ làm gì?”

“Gia tộc Vương thị có thể sẽ thao túng tân vương, nên nếu muốn giữ hoàng quyền, thì ta không thể giữ bọn họ lại được.” Lam Tranh hạ giọng: “Nhưng mà, nếu bọn họ đồng ý giao lại quyền lực, thì ta cũng sẽ không làm khó họ. Còn nếu không phối hợp...”

Hân không nói tiếp, nhưng Vũ Lâu cũng hiểu ý hân là gì.

Dù cho ai đăng cơ, thì Vương thị cũng nhất định sẽ trở thành đối tượng bị đối phó đầu tiên.

Vũ Lâu nhớ tới Vương Lân: “... Nhưng mà, Vũ Dương hầu trung thành với chàng như vậy...”

“Ta đâu nói là muốn giết họ, chỉ để cho bọn họ có một chức quan nhỏ nhàn tản mà thôi.”

“Vậy còn Hoàng hậu thì sao?”

“...” Hân nghĩ một chút: “Để nói sau đi, phải vượt qua những khó khăn trước mắt đã.”

Vũ Lâu nghe tiếng tim đập của hân, nghĩ đến hai đứa con và ca ca của mình là nàng lại muốn khóc. Nhưng ở trong phủ Tề Quốc công, nàng cũng không thể khóc ầm lên được, chỉ lặng lẽ cắn ngón tay khóc nức nở.

“Mai ta sẽ tiến cung, nàng cứ ở lại đây nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Nếu Vân Triệt đón được con về, thì nàng cứ yên tâm ở đây cùng họ. Trong trường hợp nghe ngóng thấy có biến cố, thì phải lập tức đưa con rời khỏi kinh thành.”

Vũ Lâu ghen ngào: “... Chàng đừng nói vậy...”

Giống như một đi không trở về nữa ấy.

Nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lam Tranh hôn lên nước mắt của nàng, rồi lại hôn vào giữa mi tâm, vừa hôn vừa nói: “Nếu tính đến trường hợp xấu nhất, thì đúng là như vậy...”

“Đừng nói nữa... Ta và con sẽ chờ chàng đến đón.” Nàng khóc ướt hết cả vạt áo của hân, cuối cùng cũng không biết đã khóc bao lâu, nàng lại ngủ thiếp đi.

Trời vừa sáng, Lam Tranh đã đi rồi. Nha hoàn hầu hạ nói sáng sớm Thái tử điện hạ đã cùng Tề Quốc công tiến cung diện thánh. Vũ Lâu đáp: “Ta biết rồi.”

Nàng chỉ ngồi ngẩn người từ sáng, không nói năng gì, cho tới tận trưa, Vương Bá mới quay lại phủ, gọi nàng qua nói chuyện thì nàng mới nói đơn giản một vài câu.

Vương Bá đã nghe chuyện về Tần Vũ Lâu từ trước, nhưng cũng không thật sự vừa lòng với nàng. Đầu tiên là xuất thân của nàng có vấn đề, tuy nói lúc đầu là gia thế trong sạch, nhưng giờ thì sao, cửa nát nhà tan, lại đã từng bị phạt vào giáo phường tư, không thể nào làm Thái tử phi được.

Vũ Lâu rất yên lặng, ở trước mặt Tề Quốc công, nàng thu mình, lặng im như cây thủy tiên trong đêm dài cô độc, khiến ông không bắt được lỗi gì. Bất cứ vấn đề nào nàng cũng trả lời đúng mực, lễ phép.

Trong mắt Vương Bá, nàng chỉ là một nữ nhân, quyết không thể hỏi đến chính sự, nên tình hình sau khi Thái tử hồi cung, ông không nói cho nàng nghe nửa chữ, chỉ hỏi vài câu rồi cho nàng lui xuống.

Ba ngày sau cũng không có chút tin tức nào của Lam Tranh, nàng thật sự không chịu nổi, liền quyết định trực tiếp đi hỏi Vương Bá. Đang lúc nàng đi về phía chính phòng thì một tiểu nha hoàn nhìn thấy nàng nói: “Tiểu chủ nhân, lão gia cho gọi người.”

Thật đúng lúc.

Vũ Lâu bước nhanh hơn, vừa đẩy cửa phòng khách ra, nhìn tình hình trong phòng, nàng thoáng thất thần, sau đó oà khóc vì vui mừng: “Thiên Thiên, Mạch Mạch...”

Nàng vội đón lấy một đứa bé trong tay Phi Lục, vui mừng hôn nó: “Làm mẹ lo chết mất, mẹ cứ tưởng không bao giờ được gặp lại các con nữa...”

Vương Bá thấy nàng nhớ con như vậy, liền đưa đứa bé mình đang ôm cho nàng. Vũ Lâu ôm chặt cả hai con vào lòng hồi lâu mới dám xác định hai đứa nhỏ đã thực sự về với nàng.

Nàng kiểm tra kỹ càng, thấy hai con không bị thương tổn gì mới thật sự thả lỏng người.

“Thế tử đâu?” Nàng phát hiện ra chỉ có mình Phi Lục tới, còn không thấy bóng dáng Vân Triệt đâu.

“Thế tử quay lại ngôi miếu đồ nát kia... nói là muốn xem xét một chút.”

Chắc hân đi tìm ca ca... Vũ Lâu vừa nhắm mắt, nước mắt lại rơi xuống.

“Còn khóc gì nữa?! Không được khóc!” Vương Bá nói: “Hai đứa bé đã ở đây cả rồi, cháu còn khóc gì nữa?! Để ta cho người tiến cung báo với Thái tử điện hạ và Hoàng hậu nương nương, đón cháu vào cung cho cả nhà đoàn tụ.”

Vũ Lâu không muốn vào cung nhưng lại muốn đoàn tụ với Lam Tranh, nàng nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho phải. Còn chưa nói gì thì Vương Bá đã gọi người vào, phái hân vào cung bẩm báo cho Hoàng hậu.

Màn đêm buông xuống, đã một đêm dài Vũ Lâu không ngủ. Nàng chỉ sợ vừa nhắm mắt lại không thấy con đâu nữa. Ngắm nhìn hai đứa nhóc kia, nàng lại vui mừng không khỏi nhếch môi cười, nhưng thoáng giây sau nghĩ đến những nguy hiểm sắp phải đối mặt, nàng cũng lại muốn khóc...

Đến gần sáng, nàng mới ghé xuống giường nghỉ ngơi một chút.

“Tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân...”

Đang lúc nàng mơ mơ màng màng, thì nghe có người gọi mình, lập tức bừng tỉnh, vừa cảnh giác vừa căm thù nhìn người mới tới. Tiểu nha hoàn bị vẻ mặt hung ác của nàng dọa đến run lên, khiếp đảm thấp giọng nói: “Không phải nô ty cố ý quấy rầy giấc ngủ của tiểu chủ nhân...”

Vũ Lâu vội đưa mắt tìm con, thấy hai đứa bé đang ngủ say, nàng mới thở nhẹ ra, dịu giọng nói: “... Có chuyện gì thì nói đi.”

“Lão gia nhân là, một lát nữa sẽ có người từ trong cung tới đón tiểu chủ nhân. Dặn chúng nô tỳ hầu hạ tiểu chủ nhân rửa mặt, chải đầu, thay y phục.”

Vũ Lâu nhìn phía sau tỳ nữ kia, quả nhiên thấy mấy thị nữ đang bê hoa phục, trang sức.

Nàng đâu có tâm tư nào mà trưng diện, nhưng nói gì thì nói, không khéo lại phải diện kiến Hoàng hậu. Nếu nhìn bộ dạng mình tiêu tụy khiến người ta không nhìn nổi, thì cũng làm mất mặt Lam Tranh.

Nghĩ vậy, nàng liền ngồi thẳng dậy, gọi thị nữ đến giúp mình trang điểm, thay y phục.

Vũ Lâu lo cho Lam Tranh, trong ánh mắt không giấu được vẻ sầu bi, miệng cũng không cười nổi. Đến khi thay y phục xong, đồng châu báu tinh xảo điểm tô, khiến nàng đẹp như một pho tượng vô hồn.

Sắp phải quay về Hoàng cung đầy áp lực.

Lần này, là để tranh đoạt ngai vàng, nhất định phải phân rõ thắng bại!!!

252. Chương 252: Gia Đình Sum Hạp

Thân phận của nàng bây giờ chỉ là thị thiếp của Thái tử, quy cách đón nàng vào cung cũng cực kỳ đơn giản, ngay cả thái giám cũng chỉ có một vài tên. Mấy ma ma tới đón muốn ôm hai đứa bé giùm Vũ Lâu, nhưng nàng nhất định không chịu buông tay.

Đối phương liền dùng quy củ để áp chế nàng: “Tiểu chủ nhân, người nên buông tay thì hơn, chiếu theo quy củ, thì hai hoàng tử phải do lão nô ôm vào cung.”

Vũ Lâu cười lạnh: “Chiếu theo quy củ à? Ta chết cũng không buông đây, sau khi vào cung, các người có thể xử phạt ta theo quy củ!”

Khí thế của nàng rất mạnh mẽ, khiến ấy nữ quan dựa dẫm vào uy phong của Hoàng hậu không thể không động thủ.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, nàng bị đưa trực tiếp vào Cung Cảnh Hoa, diện kiến Hoàng hậu nương nương trước. Giờ phút này, trong lòng nàng bỗng nổi lên nghi vấn, Lam Tranh có biết nàng vào cung không?

Lỡ mà, Hoàng hậu mạnh mẽ cướp con nàng đi, thì phải làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, nàng sợ tới toát mồ hôi lạnh. Trong đầu nàng bắt đầu suy tính, nếu thật sự xuất hiện tình huống này, thì nàng phải ứng đối làm sao? Càng nghĩ nàng càng thấy lo, tự dọa mình sợ đến run rẩy.

Sau khi chờ ngoài cửa cùng một lúc, nghe thái giám truyền vào, nàng chậm chậm bước vào đại điện.

Khi ngẩng đầu nhìn thấy Lam Tranh ngồi bên cạnh Hoàng hậu cao cao tại thượng kia, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đúng là hoảng sợ đến thần hồn nát thần tính rồi.

Đã có Lam Tranh ở đây thì sẽ không sao hết.

“Lại đây, để bản cung ngắm hai tên nhóc đang yêu kia một chút nào.” Hoàng hậu vẫy tay gọi Vũ Lâu tới gần.

Vũ Lâu nhìn Lam Tranh, thấy hắn cho phép nàng mới ôm hai con tới bên cạnh Hoàng hậu. Hoàng hậu đón lấy đứa bé, ngắm kỹ càng một lúc rồi cười nói: “Đáng yêu quá!”

Khuôn mặt bà lúc này như bị bao phủ bởi vẻ nhu hoà của tình mẫu tử, khác hẳn với phong thái uy nghi, ăn nói thận trọng nghiêm túc thường ngày. Ngay cả Lam Tranh cũng chưa từng thấy vẻ mặt này của Hoàng hậu.

“Sao bản cung thấy hai đứa nhỏ giống Tĩnh Thần quá?!” Hoàng hậu đột nhiên nói.

Bà chỉ có một người con trai là Tĩnh Thần nhưng lại mất sớm, nỗi đau này cả đời có lẽ cũng không khép miệng được.

Vũ Lâu nhú mày, trong lòng thầm nghĩ, con của ta đáng yêu như vậy, làm sao có thể giống tên khốn kiếp Tĩnh Thần kia!

Hoàng hậu nói xong, thấy không ai hưởng ứng, liền xấu hổ cười gượng, lau nước mắt: “Xem này, bản cung nói gì vậy chứ, đúng là buồn cười thật.”

Hắn đón hai đứa bé từ trong tay Hoàng hậu, tự mình ôm lấy rồi nói: “Mẫu hậu, bọn nhỏ vừa đi cả quãng đường dài từ Kim Lăng về đây, đã mệt rồi, để hôm khác Vũ Lâu lại đưa chúng tới thăm người.” Hắn có thể nhìn thấy rõ vẻ không cam lòng trong mắt Hoàng hậu, nhưng hắn không thể mạo hiểm để con mình trong tay một người đã từng đi đoạt con của người khác như Hoàng hậu được.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy cái gì đó, liền giơ cao đứa bé lên, cúi đầu thì nhìn thấy ngực áo ướt đầm một mảng.

Còn tên nhóc xấu xa trong tay thì căn bản không ý thức được rằng nó vừa mới không khách khí, tiểu thẳng lên người cha nó.

“...” Lam Tranh nổi gân xanh: “... Được lắm. Đây là lễ vật gặp mặt con tặng cho phụ vương phải không?!”

Vũ Lâu vội đón con trong lòng hắn, nói: “Mạch Mạch, hư quá, sao con lại làm thế hả?!”

Lam Tranh vừa nghe đã buồn bực, hắn chỉ vào Tường Mạch nói: “Sao luôn là con thế?!”

Mạch Mạch giống như nhận biết được sai lầm của mình, nhếch miệng khóc oà lên. Thăng bé vừa khóc, thì cả Hoàng hậu và Vũ Lâu đều đồng loạt quay sang lườm Lam Tranh: “Sao chàng/ con lại hung dữ với một đứa bé chứ?!”

Lam Tranh: “... Ta!!!” Nhìn thấy hai người đang trợn trừng mắt nhìn hắn, hắn vội giơ tay xin hàng: “Được rồi, là ta sai, được chưa?!”

Cả nhà rời khỏi Cung Cảnh Hoa, quay về Cung Chiêu Đức. Lần trước khi rời khỏi đây, nàng còn đang buồn bã vì không thể mang thai, thế mà giờ, hai con trai của nàng đã đầy tháng. Đồ đặc nàng đã từng dùng ở Cung Chiêu Đức vẫn nguyên vẹn như trước.

Nàng ngồi trước gương, tháo đồ trang sức trên đầu xuống. Cũng đã lâu nàng không đeo nhiều đồ trang sức thế này, giờ đột nhiên mang lên, khiến nàng cảm thấy vừa nặng vừa đau đầu. Nhìn qua gương, nàng thấy Lam Tranh đang nhìn mặt trời con, liền quay đầu lại cười nói: “Một chút lại làm con khóc đấy!”

Lam Tranh nghe xong, nhéo nhéo mắt Mạch Mạch nói: “Còn khóc được bao nhiêu lần nữa hả?”

“Oa...” Mắt Mạch Mạch rung rung, định nhếch miệng khóc khiến Lam Tranh hoảng sợ vội buông tay, lắc người tránh sang một bên: “Vừa rồi con tiểu ướt hết cả người ta, ta còn không nói gì, vậy mà ta chạm vào con một chút con cũng muốn khóc. Quý thích khóc nhè kia, con nhìn ca ca con kia, đâu có thích khóc như con!”

“Được rồi, nói sau đi, cả hai đứa đều bị chàng chọc cho khóc bây giờ đó.” Vũ Lâu tháo xong đồ trang sức liền đứng lên đi đến bên giường, ôm Mạch Mạch lên, khe khẽ ru thăng bé ngủ.

Lam Tranh từ đằng sau ôm lấy nàng: “... Rốt cuộc người nhà chúng ta cũng được đoàn tụ.”

Mũi nàng cay xè, sợ mình mở miệng sẽ bị hắn phát hiện là nàng đang khóc, nên chỉ ậm ừ một tiếng. Nhưng niềm hạnh phúc thì đang tràn ngập trong lòng nàng.

“Sao không thấy Phi Lục đâu?” Lam Tranh chợt phát hiện không thấy ả nha hoàn vừa phản bội Vũ Lâu đâu.

“Ta sai cô ấy đến xem kỹ lại những khu vực xung quanh ngôi miếu đổ nát kia, xem có thể tìm được ca ca ta không...” thì thể của ca ca ta...

Lam Tranh thở dài: “Chân của Vũ Dương hầu có thể giữ được, nhưng chỉ e là sẽ thành tàn tật.”

“Hắn về lúc nào?”

“Đêm qua, ngự y đã tới khám rồi, ta cũng vừa nghe tin. Ngự y nói, vết thương được cấp cứu rất tốt, nếu không đã không thể giữ được chân.”

Vũ Lâu trợn mắt: “Hoàng hậu nương nương không nói gì sao? Hôm nay tiến cung, sao ta không cảm thấy không khí căng thẳng mà lại chẳng khác gì trước kia thế? Còn nữa, mấy hôm trước ta lo muốn chết, chỉ sợ chằng vào cung sẽ bị Hoàng thượng trách tội tự tiện về kinh thôi.”

Lam Tranh cười gượng: “Nàng không biết đâu. Ngay khi chúng ta gặp nạn, thì Hoàng thượng đã hạ chiếu thư triệu hồi các Hoàng tử về kinh, nên ta có thể công khai trở lại.”

Vũ Lâu hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Vậy còn Tấn vương? Chàng nhìn thấy hắn chưa?”

“Ôi... đừng nói đến Tấn vương, ta hồi cung đã ba ngày, nhưng ngay cả Hoàng thượng ta còn chưa gặp được.”
Hắn nói: “Ai bảo ta về trễ. Nếu ta về trước Tấn vương, có thể canh giữ bên cạnh Hoàng thượng, ngăn cản không cho ông gặp Tấn vương thì tốt rồi. Giờ thì phiền phức, bị Tấn vương giành trước, ngày ngày đều không rời Hoàng thượng một tấc.”

“Sức khỏe của Hoàng thượng rốt cuộc thế nào rồi?”

“Không ổn.” Lam Tranh nhíu mày: “Cho nên mới phiền phức, lúc thì tỉnh táo, lúc thì mơ màng. Khi ông tỉnh, nghe nói có cho truyền ta vào gặp một lần, kết quả là lại bị Tấn vương đánh lạc hướng. Chờ khi Hoàng hậu nhắc lại thì Hoàng thượng đã quên mất rồi.”

Nếu Hoàng thượng cứ bệnh như vậy rồi chết, thì Lam Tranh nhất định có thể danh chính ngôn thuận mà kế thừa ngai vàng.

Nhưng chỉ sợ, sẽ xảy ra chuyện.

Vũ Lâu bỗng nhiên bật ra một suy nghĩ đáng sợ, nàng tự hoảng sợ đến tái mặt.

“Vũ Lâu, nàng làm sao vậy?”

Nàng che miệng, khẽ sát vào Lam Tranh: “Ta có một phương pháp... Nhưng mà, quá dễ tiện và nguy hiểm.”

“Nàng thử nói xem nào. Có dễ tiện thì cũng có dễ tiện hơn Tấn vương được không?”

Vũ Lâu liền nói suy nghĩ của mình cho Lam Tranh nghe, hắn nghe xong nói: “... Kế này cũng hơi quá...”

“Chàng không dám sao?”

Hắn nghĩ ngợi một chút rồi thản nhiên cười: “Không có gì là không dám.”

“Vậy là tốt rồi. Lát nữa ta sẽ dạy chàng dùng ngân châm! Giờ chàng sai người đi bẩm báo với Hoàng thượng, nói là hoàng tôn đã hồi cung. Ta tin là nếu ông vẫn tỉnh táo, nhất định sẽ gặp hai con của chúng ta, lúc đó chính là thời điểm tốt nhất để xuống tay.”

253. Chương 253: Dấu Hôn

Trải qua chuyện bị mất con lần trước, bây giờ Vũ Lâu không rời con một tấc. Lam Tranh nói mấy lần là đã chọn bà vú tin tưởng được, để nàng tạm thời giao con ấy người đó trông hộ, nàng cần phải nghỉ ngơi thật nhiều, nhưng Vũ Lâu không chịu nghe.

Lam Tranh không có cách nào, chỉ đành phải thuận theo nàng. Hắn thầm nghĩ, qua một thời gian ngắn nữa sẽ ổn thôi.

Có điều, mỗi đêm đến lúc đi ngủ là lại khổ cho hấn. Hai con trai cứ một lúc lại đòi bú một lần, Vũ Lâu không chịu để cho người khác giúp đỡ, nên người gần nhất hỗ trợ nàng chỉ có thể là Lam Tranh. Vì thế, Lam Tranh khổ khổ vẫn còn đang buồn ngủ đến gà gà gât gât ngồi ôm con, mệt mỏi nói: “Bao giờ các con mới lớn lên hả...” hấn nghĩ nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Chờ các con lớn lên thì phụ vương cũng già rồi.”

Một lát sau nữa, hấn lại lầm bầm: “Ôi... thật là rối rắm.”

Vũ Lâu liếc hấn một cái rồi nói: “Chàng đang lầm bầm cái gì thế?” Lam Tranh ôm Thiên Thiên, tay khẽ đung đưa: “... Ta nói là chờ các con lớn lên thì chúng ta đều già cả rồi. Tâm tình người cha đúng là khác hấn, chớp mắt đã thấy già đi nhanh chóng.”

Trong lòng nàng hơi trầm xuống, thản nhiên nói: “Khó có khi nào thấy chàng suy nghĩ chín chắn như vậy.”

“Ta vốn hay nghĩ nhiều mà.” Lam Tranh cười nói: “Vừa rồi ta còn nghĩ, nếu có thêm một cô con gái nữa thì thật là tốt.” Nói xong, hấn lại cọ cọ vào người Vũ Lâu, mắt nhắm lại, khuôn mặt tươi cười kia đang muốn gì, chỉ cần nhìn qua là biết.

Vũ Lâu nhíu mày: “Chàng tránh sang một bên đi.”

Lam Tranh lắc đầu, tiếp tục dính vào người nàng: “Không đi, ở bên cạnh nàng là tốt nhất. Hấn vừa nghiêng người thì Thiên Thiên ở trong lòng hấn đã cảm thấy không thoải mái, đôi mắt đen to tròn bỗng ngập nước.”

Lam Tranh vội vã thu lại vẻ đùa cợt, dỗ dành con: “Đừng khóc, đừng khóc... ngoan ngoan nào...”

Thiên Thiên dường như hiểu nỗi khổ của cha, nên cũng không khóc nữa.

Lam Tranh thở phào một hơi, nhưng sự hứng khởi vừa rồi cũng mất hấn. Vũ Lâu vừa cho Mạch Mạch ăn xong, liền trao đổi với Lam Tranh, để hấn ru Mạch Mạch ngủ. Lam Tranh đặt con sang bên cạnh, nghiêng đầu nhìn thân hình nho nhỏ kia, bỗng nhiên hấn cười ha ha hai tiếng.

“Chàng cười gì thế?”

“Không có gì.”

Vũ Lâu nói: “Không cho chàng trêu chọc con nữa, con mà khóc thì tự chàng đi mà dỗ nhé.”

“Không đâu mà.”

Nhưng hấn làm sao ngoan ngoãn được như Vũ Lâu dặn, vừa nói xong đã cúi xuống hôn lên trán đứa bé, cười nói: “Ta thế mà cũng làm cha rồi.”

Vũ Lâu cười liếc hấn: “Qua bao nhiêu lâu rồi mà chàng còn chưa thật sự cảm nhận được sao?”

Hấn quay đầu nhìn vào mắt nàng: “Cảm giác giống như mơ ấy!”

Vũ Lâu cho Thiên Thiên ăn xong, cũng nhẹ nhàng đặt thẳng bé xuống cạnh đệ đệ, ngắm nhìn hai cậu con trai đang ngủ say, nàng khẽ tựa vào vai Lam Tranh: “... Hạnh phúc như mơ vậy...”

Đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, rốt cuộc cũng có thể tạm buông xuống, sống cùng hấn và hai đứa con.

Giọng nói của nàng vừa ngọt ngào vừa dịu dàng. Lam Tranh bỗng nhớ ra gì đó, trong lòng hơi run lên, hấn quyết định nhân cơ hội này phải lấy được đáp án.

“Vũ Lâu...”

“Ừ?”

“Nàng có yêu ta không?”

“...” Vũ Lâu rời khỏi hấn, ngáp một cái rồi nói: “... Cũng muộn rồi, ngủ thôi, ngày mai chàng còn phải diện thánh nữa.” Nàng nghiêng người nằm xuống định ngủ.

Lam Tranh bị nàng gạt qua một bên, không cam lòng liền chui vào ngực Vũ Lâu lầm bầm: “Vì sao lại đánh trống lảng hả?”

“Đâu có, ta mệt thật mà.” Vũ Lâu xoay người sang hướng khác.

Hắn ghé vào vai nàng, tiếp tục hỏi: “Vì sao nàng không nói? Ban ngày nàng nói nhiều câu vô nghĩa như vậy, sao giờ có ba chữ thì không nói được ra?”

“...” Người Vũ Lâu khẽ run lên, đẩy hắn ra: “Đừng lại gần đây!”

Lam Tranh ôm lấy nàng từ phía sau, quần quít không rời: “Nói đi mà, nói đi mà, nói đi mà...”

“Độc Cô Lam Tranh, bệnh cũ của chàng lại tái phát phải không?!”

Hắn lắc đầu, giả vờ giọng điệu ngốc nghếch làm nũng: “Ta tốt như vậy, vì sao nàng lại không yêu ta?”

Vũ Lâu buồn bực, lúc này rồi còn nói mấy lời như thế, đúng là lãng phí ba chữ kia mà. Hơn nữa, chẳng lẽ hắn không cảm nhận được tình cảm của nàng hay sao, cứ nhất định phải nói ra. Tính khí nóng nảy của nàng cũng bộc phát: “Ta không nói đấy, đừng làm mấy chuyện vô dụng nữa.”

Không thêm đùa nữa. Lam Tranh buông thất lạng nàng ra, ngồi dậy thở dài nói với hai con trai: “Làm sao bây giờ? Mẹ các con không thương cha...”

Vũ Lâu nghe hắn nói bừa, vừa bực mình vừa buồn cười: “Chàng có thể đừng quậy phá nữa được không? Mau nằm xuống ngủ đi.”

Lam Tranh ôm ngực, ngã xuống cạnh nàng, làm ra vẻ đau lòng: “Thương tâm quá, không ngủ được.”

Nàng bị hắn trêu nên cười khanh khách, xoay người đối mặt với hắn, đưa tay ra xoa xoa chỗ ngực trái của hắn, cười nói: “Để ta xoa xoa cho chàng nhé.”

Hắn cầm lấy tay nàng, kéo nàng vào lòng rồi hôn nhẹ xuống môi nàng: “Nói mau, nếu không...”

“Chàng mau buông ra! Các con vừa mới ngủ, một lát thế nào cũng bị chàng đánh thức mất.”

“Nàng đừng lôi con ra mà viện cớ nữa, nếu nàng không nói...” Tà niệm bắt đầu nổi lên, nhất định phải hành động ngay.

Vũ Lâu làm ra vẻ buồn bực: “Đều đã làm cha làm mẹ rồi, sao chàng còn như trẻ con thế này.”

Hắn ngẩn người, lập tức chui vào lòng nàng, mặt rất đáng thương nói: “Ta yêu nàng nhiều như vậy, nàng đã biết từ lâu, nhưng nàng đối với ta thế nào, ta lại không hề biết.”

Con cũng sinh ra rồi, vậy mà còn nói không biết nữa?! Vũ Lâu im lặng một chút, rồi lí nhí nói: “Ta... ta... cũng... thích chàng.”

“Nàng nói thế là sao hả, không hợp lệ, từ ‘cũng’ đó rất có vấn đề, lại còn ngắt quãng nữa là sao?!”

Vũ Lâu vốn rất xấu hổ, khó khăn lắm mới nói được ra mấy lời này, hắn đã không hài lòng còn cố tình bới lông tìm vết.

“Là yêu, có nghe không hả?!” Nàng quảng cho hắn một câu, rồi lườm hắn một cái.

Lam Tranh mím môi, tức tối nhìn khuôn mặt giả vờ ngủ của nàng: “Tần Vũ Lâu, nàng chờ đó! Hôm nay mà ta không giáo huấn nàng, thì con sẽ theo họ nàng luôn!” Dứt lời, hắn kéo chăn của Vũ Lâu, vừa áp lên người nàng đã nhanh tay kéo cả áo lót của nàng ra.

Nếu mạnh mẽ chống cự, thì nàng cũng có thể may mắn có phần thắng, nhưng vì sợ làm ảnh hưởng các con, nên Vũ Lâu không dám phản kháng mạnh mẽ, vì vậy, chỉ chưa tới vài động tác, y phục của nàng đã bị hắn cởi sạch sẽ. Thân thể của nàng là thứ hắn thân thuộc nhất, cố tình trêu chọc vào những điểm mẫn cảm khiến nàng đỏ bừng mặt. Lam Tranh cười nói: “Nàng có nói không hả?!”

Nếu lúc này mà nàng nói ra, thì có khác nào vì bị hắn giáo huấn mà đi vào khuôn khổ đâu. Nàng không thể làm thế được.

Thấy nàng vẫn bướng bỉnh chịu đựng, hắn nhường mảy cười: “Tần Vũ Lâu, nàng lại còn ra vẻ trung trinh tiết liệt nữa à? Chưa nghe thấy tiếng rên rỉ của mình, nên đã quên mất bản tính của mình rồi hay sao?” Hắn tách chân của nàng ra, nhẹ nhàng đẩy vào, tiếng ngâm nga yêu kiều, dịu dàng như nước của nàng nhanh chóng vang lên.

“Nàng mau nói đi, ta sẽ bỏ qua cho nàng...”

Vũ Lâu cắn môi gật đầu: “Chàng lại gần đây... lại gần ta một chút...”

Hắn tin thật, nghiêng tai qua, ai ngờ nơi tư mật của nàng bỗng co rút mạnh, nàng rướn người lên hôn vào cổ hắn, vừa hôn vừa mạnh mẽ mút vào, cả hai người đồng thời lên đỉnh, cảm giác hạnh phúc đến mất hồn.

Chờ đến khi hắn kịp định thần lại, vội ôm lấy cổ, rời khỏi người nàng: “Dấu hôn này, nếu ngày mai mà không tan hết, thì làm sao ta gặp phụ hoàng được?”

254. Chương 254: Nguy Cơ Bị Phế Truất

Sáng sớm hôm sau, Hoàng thượng quả nhiên cho truyền Thái tử và hoàng tôn tới gặp. Nhìn thấy bọn thái giám đang gấp gấp đứng chờ ngoài cửa, Vũ Lâu và Lam Tranh càng luống cuống hơn, hai người đang cố che dấu hôn trên cổ tối hôm qua.

Hoàng thượng bệnh nặng, mà lúc này Thái tử lại hành phòng là chuyện tối kỵ, nếu bị người ta phát hiện, tổ giác, chắc chắn sẽ phiền to.

“Tại nàng đấy, hôn gì mà dữ vậy.” Lam Tranh lấy gương nhìn dấu hôn trên cổ mình.

Vũ Lâu bĩu môi: “Còn đổ lỗi cho ta à? Nếu không phải chàng cứ làm ầm ĩ, thì làm gì có việc này. Chàng xóc cổ áo lên ột chút, nếu không cử động mạnh, sẽ không phát hiện ra đâu.”

Hôm nay hắn mặc áo long bào màu vàng, quả thật đúng như nàng nói, dựng cổ áo lên có thể che đi dấu hôn. Nhưng vấn đề mấu chốt là, hắn không thể nào đứng ngay đơ không nhúc nhích được, chỉ cần có một động tác nhỏ cũng sẽ lộ vết tích kia ra.

“Làm sao mà ta không cử động được.” Lam Tranh nói: “Nếu có người hỏi vì sao động tác của ta cứng ngắt, thì ta nói thế nào?”

“... Nói là, bị sái cổ.”

Lam Tranh đang muốn phản bác, thì thái giám ngoài cửa vội hô lớn: “Thái tử điện hạ, đã không còn sớm, mời ngài đi giá.”

Vũ Lâu lại kéo cổ áo trung y trắng của hắn lên một chút, giúp hắn xuất môn, còn nàng đi phía sau cùng với cung nữ ôm hai đứa nhỏ, bước về phía tẩm cung của Hoàng thượng.

Nàng chưa từng gặp Hoàng thượng nên hôm nay không tránh khỏi lo lắng, không dám thở mạnh, chỉ cúi đầu quỳ trên mặt đất, chờ Hoàng thượng phía sau màn phân phó.

“Lam Tranh...” Lúc này, nàng nghe thấy một giọng nói tiêu tụy vang lên: “Người đưa hoàng tôn tới đây cho trẫm nhìn xem nào.”

“Vâng.” Lam Tranh tiếp nhận hai đứa con từ tay cung nữ, đang định bước lên thì Hoàng thượng lại nói: “Cả mẫu thân của hai đứa nhỏ cũng lại gần đây đi.”

Vũ Lâu hành lễ rồi nói “Tạ chủ long ân” sau đó ôm Mạch Mạch, chậm rãi bước theo Lam Tranh, đi vào trong màn.

Nàng hơi ngẩng đầu, chỉ thấy một nam nhân trung niên, hai gò má hóp vào, sắc mặt tái nhợt, ngồi trên giường rộng rộng lớn. Hoàng hậu dung mạo đoan trang ngồi cạnh ông, phía còn lại là một nam tử mặc măng bào màu trắng.

Là Tấn vương.

Về mặt của hắn ta rất lạnh nhạt, không nhìn ra hắn ta có cảm xúc gì, khi đảo qua mặt Vũ Lâu, ánh mắt hắn sâu như nước hồ, không nhìn thấy đáy.

“Lại đây...” Hoàng thượng vươn tay, nói với Lam Tranh: “Lại đây, cho trẫm ôm hai đứa nhỏ một chút...”

Lam Tranh liền đưa Thiên Thiên cho Hoàng thượng, ông ôm hoàng tôn, nhìn tiểu tử kia lại có cảm giác thân thể bình phục hơn rất nhiều. Ông nói: “Thái tử, thân phận của nàng hiện giờ là gì?”

Nàng, đương nhiên là Vũ Lâu.

“Tần Vũ Lâu từng là Vương phi của con.” Lam Tranh nói.

Hoàng thượng à một tiếng, rồi như suy nghĩ gì đó, một lúc lâu sau mới nói: “Trẫm nhớ là, gia thế không được trong sạch lắm... Sao nàng vẫn còn ở bên cạnh người?”

Nghe Hoàng thượng nói vậy, lòng Vũ Lâu đau nhói, nhưng trên mặt vẫn không tỏ thái độ gì.

“Phụ hoàng, Vũ Lâu là người con gái con yêu nhất, tất nhiên phải ở bên cạnh con.” Lam Tranh nói.

Hai mắt Hoàng thượng vô thần, nghe Lam Tranh nói xong, khẽ ậm ừ: “... Cũng chỉ là thị thiếp thôi. Người cũng nên chính thức lập Thái tử phi.”

“Chờ thân thể phụ hoàng an khang, nhi thần sẽ lập Thái tử phi.”

Chuyện sau này, ai nói trước được, cứ đáp ứng bừa đi đã rồi tính sau.

Lúc này, Tần vương đột nhiên cười lạnh một tiếng. Hoàng thượng hỏi: “Diệp Thành, sao vậy?”

Tần vương nói: “Không có gì ạ.” Hắn nhìn Lam Tranh, sờ sờ cổ mình, ý bảo dấu hôn của Lam Tranh bị lộ ra.

Lam Tranh vội đưa tay xốc lại cổ áo, che dấu hôn đi.

Hoàng thượng nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì khiến con bật cười?!”

Tần vương thở dài: “Có người nghĩ một đằng nói một nẻo, nên nhi thần thấy buồn cười.”

Vũ Lâu trầm nghĩ, hồng rồi, cuối cùng lại để chính Tần vương phát hiện ra, chắc chắn hắn sẽ cáo trạng lên.

Hoàng thượng ghét nhất là nghĩ một đằng nói một nẻo, giở trò hai mặt hai lòng với ông. Lúc trước cũng vì như thế mới đuổi các Hoàng tử đi các nơi, sau đó biết thân thể có bệnh nên mới không thể không gọi bọn họ về.

Ông lâm bệnh nặng, lại càng sợ có người hại ông, soán ngôi đoạt vị.

“Là ai? Diệp Thành, con mau nói rõ xem, ai nghĩ một đằng nói một nẻo?”

Hoàng hậu cũng nhìn thấy dấu vết trên cổ Lam Tranh, lặng lẽ nhú mày, trong lòng cũng thầm trách cứ hắn.

“Thái tử vừa nói, chờ thân thể phụ hoàng an khang sẽ lập phi, nhưng con lại nghĩ đệ ấy có lẽ không đợi được đâu.” Tần vương chỉ vào cổ Lam Tranh nói: “Phụ hoàng còn đang bệnh nặng, mà Thái tử còn thâu hoan cùng nữ nhân... Coi trời bằng vung như vậy, có lẽ là không nên...”

Từ ngữ buộc tội vừa trắng trợn vừa âm độc, đẩy Thái tử vào thế không thể bao biện gì. Hoàng hậu đứng vụt dậy một chút rồi ngồi xuống, nhìn Tần vương.

Hoàng thượng nghe xong, trợn mắt nhìn về phía Lam Tranh, quả nhiên thấy trên cổ trắng nõn của hắn có một vết đỏ hồng, nhất thời giận tím mặt: “Thái tử, người giải thích thế nào? Trẫm còn đang lâm trọng bệnh, mà người lại dính lấy nữ nhân, trong mắt người còn có trẫm không? Người đúng là lòng lang dạ sói. Bằng chứng đã hai năm rõ mười như vậy rồi, người còn mặt mũi nào mà tiếp tục làm Thái tử?!”

“Hoàng thượng thứ tội!” Hoàng hậu quỳ xuống nói: “Hoàng thượng bớt giận, xin bảo trọng long thể!”

“Người dạy con không tốt, tội này phải trị thế nào.” Hoàng thượng tức giận trút lên đầu Hoàng hậu.

Việc đã đến nước này, nói gì cũng không xong, Lam Tranh quỳ xuống nhận tội: “Nhi thần...” còn chưa kịp nói hết, đã bị Tần vương ngắt lời: “Thái tử định nói là, vừa gặp lại Tần thị, nhất thời ý loạn tình mê, nên quên mất phụ hoàng đang bệnh nặng à?”

Vũ Lâu ngạc nhiên, đây đúng là quyết tâm dồn Lam Tranh vào chỗ chết mà.

Tần vương vừa nói xong, thì lửa giận trong lòng Hoàng thượng lại dâng lên: “Truyền tri chế cáo!!!”

Tri chế cáo là người phụ trách phác thảo thánh chỉ, thân tín của Hoàng thượng. Ông cho truyền hẩn đến, ý đồ đã quá rõ ràng, thánh chỉ kia, chắc chắn sẽ là phê truất Thái tử, truyền lại cho Tần vương.

Sự tình phát triển quá đột ngột, ngay cả Hoàng hậu luôn quyết đoán cũng mất hết năng lực suy tính, quỳ sụp xuống đất đau lòng thỉnh cầu Hoàng thượng: “Xin Hoàng thượng nghĩ lại, Thái tử là nhân vật trọng yếu của đất nước mà...”

Hoàng thượng chỉ vào Lam Tranh răn dạy: “Hẩn như thế này, làm sao có thể kế thừa ngai vị được!!!”

Vốn ông đã không vừa mắt với hẩn, lần này hẩn phạm sai lầm lớn, nhất định sẽ không thể giữ hẩn được.

Lam Tranh hạ quyết tâm, quyết định chó cùng giết rậu, thực hiện kế hoạch đã bàn trước. Ngay khi hẩn định động thủ, thì Mạch Mạch trong lòng Hoàng thượng bỗng khóc oà lên: “Oa oa...”, khiến không khí càng trở nên căng thẳng.

Hoàng thượng cảm thấy bức mình không chịu nổi: “Mau dỗ nó nín đi!”

“Hoàng thượng thứ tội!” Vũ Lâu vội đứng dậy: “Để nô tỳ dỗ tiểu hoàng tôn nín khóc.” Nàng nhanh chân bước tới. Hoàng đế bị tiếng khóc của đứa bé làm cho bức bối, nhất thời quên mất quy củ, để cho nàng ngồi ghé xuống giường. Ngay khi Vũ Lâu đón đứa nhỏ trong lòng ông, đột nhiên ông cảm thấy đau nhói một chút, nhưng vẫn không để tâm lắm.

Vũ Lâu ôm Mạch Mạch, nhẹ nhàng dỗ dành con, rồi quỳ xuống đất chờ phạt cùng Lam Tranh.

“Hoàng thượng, Tri chế cáo đến.”

“Tuyên hẩn...” Hoàng thượng nói, nhưng giọng hơi khàn khàn, ông cố gắng hắng giọng một tiếng: “Tiến... tiến... tiến vào.” Khó khăn lắm mới nói được hết câu.

Tri chế cáo nhanh chóng khom lưng đi vào.

“Soạn... soạn... Thánh... Thánh chỉ...” Hoàng thượng ôm cổ, ho khan vài tiếng, rốt cuộc cũng không nói được nữa.

Thân thể của ông vốn là đang cố gắng chống đỡ, giờ này lại sợ hãi vì không thể nói ra tiếng, khiến ông bị kích thích mạnh mẽ, trước mắt như tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh. Hoàng hậu và Tần vương hoảng sợ vội hét lên: “Truyền ngự y ... mau truyền ngự y...”

Lúc này, Lam Tranh mới đưa tay lau mồ hôi lạnh, khôi phục lại sự bình tĩnh nói với tri chế cáo: “Người có thể lui rồi.”

Vũ Lâu thở phào một hơi, giấu kín ngân châm vừa châm vào huyệt cấm của Hoàng thượng đi.

255. Chương 255: Nội Tâm Mạnh Mẽ

Vũ Lâu giấu kỹ ngân châm, rồi cúi đầu dịu dàng dỗ con, thật ra, nàng vẫn đang chú ý tình hình xung quanh. Ngoài cửa nhanh chóng vang lên tiếng nói ầm ĩ, nhóm thái y vội vàng lao vào. Lúc này Lam Tranh mới nói với nàng: “Vũ Lâu, nàng ôm con tránh đi trước đi, ở đây thêm phiền ra.”

“Vâng.” Nàng đứng dậy, nói với cung nữ bên cạnh: “Hồi cung.”

Thấy nàng định đi, Tần vương nhảy cảm đã nhận ra có chuyện khác thường, liền ngăn lại: “Không được đi! Phụ hoàng vừa rồi còn không sao, tự nhiên lại không nói được, chắc chắn có chuyện kỳ quái! Chưa điều tra rõ ràng thì những người khác không thể rời đi được.”

Lam Tranh lạnh lùng cười nói: “Tần vương, người nói vậy, tức là ám chỉ có người hạ độc thủ với phụ hoàng phải không? Được lắm, thật ra, bản Thái tử rất muốn hỏi người, người đứng gần phụ hoàng nhất là người, người đang tự tố giác chính mình sao?”

“Thái tử điện hạ, chẳng nhẽ người quên rồi sao? Vừa rồi Tàn Vũ Lâu cũng vừa tới gần phụ hoàng!”

Vũ Lâu thoáng căng thẳng, nhưng dù sao cũng không phải lần đầu nàng gặp tình huống nguy hiểm. Từ lúc theo Lam Tranh, nàng đã trải qua biết bao sóng to gió lớn, tâm trí đã được rèn luyện để trở nên cứng cỏi hơn nhiều rồi. Giờ bị hấn nghi ngờ, tuy trong lòng nàng cũng lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như lúc đầu, giả vờ không hiểu hỏi lại Tấn vương: “Điện hạ, ngài có ý gì?” Rồi nàng lại hỏi tiếp Lam Tranh: “Hoàng thượng làm sao? Liên quan gì tới ta?”

Lam Tranh nói: “Nàng về trước đi, chăm sóc con cẩn thận!”

Vũ Lâu vừa xoay người, Tấn vương đột nhiên ra lệnh cho thái giám, thủ vệ trước cửa: “Ngăn nàng lại!”

Lam Tranh giận dữ quát: “Ai dám?!”

Nhóm thủ vệ vừa định tiến lên, nghe thấy Lam Tranh cảnh cáo lại cúi đầu lui xuống. Lúc này, Vũ Lâu mới nhéo Mịch Mịch nàng đang ôm trong lòng một cái, thằng bé bị đau, cái miệng nhỏ nhắn liền há to ra, gào lên khóc.

Hoàng hậu đang lo lắng vò khăn tay, nghe thấy thằng bé khóc to như vậy, quay đầu trách cứ: “Phụ hoàng các người còn đang hôn mê bất tỉnh, các người đứng đó tranh cãi cái gì?! Còn không mau lại đây!!!”

Lam Tranh cười lạnh với Tấn vương: “Cửu ca cứ lặp đi lặp lại nào là hiếu nào là trung, nhưng đến thời khắc mấu chốt, thì cũng chẳng quan tâm đến phụ hoàng nhỉ.”

“Người...!” Tấn vương oán hận nói: “Chuyện vừa rồi... Chờ khi phụ hoàng tỉnh lại, chắc chắn sẽ tiếp tục truyền tri chế cáo đến, hạ thánh chỉ!!!”

Hoàng hậu nghe xong, thân mình khẽ run lên, cả người toát mồ hôi lạnh. Nhưng Lam Tranh và Tấn vương đều không chú ý đến sự biến đổi của bà.

Bà lại nói với Vũ Lâu: “Sao ngươi vẫn còn ở đây? Mau đưa hoàng tôn về đi, đừng quấy nhiễu Hoàng thượng nghỉ ngơi.”

Vũ Lâu hơi quỳ gối, thi lễ với Hoàng hậu, sau khi được bình thân, nàng thướt tha, bình thản, lướt qua ánh mắt phẫn hận của Tấn vương mà rời đi.

Vừa ra khỏi tấm cung của Hoàng thượng, nàng vội há mồm thở dốc, lấy lại bình tĩnh, trong lòng thầm nghĩ, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. Ôm hai con quay về Cung Chiêu Đức, nàng vừa vào cửa đã vội vàng thay đổi xiêm y, cởi hết hoa phục, đồ trang sức xuống, thay một bộ xiêm y trắng đơn giản.

Ngân châm vừa dùng với Hoàng thượng, được nàng lau thật khô, rồi cất kỹ càng.

Loanh quanh một hồi, cuối cùng nàng cũng đỡ được hai con ngủ, rồi lo lắng ngồi chờ Lam Tranh quay về.

Chờ tới tận đêm khuya, vẫn không thấy Lam Tranh quay lại, nàng đoán chắc sự việc không đơn giản, nên càng không có lòng dạ nào mà làm việc khác. Chờ tới tận hừng đông, Lam Tranh mới quay về.

Hắn đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Vũ Lâu mặc áo lót trắng, dựa vào đầu giường ngủ. Lam Tranh vội bước nhẹ lại gần, ôm nàng định đặt nàng nằm xuống cho thoải mái, nhưng Vũ Lâu cảm thấy có người chạm vào mình bỗng hoảng sợ mở to mắt. Đến khi nhận ra Lam Tranh đang đứng trước mặt, mới thở phào trách: “Làm ta sợ muốn chết, sao giờ chàng mới về?”

Lam Tranh ngồi xuống cạnh nàng, xoa xoa tay nói: “Cả đêm không chớp mắt, mệt chết ta mất.”

“Hoàng thượng sao rồi?” Tuy nàng đã xuống tay ngay huyết cam, nhưng tình hình lúc đó rất nguy cấp, cơ hội chỉ trong nháy mắt, nàng sợ xuống tay sai, sẽ khiến long thể của Hoàng thượng nảy sinh tình trạng khác.

Lam Tranh kéo chăn ra, chui vào, nằm cạnh Vũ Lâu, uể oải nói: “Vẫn chưa tỉnh. Ta và Tấn vương canh giữ ở đó một đêm, mẫu hậu liền bảo hai chúng ta trở về. Tấn vương không chịu đi, đang tranh cãi với mẫu hậu, nên ta về đây.”

Vũ Lâu đẩy hắn: “Chàng cũng nên canh ở đó chứ, chàng là Thái tử, không thể về đây được, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao??”

“Sau khi nàng đi, Phương Bàng có đến xem, hắn nói với ta, Hoàng thượng đến chín phần là không tỉnh lại được. Mà cho dù có tỉnh lại, ông không nói được thì có thể làm gì? Dùng tay viết à? Ngay cả bút ông cũng không cầm nổi...” Giọng Lam Tranh run rẩy nói: “Tối qua lạnh chết ta mất...”

Lúc đến gặp Hoàng thượng, nàng cũng phát hiện trong tấm cung lạnh khủng khiếp nhưng lại không có chậu than sưởi, thật kỳ quái: “Vì sao không nhóm lửa sưởi?”

“Ăn tiên đan của thuật sĩ, cả người nóng nực rất khó chịu, đến chần còn không đắp thì làm sao dùng nổi chậu than.” Lam Tranh nói: “Thái y cũng không cho dùng, nói là trong nóng, ngoài nóng cùng tấn công cơ thể, sẽ gây ra tình trạng nguy hiểm.”

Vũ Lâu cầm tay hắn, xoa xoa sưởi ấm cho hắn: “... Dù sao hôm qua cũng khiến ta sợ đến mất hồn mất vía rồi, nếu Hoàng thượng mà thật sự ban thánh chỉ xuống thì phải làm sao bây giờ?”

Lam Tranh xích lại gần nàng, mỉm cười không nói gì.

“Chàng còn cười được nữa, chàng không sợ bị phế à?”

“Sợ thì sợ, nhưng chuyện gì rồi cũng qua thôi.” Lam Tranh rút tay ra, thăm thì: “Vẫn lạnh quá.” Ánh mắt nhắm vào ngực nàng.

Vũ Lâu chợt có linh cảm không lành, to giọng cảnh cáo: “Chàng đừng có nghĩ bậy bạ nữa!”

“Vũ Lâu ngoan, cho ta chút ấm áp nào.” Nói xong, hắn liền cười xấu xa chui vào lòng nàng, móng vuốt sói bắt đầu di loạn trên người Vũ Lâu. Nàng ra sức phản kháng, cắn vào cổ tay hắn. Lúc này Lam Tranh mới rút tay về, ra vẻ đáng thương tự thối thối tay mình: “Nàng thật độc ác, ta thì lo cho nàng từng chút một, sợ lạnh sợ nóng, mà nàng chẳng tốt với ta chút nào, còn cắn ta nữa...”

Vũ Lâu tức mà không nói được gì, nhéo nhéo mặt hắn giáo huấn: “Chàng đúng là không biết xấu hổ, rõ ràng chàng không có ý đồ tốt, ta không thuận theo chàng, giờ chàng còn trách ta!!!”

“Được, ta không biết xấu hổ, cho nàng này.” Lam Tranh cười tủm tỉm ôm mặt nàng, vừa cọ cọ hôn hôn vừa nói: “Cho nàng này, nàng cầm đi.”

Vũ Lâu bị hắn quây phá nên vô cùng buồn bực, đưa tay nhéo mạnh cho hắn một cái: “Đã là lúc nào rồi mà chàng còn không chịu đứng đắn một chút vậy! Hoàng thượng còn đang bệnh nặng, Tấn vương thì như hổ rình mồi mà chàng còn có tâm trạng quây phá nữa à!”

Lam Tranh mở trừng trừng hai mắt: “Ta và nàng âu yếm nhau thì liên quan gì đến ai.”

Vũ Lâu bối rối, nàng buồn bã nói: “... Nội tâm của ta không được mạnh mẽ như chàng, dễ lo lắng... Coi như chàng lợi hại, chàng lợi hại.”

Lam Tranh khoát tay ra vẻ không sao cả: “Sống trong cung, gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh.”

“...” Nàng liếc mắt lườm hắn. Nàng có cảm giác, Lam Tranh tuyệt đối không chịu bỏ qua như vậy, quả nhiên, chỉ một lát sau, hắn lại kéo tay nàng lắc lắc, cười nói: “Vũ Lâu này, chúng ta lại sinh thêm một cô con gái đi.”

256. Chương 256: Đột Nhiên Băng Hà

“Vũ Lâu à, chúng ta lại sinh thêm một cô con gái đi.” Hắn cầm tay nàng lên, khẽ hôn xuống một cái. Thấy nàng không phản kháng, hắn liền vui đầu vào cổ nàng tiếp tục hôn, bỗng cổ hắn đau nhói, vội buông nàng ra: “Tần Vũ Lâu, nàng giỏi thật đấy, dám cắn ta hai lần!”

“Sao không cắn chết chàng luôn đi! Vừa rồi là vì thân cận với ta nên mới gặp rắc rối, suýt bị phế, mà chàng xoay người đã quên rồi à, không nghĩ được chuyện gì tốt đẹp cả!”

“Muốn sinh con với nàng, không phải là chuyện tốt sao?” Lam Tranh buồn bực dùng ngón trỏ khoanh vòng tròn trên đệm gấm: “Ta không thích hai tên quỷ thích khóc kia... Ta thích con gái cơ...”

“Nếu thích, thì chàng tự đi mà sinh.” Sinh con, nuôi con vất vả vô cùng, hần thì hay rồi, tùy tiện nói là có đứa con luôn.

“Vũ Lâu...” hần quần lấy nàng: “Sinh cho ta một cô con gái đi...”

“Đừng quần lấy ta.” Nàng nói: “Chàng đi mà tìm nữ nhân khác sinh con cho chàng, dù sao, về sau cũng chẳng tránh được chuyện tam cung lục viện.” Hôm qua Hoàng thượng nói gia thế nhà nàng không tốt, chỉ có thể làm thị thiếp. Mà Vương Bá cũng không hài lòng với gia cảnh của nàng. Còn Hoàng hậu, chắc chắn sẽ nổi ý muốn nạp phi cho Lam Tranh. Dù sao bà cũng đã từng nạp một lúc hai trăm phi cho hần rồi mà.

Lam Tranh nói: “Ta đi tìm người khác, nàng có đồng ý không?”

“...” Trong lòng nàng rất khó chịu, vừa rồi là vì tức quá nên nói ra, cũng không muốn tiếp tục đề tài này. Lam Tranh cố tình hỏi: “Nàng độ lượng như vậy từ bao giờ thế?”

Nàng càng nghĩ càng khổ sở, suy nghĩ loạn lên trong đầu, nên không để ý gì nữa. Nàng vốn là Vương phi của chàng, nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, ngay cả giáo phường tư cũng đã từng vào, dù có Thiên Thiên, Mạch Mạch, cũng không thể nào được lập thành chính thất được nữa.

Mà nói xa hơn, dù nàng có thật sự được khôi phục thân phận. Sau này Lam Tranh làm Hoàng đế, hậu cung chỉ có một mình nàng, nhất định sẽ làm mất thể diện của chàng. Nhưng nàng cũng không muốn nhìn thấy hậu cung của chàng đầy oanh oanh yến yến. Dù có cố gắng khắc chế, cũng khó nói trước được là nàng sẽ không ăn dấm chua.

“Nàng nghĩ gì thế?” Lam Tranh nheo mắt nàng, cười nói: “Ta hỏi nàng, nàng rộng lượng như thế từ bao giờ? Sao nàng không trả lời ta?”

Nàng cảm thấy rất phiền muộn, nhưng loại chuyện này cũng không biết nên nói thế nào, nhất là trong thời điểm này.

Lam Tranh trêu chọc tóc nàng: “Nàng rất hay đổ kị, cái này cũng không tốt!”

Nàng cười lạnh: “Làm gì có nữ nhân nào không hay đổ kị, chẳng qua là giấu có giỏi hay không thôi. Năm đó Hoàng hậu bị muối muối của mình giành mất phu quân, bên ngoài thì vẫn ra vẻ khoan dung rộng lượng, mẫu nghi thiên hạ. Nhưng khi quay lại tấm cung của mình, thì chắc chắn tối nào cũng thầm rơi nước mắt thôi. Đó là do đạo đức.”

Lam Tranh chỉ hỏi một chút, không ngờ nàng lại tức giận như vậy, hần ngẩn người: “... Sao nàng nghiêm túc vậy?”

Vũ Lâu hừ lạnh, buồn bực xoay người. Lam Tranh thấy vô cùng quái lạ, vừa rồi vẫn còn ổn, sao chớp mắt một cái mà sắc mặt đã thay đổi rồi. Hần nằm ngẫm nghĩ lại một lần những câu họ vừa nói, chợt đoán ra, có lẽ nàng đang rối rắm trong cái câu “tam cung lục viện” kia rồi.

Hần cười: “Nếu ta muốn tìm nữ nhân khác thì đã đi từ lâu rồi, còn có thể tranh giành nàng với Vân Triệt và Tấn Vương hay sao?”

Trong lòng nàng bỗng chua xót, nghĩ cũng thấy đúng. Hốc mắt hơi ướt ướt muốn khóc. Lam Tranh vừa nhìn lại càng cười tươi hơn, thổi mạnh vào mũi nàng: “Nhìn nàng kia, còn dám nói ta, chính nàng cũng suốt ngày tâm tình không ổn định, thích khóc là khóc, thích cười là cười, có khác gì trẻ con đâu.”

Vũ Lâu thút thít gạt lệ, than thở: “Tại chàng chọc ta.”

Lam Tranh cười: “Để phu quân ôm một cái nào, không khóc, không khóc nữa. Vũ Lâu nhà ta là ngoan nhất.”

Dựa vào lòng hần, nàng cũng dần bình tâm lại. Nàng bỗng cảm thấy, được hần ôm trong lòng cũng thật hạnh phúc.

“Lam Tranh, chúng ta sẽ hạnh phúc đúng không...” Nàng nhẹ giọng hỏi, giống như sợ chỉ cần nói to thêm một chút, sẽ đánh tan ‘hạnh phúc’ đi mất.

“Đương nhiên rồi.”

Nàng gật đầu: “Đúng vậy, nhất định sẽ như thế.”

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có tiếng chân dồn dập ngoài cửa, tiếp theo là tiếng thái giám truyền đến, vì chạy vội nên thở hổn hển, bẩm báo: “Thái tử điện hạ... Hoàng hậu nương nương... mời ngài, mau... mau quay lại...”

“Xảy ra chuyện gì?” Lam Tranh vội ngồi dậy hỏi.

Tên thái giám kia lau mồ hôi trên trán: “Hoàng thượng, hoàng thượng... ngài... đi...”

Hai chữ “bằng hà” không thể nói thẳng ra, dù sao cũng chưa thể tuyên cáo với bên ngoài được.

Lam Tranh hiểu ý thái giám: “Người về trước đi, ta sẽ tới ngay.”

“Vâng.”

Thái giám đi rồi. Nhưng Lam Tranh lại không có động tĩnh gì. Hắn ngã người xuống giường. Vũ Lâu vội đẩy hắn: “Hoàng thượng không ổn rồi, chàng mau đi xem thế nào đi.”

Mắt Lam Tranh hơi đỏ, giọng khàn khàn: “Chờ lát nữa đã, giờ tình hình rất loạn.”

“Vũ Lâu!” Hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt nghiêm trọng, nắm cổ tay nàng: “Nàng có biết vì sao ta rời khỏi Hoàng thượng không?”

“Hoàng hậu bảo hai người về mà.”

“Đúng, Hoàng hậu.” Lam Tranh thấp giọng nói: “Hoàng hậu làm nhiều việc như vậy, chung quy cũng là vì muốn bảo vệ địa vị của nhà mẹ đẻ, nên mới giúp ta đăng cơ. Còn chuyện hôm qua Tấn vương nói, nàng có nhớ không? Nếu Hoàng thượng tỉnh lại, nhất định sẽ tiếp tục truyền thánh chỉ, phế truất ta. Nếu nàng là Hoàng hậu, thì nàng có để Hoàng thượng tỉnh lại không?”

Sau khi nghe xong, Vũ Lâu kinh hãi, tim như muốn nhảy ra ngoài, nàng túm tay áo Lam Tranh: “Ý chàng là, Hoàng hậu... bà... bà với Hoàng thượng...”

“Nào...” Lam Tranh che miệng nàng lại: “Đây chỉ là sự suy đoán của ta thôi, khi Hoàng hậu bảo chúng ta về, ta cũng hơi lo lắng. Nhưng không ngờ ta chỉ vừa rời đi không bao lâu thì lại xảy ra chuyện thật.”

Vũ Lâu gỡ tay hắn ra, vô cùng lo lắng: “Nếu đúng là Hoàng hậu thì sao? Chàng định làm thế nào?”

“Ta không nghĩ được gì cả.” Lam Tranh không hề có chút vui sướng nào của người sắp lên kế vị, hay là sự bi thương của người chịu tang, mà hoàn toàn chỉ đang bình tĩnh suy nghĩ xem nên xử lý mọi việc thế nào...

Vũ Lâu nhìn hắn, bỗng nhiên có một cảm giác vô cùng đau lòng.

Dường như chỉ có lúc ở bên nàng, hắn mới cười đùa không lo âu gì. Còn khi nhắc đến chuyện tranh quyền đoạt thế, hắn sẽ trở nên lạnh khốc vô tình.

Hắn cố gắng khống chế tình cảm của mình, cũng không xử lý mọi việc theo cảm tính.

“Khi ta quay về, Tấn vương vẫn còn đang tranh cãi với mẫu hậu, không biết hắn có rời khỏi đó không. Nếu không... Nhất định hắn sẽ không để bà xuống tay.” Lam Tranh nói với nàng: “Rốt cuộc là Hoàng hậu làm thế nào? Nếu ta tới đó, mà Hoàng hậu lộ sơ hở, thì ta nên che giấu giúp Hoàng hậu, hay để Tấn vương vạch trần bà, còn ta ngư ông đắc lợi?”

Vũ Lâu kinh ngạc nhìn hắn: “Nói gì thì nói, chàng cũng nên đi xem thế nào đi.”

Lam Tranh trầm ngâm: “Có lẽ bây giờ cũng bớt ồn ào rồi. Ta cũng sẽ dễ dàng hơn.” Hắn đứng dậy xuống giường, quay lưng về phía Vũ Lâu, giọng như nghẹn lại: “Đúng thật là, đã không phải là một Hoàng thượng tốt, cũng không phải là người cha tốt, đến lúc bằng hà rồi mà vẫn còn để lại cho ta cả một cục diện rối rắm thế này...” Thừa dịp Vũ Lâu không để ý, hắn lén đưa tay lau khoé mắt, sụt sịt mũi.

Vũ Lâu cầm khăn tay, nhét vào tay hắn, dịu dàng an ủi: “Người chết không thể sống lại được, chàng nên lo tốt hậu sự cho ông đi.”

257. Chương 257: Mưu Hại Đế Vương

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn người nam nhân trung niên trước mặt. Bà vươn bàn tay mềm mại, mịn màng, chạm vào hai má thô ráp, khô quắt kia. Bà cũng từng có tâm trạng như những cô gái trẻ khác, vừa gặp người đã ngưỡng ngùng, xúc động, chỉ vì được người để ý mà vui sướng không thôi, rồi tịch mịch phòng đơn gối chiếc, những đau khổ bị thương giấu kín dưới khuôn mặt xinh đẹp, giấu vào những nếp nhăn cứ dày lên theo năm tháng...

Bà có yêu Hoàng thượng không? Chính bà cũng không trả lời được, có lẽ, bà chỉ yêu cái danh hào Hoàng hậu này mà thôi.

Qua bao nhiêu năm như vậy, sự tranh đấu vẫn chưa hề ngừng lại.

Tất cả những tranh đấu này, chung quy cũng là tại người, vì người tin thứ tử (Con của thiếp) đến mù quáng, để cho Tần vương và những Hoàng tử khác nuôi ảo vọng lớn.

Bà lạnh lùng nhìn Tần vương bê bát thuốc đã được thái y sắc xong bước vào, cẩn thận chăm sóc Hoàng thượng. Bỗng nhiên, bà có một cảm giác buồn bực không thể nhẫn nại... Nếu người tỉnh lại, nhất định sẽ phế truất Lam Tranh, đến lúc đó, bà sẽ chẳng còn gì cả. Khi Tĩnh Thần qua đời, bà còn Lam Tranh, nên đã gửi gắm tất cả những gì mình có vào hắn.

Tuy Lam Tranh không phải con ruột của bà, nhưng bà có thể tự tin mà nói, bà còn cưng chiều Lam Tranh hơn cả Tĩnh Thần do bà sinh ra.

Tình cảm mẹ con giữa bà và hắn là thứ không thể thay thế được.

Nếu lúc này Hoàng thượng tỉnh dậy thì mọi thứ sẽ bị phá hủy hết. Bà không thể để chuyện đó phát sinh được.

“Các người về nghỉ đi, ở đây có bản cung chăm sóc Hoàng thượng rồi, cứ về nghỉ ngơi đi. Muốn một chút rồi lại đến.” Bà bình tĩnh phân phó.

Lam Tranh nghe xong, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vâng, vậy nhi thần tạm thời cáo lui.” Sau đó nói với Tần vương: “Cửu ca, người cũng về đi.”

Tần vương không có vẻ gì là muốn rời đi: “Hoàng hậu nương nương, sức khỏe của người và Thái tử mới là quan trọng nhất, hai người cứ về nghỉ trước đi, bản vương sẽ ở lại chăm sóc Hoàng thượng.”

Lam Tranh cười lạnh: “Cửu ca không đi, ta thân là Thái tử làm sao có thể đi được, nếu không, triều thần sẽ nghị luận thế nào. Người cũng thật quá lợi hại, cố tình đẩy ta vào thế bất nhân bất nghĩa.”

Tần vương nghe Lam Tranh nói vậy cũng không kìm chế được: “Thái tử diện hạ tất nhiên là người có nhân có nghĩa rồi, khi Tứ ca qua đời, người là người đau lòng nhất đấy nhỉ.” Độc Cô Lam Tranh, cùng lắm thì cá chết lưới rách, ta nói ra xem Hoàng hậu còn giúp người nữa không.

Lam Tranh bị Tần vương nói vậy, tuy rất tức giận nhưng hắn cũng nghĩ, lúc này không phải thời điểm tốt để nói ra mọi chuyện.

“Ta đi là được.” Lam Tranh chấp tay hành lễ với Hoàng hậu: “Nhi thần cáo lui, mẫu hậu và Cửu ca chú ý sức khỏe.” Dứt lời, hắn liếc nhìn Hoàng thượng đang hôn mê rồi bước ra ngoài.

Thái tử đi rồi, Tần vương vẫn tìm đủ mọi lý do để canh giữ không rời một tấc bên giường Hoàng thượng. Hoàng hậu không tìm được cơ hội nào, chỉ có thể bực tức đứng bên cạnh mà nhìn. Không lâu sau, có lẽ là quá mệt, lại thêm trời đông giá rét, nên Tần vương ghé vào giường, ngủ gà ngủ gật.

Hoàng hậu nhẹ bước ra ngoài, phân phó thái giám đi truyền ca ca mình tiến cung, sau đó lại quay về bên giường, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Tần vương. Trong lòng bà không ngăn được sự chán ghét đến cùng cực. Từ góc này nhìn vào, Tần vương thực sự rất giống muội muội của bà.

Người muội muội cùng cha khác mẹ mà bà chán ghét đến cùng cực.

Bà sai cung nữ lấy một tấm áo choàng khoác lên người Tần vương. Tần vương giật mình, trợn to hai mắt nhìn bà.

Mặt bà rất hiền từ, mỉm cười với hắn: “Điện hạ, cứ nghỉ ngơi một lát đi, thân thể quan trọng hơn.”

Từ lần trúng độc đó, tuy hắn đã khôi phục được ít nhiều, nhưng thể lực cũng không thể tốt như lúc trước, dễ buồn ngủ. Hắn cố chống chọi vài ngày, giờ cũng đã tới cực hạn. Nghĩ đi nghĩ lại, thì bà cũng không dám làm gì, dù sao, bà đâu phải Lam Tranh. Hắn liền đứng dậy dời bước ra phòng ngoài có lò sưởi, gục đầu xuống bàn nghỉ ngơi một chút nhưng cũng không dám ngủ thật, chỉ cảnh giác nếu hơi có động tĩnh sẽ đứng dậy đối phó.

Thấy Tần vương đi rồi, Hoàng hậu liền cầm một viên đan dược mà Hoàng thượng vẫn dùng, nghiền nát trong lòng bàn tay, rồi nhẹ nhàng đổ vào mồm ông. Thật ra, bà có thể hiểu vì sao ông lại bị việc tu tiên làm ê hoặc, mà dùng cái gọi là tiên đan đó. Ông vẫn luôn là người yếu đuối, nếu không có bà chống đỡ sau lưng, khi còn làm Vương phi, tìm mọi cách lấy lòng thái hậu Trinh Ý, người phụ nữ cực kỳ đáng sợ kia, thì làm sao ông có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng đế được.

Nhưng những hành vi sau này của ông, thì tuyệt đối chẳng còn một chút tình nghĩa vợ chồng nào. Ông luôn nghĩ rằng, nếu đưa cọt lên tôn nghiêm và quyền lực Hoàng hậu của bà thì sẽ có thể đổi lấy sự mạnh mẽ của ông.

Nếu bà không được người nhà đứng sau chống đỡ cho, và không có Tĩnh Thần, thì e là đã hậm hực mà chết trong Cung Cảnh Hoa lâu rồi.

Bà nghiền đan dược thành bột phấn màu đỏ thẫm, đặt trong lòng bàn tay nhìn rất giống vết máu khô. Không phải bà không do dự, nhưng vào thời khắc này, bà không có sự lựa chọn khác, lợi ích của gia tộc và tính mạng của bà so với tính mạng của một người đàn ông chưa bao giờ từng yêu thương bà. Có vẻ, sự lựa chọn này cũng không quá khó khăn.

Tay bà nghiêng nghiêng đổ thuốc vào mồm ông, sau đó cầm chén trà đi tới bên giường, đút cho ông uống để chắc chắn là ông đã nuốt hết số thuốc kia xuống.

Ông hơi run rẩy, tuy đang hôn mê, nhưng cảm giác nóng rực do đan dược mang đến khiến cơ thể ông như đảo lộn, móng tay bấm sâu vào người tạo thành những vết máu ghê người. Nhưng ông không thể phát ra tiếng, ngay cả một câu cầu cứu nhỏ nhất cũng không làm được.

Hoàng hậu biết ông vẫn có ý thức, tuy ông không mở mắt được.

“Hoàng thượng...” Bà ghé sát lại, dấn vào tai ông, nhẹ giọng nói: “Ngài có còn nhớ không, ngài từng sung hạnh một tiểu cung nữ ở ngay tại Cung Cảnh Hoa của ta? Ngay trên giường phượng của ta... thật ra, nàng ta mới là mẹ đẻ của Lam Tranh...”

Sau khi nghe rõ lời bà nói, toàn thân Hoàng thượng run mạnh lên. Bà hiểu là ông đang muốn mở to mắt, hơn nữa, còn muốn lớn tiếng chất vấn bà.

Không phải bà không sợ, nhưng nghĩ đến sự hờ hững của ông khi Tĩnh Thần qua đời, lòng bà trong phút chốc lại cứng rắn như bàn thạch.

Người nam nhân này, không phải là một vị vua tốt, không phải là một người chồng tốt, thậm chí, còn không thể làm một người cha tốt.

Người như vậy, bà còn có gì để lưu luyến đây?

“Hoàng thượng.” Bà hơi cười, cuối cùng vẫn ghé vào tai ông nói tiếp: “Cái chết của Hiền phi, ngài vẫn luôn muốn biết đúng không... Chính ta đã sai cung nữ giảm bớt lượng dược của nàng. Tuy bệnh của nàng ta cũng không thể chữa nổi, nhưng mà, ta giảm bớt lượng dược điều trị đi, khiến cho nàng ta đi nhanh hơn, thời gian ở bên cạnh bệ hạ, cũng rút ngắn đi không ít.”

Đột nhiên, hai mắt Hoàng thượng mở to, vắn lên những tia máu đỏ, nhìn bà chăm chăm.

Bà sợ hãi run người, lùi về phía sau, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng sau đó, không thấy ông giãy dụa nữa, bà biết ông đã đi rồi. Trong chớp mắt, đầu óc bà bỗng trống rỗng, chờ đến khi giật mình tỉnh ra, thì bà vội hét đến tê tâm liệt phế: “Người đâu... đi truyền Thái tử... đi truyền Thái tử...”

Nghe tiếng gọi, thái giám và cung nữ đứng trợn mắt ngoài cửa, đến khi hiểu được xảy ra chuyện gì, lập tức quỳ sụp xuống, tiếng khóc vang vọng khắp đại điện.

258. Chương 258: Tránh Hại Tìm Lợi

Lam Tranh cố ý chậm trễ một lúc lâu. Các cung viện cũng đã biết tin dữ, Hoàng thượng đã băng hà, tiếng khóc vang khắp cung đình khiến Lam Tranh nghe càng thêm nôn nóng. Hắn nhú mào, vừa bước chân tiến lên bậc thềm cao dẫn vào tẩm cung Hoàng thượng thì nhìn thấy cậu mình, Thừa tướng đại nhân đang nói gì đó với chúng quan viên.

Thấy hắn đến, ông cúi đầu thi lễ, tiện đà cao giọng nói: “Thái tử điện hạ giá lâm...”

Quan viên vừa rồi còn đang khóc hoặc đang bàn tán gì đó lập tức chuyển mắt tập trung vào hắn, vị này là Hoàng thượng tương lai.

Hoàng thượng đột ngột băng hà, trước đó, là Hoàng hậu và Tấn vương túc trực bên người, còn Thái tử thì không có ở đây, điều này khiến mọi người khó tránh khỏi bàn tán.

Lam Tranh cất bước vào tẩm điện trong ánh mắt chăm chú của trọng thần. Hoàng hậu đang quỳ trước giường rồng của Hoàng thượng khóc lóc. Tuy không đến mức quá đau thương làm mất uy nghi, nhưng cũng không quá lạnh lùng khiến người ta dị nghị. Bà luôn biết chừng mực, làm việc cũng đều có nguyên tắc, dù gặp nguy cũng không loạn.

“Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ tới...”

Hoàng hậu nghe bẩm, liền đứng dậy, khóc ròng nói: “Điện hạ, xin người chủ trì đại cục.”

Lam Tranh đưa mắt nhìn nét mặt nghi ngờ của thi thể Hoàng thượng, mắt hắn cũng cay xè, cố gắng nén nước mắt xuống, hắn nói: “Hoàng thượng băng hà, thực hiện quốc tang ba tháng, các cung đều phải đến cúng viếng.”

Thái giám tuân lệnh, vội ra cửa cao giọng tuyên ý chỉ của Thái tử. Tiếng nói vừa dứt, các quan loại đang chờ ngoài cửa điện mới dám quỳ xuống đất khóc tang.

Lam Tranh nhìn biểu hiện hoàn mỹ của Hoàng hậu, sự nghi ngờ trong lòng càng sâu thêm: “Hoàng thượng đi thế nào? Đã kêu Thái y đến xem qua chưa?”

Hoàng hậu đang định nói thì có một giọng nói truyền đến từ phía sau: “Cái chết của Hoàng thượng rất kỳ quái!”

Lam Tranh im lặng quay đầu, nhìn Tấn vương vừa lên tiếng, rồi lại liếc sang Hoàng hậu, thản nhiên nói: “Mời Tấn vương nói rõ...”

“Miệng và mũi Hoàng thượng có tụ máu...” Tấn vương nói: “Tiểu vương chỉ vừa rời đi một lát đã phát sinh chuyện này! Liệu có phải Hoàng thượng bị người nào đó ép ăn dược nên mới mất mạng không, ai dám nói rõ được!”

Vừa nói xong, thái giám và cung nữ trong điện lưỡng trước sẽ bị trách phạt, không khỏi khóc càng bi thương hơn.

“Mẫu hậu, đã có ai chạm vào thi thể của phụ hoàng chưa?” Lam Tranh bình tĩnh nói: “Nếu không có, thì gọi ngự y vào kiểm tra, xem rốt cuộc Hoàng thượng đi thế nào.” Không chờ Hoàng hậu lên tiếng, Lam Tranh liền phân phó: “Truyền Ngự y.”

Ngự y nhanh chóng bước vào, dưới sự gợi ý của Lam Tranh, hắn kiểm tra mặt Hoàng thượng, mọi người đều nín thở chờ kết luận của ngự y.

Hoàng hậu lo lắng nhìn Lam Tranh, nhưng từ lúc hắn bước vào đến giờ, mặt vẫn không thể hiện cảm xúc gì, yên lặng như hồ nước.

Sau khi ngự y kiểm tra xong nói: “Hoàng thượng qua đời vì suy tim. Vì thần không tìm thấy có điểm gì khác thường.” Nói xong, hắn làm giả vờ lau vài giọt nước mắt, ra vẻ vô cùng đau xót.

Cáo già!!! Lam Tranh thầm nghĩ. Kết quả này không ngoài dự liệu của hắn. Hoàng thượng qua đời, trên danh nghĩa thì Tấn vương nhất định là bại trận, nếu hắn vẫn còn muốn ngồi lên ngai vị Hoàng đế, thì trừ phi khởi binh mưu phản, vĩnh viễn mang danh giết vua đoạt vị trên lưng mà thôi. Người trong cung đều là những người thông minh, ai lại đi giúp Tấn vương, để làm nổi lên sóng to gió lớn chứ.

“Tấn vương, người đã nghe thấy chưa?” Lam Tranh nói: “Ta niệm tình người ngày đêm chăm sóc Hoàng thượng, tận trung tận hiếu, tạm thời không truy cứu nữa. Nếu người còn dám nói bậy, ta nhất định sẽ không tha cho người!” Hắn nghiêng đầu nhìn Tấn vương, trong mắt loé lên ánh sáng lạnh lẽo nghiêm nghị.

Tuy Tấn vương không phục, nhưng biết làm sao, lợi thế của hắn đã mất.

Lam Tranh quay sang nói với Hoàng hậu: “Mẫu hậu, xin hãy nén bi thương.” Nhưng giọng điệu lạnh lùng, không hề có cảm giác đồng tình khiến Hoàng hậu lạnh cả người. Chờ Tấn vương tức giận bỏ đi, Lam Tranh bỗng nhẹ giọng nói với bà: “Ta nên tạ ơn bà, hay nên hận bà đây...”

Hoàng hậu quá sợ hãi, ngạc nhiên nhìn đứa con trai yêu bước ra khỏi đại điện.

Lam Tranh đi không bao lâu thì có thái giám đến truyền các cung treo đồ trắng, thực hiện quốc tang. Vũ Lâu nghe xong, vội phân phó thái giám, cung nữ đi treo vải trắng lên, cắt hết đồ trang trí màu đỏ đi. Lam Tranh mãi xử lý chuyện tang lễ cho Hoàng thượng, nên rất nhiều ngày nàng không gặp hắn.

Đột nhiên nàng nghĩ, nếu sau này Lam Tranh có nhiều phi tử khác, có phải hắn cũng sẽ giống thế này, nhiều ngày không thể đến gặp nàng, mà chính nàng cũng cô độc trông phòng vắng không?! Nàng miên man suy nghĩ, lòng hơi buồn bã, nhưng rồi lại lo lắng đến sự an nguy của hắn. Liệu Tấn vương có vì bị dồn vào đường cùng mà gây chuyện nguy hiểm gì không?!

Qua mấy ngày, nhìn mình trong gương, nàng chỉ cảm thấy mặt không còn chút ánh sáng nào.

Hôm nay, cuối cùng Lam Tranh cũng đạp tuyết quay về.

Nàng còn chưa ngủ dậy, đưa hai tay dụi mắt, xác định đúng là Lam Tranh, lập tức bật dậy ôm lấy hắn, ngắm nhìn hắn một lúc, nàng mới rưng rưng trách móc: “Chàng làm gì thì làm cũng phải chú ý sức khỏe chứ, sao lại gây thế này?”

Lam Tranh khẽ bảo nàng nhỏ giọng: “Nào... ta lên về đây, nếu để mọi người biết đang thời kỳ phục tang mà ta quay về thăm nàng, thì nguy to.”

Vũ Lâu vội gật đầu hạ giọng: “Đúng rồi...”

Hắn đưa mắt nhìn hai đứa trẻ đang ngủ say, liền bước lại gần hôn nhẹ vào má hai con rồi mới ngồi xuống cạnh Vũ Lâu, nắm tay nàng nói: “Chờ ngày mai hạ táng phụ hoàng vào hoàng lăng xong, mọi chuyện xuôi xuôi đi, ta cũng có thể trở về cùng nàng và các con rồi.”

“Lam Tranh, chàng cũng phải cẩn thận. Ta sợ... ngày mai Tấn vương sẽ thừa dịp hạ độc thủ với chàng.”

Lam Tranh hôn nàng rồi cười: “Vũ Lâu ngoan, ta biết nàng lo cho ta mà.”

Nàng than thở: “Không lo sao được. Chàng đi bao nhiêu ngày rồi...”

Hắn ngăn người, rồi lập tức cười xấu xa ấn nàng xuống giường: “Có phải một mình trông phòng nàng thấy rất tịch mịch không...” Vừa mới đặt nàng xuống, hắn lại bị nàng tung một chưởng vào ngực, đau quá phải vội buông nàng ra, ôm chỗ bị thương, mím môi tội nghiệp nhìn nàng. Sợ đánh thức con dậy nên Lam Tranh không dám kêu đau, yên lặng quay mặt đi, nhịn đau một lúc mới thấp giọng nói: “Ta đùa thôi mà, sao nàng xuống tay mạnh vậy.”

Nàng cũng áy náy, xoa xoa cho hắn: “Ai bảo chàng hờ hững là không đứng đắn. Ta đâu kịp nghĩ nhiều...”

Lam Tranh kéo bàn tay mềm mại của nàng sang, khẽ vuốt ve: “Nàng không cần phải lo chuyện Tấn vương... Ta có thể tự sắp xếp được. Hắn cũng không ngu đến mức động thủ ở kinh thành. Muốn làm Hoàng thượng thì cũng phải khởi binh mưu phản. Ta đã hạ chỉ thả hắn, ban thưởng đất phong rồi. Nếu hắn thích thì cứ việc chiêu binh mãi mã ở đất phong của hắn đi.”

Vũ Lâu rút tay ra: “Chàng điên rồi à, biết rõ hấn sẽ làm phản, lại còn phân cho hấn đất phong, tạo cơ hội cho hấn làm loạn hay sao!”

Lam Tranh nói: “Cái chết của Hoàng thượng có điểm kỳ quái, nhưng giờ không thể nói gì được. Nếu cứ làm âm ỉ lên, ai biết trước được mọi chuyện sẽ thế nào. Ta nghĩ, nên tạm thời bỏ qua việc tra xét nguyên nhân Hoàng thượng băng hà, chờ qua cửa ải khó khăn này, ta thuận lợi đăng cơ rồi tính sau. Dù sau khi Tấn vương quay về đất phong, có mưu phản hay không ta cũng sẽ thảo phạt hấn. Tướng lĩnh ta cũng chuẩn bị tốt rồi, Vương thị chọn người rất thích hợp. Món nợ này, ta sẽ từ từ rồi tính, ai cũng không thể thoát được.”

Nàng nhìn Lam Tranh, đột nhiên cảm thấy càng ngày hấn càng cách xa mình hơn. Nàng vốn nên vui mừng vì hấn có thể đăng cơ làm Hoàng thượng, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng lại có nỗi buồn bã khó xua đi...

Hoàng đế...

Là Hoàng đế của muôn dân...

259. Chương 259

Vũ Lâu không quan tâm đến chính sự. Tuy nàng rất mạnh mẽ, anh dũng, nhưng đối với nàng, thì chuyện đấu tranh quyền lực vẫn là chuyện của nam nhân. Lam Tranh nhận ra điểm đó, nên trừ việc ngẫu nhiên kể cho nàng nghe vài câu về hành động của Tấn vương, thì rất ít đề cập đến chuyện triều chính. Chờ sau khi Tấn vương rời khỏi kinh thành đi nhận đất phong, thì nàng càng ít biết đến chuyện tranh chấp đảng phái trong triều hơn.

Sau khi Thái tử kế vị, Tấn vương rời đi. Vũ Lâu rất khó mà đoán được cảm giác của hấn, nhưng chắc là cũng không dễ chịu gì. Ngay cả Tần Vũ Lâu nàng cũng khó mà tin được Lam Tranh lại thật sự làm Hoàng đế.

Ngày đại điển (Ngày kế vị), Vũ Lâu ôm con đứng nhìn về phía chính điện, nói với bọn nhỏ: “Cha các con làm hoàng đế rồi, là vui hay buồn đây?” Nói xong, trong mắt nàng thoáng hiện lên một tia cô đơn: “... Phải vui mới đúng nhỉ...”

Vì sao trong lòng nàng luôn có cảm giác xa lạ. Nàng vẫn giúp Lam Tranh tranh quyền đoạt lợi, nhưng khi hấn thực sự làm Hoàng đế, nàng lại thấy phiền muộn gì đây?!

Nghe nói, khi tiễn Tấn vương đi, vẻ mặt của Lam Tranh cũng hơi thương cảm, buồn bã. Nếu là người không biết rõ nội tình tranh đấu, thì chắc chắn sẽ nghĩ họ đúng là huynh đệ tình thâm. Tân đế tự mình tiễn Tấn vương ra tận xe, chúc hấn thuận buồm xuôi gió tới đất phong.

Tạm thời đuổi được Tấn vương đi, Lam Tranh thuận lợi đăng cơ, thánh chỉ đầu tiên của hấn, là để sắc phong con trai trưởng làm Thái tử. Thánh chỉ này vừa hạ xuống đã bị Thừa tướng ngăn lại, lý do, đương nhiên là chỉ con trai trưởng mới có thể lập thành Thái tử, mà mẹ của đứa bé bây giờ thân phận lại thấp kém.

Lam Tranh đã đoán trước phản ứng của bọn họ, chẳng qua, hấn muốn thử một chút thôi.

Vì thế, hấn hạ thánh chỉ thứ hai, lập Tần thị làm Đức phi.

Đã sinh hạ hoàng tử, thì dù là cung nữ cũng có tư cách trở thành phi tần.

Lễ sắc phong Đức phi đã qua được hơn một tháng, chẳng mấy chốc mà xuân lại sắp về, cây cối đâm chồi nảy lộc.

Từ sau lễ sắc phong, Vũ Lâu cũng rất ít khi gặp được Lam Tranh. Nàng biết hấn là tân đế mới đăng cơ, có nhiều chuyện phải làm, nên nàng cũng không muốn gây thêm phiền phức cho hấn.

Tối hôm đó, nàng ngủ rất sớm. Không biết qua bao lâu, bỗng thấy eo ngựa ngựa, nàng đưa tay ra, lại chạm vào tay người khác, liền bừng tỉnh dậy, ngồi bật dậy: “Người...”

Chưa kịp gọi người đến cứu, đã bị người đó bịt miệng lại.

“Nào... là ta.”

Vũ Lâu trợn trừng mắt, nhìn hình dáng của người kia trong bóng đêm, rồi lại nghe giọng người đó, quả nhiên là Lam Tranh.

Nàng tức giận giãy ra khỏi tay hắn, vỗ ngực cho đỡ sợ: “Sao chàng đến mà không báo một tiếng, tối muộn thế này mới đến, làm ta sợ muốn chết.”

Lam Tranh buông tay: “Ta phê tấu chương rồi ngủ quên mất, đến khi tỉnh dậy thì trời đã tối rồi. Ta bỗng nhớ nàng, nên tối thăm nàng, mà nàng lại ngủ rồi...”

Nàng nói: “Ta ngủ, thì chàng cũng nên gọi ta dậy chứ. Chàng làm thế này khiến ta tưởng là thích khách.”

Hắn cười: “Thích khách á? Giở trò với nàng thì phải gọi là hái hoa tặc mới đúng.”

Vũ Lâu trừng mắt lườm hắn một cái: “Còn biết mình là hái hoa tặc cơ đấy!” Nàng vừa dứt lời, đã bị hắn đẩy ngã, cười nói: “Đúng, đêm nay ta đến để hái đoá hoa là nàng đây!”

Nhiều ngày không gặp, vừa gặp đã muốn hoan ái trên giường, nàng không vui nói: “Ta không có hứng thú, chàng đừng tay đi, nếu không ta sẽ tức giận.”

Nghe nàng nói vậy, Lam Tranh ngẩn người. Hắn làm hoàng thượng, chỉ toàn ra lệnh cho người khác, chứ chưa bị người ta quát lại như thế bao giờ, liền cười hi hi quần quít lấy nàng không rời: “Nàng thật to gan, dám kháng chỉ không tuân theo à.”

“Đừng có làm bộ!” Vũ Lâu dùng sức đẩy hắn xuống, tức giận xoay mặt vào trong, quay lưng về phía hắn.

Lam Tranh chọc tay vào xương sườn của nàng, quây phá nàng: “Vũ Lâu, Vũ Lâu, chơi với ta đi.”

Nàng cũng biết là mình kỳ quái, rõ ràng muốn gặp hắn, nhưng vừa thấy mặt thì không biết vì sao lại thấy giận dỗi.

Thật là, nàng vốn định nói vài lời tình cảm cơ mà.

“Vũ Lâu... Vũ Lâu... sao nàng lại không cần ta?” Hắn túm tay áo nàng lắc lắc, chưa được vài cái đã kéo lệch cả vạt áo lót của nàng, lộ ra hơn nửa bờ vai trắng mịn như ngọc.

“Ta...” Nàng quyết định nhân cơ hội này, thổ lộ một chút nỗi buồn tương tư. Nhưng còn chưa kịp sắp xếp cẩn thận lại xem nên nói với hắn thế nào cho dịu dàng, thì đã cảm thấy vai nóng rần lên. Hắn đang cúi người, hôn lên bờ vai lộ ra của nàng. Vì thế, nàng làm sao còn có tâm tư mà nói chuyện với hắn nữa, hung hăng đẩy mạnh hắn ra, kéo chăn che mặt buồn bực.

Lam Tranh cười cười, hắn đã quen với việc nàng muốn mà còn từ chối, nên ôm lấy nàng từ phía sau: “Đã nhiều ngày như vậy rồi, ta không tin nàng không nhớ ta, không muốn ta.” Nói xong, không thấy nàng đáp lời, hắn cười ha ha xấu xa hai tiếng, rồi đưa tay xoa ngực nàng: “Dù sao, ta cũng rất nhớ nàng...”

Nàng không phản ứng làm Lam Tranh thấy kỳ quái, nếu như bình thường, hắn dám làm càn thế này đã bị nàng nhéo vào tay rồi.

Hắn vội kéo vai nàng lại xem nàng thế nào, thì thấy nàng đang ôm chặt lấy miệng, cố gắng không để lộ tiếng khóc ra, nhưng nước mắt đã rơi đầy.

Thấy nàng khóc, hắn lại cười ha ha.

Nàng giận dữ: “Chàng cười cái gì? Nhìn thấy vui lắm hay sao?”

Hắn ôm mặt nàng nói: “Giả vờ khóc đúng không? Nếu muốn ta yêu nàng thì nàng cứ nói thẳng, sao lại phải lòng vòng làm gì.”

Nàng nhìn hắn, mặt trầm xuống, lau nước mắt rồi nức nở: “Tuỳ chàng nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Lam Tranh nằm xuống cạnh Vũ Lâu, cười: “Cả ngày nàng cứ khóc sụt sùi như oán phụ thế này à. Ta còn chưa nạp phi đâu, nếu ta mà thực sự làm như vậy, nàng một mình trông phòng trong thâm cung đại viện này, không phải là sẽ khóc đến chết hay sao.”

Vũ Lâu nói: “Nếu có một ngày như vậy, ta sẽ thất cổ tự sát.”

Lam Tranh ôm nàng: “Nàng bỏ được các con à?”

“Vậy ta sẽ ôm con nhảy xuống giếng.”

“Hả? Nàng điên à?!” Lam Tranh xoay người, đè lên người nàng: “Nàng hay ghen tuông như vậy, đêm nay trẫm phải trừng phạt nàng thật thích đáng mới được.” Nói xong, hắn liền đưa tay cởi xiêm y của nàng. Nhìn thấy hai bầu ngực trắng tuyết, tròn đầy của Vũ Lâu, dục vọng kìm nén bao nhiêu ngày nay bỗng dâng trào khiến động tác của hắn hơi hỗn loạn.

Nàng cảm thấy nơi tư mật của mình bị lộ trước mặt hắn, liền thuận theo bản năng khép chân lại bảo vệ mình, miệng thì ngăn cản: “Lam Tranh, không được.” Nhưng nghe tiếng hắn thở dốc, nàng biết không thể ngăn cản được hắn. Quả nhiên, hắn làm sao chịu nghe nàng được, mạnh mẽ kéo chân nàng ra, động thân đi vào.

Ban đầu vẫn còn khô khốc, nhưng chỉ một lát sau đã nhanh chóng trơn ướt để hắn dễ dàng ra vào.

Dục hoả qua đi, hắn mới thấy hành động của nàng rất khác thường. Nàng cắn môi, tay túm chặt ga giường, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

Hắn sợ hãi đến lạnh người, vội lau mồ hôi cho nàng: “Nàng làm sao vậy?”

Vũ Lâu cắn răng: “... Chàng đi ra...”

Hắn cúi đầu nhìn theo phân thân của mình đang rút ra khỏi người nàng, còn mang theo cả vết máu nhàn nhạt...

“Nàng ngốc à, sao không nói với ta là nàng đau?”

260. Chương 260

Cả người Vũ Lâu đầy mồ hôi lạnh, nàng đau đến hít một hơi: “... Ta nói, nhưng chàng không chịu nghe...”

“Ta...” Hắn yên lặng, cẩn thận nghĩ lại, hình như vừa rồi đúng là nàng có ngăn cản hắn.

“Sau lần trước, ta đã cảm thấy không thoải mái.” Nàng nói: “Nhưng cũng không đau thế này.”

“Xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Giọng điệu nàng thản nhiên lại khiến hắn cảm giác như bị roi quất vào lòng. Những hành động hắn đã làm với nàng phút chốc vụt qua mắt hắn, càng nghĩ càng thấy mình thật không bằng cảm thú.

Vũ Lâu nói: “... Cũng không hoàn toàn trách chàng được, chính ta cũng không ngờ lại đau như thế.”

“Không, đều tại ta, nàng vừa sinh chưa bao lâu mà ta đã chạm vào nàng mới khiến nàng bị thương như thế.” Đêm tối là thời điểm thích hợp nhất để kiểm điểm bản thân: “Thật ra, sau khi nàng bị sảy thai, ta cũng đã từng muốn hành hạ nàng, cố tình cầu hoan để khiến nàng bị thương. May là ta đã không làm, nếu không, để nàng bị viêm nhiễm, thì ta sẽ đau lòng đến chết mất.”

Vũ Lâu không biết còn có chuyện này, nhớ lại tình hình lúc đó, nàng càng nghĩ càng giận, cầm gối đánh hắn: “Chàng còn dám nói ra nữa! Thì ra chàng còn có tâm tư như thế.” Lam Tranh đưa tay đón gối nói: “Lúc đó là lúc đó, nàng có thể đừng lôi chuyện cũ ra được không?!”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, một lúc lâu sau cũng không nói gì, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, tức tối hét lên: “Nếu ta muốn lôi chuyện cũ ra, thì nói một đêm cũng không hết.”

“Vậy đừng nói nữa.” Lam Tranh nhấc tay xin tha: “Ta nhớ kỹ rồi mà.” Im lặng chờ một chút, hắn lại lên giường nhìn nàng, thấy nàng vẫn tức giận, hắn thề thốt: “Ta sẽ bù đắp lại cho nàng tất cả mà.”

Đột nhiên nàng đưa tay bịt miệng hắn nói: “Phì phì, không tính toán gì hết, không tính toán gì hết.”

“Nàng làm gì vậy?” Hắn kéo tay nàng ra, chất vấn. Hắn thì hứa hẹn mà nàng lại phì phì phì nhỏ như thế.

“Mỗi lần chàng nói những lời này, sau đó thế nào cũng xảy ra chuyện xấu.” Vũ Lâu hơi mê tít, bắt Lam Tranh phải nghe theo nàng: “Lam Tranh, chàng mau thu hồi mấy lời vừa rồi đi.”

“ ... ”

“Nhanh lên.”

Hắn nghiêm túc nói: “Tần Vũ Lâu, ta không chỉ không thu hồi lại, ta còn muốn bồi thường cho nàng gấp bội phần. Chờ tới tháng giêng năm sau, ta nhất định sẽ làm lễ đại điển, sắc phong nàng làm Hoàng hậu.”

Nàng trợn mắt, lập tức xua tay, ra vẻ thoải mái cười: “... Ta tranh cãi với chàng, không phải vì muốn cầu tước vị. Vì chàng không đến gặp ta, nên ta mới hơi tức giận, chỉ là đùa giỡn một chút mà thôi. Chàng vừa đăng cơ, bọn họ sẽ không để cho chàng lập ta làm Hoàng hậu.”

“Chỉ có chuyện Hoàng thượng muốn làm, chứ không có chuyện Hoàng thượng không làm được.”

Tuy là không tránh khỏi một chút phiền phức.

“ ... ”

“Nàng không vui sao?” Lam Tranh gầy gầy đỉnh nhũ hoa của nàng: “Làm gì có nữ nhân nào như nàng chứ, nghe thấy được làm Hoàng hậu mà không vui? Chẳng lẽ, phải làm Tây Vương mẫu nàng mới thoả mãn sao?”

Nàng không phải không vui, chỉ là cảm thấy không chân thật: “Đừng khinh nhờn thần linh.”

“Được được, ta không khinh nhờn thần linh.” Hắn hôn nàng một cái: “Ta khinh nhờn nàng được không.”

Bị nàng dùng ánh mắt lạnh lẽo oán hận nhìn chằm chằm, hắn lập tức nhớ ra: “Ta biết nàng đau, ta chỉ thuận miệng nói đùa thôi mà, nàng đừng tức giận.”

Hắn ngoan ngoãn ôm nàng, lẳng lặng nằm xuống, hỏi: “Nàng đang nghĩ gì thế?”

Nàng nhẹ nhàng nói: “Bạch đầu giai lão.” (Sống với nhau đến bạc đầu)

Đây là bốn chữ đẹp nhất mà hắn từng nghe thấy, mũi hơi cay cay, hắn ấn nhẹ xuống trán nàng một nụ hôn: “... Bạch đầu giai lão...”

“Lam Tranh, ta muốn phái người đón mẹ ta và chị dâu về kinh thành.”

“Được.”

Giọng điệu có vẻ không quá tình nguyện, nhưng dù sao cũng đồng ý rồi. Nàng vui vẻ cười nói: “Tạ chủ long ân.”

Lam Tranh bắt chước giọng điệu của nàng: “Đừng có làm bộ!”

Nàng xấu hổ: “Khó nghe chết đi được! Không được bắt chước, sau này ta không nói nữa là được.”

Lam Tranh thấy nàng đáng yêu như vậy, không khỏi lại động tình, nhưng vì nghĩ nàng bị đau nên cố nhịn xuống, dặn dò nàng ngày mai phải truyền thái y tới xem bệnh cho, rồi vùi đầu vào ngực nàng nghịch ngợm: “Vũ Lâu, dù ta bận, thì nàng cũng có thể tới gặp ta mà. Ta ở đâu để phê duyệt tấu chương, chẳng lẽ nàng không biết sao.”

“Nữ nhân không thể tham gia vào việc triều chính, vẫn nên ngoan ngoãn chờ chàng ở hậu cung thì hơn.”

“Chà... Điểm này nàng lại tuân thủ lời dạy của thánh nhân à. Có một chút đức hạnh của nữ nhân nhỉ.”

“Ta không thích đấu qua đấu lại, cứ lẳng lặng sống yên bình là được rồi.” Đương nhiên, nếu ai dám bắt nạt nàng, nàng tuyệt đối không bỏ qua. Bỗng nàng nhớ ra gì đó: “Lam Tranh... Chàng có tin gì của Vân Triệt không?”

Lam Tranh à một tiếng: “Sao lại quên mất hử nhỉ, sơ suất, sơ suất quá, ngày mai ta sẽ hạ chiếu thư, nếu Hàn vương thế tử không có thánh ý thì không thể rời khỏi đất phong nửa bước, cho hắn đỡ chạy loạn thiên hạ.”

“Đệ ấy giúp chúng ta không ít chuyện, chàng không thể đối xử với đệ ấy như thế được.”

“Ta hỏi nàng, nàng có biết đạo này hần đang làm gì không? Biển mất hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu.” Lam Tranh nói: “Sau khi ta đăng cơ, đã phái người đi tìm hần, nhưng tìm thế nào cũng không thấy. Ta không muốn có một kẻ thần long thấy đầu không thấy đuôi hoành hành trong giang sơn của ta.”

“Có lẽ đệ ấy ở cùng với Phi Lục, tìm thi thể của ca ca ta.”

“Hừ, tìm thi thể, chứ đừng biến mình thành thi thể là được.”

Thấy vẻ mặt nàng u ám, biết là nhắc đến ca ca nàng, lại khiến nàng buồn bã, hần liền dỗ dành: “Có một số việc đừng suy nghĩ nhiều, đều là quá khứ rồi.”

“Ta... ta muốn xuất cung, quay về thăm Tần phủ một chút. Ta vẫn cảm thấy không bỏ qua được, muốn đi dạo loanh quanh.”

“À... vậy nàng đi đi.”

“Chàng thoải mái vậy sao?”

“Có hai con ở đây, thì nàng còn chạy đâu được?” Lam Tranh rất yên tâm: “Nàng nhớ cải trang một chút, về trước khi trời tối là được.”

“...”

Có con là bị trói hoàn toàn rồi.

Khi nàng tỉnh lại, Lam Tranh đã lên triều. Vũ Lâu cảm thấy hạ thân không còn đau nữa, nghĩ là dù sao cũng định xuất cung, nên sẽ đi tìm Phương Lâm, nhờ hần kê cho vài phương thuốc điều dưỡng là ổn. Nàng không cho truyền thái y, mà giả trang thành tiểu thái giám, mang theo lệnh bài, đến gần trưa thì xuất cung hồi phủ.

Đang là đầu xuân, cỏ cây nảy mầm, phủ đệ không có ai dọn dẹp, nên trên mặt đất cũng mọc một lớp cỏ xanh mềm. Tuy cũ kỹ xập xệ nhưng lại có một cảm giác tươi mát lạ. Điều này khiến nàng nhớ tới thời gian trước đây, cũng là cảm giác ngửi mùi cỏ xanh thơm mát này, cũng là cảm giác gió nhẹ nhẹ vuốt ve.

Lúc đó, nàng còn nghĩ là mình sẽ được gả cho Tấn vương, còn nghĩ cha là một người thẳng thắn yêu gia đình.

“Ôi...” Nàng khẽ thở dài, bước về hoa viên phía sau.

Lúc này, một bóng đen đứng dưới tàng cây, theo dõi nhất cử nhất động của nàng, thấy nàng đi ra hoa viên cũng đi theo. Vừa bước vào hoa viên, bóng đen đột nhiên bị đối phương bóp chặt yết hầu, ấn xuống đất.

Vũ Lâu tung quyền định đánh.

“Đừng đánh, tỷ tỷ, là ta!”

“Vân Triệt!” Vũ Lâu vui mừng đỡ hần dậy, phỉ bội đất cho hần: “Sao đệ lại ở đây?”

“À...” Vân Triệt quanh co: “Chăm sóc Tần Viễn Địch.”

Nàng ngẩn người, lập tức kích động nước mắt lưng tròng: “Ca ca còn sống sao?”

“Coi như là còn sống.”

“Cái gì mà coi như còn sống? Huynh ấy làm sao?”

“Vết thương cũ chưa lành đã chạy đi ám sát Tấn vương, có thể sống được là kỳ tích rồi.”

Đầu nàng nổ ầm một tiếng: “Ám sát Tấn vương sao? Có thành công không?”

Vân Triệt lắc đầu: “Đệ không nghe tin tức gì, nhưng Tần Viễn Địch bị thương rất nặng, ở đây là an toàn nhất nên đệ đưa hần về đây, tỷ mau đi theo ta xem xem thế nào.”

261. Chương 261: Khó Xử

Vũ Lâu vốn tưởng rằng ca ca đã qua đời, giờ nghe thấy hấn còn sống, nên vội vàng đi theo Vân Triệt vào trong thư phòng. Không thấy ca ca đâu, Vũ Lâu đang định hỏi thì không biết Vân Triệt làm thế nào, giá sách lại dời sang một bên, lộ ra một đường hầm phía sau.

“Sao ta không biết ở đây có mật thất?”

Vân Triệt buông tay: “Ta nghĩ là còn rất nhiều điều tỷ không biết ở căn nhà này.” Hấn đi trước, Vũ Lâu theo sát phía sau.

Không gian bên trong không lớn, chỉ có một chiếc giường nhỏ, một bộ bàn ghế đặt sát vách tường. Trên giường là một nam nhân toàn thân băng kín như bánh chưng, là Tần Viễn Địch. Hấn nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng bước chân, đôi môi nứt nẻ hơi giật giật, khàn giọng nói: “Các người đã trở lại rồi à?”

Vũ Lâu che miệng, cố gắng nuốt nước mắt xuống, giữ giọng của mình thật vững vàng, nhưng vừa mở miệng thì nàng đã không kìm được mà oà khóc nức nở: “Ca ca...”

Tần Viễn Địch đột nhiên mở to mắt, cử động người: “Vũ Lâu!” Nhưng vì động tác quá mạnh, nên hấn lại ho sù sụ, Vũ Lâu vội chạy tới đỡ hấn: “Ca ca, huynh mau nằm xuống...” Thấy vết thương trên người hấn, nàng lại không kìm được, khóc nức nở.

Đối với thương thế của Tần Viễn Địch, Vân Triệt không có chút đồng tình nào, hấn cầm ấm trà trên bàn, định rót, nhưng trong ấm trống không, một giọt nước cũng không có, liền nhủ mảy: “Phi Lục đâu? Nước hết rồi còn chưa đun thêm à?”

Tần Viễn Địch nói: “... Cô ấy đi lấy thuốc...”

Vân Triệt hừ giọng: “Đừng có gọi quan binh về theo là được rồi.”

“Ca ca, muội nghe Vân Triệt nói, huynh đi ám sát Tần vương nên mới bị thương, thật thế sao?”

Tần Viễn Địch nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Hấn đáng chết, đã lợi dụng ta còn muốn giết ta diệt khẩu.” Vân Triệt nghe vậy, châm chọc: “Còn không phải tại người ngốc hay sao. Trách gì Tần vương chứ.”

Tần Viễn Địch bị câu này của Vân Triệt làm cho tắc nghẹn, không thở được, liền ho sù sụ vài cái, khoe miệng rớm máu. Vũ Lâu vội lau cho hấn rồi nói với Vân Triệt: “Huynh ấy đã thế này rồi, đệ còn chọc tức huynh ấy làm gì.”

Vân Triệt bĩu môi: “Không phải ta muốn cứu hấn đâu. Vì ta nể mặt tỷ tỷ nên mới đi tìm thi thể của hấn, ai ngờ hấn lại ám sát Tần vương, hừ, làm việc mà không chịu động não, bị người ta nói cho vài câu cũng không chịu được à.”

Tần Viễn Địch ôm ngực, thoi thóp nhìn Vân Triệt cười lạnh: “Vì Vũ Lâu mới cứu ta... Ta thấy là vì...”

Không chờ Tần Viễn Địch nói hết, Vân Triệt đỏ bừng mặt, tức tối nói: “Người đừng có nói lung tung! Coi chừng ta tức lên sẽ tố giác người!”

Khoe mắt Vũ Lâu vẫn còn ánh lệ, nàng hết nhìn Vân Triệt lại quay sang nhìn ca ca của mình: “Hai người đang nói gì vậy?”

Đúng lúc này, giá sách lại phát ra tiếng động, một dáng người yếu điệu đi tới, vừa thấy Vũ Lâu, liền lập tức buông gói đồ trong tay: “Tiểu thư... sao người lại ở đây?”

Vân Triệt cũng hỏi theo: “Đúng vậy, vừa rồi vội vàng nên ta quên hỏi, sao tỷ lại xuất cung ra đây? Hoàng thượng sao lại cho tỷ ra ngoài?”

“...Ta nói ta buồn chán quá, muốn xuất cung giải sầu. Không ngờ đi tới đây lại gặp được mọi người.”

Vân Triệt cúi đầu: “Chúng ta cũng không có chỗ nào để đi, nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Chúng ta cũng mới tới đây không bao lâu. Có lẽ trong vòng ba ngày nữa, tin tức Tần vương gặp chuyện sẽ truyền đến kinh thành, Hoàng thượng nhất định sẽ lùng bắt Tần Viễn Địch khắp nơi.”

Vũ Lâu nhăn mặt: “... Vậy phải làm sao cho tốt bây giờ, cũng không thể trốn mãi ở đây được.”

Vân Triệt cười lạnh: “Lãnh Tử Nhạc đã ẩn nấp mười mấy năm ở đây, Tần Viễn Địch nếu trốn ở đây tám năm, mười năm thì đã thấm vào đâu.”

Tần Viễn Địch đã biết nội tình, nói: “... Đừng nói những chuyện này nữa, cha...”

“Chính ngươi cũng thừa nhận lão ta chết cũng chưa hết tội mà.” Vân Triệt nói: “Không biết lúc trước là ai không chịu nghe người khác khuyên, nhất quyết muốn giết chết chúng ta thế.”

Phi Lục nói với Vũ Lâu: “Tiểu thư, người có thể cầu xin Hoàng thượng đặc xá cho thiếu gia được không? Người cầu xin nhất định Hoàng thượng sẽ đồng ý mà.” Thấy Vũ Lâu lộ vẻ khó xử, Phi Lục không khỏi hoài nghi: “Sao vậy? Tiểu thư, không được sao?”

“Chuyện này...”

Vân Triệt nói chen vào: “Các người thật sự nghĩ Hoàng thượng bây giờ là bù nhìn à? Không lật đổ thế lực của Hoàng hậu và gia tộc họ Vương, thì ngôi vị Hoàng đế của hắc đế liệu ngồi được bao lâu? Lại còn muốn cầu xin cho Tần Viễn Địch, các người ngại chết không đủ nhanh sao?! Các người quên mất đã đối xử thế nào với Vũ Dương hầu à?! Còn Tần vương nữa, nói gì thì nói, dù gia tộc họ Vương không vừa mắt Tần vương, thì họ cũng là người một nhà.”

Những lời hắc đế nói cũng là những lời Vũ Lâu đang muốn nói. Nàng nhớ Lam Tranh đã nói với nàng, phải lợi dụng Tần vương và Vương thị đấu đá với nhau, thì hắc đế mới bình chân như vại được. Giờ bị ca ca của nàng đứng giữa gây rối, nếu Tần vương còn sống thì tốt, nhưng nếu hắc đế đã chết, thì lấy gì để đối phó Vương thị đây?!

Nàng hỏi: “Tần vương còn sống hay đã chết?! Ca ca, huynh giết hắc đế rồi sao?!”

“Đâm gần trúng ngực, lành ít dữ nhiều.” Tần Viễn Địch nói.

Vũ Lâu vò vạt áo: “Nếu hắc đế còn sống thì may, nếu chết rồi, thì phiền phức lớn.” Lam Tranh nhất định sẽ tức giận, Tần Viễn Địch phá hủy kế hoạch của hắc đế, hắc đế nhất định sẽ không cứu huynh ấy: “Các người cứ trốn cho kỹ... Để ta tìm cách, thử tìm hiểu xem ý Hoàng thượng thế nào.”

Vân Triệt hừ lạnh: “Ta ngồi trong đây làm gì cho buồn phiền chứ, ta muốn quay về Vân Nam.” Nói xong, hắc đế nhìn thoáng qua Phi Lục, nhưng Phi Lục không phản ứng, chỉ nói với Vũ Lâu: “Không sao, Thế tử đi rồi, nô tỳ sẽ ở lại đây chăm sóc thiếu gia.”

Vừa dứt lời, thì chợt nghe Vân Triệt hung hăng đặt mạnh ấm trà xuống bàn, mọi người đều nhìn về phía hắc đế.

“Hết nước, ta đi lấy nước!” Hắc đế cúi đầu, đi đến trước cửa mật thất, lại hung hăng đập nút cơ quan, mở rộng cửa, nghênh ngang đi mất.

Vũ Lâu hỏi: “Đệ ấy làm sao vậy?”

Phi Lục lắc đầu: “Em không biết, chắc là tại ở đây buồn quá.”

“Ừm.” Vũ Lâu quan tâm nhất bây giờ vẫn là sức khỏe của ca ca, nàng dặn dò: “Ca ca, huynh ở đây dưỡng thương, mọi chuyện đã qua rồi, đâu còn có đó.” Tần Viễn Địch thở dài, nhớ đến mọi chuyện vừa xảy ra, hắc đế cười khổ nói: “Không ngờ ta lại suy bại tới tình cảnh này.”

Phi Lục cười nói: “Cũng không hắc đế vậy, khổ tận cam lai, chỉ cần Hoàng thượng đặc xá cho thiếu gia thì mọi chuyện sẽ ổn rồi, đúng không tiểu thư. Dù sao thiếu gia cũng là cậu của Hoàng tử mà.”

Nhưng mà, Lam Tranh sẽ đặc xá ột người cậu bắt cóc chính cháu ruột của mình sao?!

Vũ Lâu xem xét qua vết thương cho ca ca, thấy không còn gì nguy hiểm, mới thở phào một hơi, năng lực phục hồi của ca ca vẫn luôn rất mạnh. Thoáng chốc đã đến giờ phải hồi cung, Vũ Lâu vội dặn dò ca ca thêm vài câu rồi đứng dậy.

Ngay lúc đó, Tần Viễn Địch túm lấy tay nàng, áy náy nói: “... Thật sự xin lỗi...”

Nàng buồn bã nhưng cố gắng cười: “Đều là người một nhà, nói xin lỗi làm gì.” Dứt lời, nàng xoay người rồi đi.

262. Chương 262: Tâm Tình Biến Đổi

Từ mật thất đi ra ngoài thư phòng, nàng nhìn thấy Vân Triệt đang ngồi dựa vào ghế, mắt nhìn thẳng ra cửa sổ. Vũ Lâu đi lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Vân Triệt? Đệ làm gì vậy?” Ai ngờ, nàng vừa dịu dàng hỏi lại dọa hấn giật mình.

Vũ Lâu cười nói: “Đệ làm sao vậy? Chưa từng thấy đệ suy nghĩ đến thất thần như thế.”

Vân Triệt xấu hổ cười cười, đứng dậy nói: “Thời tiết bên ngoài không tồi, ta ngồi đây chờ tỷ đi ra để cùng đi dạo, trò chuyện một chút.”

“Được.” Vũ Lâu cười, nhìn ánh mặt trời sau ngọ ngoài cửa sổ: “Ta cũng chỉ nói chuyện được với đệ. Giờ đây, người đứng bên cạnh ta, có thể giúp đỡ ta cũng chỉ còn mình đệ thôi.”

“Tỷ tỷ, sao lại nói thế lương vậy?!” Vân Triệt nói: “Không phải giờ tỷ đã là Đức phi nương nương hay sao, tỷ sinh Hoàng tử, Hoàng thượng cũng chưa tính nạp thêm phi tần khác. Trừ Tần Viễn Địch gây phiền phức cho tỷ thì còn có thứ gì có thể quấy nhiễu cuộc sống vinh hoa phú quý của tỷ đâu.”

Hai người đi ra khỏi thư phòng, bước trên cỏ xanh, chậm rãi đi ra ngoài cửa phủ. Ánh sáng mặt trời chiếu trên người vô cùng ấm áp, khiến bước chân cũng vô thức chậm lại.

“... Thật ra, ta chưa từng nghĩ sẽ làm hoàng phi.” Vũ Lâu cười khổ: “Vốn chỉ làm Vương phi ta cũng đã thoả mãn rồi. Thậm chí, ta còn nghĩ, cứ chăm sóc Huệ vương ngốc nghếch cả đời cũng tốt, thật bình yên...”

“Giờ có Hoàng thượng che chở cho tỷ, tỷ còn sợ gì nữa?” Vân Triệt nói: “Có phải tỷ vẫn băn khoăn về Thái hậu không? Đừng sợ bà! Bà còn kém xa Trinh Ý thái hậu, không phải là đối thủ của Hoàng thượng đâu. Không tới vài năm, hẳn sẽ đánh bại bà thôi. Không biết hiện giờ Hoàng thượng còn niệm tình xưa không, sẽ xử trí bà thế nào đây.”

Vũ Lâu buồn bã, gạt sợi tóc mai, nhỏ giọng nói: “... Chàng là Hoàng thượng... Cảm giác rất khác so với trước đây...”

“Tỷ tỷ, mọi việc rồi sẽ ổn thôi. Tỷ thông minh như vậy, chắc tỷ cũng hiểu nên tiến nên lùi thế nào, tốt nhất là giữ được sự ân sủng của đế vương, còn nếu không giữ được... Thì phải cố gắng dạy dỗ các Hoàng tử cho tốt, có chỗ dựa, sau này trong hậu cung cũng không ai dám động đến tỷ. Hơn nữa, không phải tỷ còn có ta làm chỗ dựa vững chắc hay sao, mặc dù hơi xa một chút.” Vân Triệt thấy nàng nghe xong lời mình nói, vẻ mặt càng âm trầm, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, vội nói: “Ta nói chuyện hơi khó nghe, nhưng ta tuyệt đối không có ác ý.”

Vũ Lâu dịu dàng nhượng mày cười: “Làm sao ta trách đệ được... Trừ đệ ra, những lời này ta cũng đâu biết nói với ai.”

Vân Triệt nghe mà thấy chua xót: “Tỷ tỷ, đừng nói vậy, nghe buồn lắm.”

“Vậy không nói nữa.” Nàng nói: “Ta còn muốn qua chỗ Phương Lâm một lát.”

“Tỷ đi cũng không biết có thể tìm được hấn không.” Vân Triệt nói: “Ta đi tìm hấn, muốn nhờ hấn trị liệu cho Tần Viễn Địch, nhưng thấy cửa y quán đóng chặt, hạ nhân nói hấn không có ở đó, không biết giờ đã về chưa. Phi Lục nói, không chừng hấn lại đang phối cái dược quái quỷ gì ấy. Tốt nhất là tỷ đừng đi, đỡ phải mắc bệnh quái gở.”

Vân Triệt nói vậy lại càng khiến Vũ Lâu hiểu kỳ.

“Tỷ tỷ...” Vân Triệt đột nhiên gọi nàng lại.

“Gì thế?”

“... À... Phi Lục vẫn là tỳ nữ của tỷ đúng không?”

“Ừ.”

“Vậy, tỷ vẫn giữ khế ước bán mình của nàng ấy chứ?”

“Cái này.” Vũ Lâu nhú mày suy nghĩ: “Dù không có khế ước, thì nàng ấy cũng không chịu đi. Vật đó, ta không biết tiện tay cất đâu rồi.”

Vân Triệt lắc lắc tay nàng: “Mau nghĩ đi, mau nghĩ đi, mau nghĩ đi...”

“Sao để lại cũng nhiễm tật xấu này rồi!”

Vân Triệt vội im miệng, yên lặng chờ nàng nhớ ra. Ánh mắt tràn ngập khát vọng.

“Hình như là ở trong một quyển sách nào đó. Tự đệ tìm đi, sách trong phủ rất nhiều, ta cũng quên là ở quyển nào rồi.” Vũ Lâu tò mò hỏi: “Đệ tìm làm gì? Định bán Phi Lục đi sao?”

“Sao thế được?!” Vân Triệt nghiêm mặt nói: “Là mấy hôm nay Phi Lục có thắc mắc, ta chỉ hỏi giúp nàng ấy chút thôi.”

“Vậy đệ tự tìm đi.”

“Ừm, ta sẽ tìm cẩn thận, cẩn thận từng quyển một.”

Chờ Vũ Lâu xoay người đi, khoé miệng Vân Triệt lộ ra nụ cười xấu xa. Hắn lập tức xoay người quay về thư phòng, tìm khế ước bán mình có thể không chế Phi Lục kia.

Đúng như Vân Triệt nói, giữa trưa nắng chang chang mà cửa y quán vẫn đóng chặt. Nhưng nhìn qua khe cửa, Vũ Lâu thấy bên trong có bóng người, nàng cũng không để ý nhiều, vòng qua phía sau, nhảy qua tường đi vào, phúi phúi tay rồi nghênh ngang bước vào nội thất xem bệnh của Phương Lâm.

“Phương Lâm... Phương Lâm...” thấy trong phòng không có ai, nàng liền quay khắp nơi gọi Phương Lâm.

Lúc này, Phương Lâm mới từ bên trong bước ra, chân tay luống cuống. Nhìn thấy Vũ Lâu, mắt hắn híp lại như đường chỉ.

“Sao cô lại tới đây, Đức phi nương nương?”

“Tới thăm người một chút thôi.” Vũ Lâu bĩu môi: “Bạn cũ gặp lại, mà lãnh đạm vậy sao?”

“Một mình cô đến thôi à?” Phương Lâm nhìn ra bên ngoài: “Không có cung nữ, thái giám? Nghi thức gì sao?”

“Đừng nhìn nữa, ta đi một mình thôi.” Vũ Lâu cười nói: “Khó có lúc nào được thoải mái giống như hồi chưa xuất giá thế này.”

“Vô sự bất đẳng tam bảo điện.” (Không có chuyện thì không tìm đến) Phương Lâm mời nàng ngồi xuống rồi ngồi đối diện nàng: “Nói đi, lần này cô lại bị làm sao? Có phải phạm sai lầm bị đuổi ra ngoài nữa không?”

“Người không nghĩ ta tốt được một chút hay sao!” Vũ Lâu giả vờ tức giận: “Khó có khi nào ta được xuất cung hít thở một chút.” Nàng vỗ vỗ tay vịn ghế: “Ổ chỗ của người, thoải mái hơn trong cung nhiều. Ta cũng không biết làm sao, nhưng càng ngày càng không quen với sự bó buộc trong cung. Cảm giác như bó tay bó chân lại ấy.”

“Hai năm nay cô tự do tự tại quen rồi. Đột nhiên phải hồi cung, thoải mái mới là lạ.” Phương Lâm nói: “Mỗi lần ta đi ngao du về, phải mất một thời gian mới quen được đấy.”

Vũ Lâu thở phào một hơi, cười tủm tỉm nói: “Ổ chỗ người vẫn thích hơn. Nếu cho ta chọn, ta tình nguyện ở lại y quán chứ không thèm làm Hoàng phi.”

Phương Lâm ngăn người: “Mấy câu này, chẳng giống tính cách cô gì cả. Không phải từ nhỏ cô đã muốn làm vương phi, sống cuộc sống vinh hoa phú quý hay sao? Sao đột nhiên lại nói vậy?”

“Ai chẳng thay đổi.” Vũ Lâu cười khê: “Vài năm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà suy nghĩ không thay đổi thì mới kỳ quái.”

“Thay đổi thì thay đổi, nhưng những lời thế này, cô tốt nhất đừng nên nói nữa là hơn. Để người khác nghe được, cẩn thận sẽ gặp phiền phức.”

Vũ Lâu cười: “Cho nên ta cũng chỉ có thể nói với người một chút thôi. Lần này xuất cung, thật sự không giống cảm giác lúc trước chút nào.”

“Cô đến để nhớ nhưng tiếc nuôi đây à?”

“Không, ta đến vì muốn hỏi người chuyện y dược.” Vũ Lâu nói.

Nàng miêu tả lại chứng bệnh của mình với Phương Lâm, Phương Lâm vừa nghe đã nhếch miệng. Chờ nàng nói xong, hắn nói: “Ta không dám mạo phạm Thánh thượng, nhưng nếu cô không muốn mang thai nữa, thì cứ tiếp tục.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“...” Phương Lâm lắc đầu thở dài, ngại nói nhiều, chỉ kê ra phương thuốc điều dưỡng, nói một lần cho nàng nghe. Vũ Lâu ghi nhớ kỹ rồi nhìn vào trong phòng nói: “Rốt cuộc là người đang làm gì thế? Sao giữa ban ngày ban mặt lại đóng chặt cửa?”

“Việc này...”

Đột nhiên, phòng trong có tiếng vật nặng rơi bịch xuống đất, Phương Lâm vội đứng dậy bước vào xem thế nào.

263. Chương 263: Lên Tiếng Cầu Xin

Vũ Lâu tò mò nhìn vào trong phòng: “Bên trong có người bệnh à?”

Phương Lâm vội đứng dậy, đuổi Vũ Lâu ra ngoài: “Không còn sớm nữa, cô mau hồi cung đi, không thì Hoàng thượng sẽ phái người tới đón cô là phiền lớn đấy.” Thấy nàng đứng im, hắn liền kéo tay áo nàng, lôi ra ngoài.

Vũ Lâu càng tò mò hơn: “Rốt cuộc là người giấu ai trong phòng thế? Người đuổi ta như vậy, ta càng muốn xem.” Nàng có võ công, nên dù Phương Lâm lôi kéo nàng cũng không động dẩy chút nào: “Người thần thần bí bí như vậy, chắc chắn có gì đó kỳ quái. Nếu người không nói, ta sẽ sai người huỷ cái hắc điểm này của người.”

“Được rồi được rồi! Ta nói cho cô biết là được chứ gì! Đi theo ta!” Hắn không có cách nào, thở dài lắc đầu: “Ta vốn không muốn cho ai biết.”

Khi hai người bước vào trong, Vũ Lâu thấy một nam nhân người đầy bùn đất mặc áo vải thô quỳ rạp trên mặt đất, khó khăn mấp máy môi. Nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ, hắn ta hơi ngửa đầu, muốn nói chuyện, nhưng cổ họng chỉ phát ra được âm thanh ô ô đơn giản.

“Giờ chưa nói được đâu, qua một canh giờ nữa mới có thể lên tiếng được.” Phương Lâm nói với người kia, rồi đỡ hắn lên giường, đặt hắn nằm xuống. Sau khi buông màn, hắn đột nhiên xoay người, nắm tay, kích động nói: “Cuối cùng cũng thành công! Cuối cùng cũng thành công!”

“Hắn là ai vậy? Người lại làm trò ma quỷ gì thế?” Vũ Lâu ngửi thấy mùi bùn đất hôi thối.

Phương Lâm đắc ý cười nói: “Đây là tên khát cái ta dùng bạc mua về. Mấy hôm trước, ta cho hắn ăn đản được, rồi chôn sống hắn. Qua ba ngày mới đào hắn lên, thế mà vẫn còn sống.”

“Bí thuật dân gian sao?” Trước đây Vũ Lâu đã từng nghe thấy loại bí thuật giả chết này, nhưng cũng chỉ nghe thấy chứ không nghĩ là có thật. Không ngờ Phương Lâm lại chế ra được.

Phương Lâm tiếp tục kích động đi qua đi lại: “Thế mà hắn lại thật sự tỉnh lại, trước khi ta nói chuyện với cô, hắn vẫn còn đang hôn mê. Không ngờ, không ngờ lại thành công!”

Vũ Lâu cũng rất bình tĩnh: “Có tác dụng gì không? Việc gì cũng phải có lợi ích riêng, người nghiên cứu bí thuật này, muốn giả thần giả quỷ làm gì sao?”

“...” Phương Lâm như bị tạt một chậu nước lạnh: “Ta nghiên cứu hơn năm năm, nhưng cũng không nghĩ đến lợi ích của nó... Nhưng mà, có thể nghiên cứu ra bí thuật của riêng mình thì cũng nên vui mừng, không phải sao?”

Nàng không thể hiểu được cái người mà cứu người không lo lại đi lo nghiên cứu mấy thứ bàng môn tả đạo này: “Tóm lại là chúc mừng người.”

Phương Lâm khoát tay cười: “Chỉ là chút thành tựu bé nhỏ không đáng kể thôi.”

“Chút thành tựu mà còn cao hứng vậy à...” Vũ Lâu nhỏ giọng nói.

Mình phủ nhận thì được, nhưng bị người khác phủ nhận thì không chịu được. Phương Lâm nghiêm mặt nói: “Cô có biết để nghiên cứu bí thuật này, ta đã vượt bao nhiêu núi sông, nghiên cứu bao nhiêu sách vở, mua bao nhiêu tên khất cái, tử tù không?”

Vũ Lâu phát hiện ra điểm mấu chốt: “Những người trước kia đều thất bại nên chết hết rồi à?”

“...” Phương Lâm không nói gì.

“Người người...!” Vũ Lâu tức giận chỉ hắn: “Đúng là coi mạng người như cỏ rác!”

Phương Lâm nhướng mày nói: “Bọn họ tự nguyện mà, trước khi uống thuốc, ta cũng nói với bọn họ, có thể sẽ không tỉnh lại.” Vừa dứt lời, nghe trong màn truyền đến tiếng ho khan kịch liệt, Phương Lâm vội vàng chạy quá, nhưng đáng tiếc, tên khất cái nằm trong màn đã không còn hít thở được nữa, hai mắt vì thiếu không khí mà như lồi ra, miệng há hốc muốn hợp lấy vài ngụm không khí, rốt cuộc hắn cũng không trụ được, không còn dấu hiệu của sự sống nữa.

Phương Lâm giật mình đứng bên giường, chậm rãi nói: “... Lại thất bại...”

Vũ Lâu cũng trầm mặc, không biết nên an ủi hắn hay nên trách cứ hắn.

“Vũ Lâu, không còn sớm nữa, cô thật sự phải đi rồi.”

“Được, ta đi, khi nào có thời gian sẽ quay lại thăm người.”

Khi nàng vừa xoay người, nàng nhìn thấy Phương Lâm ngăn người ngồi bên giường, chán nản nhìn vật thí nghiệm thất bại của mình.

Xuất cung thì dễ, hồi cung thì khó. Kiểm tra lúc hồi cung phức tạp hơn khi xuất cung rất nhiều, suýt nữa Vũ Lâu để lộ tung tích, cũng may nàng phản ứng nhanh, trả lời thông minh lại có lệnh bài bảo hộ, mới thuận lợi vào cung.

Việc đầu tiên phải làm là đi thăm con trai. Chỉ mới một ngày không gặp nàng đã nhớ không chịu nổi. Nàng vừa cởi quần áo tự cho hai con bú thì nghe thái giám bên ngoài báo: “Hoàng thượng giá lâm—.”

Vũ Lâu lúng túng, nàng không muốn để Lam Tranh nhìn thấy bộ dạng nàng thế này, nhưng hai đứa nhỏ còn chưa ăn xong, đang lúc khó xử thì Lam Tranh bước vào. Thấy nàng đang lộ ngực ra cho con bú, còn định lảng tránh hắn, hắn liền cười ngồi xuống cạnh nàng, nói với đứa bé trong lòng nàng: “Xem ra con có phúc hơn phụ hoàng nhiều.”

Vũ Lâu đỏ bừng mặt: “Đừng nói bậy.”

Lam Tranh nói: “Đây là...” Thiên Thiên? Hay Mạch Mạch? Mặc giống nhau như đúc, dáng vẻ cũng giống nhau như đúc, không nhận ra được.

Nàng cúi đầu, nói với đứa bé trong lòng: “Phụ hoàng của con không nhận biết được các con kìa, thật đáng thương mà.”

“Ai bảo nàng sinh hai đứa.” Hắn xóc yếm của đứa bé lên, thấy có vết bớt liền hừ giọng: “Sao lúc nào nàng cũng ôm Mạch Mạch thế, bất công!”

“Đâu có, ta đối xử bình đẳng mà.”

Lam Tranh ôm lấy con trai trưởng ở bên cạnh, ghé sát vào mặt hắn nói: “Không sao, có Phụ hoàng rồi. Chờ một thời gian nữa, phụ hoàng sẽ phong con làm Thái tử.”

Vũ Lâu nghe xong, trong lòng rất hồi hộp lo lắng. Nhớ đến chuyện ca ca ám sát Tần vương, phá vỡ kế hoạch của Lam Tranh, nếu hắn biết liệu có bỏ qua cho ca ca không?!

“Hoàng thượng...”

“A?” Lam Tranh nhú mày, không thể tiếp nhận cách xưng hô kỳ lạ này.

“Lam Tranh.” Nàng vội sửa lại: “Gần đây có tin tức gì của Tần vương không?”

Hắn cố tình gây sự: “Nàng nhớ thương tên tiểu bạch kiếm đó à?”

Nàng chột dạ, nghe giọng điệu của hắn không tốt, nên lựa chọn né tránh, không muốn đấu võ mồm với hắn. Cho hai con ăn xong, nàng giao cho nhũ mẫu đưa xuống đỡ dành, rồi im lặng sửa sang lại quần áo, không nói gì cả. Trong lòng nàng thầm tính toán, nên mở miệng cầu xin hắn thế nào đây.

“Vũ Lâu...” Lam Tranh tựa vào vai nàng nói: “Ta vừa đăng cơ, nên lạnh nhạt với nàng, nàng đừng trách ta...”

Nàng hừ lạnh: “Lạnh nhạt? Chàng có biết Phương Lâm nói thế nào không? Nếu chàng còn cư xử lỗ mãng nữa, thì Thiên Thiên và Mạch Mạch sẽ là hai đứa con duy nhất của chúng ta đấy.”

Lam Tranh ngồi thẳng dậy, nhướn mày: “Cái gì? Nàng đi gặp Phương Lâm? Còn nói chuyện này với hắn? Biết vậy thì ta đã không cho nàng ra ngoài.”

“Trọng điểm ta muốn nói không phải là Phương Lâm, mà là có thể ta sẽ không thể mang thai nữa!” Vũ Lâu giận dữ đẩy Lam Tranh ra: “Chàng là tên quỷ ích kỷ! Chàng chỉ nghĩ đến thoải mái cho mình, không hề lo lắng cho ta chút nào hết!”

Lam Tranh vội vàng tươi cười, sát lại gần đỡ dành nàng: “Ta biết ta sai rồi, ta còn muốn nàng sinh cho ta một cô con gái nữa mà, nếu lỗ mãng làm nàng bị thương, không thể sinh con nữa, chẳng phải là mất nhiều hơn được sao.”

264. Chương 264: Lên Tiếng Cầu Xin

Tuy trước đây cũng hay đùa giỡn nhau như vậy, nhưng giờ hắn là Hoàng đế, nàng cũng không thể nào đùa giỡn không có kỷ luật như trước được. Nàng ngoái đầu lại nhìn hắn: “Thật sao?”

Lông mi nàng cong cong, ánh mắt vụt sáng, chu đôi môi anh đào khiến hắn nhìn mà thấy vô cùng đáng yêu, hai tay ôm lấy mặt nàng nói: “Sao nàng lại ngốc đến đáng yêu thế này cơ chứ!”

“Chàng mới ngốc ấy!”

Lam Tranh bị nàng chọc cười, quần quít lấy nàng không rời, đẩy Vũ Lâu ngã xuống giường, hôn nàng đến đỏ ửng môi lên mới chịu buông ra. Nhưng vẫn đùa giỡn xấu xa trên người nàng, không chịu đứng lên. Trong lòng Vũ Lâu đang không yên vì lo lắng cho ca ca, Lam Tranh tinh ý nhận ra nàng không chuyên tâm.

“Nàng sao thế? Ta cứ cảm thấy nàng là lạ, có phải gặp chuyện gì không? Bị người ta bắt nạt à?”

“Đương nhiên là không.” Vũ Lâu nói: “Ta không bắt nạt người khác đã là vạn phúc cho người ta rồi, làm gì có ai dám bắt nạt ta.” Lam Tranh gật đầu nói đúng: “Ái phi của trẫm ngang tàng bạo ngược như vậy, ai mà dám trêu chọc nàng chứ! Chỉ ta mới có thể thu nạp nàng thôi!”

Nàng liếc mắt lườm hắn một cái rồi than thở: “... Hôm nay xuất cung, thật sự cảm nhận sâu sắc bốn chữ: cảnh còn người mất...”

Lam Tranh nói: “Dù cảnh còn người mất, nhưng vận mệnh phát triển theo hướng tốt là được... Như thế, cảnh còn người mất cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.”

“Đối với chàng là chuyện tốt, nhưng với người khác thì chưa chắc, ví dụ như mẹ và chị dâu ta, chỉ là hai nữ nhân yếu đuối, rõ ràng không làm sai gì cả, lại phải gánh vác hết hậu quả.”

“Mẹ nàng dâu phải nữ nhân yếu đuối chứ.” Khi hấn và Vũ Lâu mới thành thân, rồi cãi nhau, Vũ Lâu đã bị chính vị mẫu thân hung hãn này áp tải về Huệ vương phủ.

“Nhưng chị dâu ta thì đúng là nữ nhân yếu đuối mà.” Vũ Lâu cố gắng làm cho giọng nói của mình thật tình cảm, tha thiết: “Chị dâu ta xuất thân cũng từ dòng dõi danh môn Cổ thị, sau khi thành thân với ca ca ta, chưa được vài ngày thư thái thì đã phải chịu không ít khổ sở rồi.”

“Ca ca nàng thật đúng là rác rưởi.” Lam Tranh nói: “Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều. Chị dâu nàng bị gả cho hấn đúng là xui xẻo mà.”

“Ta có chút đồng cảm thôi.” Vũ Lâu chớp mắt, cố gắng dẫn dụ lòng thương hại của Lam Tranh: “Chị dâu ta chịu rất nhiều khổ sở, phu quân còn chưa biết sống chết thế nào, mỗi khi ta nhớ đến chị dâu là lại thấy buồn phiền vô cùng. Trong nhà ta, ta thân với chị dâu nhất, chỉ có chị dâu là chịu nghe ta tâm sự, chia sẻ với ta thôi.”

Lam Tranh luồn tay vào trong áo nàng, xoa xoa hai bầu ngực trắng mềm, thờ ơ nói: “Nàng nói nhiều như vậy, rốt cuộc là có ý gì? Không phải ta đã đồng ý sẽ cho người đón mọi người về kinh thành sao?”

“Nữ nhân, nếu không có phu quân để dựa dẫm, thì vinh hoa phú quý có ích lợi gì chứ!” Vũ Lâu hít sâu một hơi, sau đó bắt lấy tay Lam Tranh, kéo móng vuốt sói của hấn ra khỏi ngực mình.

Lam Tranh nói: “Ta là Hoàng đế, chứ đâu phải Ngọc Hoàng đại đế, không thể làm cha và ca ca nàng sống lại được.” Hấn kháng cự lại Vũ Lâu, cố gắng muốn vươn móng vuốt sói đặt lên người nàng. Vũ Lâu mím môi dùng sức né tránh, rốt cuộc cũng không địch lại, đành nhắm mắt mặc hấn sờ soạng.

Nàng chỉ chờ những câu này của hấn: “Nếu ca ca ta không chết, thì chàng có cho vợ chồng họ đoàn tụ với nhau không?”

Lam Tranh ngẩn ra, rồi nửa đùa nửa thật nói: “Có thể, cho bọn họ đoàn tụ dưới suối vàng.”

“Vì sao?” Vũ Lâu nói: “Chàng cũng nói chị dâu ta đáng thương mà? Mất phu quân thì một nữ nhân yếu đuối như chị dâu ta biết sống thế nào đây?”

“Nàng ta đáng thương? Còn Vũ Dương hầu thì sao? Rồi Hoàng tử bị hấn bắt cóc thì sao?” Hấn cười lạnh: “Ta có thể hạ chỉ, tuyển cho chị dâu nàng một người tài giỏi trong kinh thành, để nàng ta tái giá là được. Có kém cõi gì thì cũng còn hạnh phúc hơn là sống cùng tên phu quân lỗ mãng như ca ca nàng.”

Nghe hấn mắng mỏ ca ca mình, dù chính nàng cũng thầm phê bình Tần Viễn Dịch, nhưng trong lòng nàng vẫn thấy không vui. Vũ Lâu lạnh mặt không nói gì, chợt nghe Lam Tranh nói tiếp: “Mà xét về nhân phẩm, thì vẫn còn tử tế hơn cha nàng nhiều.”

“Ta là con gái và muội muội của hai người đó. Nói vậy, ta cũng không phải người tốt.” Nàng đẩy hấn ra, tức giận nói: “Thần thiếp không xứng đáng để hầu hạ bệ hạ, xin bệ hạ tìm giai nhân khác đi.”

“Ta còn chờ nàng sinh cho ta một cô công chúa nhỏ, làm sao tìm người khác được.” Lam Tranh hôn nàng: “Đừng giận dữ nữa, cười một cái ta xem nào.”

Vũ Lâu vẫn lạnh mặt, lòng buồn bực không cười nổi.

“Vậy ta cười với nàng một cái.” Nói xong, Lam Tranh nhếch miệng ra vẻ tươi cười.

Nàng bị hấn chọc cũng phì cười: “Đáng ghét.”

Vũ Lâu vừa cười, hấn cũng thấy vui vẻ hơn. Hai người đều hiểu ý không nói đến những chuyện phiền lòng nữa, không khí ấm áp hơn nhiều. Lam Tranh lo lắng cho thân thể của Vũ Lâu, không dám cầu hoan, chỉ ngoan ngoãn ôm nàng ngủ.

Cổ nhẹn hai ngày, Vũ Lâu đã đứng ngồi không yên, lại muốn đi thăm ca ca. Tuy có Vân Triệt và Phi Lục hầu hạ, nhưng nàng không ở bên cạnh chăm sóc nên vẫn không yên lòng. Nghĩ một hồi, nàng quyết định lại xin Lam Tranh cho phép xuất cung.

Nhưng lúc muốn tìm Lam Tranh, thì hẩn lại cả ngày không xuất hiện. Không có cách nào khác, nàng quyết định chủ động đi tìm hẩn.

Người trong cung cũng biết, tân đế độc sủng Đức phi, Đức phi lại có hai Hoàng tử, sau này có thể sẽ làm Hoàng hậu, địa vị ở hậu cung cũng không thấp. Thấy Vũ Lâu, mọi người đến thử còn không dám, quý xuông đất thỉnh an. Đến gần Thượng thư phòng, nàng bỗng nghe tiếng khóc nức nở.

Ai to gan như vậy, dám khóc ở đây? Bỗng một dáng người nhỏ xinh mặc y phục xanh nhạt đi về phía nàng, cung nữ hầu hạ đi sau nữ tử đó nhỏ giọng an ủi: “Công chúa, sức khỏe quan trọng hơn...” Cung nữ kia đột nhiên nhìn thấy Vũ Lâu, vội cúi đầu hành lễ: “Tham kiến Đức phi nương nương.”

Hâm Nghi nghe thấy hai chữ Đức phi, người chợt sững lại, rồi lập tức quát cung nữ bên cạnh: “Không cần hành lễ với nàng.”

“Công chúa... sao lại...” Sao thái độ lại xấu như vậy.

Hâm Nghi rưng rưng trừng mắt nhìn nàng, cắn tức quát: “Người trả lại Cửu ca cho ta...”

Vũ Lâu ngạc nhiên: “Ý công chúa là sao? Vì sao lại đòi ta Cửu ca của muội?”

“Tần Viễn Định giết Cửu ca... chẳng lẽ ngươi không biết sao?” Hâm Nghi khóc oà lên nói.

Chết rồi sao?! Vũ Lâu sợ hãi: “Tần vương điện hạ qua đời rồi? Chuyện xảy ra khi nào?” Đương nhiên, còn có điểm mấu chốt nhất: “Công chúa điện hạ, vì sao muội biết là do gia huynh gây nên?”

Hai mắt Hâm Nghi đầm lệ, thân hình nhỏ nhỏ run rẩy: “Thừa tướng đã bắt hung thủ Tần Viễn Định, trình lên Hoàng thượng, người còn giả ngốc nữa à?”

Ca ca bị bắt rồi sao? Đầu Vũ Lâu nổ ầm một tiếng, vội cáo từ Hâm Nghi, nhanh chân bước về phía Thượng Thư phòng, không đợi thái giám thông báo, nàng trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Lam Tranh đang phê duyệt tấu chương, thấy Vũ Lâu vào, hẩn buông ngự bút, cười nói: “Vũ Lâu, sao lại đến tìm ta?”

“Ta... ca ca ta... bị bắt rồi sao? Ta nghe công chúa Hâm Nghi nói... Tần vương hẩn...”

Lam Tranh nhíu mày, ra vẻ đau lòng: “Ta cũng chỉ vừa biết việc này, nàng đừng gấp gáp như vậy. Thừa tướng nói, chuyện ám sát Tần vương là do Tần Viễn Định gây ra, hôm qua đã áp giải hẩn đến, nhốt vào tử lao. Nhưng mà cũng phải thẩm vấn rồi mới định tội được. Nàng đừng lo.”

Vũ Lâu thật sự tin tưởng những điều Lam Tranh vừa nói, nàng khóc ròng: “Chàng nhất định phải cứu huynh ấy, Lam Tranh, chàng nhất định phải cứu huynh ấy...”

Lam Tranh hạ phút phê vào tấu chương mà Thừa tướng dâng lên, xin hành hình Tần Viễn Định: Chuẩn, nhanh chóng lo liệu.

Sau đó khép tấu chương lại, bước xuống đỡ Vũ Lâu, lau nước mắt cho nàng: “Vũ Lâu, nàng yên tâm, ta sẽ cố hết sức cứu ca ca nàng.”

265. Chương 265: Ở Chung Lâu Như Vậy, Vẫn Chưa Hiểu Lòng Nhau. (1)

Nghe Lam Tranh hứa hẹn, Vũ Lâu cũng tạm yên tâm hơn, nàng vốn lo hẩn sẽ cố tình xử tử Tần Viễn Định, nhưng giờ xem ra sự tình sẽ có chuyển biến.

“Nếu Vương thị không đồng ý thả người thì sao?” Nàng được Lam Tranh đỡ dậy, ngồi trên ghế, bi thương hỏi hẩn.

Lam Tranh cười nói: “Ta là Hoàng thượng, ta muốn bọn họ thả người, ai dám không nghe.”

Nàng rơi lệ, gật đầu: “... Ta cứ tưởng chàng sẽ không cứu ca ca ta...”

“Cho nên nàng mới quanh co lòng vòng khuyên ta?” Lam Tranh ngồi xổm xuống, nâng mặt nàng lên nói: “Có phải nàng đã gặp Tần Viễn Định từ trước, cũng biết hẩn ám sát Tần vương không?”

“Ta... Ta sợ chàng bắt huynh ấy.”

Lam Tranh thở dài: “Nếu nàng nói trước cho ta biết, ta phái người bảo vệ hần, chuyển hần đến chỗ khác thì có khi Thừa tướng đã không bắt được hần. Giờ thì sao, người ở chỗ Thừa tướng, mọi chuyện sẽ càng khó khăn hơn.”

Hần nói một câu đã đổ hết trách nhiệm lên người Vũ Lâu, nàng lại khóc không ngừng: “Sao ca ca ta lại bị phát hiện?” Hần trốn trong mật thất của Tần phủ, lẽ ra không ai phát hiện mới đúng chứ.

“Ta hạ chỉ phái người đi tìm Vân Triệt, Thừa tướng quả thật tìm thấy hần, rồi đồng thời phát hiện ra Tần Viễn Dịch.” Hần khó xử thở dài, dừng một chút rồi nói tiếp: “Cho nên, không chỉ Tần Viễn Dịch lành ít dữ nhiều, mà còn liên lụy cả đến Vân Triệt nữa. Hần chứa chấp tội phạm bỏ trốn, không tránh khỏi liên quan.”

Vũ Lâu không ngờ Vân Triệt cũng bị cuốn vào: “Sao cả đệ ấy cũng bị liên lụy? Còn Phi Lục thì sao?”

“Đều bị giam trong đại lao rồi, nhưng Vân Triệt là Hàn vương thế tử, dù chứa chấp tội phạm nhưng chỉ cần chứng minh được hần không tham gia vào chuyện ám sát Tần vương, thì sẽ không có việc gì. Để người ta áp giải hần về Vân Nam là được. Còn Phi Lục, chỉ là một nha hoàn bán thân, nhân vật nhỏ như vậy, không đáng nhắc tới.” Lam Tranh nói: “Thái hậu muốn giết Tần Viễn Dịch để Vũ Dương hầu xả giận. Hơn nữa, Tần vương gặp chuyện, vì thể diện, nên cũng không thể buông tha cho hung thủ.”

“Vậy ý của Vũ Dương hầu thế nào? Liệu hần có...”

“Chân của Vũ Dương hầu là do chính Tần Viễn Dịch làm bị thương, không có cách nào bắt Vũ Dương hầu tự nuốt cục tức mà tha thứ cho Tần Viễn Dịch được.”

“Chàng là Hoàng đế, chàng bắt hần tha thứ, hần nhất định phải nghe.” Vũ Lâu đứng lên, kích động nói.

Lam Tranh trấn an nàng, kéo nàng ngồi xuống: “Ta cũng có ý này, tuy rằng có lỗi với Vũ Dương hầu, nhưng ta nói chuyện qua với hần, chắc hần sẽ đồng ý. Rồi để hần khuyên nhủ phụ thân hần thôi.”

Vũ Lâu vẫn lo lắng: “Vậy còn việc Tần vương gặp chuyện, nói với dân chúng thế nào đây?”

Đương nhiên là phải giải thích với bàn dân thiên hạ, Tần Viễn Dịch nhất định phải chết. Tần Vũ Lâu, nàng không biết sao, vương tử phạm pháp cũng phải xử như thứ dân, không có lý nào lại tha bổng cho ca ca nàng được.

Nhưng giờ nàng vừa sinh con chưa bao lâu, thân thể còn chưa khoẻ hần, không thể chịu kích thích được. Lam Tranh vốn định thần không biết, quý không hay xử tử Tần Viễn Dịch, rồi chờ qua một thời gian ngắn sẽ nói cho nàng, để nàng khóc một hồi, tổ chức tang lễ cho ca ca là xong việc.

Giờ nàng khóc lóc cầu xin, Lam Tranh bên ngoài thì đồng ý, nhưng ý định xử tử Tần Viễn Dịch cũng đã quyết trong lòng.

Tần Viễn Dịch không chết thì không thể nói một câu công bằng với người trong hoàng tộc và bàn dân thiên hạ. Hần là tân đế mới đăng cơ, tất cả mọi người đều đang theo dõi từng hành động một của hần, hần không thể vì việc tư mà làm trái pháp luật, bao che cho ca ca của ái phi, làm mất lòng dân được.

Thấy Lam Tranh không trả lời, Vũ Lâu càng lo lắng, nhẹ giọng hỏi lần nữa: “Lam Tranh? Tần vương bị ám sát, phải giải thích với mọi người thế nào?”

Lam Tranh như vừa tỉnh mộng: “Người của Tần vương đều đã chết hết. Chờ qua một vài năm, mọi người cũng sẽ lãng quên thôi. Đến lúc đó, có cả Tần Viễn Dịch cũng không ai phát hiện ra nữa. Cái chết của Tĩnh Thần cũng có điểm kỳ quái, nhưng cũng qua rất nhanh đó thôi.”

Chuyện không giống nhau. Tĩnh Thần chết đi nhưng không có hung thủ, không thể định án. Còn Tần vương, hung thủ đã bị bắt, không xử quyết lại là chuyện khác.

Vũ Lâu chỉ đang lo cho ca ca nên cũng không phát hiện ra sự khác biệt. Nàng coi lời nói của Lam Tranh như sợi dây cứu mạng, liền nắm chặt tay hần: “Nếu chàng cứu ca ca ta, huynh ấy nhất định có thể hoá nguy thành an.”

“Nên là, nàng yên tâm quay về chờ tin đi, đừng lo lắng nữa, sức khỏe quan trọng hơn.” Lam Tranh mỉm cười dịu dàng. Khiến Vũ Lâu cảm thấy như có làn gió xuân ấm áp thổi qua lòng mình, chậm rãi đứng dậy: “Ta đi đây, con tỉnh lại không thấy ta lại khóc mất.”

Lam Tranh hôn lên nước mắt của nàng: “Hai con cũng thích khóc y như nàng ấy.”

Vũ Lâu vội lùi lại phía sau, nhỏ giọng nói: “Có người nhìn kìa.”

“Ai nhìn?”

Vũ Lâu nhìn quanh một vòng, thấy cung nhân ai cũng như tượng đá, mặt không đổi sắc đứng yên đó chờ lệnh.

Hắn hôn lên môi nàng: “Nàng cho là mấy nô tài này ai cũng không hiểu phép tắc quy củ như Phi Lục của nàng sao?”

Dù không cung nhân hầu hạ không dám nhìn, thì Vũ Lâu vẫn không tự nhiên được, giẫy người tránh ra không cho Lam Tranh thân mật, hai mắt nàng đỏ hồng vì khóc, còn khuôn mặt thì đỏ ửng lên vì ngượng, bước ra khỏi điện.

Chờ Vũ Lâu đi khuất, Lam Tranh mới cầm tấu chương vừa phê đưa cho thái giám đứng bên cạnh: “Đưa tới phủ Thừa tướng.”

Khi Vũ Lâu quay về tẩm cung, nàng càng nghĩ càng thấy không hợp lý. Nàng ở chung với Lam Tranh lâu như vậy rồi, ít nhiều cũng hiểu được bản tính của hắn. Có thể dễ dàng bỏ qua cho Tần Viễn Địch quả thật không giống cách làm việc của hắn.

Lúc sáng ở trên Thượng thư phòng, vì vừa nghe tin ca ca bị bắt, nàng lo lắng hoang mang, cần người an ủi, Lam Tranh lại dịu dàng dùng giọng điệu ấm áp để xoa dịu, khiến nàng không nghĩ ngợi nhiều mà tin tưởng hắn.

Nhưng giờ tỉnh táo lại, sự hiểu biết của nàng về Độc Cô Lam Tranh lại hiện ra trước mắt.

Lam Tranh là người có thù tất báo, Tình Thần và Diệp Thành là ca ca cùng cha khác mẹ với hắn, mà khi hai người đó chết đi hắn cũng không hề đau lòng. Đối với Tần Viễn Địch phạm trọng tội này, hắn sẽ tha cho huynh ấy một con đường sống sao?

Vì nể mặt nàng? Nói thế càng khiến lòng người lạnh hơn, cho tới giờ Lam Tranh vẫn chưa bao giờ vì nể mặt nàng mà thay đổi kế hoạch của mình.

Nghĩ đến đây, Vũ Lâu lại càng cảm thấy Lam Tranh đang lừa nàng. Dù trời đã tối nàng vẫn nhất quyết sai cung nữ đốt đèn đi tìm Lam Tranh.

Dù hắn muốn giết hay cứu Tần Viễn Địch thì cũng phải nói cho rõ ràng.

Đang đầu xuân, đêm xuống trời càng lạnh, Vũ Lâu chỉ mặc một tấm áo mỏng, khi đi đến Thượng Thư phòng, cả người nàng lạnh như băng, nhưng nàng cảm thấy, sự lạnh lẽo dường như là phát ra từ đáy lòng nàng.

“Hoàng thượng ở trong à?” Nàng hỏi thủ vệ canh cửa.

“Hồi nương nương, Hoàng thượng vẫn đang xử lý chính sự. Để nô tài vào bẩm.”

“Không cần.” Vũ Lâu nhẹ đẩy cửa đi vào.

Thái giám trong điện thấy Vũ Lâu bước vào, đang định há mồm thì bị nàng phất tay ý bảo im miệng.

Lam Tranh gục xuống bàn nghỉ ngơi, tấu chương xếp đầy bốn phía. Vũ Lâu nhìn thoáng qua rồi giúp hắn sắp xếp. Nàng đau lòng nhìn Lam Tranh vì làm việc vất vả mà mặt mũi ủ rũ, đang định cởi áo choàng khoác lên cho hắn, chợt phát hiện tay hắn đang đề lên một tờ tấu chương, bên trên có ba chữ “Tần Viễn Địch” thật chói mắt.

Đau đớn nhất là phê chuẩn của hắn: Chuẩn, ba ngày sau xử tử.

266. Chương 266: Ở Chung Lâu Như Vậy, Vẫn Chưa Hiểu Lòng Nhau. (2)

Nàng như bị chìm xuống đáy hồ sâu tối đen, cảm giác tuyệt vọng đến không thở nổi, đè nặng lên trái tim của nàng. Cổ họng Vũ Lâu nghẹn lại, cố hít một hơi sâu, tay chống lên bàn mới thanh tỉnh được một chút.

Quả nhiên là hấn lừa gạt nàng.

Cái gì mà sẽ cứu ca ca, đều là gạt người ta.

Nàng đúng thật là... sao lại quên bản tính của hấn cơ chứ. Dù làm Hoàng đế, làm cha, thì hấn vẫn là Độc Cô Lam Tranh mưu mô quỷ quyệt. Hấn yêu nàng, nhưng sẽ không vì nàng mà thay đổi kế hoạch của mình.

Tần Vũ Lâu nàng thật sự đã bị hạnh phúc ngắn ngủi làm ụ mị đầu óc rồi, thật sự nghĩ có thể gây ảnh hưởng đến hấn...

Nàng nhếch miệng, khẽ cười thản nhiên. Tay khẽ vuốt ve hai gò má của hấn. Chàng đã gạt ta, vậy thì cũng đừng trách ta tính kế với chàng.

Lam Tranh cảm nhận được bàn tay dịu dàng ve vuốt của nàng, nửa tỉnh nửa mê, cầm tay nàng, mơ màng nói: “Là nàng sao? Vũ Lâu?”

Nàng dịu dàng nói: “Lam Tranh, đừng ngủ ở đây, cảm lạnh mất.”

Chỉ một câu nói đã khiến hấn bừng tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên là gấp hết tấu chương lại. Vũ Lâu giả vờ không nhìn thấy tấu chương, còn giúp Lam Tranh: “Chàng để đó, ta sắp xếp cho.”

“Nàng đừng động vào, sẽ loạn lên mất.”

“Khi chàng còn làm Thái tử, ta đều giúp chàng sắp xếp tấu chương, có bao giờ bị rối tung lên chưa?”

“Thái tử là thái tử, Hoàng đế là hoàng đế, đâu giống nhau được! Nàng mau đặt xuống đi! Đừng làm lộn xộn nữa!” Lam Tranh luống cuống dẹp tấu chương sang một bên, sau đó mắng thái giám bên cạnh: “Đức phi nương nương đến sao người không báo?”

“Là ta không tốt, sợ quấy rầy chàng, không ngờ, lại ngược lại...” Vũ Lâu cúi đầu áy náy nói.

Lam Tranh nói: “Lần sau nhớ cho người thông báo trước là được.”

Vũ Lâu khẽ cười, gật đầu nói: “Thần thiếp nhớ rồi.” Sau đó vừa bóp vai cho hấn vừa nói: “Chàng luôn dặn ta chú ý giữ gìn sức khỏe, vậy mà chính chàng lại không chú ý gì cả. Đến giờ nghỉ ngơi rồi, sao chàng vẫn còn phê duyệt tấu chương. Ta chờ mãi không thấy chàng tới, nên mới đến đây tìm chàng.”

Lam Tranh cũng hiểu Vũ Lâu rất rõ. Nếu không phải vì tên ca ca ngu xuẩn kia của nàng, chắc chắn nàng sẽ không tới tìm hấn. Trước đến giờ, nàng thà làm nữ nhân cô độc trông phòng chờ hấn, cũng sẽ không chủ động quấy rầy hấn xử lý chính sự.

“Ta cũng định tới. Nhưng không ngờ lại ngủ quên mất.” Lam Tranh đứng dậy nắm tay nàng kéo ra ngoài: “Nàng đã đến đây rồi, thì ta phải quay về tẩm cung nghỉ ngơi cùng nàng thôi.”

Vũ Lâu quay đầu nhìn tập tấu chương kia nói: “Hay là mang về xem đi.”

“Không cần, không cần.” Lam Tranh lắc đầu liên tục: “Ta xem xong hết rồi.”

“Vậy thì tốt.” Vũ Lâu biết rõ còn cố hỏi: “Có tấu chương của Thừa tướng không?”

Lam Tranh ra vẻ thâm trầm, mím môi nói: “Thừa tướng nói, đã cân nhắc lợi hại, nếu ông ấy cố tình xử trảm Tần Viễn Dịch, sẽ đắc tội với nàng, mà sau này nàng làm Hoàng hậu, thì Vương thị của ông sẽ không có kết cục tốt được.”

Vũ Lâu thâm cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn hòa theo Lam Tranh: “Đúng thế, Thừa tướng nên biết cân nhắc.”

Lúc nghỉ ngơi, Lam Tranh ôm nàng trong lòng, vuốt ve một chút lại động tình. Hấn quần quít lấy Vũ Lâu, định cởi áo lót của nàng, không ngờ bị Vũ Lâu nhéo một cái, quả trách: “Đã bảo không được rồi!”

“Ai nói?!”

“Phương Lâm nói.”

“Cái tên lang băm đó mà nàng cũng tin à.”

“Sao lại không.” Vũ Lâu nói: “Dù hắn không nói, thì việc ta không thoả mái cũng đâu phải là giả.”

Lam Tranh hí mắt, tự cân nhắc một hồi. Nếu hắn mạnh mẽ cố tình trêu chọc Vũ Lâu, thì nàng cũng sẽ thuận theo hắn. Nhưng sau khi xong việc, dù thân thể có thoả mái hay không, thì nhất định cũng sẽ làm mặt lạnh, cấu kính với hắn, ngắn thì vài canh giờ, lâu thì vài ngày.

Càng nghĩ, hắn càng mất hết cả ý niệm tà ác trong đầu. Hắn ôm nàng, ra vẻ đáng thương nói: “Vũ Lâu ngoan, bao giờ nàng mới khoẻ lên...” Vũ Lâu không để ý đến hắn, nói sang chuyện khác: “Ngày mai ta muốn đi tìm Phương Lâm.”

“Làm gì?” Hắn sợ Phương Lâm ở bên ngoài sẽ nói cho nàng biết tin tức về Tàn Viễn Địch.

“Đương nhiên là để hắn khám kỹ cho ta. Lần trước gặp vội vàng quá, chỉ nói sơ qua, nên chưa hỏi được nhiều.”

“Nếu nàng thích hắn như vậy, thì để hắn tiến cung làm ngự y đi.”

“Nếu hắn thích làm ngự y, thì đã tiến cung giống ca ca hắn từ lâu rồi. Hắn ở ngoài đó, rảnh rỗi có thể ngao du thiên hạ, tự do biết bao.” Trong giọng nói của Vũ Lâu mang theo một sự hâm mộ không giấu được, khiến Lam Tranh không thoả mái: “Nàng hâm mộ hắn à? Chỉ là một tên thầy lang vân du giang hồ, làm gì có địa vị gì đáng kể chứ.”

“Ta chỉ nói vậy thôi, rốt cuộc chàng có cho ta gặp hắn không?”

Lam Tranh nghĩ ngợi: “Ta cho nàng gặp là được.”

Hắn không phát hiện, Vũ Lâu thừa dịp hắn không để ý, để lộ ra một nụ cười đắc ý. Tâm nguyện của nàng đã đạt được, đêm hôm đó, nàng dịu dàng trong vòng tay của hắn, trước khi đi ngủ còn khẽ hôn lên môi hắn nữa.

Lam Tranh ôm thân thể mềm mại của nàng trong lòng, thầm nghĩ, nhất định có gì đó kỳ quái, nếu chỉ vì muốn gặp Phương Lâm, nàng đã không cố ý lấy lòng hắn như vậy.

Ngày hôm sau, trong cung phái xe ngựa tới đón Phương Lâm vào cung. Người được phái đi nghe theo chỉ thị của Đức phi nương nương, nếu thấy cửa đóng chặt, cứ mạnh mẽ xông vào, bắt người ra thì thôi.

Khi gặp Vũ Lâu ở thiên điện, Phương Lâm oán trách, tức giận nói: “Cô làm cái gì vậy? Khi bọn họ xông vào, ta còn chưa kịp đào một kẻ thí nghiệm ở đằng sau vườn lên đâu.”

Vũ Lâu phát tay cho cung nữ và thái giám lui xuống, đi đến trước mặt hắn, nhỏ giọng nói: “Người có đem theo được giả chết không, cho ta một phần.”

“Cô muốn cái đó làm gì?” Hắn chợt nhớ tới tin tức gần đây nghe người ta bàn tán: “Cô định dùng nó cứu ca ca cô sao?”

Vũ Lâu nói: “Ta chỉ hỏi người, người có cho không?”

“Được đó có phản ứng phụ, cô quên là đã tận mắt thấy tên khát cái kia sống lại rồi không thở được mà chết sao?!”

“Ta không có cách nào khác!” Vũ Lâu cắn môi đau khổ nói: “Ta không thể nghĩ ra cách nào khác. Hoàng thượng và Vương thị, tất cả đều muốn giết ca ca. Bàn dân thiên hạ đã biết kết cục của hung thủ ám sát Tấn vương, dù có nguy hiểm thì ta cũng muốn thử một lần. Thân thể của ca ca ta trước giờ vẫn khoẻ mạnh hơn người. Huỳnh ấy tập võ từ nhỏ, so với tên khát cái yếu nhược người tìm về, thì không biết khoẻ hơn bao nhiêu lần. Nhất định sẽ được.”

Phương Lâm không cách nào từ chối, đành nói: “Ta có thể cho cô được, nhưng nếu có biến cố, thì đừng trách ta.”

“Ta sẽ không trách người.”

Ngày hôm sau, Phương Lâm lại vào cung, lần này hẳn mang được mà Vũ Lâu cần vào.

“Cô nhớ kỹ, sau khi giả chết ba ngày, thì nhất định phải đào người lên, đặt ở nơi khô ráo làm ấm người, nếu không, chắc chắn sẽ chết hẳn, không thể cứu được.”

Vũ Lâu ghi nhớ thật kỹ lời dặn dò của Phương Lâm, vội giấu được vào ống tay áo, giả vờ như chưa phát sinh chuyện gì.

Một thái giám trốn ở nơi bí mật gần đó, nhìn thấy kết mọi việc, vội vã chạy đi báo cho Hoàng thượng.

Lam Tranh nghe xong, mím môi cười. Thì ra Tần Vũ Lâu tính toán việc này. Vậy cùng chờ xem, rốt cuộc là mèo nào cắn mỉu nào.

267. Chương 267: Tình Nguyên Đền Tội

Vũ Lâu lấy được thuốc bột của Phương Lâm xong, nàng hàn huyên với hắn thêm vài câu rồi tiễn hắn xuất cung. Chờ Phương Lâm đi rồi, nàng liền nhận được ý chỉ Hoàng thượng cho truyền nàng tới, khiến nàng hoảng sợ, tim đập loạn lên.

Không phải nàng không sợ khi làm mấy chuyện này. Nàng biết rõ Lam Tranh sẽ dùng thủ đoạn gì để đáp lại sự phản bội của người khác. Lần trước, khi nàng giao dịch với Tần vương bị hắn phát hiện, bộ dạng tức giận điên cuồng của hắn lúc đó vẫn còn hiện rõ trong lòng nàng.

Dấu ấn trên ngực thời thời khắc khắc đều nhắc nhở Vũ Lâu, đừng bao giờ phản bội hắn nữa.

Nhưng lần này, nàng không có sự lựa chọn nào khác.

Đến một cung điện, nàng bất an đứng chờ thái giám báo vào trong, được Lam Tranh triệu kiến, nàng mới chậm rãi đi vào. Lam Tranh đang ở bên trong đùa với một con chim hoạ mi, thấy Vũ Lâu bước vào, hắn phát tay cho thái giám đưa con chim kia xuống.

Để che giấu tâm trạng lo lắng, Vũ Lâu cười trước, nói: “Con hoạ mi này làm ta nhớ đến một chuyện.” Lam Tranh nhướng mày, chờ nàng nói xong. Nàng nói tiếp: “Có một lần, chàng chọc ta tức giận, bỏ về nhà mẹ đẻ. Khi chàng đến Tần phủ tìm ta, đã rất thích con chim hoạ mi cha ta nuôi.”

Lam Tranh cười nói: “Đúng là có chuyện như vậy, con hoạ mi đó đâu rồi?”

“Khi chuyển nhà, ta đã thả nó bay rồi.”

“Không có ai chăm sóc, nó dù tự do cũng chỉ có đường chết thôi.”

“Nhưng nếu mang nó đi theo, người còn không sống được nữa là chim. Để nó bay đi, trước khi chết còn có thể có một khoảng thời gian tự do.” Vũ Lâu ngược mắt nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn không có gì khác thường, liền hỏi: “Chàng gọi ta đến có việc gì?”

“Ta quan tâm đến bệnh của nàng thôi. Phương Lâm nói thế nào? Bao lâu mới hồi phục?”

À, thì ra là vì việc này, Vũ Lâu thầm thở phào một hơi, mỉm cười: “Chú ý điều dưỡng khoảng ba tháng là ổn. Cũng không phải chuyện gì lớn.”

Lam Tranh hỏi vu vơ: “Hắn có nói gì nữa không?”

Nàng bối rối: “Không có gì. Hắn nói ở trong cung nhiều áp lực quá, chỉ muốn nhanh chóng rời đi thôi, làm gì có thời gian mà nói chuyện phiếm với ta.”

Hắn à một tiếng, ngồi xuống ghế, chăm chú nhìn nàng. Vũ Lâu bị hắn nhìn chằm chằm, không khỏi ôm ngực, nhúu mày hỏi: “Sao lại nhìn ta như vậy?”

Lam Tranh vẫy tay gọi nàng lại gần, thở dài nói: “Vũ Lâu, ta có việc muốn nói với nàng. Nhưng nàng phải cố chịu đựng, đừng khóc nhiều quá hại sức khoẻ.”

Nàng bước tới, nhìn mấy tập tấu chương trên bàn nói: “Chuyện của ca ca ta sao?”

Hắn ra vẻ phiến muộn: “Việc ca ca nàng ám sát Tần vương có rất nhiều người biết, hắn cũng tình nguyện đền tội...” Hắn rút một quyển tấu chương đưa cho Vũ Lâu. Nàng liếc mắt nhìn Lam Tranh một cái, thấy trong mắt hắn đầy vẻ bất đắc dĩ, nàng cuống quýt mở tấu chương ra, bên trên là quan viên của Đại Lý tự trình báo về tình hình thẩm vấn Tần Viễn Định. Tần Viễn Định đã nhận tội, ký tên, điểm chỉ.

Nàng đã từng nhìn thấy quyển tấu chương do chính hắn phê chuẩn, giờ nàng cũng nghi ngờ đây là do hắn chỉ thị, liền ném tấu chương lên bàn: “Là nghiêm hình bức cung sao?!”

Hắn cười khở: “Chẳng lẽ nàng còn không hiểu Tần Viễn Định sao? Hắn có nhận tội, đền tội hay không, tự trong lòng nàng cũng đã có câu trả lời rồi mà.”

Lam Tranh nói đúng, theo tính cách của ca ca, dám làm dám chịu, đã bị bắt thì hắn nhận tội, muốn đền tội là chuyện rất bình thường.

“Tại sao... sao huynh ấy lại nhận tội chứ?!” Nàng lo đến phát khóc: “Đồ ngốc!”

“Nếu nàng không tin, ngày mai ta có thể cho nàng gặp hắn một chút, để nàng tự nghe hắn nói.”

“Thật không? Chàng có thể cho ta gặp huynh ấy sao?!”

“Vài ngày nữa hắn sẽ bị xử trảm, nếu ta không cho nàng gặp hắn một lần, có lẽ là hơi thiếu tình người rồi.”

Dù Vũ Lâu đã sớm biết tình hình thực sự, nhưng khi chính tai nàng nghe Lam Tranh nói sẽ xử tử ca ca, nàng vẫn không kìm được nước mắt: “Thật sự không thể cứu được sao?” Trong lòng nàng hiểu rõ, cho dù có thể cứu, thì Lam Tranh cũng không cứu.

Hắn nói: “Hắn ta ám sát Hoàng tộc, nể mặt nàng, ta không tru di cả gia tộc đã là vạn phúc rồi.”

Vũ Lâu nức nở: “Cưỡi ngựa, bắn cung, đều là ca ca dạy cho ta. Nếu không có huynh ấy... Ta cũng sẽ không biết bắn tên... Khi Thái tử phái người ám sát chàng ở buổi đi săn kia, ta không thể ra tay, thì không phải chàng đã chết lâu rồi sao...”

Cái ân tình này, nghe cũng hơi xa xôi... Lam Tranh không đồng ý: “Vậy ta có cần phải cảm kích cả cha mẹ nàng vì đã sinh nàng ra. Hay là cảm kích Viêm Hoàng nhị đế, vì nếu không có bọn họ, sẽ không có con cháu Hoa Hạ (Tên cũ của Trung Quốc), càng không nói đến ta và nàng không?!”

Vũ Lâu nghe thấy hắn vẫn cố tranh cãi với mình, nàng càng khóc to hơn, đưa tay đánh hắn: “Chàng... Chàng...” Nàng không biết nói gì được nữa, sự lo lắng trong lòng đều hoá thành nước mắt, phát tiết ra ngoài, làm ướt hết cả long bào của Lam Tranh.

Hắn bất đắc dĩ thở dài: “Ta đã nói cho nàng biết rồi mà, đừng khóc nữa.” Hắn tốn bao công sức mới có thể trấn an nàng, rồi sai người đưa nàng về cung.

Quay lại tấm cung, Vũ Lâu tựa vào cửa sổ, ngồi ngẩn người nhớ lại thời thơ ấu. Chờ đến khi hồi phục tinh thần, nàng rút được từ trong tay áo ra. Việc này, nhất định phải làm tốt.

Ngày hôm sau, đúng như Lam Tranh đã hứa, hắn phái người đưa Vũ Lâu đi thiên lao thăm Tần Viễn Định. Vũ Lâu vừa nhìn thấy ca ca liền lao tới gọi hắn: “Ca ca... ca ca...”

Tần Viễn Định nghe thấy giọng của tiểu muội, từ góc tường đứng bật dậy, mang theo xiềng xích đi tới trước mặt nàng nói: “Sao muội lại tới đây? Có phải tới tiễn ca ca một đoạn đường cuối không?”

“Huynh đừng nói vậy, sự việc còn có thể chuyển biến mà.” Vũ Lâu nói: “Ta sẽ cứu huynh ra...”

Tần Viễn Định cười khở: “Đừng nói vậy, muội đã cứu ta một lần rồi. Ta không có mặt mũi nào mà bắt muội phải hy sinh nữa. Không liên lụy đến muội là ta yên tâm rồi.”

Hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý để chết, nhưng Vũ Lâu lại hạ quyết tâm muốn cứu hắn.

“Ca ca...” Nàng cầm đôi bàn tay cẩu bẩn của Tần Viễn Định, kéo hẳn lại gần mình, nhỏ giọng nói: “Huynh uống được này vào, sẽ còn đường để cứu sống huynh.”

Dù Tần Viễn Định không biết cụ thể thế nào, nhưng nghe nàng nói là biết loại được này có thể cứu mạng hẳn: “Giả chết à?” Lúc trước khi hẳn còn dẫn binh, cũng có binh lính giả chết để trốn ra trận.

Không ngờ hẳn cũng phải đi con đường nhu nhược, hèn yếu này.

Tuyệt đối không thể!!!

Hắn giật tay lại không nhận được của nàng: “Ta tình nguyện gánh chịu hậu quả của tội lỗi ta đã gây ra! Tần vương từng có ơn với ta, ta lại giết hẳn. Ta đã nghĩ thông suốt rồi. Phó giết chủ, đáng chết!”

“Ca ca, huynh đừng ngớ ngẩn như thế, Tần vương chỉ coi huynh như một quân cờ, huynh cũng biết mà. Nếu không, huynh cũng sẽ không đi giết hẳn, đúng không?” Vũ Lâu lại kéo tay hẳn: “Mau cắt kỹ đi! Thừa dịp người ta không đề phòng, huynh uống vào!”

Tần Viễn Định lùi về sau từng bước: “Dù thế nào, ta có sống thì cuộc đời này cũng sẽ sống không yên ổn được.”

“Huynh chết, chị dâu phải làm sao? Cháu ta phải làm sao? Huynh có nghĩ tới bọn họ không?” Vũ Lâu oán hận đập vào song cửa: “Huynh là đồ lỗ mãng, cho tới giờ cũng chỉ làm việc theo cảm tính của mình nên mới dẫn đến tình trạng như hôm nay!”

Tần Viễn Định trợn tròn mắt, lập tức nói: “Dù ta may mắn sống sót, nhưng đời này sẽ phải trốn chui trốn lủi, chị dâu muội dù đi theo ta cũng không có một ngày yên bình, thà gả cho người khác, có khi còn hạnh phúc hơn.”

“Huynh...”

Đúng lúc này, giọng của cai ngục từ xa truyền đến...

268. Chương 268: Ai Cao Tay Hơn Ai?

Cai ngục bê đồ ăn tới: “Đến giờ cơm rồi.” Người đi đầu nói với Vũ Lâu: “Nương nương, người phải...”

Vũ Lâu nói: “Mở cửa ra, ta muốn dứt cho ca ca ta ăn...”

Cai ngục khó xử, Vũ Lâu lạnh lùng nói: “Nhanh lên! Muốn chết sao?!”

Cai ngục vội nói: “Tiểu nhân mở ngay, xin nương nương đừng cáu giận.” Hẳn mở khoá to, kéo dây xích ra rồi làm một động tác mời với Vũ Lâu. Vũ Lâu kéo váy bước vào: “Để đồ ăn đó rồi lui hết đi.”

“Việc này...”

“Sợ bản cung cướp ngục à?” Nàng cười lạnh.

“Dạ không, dạ không.” Mấy tên cai ngục đặt đồ ăn lên bàn. Rồi lui ra ngoài.

Chờ cai ngục lui xuống, Vũ Lâu mời ca ca ngồi, tiếp tục tận tình khuyên nhủ: “Huynh nghĩ kỹ lại đi, dù không vì mình thì cũng phải vì người khác chứ?”

Tần Viễn Định cười khổ: “Chính vì muội nghĩ cho người khác quá nhiều nên mới mệt mỏi như vậy. Lúc trước muội vì ta nên mới chịu gả cho Huệ vương. Nếu muội ích kỷ không lấy chồng, thì sự tình cũng sẽ không phát triển như bây giờ.”

Đúng vậy, nàng cũng đã từng nghĩ, nếu như không gả cho Lam Tranh, thì liệu hẳn có hồi phục không? Nếu không thì tình cảnh sẽ khác rất nhiều.

“Điều là chuyện quá khứ rồi, giờ quan trọng nhất là cứu huynh ra ngoài, để huynh và chị dâu đoàn tụ với nhau.”

“Ta không phải là một người chồng tốt. Để nàng gả cho người khác tốt hơn ta đi...” Tần Viễn Định nói, hẳn không hề hối hận chút nào cả, hẳn cầm đũa gấp miếng rau: “Một mạng đổi một mạng, ta chết thì mọi

chuyện mới thực sự chấm dứt được. Nếu không, dù ta có chạy thoát, chờ một ngày nào đó, không cẩn thận bị người ta phát hiện, chẳng phải sẽ còn liên lụy cả muội hay sao.”

“Chúng ta là người nhà, dù bị huynh liên lụy ta cũng không oán hận nửa câu!”

Tần Viễn Dịch khoát tay, ý bảo nàng đừng nói nữa: “Đủ rồi, ta chết vì muốn chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Ta cam tâm tình nguyện chịu chết, muội đừng khuyên ta nữa.”

Vũ Lâu im lặng, lẳng lặng nhìn ca ca ăn cơm, bỗng nhiên, nàng đứng dậy bước ra cửa ngục nói: “Lấy cho ta một bình rượu tới đây.” Vừa hạ lệnh không bao lâu đã có cai ngục cung kính dâng rượu thượng hạng lên. Vũ Lâu đuổi cai ngục lui xuống, sau đó rút được trong tay áo ra, lén bỏ vào bình rượu, lắc nhẹ rồi xoay người đặt lên bàn.

“Không có rượu thì ăn không thấy ngon.” Vũ Lâu nói: “Để ta rót cho ca ca một chén, tiễn ca ca đoạn đường cuối cùng.”

Tần Viễn Dịch cười sang sảng: “Đúng rồi, đừng làm ra vẻ buồn thảm như thế. Ăn cùng ca ca bữa cơm, uống chén rượu lạt là được rồi!”

Vũ Lâu cười: “Ta không được khoẻ, không uống rượu được, ca ca uống một mình đi.”

Tần Viễn Dịch nói: “Vậy ta không khách khí, sẽ uống hết ngay!”

Nàng cười, gạt đầu: “Đều của ca ca hết đây.” Thấy Tần Viễn Dịch gấp rau, nhắm rượu, mũi nàng cay xè, nghẹn ngào nói: “Hôm nay là mười bốn tháng ba, ngày mai ca ca đi rồi... Kiếp này ta không muốn nhìn thấy trăng tròn nữa...”

“Muội ấy, lúc trước sao ta không biết muội lại thích khóc thế này cơ chứ.”

“Trước đây thật là tốt, tuy phải học rất nhiều thứ, nhưng chỉ cần cố gắng nhất định sẽ có kết quả tốt. Đến lúc trưởng thành, lòng người hiểm ác, được việc hay hỏng việc cũng có quá nhiều nguyên nhân, không phải cứ cố gắng là sẽ có kết quả tốt...” Vũ Lâu nói: “... Như ca ca ấy, rong ruổi chiến trường bao nhiêu năm, một lòng phục vụ quốc gia lại bị tiểu nhân tính kế. Ta chỉ một lòng cầu được bình an, nhưng chưa từng có một khắc yên bình.”

Tần Viễn Dịch ngửa cổ uống một ngụm rượu lớn: “Muội cũng tới lúc khổ tận cam lai thôi. Hoàng thượng có tình có nghĩa với muội, muội nên biết trân trọng! Sống cùng hai tiểu hoàng tử cho tốt, ngày giỗ hàng năm, đốt cho ca ca chút tiền giấy, rót cho ca ca một bình rượu là được rồi!”

Vũ Lâu rưng rưng gạt đầu, kéo tay áo lau nước mắt. Thấy ca ca uống rượu cũng gần đến lúc rồi, liền đứng dậy, ý vị thâm trường nói: “Ca ca, tạm biệt...”

Tần Viễn Dịch không muốn muội muội nhìn thấy mình khóc nên buồn bã nói: “Đi đi, đi đi, tuyệt đối đừng khóc, cứ thương cảm như vậy có tác dụng gì đâu.”

Vũ Lâu nhắm mắt lại, cắn môi rồi bước ra ngoài. Chờ Vũ Lâu đi rồi, Tần Viễn Dịch đưa tay lên lau khoé mắt, rồi ngửa cổ uống hết bình rượu.

Quay về cung, Vũ Lâu yên lặng chờ tin tức. Quả nhiên, đến chạng vạng, Lam Tranh tới báo cho nàng biết, Tần Viễn Dịch đột ngột qua đời trong ngục, khám nghiệm tử thi cũng xác nhận đúng là hắn đã chết. Vũ Lâu biết được của Phương Lâm đã phát huy tác dụng, nàng mừng thầm, nhưng vì muốn che giấu suy nghĩ thực sự tổng lòng, liền ôm Lam Tranh khóc không ngừng.

Lam Tranh đã biết trước mưu kế của nàng, chứng kiến rõ ràng nàng đã động tay động chân nhưng lại nguy trang trước mặt hắn, hắn cười thâm rồi đưa tay vỗ về an ủi nàng cố nén bi thương.

Tuy nàng khóc chỉ để che mắt Lam Tranh, nhưng cũng có bấy phần tình cảm thật. Dù sao, được đó cũng không chắc sẽ thành công, lỡ giống như tên khất cái kia, tỉnh lại một chút rồi tắc thở, thì vẫn không thể giữ được mạng cho ca ca.

Khóc đến tận khuya, Vũ Lâu dựa vào lòng Lam Tranh, mở miệng hỏi: “Thi thể của ca ca ta, sẽ xử lý thế nào?”

“Vốn dĩ treo ở cửa thành thị chúng, nhưng dù sao cũng là ca ca nàng, ta đã hạ chỉ an táng rồi.”

“... Cho ta tới gặp huynh ấy.” Vũ Lâu nói: “Cúng tế ba ngày, ta muốn ra mộ dâng rượu cho huynh ấy.”

Lam Tranh nói: “Ta sẽ đi cùng nàng.”

Câu nói này khiến Vũ Lâu kinh ngạc, sợ hãi, nàng vội nói: “Ta đi một mình được rồi, chàng còn có chính sự, hơn nữa, nếu để người ta phát hiện ra chàng đi thăm mộ tử tù, thì không biết trong triều sẽ nói gì.”

Là nàng sợ ta chậm trễ việc nàng muốn cứu Tần Viễn Địch thì có. Lam Tranh thầm cười lạnh, nhưng giọng điệu vẫn dịu dàng: “Vậy ta phải thêm người đi theo bảo vệ nàng.”

“Không cần, ta chỉ đưa Phi Lục đi cùng, để cô ấy giúp ta là được rồi... Ca ca ta không thích nhiều người.”

“Được, ta chiều ý nàng hết.”

Đây là buổi nói chuyện đêm khuya ngày mười bốn tháng ba.

Chờ khi Vũ Lâu tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ, Lam Tranh lâm triều rồi. Nàng vô cùng mệt mỏi, bụng đói như mấy ngày chưa được ăn gì vậy.

Nàng ở trong cung lo lắng, chờ đến ngày hôm sau nữa sẽ tìm cách cứu Tần Viễn Địch ra, qua một ngày, rốt cuộc cũng tới ngày mười bảy.

Vũ Lâu ngồi chờ thái giám dẫn Phi Lục tới rồi cùng nàng chuẩn bị vật phẩm. Sau khi dùng bữa sáng, một lão thái giám quản sự dẫn Phi Lục đã nhiều ngày không gặp vào hành lễ với nàng.

Vũ Lâu đỡ Phi Lục dậy: “Em tới rồi...”

“Tiểu thư...” Phi Lục òa lên khóc: “Thiếu gia, thiếu gia...”

“Đừng khóc nữa.” Vũ Lâu nhỏ giọng nói: “Ta cho ca ca ăn một loại dược giả chết, hôm nay chúng ta xuất cung cứu huynh ấy.”

Phi Lục ngẩn người: “Thật ư? Nhưng đã qua nhiều ngày rồi, thiếu gia dù có còn sống nhưng bị chôn dưới đất thì...”

“Sau khi uống ba ngày mới có thể cứu ra được, Phương Lâm nói thế.”

“Ba ngày à?” Phi Lục mù mờ: “Nhưng hôm nay cũng không phải là sau ba ngày. Thiếu gia mất ngày mười bốn, hôm nay đã ngày mười tám rồi!”

“Mười tám?” Về mặt Vũ Lâu như cứng lại: “Em có nhớ nhầm không? Hôm nay rõ ràng là ngày mười bảy.” Nàng bỗng nhớ ra chuyện gì đó, gọi một cung nữ tới chất vấn: “Nói mau, ta đã ngủ mê man mấy ngày?”

Cung nữ khiếp sợ nói: “Hồi nương nương, người mê man một ngày một đêm, nhưng Hoàng thượng không cho chúng nô tỳ tiết lộ ra.”

Nàng lại ngủ mê mất một ngày một đêm, nhầm ngày rồi...

Là Lam Tranh, nhất định là do chàng động thủ, làm cho nàng ngủ mê một ngày, bỏ lỡ thời gian cứu ca ca...

269. Chương 269: Cãi Nhau Âm Ỉ

“Đúng là Lam Tranh...” Nghe cung nữ nói xong, Vũ Lâu hoàn toàn sáng tỏ quỷ kế của Lam Tranh. Hắn đã biết trước nàng định làm gì, mới nghĩ ra cách làm cho nàng nhầm lẫn thời gian, ngăn cản nàng cứu Tần Viễn Địch.

Nói cách khác, chính tay nàng đã giết chết ca ca của mình, thậm chí, chính nàng đã rút ngắn thời gian sống của ca ca đi một ngày...

Bây giờ, trong lòng nàng chỉ còn lại sự oán hận đối với hắn: “Lam Tranh!” Nàng rít răng phun ra hai chữ này, thì nước mắt cũng không kìm được, chảy dài xuống hai gò má. Nàng cắn môi, lau nước mắt, xoay người muốn đi.

Phi Lục vội chạy theo: “Tiểu thư, người định đi đâu?!”

“Đương nhiên là đi tìm chàng hỏi cho rõ!”

Vừa rồi, khi nghe cung nữ nói lại, Phi Lục đại khái cũng đã hiểu rõ sự tình: “Dù thế nào, thì thiếu gia cũng không thể sống lại được, tiểu thư, người đừng ý được sủng ái mà kiêu ngạo, gây chuyện với Hoàng thượng!!!”

“Gây chuyện với Hoàng thượng?!” Nàng thấp giọng hỏi lại. Phi Lục gật đầu: “Người bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần không thể đi chất vấn Hoàng thượng được, khiến long nhan tức giận! Hoàng thượng là Hoàng thượng, không phải Huệ vương, cũng không phải Thái tử!!!”

Nàng đột nhiên nhếch miệng cười lạnh: “Đúng vậy, càng ngày chàng càng có dáng vẻ của Hoàng thượng, chỉ nói một câu đã khiến người ta chết không có chỗ chôn. Nhưng mà... Ha ha, giờ ta sợ gì chứ? Ta đã không còn người thân nào để phải chịu cho chàng uy hiếp nữa!” Dứt lời, nàng đẩy Phi Lục ra, chạy đi tìm Lam Tranh.

“Tiểu thư...”

Phi Lục không kịp cản, Vũ Lâu đã chạy tới cửa đại điện. Vì vội vàng chạy nên nàng không kịp để ý, lao thẳng vào một người ở đằng trước. Mũi nàng đau nhức, liền lùi về sau vài bước. Đến khi nhìn rõ người đó là ai, lửa giận càng làm cho khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng nhăn lại, tức giận đến run người, hét âm lên: “Chàng tới đây làm gì?”

Lam Tranh nhướng mày cười: “Không phải nàng nói muốn dâng rượu cho Tần Viễn Dịch sao? Sao giờ còn chưa đi, chậm chạp hẳn sẽ sốt ruột đấy...”

Nàng đang muốn tìm hắn để cãi vã, hắn lại tự dâng mình đến tận cửa chọc tức nàng.

“Chàng! Chàng! Độc Cô Lam Tranh, chàng thật đê tiện!” Vũ Lâu oán hận: “Chàng lại làm cho ta ngủ mê một một ngày một đêm, nhớ sai thời gian!!! Vậy mà chàng cũng nghĩ ra được, chàng thật quá giả dối!”

Hắn cười nhạt: “Đúng vậy, giả dối hơn nàng một chút.” Hắn thừa nhận lỗi của mình.

“Chàng trả lại mạng của ca ca cho ta.” Vũ Lâu khóc như dê vỡ: “Vì sao chàng nhất định phải dồn huynh ấy vào chỗ chết chứ?”

“Hắn tự nguyện chịu chết, chính nàng mới là người cố tình làm vậy, muốn cứu hắn ra.” Lam Tranh nói: “Nàng lại đi lừa gạt ta, sắp đặt, chuẩn bị để cứu tội phạm. Người sai rõ ràng là nàng, tại sao giờ còn hùng hồn mà chất vấn ta? Đúng là buồn cười. Tần Vũ Lâu. Có phải vì ta quá cưng chiều nàng nên nàng phát điên mất rồi?”

Nàng chỉ một lòng nghĩ muốn cứu Tần Viễn Dịch, làm sao quan tâm đến cái gì mà đúng hay sai: “Nếu ta không phải là kẻ vì người nhà nên việc gì cũng làm được, thì chàng cho là, làm sao ta lại đến bên chàng?”

Phi Lục thấy Vũ Lâu vừa nói xong, thì sắc mặt Hoàng thượng liền trầm xuống, vội khuyên nhủ: “Tiểu thư, có những chuyện không thể tùy tiện nói lung tung. Để nô tỳ đỡ người vào trong nghỉ ngơi, bình tĩnh lại một chút.”

“Ta đang rất bình tĩnh!” Vũ Lâu đẩy Phi Lục ra, tức giận cười lạnh với Lam Tranh: “Cũng tốt, chết hết mới tốt. Như vậy, ta và chàng ở bên nhau sẽ không phải lo gì nữa, nhà ta cũng chẳng còn ai phải chết oan chết uổng nữa.”

“Tần Vũ Lâu! Nàng có biết nàng đang nói gì không?” Lam Tranh bực tức: “Cái miệng hại cái thân, cố tình nói bừa nàng có biết sẽ có hậu quả gì không?!”

“Đương nhiên là biết!” Vũ Lâu loạt xoạt kéo áo, để lộ ngực ra: “Chàng có thể đóng thêm một dấu nữa đi!”

Lam Tranh cũng buồn bực: “Cho nên, nàng tốt nhất là ngoan ngoãn một chút!” Dứt lời, hắn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Hắn không muốn tiếp tục tranh cãi với nàng, cứ như vậy chẳng có kết quả gì cả.

Vũ Lâu cũng không giữ hắn lại, chỉ nói với theo: “Chàng vẫn như thế... chưa từng thay đổi... Hễ là người hay vật bị chàng cảm hận, thì chàng nhất định sẽ loại bỏ... Là ta ngốc nghếch, ta lại vọng tưởng chàng có thể buông tha cho chúng ta một con đường sống...”

Lam Tranh xoay người, lạnh lùng liếc nhìn nàng: “Nàng biết rõ như thế, còn làm những chuyện vô dụng đó làm gì?”

Nàng hỏi: “Có phải có một ngày nào đó, khi chàng chán ghét ta, cũng sẽ bỏ rơi ta không?”

Lúc Lam Tranh tới gặp nàng, hắn đã chuẩn bị tinh thần đón nhận oán khí của nàng, nhưng bộ dạng điên cuồng vừa rồi của Vũ Lâu khiến hắn không biết nên làm gì, liền nghĩ tạm thời tránh đi. Không ngờ nàng vẫn không chịu buông tha, còn cố tình nói những lời khiến người ta tổn thương.

Trong lòng hắn không chỉ tức tối mà còn rất khổ sở, cũng cười lạnh đáp lễ: “Cho nên, một người thông minh như nàng, chắc hẳn sẽ hiểu phải làm thế nào để tồn tại chứ!”

“Phải sống cạnh một nam nhân âm hiểm giả dối, lúc nào cũng bày mưu tính kế như chàng, ta tình nguyện...”

Hắn quay người lại, bước từng bước tới gần nàng: “Tình nguyện thế nào?”

“Tình nguyện lúc trước gả cho Tấn vương, ít nhất hẳn cũng có thể bảo vệ chúng ta chứ không đuổi cùng giết tận thế này!”

Nghe thấy tiểu thư nhà mình nói ra những lời đại nghịch bất đạo này, Phi Lục sợ đến trắng bệch mặt mũi, run rẩy nói: “Tiểu thư, không thể nói thế được.” Cô kinh hãi nhìn phản ứng của Hoàng thượng, thấy hắn trợn mắt, khê nhếch môi, quả nhiên, hắn cũng bị mấy lời này của đối phương đả kích không nhẹ.

Lam Tranh trợn trừng hai mắt, bỗng nhiên cười tự giễu: “Nàng nói gì? Tần Vũ Lâu, cái tên đáng chết đó cũng đã chết rồi. Giờ phút này mà nàng còn dám nói những lời như thế sao?!”

“Người xưa không phải đã từng nói sao? Càng đến lúc không thể quay đầu, thì mới biết mình muốn gì...”

“Nàng muốn gì?” Lam Tranh nắm lấy cằm nàng, lạnh lùng hỏi.

“Được gả cho người mình yêu, bình bình yên yên, đời đời kiếp kiếp...”

Mấy lời của nàng khiến Lam Tranh như phát điên, đang nghiêng răng nghiêng lợi muốn cãi cọ với nàng, chợt nghe nàng nói tiếp: “Mà chàng, thì không hề đáp ứng được một chút nào hết...”

Lửa giận của hắn như bùng lên, những lời này đã khiến hắn tổn thương sâu sắc. Nhưng, ngăn người giãy lắt, thì lửa giận kia cũng tan thành mây khói, trong lòng cảm thấy vô cùng trống rỗng.

Gả cho người mình yêu... Hắn không đáp được một điều kiện nào...

Thì ra, những khúc mắc lúc trước của bọn họ vẫn luôn tồn tại, chẳng qua là bị những âm mưu tầng tầng lớp lớp tạm thời che lấp đi mà thôi...

Trừ nàng ra, hắn cũng không hề quan tâm đến người nhà nàng.

Việc ở cùng với hắn, chỉ là do nàng bất đắc dĩ phải lựa chọn, nàng bị ép phải gả cho hắn. Sự cố chấp của nàng cùng với sự an bài của vận mệnh, đã bắt nàng phải tay trong tay cùng hắn bước tiếp. Trong lòng hắn cũng đã từng tự hỏi, nếu nàng gả cho người khác, có phải cũng giống như thế không?!

Có phải sẽ không vì hắn là Độc Cô Lam Tranh mà có sự khác biệt?!

Nàng đi theo hắn, nhưng chắc gì đã yêu hắn...

Hắn ngơ ngác nhìn nàng, cũng không biết nên phản ứng thế nào với câu nàng vừa nói: “Vũ Lâu...”

Vũ Lâu bị giọng nói tràn ngập bi thương của hắn làm cho tỉnh táo lại, nàng quá tức giận đến mù mị đầu óc mà buột miệng nói ra những lời đó... Nhưng nghĩ tới việc hắn đã làm, nàng lại ngang bướng không chịu thua, ngẩng đầu oán hận nhìn hắn: “Đừng gọi ta!” Dứt lời, nàng bỏ mặc hắn đứng đó, xoay người quay về tẩm cung.

270. Chương 270: Mâu Thuẫn Tăng Lên

Lam Tranh cũng không đuổi theo nàng.

Nàng ngã xuống giường, khóc vì ca ca mình, càng khóc càng đau lòng, nước mắt làm ướt đầm cả một mảng đệm, hai mắt sưng phù lên. Một lúc lâu sau, nàng mới hơi động người, hỏi Phi Lục: “Hoàng thượng đâu?”

“Nô tỳ không biết.” Phi Lục nói: “Sau khi người đi, Hoàng thượng cũng bỏ đi luôn.” Cô vắt khăn đưa cho Vũ Lâu: “Người lau qua mặt đi.”

Vũ Lâu đón khăn, chườm lên mắt: “Vĩnh viễn đừng đến nữa! Ta không muốn gặp chàng!!!” Khăn lạnh đắp lên mắt khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Tiểu thư... Tính tình này của người, phải sửa đi thôi...” Phi Lục khuyên nhủ: “Nếu Hoàng thượng tức giận, xử phạt người... thì thật không đáng...”

Vũ Lâu không phải không hiểu, ở trong cung nên sống thế nào. Nàng biết rất rõ quy củ, nhưng lại không khống chế được mình. Biết Lam Tranh tính kế nàng, hại ca ca nàng, nên nàng cũng quên hết mọi thứ, chỉ muốn phát tiết lửa giận thôi.

“Còn phạt ta thế nào được nữa?” Vũ Lâu cười lạnh: “Đóng dấu lên người ta? Hay là lại phạt ta vào giáo phường tư?”

Nàng ngồi dậy, đưa khăn cho Phi Lục: “Em lui xuống đi, để ta ngồi một mình một chút.”

“Tiểu thư, người đừng khóc nữa, sức khỏe quan trọng hơn.” Phi Lục dặn dò xong, bê chậu nước ra ngoài. Vũ Lâu cũng đuổi các cung nữ khác đi, cả tấm cung chỉ còn mình nàng.

Đã lâu nàng và Lam Tranh không cãi nhau gay gắt như vậy. Những lần trước, hễ tranh cãi, Lam Tranh đều chủ động giảng hoà, không biết lần này sẽ thế nào...

Nếu hấn đến giải thích, muốn hoà giải thì sao, nhưng mà ca ca...

“Đức phi tiếp chỉ—” Tiếng thái giám đột nhiên truyền tới.

Vũ Lâu đứng dậy bước xuống giường, quỳ trên đất tiếp chỉ. Thái giám truyền chỉ bước vào, cầm thánh chỉ tuyên: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Đức phi Tần thị, được sủng mà kiêu, ngỗ nghịch thánh ý, đức này không đủ dạy bảo Hoàng tử, không thể làm hiền mẫu. Ngay hôm nay, lập tức đưa Hoàng trưởng tử và Hoàng thứ tử rời khỏi Đức phi, chọn người hiền đức nuôi nấng.” Thái giám khép thánh chỉ lại, nói: “Hoàng trưởng tử và Hoàng thứ tử đang ở đâu? Xin Đức phi giao lại cho lão nô, để lão nô còn quay về phục mệnh.”

Vũ Lâu hoảng hốt, Lam Tranh lại muốn trừng phạt nàng bằng cách đoạt con nàng đi...

Nàng khẽ cười lạnh: “Hôm nay ta không chết, thì các người đừng mơ đến chuyện lấy con của ta!”

Tên thái giám kia thở dài: “Hoàng thượng đã sớm dự đoán được là ngài sẽ kháng chỉ... Chúng nô tài cũng không phải đối thủ của nương nương ngài.” Hấn vỗ vỗ tay: “Vào đi!” Vừa dứt lời, thì một đội Ngự Lâm quân đi đến.

Hoàng đế hạ chỉ để nam tử tiến vào tấm cung của phi tần, mục đích chính là để chế ngự nàng.

Vũ Lâu khóc một hồi nên người cũng suy yếu, căn bản không phải đối thủ của đám Ngự Lâm quân khoẻ mạnh kia, chỉ giao thủ vài chiêu đã bị bắt. Nàng chỉ còn cách đứng nhìn thái giám ôm hai Hoàng tử đi. Phi Lục muốn bước lên ngăn cản thì bị người ta đẩy ngã xuống đất, nhưng cô vẫn không chịu buông tay, ôm lấy chân một người, liền nhận thêm hai cước nữa.

Chờ những người kia đưa hai hoàng tử đi một lúc lâu, tên nam nhân đang khống chế Vũ Lâu mới nói một tiếng: “Nương nương thứ tội.” rồi buông nàng ra, ôm quyền cáo lui. Vũ Lâu nhìn chiếc nôi trống rỗng, ngay cả khóc cũng không khóc được, lão đảo bồ nhào vào bên cạnh nôi, nghẹn ngào nói: “Quả nhiên, chàng rất biết cách làm tổn thương ta sâu sắc nhất...”

Sự trả thù của Lam Tranh đối với nàng là chiêu chí mạng.

Không được gặp con, nàng nhất định sẽ chịu thua hiệp, làm sao còn so đo chuyện hấn lừa gạt nàng nữa. Không bao lâu cũng sẽ khóc lóc cầu xin hấn tha thứ thôi.

Bên tai nàng vẫn văng vẳng tiếng khóc tê tâm liệt phế của hai đứa con khi bị mang đi, nước mắt lại dâng lên, tim nàng đau như bị dao cứa...

“Tiểu thư, người đừng khóc nữa, khóc nhiều sẽ hỏng mắt...” Phi Lục khóc ròng: “Người đi cầu xin Hoàng thượng, ngài nhất định sẽ trả hai đứa nhỏ cho người mà.”

Vũ Lâu yên lặng lắc đầu, nhẹ nhàng quay về giường, dựa vào thành giường, hai mắt trống rỗng, vô hồn: “Ta sẽ không cầu xin hấn nữa... sẽ không cầu xin hấn nữa...”

Nhưng, Lam Tranh thì lại rất mong nàng đến cầu xin hấn. Dù sao, nhìn thấy cung nhân đưa hai đứa con đến, hấn cũng rất vui mừng. Nhưng hậu cung không có nữ nhân khác, giao cho Thái hậu thì hấn lại không muốn, đành phải ôm bên mình.

Nhưng hai tên tiểu tử kia rời khỏi mẫu thân thì cứ khóc liên tục không ngừng, Lam Tranh không biết làm sao, đành ngồi dỗ dành chúng: “Đừng khóc, lát nữa mẫu thân các con sẽ tới đón các con về mà.”

Có điều, chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy Vũ Lâu đến. Tiếng trẻ con khóc làm hấn vô cùng đau đầu. Củ khoai nóng bỏng đã rơi vào tay, giờ muốn bỏ cũng không xong, mà giữ cũng chẳng được. Nếu giữ lại, thì hấn chỉ có thể nhờ Thái hậu trông giúp. Mà nếu bỏ ra, hấn mất bao nhiêu công mới giành được hai đứa nhỏ, chẳng lẽ không được gì lại phải nhận thua, trả về cho nàng sao.

Nàng được sủng nên hư người rồi. Sau này tính tình không chừng sẽ còn khó chịu hơn nữa.

Đến tối mịt cũng không thấy bóng Vũ Lâu, Lam Tranh đón đứa con lớn vừa được thái giám ru ngủ, ôm vào lòng nói: “Nàng không đến thì thôi, sau này con ở bên phụ hoàng là được rồi!”

“Hoàng thượng...” Về mặt thái giám rất khổ sở, muốn nói lại thôi.

“Nói đi!”

Thái giám không nói chuyện, mà chỉ chỉ vào ngực Lam Tranh, Lam Tranh cũng cảm thấy có gì đó là lạ, vội nhấc đứa bé ra xa khỏi ngực mình, cúi đầu nhìn mảng áo ướt sũng kia, tức đến nổi cả gân xanh: “Con cố ý phải không?”

Trẻ con rất nhạy cảm, vừa thấy phụ hoàng chỉ trích, cái miệng nhỏ nhắn liền mím lại, rồi thút thút khóc.

“Đừng... đừng khóc...”

“Oa oa...”

Ồn ào tới nửa đêm, Lam Tranh chịu đủ rồi, mới quyết định đi tìm Vũ Lâu. Chỉ cần nàng chịu nói nhỏ nhẹ vài câu, hấn sẽ trả con cho nàng. Đến trước tẩm cung, thái giám hầu hạ nói nương nương đang ngủ, Lam Tranh liền phá lệ sai cung nữ vào truyền Đức phi đứng dậy đón Hoàng thượng.

Đèn trong phòng nhanh chóng được đốt lên, cung nữ đón hấn vào.

Bước vào tẩm điện, thấy nàng nằm nghiêng bên giường, không có chút ý định nào là đứng lên nghênh đón, khiến hấn bực tức: “Nàng càng ngày càng không có quy củ gì hết!”

Nàng nghe vậy, liền bước xuống giường, quỳ trên đất lạnh lạnh nói: “Đức phi cung hậu thánh giá.”

“Đứng lên đi.”

“Vâng.”

Kỳ quái, nàng lại không khóc lóc, không la hét gì. Tình hình khác xa với sự tưởng tượng của hấn, nhưng thái độ của nàng rất lạnh lùng, ánh mắt nhìn hấn không khác gì nhìn một người xa lạ.

“Vũ Lâu...” Xưng hô thân mật quá, không đủ độ nghiêm khắc, sửa lại: “Tần Vũ Lâu!!! Nàng có biết vì sao ta phải đưa con đi không?”

Nàng thản nhiên trả lời: “Tuỳ ngài, chỉ cần ngài thích, cần gì lý do chứ.”

Lam Tranh đang tính nên nói thế nào để trả con về cho nàng, cũng thuận tiện đỡ cho nàng vui vẻ thì lại nghe nàng nói tiếp: “Ta mệt mỏi, cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian... Chàng đưa con đi cũng tốt. Lam Tranh, ta muốn xuất cung giải sầu một thời gian ngắn, được không?”

271. Chương 271: Đầu Giường Giận, Cuối Giường Lành

Nghe nàng nói muốn xuất cung, Lam Tranh trầm nghĩ, Tần Vũ Lâu, nàng lại dùng chiêu này. Trước kia, cứ mỗi lần cãi nhau là nàng lại muốn trốn đi thật xa, làm cho hắn phải quần quýt, chạy đi đón nàng về. Lần này lại bốn cũ soạn lại.

“Nàng bỏ được các con sao?” Lam Tranh cho là mình tìm được tử huyệt của nàng, cười nói: “Ta nhất quyết không thể để nàng đưa Hoàng tử ra khỏi cung.”

Nhắc đến con, Vũ Lâu lạnh lùng quay đầu nhìn hắn, khẽ mở miệng, lãnh đạm nói: “Chàng đã ôm con đi rồi, dù ta không xuất cung, cũng đâu gặp được con.” Không chờ Lam Tranh đáp lời, nàng lại cười lạnh, tiếp tục nói: “Hay là chàng muốn nói, nếu từ nay về sau ta ngoan ngoãn thuận theo chàng, thì chàng sẽ trả con lại cho ta?”

Nàng nói thẳng những lời Lam Tranh định nói ra, khiến hắn không còn biết nói gì hơn.

Thấy hắn im lặng, ánh mắt nàng càng thêm sâu: “Dù sao, trước giờ chàng vẫn vậy, luôn muốn uy hiếp ta phải đi vào khuôn khổ. Nếu chàng đã ôm con đi rồi, thì chàng tìm cung nhân khác nuôi dưỡng đi. Dù có trả lại cho ta, vài ngày nữa chàng không hài lòng, cũng sẽ lại cướp đi thôi.”

Từ “cướp” nghe thật chói tai! Hắn cảm thấy không hợp lý, nói: “Ta là phụ hoàng của bọn nhỏ, chẳng lẽ không được đưa hai đứa đến bên mình sao?”

Nàng đã quen với việc hắn già mồm ắt lẽ phải, nên cũng không muốn cãi cọ nữa, cười phì một tiếng rồi đi đến bên giường, thả người nằm xuống.

Lam Tranh bị nàng lạnh nhạt, hờ hững đứng một bên. Hắn cũng ảm ức, vốn muốn bắt nàng cầu xin hắn, không ngờ Tần Vũ Lâu nàng lại trở nên cứng rắn hơn, làm ra vẻ chẳng có gì quan trọng cả.

Nhưng mà, nàng trước giờ vẫn thế, dù hắn là thân vương, là Thái tử, hay là Hoàng đế, dù hắn mang thân phận gì, nàng cũng vẫn đối xử với hắn theo một cách duy nhất. Muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng, muốn cãi nhau, thì cứ thoải mái mà cãi nhau.

Ví dụ như bây giờ, nàng quay lưng về phía hắn, không cử động, không lên tiếng, như xác chết, khiến hắn vô cùng tức giận.

“Tần Vũ Lâu!”

“Ừm?”

“Nàng ngồi dậy cho ta!”

“Nếu không thì sao?” Giọng nói của nàng không nghe ra là vui hay buồn, thản nhiên nói: “Chàng muốn gì? Lại phạt ta vào giáo phường tư à? Hay là làm nô dịch? Hay giết người nhà của ta? Những việc chàng làm với ta... cũng chẳng có gì mới mẻ...”

Lam Tranh trợn mắt... nghe nàng nói vậy, nàng cũng thật đáng thương...

Nàng nói: “Giờ con cũng không bên cạnh ta, ta cũng chẳng còn ràng buộc gì nữa rồi.”

Hắn thấp giọng nói: “Nếu nàng nhớ con, ta sẽ sai người đưa về cho nàng là được.”

Nàng cười lạnh: “Ngài ngàn vạn lần đừng làm thế, hoàng ân mệnh mông như vậy, thần thiếp không nhận nổi.”

Nếu vài câu trước là than thở, thì những lời này là vì chộc giận hắn. Lam Tranh không chịu nổi, bực tức đứng dậy kéo vai nàng, mạnh mẽ dựng nàng ngồi dậy: “Nàng đừng không biết tốt xấu!”

Mặt Vũ Lâu không chút thay đổi, lẳng lặng nhìn hấn rồi cười lạnh: “Ôi, sao ta lại quên mất nhỉ. Ta vẫn còn mẹ, còn cháu. Ta phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu chọc giận ngài, thì có khi còn không giữ được mạng của họ nữa ấy chứ.”

Lam Tranh giận đến không thở nổi: “Tần Vũ Lâu, nàng muốn chọc ta tức chết đi phải không?”

“Ái chà, chỉ thế mà đã có thể chọc giận ngài, thì coi như ta cũng có chút thành tựu.” Nàng cười lạnh, giấy ra khỏi sự trói buộc của hấn, lại thả người nằm xuống giường. Lam Tranh nhìn bóng lưng nàng mà hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng nếu cứ tiếp tục cãi vã với nàng, chỉ càng to chuyện thêm chứ không giải quyết được gì cả. Hấn nói: “Tự giải quyết cho tốt.” rồi xoay người rời đi.

Chờ hấn đi khuất, Vũ Lâu ngồi dậy, ôm chân, vùi đầu vào đầu gối, nước mắt lại rơi... Đang lúc nàng khổ sở lau nước mắt chợt nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì ra Lam Tranh đã quay lại.

Lam Tranh ngồi xuống cạnh nàng, lau nước mắt cho nàng, cười hì hì nói: “Ta biết mà, ta vừa đi là nàng sẽ khóc nhè ngay. Đã biết như vậy rồi còn cố tình chọc tức ta.”

Vũ Lâu kéo tay hấn ra: “Không phải khóc vì chàng.”

“Mặc kệ nàng khóc cho ai, thì cũng đều là vì ta.” Lam Tranh lại bày ra bộ dạng đánh cũng không chạy, lau nước mắt cho nàng, dịu dàng nói: “Là tại ta không tốt, được chưa? Đừng khóc nữa, mắt sưng hết lên, nhìn xấu lắm.”

Vũ Lâu dùng đôi mắt to ngấp nước nhìn hấn, đôi môi anh đào chu lên, phun ra một câu: “Cách xa ta ra một chút.”

Lam Tranh tự dặn mình phải nhịn. Vừa rồi, khi đi tới cửa, hấn còn thật sự suy nghĩ, tuy cả hai người đều sai, nhưng cứ tranh cãi mãi ai đúng ai sai thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Hấn là nam nhân, rộng lượng một chút, hạ mình giống mọi lần, dễ dàng nàng vui vẻ là được. Chờ đến khi gió thổi mây tan, ai còn nhớ đến chuyện đúng sai nữa.

“Vũ Lâu, là ta không đúng, không nên lừa nàng...” Mặc dù là nàng lừa ta trước.

Nàng khóc nức nở, không đáp lời.

“Các con, ta cũng không phải thật sự muốn đưa chúng đi, chỉ muốn dọa nàng một chút thôi.”

Vừa nói xong, thì Vũ Lâu vừa rồi còn đang im lặng khóc bỗng ngẩng vọt đầu lên, trợn mắt nhìn hấn, sau đó, nàng xắn tay áo lên đánh hấn: “Làm gì có ai dọa người như chàng chứ, chàng có tim không vậy? Chàng biết rõ ta sợ mất con, còn đối xử với ta như vậy! Độc Cô Lam Tranh, ta đúng là xui xẻo nên mới sinh con cho chàng! Hu hu hu...”

Lam Tranh bị nàng đánh cũng đau, vội tránh ra, đứng sang bên cạnh, âm ỉc nói: “Còn không phải tại nàng nói trước, là nàng hối hận vì phải gả cho ta, tình nguyện gả cho Tần vương còn gì...”

Là tại nàng chạm vào cái vẩy ngược của hấn, chạm vào tử huyệt của hấn.

Vũ Lâu cắn môi nói: “Quả nhiên! Sống cùng với chàng, nói sai một câu cũng không được phải không?”

“Nàng nói như vậy, làm ta nghĩ nàng không tình không nghĩa với ta mà.” Hấn dừng lại, rồi than thở: “Dù sao nàng cũng không yêu ta...”

“Lam Tranh... Chàng tới đây, lại gần đây!” Nàng vẫy tay gọi hấn, thấy hấn không động đậy gì, nàng chớp mắt: “Ta không đánh chàng!” Lúc này Lam Tranh mới bước lại gần: “Không được tập kích bất ngờ đâu, nàng đánh đau lắm.”

Vũ Lâu ôm cổ hấn, dịu dàng nói khê vào tai hấn: “Lam Tranh, ta yêu chàng...”

Câu thổ lộ chân tình khiến lòng hấn vui như hoa nở, đang định mỉm cười đáp lại nàng thì Vũ Lâu đã nói tiếp: “Nhưng mà, ta không biết còn có thể yêu chàng bao lâu...” Nói xong, nàng buông hấn ra, lại ngồi xuống giường cúi đầu không nói. Lam Tranh cố gắng mỉm cười: “Nàng nói sớm có phải tốt rồi không, mọi chuyện đã không ồn ào như bây giờ.”

“... Ta mệt mỏi quá... muốn xuất cung... ở ngoài mấy ngày...”

Đây là lần thứ ba nàng đưa ra yêu cầu này.

“Nhất định phải đi sao? Nếu nàng không muốn gặp ta, thì chúng ta sẽ rời xa một vài ngày, ta tuyệt đối sẽ không đến làm phiền nàng.”

Nàng lắc đầu: “... Ta muốn xuất cung, không liên quan gì tới chàng...”

“... Nàng muốn đi bao lâu?” Lam Tranh hỏi.

“Không biết, bao giờ muốn về ta sẽ quay về.”

Quá tùy hứng, Lam Tranh không muốn đáp ứng, nhưng lại nghĩ, để nàng đi ra ngoài ít thời gian, giải tỏa tâm trạng cũng không phải là chuyện không tốt. Nếu muốn gặp nàng, thì hấn xuất cung tìm nàng là được.

“Được, ngày mai ta sẽ cho phép nàng xuất cung. Đồng thời công bố với bên ngoài là Đức phi bị bệnh, đóng cửa không gặp ai.”

“Tạ chủ long ân.”

“Ta đã đáp ứng nàng tất cả rồi, nàng cười một cái đi.”

“...” Nàng lạnh lùng nhìn hấn.

Hấn run người, nhỏ giọng than thở: “Không cười thì thôi.”

272. Chương 272: Bỏ Nhà Trốn Đi

Đêm xuống, Lam Tranh ở lại tắm điện của Vũ Lâu, hấn ôm nàng, ngắm kỹ khuôn mặt của nàng. Càng ngắm càng thấy vừa ý, chỉ một lát sau đã quên mất vừa rồi bọn họ tranh cãi gay gắt đến suýt nữa thì tan vỡ. Lam Tranh cười xấu xa rồi lại đưa tay xoa xoa vuốt vuốt trên nàng.

Vũ Lâu đã sớm không thể nhịn được nữa, hấn vừa không chịu yên phận, nàng đã túm ngay lấy tay hấn, hung hăng cắn xuống.

“Sao nàng lại cắn ta?” Lam Tranh nghĩ đến chuyện hấn vừa thỏa hiệp cho phép nàng xuất cung, hai người dù sao cũng hoà thuận rồi, nên càng mặt dày quần quít lấy nàng: “Đau chết mất, mau thôi cho ta nào.”

“...” Trong bóng đêm, Vũ Lâu trừng mắt nhìn hấn.

“Mau thôi cho ta...”

“...”

Hấn cảm nhận được sự áp bức mạnh mẽ từ phía nàng: “Không thôi thì thôi... Tự ta làm...” Hấn tự thôi thôi hai cái, im lặng được một chút rồi lại ghé vào tai nàng cười: “Vũ Lâu, nàng nói yêu ta là thật sao?”

Vũ Lâu làm như không nghe thấy, giả vờ ngủ không đáp.

Lam Tranh không để tâm, vẫn tiếp tục tự nói: “Ta cảm thấy là thật.” Hấn ôm ghì nàng vào trong lòng, Vũ Lâu cũng không chống cự. Một lát sau, Lam Tranh lại nói: “Nàng lặp lại lần nữa cho ta nghe đi, nói đi, nói đi, nói đi...”

Rốt cuộc Vũ Lâu cũng không nhịn được, giận dữ nhéo hấn một cái: “Ngủ đi, ngày mai chàng không lên triều sớm à?”

Lúc này Lam Tranh mới hơi yên lặng một chút. Hấn nhớ tới nửa câu sau làm tổn thương lòng người của Vũ Lâu: “... Không biết ta còn có thể yêu bao lâu”, trong lòng chợt lạnh đi, không có tâm tư nào mà trên đùa nữa. Hấn xoay người nàng quay lại, đối diện với hấn, rồi cùng đi vào giấc ngủ. Sáng hôm sau, hấn phân phó vài thân tín, đưa Vũ Lâu xuất cung, ở lại phủ Huệ vương cũ.

Nàng đi chưa được mấy ngày, Lam Tranh đã không kiềm chế được sự nhớ nhung, liền trốn ra khỏi cung đi gặp nàng, cùng nàng triền miên. Từ khi xuất cung, Vũ Lâu cũng không còn oán trách hấn nhiều nữa, giống như thời gian trước hai người ở phủ Huệ vương vậy.

Lam Tranh thấy cảm xúc của nàng có vẻ tốt lên, nên cũng muốn đón nàng hồi cung. Lúc hai người ở bên nhau, hần nói ra tính toán của mình, thì Vũ Lâu từ chối: “Chờ vài ngày nữa rồi ta về.”

Lam Tranh nghĩ là nàng đồng ý nên cũng không nói thêm, xoay người quần lấy nàng thân mật.

Nhưng sau khi Lam Tranh hồi cung được vài ngày, thì người ở phủ Huệ vương chạy đến báo, nói là buổi sáng Đức phi nương nương đi đập thanh (Đi chơi trong tiết thanh minh) cùng Phi Lục, nhưng tới chạng vạng vẫn không thấy về, tìm hết những chỗ hai người có thể đi mà vẫn không tìm thấy.

Lúc này Lam Tranh mới nhận ra đã xảy ra chuyện lớn. Lúc nàng nói muốn xuất cung, lẽ ra hần phải cảnh giác là nàng sẽ có thủ đoạn phía sau.

Không muốn về thì cứ nói thẳng, sao phải bỏ nhà trốn đi?!

“Đuổi theo... đào ba thước đất cũng phải tìm nàng về cho trẫm!”

Thiên hạ này đều là của hần, nàng có thể chạy đâu?!

Ban đầu Lam Tranh còn nghĩ vậy. Hần nghĩ không bao lâu sau sẽ tìm được nàng ở dịch trạm xung quanh kinh thành. Nhưng chớp mắt đã hơn một tháng, mà không hề có chút tin tức nào.

Lam Tranh cũng hỏi thử mẹ và chị dâu của nàng vừa đón từ Vân Nam tới, nhưng hai người đều nói không có tin gì của Vũ Lâu, hơn nữa, khi nghe thấy chuyện Vũ Lâu biến mất, hai người còn lo lắng ôm đầu khóc âm lên.

Thêm nhiều ngày truy đuổi, vẫn không có tin tức gì... Lam Tranh nghe tin báo, tức giận đập tấu chương lên bàn: “Tần Vũ Lâu, không phải nàng muốn tự do sao? Ta cho nàng tự do. Cả đời cũng đừng về nữa!”

Nếu cả đời nàng thật sự không quay lại thì làm sao?! Ý nghĩ này lại khiến hần kinh hồn bạt vía, trong lòng cực kỳ rối rắm.

Tình cờ nhìn thấy hai hoàng tử, hần lại càu nhàu: “Mẹ các con sao lại ác như thế, không cần chúng ta, bỏ rơi chúng ta rồi. Chờ nàng quay về, xem phụ hoàng giáo huấn nàng thế nào... Nhưng mà, nếu nàng không về thì sao?”

Buổi tối, hần đi tới tẩm cung của nàng, ôm bộ xiêm y nàng hay mặc, tưởng tượng như đang có nàng bên cạnh rồi ngủ.

Vũ Lâu không ở đây, đối với tình cảm của Lam Tranh thì có trăm điều hại, nhưng cũng có một điều lợi, đó là vì hần không muốn nhớ đến nàng, nên chong đèn lo việc quốc sự thâu đêm, thủ đoạn như sấm rền gió cuốn. Lam Tranh sai người trong cung điều tra những điểm đáng ngờ khi Vương Hiền phi qua đời. Ban đầu, mọi người cũng không biết Hoàng thượng đang tính toán chuyện gì.

Nhưng, mọi đầu mối nhanh chóng hướng thẳng về Thái hậu đương triều. Hoàng đế tức giận, xử trí hết những cung nhân điều tra bất lợi, tiếc là không thể ngăn được lời đồn Thái hậu hại chết muội muội trong dân gian.

Cũng không lâu sau, Đại Lý tự lại dâng tấu với ý cái chết của Tần vương có điểm đáng ngờ, Tần Viễn Dịch chắc chắn bị người khác sai khiến. Còn về việc người sai khiến là ai, thì đó là Vũ Dương hầu và Thừa tướng. Hoàng đế lại càng thêm giận dữ, cách chức hết quan viên trong Đại Lý tự, đồng thời tỏ rõ thái độ với Thừa tướng, rằng trẫm rất tin tưởng sự trong sạch của các người.

Nhưng tất cả mọi người đều quá xem nhẹ những võ tướng dưới quyền Tần vương. Lam Tranh xử tử ca ca của Đức phi, là vì không muốn để đám người này có cơ dấy binh tạo phản. Thừa tướng phải chịu áp lực lớn chưa từng có, bốn phía đều có địch, có kẻ còn thừa lúc nửa đêm, bắn cung tên vào phủ Thừa tướng để uy hiếp. Thừa tướng lẩn lộn trong triều bao nhiêu năm, lúc này cũng đành treo ấn từ quan, nếu thật sự vì ông mà khiến võ tướng bất ngờ làm phản, thì tội của ông không thể tha thứ được.

Gây sức ép xuống một phen, nguyên khí của Vương thị bị tổn thương trầm trọng, trong thời gian ngắn không thể phục hồi được. Những việc còn phải làm, là tổ chức khoa cử, nâng đỡ sĩ tử nghèo, ngăn chặn những gia tộc có thế lực trong triều.

Còn đối với dân gian, hần áp dụng chính sách giảm thuế, giảm lao dịch, rất được lòng dân.

Khi vất vả lo việc nước, hần tạm quên được Vũ Lâu, có thể chịu đựng được qua ngày. Nhưng khi thiên hạ thái bình, hần lại nhớ tới nàng. Hần thăm thề, nếu nàng quay về, hần tuyệt đối sẽ không làm nàng tức giận nữa, cái gì cũng đều chiều theo ý nàng.

Dường như trời xanh nghe tiếng hần cầu khẩn, ngày hôm sau, hần nhận được tin tức nói, phát hiện một nữ tử trông rất giống Tần Vũ Lâu ở Vân Nam.

Không phải hần không phải người đi Vân Nam tìm, nhưng không có tin tức gì cả. Có điều, với tình trạng hiện tại, thì chắc chắn chính Vân Triệt đã giấu Vũ Lâu đi. Lam Tranh nổi trận lôi đình, không quan tâm gì nữa, đi thẳng đến Vân Nam, thề phải bắt Tần Vũ Lâu về.

Khi Lam Tranh tới Hàn vương phủ, lão Hàn vương đang nghiên cứu một cây cỏ độc mới phát hiện. Tuy ông ngạc nhiên vì Hoàng thượng đến đây, nhưng cũng không quá để tâm, chỉ sai người nhanh chóng gọi thế tử Vân Triệt tới cho Hoàng đế, còn mình thì trốn vào mật thất tiếp tục nghiên cứu thảo dược.

Vân Triệt nhìn thấy Lam Tranh, sau khi dụi dụi mắt, xác định trước mắt không phải là ảo ảnh, lập tức vờ vĩnh thờ dài nói: “Cung nghênh Thánh thượng.”

“Người giấu Tần Vũ Lâu đi đâu rồi?!” Lam Tranh đi thẳng vào vấn đề chính: “Đừng có ý định giấu diếm trẫm, nếu như không chắc chắn, trẫm cũng sẽ không tự mình đến đây.”

Vân Triệt ra vẻ đau khổ lắc đầu: “Vũ Lâu tỷ tỷ sống chết không rõ, ta cũng vô cùng lo lắng, nếu ở chỗ ta thì tốt rồi.”

Lam Tranh kéo cổ áo hần nói: “Nếu người muốn chết thì cứ việc nói dối tiếp đi! Chỉ cần trẫm tìm thấy Vũ Lâu ở trong phủ của người, trẫm nhất định sẽ khiến cho người chết không có chỗ chôn.”

Vân Triệt không hề sợ hãi: “Vũ Lâu tỷ tỷ chạy trốn từ chỗ của Hoàng thượng, sao ngài lại đến chỗ ta tìm chứ?”

Lam Tranh đẩy Vân Triệt ra, phân phó thuộc hạ: “Lục soát...” Vừa dứt lời, chợt nghe giọng nói của một nữ tử truyền tới: “Vân Triệt, sao lại cãi cò ầm ĩ thế? Ai đến vậy?”

Lam Tranh nhìn nàng kia, là bóng hình quen thuộc khiến hần nhung nhớ bao ngày, nước mắt dâng lên: “Vũ Lâu...” Trong lòng nàng đang ôm một đứa bé, vừa nhìn thấy Lam Tranh, nàng đã ngẩn ra, sau đó cười nói với Vân Triệt: “Bằng hữu của đệ à? Sao trước giờ ta không gặp?”

Lam Tranh khẽ cười: “Vũ Lâu, là ta mà, đừng quây nữa, mau theo ta về thôi.” Nói xong, hần bước lên muốn ôm lấy đứa bé: “Đứa bé này là...”

Nàng vội vàng trốn sau lưng Vân Triệt: “Bằng hữu của đệ làm sao lại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như vậy?”

Nụ cười của Lam Tranh đông cứng trên mặt. Chuyện gì thế này? Vũ Lâu không biết hần?!

Vân Triệt xấu hổ nói: “À... nói ra thì dài lắm...”

273. Chương 273: Vũ Lâu Mất Trí Nhớ

Lam Tranh tròng mắt: “Vậy nói ngắn thôi.” Vì sao khi Vũ Lâu nhìn hần, vẻ mặt lại khiếp sợ thế kia. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?! Từ từ đã, không cần phải nói, chắc chắn là tên Vân Triệt kia giả trò quỷ rồi. Cái tên khốn này, đã giữ hần ở đất phong rồi mà vẫn không chịu yên phận. Chờ giải quyết xong chuyện này, nhất định Lam Tranh sẽ nghĩ cách khác để trừng trị hần.

Quan trọng nhất là, đứa bé Vũ Lâu đang ôm... Chẳng lẽ là con hần? Vũ Lâu rời khỏi hần đã khoảng một năm, nếu lúc nàng đi đã mang thai, thì sinh ra đứa bé cũng không có gì lạ.

“Bệ hạ, xin ngài qua đây một chút.” Vân Triệt kéo Lam Tranh sang một bên, liếc mắt nhìn Vũ Lâu rồi nói: “Vũ Lâu tỷ tỷ biến thành thế này là có nguyên nhân.”

Lam Tranh đứng im chờ Vân Triệt nói ra cái gọi là nguyên nhân kia. Nhưng Vân Triệt hít một hơi rồi lắc đầu: “Thật khó mở miệng quá.” Hắn bày ra vẻ mặt khổ sở, ấp úng, càng thôi thúc sự tò mò của Lam Tranh. Lam Tranh bị vẻ mặt đó của hắn chọc tức đến tối sầm mắt mũi, kéo vạt áo Vân Triệt, nhắc tay định đánh: “Thằng nhãi này!”

“Ta nói, ta nói!” Vân Triệt vội vàng: “Là thế này, cuối mùa xuân năm ngoài, ta có quay về kinh thành. Vốn chỉ muốn tìm Phi Lục, nhưng lại gặp tỷ tỷ cũng đang ở đó. Lúc đó, ta thăm nghĩ, đưa Phi Lục đi thôi, nhưng tỷ tỷ lại nói tỷ ấy buồn đến phát hoảng, muốn đi tới Vân Nam giải sầu, nên ta mới dẫn các nàng đi theo.”

Lam Tranh tức giận đẩy hắn ra: “Không phải trẫm đã hạ chỉ không cho phép người quay về kinh thành sao? Người lại dám kháng chỉ không tuân? Người có mấy cái đầu hả?!”

Vân Triệt xoa xoa chỗ ngực bị hắn đẩy đau: “Giờ không phải lúc nói chuyện này. Hoàng thượng, huynh hãy nghe ta nói.”

“Không phải lúc nói chuyện này?” Lam Tranh giận dữ: “Người tốt nhất là nên có lý do chính đáng đi!” Nói xong, hắn lại muốn đánh, Vân Triệt đã chạy vòng qua bàn tròn: “Bệ hạ, ngài phải bình tĩnh, bình tĩnh. Là thế này, sau khi chúng ta rời khỏi kinh thành, Vũ Lâu tỷ tỷ cũng nhắc ta đưa tin cho ngài để ngài đừng lo... Kết quả...”

Lam Tranh tức giận hỏi: “Kết quả thế nào?”

“Là lỗi của ta, lỗi của ta.” Vân Triệt chấp tay xin tha nói: “Lúc ấy, không biết đầu óc ta ngơ ngẩn thế nào, lại muốn đùa dai, nên đã giấu thư của tỷ tỷ đi, không báo tin cho ngài.”

Lam Tranh nghe xong, tức muốn bùng khỏi, tóm Vân Triệt muốn đánh: “Người lại dám đùa giỡn, lừa gạt Vua!!!”

“Cũng là học theo Hoàng thượng ngài mà.” Vân Triệt nói: “Vũ Lâu tỷ tỷ kể với ta, ngài từng lừa gạt tỷ ấy, nói sẽ gửi thư cho người nhà của tỷ ấy, nhưng thật ra lại không đưa, ngược lại còn tiêu hủy hết thư của tỷ ấy. Ta chẳng qua là bị ngài làm hư thôi.”

Tên đệ đệ cùng mẹ khác cha này, cái tốt không học, lại học hết cái xấu. Dù sao, cũng coi như bị hắn làm hư, Lam Tranh cố gắng nín nhịn: “Nói tiếp cho ta!”

Vân Triệt nói: “Sau đó không bao lâu, thì Vũ Lâu tỷ tỷ phát hiện mình mang thai, ta liền lừa tỷ ấy, nói là ở kinh thành, Hoàng đế đang diệt trừ các đảng phái đối lập, rất nguy hiểm, nên mới dẫn tỷ ấy ở đây dưỡng thai, sinh sản cho tốt. Chờ thu thập xong gia tộc họ Vương, sẽ phái người tới đón tỷ ấy! Sau đó...”

“Nói một lần cho hết đi! Không được ngắt quãng!!!”

“Sau đó, lúc ngài phái người tới tìm, bị ta lừa, rồi sau nữa, hai tháng trước...” Vân Triệt nhìn đứa nhỏ trong lòng Vũ Lâu nói: “Vũ Lâu tỷ tỷ đã sinh tiểu công chúa...”

“Con gái của trẫm sao?”

“Ừm.” Vân Triệt cười nói: “Vô cùng đáng yêu, rất thân với người cậu là ta đây.”

Lam Tranh vỗ mặt hắn một cái: “Không được đắc ý! Là công chúa của trẫm, không liên quan gì tới người!”

Vân Triệt bĩu môi: “... Tháng trước ta nghe nói Thừa tướng đã cáo quan, đang muốn đưa Vũ Lâu tỷ tỷ về kinh thành, không ngờ...” Hắn làm ra vẻ vô cùng đau lòng: “Phụ vương ta tìm được một cây thảo dược rất kỳ lạ, nghe nói là để chế ra nước vong tình. Vũ Lâu tỷ tỷ thì huynh cũng biết rồi đấy... rất hiếm kỳ với các loại thảo dược. Kết quả là, tỷ ấy tự thử nghiệm, sau đó... như thế này.” Hắn nhún nhún vai: “Hình như là mất trí nhớ.”

“Vậy sao còn biết người?” Vũ Lâu xưng hô với Vân Triệt rất thân thiết, vì sao lại không nhớ hắn?!

“Đương nhiên là vì ta nói cho tỷ ấy rồi!” Vân Triệt nói: “Ta nói cho tỷ ấy biết, tỷ ấy bị mất trí nhớ. Tỷ ấy bắt ta kể cho tỷ ấy nghe về thân thể của mình. Nên ta nói, đứa bé kia là con gái của tỷ, còn ta là đệ đệ...”

Lam Tranh thấy Vân Triệt áp úng, biết là không có chuyện tốt, hẩn lạnh mặt hỏi: “Vậy người nói với nàng thế nào về thân phận của nàng?”

Vân Triệt xấu hổ cười ha ha, nhìn vẻ mặt lãnh khốc của Lam Tranh, thu lại nụ cười rồi nghiêm mặt nói: “Ta nói cho tỷ ấy, tỷ ấy là cháu của Hàn vương phi, là biểu tỷ của ta. Đã từng gả cho người quyền quý ở kinh thành, sau lại bị chồng bỏ, đuổi về nhà. Đang muốn tái giá...” Hẩn nhìn vẻ mặt Hoàng đế càng ngày càng nghiêm trọng, vì tự bảo vệ mình, hẩn vội ôm lấy ngực, sợ Lam Tranh dùng một chưởng đánh chết hẩn.

Quả nhiên, Lam Tranh nổi giận: “Người thật to gan!” Hẩn tung một cước, Vân Triệt ngã xuống đất. Vũ Lâu đứng bên cạnh nhìn một hồi, giờ rốt cuộc cũng không kiềm chế được, vội chạy tới che trước mặt Vân Triệt: “Người làm cái gì vậy? Ta thấy người không phải bằng hữu của Vân Triệt, mà là kẻ thù của đệ ấy mới đúng. Hàn vương phủ không chào đón người. Đi ra ngoài...”

Bị thê tử của mình hạ lệnh đuổi khách, lòng Lam Tranh quặn đau: “Vũ Lâu...”

Vũ Lâu nói: “Vừa rồi ta đã thấy rất kỳ quái, sao người lại biết tên ta?”

Vân Triệt vừa phủ bụi đất trên người, vừa đứng dậy nói: “Tỷ tỷ, hẩn là một trong những người đến dự tuyển...”

Vũ Lâu nhìn Lam Tranh rồi nói: “Nhưng ta không thích hẩn, không cần hẩn dự tuyển.”

Lam Tranh không hiểu: “Sao lại thế này? Dự tuyển cái gì?”

Vân Triệt hắng giọng một cái, cười nói: “Vũ Lâu tỷ tỷ muốn tái giá, ngày mốt tổ chức lời đài, chỉ cần thắng là sẽ ôm được mỹ nhân về.”

Đầu Lam Tranh nổ ầm một tiếng như bị người khác dùng gậy đập thẳng vào đầu. Hẩn tức giận đến run giọng, chỉ Vân Triệt nói: “Người không muốn sống nữa à? Dám để Hoàng phi tái giá...”

Vũ Lâu lại nói: “Hoàng phi gì? Đây là chủ ý của ta. Ta nghe nói phu quân trước đây của ta bắt nhân bất nghĩa, đã bỏ ta rồi. Nếu tái hôn thì lần này nhất định ta phải chọn một người vừa ý!”

Lam Tranh giận dữ: “Tần Vũ Lâu, không được làm loạn, theo ta hồi cung!”

Vừa chạm vào nàng, Vũ Lâu đã lật tay bắt lấy cổ tay hẩn: “Ta không biết người! Nếu còn dám động chân động tay nữa, ta sẽ đánh chết người!”

Vân Triệt khuyên nhủ: “Tỷ tỷ, tỷ đừng hung dữ như vậy, huynh ấy cũng không phải người xấu mà.”

Lam Tranh không thèm để tâm, hẩn hoá giải chiêu thức của Vũ Lâu, rồi chỉ vào mình nói: “Ta là phu quân của nàng, mau theo ta về. Không phải nàng bị mất trí nhớ sao? Sau khi về kinh thành, ta sẽ tìm ngự y xem bệnh, chữa bệnh cho nàng, nhất định nàng sẽ nhớ lại!”

“Phu quân?” Nàng mơ hồ hỏi.

“Ừ!” Lam Tranh vỗ ngực nói.

“Lam... Lam Tranh?”

Hẩn nghĩ là nàng nhớ ra, vui sướng cười nói: “Đúng, là ta!!!”

Bốp!

274. Chương 274: Muốn Tái Giá

Vũ Lâu giơ tay tát thẳng vào mặt hẩn!

Lam Tranh ôm mặt, không hiểu tình hình bây giờ là thế nào: “Ta là Lam Tranh mà, nàng đã nhớ ra, sao còn đánh ta!”

Vũ Lâu hừ giọng: “Thì ra chính là người. Ta còn đang tò mò, phu quân cũ của ta có bộ dạng thế nào. Không ngờ là cái loại mặt người dạ thú như người!”

“Mặt người dạ thú?” Lam Tranh cảm tức nhìn Vân Triệt: “Rốt cuộc là người đã nói với nàng những gì?”

“Nói gì?” Vũ Lâu nói: “Còn cần phải nói sao?” Nàng chỉ vào ngực mình nói: “Ngực ta có một vết sẹo chữ Lam, ta thấy rất kỳ lạ, vì sao trên người ta lại có dấu ấn thể này, hỏi nha hoàn Phi Lục thì mới biết. Thì ra ta vốn được gả ột tên cầm thú, trong tên có một chữ “Lam”, tên là Lam Tranh phải không, hình như là Độc Cô Lam Tranh... Là người, là người phải không. Nhìn cái bộ dạng bắt nạt Vân Triệt vừa rồi của người đã biết người là tên khốn đó rồi.”

“Cầm thú?” Tức!!! Hấn nhện: “Tần Vũ Lâu, nàng một vừa hai phải thôi. Nàng căn bản không phải là cháu của Hàn vương phi. Nàng tên là Tần Vũ Lâu, là Đức phi đương triều.”

“Đức phi?” Vũ Lâu khẽ nhướn mày: “Đức phi của Hoàng thượng?”

Lam Tranh mím môi gật đầu.

“Vậy thì càng không liên quan gì đến người!” Vũ Lâu nói: “Nếu ta là Đức phi, sao người lại dám làm nhục ta, dám đóng dấu lên người ta!!!”

Lam Tranh không có cách nào, thở dài, nhỏ giọng nói: “Ta chính là Hoàng đế mà!”

Vũ Lâu ngẩn người, sau đó nhìn hấn từ trên xuống dưới: “Người thật sự là Hoàng đế?”

“Đúng...” Ngay cả hấn cũng không rõ, vì sao hấn đang nói sự thật mà giọng lại yếu thế như vậy...

“Hấn là Hoàng đế sao?” Vũ Lâu hỏi Vân Triệt, Vân Triệt gật đầu tỏ vẻ khẳng định.

Vũ Lâu cúi đầu một lát, sau đó ngẩng lên, ánh mắt kiên định: “Ta không cần biết người là ai, ta cũng sẽ không quay về cùng người. Vì ta không quen người.”

Lam Tranh năn nỉ nàng: “Vũ Lâu ngoan, đừng quậy nữa, con cũng đã sinh rồi mà nàng còn nói không quen ta?!” Nói xong, hấn nhìn cô bé trong lòng Vũ Lâu. Vũ Lâu quay người, giấu đứa bé đi không muốn cho Lam Tranh nhìn thấy: “Không được nhìn, ai mà biết có phải con của người không.”

“Vậy nàng nói là con ai?”

Vũ Lâu nói: “Nghe nói trước đây ta vốn không phải gả cho người, mà có hôn ước với người khác. Giờ ta không nhớ được mọi chuyện, không biết đứa bé này là con ai.”

Lam Tranh nói: “Nàng không cần nghi ngờ, đứa con này là con của ta và nàng, người có hôn ước với nàng đã chết lâu rồi.”

“Người giết sao?” Vũ Lâu ôm con, lùi về sau mấy bước, sợ hãi nói: “Tên ác ma này, chỉ dựa vào những chuyện người đối xử với ta, thì người chắc chắn không phải người tốt rồi.”

“Ta thật sự rất muốn nghe xem, ta đã làm gì với nàng.” Hấn chợt nhớ ra, nếu nàng đã nghe Vân Triệt kể, thì chắc chắn không hay ho gì, vội ngăn cản: “Nàng không cần nói cũng được.”

Vũ Lâu lại nói: “Nghe nói người còn bắt ta làm kỹ nữ!”

“Có ẩn tình mà.” Lúc nàng tỉnh táo còn không giải thích được, giờ nàng mất trí nhớ, càng không thể lý giải nổi: “Hơn nữa, nàng vẫn giữ được sự trong sạch của mình, không bị ai làm nhục hết.”

“Vậy... Chuyện người giết ca ca ta thì sao?” Vũ Lâu nói: “Nghe nói ta còn có một người ca ca, bị người giết chết.”

“Hấn phạm pháp.”

“Người lừa ta. Ta không tin. Nhất định là người cố ý.” Vũ Lâu oán hận: “Giờ người không chịu buông tha ta, vừa đến đã muốn cướp con của ta sao?!”

Lam Tranh cố gắng kiên nhẫn: “Tần Vũ Lâu, nàng xuất thân từ nhà họ Tần ở kinh thành, đã từng là Vương phi của ta. Còn bây giờ, nàng là Hoàng phi của trẫm. Hơn nữa, chúng ta còn có hai đứa con trai. Các con đang chờ nàng quay về, chẳng lẽ nàng nhẫn tâm mặc kệ các con sao?”

Vũ Lâu hoảng sợ nói: “Trời ạ, ta mà lại có con với người như người à?”

Cái gì gọi là “người như người”?

“Tóm lại, hồi cung cùng ta.” Lam Tranh dứt lời, cũng không thèm quan tâm gì nữa, mạnh mẽ kéo nàng.

“Hu hu hu...” Đột nhiên nàng khóc oà lên, không chịu đi, quay lại nói với Vân Triệt: “Cứu... cứu ta, đừng để hắc bắt ta đi... ta sợ lắm...”

Thấy nàng khóc, Lam Tranh cũng mềm lòng đi, hắc buông tay, lau nước mắt cho nàng: “Vũ Lâu, những gì bọn họ nói với nàng là không đúng. Ta đối xử rất tốt với nàng.”

Vũ Lâu rưng rưng chất vấn: “Vậy người giải thích thế nào về vết sẹo trên người ta? Chẳng lẽ là ta tự đóng cho mình à?”

“Chuyện này... thật ra có nguyên nhân mà.” Nàng đã ghi nhớ trong lòng chuyện hắc gây tổn thương thân thể nàng. Chuyện gì nàng cũng muốn hỏi hết ra, giờ mất trí nhớ cũng không buông tha. Hắc không biết nói gì. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, hắc tuyệt đối sẽ không lỗ mãng như thế.

“Vậy còn không phải sao?!” Vũ Lâu đẩy hắc ra: “Đều là người làm! Ta chán ghét người! Ta muốn gả cho nam nhân khác!”

Lần này, không phải là tức đến tối sầm mặt mũi nữa, mà là ngực hắc, vô cùng đau xót, suýt thì nôn ra máu. Hắc sợ nhất là Vũ Lâu sẽ rời khỏi hắc, quay sang ôm ấp người khác. Bình thường chỉ cần nàng nói dối một câu đã làm hắc đau đến tận tim tận phổi. Giờ nàng còn tuyên bố hùng hồn như vậy, khiến hắc như muốn chết đi cho xong.

“Nàng dám?! Tàn Vũ Lâu, nàng có tin ta giết chết hết nam nhân khác không?”

Vũ Lâu nhướn mày, cắn vào nửa lưỡi: “Vậy ta sẽ cắn lưỡi tự sát, ta chết cho người xem. Không rời được khỏi người thì ta cũng không cần sống nữa.”

Lúc trước, dù cãi nhau thế nào, nàng cũng chưa từng tìm chết. Nhưng giờ bộ dạng nàng kiên quyết thế kia, dường như đã chán ghét hắc đến cực điểm. Dù hắc có mạnh mẽ đến đâu, nhưng trước mặt nàng, hắc vẫn thấy tình cảm của mình thật yếu đuối. Vừa thấy nàng quyết tuyệt như vậy, hắc chợt ngăn người, chờ đến khi kịp phản ứng lại, thì mắt đã đỏ ửng: “Vũ Lâu... Nàng...”

Vân Triệt nhìn sự việc càng lúc càng to, vội bước ra hoà giải. Dù sao, tuy hắc cũng muốn lừa Độc Cô Lam Tranh để giúp tỷ tỷ xả giận, nhưng cũng không muốn chuyện lớn đến mức không dàn xếp được.

“Bệ hạ, bệ hạ...” Hắc kéo Lam Tranh sang một bên: “Tỷ tỷ mất trí nhớ, không biết đến sự uy nghiêm của hoàng quyền, chọc giận tới bệ hạ, huynh đừng so đo với tỷ ấy.”

Lam Tranh tức giận, chưa giọng nói: “Nhưng nàng nói, tình nguyện tự sát cũng không muốn về cung trầm...”

Vũ Lâu của hắc đi đâu mất rồi...

“Bệ hạ, huynh không nên cưỡng ép tỷ ấy.” Vân Triệt đóng vai trò người hoà giải: “Phi Lục nói, hình như tỷ tỷ rất để ý đến vết sẹo trên người. Tỷ ấy nghĩ người đã đóng dấu lên người tỷ ấy là người xấu. Giờ huynh cứ nhất quyết muốn đưa tỷ ấy về, dễ tạo phản ứng ngược lắm.”

“Vậy làm sao đây? Làm sao nàng mới có thể khôi phục trí nhớ?”

“Việc này cơ bản là rất khó. Huynh đừng đánh ta! Đau quá... thế này đi, không phải tỷ tỷ muốn tuyển chồng hay sao? Huynh cũng tham gia, nếu huynh thắng, thì huynh sẽ được ôm mỹ nhân về, tỷ ấy cũng không nói gì được nữa.”

“Dự tuyển à?” Lam Tranh quyết định: “Hừ, không thành vấn đề!”

275. Chương 275: Kết Cục. (1)

Lam Tranh tự cảm thấy nhất định là hắc điên rồi nên mới đồng ý làm càn thế này cùng Vũ Lâu và Vân Triệt. Cái gì mà lời dài chữ, trực tiếp trói chặt Vũ Lâu mang về kinh thành là được rồi. Nhưng nếu vậy, hắc sẽ làm Vũ Lâu hoàn toàn tổn thương, vĩnh viễn không thể hoà hợp lại được.

Hàn vương quanh năm suốt tháng trốn trong mật thất nghiên cứu được thảo quỹ dị linh tinh, còn Hàn vương phi thì cũng quanh năm suốt tháng ở trong phủ xem hí kịch, cười hay khóc cũng vì hí kịch, chẳng quan tâm gì đến sự đời. Cho nên, từ trên xuống dưới Hàn vương phủ bây giờ đều do thể tử Văn Triệt định đoạt, có cần quấy thế nào cũng chẳng có ai ngăn cản.

Hắn hạ lệnh cho hạ nhân làm loi đài, sau đó dán bố cáo khắp nơi.

Từ đầu đường đến cuối ngõ, mọi người đều nhanh chóng bàn luận về chuyện này.

Ngày hôm sau, người dân tụ tập đông nghìn nghịt bên cạnh loi đài. Lam Tranh đứng trong đám người, nhìn lên đài cao, trong lòng thầm oán hận. Vì sao lại có nhiều người đến tranh Vũ Lâu với hắn như vậy, chán sống rồi hay sao?!

Đang lúc hắn căn môi oán hận đến nghiêng răng kèn kẹt, thì nghe bốn phía nổi lên những tiếng xôn xao. Vũ Lâu thướt tha yếu điệu bước lên đài. Nhìn nữ tử dung mạo yêu kiều quyến rũ như vậy, đám nam nhân xung quanh lập tức bùng nổ, có kẻ có vợ mà chưa có thiếp cũng nóng lòng muốn tham gia.

Người dân ở đất phong tâm tình cởi mở, chuyện loi đài kén rể này là chuyện rất thường tình, mọi người cũng không có gì ngạc nhiên, tất cả đều hưởng ứng nhiệt tình, tầng tầng lớp lớp người vây kín lấy loi đài.

Văn Triệt làm người chủ sự, đứng trên đài hắng giọng một cái nói: “Đây là biểu tỹ của ta, hôm nay tổ chức loi đài là vì muốn tìm cho tỹ ấy một người rể hiền. Vòng thứ nhất là đấu võ, phân tỹ so tài, người thắng cuộc sẽ tỹ võ với biểu tỹ của ta. Thắng biểu tỹ thì thi tiếp cưỡi ngựa bắn cung và văn thơ. Qua ba vòng, nếu ai cao điểm nhất sẽ được ôm mỹ nhân về nhà.”

Một người hỏi: “Nếu có mấy người đồng thời qua cả ba vòng thì sao?”

“Vậy thì sẽ có vòng thi phụ.” Văn Triệt nói: “Chính biểu tỹ ta sẽ ra một đề thi duy nhất, trả lời đúng, trực tiếp vào động phòng.”

Mọi người nghe xong, lang huyết đều sôi trào, trầm trồ bàn tán.

Chuyện gì thế này? Phi tử của hắn lại đứng đây để đám nam nhân này nhìn ngó, không chừng trong lòng còn nghĩ những chuyện xấu xa... Lam Tranh hơi hồi hận, hắn đang nghĩ xem có nên dùng vũ lực phá vỡ trò khôi hài này rồi mang Vũ Lâu về không. Người đứng bên cạnh dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, thấp giọng nói: “Gia, không được... Nếu làm vậy, tiểu thư nhất định sẽ khóc lóc, quấy phá không ngừng đâu.”

Lam Tranh quay sang, nhìn thấy Phi Lục, hắn nói: “Chẳng lẽ để trăm... để ta phải đi tham gia cái trò nhảm chán quái gở này à?!”

“Tiểu thư muốn chơi mà, chẳng có cách nào cả!” Phi Lục nói nhỏ: “Tính của tiểu thư thì ngài biết rồi, nếu nàng thua tâm phục khẩu phục, thì chuyện gì cũng sẽ theo ý ngài. Cho nên, ngài chỉ cần thắng hết là được mà.”

Lam Tranh hí mắt, nghiêng răng, hắn thầm nghĩ: Đến Tấn vương hắn cũng thắng được, thì hắn không tin không vượt qua được mấy kẻ dân đen này.

Vòng thứ nhất, tỹ võ.

Lam Tranh rút thể, đứng sang một bên chờ, chợt nghe có người tức giận nói vọng từ trên đầu xuống: “Sao người cũng tới đây?”

Lam Tranh ngẩng lên nhìn, là Vũ Lâu. Trong ánh mặt trời chói chang, hắn không nhìn rõ ngũ quan của nàng, chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp như mộng như ảo. Lam Tranh giũ đầu, dịu dàng nói với nàng: “Vũ Lâu... theo ta về đi, các con vẫn đang chờ nàng mà.”

Vũ Lâu hừ lạnh: “Ai biết ngươi có lừa ta hay không, ta không nhớ đã có con với ngươi.”

“Nàng...!” Lam Tranh nói: “Chờ ta thắng cuộc, xem ta xử lý nàng thế nào.”

“Vậy ngươi cứ thắng đi đã rồi nói sau!” Dứt lời, nàng xoay người quay về trên đài, ngồi xem thi đấu.

Đến lượt Lam Tranh, hắn nhanh chóng bước lên đài. Đối thủ của hắn hình như là một võ sư gì đó, động tác võ thuật rất đẹp mắt. Lam Tranh chấp tay sau lưng nhìn hắn khoa tay múa chân, đi một bài quyền rườm rà

hoa lệ, trong lòng thầm thở dài một tiếng. Người thế này mà cũng tới dự tuyển, còn dám chảy nước miếng với Vũ Lâu của hần à. Sau đó, hần phi thân tung một cước, đá thẳng đối thủ xuống lôi đài.

“Tần Vũ Lâu! Xin mời!” Hần quay sang ngoắc nàng ý muốn nói: “Qua đây tỷ thí với ta, xem ta thắng nàng thế nào.”

Vân Triệt từng nhìn thấy hai người bọn họ giao đấu, Vũ Lâu căn bản không phải là đối thủ của Lam Tranh, hần đổ mồ hôi lạnh, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ cẩn thận, nếu để bị thương thật thì không đáng đâu.”

Vũ Lâu mỉm cười gật đầu: “Biết rồi, đệ yên tâm.”

Nàng lững thững bước xuống giữa lôi đài, đứng trước mặt Lam Tranh, ôm quyền nói: “Xin chỉ giáo.” Vừa dứt lời, nàng đã tung quyền công kích luôn. Lam Tranh không muốn so tài thật, chỉ né tránh nắm đấm của nàng, ghé sát vào người nàng khuyên nhủ: “Dù sao ta cũng sẽ thắng, nàng đừng phí công nữa, thêm phiền toái!”

Vũ Lâu cười lạnh, lão tung thêm một quyền: “Người quá tự tin rồi đấy! Buồn cười thật!”

“Nàng không thắng được ta đâu!” Lam Tranh giơ quạt lên định điểm huyệt nàng. Vũ Lâu nhìn thấu suy nghĩ của hần, lắc người lùi về sau, Lam Tranh ép sát từng bước. Nàng thấy khó có thể thắng được trận này, chỉ lo trốn tránh, không nhìn phía sau, liếc thấy sắp đến bên cạnh lôi đài, đột nhiên người nàng ngã về phía sau như sắp rơi xuống dưới.

“Cẩn thận —.”

Lam Tranh túm lấy cánh tay nàng, kéo nàng vào nơi an toàn. Nhưng ngay khi hần kéo nàng lên, thì Vũ Lâu lại mượn lực kéo của hần, xoay người một vòng, đổi vị trí với Lam Tranh.

Trong giây lát, người đứng ở vị trí nguy hiểm lại trở thành Lam Tranh.

Lam Tranh gặp tình cảnh nguy khốn, chỉ lùi về sau nửa tấc chắc chắn sẽ ngã xuống khỏi lôi đài.

Vũ Lâu cười xấu xa: “Xuống đi!” Nói xong, nàng không hề khách khí, đẩy thẳng vào ngực hần.

Lam Tranh đứng không vững, rơi xuống lôi đài, bọn hộ vệ xung quanh vội vàng chạy tới đỡ hần dậy. Lam Tranh vùng ra khỏi tay mọi người, tức giận hét lớn: “Tần Vũ Lâu, nàng đề tiện, nàng tính kế với ta!”

Nếu không phải vì lo lắng cho sự an toàn của nàng, thì hần cũng sẽ không thua.

“Bình bát yểm tráp (Dùng bình không ngại dùng kế)! Tại ngươi ngốc thôi!” Vũ Lâu làm mặt quỷ, rồi quay người đi mất.

Lam Tranh tức giận hung hăng đập vào cây cột trụ của lôi đài một cước để phát tiết: “Đáng ghét!”

Lúc này, Vân Triệt mới bước lại gần, an ủi: “Không sao, còn hai vòng nữa, chỉ cần thắng hết là được, huynh đừng nhụt chí. Bệ hạ anh minh thần võ, nhất định sẽ thắng mà!”

Lam Tranh nhéo Vân Triệt một cái, giận dữ: “Có phải ngươi bày trò cho nàng không?”

“Oan quá!” Vân Triệt ầm ục: “Vũ Lâu tỷ tỷ thông minh như vậy, làm sao lại cần ta nói mấy lời thừa thãi đó được. Tỷ ấy cái gì cũng dự đoán được hết mà.”

Lam Tranh cảm thấy có đạo lý, đẩy Vân Triệt ra: “Ta không tin ta không thắng được.”

Vân Triệt khuyến khích: “Đúng thế, đúng thế, bệ hạ nhất định sẽ thắng.”

“Hai vòng sau thi gì?”

“Bắn tên và văn thơ.”

“Bắn tên... A...” Vừa rồi hần chỉ lo chú ý Vũ Lâu, không nghe rõ đề thi.

Bắn tên, ừm, hần không giỏi lắm... Tuy cũng có thể kéo cung, bắn tên, nhưng độ chính xác thì không được cao. Bắn năm lần may ra mới có một lần trúng hồng tâm...

276. Chương 276: Kết Cục. (2)

Từ bé, ở phương diện này Tần vương đã rất mạnh mẽ, nên xuất phát từ sự chán ghét từ trong máu, Lam Tranh rất ít khi chủ động cầm cung tên, mỗi lần nhìn thấy cung là nhớ đến Tần vương, cực kỳ chán ghét.

Vòng thứ nhất đã bắt lợi cho Lam Tranh, đang trông chờ vào vòng hai có thể chiến thắng, khắc phục khó khăn, nhưng giờ xem ra cũng là hy vọng xa vời rồi. Những nam tử cùng thi đấu với hắn, có rất nhiều người xuất thân là thợ săn, bắn lĩnh bắn cung không hạng nhất thì cũng hạng nhì.

Lam Tranh lực bất tòng tâm, khi đứng trước bia ngắm, hắn chợt nhớ khi Tĩnh Thần còn sống, Vũ Lâu vì hắn mà ra mặt, thi bắn tên cùng bọn Tĩnh Thần. Lúc đó đã chọc giận tên Thái tử âm hiểm, khiến hắn ta hạ độc thủ với nàng.

Sự tình sau đó đã phát triển theo hướng hắn không thể khống chế được. Nàng mất con, thậm chí còn suýt đánh mất vĩnh viễn cơ hội làm mẹ.

Thời gian ấy, hắn còn nói những lời độc ác với nàng. Vậy mà trong buổi săn bắn, nàng còn xuất thủ cứu hắn. Hắn không biết thông cảm cho nàng, ngược lại còn nhiều lần chiếm đoạt nàng khiến nàng phải rơi lệ...

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn cảm thấy rất xót xa. Nếu Vũ Lâu thật sự mất trí nhớ, dù nàng theo hắn quay về, liệu còn có thể quay lại như trước kia không?

Ồi... Vũ Lâu... Vượt qua bao sóng gió, giờ thiên hạ đã thái bình, tự nhiên xuất hiện tình huống éo le, khiến bọn họ lại mất nhau sao?

Không được, nhất định hắn phải mang nàng về. Dù nàng có quên hắn, thì hắn đối xử với nàng tốt gấp bội là được, để nàng lại yêu hắn một lần nữa.

Nghĩ vậy, Lam Tranh không hề sợ hãi nữa. Hắn cầm cung tên, kéo dây cung nhắm thẳng hồng tâm. Nhất định hắn phải thắng.

Viu! Trúng hồng tâm. Hắn buông cung tên, chính hắn cũng thấy rất vui vẻ, nhanh chóng bắn thêm một mũi nữa, lại trúng hồng tâm. Cảm giác của hắn bây giờ đang rất tốt, muốn bắn tiếp mũi tên thứ ba thật chính xác, chợt nghe trên khán đài vang lên tiếng khen ngợi: “Tốt — bắn rất hay —.”

Lam Tranh không nhịn được, tươi cười quay ra muốn đón nhận sự tán thưởng của Vũ Lâu, ai ngờ ánh mắt của nàng lại không hướng về phía hắn, mà là dành cho nam tử đứng cách hắn không xa. Nụ cười ngọt ngào như có thể chiết ra mật, khiến Lam Tranh nhất thời ghen tuông, ném thẳng cung tên xuống, muốn tính sổ với nữ nhân không biết tuân thủ nữ tắc kia.

“Vạn tuế gia, vạn tuế gia —.” Phi Lục vội vàng ngăn hắn lại: “Phải lấy đại cục làm trọng, ngài cứ đi như vậy chắc chắn sẽ lại cãi vã với tiểu thư mất. Hai mũi tên trước ngài bắn rất tốt rồi, chỉ cần nốt mũi này là xong, người thắng cuộc chắc chắn là ngài mà.”

Nghe Phi Lục xoa dịu, Lam Tranh cắn răng, buồn bã hừ một tiếng, nhìn về phía Vũ Lâu: “Nàng chờ đó cho ta!” Phi Lục vội nhặt cung tên, dâng lên Hoàng thượng. Hắn kéo dây cung, nhưng nội tâm không cách nào bình tĩnh lại được, càng nghĩ càng tức, vì sao nàng có thể vô tâm như thế chứ. Hắn đường đường là phu quân của nàng, nàng đã không thèm liếc mắt nhìn hắn, còn mắt đi mày lại với nam nhân khác.

Mất đi mày lại... Lam Tranh ngẩn người, lén nhìn Vũ Lâu, quả nhiên thấy nàng đang cười thật tươi, sóng mắt lưu chuyển nhìn người khác. Trong ngực hắn như có một ngọn lửa bùng lên, tâm không tỉnh làm sao còn bắn được cung.

Mũi tên xuất ra, cách hồng tâm ngàn dặm.

Chợt thấy Vũ Lâu cười khanh khách: “Ồi ôi, bắn lĩnh của người đấy sao?”

Lam Tranh tức giận, đi đến trước mặt Tần Vũ Lâu, hét lên: “Nàng dám liếc mắt đưa tình với nam nhân khác, đúng là làm phản mà!!!”

Vũ Lâu trầm mặt xuống: “Liên quan gì tới người?”

Vân Triệt và Phi Lục vội vàng chạy tới giảng hoà, Phi Lục kéo Vũ Lâu sang một bên còn Vân Triệt nói với Lam Tranh: “Bệ hạ, ngài phải bình tĩnh, còn vòng thi văn nữa. Đó là sở trường của ngài mà. Cho nên, chắc chắn còn cơ hội.”

“Ta đã thua cả hai vòng, còn cơ hội gì nữa?!” Lam Tranh buồn bực: “Tức giận nhất là, nàng lại đi ưu ái nam nhân khác!!! Trước kia nàng đâu có như vậy?!” Cho dù gặp Tần vương, dù là lúc trước nàng có hôn ước với hắn ta, rồi khi đó hắn vẫn còn ngốc nghếch, Tần vương tới quyến rũ nàng, muốn dụ dỗ nàng cũng không được. Vậy mà giờ thì sao, chỉ là vài tên nam nhân thô bỉ, càng không phải vương tôn công tử gì, vậy mà nàng lại nổi tính lăng lơ là sao...

Vân Triệt nói: “Huynh đã biết trước đây Vũ Lâu tỷ tỷ là một nữ tử kiên trinh, sao lúc đó còn luôn mồm nói tỷ ấy cấu kết với nam nhân khác, thậm chí còn nghi oan cho ta nữa...”

Lam Tranh cứng họng. Đúng là tự làm tự chịu mà. Lúc trước, khi nàng một lòng một dạ, thì hắn ngày đêm ghen tuông, không có việc gì cũng bày chuyện ra trêu chọc nàng. Giờ nàng không hề e dè, thể hiện sự ngưỡng mộ với nam tử khác trước mặt hắn, thì hắn lại không thể tỏ vẻ bất mãn.

Những lời cần nói đã nói xong, nhưng trò đùa Lam Tranh thì vẫn chưa hoàn thành, nhất định phải chấm dứt một cách viên mãn, nếu không, chẳng phải sẽ để lãng phí cơ hội trêu chọc Hoàng thượng duy nhất trong đời này sao.

Vân Triệt cố nén cảm giác muốn cười, nghiêm mặt nói: “Nếu nói về tỷ thí, thì tối nay ngài nhất định có thể thắng mà!”

Tuy luận võ và bắn tên đều thua, nhưng nói về văn thơ, Lam Tranh vẫn rất tự tin. Hắn xuất thân từ đầu chữ, tiếp nhận sự giáo dục của Hoàng tộc, lại thêm bản chất thông minh từ nhỏ, dù đứng giữa các Hoàng tử cũng nổi bật tài hoa.

Nếu không, Tinh Thần đã không ghen tị với hắn như vậy.

Lam Tranh quyết định, ít nhất phải thắng được một vòng này.

Vân Triệt cũng thức thời khuyến khích hắn: “Vừa rồi ta cũng xem qua một chút, thật ra hai vòng trước rất nhiều người, nếu không phải là thua luận võ, thì là không bắn được cung tên, hoặc là không được cả hai vòng. Nhưng vòng ba mới là mấu chốt. Dịch thân Vũ Lâu tỷ tỷ sẽ ra đề thi, không biết có khó không.”

Lam Tranh cười lạnh: “Còn có thể khó đến đâu?” Về phương diện này, nàng rất giỏi dùng mảnh khoe.

Kết quả là, Lam Tranh mười phần tự tin đã tham gia vòng thi văn.

Nhưng khi hắn nhìn thấy đề thi, hắn kinh ngạc há hốc mồm. Trên giấy chỉ có một đề: “Viết ngược >”

Lam Tranh cầm bút lông, cố gắng viết một câu nhưng cũng không viết nổi. Điều khiến hắn thấy kỳ quái nhất là, những người xung quanh hạ bút như bay. Không thể nào, đề mục khó như vậy, năm đó đến đề sư của hắn cũng phải chào thua, những kẻ thường dân này, dù biết trước đề mục cũng không thể viết nhanh như thế được.

Đọc ngược > là đòn sát thủ năm đó Vũ Lâu thay mặt hắn giáo huấn đề sư.

Ôi, Vũ Lâu năm đó... Khi vừa được gả cho hắn, nàng thực sự đã chịu không ít khổ sở. Hắn vừa tùy hứng, vừa không hiểu chuyện như vậy, đều nhờ có nàng chăm sóc hắn, vì cứu hắn mà ngay cả gương mặt cũng không tiếc, tự tay huỷ đi.

Lam Tranh càng nghĩ càng chua xót, vô cùng buồn phiền.

Khiến hắn buồn phiền nhất là, Đề Cô Lam Tranh hắn, cho dù đọc nhiều sách vở, nhưng lại không chịu sự đàn áp của Chân thị, thì làm sao có thể đọc ngược được quyển > buồn tẻ kia... Rồi rầm một lúc lâu, hắn vẫn không viết được nửa chữ.

Hắn chán nản đặt bút xuống, đứng dậy chạy lấy người.

Hắn chịu đựng đủ rồi, ba vòng đều thua trắng.

277. Chương 277: Kết Cục. (3)

Màn đêm buông xuống, Lam Tranh xuất môn tìm một vòng, cuối cùng cũng may mắn tìm thấy Vũ Lâu đang đùa giỡn với Phi Lục trong một toà lương đình. Vũ Lâu nhìn thấy hần vội vã đến, liền cho Phi Lục lui xuống, ngồi ngay ngắn chờ đón Lam Tranh.

Nàng cầm một cây quạt tròn, búi tóc được quấn tùy tiện lên cao, một vài sợi rủ xuống bên tai, gió đêm vừa thổi, sợi tóc bay bay, chạm nhẹ qua làn môi anh đào, khiến vẻ đẹp của nàng càng thêm quyến rũ, mê người. Từ trước tới giờ, Lam Tranh vẫn không có cách nào kháng cự lại nàng. Chia cách bao nhiêu ngày, vốn đã rất nhớ nhung, lúc này vẻ đẹp mờ ảo của nàng lại khiến Lam Tranh thất thần, chỉ lo đứng ngắm nàng chăm chăm, sự tức giận vừa rồi cũng bay lên chín tầng mây.

“Tìm ta có việc gì sao? Giải xong đề rồi à?”

Lúc này Lam Tranh mới nhớ ra mục đích của mình: “Tần Vũ Lâu, nàng cố ý đùa giỡn ta phải không? Nếu nàng mất trí nhớ, thì sao lại ra đề là viết ngược > chứ?”

Vũ Lâu cười nhạt: “Viết ngược> thì làm sao?”

“Đó là chiêu nàng đã dùng để giáo huấn đệ sư khi còn ở bên ta!” Hần cười lạnh: “Hơn nữa, đề thi của những người khác cũng không giống với ta. Nói cách khác, nàng cố tình ra đề này để làm khó ta!”

Vũ Lâu mù mờ nhìn hần: “Không phải, đề thi này ở trong đầu ta, không biết vì sao ta nhớ rất rõ ràng, ấn tượng rất sâu sắc. Còn về những chuyện khác, ta thật sự không nghĩ nhiều. Nếu để người nghĩ sai lệch đi, thì thật sự xin lỗi.”

Lời của nàng cũng có thể tin tưởng được. Dù sao, trước đây nàng cũng chịu sự huấn luyện nghiêm khắc của mẹ mình, nếu có khắc sâu trong trí nhớ thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Vấn đề là, nàng nhớ rõ cái loại đề biến thái này, mà lại không nhớ hần. Xem ra, hần còn không cả bằng>.

Trong lòng Lam Tranh hơi chua xót. Hần buồn bã ngồi xuống ghế đá trong lương đình, buồn bực cân nhắc xem sau này nên làm thế nào. Không thể danh chính ngôn thuận mà đưa nàng về rồi, chẳng lẽ thực sự phải dùng vũ lực sao?!

Dù nàng thật sự mất trí nhớ, hay chỉ là giả vờ, thì dùng vũ lực với nàng đều không có kết quả tốt.

Phiền chết đi được! Lam Tranh vò đầu bứt tai suy nghĩ. Hần chợt phát hiện, cứ chuyện gì liên quan đến Vũ Lâu là tâm tình hần lại vô cùng rối loạn. Xử lý những chuyện liên quan đến nàng, còn khó khăn hơn cả xử lý việc quốc sự.

Vũ Lâu thấy khí thế của hần sụt giảm, liền hỏi: “Tính tình tùy tiện liêu lĩnh của người hôm qua chạy đâu mất rồi?”

Lam Tranh chỉ vào chính mình nói: “Ta là Hoàng thượng, nàng là Đức phi, nàng có tin không?”

“Tin. Vân Triệt đã nói thân phận của người đúng là thế mà.”

“Vậy nàng có biết, nếu ta muốn có gì đó, thì nhất định phải có không?!”

“Biết.”

“Vậy vì sao nàng không nghe theo ta? Không cùng ta quay về?”

Vũ Lâu nói: “Người cứ việc xử phạt ta đi. Nhưng mặc kệ kết quả thế nào, ta cũng phải tùy hứng một lần đã. Nghe nói trước kia cuộc sống của ta cũng không sung sướng gì. Ta mất trí nhớ, quên mất người. Làm lại một lần nữa, dù người không cho, ta cũng phải thử.”

“Vì sao nàng biết cuộc sống của nàng không sung sướng?!” Lam Tranh nói: “Mấy người Vân Triệt lừa nàng thôi! Nếu nàng nhắc đến vết sẹo trên người nàng, thì ta đã nói rồi, nàng có thể đáp trả, đóng một dấu lên người ta mà.”

Vũ Lâu lắc đầu: “... Người đã là Hoàng đế, làm sao ta biết vận mệnh sau này của mình thế nào? Ta không muốn tham dự vào những cuộc tranh đấu, tranh sủng chốn hậu cung, nếu không cẩn thận, bị thất bại thì

cũng đồng nghĩa với việc bị biếm vào lãnh cung, cô độc thê lương cả đời. Chỉ cần người chịu buông tay, ta tình nguyện tìm một người nam nhân chỉ thuộc về riêng ta, cho dù không quyền cao chức trọng, cho dù không phú quý vinh hoa, nhưng cũng có thể bình bình yên yên sống một đời một kiếp.”

Lam Tranh kháng nghị: “Cái gì mà tranh sủng chốn hậu cung chứ. Ta chỉ có một mình nàng mà còn không quản nổi. Nếu ta muốn nạp phi, thì trong lúc nàng biến mất ta đã nạp lâu rồi, còn tới tìm nàng làm gì?! Tam cung lục viện chỉ có một mình nàng là nữ nhân, nàng còn phải tranh sủng với ai?!”

Vũ Lâu nói: “Người không sợ người trong thiên hạ bàn tán sao?”

“Tuỳ Văn Đế cũng chỉ sủng hạnh một mình Hoàng Hậu Độc Cô Gia La, nhưng vẫn là một minh quân, thống nhất thiên hạ.”

Vũ Lâu ra vẻ suy nghĩ, không nói gì.

Lam Tranh nói tiếp: “Ta thật lòng thật dạ yêu nàng, nhưng vì sao nàng một chút cũng không hiểu?” Nói xong, hắn lại không khỏi chua xót ỉn.

Vũ Lâu thông thả bước vào trong lương đình: “Đường như người cũng không quá xấu xa như ta tưởng tượng.”

“Đương nhiên là ta không xấu rồi.”

“Chà, vậy ta cho người thêm một cơ hội nữa. Nếu lần này người đáp sai, thì đừng trách ta không cho người cơ hội.”

“Đề mục gì? Nếu còn bắt ta đọc ngược >, thì ta không thể làm được đâu.”

“Chưa thấy đề mục thì làm sao người biết mình đáp không được? Không tự tin thì thôi vậy.”

“Ai sợ chứ, nàng chờ mà xem!” Hắn không thể thua cả bốn lần được!

Cái gọi là đề thi phụ, được người hầu đưa tới phòng Lam Tranh đang ở, nói là hôm sau sẽ tới lấy đáp án. Lam Tranh nói người hầu đặt đề thi lên bàn rồi lui xuống. Hắn nhìn chằm chằm tờ giấy đang gấp gọn gàng kia, bất an không yên lòng.

Hắn không dám nhìn, lỡ không đáp được, thì đúng là phiền phức.

Một lát sau, Lam Tranh quyết định mặc kệ sống chết cũng phải liều mạng mở ra.

Vừa mở đề thi, trong nháy mắt nhìn thấy đề mục, hắn không khỏi cười khê: “Tần Vũ Lâu à Tần Vũ Lâu, nàng...”

Trên giấy chỉ có một hàng chữ: [Lam Tranh, con gái của chúng ta tên là gì?]

Hắn mở cửa đi tìm Vũ Lâu, lại thấy Vân Triệt đang đứng ở cửa.

Vân Triệt cười nói: “Ta đến để dẫn đường cho tân lang, tỷ tỷ đang chờ huynh.”

Đêm tái hôn của Đức phi đương triều Tần Vũ Lâu.

Cặp nến long phượng mạ vàng đã đốt hơn một nửa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng tân lang Độc Cô Lam Tranh đâu. Dưới lớp khăn phượng là bộ dáng khí định thần nhân, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim của Tần Vũ Lâu. Nàng ngồi ngay ngắn trên giường hỉ, lẳng lặng đợi phu quân.

Bỗng nhiên, cánh cửa phát ra một tiếng kẹt, nàng nghe tiếng người kia bước tới gần, dừng lại trước mặt nàng.

Lam Tranh nhìn Vũ Lâu mặc áo tân nương, trùm khăn phượng ngồi ngay ngắn trên giường. Nhớ tới đêm hấn và nàng thành thân lúc trước, hấn bị ngọc lưu ly cắt đứt tay, sau đó nàng liền tự xóc khăn hỉ ra, vội vàng chạy tới xem vết thương cho hấn, rồi cãi lộn cả buổi tối, hấn lại không khỏi mỉm cười.

Dưới lớp khăn hỉ, Vũ Lâu cũng đang lo lắng bồn chồn. Rốt cuộc là Lam Tranh đang làm gì? Chẳng lẽ chàng đang tức giận sao? Ngàn vạn lần đừng tức giận mà.

Tuy nàng cũng hơi quá phận, không chỉ bỏ nhà đi, mà tới khi hắn tìm đến lại còn trêu đùa hắn. Nhưng mà, nếu lúc đó nàng không bỏ đi, thì nàng cũng không biết phải điều tiết tâm tình của mình thế nào. Cứ ở mãi trong kinh thành, nàng sẽ buồn bực đến chết mất.

Còn chuyện sắp xếp ba vòng thi để làm khó hắn, cũng chỉ tính là sự trả thù nho nhỏ thôi, không thể để hắn lúc nào cũng đùa cợt nàng được.

Dù lời đãi thế nào, thì kết quả cũng là động phòng cùng hắn mà.

Lúc này, Lam Tranh mới nhẹ nhàng nhắc khăn hỉ của nàng lên, nhìn thấy vẻ mặt nàng ngoan ngoãn, xấu hổ, khẽ mỉm cười hiện ra trước mặt mình, hắn cũng không giấu được nụ cười.

Nàng là thê tử xinh đẹp nhất của hắn, đời đời kiếp kiếp.

Hắn cúi người khẽ hôn lên môi nàng.

Nàng xấu hổ đỏ mặt, vòng tay lên ôm cổ hắn, nhẹ nhàng nói vào tai hắn: “Lam Tranh, ta yêu chàng.”

Hắn đã đợi bao lâu mới nghe được những lời này của nàng.

Hắn hỏi: “Vĩnh viễn à?”

“Vĩnh viễn.” Nàng gật đầu thật mạnh.

“Vậy nói cùng một lần đi.”

Nàng cười thật tươi: “Lam Tranh, ta yêu chàng, vĩnh viễn.”

Lam Tranh nghe xong, vừa lòng mỉm môi cười nói: “Cuộc đời này của ta, coi như không uống phí.” Nói xong, hắn đưa tay cởi giá y của nàng: “Lại đây, chúng ta bù đắp lại đêm động phòng.”

Vũ Lâu ngăn hắn lại hỏi: “Con gái của chúng ta tên là gì? Chàng còn chưa nói mà.”

Lam Tranh suy nghĩ nát óc, cuối cùng hắn bỏ nhào về phía Vũ Lâu: “Để mai nghĩ tiếp, nàng lừa ta lắm thương như vậy, xem tối nay ta giáo huấn tiểu yêu tinh nàng thế nào.”

Vũ Lâu bị hắn đặt dưới người, đỏ mặt oán trách: “Chàng đúng là sắc phôi, không nghĩ được chuyện gì khác sao.”

Hoa sen nở rộ trong màn...

— Hoàn chính văn —

278. Chương 278: Phiên Ngoại: Ta Đã Yêu Nàng Như Thế Nào?

Khi Vũ Lâu có thai lúc đang tu sửa lăng tẩm Thái hậu, Vân Triệt tới thăm đã sờ được thai máy khiến cho Lam Tranh cứ canh cánh mãi trong lòng. Chờ khi Vân Triệt ốm i xong rồi chạy lấy người, Lam Tranh liền tức giận bất bình, vài lần tỏ vẻ hắn là cha bọn nhỏ, dù bọn nhỏ có động cũng phải để hắn vuốt ve mới đúng.

Từ đầu mùa đông, việc tu sửa phải tạm dừng, Lam Tranh có rất nhiều thời gian để quần quít lấy Vũ Lâu.

Hôm nay, nhìn sắc trời u ám bên ngoài, Vũ Lâu khẽ dụi dụi mắt rồi đẩy Lam Tranh: “Giờ nào rồi?”

Lam Tranh vén màn lên, nhìn quanh một chút, rồi ôm nàng khàn giọng: “À... tuyết rơi.”

Đây là mùa tuyết đầu tiên khi tới Kim Lăng, Vũ Lâu muốn ngồi dậy, hít thở không khí mới mẻ: “Ta muốn ra xem...”

“Đất trơn lắm, ngã thì sao?” Lam Tranh lười biếng nói, không cho nàng đứng dậy.

“Ta cũng đâu phải đứa trẻ ba tuổi, làm gì có chuyện vừa bước đi đã ngã được. Chàng muốn ngủ thì cứ ngủ đi, ta sẽ tự ra.” Nàng ngồi dậy, với tay lấy xiêm y ở đầu giường. Đang mặc thì Lam Tranh cũng ngồi dậy, híp mắt nhìn nàng.

“Đã nói chàng không cần dậy rồi mà.”

“Vũ Lâu...” Lam Tranh kéo nàng, gục đầu vào ngực nàng cọ cọ: “Đừng đi, đừng đi... đừng đi...” Vũ Lâu nghĩ hẩn lo ình, liền hứa hẹn: “Ta sẽ để thị nữ cẩn thận giúp ta, chàng đừng lo.”

Lam Tranh quần quít lấy nàng không buông, than thở: “Không cho nàng đi, ở đây giúp ta một chút nào...”

Thì ra là muốn nàng thân mật với hẩn. Vũ Lâu không chịu nghe, từ chối một hồi rồi cũng không phải là đối thủ của Lam Tranh, nàng dí tay vào trán hẩn nói: “Thật không có cách nào với chàng mà.”

Hẩn ôm trán, nhắm mắt mơ màng than thở: “Để đối phó với mấy ngày tuyết rơi này, hôm qua ta bận bịu cả một ngày dài, giờ mệt chết đi được. Để ta ngủ nhiều một chút.” Vũ Lâu không biết làm sao, đành phải nằm xuống cùng hẩn. Bên ngoài tuyết đang rơi, trong phòng hơi lạnh, Vũ Lâu bất giác nhích lại gần hẩn, hưởng thụ chút hơi ấm rồi cũng ngủ lúc nào không biết.

Không biết qua bao lâu, bỗng nàng cảm thấy có bàn tay đang sờ sờ soạng soạng trên người mình, nàng hơi nhú mồm nói: “Lam Tranh, chàng đừng tay cho ta”. Dứt lời, Vũ Lâu mở mắt, nhìn cái người nào đó đang quấy rối kia với vẻ trách cứ.

Lam Tranh bày ra vẻ mặt vô tội, chớp chớp mắt, mím môi rụt rè nói: “Đừng hung dữ như vậy, ta chỉ đang sờ sờ con thôi mà...” Vũ Lâu nhìn thấy vẻ mặt này của hẩn, lại không tức nổi, nàng hơi nhắc người dậy: “Đừng giả vờ đáng thương.”

“Cái gì mà giả vờ đáng thương, ta vốn rất đáng thương mà.”

Vũ Lâu không nói gì, nhìn lên trời: “... Nếu chàng mà đáng thương, thì tự đi thương xót cho thân mình đi, đừng gặp ta nữa.” Vừa chớp mắt một chút, bây giờ nàng lại càng thấy buồn ngủ hơn, không chỉ không muốn ra ngoài xem tuyết, mà còn muốn ngủ thêm một chút nữa. Nhưng nằm xuống chưa được bao lâu đã cảm thấy thân dưới rất lạnh. Cảm nhận nguy cơ đang đến gần, nàng mở mắt thì thấy tiết khổ của mình đã bị Lam Tranh cởi ra quá nửa.

“Chàng làm gì đó?”

Lam Tranh lại bày ra vẻ mặt cực kỳ vô hại: “Ta đang muốn nói chuyện với con...” Tiếp tục kéo hai chân nàng ra.

Vũ Lâu bực bội: “Nói hươu nói vượn!”

Hẩn nói: “Nói ở chỗ này, con cũng sẽ nghe được rõ mà.” Nói xong, hẩn làm như thật, cúi đầu chui vào giữa hai chân nàng.

Vũ Lâu nóng nảy, tung một cước đạp hẩn ra xa, kéo quần lên đở mặt nói: “Sắc lang.”

“Ta còn chưa kịp sắc nàng đã phát hiện rồi...”

“Thì sao, nghe giọng chàng có vẻ không hài lòng hả?”

Lam Tranh gật đầu, ôm nàng dây dưa làm nũng: “Vũ Lâu, đại phu nói hai tháng đầu và ba tháng cuối thì không thể sinh hoạt vợ chồng, còn khoảng thời gian khác không sao mà, cho nên...” Còn chưa nói xong, đã bị Vũ Lâu nhéo hai má, giáo huấn: “Ta thật muốn nhìn xem trước đây chàng sống như thế nào. Nhìn cái bộ dạng của chàng này, vừa gian xảo vừa đa mưu túc trí, mà ăn dấm chua thì cũng không ai bằng.”

“Đâu có!” Nhất quyết không thừa nhận.

“Đâu có?! Sao không có?!” Vũ Lâu nói: “Tự chàng nghĩ lại đi.”

“Ta ghen không phải là vì yêu nàng sao.” Lam Tranh ra vẻ đang hồi tưởng lại: “Thật ra... lúc mới thành thân, ta rất chán ghét nàng, cho tới một lần...”

[Mới thành thân — nhìn nàng không vừa mắt]

Nghe nói phải thành thân, dù Hoàng hậu nói thế nào, Huệ vương cũng không chịu lấy vợ, khuyên can mãi cũng không nghe. Cuối cùng, nhờ Lương vương khuyên hãn: “Đệ muốn bắt nạt Vương phi của đệ thế nào cũng được, đệ vui thì cho nàng vui, còn đệ không vui thì có thể bắt nàng không vui.”

“Thật à?” Huệ vương hỏi: “Như vậy, nếu ta bị Thái tử ca ca bắt nạt, cũng có thể trút giận lên nàng đúng không?”

Lương vương nói ra những lời rất trái lương tâm: “Đúng vậy.” Hãn vốn muốn nói, nàng là vương phi của đệ, buổi tối đệ muốn xoa nắn, sờ soạng gì cũng được. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nói vậy thật quá tà ác, vì muốn tích góp chút ân đức nên cuối cùng đành nén lại.

Vì thế, Huệ vương đồng ý cưới Vương phi.

Ngũ ca và mẫu hậu đúng là gặt người. Sau đêm động phòng, Lam Tranh đã nghĩ như vậy. Vương phi của hãn chẳng tốt chút nào hết, quá hung hãn, không giống nữ nhân tạo nào, thích là bắt nạt hãn, hơi một chút là vỗ mông chạy lấy người, ghét nhất là, quản quá nhiều việc. Quần áo không mặc đúng cũng nói, không đọc sách cũng nói...

Vừa thành thân được vài ngày, nàng đã bày một đồng hồ sổ sách trong phòng ngủ, xem cả ngày lẫn đêm, chẳng để ý gì đến hãn. Lam Tranh buồn chán, chỉ có thể chơi với khỉ con. Hôm nay, khỉ con ăn chuối xong, thuận tay ném vỏ đi, lại ném trứng đồng hồ sổ sách trên bàn, mà sổ sách này đang mở ra ngay trước mặt Vũ Lâu.

Hãn không phản ứng gì, tiếp tục chơi với con khỉ kia. Một lát sau, con khỉ nhảy xuống giường, chạy đến trước bàn, cầm một quyển sách lên xé loạn ra.

Bốp!

Lam Tranh chỉ thấy nàng cầm một quyển sách, đập thẳng vào đầu con khỉ kia. Dường như nàng dùng không ít lực, con khỉ chưa kịp kêu tiếng nào đã ngã thẳng xuống đất. Mà nữ tử vừa dùng bạo lực kia lại làm như không có chuyện gì phát sinh, tiếp tục thản nhiên lật sổ sách.

“Người — Tần Vũ Lâu! Người dám đánh nó?!”

“Ai nhìn thấy ta đánh nó?!” Nàng hỏi: “Phi Lục, em nhìn thấy không?”

“Hồi tiểu thư, không ạ.”

Lam Tranh buồn bực: “Người bắt nạt ta... Ngay cả người cũng bắt nạt ta...”

Hãn vốn muốn thành thân để kiếm một Vương phi mà bắt nạt, không ngờ lại bị nàng bắt nạt ngược lại. Hãn không phục.

Hãn xoay người, chán nản bước ra ngoài, chợt nghe tiếng nàng cười nhạt phía sau: “Vương gia, ngài từ bỏ con khỉ con này à?”

“Bỏ!”

“Ngài...”

Hãn xoay người hừ giọng: “Người muốn nói gì?”

“Cẩn thận dưới chân!”

Tiếc là quá muộn, hãn vấp vào khung cửa, ngã nhào xuống đất.

“Vương gia! Ngài không sao chứ?” Nàng vội đứng dậy chạy lại đỡ hãn.

“Cút ngay! Không cần người quan tâm!” Lam Tranh đứng lên, đập cửa bỏ đi.

Hãn bị Vũ Lâu chọc tức, chạy tới hậu hoa viên, vừa đá sỏi đá vụn trên đường, vừa than thở: “Tần Vũ Lâu, người chờ đó, người dám bắt nạt ta.”

Đột nhiên, có vật gì rơi từ trên trời xuống, hãn ngồi xổm xuống nhìn, là một chú chim nhỏ. Hãn vội cười, ôm trong lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn cây đại thụ nói: “Để ta đưa người về.”

“Vương gia — nguy hiểm — ngài không thể trèo lên được —.” Mọi người vừa thấy Vương gia định trèo cây, vội hét ầm lên, tỏ vẻ mình có thể nhận nhiệm vụ đưa chú chim nhỏ về tổ được, không cần Vương gia tự làm.

“Bản vương muốn đích thân đưa nó về, không ai được ngăn cản!” Dứt lời, hắn định trèo lên cây.

Đang lúc bọn thị vệ toát mồ hôi lạnh vì lo sợ Vương gia xảy ra sơ xuất gì, bọn hắn sẽ bị Hoàng hậu xử lý, thì không biết ai hô lên: “Vương phi đến —.”

Lam Tranh nghe thấy cái người thích xen vào việc người khác kia tới, quay đầu lại oán hận nói: “Ai cho người tới đây, quay về đi!”

Ai ngờ, nàng đưa tay đoạt luôn chú chim nhỏ trong tay hắn, phi thân vài bước đạp lên cây, nhẹ nhàng đặt chú chim nhỏ vào tổ rồi trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, nàng lại nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Lam Tranh chỉ vào cái tổ nhỏ trên cây nói: “Người bắt lại cho ta, ta muốn tự mình đặt lên đó.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, oán khí ngập tràn, hừ lạnh một tiếng rồi quay người bước đi. Lam Tranh bám lấy nàng không chịu buông: “Không được đi, không được đi — nói rõ ràng cho ta —.” Nàng không phản ứng gì, hắn tiếp tục bám theo cho tới khi về đến phòng ngủ.

“Tần Vũ Lâu!” Hắn từ đằng sau túm lấy tay nàng: “Người lấy lại con chim kia cho ta!”

Nàng hất tay hắn ra, giận dữ nói: “Người có biết người vừa làm cái gì không?”

Lam Tranh mờ mịt: “Ta làm gì?”

“Người như thế mà còn muốn trèo cây, có biết nguy hiểm thế nào không?!” Nàng chỉ chỉ vào ngực hắn giáo huấn: “Thân thủ của người thế nào không phải tự người biết rõ nhất hay sao? Đi đường còn không xong, còn muốn trèo cây? May mà ta chạy tới kịp, nếu ta tới muộn một chút, người té ngã thì làm sao?” Nói tới đây, nàng ghen ngào: “Giống như hắn...”

Hắn ngẩn người, không biết làm sao. Bộ dạng kiêu ngạo như bị nước mắt của nàng đánh bại: “... Về sau ta không làm thế nữa là được... Người đừng khóc...”

Lam Tranh sợ nhất là nhìn thấy nữ nhân khóc. Tuy hiện giờ hắn không thích nữ nhân này, nhưng cũng biết nàng vì mình mà khóc, trong lòng cũng không khỏi cảm động, thái độ đối với vị vương phi này cũng tốt hơn nhiều.

Từ sau hôm đó, hắn bắt tri bắt giác mà đặt vị Vương phi này trong lòng.

Đáng tiếc, chân tướng luôn làm người ta bị tổn thương...

Nghe Lam Tranh nhớ lại, Vũ Lâu cũng chợt nhớ ra, hình như có “chuyện nhỏ” này thật, nàng khoát tay ra vẻ không có gì đáng kể: “Ta khóc là vì nhớ Tô Tiêu, nói thật là không liên quan gì tới chàng cả.”

Lam Tranh giống như nghe được câu nói làm tan vỡ lòng mình vậy: “Thì ra không phải là vì ta, làm ta vui sướng lâu như vậy!” Nói xong, hắn buồn bực xoay lưng về phía nàng, một mình gặm nhấm nỗi đau.

Vũ Lâu dựa vào vai hắn, cười hỏi: “Vậy lúc nào thì chàng nhìn ta thấy thuận mắt? Lúc nào thì thích ta?”

“Không biết.” Hắn tức giận nói.

“Không thể không biết được...” Vũ Lâu đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Có phải là cái lần ồn ào đó không?”

Lam Tranh nói: “Ta có bao nhiêu lần gây ồn ào, nàng nói rõ xem nào.”

“Chàng nhớ không... Lần đầu tiên chàng tới nhà ta, không cẩn thận rơi vào ao mực, rồi bị cảm lạnh đó.”

Không phải là chuyện về vang gì, hắn rất muốn lảng tránh: “Hình như cũng có chuyện như vậy...”

[Lần đầu ghen]

Khi lần đầu tiên Vũ Lâu bị Lam Tranh chọc tức rồi bỏ về nhà, chưa được một ngày thì đích thân vương gia đã đuổi tới tận cửa Tần phủ. Đêm xuống, nàng gặp Phương Bàng lại bị Lam Tranh nhìn thấy, hắn không cẩn thận, ngã xuống nước ao lạnh như băng rồi sinh bệnh.

Vì thế, trận kháng chiến trường kỳ của Vũ Lâu bắt đầu, nàng cũng phát hiện, tên vương gia ngốc nghếch hồ đồ của mình có thói quen bám người kinh khủng.

Từ nhỏ nàng đã không thích thân mật với người khác, có thể là vì nàng không có tỷ muội cùng tuổi, chỉ chơi với mỗi mình gã ca ca thô lỗ kia.

Lam Tranh bị ốm, chỉ cần không thấy nàng một chút là kêu ầm ĩ không ngừng, thật là khiến nàng phiền đến điên người.

Hắn ốm đến ngày thứ ba, đang lúc hoa mắt chóng mặt, đầu choáng váng đau, nằm trên giường không dậy nổi, thì Vũ Lâu lại bỏ mặc hắn, trốn vào trong thư phòng hưởng thụ chút không gian yên tĩnh. Tiếc là không bao lâu nàng đã bị Chân thị tìm thấy, vừa kéo vừa lôi, cứng rắn kéo về bên cạnh vương gia.

Vì bị bệnh, hai gò má Lam Tranh đỏ hồng, vừa thấy nàng, hắn đã động thân ôm chặt lấy nàng không buông: “Tần Vũ Lâu, người đi đâu vậy? Người dám bỏ mặc ta không quan tâm...”

“...” Lúc này, nàng nhìn thấy có thị nữ bê thuốc tới, vội tươi cười nói: “Thần thiếp phải đi sắc thuốc cho vương gia, lại đây, uống thuốc nào.”

Lam Tranh nhìn bát thuốc, ngửi thấy mùi đắng gay mũi, hắn liền nói: “Người dứt cho ta.”

Nàng cười: “Được.”

“Dùng miệng mớm.”

“...”

“Dừng thất thần nữa, dùng miệng mớm đi.” Nói xong, hắn định hôn lên môi nàng.

Vũ Lâu vội dùng tay đẩy mặt hắn ra xa: “Sẽ lây bệnh cho ta mất. Nếu ta cũng ốm thì ai chăm sóc vương gia ngài.”

Lam Tranh cương quyết nói: “Mặc kệ, mặc kệ, cùng ốm thì càng tốt, người đỡ phải chạy lung tung, bỏ ta một mình ở đây.” Hắn ngồi dậy, mạnh mẽ tiến lại gần Vũ Lâu.

Đúng lúc này, Chân thị bước vào: “Vũ Lâu...”, nhưng nhìn thấy vương gia đang ôm con gái mình dây dưa, liền xoay người bước đi. Vũ Lâu liếc mắt nhìn thấy, như túm được sợi dây cứu mạng, vội nói với Lam Tranh: “Mẹ ta tìm ta, nhất định là có chuyện quan trọng, ta đi một chút rồi quay lại ngay.”

“Không được đi, không được đi!” Lam Tranh vỗ giường làm nũng: “Ta quan trọng nhất, người không được đi.”

Vũ Lâu không thèm để ý, đưa bát thuốc cho Lưu Hi đứng bên cạnh, rồi chạy trốn chết. Rời khỏi Lam Tranh, nàng thở phào một hơi. Nghĩ đến chuyện sau này sẽ phải ở mãi cùng cái tên vương gia chuyên làm nũng này mà nàng không khỏi rùng mình, chạy đi tìm mẫu thân.

Thì ra là thủ hạ cũ của Tần Khải Canh tới thăm hỏi, nhưng hôm nay Chân thị đã hẹn đi miếu dâng hương, nên muốn Vũ Lâu ra tiếp khách một lúc, chờ Chân thị về, chứ không muốn để khách phải chờ lâu.

Chờ Chân thị rời đi, Vũ Lâu mới bước tới đại sảnh tiếp khách. Trong mấy người khách đó, có một vị xấp xỉ tuổi Vũ Lâu, là muốn tới xin Tần Khải Canh giúp hắn cầu chức vị, nghe thấy Vũ Lâu bây giờ là Huệ vương phi nên đương nhiên càng muốn lấy lòng.

Bỗng nhiên người này nhớ ra là người giới thiệu hắn tới đây có viết một lá thư gửi cho Tần Khải Canh, nên vội vàng rút ra đưa cho Vũ Lâu.

Toàn bộ hành động này đều bị Lam Tranh đang trốn sau cửa nhìn thấy hết.

Hay lắm, Tần Vũ Lâu! Dám bỏ hắn đang bị ốm lại, đến đây nói nói cười cười với nam nhân khác à? Hắn ta lại còn đưa thư cho nàng nữa.

“Trên đó viết gì?”

Lưu Hi hầu vương gia đi rình vương phi, chỉ sợ thiên hạ không loạn, đáp: “Không phải là thư tình chứ... Nô tài đáng chết, nô tài nói lung tung...”

Lam Tranh nhớ Ngũ ca đã từng dặn hần: “Thập đệ, vương phi của đệ thông minh, xinh đẹp, mà đệ lại... Chà... Tóm lại, là đệ phải trông cho kỹ vào.”

“Tần Vũ Lâu —.” Hần gầm lên.

Vũ Lâu quay đầu, nhìn thấy hần, trong lòng hơi chột dạ, sao hần lại đuổi theo tới tận đây, rồi nàng buồn bực, tức giận nói: “Không phải ngài đang bị ốm sao, mau quay về nghỉ ngơi đi.”

“Hai người có quan hệ gì? Tối hôm trước người đã lén lút gặp nam nhân khác, bây giờ người còn...” Hần bước lên vài bước, đến trước mặt nàng, muốn giật lá thư trong tay nàng.

Lần này hần đã thực sự chọc giận Vũ Lâu. Nàng đang muốn nhịn không phát tiết ra, thì đã bị hần đưa tay ôm lấy hai má, mạnh mẽ che đi miệng nàng.

Mọi người kinh ngạc, nhất là mấy người khách bảo thủ chỉ suốt ngày đọc sách thánh hiền kia, tất cả đều tròn tròn mắt, há hốc mồm.

Lam Tranh hôn đủ rồi mới buông nàng ra: “Nói, người là nữ nhân của ai?”

Vũ Lâu kịp phản ứng lại, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện ánh mắt mọi người đều đang tập trung trên mặt hần, mới xấu hổ giận dữ không chịu nổi, đẩy vội hần ra chạy đi.

Lam Tranh đuổi theo phía sau: “Tần Vũ Lâu, người vẫn chưa trả lời ta đâu, xem tối nay ta xử lý người thế nào...”

Hồi tưởng dừng lại ở đây.

Quả thật là có sự kiện như vậy, nhưng thời điểm này hần vẫn còn đang ngốc nghếch. Vũ Lâu nói xong, một lúc lâu sau Lam Tranh vẫn không nói gì, sau đó hần nói: “Hình như là có chuyện này...”

Vũ Lâu cười hi hi hỏi: “Có phải sau đó chàng thích ta không?”

“Không phải.”

“Vậy là lúc nào?”

“À...” Lam Tranh chớp mắt, cười xấu xa nói: “Nàng có nhớ, nàng đã nói, đó là lần mất mặt nhất trong đời nàng không?”

Nhắc tới chuyện kia, Vũ Lâu xấu hổ muốn chết: “Không phải đã nói là không được nhắc lại rồi sao?!”

Lam Tranh ôm nàng vào lòng, tay chạy dọc từ cổ nàng xuống ngực, nheo mắt cười nói: “Lúc ấy nàng nói như thế nào nhỉ?”

Vũ Lâu nhìn trời, sự kiện đó đúng là vết nhơ của cả đời nàng...

[Câu nói mất thể diện.]

Từ sau khi Vũ Lâu lấy được cuốn đông cung đồ ở chỗ Phương Lâm, Lam Tranh học rất tích cực, biến đổi phương pháp gây sức ép với Vũ Lâu. Nàng liền đổ lỗi cho bản tà thư kia, giấu vài lần nhưng đều bị Lam Tranh tìm thấy.

Hôm đó, khi Vũ Lâu vừa về phòng ngủ, thì thấy Lam Tranh đang cầm quyển sách hôm qua nàng vừa giấu đi, ngồi nghiên cứu. Nàng vội chạy qua giật lấy, Lam Tranh thấy nàng đến, chỉ vào một tờ nói: “Chúng ta thử tư thế này đi.”

Vũ Lâu xấu hổ, buồn bực, giật lấy quyển sách kia: “Mau đưa cho ta!” rồi nhét vào tay áo, thầm nghĩ, lát nữa nhất định phải đem đi đốt.

Lam Tranh bị giật mất quyển sách yêu quý, hấn buồn bực chỉ bức tranh trên bàn: “Chẳng thú vị gì cả... Chúng ta tìm việc gì vui vui làm đi...”

“Đi đọc sách! Chúng ta đi đến thư phòng!”

Lam Tranh đâu có tâm trạng nào mà đọc sách. Hấn còn đang nghĩ xem làm cách nào để kéo nàng lên giường thân mật, thì nghe hạ nhân báo lại, Đông Cung mở tiệc chiêu đãi thân vương, mời cả các vị vương phi cũng cùng đến trình diện.

Hồi thời gian thì mới biết chỉ còn một canh giờ nữa, sợ đến muộn sẽ bị Thái tử gây khó dễ, nên hai người vội vã xuất môn tiến cung.

Nữ quyền gặp nhau ở Đông cung, không có gì khác ngoài uống rượu, đối thơ. Thái tử phi đã sớm bàn bạc với các vị vương phi khác, làm thế nào để gây khó dễ cho Vũ Lâu. Nhưng bày ra phương án nào cũng thấy nàng dễ dàng hoá giải được, không làm khó được nàng.

Khi mặt trời vừa xuống núi, rốt cuộc Lam Tranh cũng tìm được khe hở, thoát khỏi đám người Thái tử, định tìm Vũ Lâu hồi phủ.

Nàng đứng dậy hành lễ cáo từ chư vị vương phi. Đang lúc hạ thấp người thì soạt một tiếng, quyển sách gì đó rơi ra từ trong tay áo nàng.

Lam Tranh nhìn lên, đúng là quyển đông cung đồ mà Vũ Lâu vừa giấu đi kia, ngay cả hấn cũng chấn động, không biết nên làm thế nào.

Đám nữ quyền trở mắt, nhìn đồng tranh chói mắt rơi trên đất, không nói gì.

Vũ Lâu lại càng khổ sở, mặt nàng đỏ bừng như ánh hoàng hôn, không biết nên xử lý thế nào, nhất cũng không được, mà không nhất cũng không được.

Thái tử phi là người phục hồi tinh thần đầu tiên, nàng ta che miệng cười, khiến Vũ Lâu chỉ hận không có lỗ nẻ mà chui xuống.

Những nữ nhân khác cũng khinh miệt nhìn nàng, soi mói đến mức làm Vũ Lâu muốn chết luôn cho xong.

“Mọi người đều nói, Huệ vương phi, trong sáng như hoa lan, không giống những nữ tử nhà khác, thì ra, quả nhiên là không giống người thường, a ha ha ha —”

“Đúng thế, đúng thế, cái loại đồ này mà cũng tùy tiện mang theo người đi khắp nơi được, ha ha...”

“Bình thường Huệ vương phi là người nội tâm, suy nghĩ kín đáo, nên tất nhiên sẽ không giống chúng ta rồi.”

Lam Tranh thấy nàng bị đám nữ quyền tấn công, cũng muốn tiến lên giải vây cho nàng, nhưng nếu giờ hấn bước qua, thì mọi chuyện có lẽ sẽ càng khó giải quyết hơn.

Đột nhiên, Vũ Lâu vẫn cúi đầu này giờ bỗng cười lạnh hai tiếng, khiến Lam Tranh ngẩn người.

Nàng cúi người nhặt quyển sách trên đất lên, phủi sạch rồi chậm rãi để vào trong tay áo, nói: “Thật sự rất thú vị sao? Đã nói xong chưa?! Chư vị ở đây, có người nào không biết đến chuyện tình ái, gió trăng? Trẻ con còn chạy đây đấy kia kia, trước mặt tiểu bối như ta còn cố tình giả vờ thuần khiết cái gì?! Ta mang đông cung đồ theo người thì đã sao? Từ cái này mà các người nhìn ra chuyện hoan ái của ta và phu quân ta à? Ta lựa ý hùa theo Huệ vương thì sao? Không được à? Nam nhân luôn thèm thuồng những của ngon vật lạ khiến cho hấn sung sướng vui vẻ! Vậy thì tại sao ta lại không thể làm cho hấn cảm nhận được thú vui chốn khuê phòng chứ? Chẳng phải như vậy sẽ thú vị hơn nhiều sao?!”

Nàng vừa dứt lời, thì Thái tử phi đã á khẩu không thể đáp lại. Quan trọng nhất là, quan điểm quá khác người, nhưng lại không thể cãi lại.

Vũ Lâu kiêu ngạo nhìn mọi người, hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu nhìn Lam Tranh. Nàng trực tiếp đi tới, kéo tay hấn nói: “Đi nào, chúng ta hồi phủ sinh con!” Sau đó ngẩng cao đầu cùng hấn rời khỏi yến tiệc.

Từ đó về sau, tin đồn về Huệ vương phi ở trong cung càng thêm dưng mãi.

Sau đó, Vũ Lâu hối hận muốn chết, nhưng Lam Tranh thì vô cùng sung sướng.

Hắn rất thích dùng chuyện này để trêu nàng, như hiện tại chẳng hạn.

Nàng bịt tai, lắc lắc đầu nói: “Là giả, là giả, ta chưa từng nói mấy lời đó!” Lúc ấy nhất định là nàng bị trúng tà nên mới nói ra những câu không biết xấu hổ như vậy.

Lam Tranh kéo tay nàng ra, ghé vào tai nàng tiếp tục nói: “Chẳng lẽ nàng quên là, hôm đó, sau khi xuất cung hồi phủ, nàng rất chủ động...”

“Không được nói nữa!”

“Được, ta không nói nữa.”

“Đúng rồi, chàng vừa mới nói, từ sau sự kiện đó chàng bắt đầu yêu ta đúng không?”

Lam Tranh cười: “Ừ, vương phi của ta hợp khẩu vị ta như vậy, làm sao có thể không yêu!”

Vũ Lâu không vui, bĩu môi: “Hừ — Nếu đổi lại là những nữ nhân lăng lợ khác thì chàng cũng thích hả?”

“Nàng thừa nhận nàng là nữ nhân lăng lợ sao?”

“Đây không phải là trọng điểm!” Tức giận.

Lam Tranh nhéo mũi nàng, cười tủm tỉm: “Trêu nàng thôi, ta cũng không biết ta yêu nàng từ bao giờ. Đợi đến khi phát hiện ra thì đã muộn rồi, suốt ngày ghen tuông, không rời khỏi nàng được.”

Vũ Lâu hé miệng cười, nằm trong lòng hắn, cảm giác vô cùng hạnh phúc.

“Đúng rồi, sau đó nàng giấu quyển sách kia ở đâu?”

“Ném xuống hồ.”

“Ôi—” Hắn có vẻ hơi thất vọng.

Bên ngoài phòng gió bắc đang gào thét, nhưng trong màn, hai người ôm nhau vô cùng ấm áp. Vũ Lâu khẽ vuốt ve bụng mình, cực kỳ hạnh phúc.

Yên lặng một lúc, Lam Tranh bỗng nói: “Thật ra ném cũng chẳng sao, ta cũng nhớ kỹ rồi...”

Nàng có dự cảm không lành: “...”

“Ta nhớ có một trang nói, chỉ cần làm đúng, thì trong lúc có thai cũng có thể...” Hắn chưa nói xong đã bị nàng nhéo vào mu bàn tay.

“Đừng có mơ!”

Lam Tranh thấy nàng tức giận, vội vàng dỗ dành: “Ta không muốn nữa, nàng đừng tức giận, tức giận không tốt cho con!”

Vũ Lâu giả vờ giận dữ, nhưng trong lòng thì cười trộm.

Hai người ồn ào trêu đùa nhau, hạnh phúc ngập tràn...

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-vuong-phi>